

Iulian Boldea
Cornel Sigmirean
Dumitru-Mircea Buda
(Editors)

Literature as Mediator.
Intersecting Discourses and Dialogues
in a Multicultural World

LANGUAGE
AND DISCOURSE

Arhipelag XXI Press | 2018
ISBN: 978-606-8624-14-3

I.Boldea, C. Sigmirean, D.-M.Buda

LITERATURE AS MEDIATOR. Intersecting Discourses and Dialogues in a Multicultural World

LITERATURE AS MEDIATOR.

Intersecting Discourses and Dialogues in a Multicultural World

Section: Language and Discourse

Date: 8-9 December 2018

Location: „DIMITRIE CANTEMIR” University, Tîrgu Mureş

ISBN: 978-606-8624-14-3

Edited by:

The Alpha Institute for Multicultural Studies

Moldovei Street, 8

540522, Tîrgu Mureş, România

Tel./fax: +40-744-511546

Email: iulian.boldea@gmail.com

Published by:

”Arhipelag XXI” Press, Tîrgu Mureş, 2018

Tîrgu Mureş, România

Email: tehnoredactare.ldmd@gmail.com

Contents

DERIVATIVES ON A TOPONYMIC BASE (THE LETTERS Î, J, K,L)	
Silvia Pitiriciu	
Prof., PhD, University of Craiova	8
LE CHAMP SEMANTIQUE DU MOT PIERRE	
Adela-Marinela Stancu	
Assoc. Prof., PhD, University of Craiova.....	16
CULTURE-SPECIFIC MOBILE PHONE USE ETIQUETTE – AN AWARENESS RAISING APPROACH FOR MULTICULTURAL GROUPS	
Yolanda-Mirela Catelly	
Assoc. Prof., PhD, Politehnica University of Bucharest.....	25
ALEXANDRU LABRIOR’S VIEWS UPON THE ORTOGRAPHIC SYSTEM DURING THE 19TH CENTURY	
Anca-Diana Bibiri	
Scientific Researcher, "Al. Ioan Cuza" University of Iași	32
LINGUISTIC IDENTITY OF ROMANIAN MIGRANTS IN BELGIUM	
Anca-Diana Bibiri	
Scientific Researcher, "Al. Ioan Cuza" University of Iași	39
THE IMPACT OF NONFORMAL ACTIVITIES ON THE DEVELOPMENT OF THE COMMUNICATION ABILITY AND THE INTERCULTURAL ABILITY THROUGH MULTICULTURAL DIALOGUE	
Diana Boc-Sînmărghișan, Cosmina Simona Lungoci	
Lecturer, PhD, "Victor Babeș" University of Medicine and Pharmacy, Timișoara,	
Lecturer, PhD, Western University of Timișoara	48
MARITIME ENGLISH IDIOMS	
Carmen Astratinei	
Senior Lecturer, PhD, "Mircea cel Bătrân" Naval Academy, Constanța.....	58
PROPER NOUNS DERIVED FROM GREEK NAMES IN THE WORK OF V. ALECSANDRI AND I.L. CARAGIALE	
Iuliana-Adelina Iliescu	
Lecturer, PhD, University of Craiova.....	62
ROMANIAN LANGUAGE ENVIRONMENT. ELEMENTS OF FOREIGN INFLUENCE	
Ana Așkar	
Assist., PhD Student, "Iuliu Hațieganu" University of Medicine and Pharmacy, Cluj-Napoca	72
PEKKA KAINULAINEN, PERFORMANCE ART AND VISUAL IMPACT. NATURE AS DISCOURSE	
Haralambie Athes	
Assist., PhD, "Al. Ioan Cuza" University of Iași.....	83

WHITE IN THE VOCABULARY OF THE ROMANIAN LANGUAGE AND IN CHROMOTHERAPY	
Delia-Mihaela Toarnă (Răuț-Bratiloveanu)	
PhD Student, University of Craiova	88
SPECIALIZED LEXICAL ELEMENTS IN CRYSTAL THERAPY	
Delia-Mihaela Toarnă (Răuț-Bratiloveanu)	
PhD Student, University of Craiova.....	97
ASPECTES RELATING TO THE ETYMOLOGY OF FAMILY NAMES	
Ioan Herbil	
Lecturer, PhD, "Babeș-Bolyai" University of Cluj-Napoca	105
EXPRESSING POSSESSION: GENITIVE AND OF-CONSTRUCTION IN ENGLISH	
Simona Redes	
Lecturer, PhD, "Aurel Vlaicu" University of Arad.....	116
ROMGLISH OR HOW ENGLISH INFLUENCES CURRENT ROMANIAN, WITH EXAMPLES FROM BUSINESS ENGLISH	
Camelia Alibec	
Lecturer, PhD, "Mircea cel Bătrân" Naval Academy of Constanța	121
THE CURRICULA OF WRITING IN TODAY'S SCHOOLS (AND THE INFLUENCE OF THE INTERNET)	
Sînziana Elena Sterghiu	
Lecturer, PhD, Valahia University of Tîrgoviște	125
THE IT AND SOCIO-MEDIATIC ANGLICISMS IN THE COMMUNICATION ON ROMANIAN AND SPANISH VIRTUAL SOCIAL NETWORKS	
Silvia Popovici	
PhD Student, "Ștefan cel Mare" University of Suceava	129
ELEMENTS OF LANGUAGE ECONOMY IN ROMANIAN AND SPANISH SOCIAL MEDIA	
Silvia Popovici	
PhD Student, "Ștefan cel Mare" University of Suceava	142
SPECIALIZED LEXICAL ELEMENTS IN <i>CARTEA NUNȚIIBY</i> G. CĂLINESCU	
Loredana-Maria Ghioală	
PhD Student, University of Craiova.....	151
PHRASEOLOGICAL UNITS IN THE CURRENT POLITICAL DISCOURSE. CASE STUDY: VICTOR PONTA AND MATTEO RENZI	
Ionela Chiru	
PhD Student, "Al. Ioan Cuza" University of Iași	158

OBSERVATIONS ON TITLE TYPOLOGY IN THE CURRENT ROMANIAN AND ITALIAN MARITIME PUBLISHING DISCOURSE

Ozana Cioca (Chakarian)

PhD Student, "Al. Ioan Cuza" University of Iași 168

REGISTER ANALYSIS AND NAVAL ARCHITECTURE

Anca Ionescu

PhD Student, "Dunărea de Jos" University of Galați 174

THE SOCIAL RITUAL IN HANU ANCUȚEI BY MIHAIL SADOVEANU. AN APPROACH FROM GOFFMAN'S DRAMATIC THEORY

Codruța Cozma

PhD Student, Technical University of Cluj-Napoca - Baia Mare Northern University Center 181

ROMANIAN LINGUISTIC TERMINOLOGY IN SOME TEXTBOOKS FROM THE INTER AND POST-WAR PERIOD

Crinela Marc

PhD Student, "Ștefan cel Mare" University of Suceava 187

THE CHARACTERISTICS OF WORDPLAY IN PUPILS' CHAT COMMUNICATION. A SOCIOLINGUISTIC APPROACH

Corina Cristoreanu

PhD Student, Technical University of Cluj-Napoca - Baia Mare Northern University Center 202

THE INTERDISCIPLINARY SCIENTIFIC VOCABULARY OF FOREST ECOLOGY

Simona Sandu (Pîrvulescu)

PhD Student, University of Craiova..... 213

NOMINAL PHRASES WITH THE ADJECTIVE FORESTIER IN ROMANIAN

Simona Sandu (Pîrvulescu)

PhD Student, University of Craiova..... 221

THE REPEATED DISCOURSE AS MODALITY OF DISCURSIVE (RE)STRUCTURE IN FASHION SHOWS

Maria Tomulescu

PhD Student, "Al. Ioan Cuza" University of Iași 231

THE LEXICO-SEMANTIC FIELD OF TEXTILES

Angelica Preda

PhD Student, University of Craiova..... 235

A COGNITIVE LINGUISTIC APPROACH OF DAILY POETRY LANGUAGE

Mariana Pantaleru (Pascaru)

PhD Student, "Lucian Blaga" University of Sibiu 241

FROM METEOROLOGICAL TERMINOLOGY: PRECIPITATIONS

Alina-Florinela Dănilă

PhD Student, University of Craiova..... 250

ECOLOGICAL TERMS IN THE CURRENT MASS MEDIA

Alina-Florinela Dănilă

PhD Student, University of Craiova..... 256

CHROMATIC TERMINOLOGY IN ROMANIAN

Elena-Mihaela Lupu

PhD Student, „Alexandru Ioan Cuza” University of Iași 264

INDICATIVE PAST TENSES VS SUBJUNCTIVE

Claudia Leah

Assoc. Prof., PhD, University of Oradea 280

ROMANCE BORROWINGS IN *IMPRESII ASUPRA LITERATURII SPANIOLE* BY G. CĂLINESCU

Loredana-Georgiana Popescu (Tomescu)

PhD Student, University of Craiova..... 287

ROMGLISH AS A SPECIFIC FEATURE OF THE MEDIATIC LANGUAGE NOWADAYS

Mihaela Mureșan

Assoc. Prof. PhD., Babeș-Bolyai University of Cluj-Napoca 291

LANGUAGE BIOGRAPHY. CASE STUDY

Maria Suci

PhD Student, „Babeș-Bolyai” University of Cluj-Napoca..... 297

ADJECTIF ET FIGEMENT (2). ÉTUDE DU FIGEMENT DES EXPRESSIONS DU TYPE ADJ+COMME+GN CONCERNANT LES PLANTES

Daniela Bordea

Lecturer, PhD, University of Bucharest 306

AMBIGUOUS INTERPRETATIONS IN THE LEGAL DISCOURSE ON BOTH SIDES OF THE PRUTH

Cosmin Dariescu, Assoc. Prof., PhD, „Al. Ioan Cuza” University of Iași and

Daniela Gîfu, Faculty of Computer Science - „Alexandru Ioan Cuza” University of Iași,

Institute of Computer Science – Romanian Academy – Iași branch,

Cognos Business Consulting S.R.L., Bucharest/

Facultatea de Informatică, Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” din Iași,

Institutul de Informatică Teoretică

al Academiei Române – filiala Iași,

Cognos Business Consulting S.R.L., București.....**Error! Bookmark not defined.**

IDENTIFYING DELIBERATE METAPHORS IN ECONOMIC AND FINANCIAL PRESS ARTICLES

Daniela Dălălu

Assist, PhD Student, UMFST Tîrgu Mureș 333

OBSERVATIONS REGARDING THE PREPOSITIONAL REGIME OF THE POSTVERBAL ADJECTIVAL DERIVATES

Anamaria Preda, Assoc. Prof., PhD and Vlad Preda, Lecturer, PhD, University of Craiova 341

SOCIOLINGUISTIC ASPECTS IN THE STUDY OF SPOKEN DIALECTAL LANGUAGE

Sorin Guia

Assoc. Prof., PhD, "Al. Ioan Cuza" University of Iași 347

COMMUNICATIVE APPROACHES TO TEACHING LEGAL ENGLISH

Codruța Badea

Lecturer, PhD, "Dimitrie Cantemir" Christian University of Bucharest 359

AUTOMATIC DISCOURSE ANALYSIS OF ROMANIAN GUIDELINES FOR A HEALTHY DIET

Oana ATOMEI, PhD Student, Universitatea "Ștefan cel Mare" din Suceava 365

ROMANIAN ADVERTISING IN THE INTER-WAR AND COMMUNIST PERIOD

Pop (Dan-Pop) Mădălina-Ruxandra, „Lucian Blaga” Sibiu University 405

DERIVATIVES ON A TOPONYMIC BASE (THE LETTERS Î, J, K, L)

Silvia Pitiriciu

Prof., PhD, University of Craiova

Abstract: Derivatives on a toponymic base represent a linguistic aspect where onomastics interferes, through toponymic bases, with lexicology, by derivation with specific suffixes in order to indicate origin. The analysis demonstrates the transition from proper names of places to adjectives, with the suffix -ean(-ă)/ -an(-ă), productive in the current Romanian language. Most of the resulted derivatives are internal creations not recorded in general dictionaries. They enrich the vocabulary of the Romanian language with national specificity.

Keywords: toponym, derivation, base, suffix, lexical

Numele comune provenite din toponime și adjectivele aferente prezintă interes nu numai pentru onomastică, ci îndeobște pentru limba română contemporană. Ele sunt compatibile cu sufixe care indică originea, apartenența la un loc: -ean/-an, -eană/-ană, -eni/-ani, -ene/-ane (pentru adjective), -ean/-an, -eancă/-ancă, -eni, -ence (pentru substantive). Sufixele -eni, -ești, alături de -ari, -ași, -ani, -nei etc., formează nume de locuitori de la numele localității sau de la cel al regiunii de unde aceștia provin sau în care locuiesc. Referindu-se la istoria sufixului -ean, -ă/-an, -ă, Iorgu Iordan consideră că indică „originea personală a locuitorilor, adică a descendenților celui ce a întemeiat ori a stăpânit satul.”¹ Forma și sensul derivatelor se sprijină pe referința la toponim. În onomastică sunt cunoscute sub *nume de grup* și desemnează un segment social „stabilit după apartenența la un anumit loc, persoană, organizație politică sau culturală...”²

Istoria limbii române arată că sufixul -ean/-an este vechi, provenind din sl. -(l)eaninŭ, -(l)ianin³, cu pluralul -(l)iane, -ane. După forma de plural -(l)ean(e) a fost refăcut singularul -(l)ean(u)⁴. Derivatele sunt atestate pe teren românesc înainte de secolul al XVI-lea. Cercetând numele de grup, Georghe Bolocan consideră că documentele secolelor al XIV-lea – al XV-lea atestă cuvinte cu acest sufix de la teme neslave, ceea ce demonstrează vechimea lui în sistemul de derivare românesc⁵. În limba română, derivatele cu sufixele -ean/-an, -eană/-ană, -eni/-ani, -ene/-ane sunt substantive comune și proprii și adjective. Atît substantivele nume de grup, cît și adjectivele sunt legate de toponime și de antroponime.

În cercetarea aceasta, ne-am ocupat de adjectivele derivate de la toponime, având ca material un corpus de 620 de nume de orașe, de comune și de sate de pe teritoriul actual al

¹Iorgu, Iordan, *Toponimia românească*, p. 157.

²DTRO 1, 1993: 27.

³Al. Philippide, *Istoria limbii române I*, 1864: 50, apud FCLR XVI-XVIII, 2007: 90.

⁴Al. Graur, *Nume de persoane*, p. 116; FCLR XVI-XVIII, 2007: 90.

⁵DTRO 1, 1993: p. 29.

României, al căror nume începe cu literele Î – L . Cercetarea face parte dintr-un proiect de întocmire a unui dicționar al derivatelor cu bază toponimică⁶.

1. Derivate adjectivale cu sufixul *-ean,-ă* atașat la toponim sau la rădăcina acestuia: *însurățean, -ă* <*Însurăței* (oraș BR, sat GJ, TR); *întorsurean,-ă*<*Întorsura* (com., sat DJ), *Întorsura Buzăului* (oraș CV); *jacotean, -ă*<*Jacota* (sat SV); *jăhălean, -ă*<*Jahalia* (sat SV); *jăriștean, -ă*<*Jăriștea* (com., sat VN); *jaroștean, -ă*<*Jaroștea* (sat VL); *jebelean, -ă*<*Jebel* (com., sat TM); *jeflean, -ă*<*Jeflești* (sat AB); *jegălean, -ă*<*Jegălia* (com., sat CL); *jeledințean, -ă* / (pop.) *jeledințan, -ă* <*Jeledinți* (sat HD); *jelnean, -ă*<*Jelna* (sat BN); *jercălean, -ă*<*Jercălăi* (sat PH); *jeriștean, -ă*<*Jeriștea* (sat GJ); *jghebean, -ă*<*Jgheaburi* (sat AG, VN), *Jghiab* (sat BZ); *jibertean, -ă*<*Jibert* (com., sat BV); *jiblean, -ă*<*Jiblea Nouă* (sat VL), *Jiblea Veche* (sat VL); *jibovean, -ă* <*Jibou* (oraș SJ); *jichișean, -ă* / (pop.) *jichișan, -ă*<*Jichișu de Jos* (com., sat CJ), *Jichișu de Sus* (sat CJ); *jidoștean, -ă*<*Jidoștina* (sat AB); *jidoștițean, -ă* <*Jidoștița* (sat MH); *jiețean, -ă* <*Jieț* (sat HD); *jigălean, -ă* <*Jigălia* (sat VS); *jignițean, -ă*<*Jignița* (sat MH); *jijilean, -ă* <*Jijila* (com., sat TL); *jilovean, -ă*<*Jilava* (com., sat IF), *Jilavele* (com., sat IL); *jilțean, -ă*<*Jilțu* (sat GJ); *jimborean, -ă*<*Jimbor* (sat BN, BV); *jirovean, -ă*<*Jirov* (sat MH); *jitărean, -ă* <*Jitaru* (sat OT); *jitinean, -ă*<*Jitin* (sat CS); *joimărean, -ă*<*Joia Mare* (sat AR); *joițean, -ă*<*Joița* (com., sat GR); *joldeștean, -ă*<*Joldești* (sat BT); *jorean, -ă*<*Jorăști* (com., sat GL, sat VN); *jugăstean, -ă* <*Jugastru* (sat MH), *Jugăstreni* (sat MS); *jugurean, -ă*<*Jugur* (sat AG), *Jugureanu* (sat BR), *Jugureni* (com., sat PH, sat DB); *jupânean, -ă* <*Jupânești* (com., sat GJ; sat AG, MH, TM); *jureștean, -ă*<*Jurești* (sat TM); *lăbășean, -ă* / (pop.) *lăbășan, -ă* <*Labașinț* (sat AR); *lădean, -ă* <*Lada* (sat TR); *lăncrămean, -ă*<*Lancrăm* (com. AB); *lărgean, -ă*<*Larga* (sat BC, GJ, MM, MS), *Larga-Jijia* (sat IS), *Largu* (com., sat BZ); *lăslean, -ă*<*Laslău Mare* (sat MS), *Laslău Mic* (sat MS); *Laslea* (com., sat SB); *lătean, -ă*<*Latinu* (sat BR); *lăzean, -ă*<*Laz* (sat AB, AR), *Laz-Firtănuș* (sat HR), *Laz-Șoimuș* (sat HR), *Laza* (com., sat VS), *Lazu* (sat CT, DJ, MH, VS), *Lazu-Baciului* (sat MM), *Lazuri* (com., sat SM; sat AB, AR, BH, DB, GJ, SJ), *Lazuri de Beiuș* (com., sat BH); *lăzărean, -ă*<*Lazaret* (sat SB); *lăcrițean, -ă*<*Lăcrița Mare* (sat DJ), *Lăcrița Mică* (sat DJ); *lăcuțean, -ă*<*Lăculețe* (sat DB), *Lăculețe-Gară* (sat DB); *lălean, -ă*<*Lălești* (sat VS); *lămotean, -ă*<*Lămotești* (sat AG); *lăngean, -ă*<*Lăngești* (sat AG); *lăpoșean, -ă* / (pop.) *lăpoșan, -ă*<*Lapoș* (com., sat PH; sat BC), *Lăpoșel* (sat PH); *lăpușean, -ă*<*Lăpușiu de Jos* (com., sat HD), *Lăpușiu de Sus* (sat HD); *lăpușean, -ă* / (pop.) *lăpușan, -ă* <*Lăpuș* (com., sat MM), *Lăpușani* (sat AG), *Lăpușel* (sat MM); *lăpușnean, -ă*<*Lăpușna* (sat MS), *Lăpușnic* (sat HD, TM), *Lăpușnicel* (com., sat CS), *Lăpușnicu Mare* (com., sat CS); *lăpuștean, -ă*<*Lăpuștești* (sat CJ); *lăsean, -ă*<*Lăsău* (sat HD); *lăscuzean, -ă*<*Lăscud* (sat MS); *lăstean, -ă*<*Lăstuni* (sat TL, VN); *lăunean, -ă*<*Lăunele* (sat OT), *Lăunele de Jos* (sat VL), *Lăunele de Sus* (sat AG); *lăzărean, -ă*<*Lăzarea* (com., sat HR), *Lăzăreni* (com., sat BH), *Lăzărești* (sat AG, GJ, HR, OT); *lăzean, -ă*<*Lăzești* (sat AB); *lângean, -ă*<*Lânga* (sat DJ); *lemnean, -ă*<*Leamnade Jos* (sat DJ), *Leamna de Sus* (sat DJ); *leuțean, -ă* <*Leauț* (sat HD); *lechințan, -ă* <*Lechința* (sat SM); *lechințean, -ă*<*Lechincioara* (sat MS), *Lechința* (com., sat BN; sat MS); *leghean, -ă*<*Leghia* (sat CJ); *leghinean, -ă* <*Leghin* (sat NT); *lehăncean, -ă* <*Lehancea* (sat BC); *lehnean, -ă*<*Lehnești* (sat BT); *leleștean, -ă*<*Leleasca* (sat OT), *Lelești* (com., sat GJ; sat BH, BN); *lenișean, -ă* / (pop.) *lenișan, -ă*<*Leniș* (sat MS); *lențean, -ă*<*Lențea* (sat AG); *leontean, -ă*<*Leontinești* (sat BC); *leordean, -ă*<*Leorda* (com., sat BT), *Leordeni* (com., sat AG; sat MS), *Leordina* (com., sat MM); *leoșean, -ă* / (pop.) *leoșan, -ă*<*Leoști* (sat VS); *leotean, -ă*<*Leotești* (sat OT); *lepinzean, -ă*<*Lepindea* (sat MS); *lepșean, -ă*<*Lepșa* (sat VN); *lerean, -ă*<*Lera* (sat BZ), *Lerești* (com., sat AG); *lescovițean, -ă*<*Lescovița*

⁶Până în prezent am studiat materialul toponimic (literele A-I), după cum se poate observa la bibliografie.

(sat CS); *lespezean*, -ă<*Lespezea* (sat AB), *Lespezi* (com., sat IS; sat AG, BC, CT, VN); *leșean*, -ă/ (pop.) *leșan*, -ă<*Leș* (sat BH), *Leșile* (sat AG, DJ), *Leșu* (com., sat BN); *leșnicean*, -ă <*Leșnic* (sat HD); *letean*, -ă<*Letea* (sat TL), *Letea Veche* (com., sat BC); *lețean*, -ă<*Leț* (sat CV); *leovean*, -ă<*Leu* (com., sat DJ); *lecușean*, -ă/ (pop.) *lecușan*, -ă <*Leucușești* (sat SV, TM); *leurdean*, -ă<*Leurda* (sat CJ, GJ); *libotean*, -ă<*Libotin* (sat MM); *licuricean*, -ă<*Licurici* (com., sat GJ), *Licuriciu* (sat TR); *liștean*, -ă <*Liești* (com., sat GL; sat VN); *lilicean*, -ă<*Liliac* (sat NT), *Lilieci* (sat BC, IL); *liliștean*, -ă<*Liliești* (sat PH); *limănean*, -ă <*Limanu* (com., sat CT); *limpezean*, -ă<*Limpeziș* (sat BZ); *linsean*, -ă<*Linsești* (sat NT); *linteian*, -ă<*Lintea* (sat GJ), *Lintești* (sat AG); *lințean*, -ă / (pop.) *Lințan*, -ă <*Linț* (sat MS); *lipean*, -ă <*Lipaia* (sat AB); *lipăneștean*, -ă<*Lipănescu* (sat BZ), *Lipănești* (com., sat PH); *livezean*, -ă <*Livadia* (sat HD, VL), *Livedea* (sat IL); *Livezeni* (com., sat MS; sat AG), *Livezi* (com., sat BC, VL; sat DJ, HR, HD, MH), *Livezile* (com., sat AB, BN, MH, TM; sat DB, VN); *lobdășean*, -ă/ (pop.) *lobdășan*, -ă <*Lobodaș* (sat CJ); *lodromănean*, -ă<*Lodroman* (sat AB); *logreștean*, -ă<*Logrești-Moșteni* (sat GJ); *lojniștean*, -ă<*Lojnița* (sat VN); *lomănean*, -ă<*Loman* (sat AB); *lomnășean*, -ă/ (pop.) *lomnășan*, -ă<*Loamneș* (com., sat SB); *lopădean*, -ă<*LopadeanNouă* (com., sat AB), *Lopadea Veche* (sat AB); *lotrean*, -ă<*Lotrioara* (sat SB), *Loturi* (sat AG, BT), *Loturi Enescu* (sat BT); *lovnicean*, -ă<*Lovnic* (sat BV); *lovrinean*, -ă<*Lovrin* (com., sat TM); *loznean*, -ă <*Lozna* (com., sat BT, SJ); *lozovean*, -ă <*Lozova* (sat GL); *lucrețean*, -ă<*Lucareț* (sat TM); *lucinean*, -ă<*Lucianca* (sat DB), *Luciu* (com., sat BZ; sat IL); *ludean*, -ă<*Ludești* (com., sat DB), *Ludeștii de Jos* (sat HD), *Ludeștii de Sus* (sat HD), *Ludu* (sat MH); *ludișorean*, -ă <*Ludișor* (sat BV); *ludoșean*, -ă / (pop.) *ludoșan*, -ă <*Ludași* (sat BC), *Ludoș* (com., sat SB); *ludean*, -ă<*Ludu* (sat MH); *ludușean*, -ă/ (pop.) *ludușan*, -ă<*Luduș* (oraș MS); *lugojean*, -ă/ (pop.) *lugojan*, -ă<*Lugoj* (mun. TM); *lugojelean*, -ă <*Lugojel* (sat TM); *luncăviștean*, -ă <*Luncavița* (com., sat CS, TL); *luncșorean*, -ă<*Luncșoara* (sat AR, BH, HD, MH), *Luncșoru* (sat DJ), *Luncșoara* (sat SV); *lungocean*, -ă<*Lungoci* (sat GL); *lungulețean*, -ă<*Lungulețu* (com., sat DB); *lupăcean*, -ă<*Lupac* (com., sat CS); *lupăștean*, -ă<*Lupăiești* (sat AB), *Lupești* (sat AR; BC, VS), *Lupuiești* (sat VL); *lupșean*, -ă / (pop.) *lupșan*, -ă<*Lupșa* (com., sat AB; sat BV), *Lupșa de Jos* (sat MH), *Lupșa de Sus* (sat MH), *Lupșanu* (com., sat CL), *Lupșeni* (sat AB); *lupuleștean*, -ă <*Lupulești* (sat AB); *lutean*, -ă<*Lutoasa* (sat CV), *Lutu Roșu* (sat PH).

În uz, derivatele apar în contexte diferite. De exemplu: „Pe parcursul anilor corul și-a dobândit o personalitate juridică numindu-se Asociația Corală Plai *Întorsurean*”. (<http://www.intorsura.ro/arta-artisti/asociatia-coral-plai-intorsurean/>, *Artă și artiști*); „Plăcintă lăzăreană” (<http://www.creeaza.com/familie/alimentatie-nutritie/retete-culinare/placinta-lazareana577.php>, 22.11.2018, *Plăcintă lăzăreană*); «Victorie importantă și frumoasă pentru echipa din satul cu „cireși” care mai îndulcește un campionat slab, măcinat de veșnicele plecări (să câștige oamenii o pâine în alte țări) și accidentările care s-au ținut lanț în tabăra *livezeană*.» (<https://ziarulunirea.ro/si-cil-blaj-si-sportul-sebes-au-promovat-14734/>, 03.06.2011, *Și CIL Blaj, și Sporul Sebeș au promovat*); „Cetățenii sunt invitați vineri și sâmbătă la Zilele *Lovrinene*, cu prilejul Sfinților Petru și Pavel.” (<http://www.observatordetimis.ro/2018/06/18/banatenii-sunt-invitati-la-zilele-comunei-lovrin-vezi-programul-artistic/>, 18.06.2018, *Bănățenii sunt invitați la Zilele comunei Lovrin. Vezi programul artistic*); «Ediția din acest an a evenimentului „Toamna *Ludușeană*” va avea loc în perioada 29 septembrie – 1 octombrie.» (<http://www.zi-de-zi.ro/2017/09/20/toamna-luduseana-la-o-noua-editie-programul-complet-al-manifestarii/>, 20.09.2017, *Toamna Ludușeană la o nouă ediție. Programul complet al manifestării*).

2. Derivate adjectivale cu varianta sufixală *-(i)an*, -ă: *jecan*, -ă<*Jac* (sat SJ), *Jacu* (sat MS); *jacozan*, -ă<*Jacodu* (sat MS); *jeman*, -ă<*Jamu Mare* (com., sat TM); *jeican*, -ă<*Jeica* (sat

BN); *jian*, -ă<*Jiana* (com., sat MH), *Jiana Mare* (sat MH), *Jiana Veche* (sat MH), *Jieni* (sat DJ, OT), *Jiul* (sat DJ); *jijian*, -ă<*Jijia* (sat BT); *jimbolian*, -ă<*Jimbolia* (oraș TM); *jitian*, -ă<*Jitia* (com., sat VN), *Jitiade Jos* (sat VN); *jucan*, -ă<*Juc-Herghelia* (sat CJ), *Jucu de Mijloc* (sat CJ), *Jucu de Sus* (sat CJ); *julițan*, -ă<*Julița* (sat AR); *jupan*, -ă<*Jupa* (sat CS), *Jupani* (sat TM); *jurcan*, -ă<*Jurca* (sat CJ); *lăcan*, -ă<*Lac* (sat MH), *Lacu* (sat BZ, CJ), *Lacurile* (sat AG, BZ); *lăduțan*, -ă<*Lădăuți* (sat CV); *lăican*, -ă<*Lăican* (sat AG); *lăschian*, -ă<*Lăschia* (sat MM); *lăzuran*, -ă<*Lazuri* (com., sat SM); *lefăian*, -ă<*Lefaia* (sat MS); *legian*, -ă<*Legii* (sat CJ); *leorințan*, -ă<*Leorinț* (sat AB), *Leorința* (sat MS), *Leorința-Șăulia* (sat MS); *leleian*, -ă<*Lelei* (sat SM); *lemnian*, -ă<*Lemniu* (sat SJ); *leleşan*, -ă<*Leleasa* (com., sat HD); *lemnian*, -ă<*Lemnia* (com., sat CV), *Lemniu* (sat SJ); *lesan*, -ă<*Leasa* (sat AR); *leștian*, -ă<*Leștioara* (sat AR); *letcan*, -ă<*Letca* (com., sat SJ), *Letca Nouă* (com., sat GR), *Letca Veche* (sat GR); *lipovan*, -ă<*Lipău* (sat SM), *Lipova* (oraș AR); *logigan*, -ă<*Logig* (sat MS); *lompirtan*, -ă<(pop.) *lompertan*, -ă<*Lompirt* (sat SJ); *loran*, -ă<*Lorău* (sat BH); *loțan*, -ă<*Loțu* (sat MS); *luguzan*, -ă<*Luguzău* (sat AR); *luican*, -ă<*Luica* (com., sat CL); *luncan*, -ă<*Lunca* (com., sat BH, BT, MS, TR; sat AB, AG, BN, BT, BZ, CL, DB, GL, HD, IS, NT, OT, TL, VL, VS, SV), *Lunca Veche* (sat VS), *Lunca de Jos* (com., sat HR; sat AB), *Lunca de Sus* (com., sat HR), *Luncani* (sat BC, CJ, HR, HD), *Luncile* (sat BZ, VN); *luncoian*, -ă<*Luncoiu de Jos* (com., sat HD), *Luncoiu de Sus* (sat HD); *lungan*, -ă<*Lunga* (sat CV, TM), *Lungani* (Com., sat IS; sat AG); *lupoian*, -ă<*Lupoiaia* (sat BH, GJ, SJ, VL, VN), *Lupuieni* (sat AG); *lușcan*, -ă<*Lușca* (sat BN); *luțan*, -ă<*Luța* (sat BV); *luțcan*, -ă<*Luțca* (sat NT).

Derivatele apar în contexte precum: „Piața *jimboliană* la început de mai” <https://vimeo.com/41692328>, *Piața jimboliană la început de mai*); „Se disting prin port, cânt și joc, elemente păstrate cu sfințenie în satul *jitian* și transmis din generație în generație până în prezent.” (<https://revistainfozone.wordpress.com/2016/10/22/datini-joc-si-voie-buna-la-cosia-din-cerna-judetul-tulcea/>, 22.10.2016, *Datini, joc și voie bună la Coșia din Cerna, județul Tulcea*); „Poeme *lipovane*, alături de Ana Olimpia Nicolescu” (<http://www.primarialipova.ro/stirea/232-poeme--lipovane-alaturi-de-ana-olimpia-nicolescu.html>, 18.10.2016, *Poeme lipovane, alături de Ana Olimpia Nicolescu*); „Ne mândrim cu moțul nostru *luncoian*.” (<https://www.mesagerulhunedorean.ro/un-hunedorean-a-inventat-o-husa-care-prin-captare-de-energie-duce-la-cresterea-autonomiei-electronicelor/>, 07.06.2015, *Un hunedorean a inventat o husă, care prin captare de energie, duce la creșterea autonomiei electronicelor*).

3. Bazele toponimice de la care se formează nume comune și adjective sunt unități lexicale simple și compuse. Dintre ele, multe sunt toponime *polideictice*⁷, pot indica referenți diferiți (același nume este pentru comune, sate, ape etc.). Derivatele se raportează la serii de toponime simple, derivate sau/și compuse. De la un toponim-nucleu se ajunge la alte toponime derivate și compuse. În acest caz se discută despre *polarizareatoponimică*⁸. Prin *transfer de nume*⁹ de la un toponim la altul, se creează un câmp toponimic. De exemplu: *jian*, -ă<*Jiana*, *Jiana Mare*, *Jiana Veche*; *lăzean*, -ă<*Laz*, *Laz-Firtănuș*, *Laz Șoimuș*, *Lazu*, *Lazu Baciului*, *Lazuri*, *Lazuri de Beiuș*; *lușcan*, -ă<*Lupșa*, *Lupșanu*, *Lupșeni* etc. În mod frecvent, se raportează exclusiv la toponime compuse, după modelul *jiblean*, -ă<*Jiblea Nouă*, *Jiblea Veche*. În această

⁷Termenul este folosit de Ion Toma în caracterizarea semantică a numelor proprii, pentru care a se vedea studiul mai recent *101 nume de locuri*, p. 20.

⁸Dragoș Moldovanu, *Teoria câmpurilor toponimice (cu aplicație la câmpul hidronimului Moldova)*, p. 18; Ion Toma, *op. cit.*, p. 45; Adelina Emilia Mihali, *Toponimie maramureșeană. Valea superioară a Vișeuului*, p. 177.

⁹Cf. DTRO I, 1993:25.

categorii se înscriu derivate precum *jucan*, -ă; *jichișean*, -ă/ (pop.) *jichișan*, -ă; *lăcrișean*, -ă; *lăpugean*, -ă; *lemnean*, -ă; *lopădean*, -ă; *luncoian*, -ă.

Derivatele se pot raporta la toponime care se diferențiază prin gen (*Largu*, *Larga*; *Lazu*, *Laza*; *Lemniu*, *Lemnia*; *Leorinț*, *Leorința*; *Luncușoru*, *Luncușoara*), prin număr (*Jiana*, *Jieni*; *Jilava*, *Jilavele*; *Lacu*, *Lacurile*; *Lazu*, *Lazuri*; *Leordina*, *Leordeni*; *Lespezea*, *Lespezi*; *Liliac*, *Lilieci*; *Lipănescu*, *Lipănești*) sau prin marca de determinare definită (*Laz*, *Lazu*; *Leș*, *Leșu*; *Livezi*, *Livezile*). Ion Toma consideră că „numele proprii având în conținutul lor intrinsec indici semantici de individualizare nu mai necesită marcarea particularizării prin articulare, fiind inerent determinate”¹⁰. Observând aceste diferențe formale la nivelul toponimelor, Gh. Bolocan discută despre *omonimia numelor de grup*¹¹.

În cazul câtorva derivate, în mod formal, adjectivele provin din toponime cu formă de plural. De exemplu: *Jigoreni*, *jigoreni*, *jigorean*, -ă; *Josani*, *josani*, *josan*, -ă; *Joseni*, *joseni*, *josean*, -ă; *Lăceni*, *lăceni*, *lăcean*, -ă; *Lăcusteni*, *lăcusteni*, *lăcustean*, -ă; *Lămășeni*, *lămășeni*, *lămășean*, -ă/ (pop.) *lămășan*, -ă; *Lărgășeni*, *lărgășeni*, *lărgășean*, -ă/ (pop.) *lărgășan*, -ă; *Lăureni*, *lăureni*, *lăurean*, -ă; *Leheceni*, *leheceni*, *lehecean*, -ă; *Leliceni*, *leliceni*, *lelicean*, -ă; *Lețcani*, *lețcani*, *lețcan*, -ă; *Liiceni*, *liiceni*, *liicean*, -ă; *Locodeni*, *locodeni*, *locodean*, -ă; *Locusteni*, *locusteni*, *locustean*, -ă; *Lucăceni*, *lucăceni*, *lucăcean*, -ă; *Luceni*, *luceni*, *lucean*, -ă; *Lungeni*, *lungeni*, *lungean*, -ă; *Lupeni*, *lupeni*, *lupean*, -ă. Derivatele, adjective cu patru forme, sunt legate de numele de grup omonime cu toponimele.

Procesul derivării are loc prin adăugarea sufixului care indică originea în cele mai multe cazuri (a se vedea *jelnean*, -ă; *jeriștean*, -ă; *jimborean*, -ă; *lăncrămean*, -ă; *lăslean*, -ă; *lințean*, -ă; *lovnicean*, -ă etc.). În cazul altor derivate, are loc substituția sufixului bazei toponimice cu sufixul *-ean*, -ă: *-ei/-ean*, -ă (*Însurăței*, *însurășean*, -ă); *-ăi/-ean*, -ă (*Jercălăi*, *jercălean*, -ă); *-ău/-ean*, -ă (*Lăsău*, *lășean*, -ă; *Lorău*, *loran*, -ă; *Luguzău*, *luguzan*, -ă); *-ești/-ean*, -ă (*Jeflești*, *jeflean*, -ă; *Jupânești*, *jupânean*, -ă; *Lălești*, *lălean*, -ă; *Lămotești*, *lămotean*, -ă; *Lângești*, *lângean*, -ă; *Lăzești*, *lăzean*, -ă; *Leotești*, *leotean*, -ă; *Linsești*, *linsean*, -ă); *-ăști/-ean*, -ă (*Jorăști*, *jorean*, -ă); *-ina/-ean*, -ă (*Jidoștina*, *jidoștean*, -ă); *-ia/-ean*, -ă (*Jahalia*, *jăhălean*, -ă; *Jigălia*, *jigălean*, -ă); *-(i)oara/-an*, -ă (*Leștioara*, *leștian*, -ă); *-iu/-ean*, -ă (*Luieriu*, *luierean*, -ă; *Lujerdiu*, *lujerdean*, -ă). Mai dificil de identificat sunt derivatele care au suferit schimbări fonetice față de bază, prin substituție consonantică, prin sincopă, metateză, epenteză, dispariția unei silabe etc. (*Jacodu*, *jacozan*, -ă; *Lepindea*, *lepinzan*, -ă; *Lucareș*, *lucreșean*, -ă; *Lăculețe*, *lăcușean*, -ă; *Lădăuți*, *lădușan*, -ă; *Leu*, *leovean*, -ă; *Lipău*, *lipovan*, -ă; *Liești*, *liștean*, -ă; *Leontinești*, *leontean*, -ă; *Lupăiești*, *lupăștean*, -ă).

De la câteva baze toponimice, în general din categoria compuselor, este mai dificil să se formeze derivate: *Întregalde* (com., sat AB), *Întrerâuri* (sat MM), *Luncasprie* (sat BH), *La Curte* (sat BN), *Leahu-Nacu* (sat IS) sau antroponimul devenit toponim *Liviu Rebreanu* (sat BN). Entopicul *luncă* intră în structura multor compuse de la care este mai greu să se formeze derivate: *Lunca Ampoiței* (sat AB), *Lunca Apei* (sat SM), *Lunca Asău* (sat BC), *Lunca Banului* (com., sat VS; sat MH), *Lunca Bisericii* (sat AB), *Lunca Bonțului* (sat CJ), *Lunca Borleseii* (sat BN), *Lunca Bradului* (com., sat MS), *Lunca Cîlnicului* (sat BV), *Lunca Cernii de Jos* (com., sat HD), *Lunca Cernii de Sus* (sat HD), *Lunca Cetățuii* (sat IS), *Lunca Corbului* (com., sat AG), *Lunca Dochiei* (sat BC), *Lunca Florii* (sat CS), *Lunca Frumoasă* (sat BZ), *Lunca Gîrții* (sat AG), *Lunca Goiești* (sat AB), *Lunca Ilvei* (com., sat BN), *Lunca Jariștei* (sat BZ), *Lunca Largă* (sat

¹⁰A se vedea Ion Toma, *op. cit.*, p. 22.

¹¹A se vedea Gh. Bolocan, *Categoria „nume de grup în toponimie”*, în LR, XXV (1976), Nr. 1, p. 89-98; *Formarea numelor de grup în Oltenia*, în SCL, XXXIII, Nr. 2/1982, p. 134.

AB), *Lunca Leșului* (sat BN), *Lunca Mare* (sat PH), *Lunca Mărcușului* (sat CV), *Lunca Merilor* (sat AB), *Lunca Moldovei* (sat NT), *Lunca Mureșului* (com., sat AB; sat MS), *Lunca Ozunului* (sat CV), *Lunca Prahovei* (sat PH), *Lunca Priporului* (sat BZ), *Lunca Rateș* (sat IS), *Lunca Sătească* (sat BN), *Lunca Tîrnavei* (sat AB), *Lunca Vesești* (sat AB), *Lunca Vișagului* (sat CJ), *Lunca Zaicii* (sat CS), *Lunca la Tisa* (sat MM). La fel, entopicul lac: *Lacu Babei* (sat VS), *Lacu Rezii* (sat BR), *Lacu Sărat* (sat BH, BR), *Lacu Sinaia* (sat BZ), *Lacu Turcului* (sat PH), *Lacu cu Anini* (sat BZ), *Lacu lui Baban* (sat VN). În aceeași situație se află și bazele toponimice de origine străină: *Lenauheim* (com., sat TM), *Liebling* (com., sat TM), *Lindenfeld* (sat CS).

Atît numele comune, cît și adjectivele derivate au un rol important în procesul de toponimizare: *Jugastru*>*jugăstreni*>*Jugăstreni*; *Jugur*>*jugureni*>*Jugureni*; *Jupa*>*jupani*>*Jupani*; *Lăpuș*>*lăpușani*>*Lăpușani*; *Lunga*>*lungani*>*Lungani*.

Unele derivate au și o variantă populară: *jeledințean*, -ă/ (pop.) *jeledințan*, -ă; *jichișean*, -ă / (pop.) *jichișan*, -ă; *lăbășean*, -ă/ (pop.) *lăbășan*, -ă; *lenișean*, -ă/ (pop.) *lenișan*, -ă; *leșean*, -ă/ (pop.) *leșan*, -ă; *lecușean*, -ă/ (pop.) *lecușan*, -ă; *lomnășean*, -ă/ (pop.) *lomnășan*, -ă; *lobdășean*, -ă/ (pop.) *lobdășan*, -ă; *lompirtan*, -ă / (pop.) *lompertan*, -ă; *lugojean*, -ă/ (pop.) *lugojan*, -ă; *lupșean*, -ă / (pop.) *lupșan*, -ă. Formează serii paronimice: *lăpoșean*, -ă/ (pop.) *lăpoșan*, -ă și *lăpușean*, -ă/ (pop.) *lăpușan*, -ă; *ludoșean*, -ă / (pop.) *ludoșan*, -ă și *ludușean*, -ă/ (pop.) *ludușan*, -ă.

Derivatele cu sufixele *-ar*, -ă; *aș*, -ă sunt rare: *jenar*, -ă<*Jena* (sat TM); *jinar*, -ă<*Jina* (com., sat SB); *luncaș*, -ă<*Luncași* (sat IS).

Dacă bazele toponimice fac obiectul multor studii de specialitate, mai ales în ceea ce privește istoria limbii și etimologia¹², cercetarea s-a desfășurat în parametrii limbii române contemporane, la nivel lexical. Derivarea este un proces complex, în urma căruia nu numai lexicul limbii se îmbogățește considerabil, ci și morfologia românească. Derivatele cu bază toponimică ocupă un loc aparte în clasa lexico-gramaticală a adjectivelor cu patru forme, dar și a numelor comune masculine și feminine. De aceea se impun cunoașterea și includerea lor în lucrări lexicografice de limbă română contemporană.

BIBLIOGRAPHY

Adam, Gabriela Violeta, *Cîteva aspecte privind formarea numelor de grup*, în vol. *Lucrările celui de-al XIV-lea Simpozion internațional de dialectologie*, editori Nicolae Mocanu, Dumitru Loșonți, Eugen Beltechi, Cluj-Napoca, 2012, p. 7-22.

Bolocan, Gheorghe, *Formarea numelor de grup în Oltenia*, în SCL, XXXIII, Nr. 2/1982, p. 133-162.

Bolocan, Gheorghe, *Categoria „nume de grup în toponimie”*, în LR, XXV (1976), Nr. 1, p. 89-98.

DTRO = *Dicționarul toponimic al României Oltenia* (DTRO), sub redacția lui Gheorghe Bolocan, vol. I A-B, vol. II O-Z, Craiova, Editura Universitaria, 1993.

¹² Dintre cercetările mai recente, menționăm: Dumitru Loșonți, *Toponime românești care descriu forme de relief*, Cluj-Napoca, Editura Clusium, 2000; Dragoș Moldovanu, *Teoria câmpurilor toponimice (cu aplicație la câmpul hidronimului Moldova)*, Iași, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”, 2010; Vasile Frățilă, *Studii de toponimie*, Cluj-Napoca, Editura Dacia XXI, 2011; Gabriela Violeta Adam, *Cîteva aspecte privind formarea numelor de grup*, în vol. *Lucrările celui de-al XIV-lea Simpozion internațional de dialectologie*, Cluj-Napoca, 2012, p. 7-22; Adelina Emilia Mihali, *Toponimie maramureșeană. Valea superioară a Vișeuului*, Cluj-Napoca, Editura Mega, 2015.

FCLR = Academia Română, *Formarea cuvintelor în limba română din secolele al XIV-lea –al XVIII-lea*, București, Editura Academiei Române, 2007.

Frățilă, Vasile, *Studii de toponimie*, Cluj-Napoca, Editura Dacia XXI, 2011.

Graur, Al., *Nume de persoane*, București, Editura Științifică, 1965.

Iordan, Iorgu, *Toponimia românească*, București, Editura Academiei Republicii Populare Române, 1963.

Loșonți, Dumitru, *Toponime românești care descriu forme de relief*, Cluj-Napoca, Editura Clusium, 2000.

Mihali, Adelina Emilia, *Toponimie maramureșeană. Valea superioară a Vișeuului*, Cluj-Napoca, Editura Mega, 2015.

Moldovanu, Dragoș, *Teoria câmpurilor toponimice (cu aplicație la câmpul hidronimului Moldova)*, Iași, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”, 2010.

Pitiriciu, Silvia, *Détoponimique roumains*, în vol. *Numele și numirea. Actele conferinței internaționale de onomastică*, ediția I: *Interferențe multietnice în antroponimie*, Baia Mare, 19-21 septembrie, 2011, editor Oliviu Felecan, Cluj-Napoca, Editura Mega, 2011, p. 449-452.

Pitiriciu, Silvia, *Derivate cu bază toponimică (litera C)*, cu prilejul Conferinței internaționale „Zilele Săptămânii Pușcariu”, ediția a II-a, organizată de Institutul de Lingvistică și Istorie Literară „Săptămânii Pușcariu” al Academiei Române și Societatea Română de Dialectologie, 10-11 septembrie 2015, publicat în vol. *Caietele Săptămânii Pușcariu II. Actele Conferinței internaționale „Zilele Săptămânii Pușcariu”*, Cluj-Napoca, Scriptor & Argonaut, 2015.

Pitiriciu, Silvia, *Derivate cu bază toponimică (literele D, E, F)*, cu prilejul Conferinței internaționale „Integrarea europeană între tradiție și modernitate”, ediția a VI-a, Tîrgu-Mureș, 22-23 octombrie 2015, publicat în vol. *The Proceedings of the European Integration – Between Tradition and Modernity Congress*, Tîrgu-Mureș, Editura Universității „Petru Maior”, Volume Number 6, 2015, p. 210-217.

Pitiriciu, Silvia, *Derivatives on a Toponymic Base (Letters G, H)*, cu prilejul Conferinței internaționale *Globalization, Intercultural Dialogue and National Identity*, 28-29 may 2015 Universitatea „Petru Maior” din Tîrgu-Mureș, publicat în vol. *Globalization and National Identity. Studies on Strategies of Intercultural Dialogue*, section Language and Discourse, Iulian Boldea editor, Tîrgu-Mureș, Editura Arhipelag XXI Press, 2016.

Pitiriciu, Silvia, *Derivate cu bază toponimică (litera I)*, în vol. *Magistri et alumni, amore scribendi. Studia in honorem Professoris Nicolae Felecan*, coord. Oliviu Felecan, Daiana Felecan, Cluj-Napoca, Editura Mega, Editura Argonaut, 2016, p. 560-566.

Toma, Ion, *101 nume de locuri*, București, Editura Humanitas, 2015.

Surse WEB

<http://www.intorsura.ro/arta-artisti/asociatia-coral-plai-intorsurean>

<http://www.creeaza.com/familie/alimentatie-nutritie/retete-culinare/placinta-lazareana577.php>

<https://ziarulunirea.ro/si-cil-blaj-si-sportul-sebes-au-promovat-14734>

I. Boldea, C. Sigmirean, D.-M. Buda

LITERATURE AS MEDIATOR. Intersecting Discourses and Dialogues in a Multicultural World

<http://www.observatordetimis.ro/2018/06/18/banatenii-sunt-invitati-la-zilele-comunei-lovrin-vezi-programul-artistic>

<http://www.zi-de-zi.ro>

<https://vimeo.com/41692328>

<https://revistainfozone.wordpress.com>

<http://www.primarialipova.ro>

<https://www.mesagerulhunedorean.ro/un-hunedorean-a-inventat-o-husa-care-prin-captare-de-energie-duce-la-cresterea-autonomiei-electronicelor>

LE CHAMP SEMANTIQUE DU MOT PIERRE

Adela-Marinela Stancu

Assoc. Prof., PhD, University of Craiova

Abstract: Our study aims to present meanings of the word stone as they appear in the specialized explanatory dictionaries. We have shown the extent to which this word has become known in the common language (idioms, phrases, proverbs).

Keywords: stone, symbol, expression, locution, proverb

Le Petit Robert explique le terme *Pierre* comme «une matière minérale solide, dure qui se rencontre à l'intérieur ou à la surface de l'écorce terrestre en masses compactes.» Il provient du latin *petra* «roche, rocher, roc».

Dans notre article nous porterons une discussion sur les sens de ce mot, tel qu'il apparaît dans des locutions, des expressions figées et des proverbes. Nous précisons que toutes les informations présentées dans cette étude ont été extraites des dictionnaires explicatifs, étymologiques, des dictionnaires des dictons et proverbes, tels qu'ils apparaissaient dans la bibliographie.

Le mot *Pierre* forme aussi des locutions diverses. Ainsi, on peut les classer:

a) locutions nominales:

à un jet de Pierre «très proche»

âge de la Pierre «période de la préhistoire caractérisée par la fabrication et l'utilisation d'outils de Pierre»; *âge de la Pierre taillée* «paléolithique», *âge de la Pierre polie* «néolithique»

c'est un vin à fendre les Pierres «c'est un vin excellent»

carton-Pierre «mélange de pite à papier et de substances minérales (argile, calcaire etc.) qui devient très dur en séchant, utilisé pour la confection de moules et d'ornements imitant la Pierre ou le plâtre»

casse-Pierre «1. (bot.) nom vulgaire de diverses plantes qui poussent entre les Pierres. 2. instrument avec lequel on casse des Pierres dans une carrière; tamponnoir servant à creuser des trous dans les murs de Pierres pour recevoir des gonds, des pitons etc.»

chanoinesses de Saint-Pierre «(commun. relig.) Bénédictines de Metz, qui, vers le milieu du XVIIIe siècle, ont cessé de faire des vœux solennels»

clés de Saint-Pierre «pouvoir spirituel conféré au Saint-Siège»

couverture en Pierres plates «Pierre utilisée pour la couverture des toitures»

de, en Pierres sèches «de, en Pierres plus ou moins grosses assemblées sans mortier, posées sans liaison les unes avec les autres»

défait dans une Pierre précieuse «crapaud, glace, givrage, jardinage, loupe»

denier de Saint-Pierre «charité volontaire envers l'Eglise catholique». L'origine de l'expression date du VIIIe siècle, le Denier de Saint-Pierre désignait une taxe versée chaque année par les Anglo-Saxons au Pape de Rome. Ce n'est qu'en 1860 que cette expression est reprise pour évoquer une contribution volontaire et non obligatoire.

- étude des pierres* «minéralogie, pétrographie»
- froid comme la pierre ou le marbre* «personne ayant la capacité d'être froide et détachée, n'éprouvant ainsi aucune compassion, aucune pitié»
- fusil à pierre* «fusil fonctionnant avec une pierre»
- goût de pierre à fusil* «(en parlant d'un vin) gout sec et minéral de certains vins blancs»
- guerre des pierres* «intifada»
- la chaire de Saint-Pierre* «(hist. eccl.) L'évêché de Rome»
- lance-pierre* «arme de trait constituée d'un manche supportant deux branches en Y sur lesquelles s'attachent des bandes élastiques reliées à une bande souple (généralement en cuir); pour l'utiliser, un projectile est placé sur la bande en cuir et maintenu par le pincement de deux doigts; l'élastique est alors tendu en éloignant le bras qui tient le manche; le tir est déclenché en relâchant la pression des doigts sur le projectile, qui est envoyé au loin sur la cible visée»
- malheureux comme les pierres* «être très malheureux»
- muret de pierres sèches* «de forme irrégulière, qui tiennent ensemble sans mortier»
- Patrimoine de Saint-Pierre* «(géog.) ancienne province des Etats de l'Eglise, formant la délégation de Civitavecchia, une partie de celle de Viterbe et de la Comarque de Rome (subdivision administrative de l'Etat pontifical). On l'appelait aussi le Patriciat de Saint Pierre, un noyau des Etats du pape qui a été donné au souverain pontifié par Charlemagne, puis par Pépin.»
- Pays de pierre perfuse* «(géog.) se dit du Val de Saint-Himère, auquel on arrive par un chemin percé dans le roc, au milieu de Jura, entre Bîle et Bienne; contrée de Roussillon»
- pierre lithographique* «sorte de pierre calcaire à grain fin sur lequel on grave ou l'on dessine et qui sert à l'impression dans la technique de la lithographie»
- pierre à aiguiser, pierre à faux, pierre à affûter* (arg.) «pierre dure, généralement du grès destinée à aiguiser des instruments tranchants»
- pierre à bâtir* «pierre employée dans la construction, essentiellement pierre naturelle»
- pierre à briquet, à feu, à fusil* «un silex donnant des étincelles»
- pierre à brunir* «pierre dure, transparente et polie, taillée en dent de loup ou en coude et adaptée à un manche en bois»
- pierre à champignon* «pierre poreuse sur laquelle croissent quelquefois des champignons blancs»
- pierre à chaux* «pierre calcaire qui à la cuisson fournit la chaux»
- pierre à détacher* «(vieilli) argile marneuse qui absorbe les corps gras et dont on fait usage pour enlever les taches»
- pierre à huile* «variété de pierre à aiguiser»
- pierre à pierre, pierre par pierre* «élément par élément, progressivement»
- pierre à plâtre* «(vieux) gypse; matière fabriquée, ressemblant à pierre»
- pierreangulaire* «pierre qui est à l'angle d'un édifice», «fondement, base essentielle de quelque chose»
- pierre apyre* «pierre qui a la propriété de résister à l'action du feu, comme le talc, l'amiante etc.»
- pierre artificielle, pierre fausse* «produit de synthèse imitant les véritables pierres fines ou précieuses»
- pierre biliaire* «(syn. calcul biliaire) corps cristallins formés par la accréation ou concrétion de composants normaux ou anormaux de la bile dans la vésicule ou les voies biliaires»

Pierre bleue «(comm.) poudre de pastel, formée en très-petites briques, dont on se sert quelque fois au lieu d'indigo, pour donner au linge une légère teinte bleue»

Pierre branlante «rocher isolé qui repose sur le sol par une très petite surface; fragment de cette matière qu'on peut déplacer ou jeter»

Pierre calaminaire «oxyde de zinc natif»

Pierre calcaire «(anc. chim.) carbonate de chaux»

Pierre d'achoppement «obstacle, cause d'un échec»

Pierre d'aigle «(miner.) aétite»

Pierre d'aimant, «(minér.) magnétite»

Pierre d'alun «sorte de minéral»

Pierre d'artillerie «(hist., mil.) pierre arrondie qui servait primitivement de boulet»

Pierre d'autel «pierre renfermant des reliques et consacrée par un évêque»

*Pierre d'azur** «(syn. *lapis-lazuli*) pierre ornementale opaque dont la teinte varie du bleu azur au bleu profond, dont on se sert aussi pour fabriquer le pigment outremer»

Pierre d'écrevisse «(syn. de *yeux d'écrevisse*) nom donné à deux concrétions pierreuses renfermées dans l'estomac de l'écrevisse fluviatile; elles étaient autrefois employées en médecine»

Pierre d'encoignure «celle qui, ayant deux parements, cantonne l'angle d'un bâtiment»

Pierre d'iris «pierre précieuse qui a les couleurs de l'arc-en-ciel»

Pierre de belle hache «pierre dure que l'on tire d'Arcueil»

Pierre de Bologne «pierre transparente qui, après avoir passé au feu, luit dans les ténèbres»

Pierre de bon banc «belle pierre de Vaugirard»

Pierre de Buller «préparation à laquelle on attribuait de grandes propriétés curatives et alexitères des plantes»

Pierre de circoncision «espèce de jade d'un vert sombre»

Pierre de croix «(anc. miner.) pierre tendre, dont la coupe transversale offre ordinairement la figure d'une croix noire»

Pierre de devise «on nommait ainsi une pierre de division, une borne entre deux héritages»

Pierre de feu «pierre de l'ître»

Pierre de Florence «marbre jaune ou verdâtre, chargée de dessins en forme de ruines»

Pierre de foudre «aérolithe»

Pierre de foudre «morceaux de verre naturel amorphe produit lorsqu'un éclair tombe sur une roche; ils ont souvent la forme de tubes cylindriques»

Pierre de gallinace «(anc.) espèce de verre noirâtre du Pérou, sorte d'obsidienne»

Pierre de la criée «(anc. cout.) pierre sur laquelle on posait les choses à vendre»

Pierre de Labrador «espèce de feldspath»

Pierre de lait «substance argileuse qui sert à dégraisser»

Pierre de lard «talc graphique, stéatite»

Pierre de liais «pierre calcaire dure, d'un grain très fin qui est propre à faire des constructions et des sculptures»

Pierre de lune «sorte de minéral, agate nébuleuse à reflets»

Pierre de Lydie «espèce d'aimant»

Pierre de paradis «la pierre parfaite au rouge; le chef-d'œuvre du grand art»

Pierre de piété «amas calcaire localisé au genou au-dessous de la rotule»

- pierre de scandale* «objet causant du scandale»
pierre de séparation «(hist., sacr.) rocher situé dans le désert de Maon, sur lequel David se refugia pour fuir Saul»
pierre de taille «gros bloc de pierre calcaire taillée sur toutes ses faces suivant des dimensions et des formes déterminées»
pierre de taille «qui a été taillée»
pierre de tonnerre «1. (région.) boule de marcassite. 2. hache polie»
pierre de torrent «caillou roulé et arrondi par les eaux»
pierre de touche, pierre à toucher «1. (alchim.) jaspe noir qui était utilisé pour discerner l'or de l'argent dans le métal en fusion. 2. pierre siliceuse noire, très dure, inattaquable par les acides, utilisée pour essayer les monnaies et les bijoux d'or et d'argent afin d'en connaître le titre. 3. (fig.) élément à l'aune duquel est évaluée une conception → *Le malheur est la pierre de touche de l'amitié.*»
pierre de tripes «concrétion de baryte sulfatée, en forme d'intestins»
pierre de violette «pierre qui a une odeur de violette»
pierre de, pierre à «nom donné à certaines roches»
pierre débitée «pierre qui est sciée»
pierre délitée «celle qui est fendue à l'endroit d'un fil de lit et qui ne sert qu'à faire des arases»
pierre des auspices ou *première pierre* «pierre consacrée que l'on jetait dans les fondements des temples»
pierre des Incas «pyrite arsenicale»
pierre divine «statue de Diane, qu'Oreste et Iphigénie enlevèrent du temple de Tauride»
pierre ébousinée «celle dont on a ôté le bousin ou la partie tendre»
pierre écrite «(archéol.) se dit des monuments gaulois que l'on a trouvés dans différentes parties de la France, et sur lesquels on voit des inscriptions en caractères grecs»
pierre en binard «tout gros bloc de pierre qui ne peut être apporté de la carrière que sur un binard»
pierre en chantier «celle qui est disposée pour être taillée»
pierre en délit «celle qui n'est pas posée sur son lit de carrière, mais sur son parement»
pierre fière «celle qui est difficile à travailler»
pierre fine «pierre que l'on utilise en joaillerie, mais qui ne sont pas des pierres précieuses»
pierre franche «pierre parfaite en son espèce»
pierre gélive ou *verte* «pierre fraîchement tirée de la carrière»
pierre hachée «celle dont les parements sont dressés avec la hache du marteau brettelé»
pierre infernale «nitrate d'argent»
pierre infernale «(chim., vieilli) remède pharmaceutique d'usage externe pour toute affection localisée de la peau»
pierre layée «celle qui est travaillée à la laie»
pierre lenticulaire «pierre qui ressemble à une lentille»
pierre levée «menhir, outre l'art»
pierre louvée «celle dans laquelle on fait un trou pour recevoir la louve»
pierre lumachelle ou *de limaçon* «marbre conchite, amas de débris de coquillages unis par de la chaux carbonatée en fusion»
pierre moulinée «celle qui est graveleuse et qui s'égrène à l'humidité»

- Pierre moyée* «celle dont le grain n'est pas également dur»
Pierre nette «celle qui est équarrie et atteinte jusqu'au vif»
Pierre noire «1. emplacement que Romulus choisit dans le comice pour sa sépulture. 2. (relig. mah.) relique sacrée des musulmans, scellée dans la Kaaba»
Pierre noire des menuisiers «argile schisteuse graphique»
Pierre nummulaire «pierre qui ressemble à une monnaie»
Pierre ollaire «sorte de talc, dont on a fait des vases sur le tour»
Pierre philosophale «(alchim.) pierre qui permettait, selon les alchimistes, de transformer les métaux en or; (fig.) ce que l'on ne peut pas trouver»
Pierre pleine «celle qui ne renferme ni coquillages, ni trous, ni nœuds»
Pierre ponce, Pierre lithographique, Pierre à / d'évier (vieilli) «morceau, fragment de cette matière entrant dans la fabrication d'objets ou d'outils»
Pierre pourrie «argile qui a perdu son gluten, et dont on se sert pour polir les métaux»
Pierre précieuse «minéral que l'on utilise en joaillerie et qui a beaucoup de valeur»
Pierre puante «combinaison de terre calcaire et d'argile avec le soufre»
Pierre ragrée au fer «celle qui est passée au riflard»
Pierre retournée «celle dont les parements opposés sont d'équerre et parallèles»
Pierre rustiquée «celle qui, après avoir été dressée et hachée, est piquée grossièrement avec la pointe du marteau»
Pierre sacrée «pierre placée hors de Rome, près de la porte Capène: la tradition rapporte que, pendant une sécheresse, on la porta processionnellement par la ville, et qu'il tomba aussitôt une pluie abondante»
Pierre seconde «la pierre parfaite, portée au rouge, mais non multipliée»
Pierre spectaculaire «espèce de pierre transparente qui tenait lieu du verre, chez les anciens»
Pierre stéatite «la pierre ollaire»
Pierre tombale «bloc de pierre constitutif d'un tombeau»
Pierre traversée «celle où les traits des brettelles sont croisés»
Pierretrouée «pierre que l'on avait placée, à Rome, dans un endroit frappé de la foudre»
Pierre velue «toute pierre brute»
Pierres anciennes «l'architecture ancienne»
Pierres de rapports «(archit., constr.) petits morceaux de pierre dont on fait les incrustations ou les mosaïques»
Pierres fichées «celles dont les joints sont remplis de ciment»
Pierres fines «gemmes transparentes (améthyste, grenat, topaze) et gemmes translucides ou opaques (agate, jade, opale, turquoise) utilisées en bijouterie et dans les arts décoratifs»
Pierres jointoyées «celles dont les joints sont recouverts de plâtre ou d'un enduit quelconque»
Pierres précieuses «substances minérales très dures généralement de couleurs vives utilisées en bijouterie et en joaillerie, comprenant notamment le diamant, l'émeraude, le rubis, le saphir»
Porter la pierre à la procession «espèce de pénitence publique imposée à une femme qui insultait une autre femme»
Poser la première pierre de quelque chose «être le fondateur, l'initiateur d'une œuvre»
Première pierre (d'un édifice) «pierre, plaque de marbre contenant des documents, des inscriptions commémoratives qui est scellée solennellement»

première pierre «(phil., herm.) la pierre blanche parfaite»

Saint-Pierre «petite île française d'Amérique, au sud de Terre-Neuve: c'est, avec Miquelon, la station des vaisseaux français pour la pêche de la morue; ville de la Martinique, la plus considérable et la plus commerçante de cette île, avec un port sur la mer des Antilles; ville d'Angleterre, chef-lieu de l'Île de Guernesey, avec un port sur la Manche»

Saint-Pierre d'Oléron «(géogr.) Ville de France, département de la Charente Inférieure, dans l'Île d'Oléron, avec un port sur l'Atlantique»

un cœur de pierre «dur, froid, impitoyable»

b) locutions verbales:

aimer les vieilles pierres, investir dans les pierres «construire»

ajouter, apporter sa pierre à l'édifice «participer, collaborer»

avoir la maladie de la pierre «construire»

avoir un cœur de pierre «être insensible»

être hardi à nier comme un saint Pierre «se dit d'un homme qui nie audacieusement un fait dont on l'accuse»

être malheureux comme les pierres «être triste, sans espoir d'aller mieux»

être muet comme les pierres, être comme une pierre «rester impassible, immobile, sans réaction»

être payé au lance-pierre «être peu payé pour son travail»

être, rester de pierre «être insensible, impassible»

faire d'une pierre deux coups «réussir à atteindre deux objectifs à la fois»

geler à pierre fendre «faire très froid»

jeter la (première) pierre «être le premier à accuser une personne; blâmer quelqu'un, porter des accusations contre quelqu'un, il n'y a plus à reculer ou à se dédire»

jeter une pierre dans le jardin «critiquer quelqu'un»

la pierre est jetée «l'affaire est résolue, il n'y a plus à reculer ou à se dédire»

manger avec une lance-pierre «manger très rapidement et peu»

marquer d'une pierre blanche «se souvenir d'un événement important pendant longtemps». L'origine de l'expression réside en France, sous l'Empire, la participation au service militaire pouvant être volontaire ou tirée au sort. Ainsi, le futur soldat plongeait la main dans un sac rempli de cailloux noirs et blancs. Si la pierre retirée était noire, il devait alors partir au combat, ou bien payer un autre homme moins riche que lui pour qu'il le remplace. Si à l'inverse la pierre était blanche, alors il était exempté de service militaire. Il pouvait se souvenir longtemps de ce jour heureux où le caillou blanc lui avait évité la mort. On utilise cette expression lorsque l'on souhaite figurer que l'on se souviendra longtemps d'un événement important à nos yeux.

marquer un jour d'une pierre blanche ou noire «se souvenir d'un jour pendant longtemps pour une raison heureuse ou malheureuse»

monter une pierre «enchâsser un diamant sur une monture»

nager comme une pierre «aller au fond»

ne pas laisser pierre sur pierre de «détruire complètement; (impers.) ne rester absolument rien; (fig.) être anéanti, détruit»

payer au lance-pierre «sous-payer»

poursuivre, tuer quelqu'un à coups de pierres «lapider»

Comme résultat d'une longue expérience, nombreuses expressions ont devenu des proverbes qui, métaphoriquement, nous offrent des conseils, contenant une morale. Les

proverbes tirent leur origine de l'observation du monde sensible et de l'expérience humaine. *La pierre* est une figure assez productive, avec une valeur métaphorique mobile.

A bon maçon, toute pierre vient à point.

A un fou ne dit pas où sont les pierres.

Aiguiser vos outils tandis que la pierre tourne.

Autant il est facile à un enfant de jeter une pierre dans le puits, autant il est difficile à un adulte de la retirer.

Avoir la noix et la pierre (avoir tout).

Ce n'est pas à coups de pierre que l'on apprivoise le chien.

Ce que l'on apprend durant l'enfance est mieux gravé que dans la pierre.

Celui qui a des noix à manger ne manquera pas de pierres pour les casser.

Celui qui est innocent peut jeter la première pierre.

De là-haut on envoie les pierres, et ici-bas on les reçoit.

Deux Jean et un Pierre font un âne entier.

Diamant taché vaut mieux que pierre blanche.

Dieu sait voir ramper la fourmi noire, sur la pierre noire, dans la nuit noire.

Frappe la pierre à fusil contre l'acier, elle donnera du feu.

Goutte à goutte, l'eau creuse la pierre.

Il est honteux de se heurter deux fois à la même pierre.

Il faut bâtir avec des pierres de son pays.

Il faut bâtir avec les pierres qu'on a.

Il faut flatter le chien jusqu'à ce qu'on soit aux pierres.

Il jongle avec l'œuf et la pierre.

Il n'est pas bon maçon qui pierre refuse.

Il ne faut jamais lancer de pierre quand on habite une maison de verre.

L'adversité est la pierre de l'amitié.

L'homme chez lui est une pierre.

L'homme est de cire au mal; au bien il est de pierre.

L'homme est plus dur que l'acier, plus résistant que la pierre, et plus fragile qu'un rose.

L'œuf ne casse pas la pierre.

La continuelle gouttière rompt la pierre.

La goutte d'eau cave la pierre.

La pierre à aiguiser, bien que froide, renferme de la chaleur.

La pierre précieuse, non taillée, ne brille pas.

La pierre sur laquelle un chacun crache, devient humide à la fin.

La vieillesse qui étudie, écrit sur le sable; et la jeunesse grave dans la pierre.

Le brin de paille flotte à la surface de l'eau, la pierre précieuse tombe au fond.

Le cep de vigne, sur des terres pierreuses, jette des pousses merveilleuses.

Le feu est la pierre de touche de l'or, la détresse, la pierre de touche de l'amitié.

Les œufs ne dansent pas avec les pierres.

Les pierres précieuses n'ont que le prix qu'on veut bien leur donner.

Les pierres précieuses, quoique petites et légères, sont d'un grand prix.

Lorsque la pierre à aiguiser aiguiser le fer, elle se détruit elle-même.

Lorsque le chien mord la pierre qu'on lui a jetée, il y émousse souvent ses dents.

Ne frappe pas une pierre, c'est la main qui en pîtira.

On écrit le mal sur la pierre, et le bien sur la poussière.

*On ne jette jamais une pierre dans l'eau qu'elle ne revienne au jour.
On ne jette pas de pierres qu'à l'arbre fruitier.
On ne jette pas la pierre à un arbre sans fruits.
On ne peut marcher en regardant les étoiles lorsqu'on a une pierre dans son soulier.
On ne saurait saigner une pierre.
Pain dérobé se change en pierre dans la bouche.
Paroles et pierres lancées, elles sont sans retour.
Petite pierre blesse la tête.
Pierre à sa place est lourde, mais une fois levée, elle devient légère.
Pierre que chien pousse ne ramasse jamais de mousse.
Pierre qui roule n'amasse pas de mousse.
Pierre souvent remuée, de la mousse n'est vêlée.
Quand la pierre a quitté la main, elle appartient au diable.
Quand la pierre tombe sur l'œuf, pauvre œuf. Quand l'œuf tombe sur la pierre, pauvre œuf.*

*Quand on prend une pierre trop grosse, c'est signe qu'on ne frappera pas.
Que l'œuf ne combatte pas avec la pierre.
Qui achète une terre, achète des pierres.
Qui frappe une montre avec une pierre, ou une pierre avec une montre, cela revient au même.*

*Qui jette une pierre contre le ciel, elle lui retombe sur la tête.
Qui lance une pierre dans la boue s'éclabousse la figure.
Qui met pierre contre son voisin se blessera en elle.
Qui lance des mottes mérite des pierres.
Renvoie la pierre à celui qui te l'a jetée.
Si la cruche frappe contre une pierre, elle se brise; et si une pierre tombe dessus, elle a le même sort.*

Si un morceau de verre se trouve placé sur un diadème, et une pierre précieuse sur un bijou destiné au pied, ce n'est pas la faute de la pierre précieuse: il faut s'en prendre à l'ignorance du joaillier.

*Soulever une pierre et se la laisser tomber sur le pied.
Sous chaque pierre, le scorpion peut être aux aguets.
Toutes les pierres ne sont pas des bijoux.
Trois pierres de touche font juger l'homme: les richesses, l'autorité, l'adversité.
Un bon maçon ne rejette aucune pierre.
Un chien aime mieux un os qu'une pierre précieuse.
Un cœur de pierre est sans pitié.
Un mur ne se fait pas avec une seule pierre.
Un sot jette une pierre dans la mer; cent sages ne la retireront pas.
Une pierre donnée par un ami est une pomme.
Une pierre jetée en l'air, au retour brise la tête.
Une pierre qu'on remue souvent n'engendre point de mousse.
Une pierre rugueuse s'aplanit en passant de main en main.
Une pierre, pour casser la tête, n'a pas besoin d'être grosse.
Une seule pierre peut suffire à chasser cent corbeaux.*

En conclusion, on peut dire que la langue véhicule longtemps des acceptions, des expressions qui sont le reflet d'expérience et de représentations d'un autre temps et qui sont appelés à être remplacés par d'autres.

BIBLIOGRAPHY

Barré, Louis, Landois, M. Narcisse, *Complètement du Dictionnaire de l'Académie Française*, Bruxelles, 1839 (édition en ligne)

Brachet, August, *Dictionnaire Etymologique de la langue française*, Paris, 1872 (édition en ligne)

Dictionnaire de l'Académie française, Paris, 1835 (édition en ligne)

Le Nouveau Petit Robert de la langue française 2008, Paris, Editions Robert, 2007

Montreynaud, Florence, Pierron, Agnès, Suzzoni, François, *Dictionnaire de proverbes et dictons*, Paris, Editions Robert, 2006

Picoche, Jacqueline, *Dictionnaire étymologique du français*, Paris, Editions Robert, 2006

Rat, Maurice, *Dictionnaire des locutions françaises*, Paris, Editions Larousse, 1957

Trésor de la langue française informatisée, (version électronique du *Trésor de la Langue Française*, dictionnaire de référence du XIXe et XXe siècle)

www.gallica.bnf.fr

www.larousse.fr/dictionnaires/francais/pierre/60818/locution?q=jeter

www.linternaute.com

www.wikipedia.fr

http://www.pets-dating.com/expressions-chiens_161_t7.php

CULTURE-SPECIFIC MOBILE PHONE USE ETIQUETTE – AN AWARENESS RAISING APPROACH FOR MULTICULTURAL GROUPS

Yolanda-Mirela Catelly

Assoc. Prof., PhD, Politehnica University of Bucharest

Abstract: One of the forms of professional communication to be encountered worldwide today is that via mobile telephony, with the emergence and development, over the last decade, of new etiquette rules, much different from those valid for fixed telephony, and which genuine professionals in all domains who wish to find first employment in well-reputed companies of the multinational type should be aware of. With the globalization of job offers and the possibilities that graduates from various countries and/or cultures have today to become part of such multicultural teams, the issue of ensuring higher education trainees with an increased awareness of the culture-specific features in communication of any type, which includes that via cell phones, has turned into a must, alongside with other soft skills expected from first job candidates, for the universities preparing them. In the educational setting described in this paper, viz. bachelor level engineering students, having English as the medium of tuition, and working in multicultural groups that comprise learners from different countries/cultures, it is the foreign language teacher's assumed role to provide this type of input content, alongside the linguistic one, in an ESP/CLIL type of course, based on an in-house 'English for Professional Communication' course book. Therefore, an original set of materials has been designed and taught, as an amendment proposed to the course book unit devoted to 'Telephoning', which is rather out-of-date, as it deals with fixed telephony only, and it does not make almost any reference to cultural differences in terms of phone speaking etiquette. Thus, there are two main objectives for the proposed set, viz. (i) to update the course book content by making reference to mobile telephony, and (ii) to discuss mobile phone culture-specific vs internationally accepted etiquette rules, with a view to sensitize the learners about such issues. Consequently, the aim of this paper is to present a coherent approach proposal to covering both objectives, on the basis of an array of tasks of the communicative type.

Keywords: professional communication, multicultural groups, awareness raising activities, culture-specific issues, mobile phone etiquette

1. Paper background and aim

Today there is a need of good practice examples as far as cell phone use is concerned in multicultural environments, as quite numerous mistakes and misunderstandings in terms of cultural differences that are not taken into account have been noticed in authentic contexts.

The first question to be asked and discussed is whether there is a golden rule, more specifically if any such thing has been formulated, which could operate universally, or, in a rather more practical approach to the issue, how can one take into consideration cultural differences that are so strongly manifested around in professional contexts and not only, in order to identify a culture-sensitive manner of using the cell phone in multicultural work settings.

Therefore, the broad aim of this paper is to: (i) identify best ways of getting the students in the educational context presented to become more aware of culture-specific mobile phone

etiquette differences, and (ii) discuss commonly acceptable practices, by means of an awareness raising project, set in the foreign language class.

This proposal should be seen both as supplementary materials to an *English for Professional Communication* course book (Blându, M., Catană, S., Cately, Y. M. et al., 2004), with a unit devoted to *Telephoning*, basically designed along the paradigms of fixed telephony etiquette, and also as a localization of the input for multicultural groups, specific to the educational setting discussed in the paper, namely higher education engineering students having English as the medium of tuition and with groups comprising learners from Romania and several foreign countries/cultures.

The activities proposed will investigate culture-specific rules vs internationally valid ones, with a view of drawing the trainees' attention to identifying the best practices in communicating based on mobile telephony.

2. On mobile phone etiquette – viewpoints and guidelines

Quite recently, the concern of researchers in communication, but also that of teachers interested in carrying out empirical research in their educational settings on the topic of what is acceptable etiquette and what is culture-specific in mobile phone use has generated a number of studies – most frequently comparative ones, based on investigations in local settings, but with some interesting conclusions that are transferable over other contexts, as well.

Moreover, the need for guidelines that should be acceptable worldwide has prompted a number of useful etiquette tips to occur. Thus, there are certain recurrent pieces of advice as to what is advisable and/or recommendable in professional and academic contexts.

There are authors (Baron & Hård af Segerstad, 2010) that initiate a thorough discussion about cross-cultural patterns in mobile phone use. They emphasize the fact that, although the technology is the same all over the planet, there are certain cultural differences to be taken into consideration in terms of mobile phone practices. Among the main *cultural issues*, they list the following:

- attitudes towards quiet in public space,
- personal use of public space,
- tolerance of self-expression.

Certain *variables* within such paradigms are studied comparatively for students from Sweden, the USA and Japan, with the conclusion that there are culturally associated differences; what is more, there are also shared views of the respondents in terms of the 'advantages and disadvantages of reachability by mobile phone'.

Larger investigations were also carried out (Bednall, Totten & Lipscomb, 2011), starting from the issue of 'intrusiveness' of this medium – hence, the need for more precise social etiquette rules, like in the case of e-mail and Internet use for that matter, meant to set prescriptions about what is internationally tolerable/acceptable as good practices rules.

It is interesting to note that, in this research, as well as in many others, given the fact that the issue under debate is quite new and very much culture-specific, there are no data pointing to full agreement of respondents belonging to various cultures for many of the aspects under consideration.

There is a visible *continuum*, we maintain, of the limits of *tolerance* in terms of mobile phone use, with, for instance the Australians more tolerant than the Americans in most situations, but only very recently (Chan, 2013; The Whiz Cells, 2015) studies of country-specific etiquette rules have emerged.

Narrowing down the interest to specific etiquette rules for *professionals*, we should focus on input (Lee, 2015) that underlines working environment mobile telephony use which are accepted worldwide.

To conclude, the literature, both theory-oriented, and the pragmatic one providing tips, covers a range of commonsensical aspects, which can be listed as follows.

Firstly, a clear cut distinction is made between the *public* and the *private* use of cell phones, with rules that are somewhat stronger for the former case, whether the context is work, a show, a place of worship, a means of transport or other public situations. The same rules are applicable to texting, as well.

In the second place, there are also tips regarding the ideal *manners* on cell phone, with advice covering maintaining a civilized tone and vocabulary, using a soft voice, avoiding discussing private topics in public places, and – a generally accepted important piece of advice – never drive and talk on the phone, as it can be extremely dangerous.

3. The classroom approach – student questionnaire and task types proposed

Based on the fact that the educational setting discussed here refers to bachelor engineering students from various countries and/or cultures, with sometimes significant differences among many social aspects and patterns of behavior, including the use of mobile phones, an approach meant to sensitize the students as to the existing rules that are valid internationally and the common practices they should be aware of as would-be professionals in multinationals worldwide has been initiated and taught several times so far.

As a particular note, which in fact represented the starting point in terms of interest manifested towards the topic by the teacher/researcher, the approach was generated by recurrent observations of the students' behavior in terms of phone use in class, during the lesson and the breaks.

The teacher is of the 'tolerant' type, viz. she allows the use of the phone for emergency calls/texts, but she requires that the students' phones be on silent mode during the class.

On the other hand, as a rule, the teacher encourages the use of the phone in class by the students as a *learning tool* – for various purposes, such as searches on Google, dictionary work, taking photos of class board and other materials etc.

However, in some cases the trainees kept using their phones during the class for personal purposes, although this was specifically forbidden by unwritten conventions, but which are well-established from the beginning of the year. What is more, there are subtle but quite noticeable differences in the approach to using the phone by students from different countries/cultures in the English class.

Consequently, that was the background core in designing the approach presented in this section. Each step will be described, together with the rationale underlying its role within the project as a whole.

The *Student Questionnaire* - it comprises a number of 11 questions, and it is administered in the language class, with answers then commented upon in a speaking activity.

The rationale is multiple: as it is administered at the beginning of the chain of activities focused on mobile phone etiquette, its purpose is both to (i) elicit sincere answers, and also to (ii) get the learners to reflect on the various patterns of behavior they have in this respect – and which can be very different from those of their peers from different cultures/countries.

The questions cover a range of *variables* (that will be further on replicated in the content input of the tasks taught within the module, for data triangulation purposes with a view to

enhancing the validity of the entire approach), such as: *public vs private behavior, formal vs informal contexts, speaking vs texting, good vs bad manners* a.s.o.

Most questions are of the open-ended type, to allow students to reflect and provide answers able to illustrate their subtle views on the topic at hand. Consequently, the data to be obtained are mostly of the *qualitative* type and, therefore, processed and interpreted based on certain common categories, with room for citations from the individual respondents' viewpoints for further clarifications.

Moreover, the answers may be useful in providing feedback as to the students' language proficiency at the moment when they answer the questionnaire, in an economical and very little time-consuming manner.

The questions are as follows:

- Q1 – *Have you /has someone you know ever had any problems in using the cell phone to talk to people from other cultures?!*
- *If YES, please specify; If NO, what are, in your opinion, some of the points you should always observe when you speak on the cell phone to someone from another culture – please specify.*
- Q2 – *In your own country/culture, is it ok to keep your mobile phone ON when you are in a formal situation at work/school?!*
- *If YES, and someone calls you, what exactly do you do?! – please specify.*
- *If NO, how do you make sure you will be reached during that period of time?!*
- Q3 – *What do you do if you are called in the middle of an important professional context?!*
- Q4 – *How do you handle a call from a number that is not in your contacts list?!*
- Q5 – *Is there any significance attached to the customized ringtone in your country/culture?!*
- *If YES, please specify.*
- Q6 – *How do you typically handle the following situation in your country: you call someone that does not answer – what exactly do you do then?! – please specify.*
- Q7 – *What is considered 'bad manners' in terms of phone etiquette in your country/culture?! – please list as many items as you want.*
- Q8 – *Are there any differences between speaking on the cell phone in public and in private in your country/culture?! Please specify.*
- Q9 – *Are etiquette rules the same as to speaking and to texting, or there are differences in your country/culture?! Please specify.*
- Q10 – *What are the contexts when it is totally forbidden to use the mobile phone in your country?!*
- Q11 – *Do you personally always observe the etiquette rules you have described in your answers?!*

The questionnaire was administered to several groups of students annually, and a detailed presentation of the main findings is to be carried out in another study.

For our purpose here, the *maintrends* that have recurrently been noticeable are briefly presented, against a general and quite necessary remark, namely that the responses do vary from year to year, in the sense that a certain amount of *internationalization* of the answers has tended to occur, with roughly the main attitudes to be identified with most trainees, irrespective of their cultural background. There seems to be general agreement among the respondents on the most commonsensical attitudes to adopt in public, in formal situations and so on.

However, there are some students belonging to the Arabic countries who tend to behave in a more relaxed manner in terms of etiquette observance, attaching importance mostly to respecting the rules in places of worship.

Adversely, the Chinese students are quite strict in terms of observing the rules, both in their answers to the questionnaire, but also in reality, in the language class where their behavior was observed with a view to increasing the data validity.

As far as the Romanian students are concerned, their behavior substantially corresponds to the image people generally have about the type of culture in Romania – quite extrovert, relatively permissive and tolerant, however basically aware of what the *Dos & Don'ts* should be in this respect.

The second part of the module on cell phone etiquette comprises a *chain of topic awareness raising tasks*, which will be described in what follows. It may be useful to mention that the tasks are designed in such a manner as to combine their main aim of sensitizing the learners as to the topic at hand, i.e. *Using the cell phone today in a culturally aware manner*, and the purpose of enhancing the linguistic input in that particular area, consisting in the necessary lexical, grammatical and functional structures that are typical for this particular form of communication.

Each task proposed is briefly described and its rationale is given; obviously, this is just a starting point, but teachers in various other educational settings might find some of the suggestions useful – with the necessary amendments and modifications prompted by the specific needs of their own contexts.

The *Warmer* is a 10-question quiz, based on input from the Internet, such as, for example, the one at <https://www.thewhizcells.com/mobile-manners-around-the-world/>. The students have to answer the questions individually, against time limit, with points to be won by those who finish first and whose answers are quite correct.

The rationale is quite obvious, the role of quizzes is generally that of eliciting information while getting the learners to focus on the topic proposed by the teacher. Competitiveness will be enhanced if there is a contest with prizes involved.

Once the first contact is established, there is follow up as *homework* for the students' portfolios, meant to enlarge the teacher's own possibilities in terms of identifying Internet resources and materials dealing with the topic *Mobile telephony etiquette rules* – these are in fact the Google entry words for the search the trainees have to carry out. They are specifically required to 'dig' deeper than the first 2 – 3 pages of Google returns.

Alternatively, the students could be asked to reflect what they would list in an article on etiquette rules - before searching the net for ideas.

Also, the topics for their searches could be either to look for rules from their own country/culture, for the host country where they are as students, for internationally valid rules etc. The teacher could suggest some links, such as https://www.huffingtonpost.com/2010/03/26/cell-phone-etiquette-15-r_n_514927.html, but only as a form of minimal support, for *guidance* at the incipient phases of the project.

The next *tasks* in the chain will be based on the input produced by the students in the previous stages, with the listening or reading input texts processed in class in terms of ideas, general comprehension, lexis and grammar, functions in communication, models of approach etc.

The rationale underlying these activities is, on the one hand, to complement the informational objective of the lesson by the linguistic enhancement which can be generated based on the input texts, and, on the other hand, to sensitize the students on the fact that rules in terms of etiquette

are not rigid elements, on the contrary, they are flexible, dynamically being replaced by new ones. Therefore, there is a *mentality and attitude formation* component in the design of these tasks, as well.

This gets us neatly to the logical sequel, viz. getting the students to work in pairs or groups and write down lists of *Dos & Don'ts* regarding cell phone rules in their own culture, or international or comparing both etc.

The initial course book unit proposed tasks can also be enriched by *simulations* of mobile phone calls between people from various countries/cultures, based on scripts that place the speakers in contexts where knowledge of etiquette may make the difference between professional success and failure.

Alternatively, with higher level students, such as master or doctoral ones, *simulations of call conferences*, with people from at least three countries/cultures participating, could be interesting and useful for providing 'food for thought' to the participants.

A debate can be included here, on issues such as:

- *Whose rules do you observe in such a context?!*
- *How do you adjust in?!*
- *Are you prepared and knowledgeable in the manner you accept alterity and/or diversity?!*

4. Open conclusions

The possibilities for the tasks does not end here, of course. Each teacher can add and/or modify the activities suggested in this study, but the essence of the proposal, entirely based on sound pedagogical principles of the communicative approach to the teaching of English, with eclectic additions which have proved useful and well-received by the trainees, can be transferred to a variety of settings.

In the context taken into account in this paper, the students' response has been quite enthusiastic, with sound evidence that they tend to shape up their mentality based on personal and guided observations of the social rules surrounding them.

It is in fact an approach based on the *learning by doing* principle, which involves the trainees in reflecting and adapting their mentality and attitudes.

Moreover, although the topic refers only to communication on the mobile phone, there are signs that by teaching these tasks in the foreign language class, the students are given support in terms of a wider context of rather controversial issues connected to *managing alterity* and taking appropriate decisions in *diversity policies*.

Therefore, this study should be also read in its key as an *awareness raising exercise*, carried out within a form of education based on the need to train multicultural groups in order to prepare them for the high expectations of the society of today and especially of tomorrow, in terms of mentality and appropriate attitudes in professional contexts.

BIBLIOGRAPHY

1. Baron, N S & Hård af Segerstad, Y; (2010); *Cross-cultural patterns in mobile-phone use: public space and reachability in Sweden, the USA and Japan*; <https://journals.sagepub.com/doi/abs/10.1177/1461444809355111>
2. Bednall, D H B, Totten J W & Lipscomb, T J; (2011); *Mobile Phone Etiquette: A Cross-national Comparison*;

<https://www.researchgate.net/publication/242417018> Mobile Phone Etiquette A Cross-national Comparison

3. Blându, M., Catană, S., Cately, Y. M. et al.; (2004); *English for Professional Communication*, Bucuresti: Ed. Printech
4. Chan, Casey; (2013); *What the Proper Cell Phone Etiquette Is Around the World*; <https://gizmodo.com/what-the-proper-cell-phone-etiquette-is-around-the-worl-1145033797>
5. Lee, Samantha; (2015); *8 phone etiquette rules every professional should know*; <http://www.businessinsider.com/8-phone-etiquette-rules-every-professional-should-know-2015-5>
6. The Whiz Cells; (2015); *Mobile Manners: Cell Phone Etiquette by Country*; <https://www.thewhizcells.com/mobile-manners-around-the-world/>

ALEXANDRU LABRIOR'S VIEWS UPON THE ORTOGRAPHIC SYSTEM DURING THE 19TH CENTURY

Anca-Diana Bibiri

Scientific Researcher, "Al. Ioan Cuza" University of Iași

Abstract: In this study there are presented the considerations about the Romanian ortographic system, in Alexandru Labrior works about this subject that was very debated in the XIXth century. As a progressive spirit, deep anchored in the reality, Alexandru Labrior opts for a simple spelling based on temperate phonetism; this could be achieved by removing from the literary language of those special personal and local utterance and the living dialectal forms. A forerunner of the current spelling, he considered the Wallachian dialect, concentrated around the capital, more archaic, is more conservative and emphasize the importance of it in the further development of the Romanian language.

Keywords: ortographic system, Romanian language, cyrilic alphabet, latin alphabet, XIXth century

Starea ortografiei la 1881 era controversată din cauza prea multor sisteme propuse spre a fi adoptate și a prea multor oameni de știință care inventau un sistem propriu, dar care nu avea aplicabilitate la nivelul întregii țări. Așa cum aprecia și Hugo Schuchardt: „Românii comit o dublă greșală plângându-e că străinii se ocupă prea puțin de limba lor, căci ei înșiși fac apropierea de acest studiu grea și neplăcută. Ceea ce ne supără este ortografia română. Mai înainte, la români, scrierea chirilică era stăpâna absolută până ce unii începură a susține că o națiune de origine latină nu trebuie să se servească decît de caractere latine. Întrucît aceasta este o chestiune de decor, n-avem nimic de zis afară numai că, dacă scrierea latină e cea mai bună pentru a prezenta limba română, oare atunci de ce românii sunt de atîta timp în dezacord asupra modului de a o întrebuița. După respingerea alfabetei chirilic, care altmintrelea se apăra vitejește, neretrăgându-se decît literă cu literă, trebuiau să găsească un singur sistem ortografic în loc de atîtea sisteme cîți scriitori sunt”¹.

Dar să observăm care era contextul, starea de spirit în problema ortografiei în ultimele decenii ale secolului al XIX-lea. Discuțiile în această privință sunt mult mai vechi, începând cu gramatica semnată de Gheorghe Șincai și Samuil Micu Klein, *Elemanta linguae daco-romane sive valachicae* (1780) și nu s-au terminat nici astăzi, fiind mereu o problemă disputată în cercurile lingvistice și în forurile decizionale (Academia Română), vizibilă fiind lipsa unei unități a părerilor. După patru secole de scriere cu caractere chirilice, se dorea reducerea semnelor grafice chirilice care îngreunau scrierea și cărora nu le corespundeau realitatea fonetică românească, astfel încît se impunea reluarea alfabetului latin.

Între 1836 și 1839, I. Heliade-Rădulescu alcătuiește un alfabet alcătuit din litere chirilice amestecate cu cele latine, un alfabet tranzitoriu care va fi folosit în epocă. Primul număr al

¹ Hugo Schuchardt, *Despre ortografia limbii romîne*, în „Columna lui Traian“, 1873 (studiu reprodus din revista „Romania“, II, 1873).

„Curierului de ambe sexe“ apare scris în întregime cu caractere latine, Heliade fiind primul care renunță la chirilice în 1844. Și în Transilvania, Timotei Cipariu folosește în 1847, în „Organul Național“, alfabetul latin, la fel și „Gazeta Transilvaniei“ din 1850. Dar, la 1860 mai aflăm o revistă care folosește „alfabetul civil“ (sau alfabetul mixt, în care literele chirilice erau amestecate cu cele latine), tot în Transilvania, *Foaie pentru minte, inimă și literatură*.

Introducerea oficială a scrierii cu litere latine se realizează abia în 1860, dar din 1840 și până atunci s-au manifestat „două direcții fundamentale în teoria și practice dinamicii limbii de cultură rimânești: direcția puristă (reprezentată prin variantele latinism, italianism și analogism, identificabile după caracterul preponderent al bazei de evoluție propuse de reprezentanții lor) și direcția național-populară (reprezentată îndeosebi de scriitorii grupați la „Dacia literară“, „Propoășirea“, „România literară“ și „Convorbiri literare“, dar și de unii oameni de cultură transilvăneni, oponenți ai latiniștilor)².

Reprezentanții direcției latiniste au fost transilvănenii Samuil Micu Klein, Gheorghe Șincai, Petru Maior, Timotei Cipariu, A. T. Laurian care, prin introducerea grafiei latine, doreau să demonstreze latinitatea limbii române, iar principiul de bază al ortografiei românești să fie principiul etimologic. În acest sens, T. Cipariu afirma: „Fiindcă fundamentul a toată ortografia e unitatea l i m b e i, care nu se poate altmenea statori decât prin urmarea formelor genuine primitive și lepădarea celor secundare spurie din limbă, deci până când încă niciun dialect român nu a luat preponderență asupra a toată limba, întâiul postulat spre câștigarea acestei u n i t ă ț i este a determina strâns formele genuine ale limbei, atât în respectul eufonic, cât și gramatic-etimologic, și în scriere a le urma strâns“³.

Latiniștii pledează pentru menținerea celor 20 de litere ale alfabetului latin, reprezentând sunetele de bază, urmând ca celelalte: *ă, î, ș, ț, che, chi, ghe, ghi*, să fie considerate derivate, născute pe teritoriul românesc. Principiul fonetic al ortografiei, consideră ei, „bun poate și rațional pentru o limbă primitivă“, nu este potrivit pentru limba română, limbă „derivată“, unde „nu poate aduce decât confuzie și întunerec“, fiindcă ar „întuneca cu totul gramatica limbei, de a o lipsi orice lumină a filozofiei, de a rupe cele mai prețioase relațiuni cu limbele sorori, de a scinde limba română, și prin aceasta națiunea, în atâtea limbe câte pronunții variate se aud“⁴. Astfel, latiniștii consideră că scrierea trebuie să se apropie cât mai mult de formele primitive ale latinei, la formele clasice ale acesteia. Dacă Samuil Micu, Gheorghe Șincai, A.T. Laurian credeau că limba noastră derivă din latina clasică, Petru Maior considera că aceasta este urmașa latinei populare, deși în scrierile sale a apelat la latina clasică. Unitatea limbii, în concepția lor, nu se putea realiza decât prin etimologism, iar pronunțarea nu era acceptată, deoarece aceasta variază de la o generație la alta, de la o regiune la alta și chiar de la un individ la altul.

Italianismul era reprezentat de I. Heliade-Rădulescu, care, până la 1840, pleda pentru ca fiecărui sunet să îi corespundă o slovă, așadar pe un fonetism bazat pe un fonetism apropiat de tradiția literară, dar după această dată și-a schimbat oarecum concepțiile și dorea o normare a limbii noastre după cea italiană, considerându-le pe cele două dialecte ale aceleiași limbi și nicidecum două limi diferite. Alți reprezentanți ai acestui curent erau și Gheorghe Asachi, I.P. Negulici, N. Rucăreanu.

Analogismul are drept reprezentant pe Aron Pumnul, care pledează pentru o limbă ușoară, fixată în cuvinte și forme, în acest sens afirmând: „scrie cum vorbești, însă vorbește, scrie

² P. Zugun, *Direcții și tendințe în dezvoltarea limbii române de cultură în perioada 1840-1880*, în *Prelegeri de limba română*, Editura Universității „Al. I. Cuza“, Iași, 1984, p.330.

³ Timotei Cipariu, *Elemente de limba română după dialecte și monummente vechi*, Blasiu, 1854, p. 83.

⁴ T. Cipariu, *Gramatica*, I, *Analitica*, Prefațiune, p. XXII.

și formează fiecare cuvânt așa cum să fie regulariu, ușor de rostit și dulce sunătoriu“. A. Pumnul încerca românizarea neologismelor supunându-le unor reguli fonetice sau apela la cuvinte de mult timp dispărute din limba română, de exemplu, propune *limbămînt* pentru *lingvistică* după analogia lui *jurămînt*, *ocupăciune* prin analogie cu *rugăciune*.

Direcția național-populară (numită și națională, tradiționalistă și istorică și popular-estetică) s-a constituit treptat, începând cu 1840, ca reacție împotriva direcției puriste, precum și împotriva tendinței franțuziste și a celei germanizante. A avut caracter polemic accentuat, o foarte largă audiență, precum și o dominare întinsă în timp. Această direcție continua și dezvoltă principiile juste ale lui Ion Heliade Rădulescu, de până la 1840, propunând un principiu fonetic în ortografie prin care se cerea crearea unor semne noi care nu existau în alfabetul fonetic, dar care corespundeau cu realitățile fonetice ale evoluției limbii noastre în momentul respectiv. Încă de la 1840, Mihail Kogălniceanu pleda pentru unitatea limbii naționale, țelul fiind „realizația dorinței ca românii să aibă o limbă și o literatură pentru toți“⁵.

Unul dintre cei mai înfocați reprezentanți ai acestei direcții a fost Titu Maiorescu, care, pe lângă lupta împotriva „beției de cuvinte“ și a „formelor fără fond“, în lucrarea sa, *Despre scrierea limbii române* (1866) promova principiul fonetic în scrierea cu litere latine a limbii noastre. Acesta este însușit de foarte mulți filologi și scriitori grupați în jurul revistelor „Convorbiri literare“ și „România literară“ printre care amintim pe V. Alecsandri, M. Kogălniceanu, C. Negruzzi, Alecu Russo, M. Eminescu, Al. Lambrior, Iacob Negruzzi. Și Al. Odobescu pledează pentru o limbă bazată pe literatura populară și pe moștenirea de veacuri a poporului român: „Să nu sperăm încă niciodată, și chiar să nu voim, a șterge urmele înrăuririi primitive, căci atunci putea zice că, împreună cu dânsa, va dispărea și originalitatea sa de limbă neolatină formată sub o influență diferită de acelea ce au predominat la formarea limbilor neolatine din occident, surorile ei“⁶.

Apărute concomitent, cele două direcții își dispută supremația pe tărâmul ortografiei române, astfel încît această luptă „era o înfruntare („războiul limbilor“, s-a spus în epocă) între raționalismul filozofic și lingvistic al veacului al XVIII-lea și ideologia romantismului și realismului secolului al XIX-lea, și victoria orientărilor noi a fost un proces firesc“⁷.

Titu Maiorescu nu este de acord cu faptul că Academia dă decrete despre modul în care trebuie să se scrie și să se vorbească „în contra uzului comun“ și se declară împotriva îndreptarului ortografic emis de ministrul Instrucției Publice din acea vreme, Ch. Tell (1871), mai ales că din comisia care a elaborat acest îndreptar nu făcea parte niciun lingvist sau vreo autoritate științifică în domeniu.

Deși merge pe linia fonetismului, Titu Maiorescu face câteva observații particulare, de exemplu, consideră sunetul *î* ca fiind o umbră a lui *ă* și, prin urmare, nevrednic de a fi notat printr-un semn distinct, susținând că acesta nu exista în vechea limbă românească, în dialectul aromân și nici în graiul bătrânilor din Transilvania. În Raportul său către Academie din 1880 propune câteva reguli: să se scrie *ss* pentru evitarea confuziei între două înțelesuri diferite (*massă* – *la masse* și *masă* – *la table*; *cassă* – *la caisse* și *casă* – *la maison*) sau să se noteze *z* prin *d'* când provine din *d+i*, *sci* să se scrie pentru *șt* (*cinosci*, *românesci*). Asupra acestor reguli revine într-un nou Raport din 1904 (când se renunță la toate inconsecvențele de mai înainte), înaintat

⁵ M. Kogălniceanu, *Introducere*, în „Dacia literară“, 1830, p.6.

⁶ În „Revista Română pentru Științe, Litere și Arte“, II, 1962, p. 111-116.

⁷ Petru Zugun, *Art. Cit.*, p.356.

Academiei, în care recunoștea că ortografia aprobată în 1880 era „întemeiată pe un fonetism temperat de necesități etimologice”⁸.

Unul dintre combatanții lui Titu Maiorescu a fost lingvistul ieșean Alexandru Lambrior, care și-a expus părerea asupra sistemului ortografic existent în limba română în secolul al XIX-lea. Obsevațiile sale se referă în special la Raportul către Academia Română, elaborat de Titu Maiorescu privind sistemul ortografic adoptat în 1880.

Alexandru Lambrior optează pentru ortografia simplă, bazată pe un fonetism temperat care nu se putea realiza decât prin înlăturarea din limba literară a „deosebitelor rostiri personale și locale prin tradiția literară și prin formele dialectale vii, cele mai apropiate de dânsa”⁹. Astfel, consideră că, deși moldovenii rostesc cuvintele în graiul lor popular, palatalizând labialele (*k'icior, k'iatră, k'ept*), ei scriu întotdeauna formele lor literare ale acestora (*picior, piatră, piept*) sau alte rostiri regionale, dar ei respectă tradiția literară care se perpetuează prin școală; iar forma regională de persoana a II-a singular a auxiliarului perfectului compus este *o*, numai pentru plural s-a păstrat *au*, iar acest fapt s-a petrecut fără gânduri etimologice, ci numai dintr-un simț de estetică a limbii, care a dus la diferențierea formelor gramaticale după funcțiile ce le îndeplinesc. Deși originar din Moldova, Alexandru Lambrior consideră că dialectul muntenesc, concentrat în jurul capitalei București, mult mai arhaic, este mai conservator și îi subliniază importanța n evoluția viitoare a limbii române, apreciind faptul că vorbirea bucureșteană „are calități din punctul nostru de vedere”.

Datorită faptului că Alexandru Lambrior se raporta la limba poporului în stabilirea unor legi de ortografie, Iorgu Iordan aprecia că lingvistul ieșean „se bazează la alcătuirea ortografiei pe tradiție (adică pe limba veche) și pe formele dialectale cele mai apropiate de tradiție”¹⁰.

În vederea unității limbii române literare este necesară curățarea părții felxionare de „năvălăria rostirilor provinciale, locale și personale”, iar pentru acest lucru Alexandru Lambrior – prin prisma experienței căpătate ca profesor (de la 16 septembrie 1874 până la 19 februarie 1875 este profesor de istorie la Liceul din Iași – Liceul Național¹¹, – după ce, de la 1 octombrie 1874 era numit și profesor de limba română la clasele superioare ale aceluiași liceu) – subliniază necesitatea învățământului pentru buna însușire a abilităților de vorbire și scriere, căci „vor fi mulți cei ce citesc și scriu, de aceea ea (ortografia) trebuie învățată în școală și teoretic și practic”¹². În opinia sa chestiunile ortografice trebuie „regulate cu autoritate” și apoi învățate în școli pentru a se putea ieși din haosul în care se afla ea la momentul respectiv.

Intrând în amănunt, în miezul problemei, Alexandru Lambrior face observații pertinente în privința ortografiei românești și consideră că orice limbă cu sintaxă dezvoltată nu trebuie să fugă de omonime ca *masă* (fr. *table*) și *masă* (fr. *masse*), condamnăm folosirea grafiei cu *ss* în cuvinte ca *massă, cassă, rassă*. Uneori pot exist trei sensuri și atunci ar trebui să avem câte o distincție ortografică pentru fiecare formă, ceea ce nu este posibil: *rasă* (specie), *rasă* (haină călugărească), *rasă* (a rade); sau *vie* (*vigne*), *vie* (*vive*), *vie* (*qu'il vienne*), concluzionând că trebuie scrise *rasă, masă, casă* „oricare le-ar fi înțelesul”. Consideră că ortografia românească nu trebuie să se supună la toate procedurile la cre recurg celelalte limbi, ci să își urmeze propriul

⁸ Titu Maiorescu, *Două rapoarte cetite în Academia Română asupra ortografiei (1880-1904)*, în *Critice*, Editura Albatros, București, 1998, p. 214.

⁹ A. Lambrior, *Cestiunea ortografică. Observările d-lui A. Lambrior*, în „Convorbiri Literare”, XIV (1880-1881), p. 75.

¹⁰ Iorgu Iordan, *Alexandru Lambrior*, în „Cum vorbim”, I, Nr. 5, 1949, p. 11.

¹¹ *** *De la Academia Mihăileană la Liceul Național, 100 de ani, 1835-1935*, Iași, 1936, p. 401.

¹² Iorgu Iordan, op. cit., p.11.

sistem fonetic. Aduce în discuție faptul că *s* și *z* „nu e numai o nuanță de pronunțare, ci sunt două sunete total diferite, așa cum sunt *c* și *g*“. A susținut ideea scrierii cu *z* în cuvinte de origine străină în care se scrie *u s*, pe temeiul că se aude *z* („în limba de unde le împrumutăm, un *s* între două vocale se citește *z*“¹³) și, prin urmare, nu se face nicio concesiune fonetismului; dă exemple ca nazal, cauză, compoziție, dispoziție. Ar fi mult mai complicat pentru ortografia românească dacă s-ar respecta ortografia limbii din care se preia împrumutul, iar ceasta nici nu o pretinde etimologismul. Această regulă va fi adoptată mult mai târziu în evoluția ortografiei românești.

De asemenea, nu admite scrierea cu *dz* sau *d* pentru *z* numai „ca să păstrăm pe *d*, fiindcă el se află și în latinește“ și respinge scrierea *é, ó* pentru diftongii *ea, oa*, pentru că și tradiția scrierii, dar și rostirea marelui majorității a neamului românesc ne îndeamnă să le scriem *oa* și *ea* (ironizează înalta probă științifică oficială de care dă dovadă Academia când precizează că se va scrie *mergea, făcea*, fiindcă imperfectul vine de la infinitiv prin adăugirea unui *a*¹⁴).

La fel, respinge scrierea *sce, sci* pentru *ște, ști*, pentru că există această rostire încă de pe vremea strămoșilor noștri, ea nu duce la confuzii și nici nu este locală sau provincială, ci este caracteristică firii limbii noastre și „nu voim să stropșim în scris firea limbii noastre și nici să desfăcăm cele făcute cel puțin cu 1200 de ani peste noi trecuți“¹⁵. Consideră că toate aceste reguli ajută la învățarea cu ușurință a scisului și în același timp îi atrage pe doritori spre a învăța în conformitate cu tradiția literară.

În ceea ce privește sunetele *î* și *â*, Alexandru Lambrior îl critică pe Titu Maiorescu și pe ceilalți membri ai Comisiei, considerând că un alfabet e cu atât mai bun cu cât înfățișează mai complet sunetele esențiale ale unei limbi. Despre alfabet menționează că acesta este superior dacă are semne puține și, prin urmare, acela este cel latin la care noi am revenit după ce l-am părăsit pe cel chirilic, cu mult prea multe slove și greu de întrebuințat. Crede cu tărie că românii au scris înaintea alfabetului chirilic fie cu caractere latine, fie cu caractere grecești, deci limba secolului său are o adâncă tradiție care trebuie urmată, deoarece acesta reliefează modul deosebit al limbii române. Strămoșii noștri, deși aveau îndeletniciri pastorale, aveau și populație care locuia la orașe, așa încât limba noastră „nu s-a putut să fie părăsită de condeiu, să buicească sălbatec sute de ani și să se reducă la formele simple și puține ale vieții ciobănești“¹⁶. Ca dovadă a celor afirmate, aduce exemple ale îndeletnicirilor printre români, acelea de scribi și cărturari prin prezența în limbă a cuvintelor de origine latină: *a scrie < scribere, carte < charta, învățare < invitare*. Mai înainte, V. Alecsandri și N. Quintescu consideră că semnul *î* notează existența unui sunet real în limba română (propun scrierea cu *în*: *început, îndată* și nu *in*: *inceput, indată*). Alexandru Lambrior critică argumentul comisiei atunci când aceasta aduce drept exemplu din alte limbi străine, care nu notează sunetele *î* sau *â*: limba germană nu-l notează pe *ă* în *Muter, Vater*, sau limba franceză, care nu notează special nazala; dar aceste limbi aduse în discuție aveau deja un sistem fonetic bine definit și o bogată literatură.

Propune ca model „minunata Biblie tipărită și tălmăcită la București la 1688“, căci aceasta apăruse din necesitatea „luminării celor din casă ai bisericii noroade, Românilor, Moldovenilor și Ungro-Vlahilor“, iar de la introducerea ei și până la adoptarea alfabetului latin orice carte tipărită adoptase ortografia acestei Biblii. De aici rezultă ideea răspândirii culturii în popor, pentru că toți trebuie să aibă acces la învățământ, dar acest lucru trebuie să se realizeze fără a schimonosi limba.

¹³ Al. Lambrior, *Îndreptariu*, în „Convorbiri literare“, XV, nr. 7, Iași, 1881, p. 388.

¹⁴ *Ibidem*.

¹⁵ A. Lambrior, *Cestiunea ortografică*, p. 76.

¹⁶ A. Lambrior, *Îndreptariu*, p. 126.

Consideră factorul timp drept unul foarte important în stabilirea normelor ortografice și consideră că, dacă în limbile cu o literatură bogată, schimbarea ortografiei sau punerea ei în acord cu știința timpului nu se poate face deodată, ci „pe-ncetul“, noi „nu putem fi împiedicați de asemenea considerații căci suntem la începutul literaturii și pe drumul de a ne regula ortografia“¹⁷.

Criticile pe care le aduce Alexandru Lambrior Academiei Române sunt îndreptățite, deoarece ea a dus la dezorientare în ceea ce privește ortografia românească; în loc să limpezească chestiunea, prin hotărârea din 1869 de a adopta, pentru publicațiile sale, un mod de scriere bazat pe principiul etimologismului, mai tare accentuase această problemă. În 1879 se revizuiesc normele ortografice, orientându-se spre un fonetism „temperat de necesități etimologice“.

Părerile emise de Alexandru Lambrior sunt pertinente și valabile și astăzi. El considera că ei care vor duce lupta împotriva fonetismului exagerat vor fi intelectualii, care nu vor accepta orice formă dialectală: „nu un etimologism pedantic și foarte nesigur de sine trebuie să fie fâul fonetismului, ci, pe lângă tradiție și formele dialectale apropiate de dânsa, estetica limbii, nu atît ca eufonie (care cum știm este foarte relativă), cît ca stăduința de a nu lăsa să dispară formele amenințate de pieire, căci ele lipsesc limba de puțința variațiunii“¹⁸.

Spirit progresist, cu un adânc simț al realității, plin de pragmatism, Alexandru Lambrior este actual prin considerațiile asupra sistemului ortografic și, dacă s-ar fi ținut cont de ele și ar fi fost aplicate încă de la publicarea acestora, sistemul ortografic românesc nu ar fi „rătăcit“ încă mulți ani până la definitivarea lui.

Aprecierile asupra acestor păreri nu ntîrzie să apară și concepțiile sale vor fi folosite de urmașii săi, care s-au ocupat de chestiunea ortografiei românești, prolemă care îi preocupă permanent pe specialiștii domeniului și, datorită diferitelor concepții, se intervine mereu în acest sistem, propunându-se și adoptându-se noi și noi norme sau revenindu-se la cele anterioare, în funcție de abordările oamenilor de știință și de uzul limbii.

Pe baza observațiilor asupra sistemului ortografic românesc propuse de Alexandru Lambrior, urmașul său neogramatic, filologul H. Tiktin – călăuzit de principiul lui R. de Raumer (*Gesammelte sprachwissenschaftliche Schriften*), „Pune scrierea ta și pronunțarea ta în armoeie una cu alta“ – a încercat să dea un sistem ortografic cît mai aproape de realitățile limbii române din acele timpuri. În acest sens H. Tiktin a a preciat contribuția lui Alexandru Lambrior în domeniul ortografiei: „Dintre reprezentanții acestei generațiuni, cel mai valoros campion al școlii fonetiste este Alexandru Lambrior, care atît în scrierile sale științifice, cît și de la catedra profesorală a propeveduit neobosit fonetismul, netulburat de considerațiuni etimologice și care, desigur, ar fi ajuns a aduce soluțiunea definitivă a problemei ortografiei române dacă moartea nu l-ar fi răpit științei fără vreme, în mijlocul unei activități îndreptate înspre acest țel. Uniți în toate punctele esențiale cu vederile răposatului nostru amic, noi prin lucrarea de față nu facem altceva decît a continua și a săvîrși, deși după un plan diferit, opera începută de el prin șirul de articole apărut în vol. XV al «Convorbirilor literare» sub titlu de *Îndreptariu*¹⁹“.

Sistemul ortografic românesc a fost supus multor transformări începând cu un nou set de reguli în 1904, dar acestea nu vor fi aplicate decît în administrație și școli, urmând ca scrierea să fie influențată de atitudini subiective; o altă revizuire a problemelor ortografice s-a făcut în 1932 cu intenția de a aduce îmbunătățiri sistemului, dar nici aceasta nu a avut autoritatea necesară

¹⁷ A. Lambrior, *Cestiunea ortografică*, p.77-78.

¹⁸ Al. Lambrior, *Cestiunea ortografică*, p. 75.

¹⁹ *Călăuza ortografică*, în „Arhiva“, Iași, I, 1889, p. 19; vezi și H. Tiktin, *Manual de ortografie romînă*, Iași, 1889, p. 3.

pentru a se impune; îmbunătățiri ale sistemului ortografic se realizează în 1953 (cu modificare în 1965), când Institutul de Lingvistică din București a elaborat reguli și norme noi, pornindu-se de la principiul că „limba scrisă trebuie să redea științific, simplu și clar limba vorbită. S-a luat ca bază pronunțarea literară, folosindu-se în acest scop cele mai bune tradiții ale scrisului nostru literar”²⁰; alte modificări și norme ortografice au fost stabilite în 1965, apoi, ultima în 1993²¹, toate aceste reforme ortografice continuând linia impusă la 1881 (prima ortografie oficială votată de Societatea Academiă Română, devenită ulterior Academia Română), dând întâietate principiului fonetic (care nu este unul absolut) care s-a îmbinat cu alte principii: morfologic, etimologic sau tradițional-istoric, sintactic, simbolic, distribuțional.

Dar prin faptul că limba este într-o continuă prefacere, îmbogățire și devenire, normele ortografice nu sunt imuabile și, prin urmare, acestea se schimbă, adaptându-se pronunțării inovatoare și cerințelor moderne ale societății românești aflată într-o continuă metamorfozare.

BIBLIOGRAPHY

Alexandru Lambrior, *Cestiunea ortografică. Observările d-lui A. Lambrior*, în „Convorbiri literare“, XIV (1880), nr. 2.

Alexandru Lambrior, *Îndreptariu*, în „Convorbiri literare“, XV (1881), nr. 7, Iași.

D. Macrea, *Ortografia limbii române la o sută de ani de la introducerea alfabetului latin*, în „Cercetări de lingvistică“, IV (1959), nr. 1-2.

Iorgu Iordan, *Alexandru Lambrior*, în „Cum vorbim“, I, Nr. 5, 1949.

T. Maiorescu, *Două rapoarte cetite în Academia Română asupra ortografiei (1880-1904)*, în *Critice*, Editura Albatros, București, 1998.

Hugo Schuchardt, *Despre ortografia limbii române*, în „Columna lui Traian“, 1973.

Camelia Stan, *Ortografia și ortoepia (secolele al XIX-lea – al XX-lea)*, în: Gh. Chivu (coord.), *Tratatul de istorie a limbii române*, vol. III, 2011, ms.

H. Tiktin, *Manual de ortografie română*, Iași, 1889.

*** *De la Academia Mihăileană la Liceul Național, 100 de ani, 1835-1935*, Iași, 1936.

²⁰ D. Macrea, *Ortografia limbii române la o sută de ani de la introducerea alfabetului latin*, în „Cercetări de lingvistică“, IV (1959), nr. 1-2, p. 27.

²¹ Camelia Stan, *Ortografia și ortoepia (secolele al XIX-lea – al XX-lea)*, în: Gh. Chivu (coord.), *Tratatul de istorie a limbii române*, vol. III, 2011, ms.

LINGUISTIC IDENTITY OF ROMANIAN MIGRANTS IN BELGIUM

Anca-Diana Bibiri

Scientific Researcher, "Al. Ioan Cuza" University of Iași

Abstract: This study aims at identifying the extent to which moving to another country influences the identity of the Romanians who immigrated to Belgium in search of a better life. The migration phenomenon has been increasing constantly, the Romanians settled in Belgium representing a special category of immigrants: according to the statistics provided by Myria Federal Migration Centre in Belgium, Romania provided the largest number of immigrants in the country. The investigations conducted within the Romanian community in Belgium through the MIG Ro-Be project (Provocări socio-culturale ale fenomenului migraționist în EU. Cazul românilor din Belgia / Sociocultural challenges of the migration phenomenon in the EU. The case of Romanian immigrants in Belgium) aimed at assessing the impact of the migration phenomenon upon their linguistic and cultural identity, economic as well as religious status.

Keywords: migration, identity, globalization, Romanian migrants, Belgium

Introduction

A phenomena common to all historical periods, human migration continues its course, becoming a large-scale characteristic of the modern, post-humanistic world that provides states, societies and migrants with numerous opportunities. During the last decade, migration has turned into an ever-growing global social phenomenon (244 millions of international migrants in 2015 out of a global population of 7.3 billion (1 in every 30 people) (World Migration Report 2018)). Although initially associated with a negative connotation, migration has improved the lives of both those who decided to work abroad and their families back home, with whom they shared their earnings. Moreover, migration provided millions of people with the opportunity to live a meaningful life abroad.

The changes taking place in the contemporary Romanian society resulted in intensified migration of the work force in Western European countries, mostly due to the open borders, but also to the international changes that allowed our country to become part of major EU organizations and made it easier for Romanian citizens to access the international labour market.

Romanian migration was mostly caused by the economic factor (total liberalization of the access on the labour market in EU countries after the 1st of January 2007) and to a smaller degree by the education factor – many young people decided to continue their studies either in a European country or overseas; in the last decades the reunion of the family was another reason for migration.

The migrants' situation (their feelings and the challenges they face during their integration process) is accurately described by: *leaving their country of origin, migrants lose their social status, family, and social networks. In the receiving country, they find themselves without a history and without an image. Faced with an unknown universe of meanings, migrants*

feel lost, alone, and with-out reference points. As much as they strive to become integrated, migrants remain strangers. Moreover, migrants face distrust and hostility. The harsh reality of exclusion differs from the idealized image of the receiving country as a place to better one's life that originally drives migrants to leave their country of origin. Disillusionment and nostalgia contribute to idealizing the country of origin, which is in turn beautified through memory. However, when the migrant returns home, the contrast between the ideal and the real reappears. To a certain extent, migrants live between idealization and disillusionment both in the receiving country and in the country of origin. Their new condition is in between, at the borderland, in transit. The process that begins when one leaves his/her own country never ends, and it generates an unfinished condition of not yet belonging "here" but no longer "there" (La Barbera, 2015).

The satisfaction of economic winning is shaded by the missing of their loved ones in Romania, even if it can offer a decent, material comfort, but not peace of mind (Banta, 2009).

Research methodology

Within the project *Sociocultural challenges of the migration phenomenon in the EU. The case of Romanian immigrants in Belgium* (project acronym MIG Ro-Be) we performed a qualitative research regarding the social and cultural challenges faced by the Romanian immigrants in Belgium. The research upon the community of Romanian immigrants in Belgium was motivated by the statistics indicating that Romania is on the first place in Belgium among the countries whose citizens immigrate into this Western European country (according to Myria, the Belgium Federal Migration Centre, in a study published in October 2018). Beginning with the year 2014, the number of Romanian immigrants has increased significantly, placing them ahead of the French, who had occupied the first place for many years. In 2017, over 18.000 Romanian immigrants were registered in Belgium, 5 times more than 2006, before Romania joined the EU.

What is the impact of migration upon the economic and cultural status and upon the linguistic and religious identity of Romanian immigrants in Belgium? Which are the defining features of Romanian immigrants with regard to their social and cultural identity? Which are the changes brought along by their new of residence in the adoptive country? These are just a few of the questions to which our research within the MIG Ro-Be project aims at providing answers.

With regard to the methodology, we applied an interview guide designed around four topics: the linguistic dimension, the spiritual dimension, the economic dimension and the quality of life. The interview contained open-ended questions, so that we could gather all the necessary information for our analysis.

The stages of the research project consisted of: the elaboration of the research tools; pre-testing the research tools; revising the constitutive questions of the guide; conducting the interviews proper; transcription of the interviews and data analysis.

In order to analyze the linguistic dimension, the following questions were used:

How well did you know French when you came to Belgium?

How did you learn the language of your host country?

Have you attended specialized courses to learn the language of your host country?

How are you coping with the official languages in Belgium?

Which difficulties do you face because of the fact that you do not know the language?

In which situations do you use Romanian and in which contexts do you use French? (e.g. in the family, at work, in the administration system, for cultural events, and others)

What other foreign languages do you speak?

Please read carefully and translate the following phrase into Romanian:

„Quand tu trouves un diamant qui n'est à personne, il est à toi. Quand tu trouves une île qui n'est à personne, elle est à toi. Quand tu as une idée le premier, tu la fais breveter: elle est à toi. Et moi je possède les étoiles, puisque jamais personne avant moi n'a songé à les posséder“. (Le Petit Prince, de Antoine de Saint-Exupéry, 1943)

Respondents

The respondents were selected according to the following criteria: they had to be over 18 years of age, born in Romania, they had to be Belgian residents for at least one year and own a residence card and finally they had to represent the social variables of age, gender and professional training/education.

The subject's consent was required for audio/video recording for the accuracy of the information/in order to avoid the distortion of information. For confidentiality reasons each respondent was given an identification code/index according to the three variables mentioned above:

	Age 25-35		Age 35-45		Over 50 years of age	
High-school studies (10-12 grades)	1 a	2 a	3 a	4 a	5 a	6 a
Higher education (Bachelor degree)	1 b	2b	3b	4b	5b	6b

Analysis of the linguistic data

Being an extremely dynamic and complex process, migration impacts upon the lives of millions of people worldwide, deeply influencing their national identity.

Multilingualism represents an essential component of our contemporary society, marked by rapid and continuous development. Being part of a new and complex cultural model, Europe represents a rich cultural area where open societies communicate, interact and interconnect, creating new identities while preserving and developing at the same time its own identity. The contact with multilingualism makes it possible for its citizens to acquire elements from many foreign languages, regardless of the difficulties they might have to overcome.

Due to their various jobs in Belgium, many of the Romanian respondents declared that they learned French quite well by speaking it at work, while others had to learn Flemish since they want a better job and have to know both the official languages most spoken in Belgium.

There are three official languages in Belgium: Dutch (Flemish Dutch), German and French, according to the regions where they are mainly spoken: the Flemish Region, Wallonia and the Brussels Region. The bilingual French-Dutch region is represented by the region around Brussels, while the Communities in the other regions have only one official language belonging to the respective Community.

Based on our questionnaire we identified the Romanian immigrants' needs and challenges related to their integration in the Belgian communities. Our analysis is described below.

How well did you know French when you came to Belgium?

The linguistic competence of Romanian immigrants in Belgium differs according to the regions where they settled or work, as well as according to their age and professional training acquired both in Romania and in Belgium.

Being exposed to a multilingual environment motivated the Romanian immigrants to acquire new linguistic skills in order to be able to work in their adoptive country.

Language skills differ from one respondent to another according to their educational/professional background and age. Most Romanian immigrants speak French, some speak Dutch and few of them German.

Our analysis focuses on two languages frequently spoken in Belgium: Flemish Dutch and French. While some immigrants did not know any French at all when they first came to Belgium, others speak it fluently and a third category has acceptable language skills that allow them to deal with administrative issues whenever needed, without the help of an authorized translator. Thus, respondent 2a2 admits: *When I first came to Belgium I did not speak any French at all.* Another respondent, 3a2, provides a very short answer regarding his French language skills: *Zero. It was zero.*

Some of the answers point to average skills. Respondent 1a1, who has been living in Belgium for 13 years, states: *When I first came to Belgium, I did not know the language, except for very few words that I remembered from school, I had not bothered with languages, really.* Respondent 3a1 states: *I had pretty solid basic skills. I had learned French both in secondary school and in high-school and I'd done my best. I had pretty good basic skills, but when I started to communicate I found it very difficult to express my thoughts, I could understand a lot, but I couldn't really speak, and that got me thinking.*

Most respondents speak French fluently, as they are either university graduates in Romania or attended different schools in Belgium and they also live in Belgium: *I knew it very well (s.n. French) from college. I studied in France for a while.* (respondent 4b); *Perfectly!* (respondent 2b who went to kindergarten in Belgium, went back to Romania and then attended a university in Belgium); respondent 6b is proud of the linguistic competences acquired in Romania: *Romanian education during Ceaușescu's regime was really efficient as far as foreign languages were concerned. I studied French for just 8 years and English for 7 and I was basically able to speak the two languages fluently.*

Some of the respondents who studied French in Romanian universities also aspired towards getting a job in a francophone country: *...we were looking for a francophone country because we had both studied French and wanted our daughters to be able to adjust easily to their new schools. Unfortunately Spain and Italy were not the right options for us, because of our jobs, yet France and Belgium were on the top of our list.*

As for Flemish Dutch, it represents a real challenge for Romanian immigrants: since they settled in Flanders, it was the official language needed for every day communication, yet none of the respondents knew the language when they first came to Belgium. A substitute for the language was their ability to speak English, which helped them communicate and solve their job-related or administrative issues. However, immigrants living in Flanders want to learn the language because their subsequent development and professional life depend on it. Thus, respondent 2a2, being well aware of how important it is to know the language, states: *I really want to learn Flemish; now that I work in Flanders, I do hope I'll be able to learn it and hopefully I'll manage that in the next few years.* Respondent 1b4, who has been living in Belgium for 8 years, declares: *When I came to Belgium I did not speak any French at all, but I've managed to learn Flemish, I'd say about 60%.* The fact that Flemish is mandatory

determined some of the Romanian immigrants to attend evening courses, especially as some were taught for free if one was employed: *Zero (s.n. Flemish); I went to school for 3 or 4 years, 4 years, I guess, every day, except for the holidays. I would go to work, come home and change and then go to school every evening, from 6 to 9:30.*

Those individuals who were included in the Belgian education system as early as primary or secondary schools (children who joined their families in Belgium) represent the exception, as they learned Flemish; however, they still find it difficult to use the language: *...I also studied Irish in school, but I don't know much.* (respondent 2a1, who attended school in Belgium starting with the 3rd grade); respondent 1a1, who also studied it in school, finds Flemish much more difficult than French: *I tried to learn Flemish, I took separate classes and attended evening courses, but I still am insecure. I can speak it a little bit, just the basics... I studied Flemish at school, as a second language, then I also tried to attend evening courses.*

A second category of respondents use none of the above-mentioned official languages; they prefer instead to communicate in English – provided that they know the language – or Romanian – in case they work in a team where there are other Romanians. There are cases when people use English because they do not particularly like French, as respondent 5b confessed: *If you don't mind, I don't speak Flemish, could we speak French? And they go: „French no!“ And when they refuse to use French I ask: English maybe? And most of the times the answer is: „Yes. English no problem.“* Respondent 1a2 also uses English at work: *I speak English. I used to work in a bank and in a store and I would use English to communicate. Nobody seemed to mind that I couldn't speak French or Flemish.*

The data analysis for this item leads to the conclusion that Romanian immigrants in Belgium are willing to learn the official languages provided that these languages ensure their integration into a multilingual society.

Another idea that results from the respondents' answers is the fact that their linguistic availability is quite consistent, due to the fact that many of them have good language skills and basic knowledge of other foreign languages that they either studied in school, without having the opportunity to practise them or they acquired in bilingual areas where they lived in Romania, or due to the nature of the jobs they had in various European countries: Italian, Spanish, Ukrainian, Serbian, Czech, etc.

How did you learn the language of your host country?

According to the nature of their job, Romanian immigrants in Belgium learned the official language of their new country by attending different (sometimes free) courses and by practicing their newly acquired language skills at work or interacting with other people. Since most of them had some basic knowledge of French, attending evening classes after work helped them learn the basic vocabulary for everyday communication situations. Respondent 5a did not attend any courses, yet he states: *I learned a lot from TV.* Respondent 3a1 also mentions: *First I learned from TV, I would listen a lot, read the French subtitles of movies, I also used to take notes* 3a1; respondent 3a2 adds: *At the beginning I used to learn the language by going to the shops.*

The direct interaction with the French language motivated the Romanian immigrants to acquire the necessary language skills. Respondent 2a2 says: *I did not attend courses, but I learned from my co-workers, I used to ask people who spoke French what a certain word meant, I would look words up in the dictionary or use Google translate,* while respondent 2a4 states that: *I partly studied it at school, mainly the grammar. I practised what I learned by reading or*

because I had to write, otherwise it was the permanent contact with the French speakers that helped me.

Have you attended specialized courses to learn the language of your host country?

Most of the respondents attended either day or evening classes that took between 2-3.5 and 8 hours a day, for different periods of time, ranging from one month to 3-4 years, except for those who went to school in Belgium. Some of them gave up these classes when they considered they reached out a satisfactory level that allowed them to communicate well, and others simply gave up because they did not have the time to attend the classes or because of various events in their lives. Respondent 5b recollects: *For a whole year I studied for level 5 at Univerité Libre du Bruxelles ...I learned grammar, I was pretty good... but I couldn't... well, to go through it again, I took up level 5, but then I found a job in an accountant's office and I couldn't afford to attend the morning classes besides 8 working hours a day, so that I joined an evening French class that I attended for two more years.*

Due to the fact that Flemish Dutch is quite a difficult language, basically impossible to learn just from TV or various computer programmes, evening courses represent the most effective learning method. Respondent 4a, for instance, took a few good years of evening classes to learn Flemish Dutch: *I think there were 4 full years, every day, except for holidays. I would go to work, come back home in the evening and change and then go to the evening class from 6 to 9:30.* Respondent 1b4 also recollects: *for three years I went to the evening classes twice a week. The class was around three hours long.* Respondent 2a3 also attended classes to acquire the basics of Flemish Dutch: *I went to school to learn Flemish for about two years, then I had to give up because of some personal issues.*

How are you coping with the official languages in Belgium?

Some of the respondents seemed to adjust better than others. For some, their previous knowledge of French was quite helpful during the process of adjusting to a new culture, whereas others felt discouraged, but motivated to learn French in order to be able to get a job. In this respect, respondent 1b4 confesses: *It was really hard, because when I first came here I did not know much, so my integration was really difficult. We were actually forced to learn, if I may say that. In order to look for a job, you have to learn the language, to take classes. You can't do anything if you don't speak the language.*

We noticed the Romanian immigrants' openness and willingness to learn Flemish Dutch, even if they do not speak it currently (and rather make use of their English), despite their being a little reluctant. Respondent 1a2 states: *I was thinking of taking Flemish classes, to learn the basics. For the time being, since I'm comfortable with English, I don't really intend to take up a new language.* Respondent 2a2 seems to be well aware of how important knowing this language is: *I really want to learn Flemish, especially now, that I'm working in Flanders. I really hope to do it in the next few years.*

Which difficulties do you face because of the fact that you do not know the language?

When it comes to the public administration, Romanian immigrants face various difficulties because of the fact that they do not know the language: at the town hall, at the bank, when looking for a place to stay, on the phone, when travelling, etc. Some of the respondents' confessions are quite eloquent: *for instance, if you come here without knowing the language spoken in the area, it's very difficult to find a job; if you receive a document or an invoice, you have to ask somebody for help, and thus you have to learn the language, otherwise you can't really manage.* (respondent 1b4).

However, those who do not speak French resort to authorized translators (many Romanians actually made a living out of this), especially for administrative issues.

The greatest challenge for Romanian immigrants settled in Belgium is the fact that one must be bilingual in order to get a proper, well-paid job, appropriate for their professional background.

In which situations do you use Romanian and in which contexts do you use French? (e.g. in the family, at work, in the administration system, for cultural events, and others)

Romanian is used in all respondents' families. In other contexts, at work, with friends, they use the two official languages in Belgium and English. Respondent 1a1 states: *I use Romanian at home, with my friends, or when I go to Romania. I actually used Romanian at one of my jobs, and I also use French practically everywhere: on the street, at work, in shops, everywhere I go, at the hospital....* Respondent 4b thinks that Romanian should not be forgotten, so he speaks it with his family: *at home, it's only Romanian, my daughters should not forget Romanian, at least the spoken language.* Respondent 2a2 adds that: *At work we speak either English or French, yet at home he speaks only Romanian, as he has a Romanian flat-mate.* Respondent 1b1 admits that Romanian is the language of the family, while at work and at the university or when socializing *everything revolves around French.* For respondent 3a1 the language spoken in the family is Romanian, while French is spoken at work and in the administration system: *I speak Romanian at home, with my friends. I home we only speak Romanian, we turn to French only when asking for information or about a word that we don't know the meaning of. Anyways, I always look up words in the dictionary, but conversation in French... not so much, really. At home it feels good to speak Romanian. It would be an extra effort to use both languages, it would make no sense. I think I have enough opportunities to practise my French, I don't need to use it at home.*

What other foreign languages do you speak? Do you ever have the opportunity to practise them here, in Belgium?

One should also take into account the fact that many of the respondents have language skills and basic knowledge of other foreign languages that they acquired either in school (yet did not have the opportunity to put into practice) or in the bilingual areas of Romania where they used to live, or due to the nature of the jobs they had in various European countries; these languages are: Italian, Spanish, Ukrainian, Serbian, Czech, etc. Respondent 4a knows *English and Spanish and a little Italian*, and still speaks Spanish, while respondent 4b mentions: *French, English, some Dutch and some Spanish*, yet without opportunities to practise these languages.

Please read carefully and translate the following fragment into Romanian:

„Quand tu trouves un diamant qui n'est à personne, il est à toi. Quand tu trouves une île qui n'est à personne, elle est à toi. Quand tu as une idée le premier, tu la fais breveter : elle est à toi. Et moi je possède les étoiles, puisque jamais personne avant moi n'a songé à les posséder“

University graduates as well as some of the high-school graduates prove good French language skills and consequently do not face special challenges at work or within their community. Some of the respondents are able to read and translate very well a short text from the interview: 211, 1b1, 3b, 4b, 5b, 3a1, 3a2, 1a1, 2a4; some others read quite well, except for some inadequacies when it comes to translating the text into Romanian: 1a2, 1b2; a few of the interviewed respondents have no knowledge of French whatsoever and consequently were not able to read the text: 1b4, 2a3, 4a, 6a.

Conclusion

The overall finding of the study is that knowledge of the official languages of Belgium is very important for the integration process that the Romanian immigrants are involved in. Our study draw the conclusion that Romanians manage in their activities and jobs by learning the official languages in Belgium, and through this acceding to a better life and wellbeing. All the efforts concentrated to learn the languages of the adoptive country are rewarded with better salary, with the possibility to have an independent business, to send remittances in the origin country in order to help families left at home (although there are very rare situations in this sense).

Romanian immigrants in Belgium try to preserve their identity by participating to religious services as well as by keeping and cultivating Romanian traditions and customs; also, preserve their maternal language in the family, in the relation with conational people, even in the case when they work together, participate to the religious activities and ceremonies, perform different activities in the Romanian communities.

Among immigrants the feeling of national belonging is very strong, due the fact that being among strangers, in a foreign country, they are determined to learn the values, the norms, the thinking and the behaviour pattern of the foster country, that means to be aware of the difference. (Otovescu, 2012)

Affecting our daily lives in an increasingly interconnected world, the situation of the immigrants are not easy at all, and put a decisive mark on the people's lives that live such an experience. Caught between two worlds, two countries, Romanian immigrants have to face a continuous fight for the integration process, but, in the same time, they preserve their cultural, linguistic and religious identity.

BIBLIOGRAPHY

Carmen Banța, *Meanings of identity. Cultural Identity Hioghlights of the Romanian immigrants in Brussels*, Aius, Craiova, 2009.

Maria Caterina La Barbera (ed.), *Identity and Migration in Europe: Multidiciplinary Perspective*, International Perspectives on Migration 13, Springer International Publishing Switzerland, 2015.

Adrian Otovescu, *Identity Features of the Romanian Immigrants from Italy*, in *Journal of Community Positive Practices*, no 3, Craiova, 2012.

World Migration Report 2018, International Organization for Migration, 2018, www.iom.int

www.mig-robe.uaic.ro

<https://www.myria.be/en/international>

https://www.myria.be/files/Myriatics_10_FR.pdf

Acknowledgement

„This work was supported by a grant of the Romanian National Authority for Scientific Research and Innovation, CCCDI – UEFISCDI, project code PN-III-P3-3.1-PM-RO-BE-2016-0012, contract number 111BM/18.04.2017.”

THE IMPACT OF NONFORMAL ACTIVITIES ON THE DEVELOPMENT OF THE COMMUNICATION ABILITY AND THE INTERCULTURAL ABILITY THROUGH MULTICULTURAL DIALOGUE

Diana Boc-Sînmărghișan, Cosmina Simona Lungoci

Lecturer, PhD, "Victor Babeș" University of Medicine and Pharmacy, Timișoara,

Lecturer, PhD, Western University of Timișoara

Abstract: Our paper aims at presenting the interdisciplinary and intercultural endeavour of exploring the language, of specific intercultural communication fields, within a project of ongoing, yearly communication sessions and workshops destined to both Romanian and foreign students of "Victor Babeș" Medicine and Pharmacy University and of Timișoara's West University students. The purpose of our non-formal activities has been the development of genuine communication skills and intercultural competence in those students who learn either French or Romanian Language as a foreign language. In this respect, we have organized student meetings in real-life settings, for four years, to provide them with the opportunity to interact, to use foreign languages and to improve linguistic acquisition, by bringing to date various discourse types, typical for the given target language, as well as to the learning process.

Keywords: multicultural dialogue, intercultural competence, communication skills, non-formal activities.

Introducere

Lucrarea noastră își propune să prezinte demersul interdisciplinar și intercultural, de explorare a limbii, a domeniilor de specialitate și a comunicării interculturale, din cadrul unui proiect care a vizat desfășurarea unor sesiuni anuale de comunicări și ateliere destinate studenților români și străini de la Universitatea de Medicină și Farmacie „Victor Babeș” din Timișoara și de la Universitatea de Vest din Timișoara. Scopul activităților noastre nonformale a fost dezvoltarea competenței de comunicare și a competenței interculturale a studenților care își însușesc limbile română și franceză ca limbi străine. În acest sens, timp de 4 ani, le-am prilejuit acestora întâlniri în contexte situaționale autentice, în care au avut posibilitatea să interacționeze, să folosească limbile străine, prin actualizarea unor discursuri variate, proprii limbii și procesului de învățare.

Activitățile nonformale pot reprezenta un cadru adecvat de actualizare a discursurilor variate, exerciții extrem de utile pentru buna integrare a studenților străini în viața academică și a societății.

Cadrul teoretic al cercetării

În contextul globalizării și al multiculturalismului ce caracterizează societatea contemporană, educația prilejuiește actorilor implicați în procesul instructiv-educativ experiențe care presupun contactul cu persoane având identități diferite, aparținând unor culturi diferite și care, implicit, vehiculează limbi diferite. În consecință, concepte precum *interculturalism* și *multiculturalism* devin deosebit de importante în practica educațională, prin raportare la aspecte legate de competența de comunicare, competența interculturală, dialogul inter- și multicultural etc.

Sintagma *dialog intercultural* a fost folosită în mod oficial în anul 2008, în lucrarea *White Paper on Intercultural Dialogue*, apărută la Strasbourg, sub egida Consiliului European, desemnând un schimb de opinii deschis și respectuos, bazat pe înțelegere și respect reciproc, între indivizi și grupuri între care există diferențe etnice, culturale, religioase și lingvistice (White Paper on Intercultural Dialogue 2008: 17).

Provocările legate de dialogul inter- și multicultural sunt și de natură lingvistică, dificultățile de comunicare în mai multe limbi reprezentând adeseori o barieră în calea dialogului intercultural. Susținem această afirmație prin rezultatele unor cercetări relevante, care au evidențiat legătura indisociabilă dintre limbă și cultură (Kramersch 1993; Byram et al. 2002; Galisson 1991; Beacco 2000) și care au generat apariția unor noțiuni precum *didactica limbilor culturi* sau *lexicultură*. În prezent, limba nu mai este un simplu mijloc de comunicare, ci un sistem complex de semne lingvistice și de referințe culturale, pe care educabilii trebuie să le înțeleagă în mod adecvat. Ea este un sistem simbolic ce vehiculează semnificații culturale. Limba poartă pregnant amprenta civilizației, pe de o parte pentru că este un produs socio-istoric, pe de altă parte pentru că este, înainte de toate, o practică socială. În mod complementar, niciun element raportat la civilizație nu există independent de limbă (v. Zarate 1986: 147).

Așadar, una dintre competențele-cheie necesare pentru asigurarea dialogului intercultural se situează în sfera lingvisticii. Subliniind valoarea multilingvismului, promotorii dialogului intercultural recomandă învățarea limbilor străine, cu scopul evitării stereotipurilor, dar și pentru a dezvolta curiozitatea și deschiderea spre alteritate și spre descoperirea altor limbi-culturi. În procesul de însușire a limbilor străine, prin interacțiunea cu persoane având identități

sociale și culturi diferite, fiecare dintre cei implicați ar trebui să se îmbogățească din experiența celuilalt (White Paper on Intercultural Dialogue 2008: 29).

Dimensiunea culturală în însușirea limbilor străine vizează două obiective: formarea competenței lingvistice, care este indispensabilă înțelegerii și exprimării orale și scrise, și, concomitent cu aceasta, dezvoltarea competenței interculturale. Acestea au rolul de a pregăti educabilii pentru inițierea unor relații optime cu persoane aparținând altor culturi, prin înțelegerea și acceptarea acestora în calitate de indivizi cu puncte de vedere, valori și comportamente diferite (Byram et al. 2002:11). Prin urmare, misiunea cadrelor didactice care predau limbi străine este de a dezvolta capacități, de a stimula exprimarea punctelor de vedere personale și de a contribui la formarea unei conștiințe culturale, dincolo de simpla transmitere a cunoștințelor despre cultura limbii țintă.

Competențele necesare practicării dialogului intercultural nu sunt în mod automat dobândite: acestea trebuie să fie învățate, practicate și întreținute de-a lungul vieții. În promovarea dialogului intercultural, în urmărirea obiectivelor și valorilor de bază susținute de Consiliul Europei, un rol esențial le este atribuit profesioniștilor din domeniul educației (v. White Paper on Intercultural Dialogue 2008: 29). Într-o Europă multiculturală, se recomandă ca educația să nu fie văzută doar ca un mijloc de pregătire a tinerilor pentru piața forței de muncă, ci și ca un suport în dezvoltarea personală a acestora. Instituțiile de învățământ sunt, așadar, foruri importante pentru pregătirea tinerilor pentru viață, în calitate de cetățeni activi. Acestea sunt responsabile pentru îndrumarea și sprijinirea lor în dobândirea instrumentelor și în dezvoltarea atitudinilor necesare pentru viața în societate sub diversele ei aspecte, printre care se numără și gestionarea diversității și stimularea deschiderii față de alte culturi (*ibidem*: 31).

Dezvoltarea competenței interculturale este esențială pentru o cultură democratică și pentru asigurarea unei coeziuni sociale adecvate. J.-Cl. Beacco identifică 5 elemente componente ale competenței interculturale: *componenta etnolingvistică*, ce presupune adaptarea discursului la regulile sociale de bază în cadrul interacțiunii comunicaționale; *componenta acțională*, de tip pragmatic, ce vizează utilizarea unui comportament minim adecvat în relația cu Alteritatea, în planul comunicării; *componenta relațională*, care implică formarea unor atitudini pozitive de deschidere și de curiozitate față de Celălalt, care să contribuie la reușita interacțiunii verbale cu locuitorii nativi ai limbii țintă; *componenta interpretativă*, referitoare la capacitatea de a decoda și de a înțelege reprezentările societății limbii/culturii țintă, vehiculate în discursuri, imagini,

comportamente; *componenta educativă* sau *interculturală propriu-zisă*, care implică emiterea judecăților de valoare, etnocentrismul și procesele de dependență culturală, pe care confruntarea cu Alteritatea le poate genera și de care trebuie să îi facem conștienți pe educabili, în contextul unei veritabile acțiuni educative (Beacco 2006: 17-18).

Se recomandă ca responsabilii din domeniul educațional să utilizeze pe deplin descriptorii competențelor cheie pentru dezvoltarea comunicării interculturale și a competenței de comunicare, să proiecteze, să implementeze programe de studii și să dezvolte instrumente complementare care să încurajeze educabilii să-și manifeste reflecția critică, inclusiv asupra propriilor răspunsuri și atitudini față de experiențele altor culturi (v. White Paper on Intercultural Dialogue 2008: 43).

Pedagogia interculturală este astfel definită ca o pedagogie a relației, o pedagogie a diferenței (a cunoașterii, a înțelegerii, a respectului diferențelor). Ea pregătește individul să facă față unei conjuncturi sociale noi prin transmiterea de cunoștințe și dezvoltarea de competențe specifice (aptitudini comunicaționale și de relaționare interpersonală și intercomunitară, spirit critic privind identitățile speciale, relativizarea modelelor etc.) (Rus, Bota (coord.) 2002: 22).

Implicarea tinerilor în activități nonformale este un deziderat explicit al promotorilor dialogului intercultural. Consiliul European a încurajat statele membre să promoveze educația nonformală și să încurajeze tinerii în direcția cultivării valorilor care stau la baza dialogului intercultural. Aceste activități sunt eficiente în dezvoltarea competenței de comunicare și a competenței interculturale datorită faptului că prilejuiesc dialogul într-un cadru lipsit de constrângerile formale ale activităților instructiv-educative cotidiene (v. White Paper on Intercultural Dialogue 2008: 31-32). În contextul însușirii limbilor străine, activitățile nonformale prilejuiesc educabililor folosirea limbii țintă în contexte comunicaționale autentice, în cadrul unui dialog multicultural care îi implică și pe vorbitorii nativi ai limbilor străine însușite de studenți. Vorbim în acest caz de *învățare prin experiență directă* care îi ajută să conștientizeze propria identitate pe de o parte, pe de altă parte să-și contureze percepția asupra Alterității.

Prin procesul de predare/învățare a limbilor străine se urmărește formarea unor atitudini deschise, proactive, reflexive și critice pentru ca educabilii să fie capabili să gestioneze pozitiv toate formele de contact cu Alteritatea. Se urmărește, de asemenea, cultivarea curiozității pentru descoperirea și gestionarea individuală, atentă și permisivă a diversității culturale, încercând să

se înlătore și să se evite formarea unor atitudini ego/etnocentrice. Așadar, dimensiunea culturală a predării/învățării unei limbi străine are la bază conștientizarea caracterului plural și dinamic al identității culturale și sociale(v. J.-C. Beacco 2001:3).

Cunoașterea, conștientizarea și înțelegerea asemănărilor și deosebirilor la nivel relațional, comportamental dintre lumea din care provin educabilii și lumea comunității limbii țintă, stau la baza formării unei conștiințe interculturale. Dintre aptitudinile și capacitățile interculturale vizate în activitatea de predare/învățare a limbilor străine, *Cadrul European Comun de Referință pentru Limbi* precizează:

- capacitatea de a stabili o legătură între cultura de origine și cultura străină;
- sensibilizarea educabililor față de noțiunea de cultură și capacitatea de a recunoaște și utiliza strategii variate pentru stabilirea de relații cu persoane care provin dintr-o altă cultură;
- capacitatea de a juca rolul de intermediar cultural între propria cultură și cultura străină și de a gestiona corespunzător conflictele culturale și neînțelegerile generate de diferențe culturale;
- capacitatea de a depăși stereotipurile (CECRL2000: 84).

Înșușirea limbilor străine contribuie la dezvoltarea unei personalități interculturale, în care atitudinile (deschidere și interes față de trăirea unor experiențe noi, voința și capacitatea de a transgresa diferențele culturale), motivațiile, valorile, credințele, stilurile cognitive și trăsăturile de personalitate ale educabililor joacă un rol important (*ibidem* : 84).

Așadar, prin dimensiunea culturală în predarea limbilor străine se urmărește formarea unor locutori în calitate de mediatori interculturali, capabili să se angajeze într-un cadru complex și într-un context de identități multiple, prin evitarea stereotipurilor care însoțesc, în general, percepția asupra Alterității. Această abordare urmărește formarea unei percepții despre interlocutor în calitate de persoană al cărei profil rămâne a fi descoperit, nu al unui simplu individ purtător al unei identități atribuite din exterior. Comunicarea interculturală care se instituie astfel este bazată pe respectul individului și pe egalitatea tuturor în materie de drepturi ale omului (Byram et al. 2002: 9).

Premise în alegerea subiectului

Legătură profundă dintre om și pământ (v. Ioniță 1982: 19), numele de loc, prin caracterul lui de arhivă, scoate la iveală stări interioare, interpretări subiective, constatări. Studiul ei este relevant pentru istoria unei comunități, pentru cultura sa materială și spirituală, prin aceste relicve reflectându-se „întregul fel tradițional de viață al unui popor” (Homorodean 1980: 30). Aceasta a fost premisa de la care am pornit în demersul nostru. Am vrut să dăm jos haina timpului și, fără pudoare, să transmitem simpatetic, în cuvinte simple, idei, simțiri, întreaga expresivitate lingvistică a fiecărui localnic la contactul cu lumea ce-l înconjoară. Ne-am rezumat la o anumită categorie toponimică, cea care face trimitere directă la stațiunile balneoclimaterice din România și din țări precum: Albania, Algeria, Belgia, Egipt, Elveția, Franța, Germania, India, Iordania, Irak, Iran, Israel, Maroc, Moldova, Serbia, Siria, S.U.A, Thailanda, Tunisia, Ucraina și Ungaria, țări reprezentate de studenți ai Facultăților de Medicină, Medicină Dentară și Farmacie.

Unul dintre elementele cheie pentru măsurarea succesului este și modul în care suntem percepuți pe plan internațional. România se înscrie printre țările europene cu un fond balnear remarcabil: 1/3 din apele termale și minerale de pe continent se găsesc în țara noastră. Această valoare este accentuată de complexitatea factorilor naturali, respectiv regăsirea în aceeași stațiune a factorilor principali de mediu, alături de o gamă largă de substanțe minerale de cură, precum și de existența în România a tuturor tipurilor de substanțe minerale balneare care pot fi utilizate în profiluri variate de tratament balnear.

Desfășurarea activităților

Mai multe secvențe de întâlniri au avut loc la Universitatea de Medicină și Farmacie „Victor Babeș” din Timișoara. Participanții la activitățile proiectului au fost cadre didactice, filologi, medici și studenți români și străini de la cele două universități partenere. La sesiunile de comunicări, studenții au prezentat lucrări științifice în limbile română și franceză.

Locuri și terapie, stațiuni balneoclimaterice, factori naturali de cură, studii de caz medical sau exerciții de recuperare au constituit un prim subiect de dezbatere, urmărindu-se capacitatea de conștientizare și înțelegerea identității culturale naționale în interacțiune cu identitatea culturală a Europei și a restului lumii. În cadrul atelierelor, s-a conlucrat în echipe multiculturale și interdisciplinare, în vederea realizării unor postere tematice. Prin intermediul

sarcinilor de lucru, au fost urmărite în principal aspecte legate de capacitatea de a comunica, de a înțelege și de a-i face pe alții să înțeleagă. În acest sens, au fost vehiculate diferite mesaje în situații variate, pe subiecte sau texte specializate dintr-un domeniu familiar. S-au folosit elemente ajutătoare (diagrame, hărți, notițe) cu scopul de a înțelege sau de a produce texte scrise sau mesaje verbale (conversații, instrucțiuni, interviuri, discursuri). Prezentăm mai jos una dintre schițele de lucru din grupa *RoSeFrItSiGer*, ai cărei participanți au reprezentat țările: Italia, Germania, Franța, România, Serbia și Siria.

Sub cupola unor subiecte precum: *Rolul curativ al apelor termominerale, Apele minerale din Banat, Stațiunile balneoclimaterice din Banat: indicații pentru curele profilactice, De ce să vizităm Timișoara în 2021? Perspectiva unui medic de reabilitare medicală, Calitățile balneoclimaterice ale stațiunii Buziaș, Calitățile balneoclimaterice ale arealului Dezna-Moneasa, Incursiuni mitologice despre toponimul Băile Herculane, Ținuturile Lipovei în și dincolo de literatură*, în cadrul unei abordări interdisciplinare, am dorit să ilustrăm viabilitatea patrimoniului cultural din Banat, iar prin cercetare, să promovăm cultura bănățeană.

Obiectivele urmărite:

Obiectivele au fost clare și s-au concretizat prin elaborarea unui volum bilingv de cultivare a limbilor română și franceză pentru domeniul medical și nu numai.

Elementele constante ale întâlnirilor noastre din cadrul sesiunilor de comunicări și atelierelor au vizat:

- afirmarea culturii și științei românești în circuitul național și internațional de valori, prin manifestări cultural-științifice interdisciplinare;
- implementarea practicilor interculturale în activitățile educaționale, oferind astfel studenților posibilitatea de a afla mai multe despre alte țări, alte culturi, de a-și lărgi orizontul intercultural;
- dezvoltarea spiritului de toleranță și a respectului față de colegii ale căror standarde culturale diferă de cele din țara noastră;
- aprofundarea cunoștințelor și dobândirea de noi competențe prevăzute în curricula universitară;
- cultivarea unei atitudini pozitive față de învățarea limbilor străine;
- aplicarea în planul comunicării a abilităților formate la cursurile de limbă;
- dezvoltarea abilităților de comunicare și relaționare între educabili ce urmează forme de școlarizare diferite;
- realizarea unor legături deschise între studenții medici și cei filologi;
- inițierea studenților în organizarea activităților nonformale;
- stimularea și motivarea studenților spre studiul limbii române ca limbă străină și a limbilor străine, prin conștientizarea valențelor funcționale ale acestora.

Concluzii

Prin aceste sesiuni de comunicări și ateliere ne-am dorit să contribuim la promovarea cercetării științifice, la afirmarea științei și culturii românești și bănățene în circuitul național și internațional de valori, acțiuni care susțin realizarea misiunilor celor două universități partenere implicate în proiect, precum și cooperarea științifică într-un domeniu de cercetare și dezvoltare de interes comun.

Considerăm că ne-am îndeplinit obiectivele propuse, prilejuind studenților implicați dialogul inter - și multicultural, prin stimularea mai multor capacități: capacitatea de corelare și interpretare a elementelor lingvistice și a reprezentărilor culturale vehiculate prin intermediul expunerilor din cadrul sesiunilor de comunicări, capacitatea de descoperire și de interacțiune manifestată în cadrul atelierelor, capacitatea de a oferi o perspectivă contrastivă asupra culturii, asupra punctelor de vedere, asupra practicilor și produselor propriei țări și ale altor țări/culturi. Astfel, i-am ajutat să înțeleagă cum funcționează interacțiunile interculturale, am demonstrat că

identitățile sociale sunt parte integrantă din orice relație și din orice domeniu, i-am stimulat pe studenți să afle ei înșiși mai multe lucruri despre cei cu care comunică.

Demersul nostru interdisciplinar și inter-/multicultural poate fi corelat cu procesul de globalizare, înscriindu-se firesc în rândul practicilor recomandate în documentele de referință elaborate la nivel european, care conturează scopul dialogului intercultural după cum urmează: scopul dialogului intercultural este de a dezvolta o mai profundă înțelegere a diferitelor opinii și practici ale lumii, pentru a spori cooperarea și participarea, pentru a permite creșterea și transformarea personală, prin promovarea toleranței și respectului față de celălalt (v. Byram et al. 2002: 14,15; White Paper on Intercultural Dialogue 2008: 17).

Subliniem încă o dată importanța dialogului în gestionarea grupurilor multiculturale și recomandăm însușirea limbilor străine în contexte comunicative și culturale deopotrivă, prin intermediul activităților nonformale.

Bibliografie selectivă

Baraldi, Claudio, *Dialogue in Intercultural Communities. From an educational point of view*, Amsterdam / Philadelphia, John Benjamins Publishing Company, 2009.

Beacco, J.-C., *L'approche par compétences dans l'enseignement des langues*, Paris, Les Éditions Didier, 2007.

Beacco, J.-Cl., 2006. "Education à la citoyenneté et enseignement des langues: valeurs et instruments", Actes du séminaire national *Lingue e culture: una sfida per la cittadinanza*, LEND, anul XXXI, dec.

Beacco, J.-Cl., *Les dimensions culturelles de l'enseignement de langue. Des mots aux discours*, Paris, Hachette, 2000.

Beacco, J.-Cl., *Les dimensions culturelles et interculturelles des enseignements de langues: état des pratiques et perspectives*, Texte présenté lors du Séminaire sur « *Convergences curriculaires pour une éducation plurilingue et interculturelle* », 2011, disponible la: http://www.academia.edu/36442683/Les_dimensions_culturelles_et_interculturelles_des_enseignements_de_langues_%C3%A9tat_des_pratiques_et_perspectives).

Byram, Michael; Bella, Gribkova; Hugh, Starkey, *Développer la dimension interculturelle de l'enseignement des langues. Une introduction pratique à l'usage des*

enseignants. Strasbourg, Division des politiques linguistiques, Direction de l'éducation scolaire, extra-scolaire et de l'enseignement supérieur, DG IV, Conseil de l'Europe, 2002.

Cadre européen commun de référence pour les langues: apprendre, enseigner, évaluer (CECRL), Strasbourg, Division des Politiques Linguistiques, 2000.

Galisson, Robert, *De la langue à la culture par les mots*, Paris, CLE International, 1991.

Homorodean, Mircea, *Vechea vatră a Sarmizegetusei în lumina toponimiei*, Cluj-Napoca, Ed. Dacia, 1980.

Ioniță, Vasile, *Nume de locuri din Banat*, Timișoara, Ed. Facla, 1982.

Kramersch, C, *Context and Culture in Language Teaching*, Oxford, Oxford University Press, 1993.

Rus, Călin; Bota, Oana (coord.), *Educație interculturală în comunități multietnice*, Institutul Intercultural Timișoara, 2002.

White Paper on Intercultural Dialogue "Living Together As Equals in Dignity", Council of Europe, Strasbourg, 2008.

Zarate, Geneviève, *Enseigner la culture étrangère*, Paris, Hachette, 1986.

MARITIME ENGLISH IDIOMS

Carmen Astratinei

Senior Lecturer, PhD, "Mircea cel Bătrân" Naval Academy, Constanța

Abstract: First, the importance of Maritime English in nowadays shipping industry, involving the MET (Maritime Education and Training) institutions contribution, will be emphasised. Having in view the IMO and STCW'98 requirements, this paper proposes to show how Maritime English idioms could be used in ME classes for enhancing the acquiring of the specific field terminology. There will be an overview of the literature covering the notions of jargon and idiom. Then, illustrative examples will be provided. Next, ways of including idioms in teaching Maritime English will be suggested. Finally, conclusions will be drawn on the possible implementation of this approach.

Keywords: idiom jargon Maritime English terminology

1. Introduction

“...a ship may be financed by Swiss and German banks, built by a Japanese yard for a company registered in Monrovia yet with the principal living in New York. The ship may be commercially traded from London, technically managed from Hong Kong, manned by a Filipino crew supplied through a crewing agent and fly the Liberian flag. Most important of all, the principals and all the parties hardly know each other, nor the senior officers in the ship; the parties use different languages, hold different values and have no common loyalty.”
(David H. Morby)

This quotation very well illustrates the shipping industry development and tendencies in a world dominated by the globalization phenomenon. Moreover, the shortage of professional seafarers as well as economic reasons determined most shipping companies to resort to employing low-cost men-power from Eastern Europe and Asia. As a result, nowadays most ships are manned by multinational crews. So, the need for a common working language on board ship has become imperative. By consensus, it has been decided that the *lingua franca* should be English. Therefore, studies have been carried out with a view to simplify the specialist English used on board ships, so that all seafarers, irrespective of nationality, could easily use it. The outcome of these studies was the compilation of the SMCP (Standard Marine Communication Phrases) by a group of experts and approved by the IMO Sub-Committee on Safety of Navigation in 2000. Since then, it has become a compulsory topic in the Maritime English syllabus taught in MET institutions. The SMCP meets the requirements of the STCW (Standards of Training Certification and Watch-keeping) Convention, 1978, as revised, and of SOLAS (Safety of Life at Sea) Convention, 1974, as revised, regarding verbal communications. These standard phrases have been compiled to assist in ensuring the safety of navigation and to standardize the language used for on board communications involving various ship handling operations, as well as for external communications involving ship-to-ship, ship-to-shore, or emergency situations. The

SMCP relies on a basic knowledge of the English language. It is a simplified version of Maritime English meant to reduce grammatical, lexical and idiomatic varieties to a minimum, in order to diminish misunderstandings, ambiguity or confusion in decoding a precise message.

2. Jargon, slang and idiom

According to the Oxford dictionary slang is a type of language consisting of words and phrases that are regarded as very informal. They are more commonly used in speech rather than writing, and are typically restricted to a particular context or group of people. For example in army slang "the grass" is slang for marijuana. Some slang is confined to small groups who use it to exclude outsiders. In other words Slang is the use of informal words and expressions that are not considered standard language or dialect. However, they may be acceptable in certain social contexts. Slang expressions may act as euphemisms and may be used as a means of identifying with one's peers. They may be newly coined words that reflect new realities or old ones used with a new meaning e.g. words like "cool" and "hot" used to mean "very good," "impressive," or "good-looking". Coleman, J. suggests that slang is differentiated within more general semantic change in that it typically has to do with a certain degree of "playfulness". The development of slang is considered to be a largely "spontaneous, lively, and creative" speech process.

Jargon is defined by the Oxford dictionary as the language, especially the vocabulary, which is specific for a particular trade, profession, or group e.g. the medical jargon. Another meaning of jargon would be "unintelligible or meaningless talk or writing, gibberish" or "any talk or writing that one does not understand". A language that is characterized by uncommon or pretentious vocabulary and convoluted syntax which is often vague in meaning is also considered as jargon. In other words, this term covers the language used by people who work in a particular area or who have a common interest. Much like slang, it can develop as a kind of shorthand, to express ideas that are frequently discussed between members of a group, though it can also be developed deliberately using chosen terms. A standard term may be given a more precise or unique usage among practitioners of a field. Here are some examples of jargons from different fields: medical, e.g. BP for blood pressure, military e.g. TD for temporary duty, business e.g. Due diligence - Putting effort into research before making a business decision, police, e.g. Suspect - A person whom the police think may have committed a crime, law, e.g. to convict-to send to prison, maritime, e.g. I am brought up- I am riding at anchor, etc.

In conclusion we can say that slang suggests escaping from the established routine of everyday life. Also people use slang in order to sound modern and "up-to-date." But unfortunately jargon, which has been created to promote professional codes in order to keep outsiders in the dark, has lost its specialty quality because, nowadays, it, more often than not, has become part of all social groups so, easily understood by most of people.

So it is hard to draw a line between slang and jargon because when jargon becomes common it has passed on a higher step on a ladder of word groups and becomes slang or colloquial. That is why a lot of words can be confused.

The Cambridge English Dictionary defines the idiom like a group of words in a fixed order that have a particular meaning that is different from the meanings of each word on its own: e.g. To "have bitten off more than you can chew" is an idiom that means you have tried to do something which is too difficult for you.

In the next chapter we will analyze some idioms which have nautical origins. We will also make some suggestions about the way they could be used when teaching Maritime English terminology.

3. Nautical Idioms

Great Britain boasts of an old maritime tradition. Most nautical terms, idioms and phrases date back from the age of the sailing ships. The great majority of the seafaring phrases have acquired new meanings nowadays the original ones having been forgotten. Here are some well known nautical and quite frequently used seafaring idioms.

When teaching mooring operations, which involve rope handling, we can introduce two expressions containing the term rope:

-To know the ropes

Original meaning: During the age of sailing ships, it was vital for sailors to know how to hoist the sails and secure them, using ropes and knots. An inexperienced sailor was someone who did not know the ropes.

Modern meaning: Understand how to do something.
e.g. When he started his new job, he barely knew the ropes.

- Show someone the ropes

Original meaning: If an inexperienced sailor did not know the ropes, a more experienced sailor had to show him how the ropes should be handled.

Modern meaning: To show someone how to do the things necessary for a certain job.
e.g. She spent her day showing a new colleague the ropes. (note: this means that she spent the day showing her new colleague how to do the things that were necessary for the job)

When teaching Standard Marine Communication Phrases related to anchoring, we can explain the metaphorical meaning of anchors aweigh.

-Anchors aweigh

Original meaning: The word 'aweigh' or, as it was often spelled in early citations, 'a-weigh', is now only used in this little phrase. An anchor that is aweigh is one that has just begun to put weight onto the rope or chain by which it is being hauled up.

Modern meaning: To prepare to get underway or leave somewhere.
e.g. "Are you ready to get underway?" "Yes, anchors aweigh!"

- Take the wind out of someone's sails

Original meaning: In the age of the sailing ships, the wind force and direction were very important for the ship maintain her power and push forward.

Modern meaning: If someone takes the wind out of your sails, they say or do something that makes you feel less confident, motivated or determined, and therefore less able to move forward. e.g. He was very confident before his performance, but Jim really took the wind out of his sails when he told him he needed a lot more practice.

- A loose cannon

Original meaning: Cannons are the big, metal guns with wheels that were used on battle ships. They are extremely heavy, and if a cannon was not securely fixed, it would roll around the deck and cause a lot of damage.

Modern meaning: These days, if someone is unpredictable and likely to say or do something that will cause problems, we say they are a loose cannon. e.g. I don't think we should include George in the project team – he's a bit of a loose cannon and we need things to go as smoothly as possible.

- A shot across the bows

Original meaning: The bow of a ship is its foremost part. If the captain of the ship wanted to send a warning to another ship, without actually causing any damage, he would order the sailors to shoot a cannon at the ship so that the cannon ball just missed the bows.

Modern meaning: Warning e.g. The metro workers gave a shot across the bows to their boss by threatening to go on strike if their demands were not met.

4. Conclusions

We think that introducing nautical idioms and expressions when teaching maritime terminology as well as Standard Marine Communication Phrases is beneficial for knowledge consolidation. The students could also be asked to do their own research into the array of nautical idioms and then present their findings to the class. That would be a very good speaking practice.

BIBLIOGRAPHY

<https://www.dailystep.com/en/blog/nautical-idioms-and-their-meanings->
[accessed on November 30th]

<https://www.noslangues-ourlangues.gc.ca/en/quiz/jeu-quiz-nautical-idioms-eng->
[accessed on December 2nd]

[https://nextstepenglish.com/nautical-idioms/-](https://nextstepenglish.com/nautical-idioms/)
[accessed on December 4th]

<https://owlcation.com/humanities/50-Nautical-Terms-And-Sailing-Phrases-That-Have-Enriched-Our-Language->

[accessed on December 4th]

PROPER NOUNS DERIVED FROM GREEK NAMES IN THE WORK OF V. ALECSANDRI AND I.L. CARAGIALE

Iuliana-Adelina Iliescu

Lecturer, PhD, University of Craiova

Abstract: In this paper we will try to analyse from the point of view of the etymologically and semantically proper name, which came from the Greek name, in works of V. Alecsandri and I.L. Caragiale. The proper names represent an additional denomination system, which are assigned to some objects designated by the common name, a generalizing of the class to which they belong. The denomination through proper nouns has a limited character, being restrained to certain categories of objects: persons, animals, places. V. Alecsandri and I.L. Caragiale are both the creators of a complex work, where they painted times and people from various times and levels of society, here we try to discuss the problem of the proper names that are based on the terms of Latin origin.

For this type of analyses we resort to a dictionary which will contain a large part of the name to which we referred.

Keywords: onomastics, Greek origin, comedy, anthroponym, semantics

Onomastica literară se ocupă de numele proprii care, prin apariția lor într-un text literar, în comparație cu numele din afara domeniului comunicării literare, au căpătat un statut special. În opere, antroponimele vin să întregescă portretul personajului prin sugestia dată, de obicei, de apelativul care stă la baza numelui, prin trimiteri caracterologice.

Numele de persoane din opera celor doi scriitori pot fi grupate după nume de sărbători religioase, nume mitologice, nume care indică meserii, nume de plante, nume care indică originea locală nume provenite de la nume grecești, nume proprii provenite de la nume latinești etc.

În această lucrare vom încerca să analizăm din punct de vedere etimologic și semantic numele proprii provenite de la nume grecești în opera lui V. Alecsandri și I.L. Caragiale. Pentru acest tip de analiză vom recurge la un dicționar care va cuprinde o bună parte din numele la care am făcut referire.

Acrivița Popescu (Cadou, Carag.), (Art.214, Carag.) – *Acrivița* este un derivat de la *Acriva* (DFNFR, 19,) (< ngr. ακριβάς „drag”) cu sufixul diminutival *-ița*, cf. și *Acrivopol* (DFNFR, 19). *Popescu* este derivat de la *Pop(a)* (format de la apelativul *popă*) cu suf. *-escu* (DNFR, 374). *Popescu* este un nume obișnuit, acesta arătând că el este o oarecare. *Acrivița* reprezintă cochetăria femeii de lume, sigure de sine și de farmecele ei „e foarte cochet îmbrăcată”, dar, prin forma diminutivală, nume reflectă tinerețea fetei „am împlinit optsprezece ani la două dechemvrie trecute”. Numele de familie aparține ierarhiei bisericesti.

Agamemnon Trufandas (MD, Alecs.) este un nume tipic grecesc în opera lui Alecsandri, trivializat de cele mai multe ori prin opoziția dintre sensul referențial și cel conotativ.

Agamemnon a fost rege al Micenei, erou din Iliada, conducătorul oștii aheilor în războiul troian. Antroponimul *Trufandas* este un derivat de la *trufanda* „cel dintâi rod al pământului dintr-o producție anuală” (DLRM, 885). Elementele compusului aparțin unor sfere semantice incompatibile, *Agamemnon*, având conotații pozitive, eroice și *Trufandas*, conotat depreciativ.

Aglae (DȚ, Cred, Alecs.) – Numele a fost transformat din *Aglaia*, fiind grafiat în limba franceză. *Aglaia* este un nume inspirație religioasă de origine grecească și desemna în mitologia greacă una din cele trei Charite (sau Grații, în mitologia romană) (DENB, 17), simbolizând splendoarea, precum și cele două personaje din sfere sociale înalte: fiica unui ispravnic (DȚ) și o actriță (Cred). *Aglae* este derivat de la apelativul *αγλαός* „strălucit” (DOR, 6). Semnificația numelui este legată de adj. gr. *αγλαός* „strălucit” (DNFR, 22); are atestări foarte târzii la noi, abia în secolul al XVIII-lea, fiind de influență neo-grecească (MEO, 29).

Aglaița / Aglăița (FH; Cred, Alecs.) – numele este format de la *Aglae* + suf. *-ița*; reflectă o particularitate a subdialectului moldovean, trecerea lui *ă* protonic la *a*.

Alexandrina Ionescu – *Alexandrina* este un derivat de la *Alexandra* cu suf. diminutival *-ina*. *Ionescu* este un derivat de la numele calendaristic *Ion* cu suf. *-escu*.

Alexandru Lingopolu (Urg, Carag.) – *Alexandru* < *Ἀλέξανδρος* „care protejează pe oameni” < *αλέξω* „a proteja” și *ανήρ, ανδρός* „bărbat” (Bailly, 321); *Lingopolu* este un nume derivat cu suf. grecesc *-o-polu* (*pulos*), cu forma antică *polos* „băiat” (Graur, NP, 85) de la verbul *a linge* sau de la apelativul *lingău*.

Alexandru Peruzeanu (OS, Carag.) – *Alexandru* < *Ἀλέξανδρος* „care protejează pe oameni” < *αλέξω* „a proteja” și *ανήρ, ανδρός* „bărbat” (Bailly, 321). *Peruzeanu* de un derivat de la apelativul *peruzea* „piatră semi-prețioasă, opacă, de culoare albastră sau verzuie” cu suf. *-eanu*.

Anghelache (Insp, Carag.) are la bază gr. *ἄγγελος, -ov* „înger, trimis, sol, mesager” (DGRNT, 10); este derivat cu suf. *-ache*. Numele este unul obișnuit, al unui „tip de urbanitate”. *Anghelache* este tot nume de om din clase inferioare, dar rar. Acesta e casier, adică un om care mănuieste lucruri concrete și are o răspundere serioasă. Și atunci nici nu l-a mai numit *Ionescu* ori *Popescu*, *Lache* ori *Mache*, cum îi cheamă pe toți funcționarii din schițele sale. Și întâmplarea fiind de data asta serioasă, acest *Anghelache* vorbește normal. Numele poate fi pus și în legătură cu etimonul de la care s-a format prin prisma că *Anghelache* a avut curajul de a evada din această lume spre a fugi în alta, spre a deveni un înger, deși oamenii care se sinucid nu ajung niciodată în rai, acolo unde sunt îngerii. Încercând utopic să schimbe ceva prin gestul său ideatic, *Anghelache* va fi găsit spânzurat într-un boschet la șosea.

Anghelușa (MAD, IS, Alecs.) – este un derivat diminutival afectiv cu sufixul gr. *-ușa*, are la bază gr. *ἄγγελος* „înger”. Numele are o conotație pozitivă, dar în opera lui Alecsandri personajul reprezintă o vrăjitoare făcătoare de farmece și, astfel, primește conotații negative.

Areti Ionescu (Urg, Carag.) – *Areta* este o formă a antroponimului *Areta*, prenume pătruns în onomastica românească în perioada influenței neogrecești (DOC, 49), are la bază substantivul gr. *αρετή* „curaj, virtute” (Bailly, 115). Numele este probabil de origine arabă și semnifică „nerecunoscut, ignorat” (DENB, 23). *Ionescu* este un derivat de la numele calendaristic *Ion* cu suf. *-escu*, cu schimbarea lui *-cu* final în *-co*. Această schimbare se datorează românilor care s-au stabilit în Franța și au făcut această schimbare pentru a evita pronunțarea cu *ü*, care dădea naștere unui echivoc în limba franceză (Graur, NP, 96). *Popescu* este un nume obișnuit, acesta arătând că ea este o oarecare, dar, prin finalele, *co*, *Popesco* devine numele celor care trăiesc în „societate bună”, trăind în palate somptuoase, cu „five o'clock tea”.

Aristidis Monastropulos (SC, Alecs.) este un grec căruia nu-i plac românii de când l-au deposedat de averile mănăstirești, este un nume grecesc. Primul termen se referă la gr. *Aristeides* < *αριστός* „cel mai bun”, cu suf. *-ιδης* (DNFR, DENB, 24). *Monastropulos* este format de la *Monastir*, variantă a lui *mănăstire* + suf. gr. *-o-polu* (*pulos*), cu forma antică *polos* „băiat” (Graur, NP, 85).

Aristița (CP, CI, Alecs.) fiică a *Chiriței*, căsătorită cu *Cociurlă* – cuvânt de origine neogreacă, provine de la antroponimul *Aristide* (v. *supra*) + suf. dim. *-ița*.

Asteria (OV, Alecs.) < gr. *αστήρ*, *-έος* „stea”, acest nume mai poate fi pus în legătură cu lat. *stella*, *-ae* și *astrum*, *-i* (Bailly, 124).

Athanasiu Eleutherescu (Urg, Carag.) – Numele redă grafia grecească pentru *Tănase Eleutherescu*, simplu cetățean, mahalagiu de modă veche, deoarece aici nu se potrivește grafia franceză. *Athanasiu* este derivat de la *Atanasie* cu suf. *-iu*. Antroponimul are origine grecească *Αθανάσιος* < *άθανασία* „nemurire” (DOR, 17), cuvântul a pătruns prin filieră greco-slavă; mai există și o altă etimologie *άθανασία* „nemurire” (DGRNT, 15). *Eleutherescu* are la bază apelativul grecesc *ελεύθερος* „liber” (Bailly, 280) și este derivat cu suf. *-escu*.

Caracudi (Rep, Carag.) – cf gr. *Karacuda*, *Karakuzi(s)* sau de la apelativul *caracudă* „pește (numit în alte graiuri caras)” (DNFR, 99).

Cati (IC, Alecs.) este o modistă cu pretenții occidentale – este hipocoristic de la numele sfânt *Ecaterina* < gr. *Αικατερίνη*, nume transcris și cu *e* inițial, socotit ca feminin de la *Εκάτερος* sau de la *Εκάτος* „atributul lui Apollo”, sau ca derivat din *Εκάτη*, zeiță (DOR, 48) sau de la adj. *κάθαρος* „pur” (MEO, 116).

Catrina (SP, CC, Alecs.) este un hipocoristic de la *Ecaterina*.

Catrinuța (LS, Alecs.) este un derivat diminutival afectiv format de la *Catrina* (<*Ecaterina*) + suf. *-uța*.

Chir Chirilă (AF, Alecs.) este numele unui lipsan bogat este un nume grecesc: *chir* „jupân, domn”, ca însoțitor al numelui mic (DNFR, 116). *Chirilă* este un nume calendaristic (cf. bg. *Kiril*, *Kirila* – DNFR, 117). Numele *Chirilă* poate fi și o adaptare a gr. *Κύριλλος*, v. *Chir* (DOR, 30-31).

Chiriac (FF) < gr. *Κυριακός* „duminical”, cf. lat. *Dominicus* (DOR, 31). Reproduce numele personal gr. *Κυριακός* „omul lui Dumnezeu” (DENB, 34).

Chiriac (Nf, Carag.) (tejghetar, om de încredere al lui Dumitrache) < gr. *Κυριακός* „duminical”, cf. lat. *Dominicus* (DOR, 31); reproduce numele personal gr. *Κυριακός* „omul lui Dumnezeu” (DENB, 34). Este un nume serios ales de *Caragiale*, alături de *Jupân Dumitrache* și *Spiridon*, deoarece redau oameni amestecați într-o afacere serioasă de negoț. El reprezintă un *Jupân Dumitrache* mai tânăr, ilustrând calea de parvenire.

Chirițoiaia (CP, Alecs.) este augmentativ de la *Chirița* (< gr. *Chira*, hipocoristic de la *Chiriac*) + suf. dim. *-ița*) + suf. *-oiaia*, sufix primit pentru a rima *Chirițoiaie* cu *Bîrzoaie*: „Lasă, lasă, Chirițoiaie, / Babă-cloanță, strigoaie, Chirițoiaie Bîrzoaie” (Leonaș).

Chirițușca (CCB, Alecs.) este derivat diminutival de la *Chirița* + suf. *-ușca*, diminutiv ridicol folosit de *Bîrzoii* pentru a-și alintă soția.

Coana Efimița (CL, Carag.) – *Coana* este o formulă de adresare care se folosește numai cu numele de botez (Graur, NP, 74). *Efimița* este un derivat de la *Eufimia* (< *Ευφημία* „vorbă bună, laudă”) (DOR, 52) + suf. *-ița*. *Efimița* face parte din acele femei măritate cu genii, care-și „strică” bărbații prin admirație și alintare.

Corina (OV, Alecs.) este iubita lui *Ibis*, îndrăgostită de *Ovidiu* – originea cuvântului este grecească < *κόρη*, *ης* „fecioară” (Bailly, 505). Este un nume feminin gr. întâlnit în opera lui

Ovidiu; posibil derivat de la *Kore*, numele zeiței grecești care-i corespunde *Persefonei* (MEO, 91).

Costică Arion (AmicX, Carag.) – *Costică* este un hipocoristic de la *Constantin*. *Costică* este un nume des întâlnit, un nume comun, la fel ca și *Mitică*. *Arion* este un hipocoristic de la *Visarion* < gr. Βησαρίων (DOR, 172). *Costică Arion* venea deseori la dejunurile profesorului *Constantin Dissescu*, care-i era prieten și avocat. La aceste dejunuri mai luau parte fondatorul Ateneului român, *C. Exarcu*, *Take Ionescu*, *I. L. Caragiale*.

Costică Parigoridi (Rep, Carag.) – *Costică* este un hipocoristic de la *Constantin*. *Parigoridi* este un nume grecesc derivat de la (*Parigoriu* < gr. mod. *parighoria* 1. mângâiere, consolare 2. prostie, aiureală) (DULR, IV, 132) + suf. *-idis*. Numele face referire la mângâierile, plăcerile personajului și anume viața agitată și tumultuoasă a Bucureștiului: „Eu sînt orașan; mie-mi place orașul... dar... nu duminicile și sărbătorile... n-am văzut ceva mai urît pe lume decît un oraș mare în zilele de repaus duminical! Toate prăvăliile cu obloanele lăsate ca pleoapele în somn... ce somn!... peste tot închis!... să vrei să te spînzuri, n-ai de unde să cumperi ștreang... Lipsa asta de activitate, de viață, de mișcare comercială mă apasă pe umeri, mă trage și pe mine la somn: și nu pot dormi măcar – parcă sînt în stare de insomnie...”

Cucoana Arghirița (HB, Alecs.) – *Cucoana* este o formulă de adresare care se folosește numai cu numele de botez (Graur, NP, 74). Este derivat de la *Arghir* (< *Αργυρός* „argint”) (DOR, 15) cu sufixul diminutival *-ița*.

Elena (BC, Alecs.) – redă gr. *Ελένη*. A fost apropiat de gr. *heláne* „torță, făclie” și de gr. *héle, heile* „strălucirea Soarelui, căldura Soarelui” (MEO, 120).

Elenuța (IS, Alecs.), pseudonim al *Marghioliței*, fiica lui *Gângu* și logodnica lui *Iorgu*, este un derivat diminutival de la *Elena* + suf. *-uța*.

Evghenidis (BC, Alecs.) < gr. *Ευγένιος* < adj. *ev* „bun” + subst. *γενός* „neam”, intrat prin filieră slavă. *Evghenie* (*Evghenidis* < *Evghenie* + suf. gr. *-idis*) este un grecism învechit (MEO 128).

Fani Teodorescu (Rep., Carag.) – *Fani* este un hipocoristic pentru *Ștefan*, care continuă gr. *Στέφανος* „cerc, coroană” (DOR, 154). *Teodorescu* este un nume care continuă gr. *Θεόδωρος*, tradus cu sl. *Bogdan*, lat. *Deodatus*, *Θεός* „zeu” și *δωρόν* „dar” (DOR, 158) și este derivat de la *Teodor* cu suf. *-escu*.

Fevronia (DV, Alecs.) < gr. *Φεβρόνια* < lat. *februo* „a purifica”, nume calendaristic. Antroponimul *Fevronia* reproduce numele personajului grecesc *Φεβρόνια*, nume probabil împrumutat de la romani și este strâns înrudit cu numele lunii februarie, *Februarius*, care are la bază adjectivul *februus* „purificator”. Mult mai plauzibilă este explicația termenului prin numele ceremoniilor de purificare de la *Lupercalii* (în lat. *dies februatus*) (MEO 134). *Maică* este „termen de politețe pentru a vorbi cu (sau despre) o femeie (mai) în vîrstă” (DEX, 593).. Preluat de onomasticonul creștin, acest nume a ajuns la români prin intermediar slav, fiind atestat în Moldova încă de la începutul secolului al XVI-lea. În prezent, atît *Fevronia*, cît și masculinul *Fevronie* sunt prenume rar întâlnite, fiind purtate îndeosebi de către monahi.

Gafia (SD, Alecs.), fată în casă – hipocoristic al numelui *Agafia* (formă datorată confuziei dintre *Agápe* și *Agatha*), la origine un nume gr. care are legătură cu subst. *agápe* „dragoste creștină față de aproape” (MEO, 27).

Glyce (FB, Alecs.) este format de la adj. gr. *γλυκός*, *-εια*, *-ύ* „dulce” (DGRNT, 67). Numele este atribuit unei curtezane datorită sensului pe care îl are adjectivul.

Hagi Hristodulo (GHP, Alecs.) – *hagiu* „cel care a făcut o călătorie la locurile sfinte, spre a se închina” (DNFR, 234) sau *hagi* „titlu pe care îl primea cineva după întoarcerea dintr-o

astfel de călătorie (DULR, III, 149). *Hristodulo* <gr. *Hristodulos* „robul lui Hristos” (DENB, 57). Numele său vizează credința sa profundă în Dumnezeu. El a vizitat împreună cu *Hagi Petcu* locurile sfinte din Ierusalim.

Iancu Verigopolu – *Iancu* < sl. *Ian*, formă prescurtată a lui *Ivan* (Graur, NP, 61). *Verigopolu* este un derivat de la apelativul *verigă* cu sufixul grecesc *-o-polu (pulos)*, cu forma antică *polos* „băiat” (Graur, NP, 85). În *Momente* există trei schițe în care niște femei își vând farmecele pentru parale, cu consimțământul mai mult sau mai puțin conștient al bărbaților lor. Pe acești bărbați îi cheamă *Panaiotopolu*, nenea *Mandache* și *Verigopolu*. Numele *Verigopolu* este un nume grecesc ales de Caragiale poate datorită unei realități: poate că a avut ocazia să observe acest fel de familie-în-trei la oameni, din întâmplare, cu nume grecești. Sau poate că de seminiția aceasta era legată mai mult în conștiința sa turpitudinea fanariotă sau chiar meseria de proxenet – exercitată mai ales de greci în Muntenia și de evrei în Moldova, adică de cele două burghezii mai vechi ale noastre, căci și afacerea aceasta cădea tot în lotul burgheziei. Dar, în sfârșit, fapt este că numele acestor tipuri sunt grecești.

Iani Avdelas (LS, Alecs.) arendașul moșiei Haramul – *Iani* este o formă neogrecescă a lui *Ion*. *Avdelas* < gr. *αβδέλλας* „lipitoare” (DOR, 184); „suge ca o lipitoare sângele locuitorilor”. Reprezintă tipul boierului asupritor.

Iani Marathonopulos (LS, Alecs.), proprietarul moșiei Haramul – numele este grecesc. Pentru *Iani* v. *supra*. *Marathonopulos* < gr. *marathon* „mărar” (Graur, NL, 57) + suf. *-opulos*, cu forma antică *-polos* „băiat” (Graur, NP, 85) sau poate fi un derivat de la toponimul *Marathon*, localitate în Attica, unde atenienii conduși de Miltiade i-au învins pe perși (490 a. Chr.); pentru a anunța vestea, celebrul alergător de la Marathon, ar fi străbătut, dintr-o suflare, 40 de kilometri, ce despărțeau câmpul deătălie de Athena, murind la poalele Acropolei (DULR, I, 176) + suf. gr. *-opolu (pulos)*, cu forma antică *polos* „băiat” (Graur, NP, 85).

Leonida Mustocsidis (SD, Alecs.) – grec, fost inspector de tunuri – *Leonida*, nume cunoscut din istoria Spartei, este un patronim, format cu suf. *-ides* de la *Leon* (MEO, 189); reproduce numele personal *Leonides* „fiul descendentului lui *Leon*” (DENB, 64). *Mustocsidis* este un derivat cu suf. gr. *-dis* de la *mustoce* „bărbat cu mustați mari și aspre” (DLR 1965, 1037).

Leonida(s) Zuliaridi (KZ, Alecs.) – Pentru *Leonida(s)* v. *supra*. *Zuliaridi* este un derivat cu suf. *-dis* de la *zuliar* „gelos” (*zulie* < ngr. *zilia* „gelozie” (DEX, 1191). După cum se observă și în etimologia numelui, personajul reprezintă tipul gelosului.

Luxița (MD, Alecs.), soția lui *Naie*, este un hipocoristic și face parte din familia numelui *Roxana*.

Lydia reproduce grecescul *Λυδία* nume etnic (DOR, 95). Desemnând inițial originea locală a purtătoarei, de obicei sclavă, numele personal își păstrează și astăzi semnificația clară pentru cunoscătorii istoriei vechi, întrucât este identic cu numele unui stat sclavagist din vestul Asiei Mici, *Lydia* (MEO, 190-191).

Mandache Smărăndescu (Iapr, Mom, Carag.) – *Mandache* poate avea origine grecescă < gr. *Mandaki(s)* sau (și) *Manda* (< gr. *Mando*, hipocoristic de la *Diamandi*, cf. Graur, NP, 139) cu suf. *-achi* (DNFR, 289). Întâlnim și alte etimologii: în DOR apare ca termen format prin afereză de la *Diamant* (DOR, 259). Pentru mai multe explicații v. *Iancu Verigopolu*.

Mândica (AP, KZ, Alecs.) < *Manda* < bg. și gr. *Manda*, poate fi și un hipocoristic de la *Smaranda* (< gr. *Smaragdōs*) + suf. *-ica*.

Miron moș (IS, Alecs.) < gr. *Μύρων* „parfum lichid” (DOR, 111), prin intermediar slav cuvântul a ajuns în limba română din limba greacă (MEO, 213-214). Nume laic la origine, a fost preluat de creștini datorită semnificației liturgice pe care a căpătat-o: *mir* (DENB, 74).

Nastasa (IS, Alecs.) < *Anastasia* < gr. *ανάστασις, -εως* „înălțare, înviere” (DGRNT, 30), cu afereza lui *a*.

Nastasachi (BC, HR, Alecs.) este derivat de la *Nastase* + suf. *-achi*. Este un diminutiv afectiv folosit pentru *Lipicescu (BC)* și *Bursuflescu (HR)*.

Pache (Art.214, Carag.) < *Filipache* (Graur, NP, 60) < *Filip* + suf. *-ache*.

Pachița (CNo, Alecs.) este hipocoristic gr. *Paraschiva*. Este o deformare a numelui *Dochiței* de către ispravnic.

Panaghia (NC, Alecs.) < apelativul *panaghie* sau gr. *Panagia* (DNFR, 351) „presfânta” (Graur, NP, 84).

Panaiotopolu (Cadou, Carag.) – gr. *Panagiotopulos* (DNFR, 351) este derivat de la *Panait* < *Panaghiot* cu suf. gr. *-o-polu (pulos)*, cu forma antică *polos* „băiat” (Graur, NP, 85). Pentru mai multe explicații v. *Iancu Verigopolu*.

Panait Mistopolu (Iapr, Mom, Carag.) - *Panaiteste* format de la *Panaghiot* < *Παναγιώτης*, derivat la rândul său din *Πανάγια* „prea sfânta” (DOR, 125), epitet al *Preasfintei Fecioare Maria*, iar apoi înlocuind chiar numele acesteia, format din *pan* „pe de-a-ntregul, complet” și adj. *haghios, haghia, hagian* „sfânt” (MEO, 228)

Panaite kir (SC, Alecs.) < *Panaghiot* < *Παναγιώτης*, derivat, la rândul său, din *Πανάγια* „prea sfânta” (DOR, 125). Este un nume generic pentru greci.

Papadopolina (Bubico, Carag.) – *Papadopolina* este forma de feminin a lui *Papadopol* (< gr. *Papadopoulos, Papadopulu*) (DNFR, 352) + suf. *-ina*. *Papadopol* < gr. *papad-* „preot” + suf. *-o-pulos (polos „băiat”)* (Graur, NP, 85).

Papaiani (Dum Tomii, Carag.) < gr. *Papaiani* < *Papa* „preot” + *Iani* (genitivul lui *Ioannis*) (Graur, NP, 85).

Parigoridi (Conf, Carag.) – *Parigoriu* (< gr. mod. *parighoria* 1. mângâiere, consolare 2. prostie, aiureală) (DULR, IV, 132) + suf. gr. *-adis*, care arată descendența.

Polidor (ZR, Alecs.), copil de suflet al lui *Antohei Zgârcea*. Numele este o adaptare a numelui gr. *Polydoros*, un compus din adj. *polys* „mult” și subst. *doron* „dar” (Graur, NP, 35).

Postolachi (CP, Alecs.) este diminutiv al lui *Apostol* < gr. *Απόστολος* „trimisul, solul” (DOR, 15).

Profirița (MC, Alecs.) – este diminutiv de la *Porfira*, format prin metateză de la *Porfira*, masc. *Porfir*, care reproduce numele personal gr. *Porphyrios*, creat pe baza subst. gr. *porphyra* „moluscă care produce vopseaua purpurie, vopseaua însăși sau o haină purpurie” (MEO, 238).

Prohirița (CNo, Alecs.) – redă o particularitate fonetică moldovenească, palatalizarea labialelor (*f > h'*). Numele reprezintă o deformare a numelui *Dochiței* de către ispravnic.

Radu Anghel (DF, Alecs.), inginer tipograf – Pentru *Radu* v. *infra*. *Anghel* < gr. *Άγγελος*, lat *angelus* „înger” (DOR, 12); *Anghel* trădează filiera greco-slavă prin care a ajuns la noi numele creștin lat. *Angelus*, care, în perioada creștină, a dobândit sensul de „sol, trimis al lui Dumnezeu” (MEO, 40).

Răștița (CI, Alecs.) este hipocoristic de la *Aristița*, fem. de la *Aristion* < gr. *Αριστίων* < *άριστος* „cel mai bun” (DOR, 16).

Românopulos este un derivat de la *român* + gr. *-o-polu (pulos)*, cu forma antică *polos* „băiat” (Graur, NP, 85).

Rosmarinopulos (IS, Alecs.) – este derivat de la apelativul *rosmarin*, *rozmarin* + suf. gr. *-o-polu (pulos)*, cu forma antică *polos* „băiat” (Graur, NP, 85).

Ruxanda, fiica lui *Vasile-Vodă*, ucisă de poloni (CNe, Alecs), jupâneasă, „țitoarea grecului” (LS, Alecs.) jupâneasă, este o formă a numelui *Ruxandra* (cu disimilarea lui *r* final).

Ruxandra (DV, alecs.) este soția lui *Lăpușneanu*, este o formă contaminată de la *Roxana* + *Alexandru*.

Sache Potropopescu (Lacună, Carag.) – *Sache* are origine grecească *Sakki(s)* (DNFR, 403) < *Sachelarie* sau *Sache* < *Năstăsache*, *Tănăsache* (Graur, NP, 60).

Sănduc (CC, Alecs.) este derivat diminutival de la *Sandu* (< *Alexandru*. V. *supra*) + sufixul diminutival *-uc*.

Sănduțu (ZR, Alecs.) este derivat diminutival de la *Sandu* + sufixul diminutival *-uțu*.

Sevasti Ionesco (Urg, Carag.), profesoară – *Sevasti* este o formă a lui *Sebastian*, nume augural de origine latină, format pe baza adj. gr. *σεβαστός* „venerat” (DENB, 85).

Sevastița (cucoana) Stănescu Vasilache (Întz, Carag.) – *Sevastița* este un hipocoristic de la *Sebastian* cu sufixul *-ița*. Este derivat de la *Stan* < sl. *stan* „a sta (în sus), a se ridica (DOR, 375) + suf. *-escu*. *Vasilache* este derivat de la *Vasile* (cognomen gr. < *βασιλεύς* „rege”, lat. *Basilius*, luat ca nume numai la începutul erei noastre) (DOR, 168) + suf. *-ache*.

Smărăndița este un diminutiv frecvent la noi al numelui augural de origine gr. *Smaranda*, pus în legătură cu subst. *smăregdos* „strălucire” (DENB, 87). Este nume acordat unor persoane din clase sociale înalte, precum fata lui *Nărilă (AF)*; soția lui *Teodoreanu (Răm)*; nepoata pitarului *Sandu (CC)*.

Stasache (Cadou, Carag.) este derivat de la *Stase* (hipocoristic de la *Anastase*). Cf. și bg. *Stasi*, ucr., rus. *Stasij* cu suf. *-ache*.

Stavrache (Vr. R, Carag.) – *Stavrescu* este derivat de la *Stavru* (< gr. *Stavros* „cruce”, cf. Graur, NP, 49, cf. și bg. *Stavro*) cu suf. *-escu* (DNFR, 424). Pe scriitor îl interesează mai ales răsfrângerea dezumanizării în sufletul personajului, în conștiința acestuia, pe fundalul războiului și în dependența de social, ceea ce conferă operei lui Caragiale individualitate și unicitate atât sub raport tematic, cât și analitic și stilistic.

Tarsița Popeasca (Art.214, Carag.) – *Tarsița* face parte din familia vechiului *Tarasie*, continuatorul gr. *Tarasios* „cel care este bine apărât” (DOC, 548), fem. *Tarasia* (cf. *Tereza*) (MEO, 270) și este un derivat diminutival cu suf. *-ița*. *Sfântul Tarasie*, devotat credinței a fost apărătorul creștinismului. *Tarsița* este opusul Sfântului Tarasie prin faptele sale: fumează „scoate o tabachere, din aceasta o țigaretă militară, pe care o pune în gură...ea aprinde țigaretă”, consumă alcool „am gustat de deimineață niște an ghelică de casă”. *Popeasca* este un matronimic format de la antroponimul *Pop(a)* cu sufixul *-easca* și relevă condiția ei: este văduva preotului (de aici numele *Popa*) *Sava de la Caimata*.

Teodor (Rus, Alecs.) < gr. *Θεόδωρος*, tradus cu sl. *Bogdan*, lat. *Deodatus*, *Θεός* „zeu” și *δωρόν* „dar” (DOR, 158). Este un nume savant pentru *Toader Bumbăcilă*, creat de *Galuscus*.

Tincaeste un hipocoristic al lui *Catinca*, variantă a gr. *Ecaterina*. Prezintă conotații sociale înalte: fata *Luxiței (AF)*, vara *Smărăndiței (Răm)*.

Tincuța (CC, Alecs.) este derivat diminutival de la *Tinca* + sufixul diminutival *-uța*.

Toderică (Rus, Alecs.) este o formă diminutivală afectivă de la *Toader* + sufixul diminutival *-ică*.

Todorel (Rus, Alecs.) este o formă diminutivală afectivă de la *Toader* + sufixul diminutival *-el*.

Todosia Evghenidis (BC, Alecs.), postelniceasă – prenumele este o formă populară ce redă la noi numele personal gr. *Theodosia*, având aceeași semnificație ca și *Toedor* (MEO, 278). *Evghenidis* este forma grecizată a lui *Evghenie* < gr. *Evgenios*, prin filieră slavă (DNFR, 192), compus din *ev* „bun, nobil” și *γενός* „neam”.

Trufandakir provine de la apelativul *trufanda*. Este un nume grecesc: „un alt grec cu o brișcă hîrbuită, vreun posesoraș, sau vreun simzar...dracu-l știe” (Sur, Alecs.).

Trufandachi sulgerul (BC, Alecs.) este un nume grecesc; derivat diminutival de la *trufanda* + sufixul gr. *-achi*: „ciocoi grecesc, intrigant, care se furișază pîntre români, zâmbind, gudurându-se, lingușind, făcând pehlivăni, pentru ca să rădă boierii, și care țintește a prinde rădăcina în pămîntul țării, a să însura cu zăstrea unii cuconiți iertată de Dumnezeu și de oameni, ș-a agiunge-ntr-o zi megas postelnicos”. *Sulger* este o variantă a lui *sluger* „dregător în Țara Românească și în Moldova însărcinat cu aprovizionarea curții domnești și a armatei (rangul și atribuțiile variind de la o epocă la alta și de la un principat la altul)”.

Tudorița Ștefănescu (Rep, Carag.) – *Tudorița* este un derivat de la Tudor (< gr. *Θεόδωρος*, tradus cu sl. *Bogdan*, lat. *Deodatus*, *Θεός* „zeu” și *δωρόν* „dar”) (DOR, 158) + suf. *-ița*. *Ștefănescu* este derivat de la *Ștefan* (< gr. *Στέφανος* „cerc, coroană”) (DOR, 154) + sufixul *-escu*.

Vangheli (2MV, Alecs.) este un nume grecesc < *Evangelie*.

Varvara kera (Inv, GHP, Alecs.), soția lui *kir Manoli (GHP)*; una dintre invidioase, obiectul acesteia fiind frumusețea și tinerețea Elizei (Inv) – este forma în care a fost reintrodus, pe filieră greco-slavă, cognomenul lat. *Barbara* cu trecerea lui *b* la *v*, corespunzător lui *barbarus* „străin” (DENB, 28).

Zamfira Popescu (Sin. Fid. Carag.) – *Zamfira* este format de la apelativul *safir* „piatră prețioasă, de culoare albastră” < *samfir*, *zamfir* < gr. *σάμφειρος* (MEO, 293-294).

Zamfirache (Art. 214, Carag.), zis Ampotrofagu, popă – *Zamfiarache* este un derivat de la *Zamfir* cu suf. *-ache*.

Zarafopulos (Coșcodan) (AF, Alecs.) este un derivat de *lazaraf* „bancher dintr-o epocă mai veche; cămătar” (DNFR, 495) + suf. gr. *-pulos*. Este numele unui cămătar care se dovedește a fi chiar *Ghiță Coșcodan* (p.695), care folosea un pseudonim.

Zoe (DT, Alecs.) este nume vechi în onomastica românească, reproduce pe cale cultă gr. *Zoe* „viață”; a fost folosit în locul ebraicului *Eva* (MEO, 295).

Zoil (FB, Alecs.) face parte din familia lui *Zoe*. Este numele unui parazit. Realonimul *Zoilus* aparține criticului grec cunoscut prin invidioasele sale cenzuri împotriva lui *Homer*. Numele de *Zoil* a rămas sinonim cu „critic pizmaș, pătinitor, veninos și ridicol”.

Zulnia (HB, Alecs.) < gr. *Zulianos* (DNFR, 501).

Concluzii

Clasificarea numelor proprii din opera celor doi scriitori ne-a dat prilejul să observăm că scriitorii au folosit în opera lor nume proprii provenite de la nume grecești. Rolul unei astfel de analize a fost de a ne permite să pătrundem în universul textului literar, îmbinând analiza etimologică și semantică cu cea literar-artistică.

BIBLIOGRAPHY

Alecsandri, Vasile, 1981. *Opere*, vol. al VII-lea, Ed. Minerva, București.

- Alecsandri, Vasile, 1979. *Opere*, vol. al VI-lea, Ed. Minerva București.
- Alecsandri, Vasile, 1977. *Opere*, vol. al V-lea, Ed. Minerva, București.
- Cazimir, Ștefan, 1967 *Caragiale – universul comic*, Editura pentru Literatură, București
- Constantinescu, N.A., 1963 *Dicționar onomastic românesc (DOR)*, București, Editura Academiei,
- Dicționarul explicativ al limbii române*, ed. a II-a, București, Ed. Univers Enciclopedic, 1996
- Dicționar grec-român al Noului Testament*, traducere de Gheorghe Badea, Societatea Babilică Interconfesională din România, București, 1999
- Șăineanu, Lazăr, *Dicționar universal al limbii române*, vol. I-V, Iași, Mydo Center, 1995-1996
- Graur, Al., 1963 *Nume de locuri*, Editura Academiei, București
- Ibrăileanu, G., 1976 *Numele proprii în opera comică a lui Caragiale*, în *Opere III*, Editura Minerva, București.
- Ionescu, Christian, 1975 *Mică enciclopedie onomastică*, Ed. Enciclopedică Română, București (MEO).
- Iorgu, Iordan, 1983 *Dicționar al numelor de familie românești (DNFR)*, Editura Științifică și Enciclopedică, București.
- Iorgu, Iordan, 1963 *Toponimia românească*, Editura Academiei, București,
- Pătruț, I., 1984. *Nume de persoană și nume de locuri românești*, Editura Științifică și Enciclopedică, București,
- Pătruț, I., 1980 *Onomastică românească*, Editura Științifică și Enciclopedică București.
- Tatiana Petrache, *Dicționar enciclopedic al numelor de botez*, București, Ed. Anastasia, 1998

Abrevieri și sigle

- 1 Apr, Carag. = 1 Aprilie, O, II
- 2 MV, Alecs. = *Doi morți vii*, în O, V
- AF, Alecs. = *Agachi Flutur* în O, V
- AmicX, Carag. = *Amicul X*, în O, II
- AP, Alecs. = *Arvinte și Pepelea*, în O, V.
- Cadou, Carag. = *Cadou*, în O, II
- CCB, Alecs. = *Cucoana Chirița în balon*, în O, VII
- CI, Alecs. = *Chirița în Iași sau Două fete ș-o nineacă*, în O, V
- CNo, Alecs. = *Crai-Nou*, în O, V
- CP, Alecs. = *Chirița în provincie*, în O, V
- Cred, Alecs. = *Creditorii*, în O, VI
- CP = *Chirița în provincie*, în O, V
- DA = *Dicționarul limbii române*, sub conducerea lui Sextil Pușcariu, București, 1939-1949, A-B, C, D- De, F-I, J-Lacustru, Ladă-Lepăda, Lepăda-Lojniță
- DCG = Guy Rachet, *Dicționar de civilizație greacă*, București, Ed. Univers Enciclopedic, 1998
- DENB = Tatiana Petrache, *Dicționar enciclopedic al numelor de botez*, București, Ed. Anastasia, 1998
- DEX = *Dicționarul explicativ al limbii române*, ed. a II-a, București, Ed. Univers Enciclopedic, 1996

DGRNT = *Dicționar grec-român al Noului Testament*, traducere de Gheorghe Badea, Societatea Biblică Interconfesională din România, București, 1999

DLMR = *Dicționarul limbii române moderne (DLMR)*; sub conducerea lui D. Macrea, Editura Academiei, 1958

DLR = *Dicționarul limbii române (DLR)*, (serie nouă), redactori responsabili Iorgu Iordan, Alexandru Graur, Ion Coteanu, 1965 și urm. *M, N, O, P, R, S, Ș, T, Z*

DLRM = *Dicționarul limbii române moderne (DLMR)*, București, Editura Academiei, 1958

DMG = Victor Kernbach, *Dicționar de mitologie generală*, București, Ed. Științifică și Enciclopedică, 1989

DNFR = Iorgu Iordan, *Dicționar al numelor de familie românești*, București, Ed. Științifică și Enciclopedică, 1983

DȚ = *Dezrobirea țiganilor*, în O, VII

DULR = Șăineanu, Lazăr, *Dicționar universal al limbii române*, vol. I-V, Iași, Mydo Center, 1995-1996

DV = *Despot-Vodă*, în O, VI

FB = *Fântâna Blanduziei*, în O, VII.

FH, Alecs. = *Farmazonul din Hîrlău*, în O, VII.

HB, Alecs. = *Hatmanul Baltag*, în O, V

IC, Alecs. = *Iașii în carnaval*, în O, VI

Insp., Carag. = *Inspecțiune*, în O, II

IS, Alecs. = *Iorgu de la Sadagura sau Nepotu-i salba dracului*, în O, VI

MAD, Alecs. = *Mama Anghelușa doftoroaie*, în O, V.

MDE, 1986 = *Mic dicționar enciclopedic*, București, Ed. Științifică și Enciclopedică Română, 1986.

MEO = Christian Ionescu, *Mică enciclopedie onomastică*, București, Ed. Enciclopedică Română, 1975

NC = *Nobila cerșetoare*, în O, VI.

O, V = Vasile Alecsandri, *Opere*, vol. al V-lea, București, Ed. Minerva, 1977.

O, VI = Vasile Alecsandri, *Opere*, vol. al VI-lea, București, Ed. Minerva, 1979.

O, VII = Vasile Alecsandri, *Opere*, vol. al VII-lea, București, Ed. Minerva, 1981

Urg., Carag. = *Urgent*, în O, II

Rep. = reportaj, în O, II

Rus = *Rusaliile*, în O, V

Sp = O scrisoare pierdută, în O, II

SP = *Sânziana și Pepelea*, în O, VII

ZR = *Zgîrcitul risipitor*, în O, VI

ROMANIAN LANGUAGE ENVIRONMENT. ELEMENTS OF FOREIGN INFLUENCE

Ana Aşkar

Assist., PhD Student, "Iuliu Haţieganu" University of Medicine and Pharmacy, Cluj-Napoca

Abstract: This paper brings to attention aspects of foreign borrowings that influence and shape languages, in our case, Romanian. Languages are part of a wider social system. They depend also on geographical and political conditions, ranging even to the history of entire continents. This is how Romanian, a Romance language, has acquired in the past elements that belong to a large variety of languages, from Greek, Slavic and Hungarian, to Turkish, German, French and English. Language is a priceless tool in the study of a population's archeology, as it confirms or infirms other historical data or claims. Moreover, it is a component of a nation's profile, together with the mosaic of foreign words that give it extra flavour and add to its unique character. In the last decades, English has been by far the most influential language for Romanian vocabulary. Anglicisms are not a threat or an invasive element, but rather an effect of the pervading influence of English due to its use on a global scale.

Keywords: Anglicism, foreign borrowings, globalization, cultural interconnectedness, Lingua Franca.

Etapele de dezvoltare prin care trec popoarele lumii, fie că schimbările sunt cauzate de salturi în cunoaştere sau de mişcări politice, modelează şi limbile pe care acestea le vorbesc. Cuvintele formează preţiosul mozaic ce înobilează drumurile parcurse de omenire. Traiul material şi cel spiritual al unei populaţii sunt deopotrivă oglindite în limbă. Credinţele, obiceiurile, îndeletnicirile, învăţăturile, tradiţiile, realitatea geografică, politică, artistică – toate au un nume. În timp, limba constituie o sursă de importanţă majoră în reconstituirea vieţii societăţii omeneşti într-un anumit spaţiu şi la un moment dat. Astfel, limba română ne "vorbeşte" despre trecutul şi despre prezentul nostru.

De-a lungul istoriei omenirii s-au creat tot mai multe legături între spaţii geografice diferite, deci, între limbi diferite. Textele din diferite epoci sunt imagini multidimensionale, dezvăluind interconexiuni multiple. Textele formează punţi peste timp şi spaţiu şi se constituie într-un univers aparte. Gândirea este poarta convertirii existenţei în limbaj. Limbajul verbal este cel mai accesibil, mai complex şi mai versatil dintre toate limbajele. Limitările şi convenţiile îl dezambiguiască până la limita comunicării care poate fi reprodusă şi folosită pe scară largă. Pe măsură ce se unesc teritoriile geografice, creşte şi coerenţa şi continuitatea mediului lingvistic internaţional, care este însăşi harta universurilor individuale ce se contopesc în marea conştiinţei colective.

Prin *împrumut* (dintr-o limbă) şi prin *calc* lingvistic (după o limbă) se înţelege „atît procesul transferului respectiv (formă, conţinut, structură), cît şi rezultatul, respectiv, termenul

(cuvântul, unitatea frazeologică) obținut din acest proces” (Bîrlea, Bîrlea 2000: 27). Prin împrumut total, aceiași autori înțeleg „preluarea formei și a conținutului unui cuvânt, a unei expresii, a unei turnuri sintactice” (2000: 66). Eugeniu Coșeriu, care descrie limbajul ca pe o modalitate de cunoaștere/înțelegere intuitivă a lumii! și, în același timp, ca pe o *activitate creatoare* (enérgeia) specifică omului (Coseriu 2001:4), se pronunță în favoarea libertății de alegere în comunicarea verbală.

În trecut, din punctul de vedere al împrumuturilor lingvistice, cel mai rodnic contact dintre limbi avea loc atunci când existau suprapuneri teritoriale sau granițe comune între populații diferite. Pentru limba română, putem da ca exemplu diversele etnii și naționalități care locuiesc pe același teritoriu, precum și populațiile cu care ne învecinăm. Atunci când suprapunerea are loc prin forță, contaminările lingvistice sunt dezaprobatate sau chiar detestate. Invazia lingvistică este un efect al celei militare sau politice. Reacția de exagerare în sens invers, purificând excesiv, artificial, limba cultă, este una naturală, urmând legile fizicii. După ce dispare conștiința agresiunii, se deschid spații propice dialogului și creației, unde diferitele nuanțe și tonalități ale vocabularului sunt folosite pentru a da culoare, pentru a transmite stări și pentru a crea un anumit specific, o localizare în timp și spațiu, precum și pe verticală, pe scara socială. Roadele lingvistice ale agresiunii sunt valorificate în câmpul artelor. “Sălaș”, ”lăcaș”, sunt folosite cu sensul de ”locuință”, ”casă”, ”adăpost”. ”Timp frumos” poate fi înlocuit cu ”vreme frumoasă”. Cu toate că încadrarea cuvântului ”vreme” la substantive feminine nu are nimic de-a face cu percepția estetică sau cu emoțiile, cea care a dus la asimilarea în mulțimea substantivelor feminine fiind forma sa, adjectivele (frumoasă, urîță, multă, destulă, etc.), cu care acest substantiv se poate asocia, îi pot da acestuia valoarea estetică de feminin.

În limba vorbită, alegerea cuvintelor este mai spontană, în timp ce limba scrisă, inclusiv în cazul traducerilor, limba trece prin mai multe filtre. Putem asista la forme ale discriminării lingvistice. De exemplu, traducătorul va alege între ”magnanim” (snob, savant), ”generos” (internațional, neutru stilistic), ”mărinimos” (alegerea ”cea mai românească”) și ”darnic” (diminuat cantitativ și calitativ), nu numai în funcție de sens, ci și de preferințele lingvistice. În acest caz, se face simțită puternica influență slavă prezentă în limba română, mai ales în limbajul bisericesc. Filozofic vorbind, cea mai sublimă formă de mărinimie este iertarea. Astfel, mărinimia se apropie semantic de ”milostenie” și ”compasiune”, două substantive cu rezonanțe foarte diferite datorită provenienței din familii de limbi diferite, dar și datorită mediilor în care sunt utilizate. Limbajul bisericesc conservă multe cuvinte cu ”aer” vechi care, tocmai din această cauză, capătă o dublă valoare stilistică: ”bisericesc/duhovnicesc” și/sau ”vechi”. Aceste elemente vechi, prezente de mai mult timp în limba română, contrastează tot mai mult cu împrumuturile mai recente, dintre care cele mai importante ca număr sunt cele provenind din limba engleză. Cu timpul, cuvintele impuse de către invadatori și acceptate ”de voie, de nevoie” nu mai sunt percepute ca străine. Astăzi, o mulțime de cuvinte ungurești, turcești, slave, rusești, nemțești, sunt folosite ca elemente legitime ale limbii române, în timp ce noile achiziții stîrnesc revoltă și îngrijorare. Din această categorie fac parte anglicismele.

În accepțiunea Mioarei Avram, așa cum apare în lucrarea sa, *Anglicismele în limba română actuală*, *anglicismul* este „o unitate lingvistică (nu numai cuvânt, ci și formant, expresie frazeologică, sens sau construcție gramaticală) și chiar tip de pronunțare sau/și de scriere (inclusiv de punctuație) de origine engleză, indiferent de varietatea teritorială a englezei, deci inclusiv din engleza americană, nu doar din cea britanică”(Avram 1997: 11). Autoarea considera că termenul „barbarism”, folosit de alți comentatori ai fenomenului, este inacceptabil. Iată câteva exemple de anglicisme: un cuvânt: *printer*, *mouse*; un cuvânt compus: *baby-sitter*; un sens nou atașat unui

cuvânt deja existent în limba română: *pachet* (set, grupaj), *suport* (sprijin, ajutor, susținere), *decent* (acceptabil, despre preț, condiții); o construcție mai complexă, o expresie: *calup de știri*; un mod de pronunțare: *CV* (si-vi); un mod de scriere, ortografie: *marketing* (Avram 1997).

Dacă la cunoașterea provenienței străine [a unui împrumut, n.n.] se adaugă conștiința că vorba respectivă e un corp străin în organismul limbii, o numim ”barbarism” (Pușcariu 1976:372). În funcție de proveniență, adaugă lingvistul, barbarismele sunt numite „turcisme”, „slavonisme”, „germanisme”, „franțuzisme”. Mioara Avram nu acceptă termenul de ”barbarism”. Theodor Hirstea, citat de Bîrlea și Bîrlea, definește calcul lingvistic ca pe „un procedeu special de *îmbogățire* a vocabularului, a frazeologiei și, mai rar, a structurii gramaticale, prin copierea sau imitarea așa-zisei structuri interne a cuvintelor sau structurilor străine” (Bîrlea, Bîrlea 2000: 97). Dorim să reținem din această definiție cuvântul ”îmbogățire”, care punctează poziția apreciatului cercetător față de acest fenomen lingvistic.

Cele două fronturi principale de contact dintre două limbi diferite sunt limba comună și limbajele specializate. Dacă luăm ca exemplu căile prin care numeroase elemente din limba engleză pătrund în limba română, în primul rând observăm diversitatea domeniilor tehnice și științifice în cadrul cărora limba engleză este principalul mediu de diseminare a informației. Pe de altă parte, publicul larg din România are contact cu toate fațetele vieții populațiilor vorbitoare de limba engleză, în special ale societății americane și britanice. Astfel, termeni din politică, sport, gastronomie, turism, finanțe, cinematografie, educație, management, urbanism, arhitectură, administrație, precum și din nenumărate terminologii științifice, intră în contact direct cu vorbitorii/ ”consumatorii” români. Un aspect deosebit de important pentru înțelegerea acestui fenomen lingvistic este diversificarea căilor de informare și antrenare, atât a publicului larg, cât și a specialiștilor. Limba engleză este recunoscută ca ”lingua franca”, limba care unește toate continentele. În prezent, internetul, televiziunea și publicațiile ”tradiționale”, pe hîrtie, creează o ”suprafață de contact” între culturi fără precedent în istoria omenirii. Contactul dintre engleză și română are caracteristici unice în istoria limbii noastre: dezvoltarea tehnologiei și a mediilor de comunicare, precum și migrarea forței de muncă spre teritoriile ocupate de anglofoni.

În contextul dezvoltării atât de rapide a noilor domenii tehnologice și științifice, inovațiile sunt însoțite de termeni noi. Aceștia sunt importați și preluați împreună cu tehnologia și produsele. De exemplu, aparatele de copiat și calculatoarele au fost preluate împreună cu termeni precum *toner*, *fotocopiere*, *computer*, *logare*, *mouse*, *monitor*, *setare*, etc. Se constată astfel importanța dezvoltării economiei americane în răspândirea pe glob a limbii engleze.

Spre deosebire de trecut, când expansiunea militară și politică se făcea doar dinspre cuceritor spre cucerit, în secolul al XX-lea s-a produs și mișcarea opusă, de emigrare a populațiilor mai sărace spre centrele de putere economică. Dezechilibrele create prin secătuirea resurselor celor cotropiți au produs o maree de emigranți. Totuși, efectul principal este în favoarea coloniștilor: țările inferioare din punct de vedere economic continuă să piardă forță de muncă mai mult sau mai puțin calificată, această hemoragie continuând să slăbească țesătura societății, în timp ce marile puteri se dezvoltă și mai mult grație diversității extraordinare de resurse umane atrase. În societatea modernă, selecția naturală poartă numele de ”concurrentă”. În pregătirea și promovarea lucrătorilor calificați, limba engleză joacă un rol deosebit de important.

În lumea contemporană, științele sunt mult mai deschise, mai accesibile publicului larg. Accesul la informație este tot mai ușor pentru majoritatea populației. Contactul vorbitorilor cu diverse terminologii facilitează absorbția rapidă a termenilor străini în vocabularul maselor. Interdisciplinaritatea este o caracteristică a științelor, a artelor, dar și a omului de rând. Învățăm despre calculatoare, telefoane, mașini, nutriție, agricultură, ecologie, educație, psihologie, igienă,

etc. Datorită interconexiunilor din prezent, terminologiile sunt folosite de pături ale societății foarte diferite.

Angela Bidu-Vrânceanu pledează pentru cuprinderea terminologiilor în domeniul comun al „lexicului specializat”, considerând că această abordare „favorizează interpretarea metodologic unitară” (Bidu-Vrânceanu 2010: 11), dar lingvистa scrie și despre o *terminologie externă*, a nespecialiștilor, numită „socioterminologie”, „ramură aparținând lingvisticii aplicate”, având obiectivul de a descrie sensul specializat (1976: 13). În funcție de domeniile de activitate umană, Flaișer (2011: 22) împarte terminologiile în două categorii principale: terminologiile populare, ai căror termeni sunt, în marea lor majoritate, termeni populari, și terminologiile științifice, care conțin termeni populari, dar aceștia au o pondere scăzută. Exemple de terminologii populare sunt: terminologia păstoritului, terminologia plugăritului, terminologia olăritului etc. Sursa acestor terminologii este internă. Pe măsură ce scade numărul celor care practică aceste activități, termenii care încetează să mai fie folosiți ies din fondul limbii. Într-o lume mecanizată, o lume a tehnologiei moderne și a marilor producători, ponderea vocabularului aparținând terminologiilor populare este tot mai mică în comparație cu cea a vocabularului aparținând terminologiilor științifice.

Un important aspect care deosebește trecutul de prezent, este măsura în care cunoștințele specialiștilor sunt accesibile publicului larg prin acțiuni conștiente de popularizare a științelor, dar și prin stocarea informației în medii accesibile tuturor, cum sunt internetul și bibliotecile. În ceea ce privește Europa, în trecut, o elită restrânsă ca număr avea acces la educație, folosind greaca și apoi latina ca limbi de circulație internațională a cunoașterii. În prezent, adoptarea unor elemente lingvistice globale este efectul circulației internaționale a informației și crearea interconexiunilor între instituții de cercetare, universități, guverne și așa mai departe. „Caracterul standardizat, normat, al terminologiei „interne” (T1) s-a corelat cu caracterul ei internațional” (Bidu-Vrânceanu 2010: 14). Se înțelege că o „românizare” sau traducerea terminologiilor ar fi o piedică în calea schimburilor internaționale. Izolarea nu este de dorit în acest domeniu.

Pușcariu scrie că românii sunt „singurul popor latin de religie ortodoxă, [și] am rămas în curs de multe veacuri cu fața întorși spre Orient” (Pușcariu 1976: 370). De aici configurația „pestriță” și plină de farmec a limbii române, înzestrată cu posibilități de expresie unice în familia limbilor romanice. Acea „neobișnuită formă de adaptabilitate la orice formă nouă”, numită de alți lingviști „ospitalitate”, Pușcariu o pune în legătură cu „o înțelegere fulgerătoare a mecanismului construcției străine și a aluziei cuprinse în expresia metaforică și, înainte de toate, o adevărată pasiune de a-și îmbogăți limba cu posibilități nouă de exprimare plastică și nebanalizată” (Pușcariu 1976: 371). Domnia sa acceptă existența în limba română a împrumuturilor din alte limbi, care nu sunt neapărat necesare: „împrumuturile lexicale de la vecini nu trebuie să însemneze lipsa noțiunii cuprinsă în cuvânt”, „ci arată numai aplecarea noastră spre lux de expresii” (Pușcariu 1976: 371).

În cercetarea diferitelor influențe lingvistice „suferite” de limba română, pornim de la premisa că poporul român și limba română, „insulă de latinătate într-un ocean de slavism și de alte elemente”, s-au constituit înainte de marile migrații slave (sec. al VI-lea – al X-lea) și fino-ugrice (sec. al X-lea). Au urmat dominațiile Imperiului Bizantin și a Imperiului Otoman (Bîrlea, Bîrlea 2000: 30). Conform acestor cercetători, prezența elementelor fino-ugrice, neogrecești, turce etc „se manifestă aproape exclusiv la nivelul lexicului, termeni din anumite domenii de activitate, câteva afixe mai productive, în anumite etape, unele nume proprii etc.” Începând cu sfârșitul secolului al XVIII-lea, s-a renunțat la acest superstrat, „în favoarea unui mare număr de neologisme de origine latino-romanică”, acestea fiind „mai aproape de structura fonetică și morfologică a limbii române,

deci mai ușor de adaptat la specificul ei”. Unele cuvinte aparținând vechiului „superstrat” au fost păstrate în anumite variante „dialectale, regionale, arhaice ale limbii române”. Preferarea cuvintelor din latina savantă, franceză, italiană, spaniolă, „este justificată și de faptul că ele exprimau o fază mai evoluată în procesul gândirii, al vieții economice, politice, sociale a societății”. Acesta era procesul de „relatinizare a limbii române”, proces care „desăvârșește profilul romanic al limbii române” (Bîrlea, Bîrlea 2000: 31).

După autorul DM, „Latina și limbile romanice derivative au mari posibilități de creație lexicală prin jocul sufixelor și al prefixelor, dar există dificultăți evidente în inventarea de cuvinte compuse reunind într-un concept nou două concepte diferite”, avantaj „decisiv în consacrarea ulterioară a limbii grecești în terminologia științifică”. (Rusu 2010: 26) Cîteva denumiri ale unor științe vechi și noi, puține la număr, provin din limba latină: *informatica*, *medicina* și unele cultisme latinești, date ca exemple de Mioara Avram: „audit, bonus, campus, item, medium” (Avram 1997: 9). Lingvistica arată că există diverse elemente latine intrate în limba română prin alte limbi în trecut, reînnoite cu împrumuturi din engleză. De exemplu, *a gratula* înseamnă „a felicita” este prezent în limbi germanice (engleză, germană, suedeză, olandeză), folosit și în maghiară cu aer de noblețe sau clasă socială selectă. Tinerii de azi îl pot înțelege prin identificarea cu englezescul *to congratulate*. Alt verb interesant de origine latină amintit de Avram în cadrul lucrării sale despre anglicisme, citându-l pe Constantin Noica, este *a computa*¹, cu *cumpătare* și *a cumpăta* (1997: 10). Din acesta s-au format alte cuvinte românești, publicate de Al. Graur în *Cuvinte înrudite*, București, 1980, pe care îl citează Avram: „a computa și computațional, a conta și cont, contabil (cu derivatele contabilitate, contabilicesc, a contabiliza), contor (a contoriza), cantoră, scont (a sconta), scont(o)/discount... Market (marketing)” din care au apărut *marfă, miercuri, iarmaroc, comerț*, cu derivatele, *mercur* și *mersi*. *Master* (cu *magistru, masterat, măiestru, maistru, maestru, meșter*) (1997: 10).

După Sextil Pușcariu, în limba noastră există împrumuturi din greacă datând din epoca străromână: *frică*, gr, *friki*², „fior, spaimă” (Pușcariu 1976: 258). În DM, Valeriu Rusu susține că limba română, la fel ca multe alte limbi, conține doar 3-6 % cuvinte de origine greacă, cea mai mare parte a acestora fiind concentrată „în zone particulare ale lexicului, în domeniul științelor” (2010: 25). Cercetătorul afirmă că limba greacă stă la baza terminologiilor științifice, inclusiv a majorității numelor de științe. Dezvoltarea puternică a științelor pe teritoriile locuite de greci, înainte de înflorirea Romei și a Imperiului Roman, a dus la intrarea atîtor elemente de bază în terminologiile științifice. De la greci au preluat latinii „cunoștințele, metodele de învățămînt și terminologia”. Greaca fiind „incomparabil mai adaptată decît limba latină la crearea de noi termeni” (Rusu 2010: 26). Din greacă provin termenii bisericești *cunună, săptămîna mare*, dar și *frați de cruce, copil de suflet, mulțam*, din *mulți ani (să trăiești)* (Pușcariu 1976: 259). Cercetătorul susține că din epoca bizantină datează cuvintele grecești: *folos, lipsi, părăsi, prisos, sosi*. Din epoca fanariotă îl avem pe: *argat, chivernisi*. Interesant este și „neologismul de origine neolatină”, *a curarisi*, care ne-a provenit prin limba greacă (Pușcariu 1976: 259).

Limba greacă a venit în contact cu limba română cu mai multe ocazii, așa încît influența pe care a exercitat-o asupra limbii române s-a făcut simțată în mai multe valori. În lucrarea sa, *Introducere în terminologia medicală românească*, Mariana Flaișer preia următoarea împărțire în etape a influenței grecești asupra limbii române: a) în secolele I-VI un prim corp de cuvinte grecești ajung în limba română prin intermediul limbii latine; b) în secolele VII-XV un număr de cuvinte bizantine intră în vocabularul limbii române prin limba slavă; c) în secolele XVIII-XIX

¹ Constantin Noica, *Cuvînt împreună despre rostirea românească*, București, 1996, p. 120-126.

² notăm asemănarea interesantă cu englezescul „freaky” [friki]

„un strat de cuvinte neogrecești, cuvinte cu o pondere foarte mare în vocabularul limbii române (pentru domenii ca administrația, limbajul juridic, medicina, religia, muzica religioasă)” (Flaișer 2011: 39). Secolul al XVII-lea a marcat apogeul raporturilor culturale greco-române. Aceasta este perioada „elenismului luminos”, deoarece „spiritul și limba grecilor” dominau activitățile din școli, religie, justiție, administrație și din medicină. Elementul neogrec este prezent în scrierile lui Dimitrie Cantemir, în lucrările medicilor români și greci din secolul al XVIII-lea (Flaișer 2011: 39). Printre elementele grecești amintite de Pușcariu sunt: *livadă*, neogrec, pătruns prin slavă (de la bulgari și sârbi); *colibă*, tot din greacă, tot prin slavii din sud; *pită*, din grecescul pitta, prin bulgară și sîrbă; *a mirosi*, „greco-slav”, *camătă*, *cărămidă* din gr. *keramida*, *drum*, *ieftin* (Pușcariu 1976: 258). Lingvistul ne furnizează și exemple de grecisme și turcisme, adică barbarisme de origine greacă și turcă: „*anost*, *nostim*, *simandicos*, mă *sinchisesc*, *protipendadă*, *catadixesc*”(Pușcariu 1976: 372).

Marile migrații slave au avut loc între secolele al VI-lea și al X-lea, lăsând în urma lor un „superstrat lingvistic”. În acea perioadă limba română se formase deja ca limbă neolatină, făcând parte din aceeași familie cu franceza, italiana, spaniola, catalana. Limba slavă a exercitat o influență mai mare asupra vocabularului - „partea cea mai mobilă și mai penetrabilă din structura unei limbi – și numai în proporție foarte mică, aproape neglijabilă, morfologia, sintaxa, fonetica”. (Bîrlea 2000: 30) Lingviștii consideră că populația slavă și limba lor au fost absorbite. Iată câteva exemple de cuvinte slave dublate de corespondentul latin, după Pușcariu: veac – secol; ostrov – insulă; iscoadă – spion; blagorod – nobil; pojarnic – pompier; polcovnic – colonelbereznic – brigadier silvic; sfat oblăduitor – consiliu administrativ; vreme – timp (Pușcariu 1976: 375)! Observăm că unele dintre aceste forme slave au dispărut din limba română, în timp ce altele se mențin ca sinonime, unele cu aer arhaic.

Pușcariu (1976: 258) ne indică elemente de vocabular grec transmise prin slavă. Un număr important de termeni bisericești: *agheasmă*, gr. agiasma; *anaforă*, gr. anafora; *arhanghel*, gr. arhaggelos (grecescul înger a pătruns în română prin latină) (1976: 258). Barbarisme slave identificate de Pușcariu sunt: „blagoboreț, blagorod, blagocestiv” (1976: 372), „zboriște”, „liuboste”(1976: 373).

Un aspect interesant, care merită consemnat, este și elementul arab prezent în limba română, ajuns în vocabularul limbii române prin limba turcă. Unul dintre acestea este substantivul cifră, din arăbescul *s(i)fr*, „zero”. Unele împrumuturi din limba turcă, arată Sextil Pușcariu, sunt de origine arabă și au intrat în limba română prin filiera franceză! De exemplu, *chioșc*, pe care autorul îl consideră „turcism”(Pușcariu 1976: 373). Îndrăznim să afirmăm că acesta nu este un barbarism de origine turcă, ci un împrumut „cu acte în regulă”, așa cum sunt și anglicismele în marea lor majoritate. Apare aici ambiguitatea creată de acordarea termenului de *grecisme*, *turcisme*, *slavisme* etc. barbarismelor de origine greacă, turcă, slavă. Printre cuvintele provenite din turcă se numără: *baclava*, *bairam*, *bazar*, *chior*, *cișmea*, *cizmă*, *dulap*, *halat*, *hazna*, *liman*, *mahala*, *perdea*.

Limba franceză a jucat un rol deosebit de important în modernizarea și îmbogățirea vocabularului românesc. În anul 1954, Al. Graur considera că elementul cert francez nu depășea 3-4 % din lexicul românesc, plasându-se la polul opus față de lingviștii care socotesc că procentul este de 30-38 % (Bîrlea, Bîrlea 2000: 23-24). În lucrarea *Lexicul românesc de origine franceză*, autorii analizează căile prin care vocabularul limbii române a fost influențat de cel francez (Bîrlea, Bîrlea 2000 : 22). „Influența limbii franceze asupra limbii române a depășit cu mult limitele obișnuite ale bilingvismului cultural”. Imitarea limbii și a culturii franceze a primit numele de

„franzuzomanie”³, reacție comparabilă cu „anglomania” din prezent, și care dovedește faptul că aceste fenomene se repetă de-a lungul istoriei limbii române. Acest proces de impregnare a vocabularului limbii române cu elemente provenite din franceză s-a desfășurat într-un context favorabil, în care se întâlneau fapte de limbă cu elemente de cultură, viață socială, economică, politică și mentalitate. Conform lingviștilor, influența limbii franceze asupra vocabularului românesc s-a desfășurat de la sfârșitul secolului al XVII-lea, cu perioada de maximă intensitate în secolul al XIX-lea, și prelungindu-se până în prezent, suprapunându-se în mare măsură cu perioada în care limba română literară era „în plin proces de formare” (Bîrlea, Bîrlea 2000: 19).

Odată cu noul strat lexical de împrumuturi din latina savantă și din limbile neolatine, care se suprapune peste moștenirile din latina populară, limba română a dispus de dublete lexicale. Aceleași cuvinte au pătruns în limba română „în etape diferite și pe căi diferite”: prima dată din latina vulgară, în secolele I-IV, apoi ca împrumut din alte limbi romanice sau din latina savantă, în secolele al XVIII-lea – al XX-lea (Bîrlea, Bîrlea 2000: 31). Cercetătorii dau ca exemple „oră – oară; subțire – subtil; minciună – mențiune etc.” Mai târziu, și limba engleză, cu toate că este o limbă germanică, avea să contribuie la latinizarea limbii române, prin aportul de neologisme englezești de origine latină! În anul 1997, în cadrul conferințelor Academiei Române reunite în ciclul „Limba română și relațiile ei cu istoria și cultura românilor”, vorbind despre anglicisme și despre influențele altor limbi asupra limbii române, și Mioara Avramamintea publicului de importanta componentă romanică achiziționată din limba franceză (1997: 9).

În viziunea unor lingviști, o primă explicație a influenței franceze asupra vocabularului limbii române este tocmai originea comună a celor două limbi, „tiparul genetic comun și posibilitățile mari de adaptare formală și de conținut” (Bîrlea, Bîrlea 2000: 30,33). Cercetătorii consideră că o altă cauză hotărâtoare a exercitării influenței franceze a fost „modelul social-politic și economic” francez, copiat cu scopul modernizării societății românești, începând cu ultima parte a secolului al XVIII-lea și continuând în prima jumătate a secolului al XIX-lea. Așa cum avea să se întâmple în secolul al XX-lea cu limba și cultura engleză, în epoca de maximă influență a limbii franceze asupra limbii române, au conlucrat o serie de factori extralingvistici: „contextul geografic, istoric, economic, cultural etc.”. Rezultatul a fost o „preluare masivă de limbă, cultură și civilizație” franceză (Bîrlea, Bîrlea 2000: 33, 38). Factorul socio-cultural pare să fi jucat un rol esențial. Cercetătorii invocă și „nevoia de instruire”, manifestată printr-un număr impresionant de traduceri din franceză, precum și prin „prezența unor profesori și oameni de cultură francezi în Principatele Române”. La acestea se adaugă prezența unui mare număr de elevi și studenți români în Franța. De asemenea, s-au făcut diverse „adaptări de sistem în organizarea învățământului, armatei, administrației, în arhitectură, urbanism, arte etc.” (Bîrlea, Bîrlea 2000: 34). În legătură cu „nevoia de instruire”, trebuie să observăm aici reluarea aceluiași tipar în timpurile noastre, de data aceasta având ca protagonistă limba engleză.

Deja în 1775, franceza începe „să fie introdusă în școli, alături de latină și italiană, devenind curând obligatorie în programa oficială de studii”, fapt care a dus la apariția gramaticilor și a dicționarilor franceze. Acestea au fost la început în greacă, franceză și italiană, inițiatorii și beneficiarii acestei dezvoltări fiind în primul rând copiii și tinerii fanarioșilor. În anul 1839 apare primul dicționar francez-român, intitulat „Vocabularul purtăreț românesc-franțuzesc și franțuzesc-românesc” (Vocabulaire portatif roumain-français et français-roumain), pe care îl datorăm profesorului J.-A. Vaillant, întemeietorul clasei franceze de la Colegiul Sf. Sava (Bîrlea, Bîrlea 2000: 36). Alți factori foarte importanți sunt stabilirea exilaților francezi pe teritoriul Principatelor

³ Cf. George Ranetti, *Franțuzomania*, București, 1904.

Române, în urma Revoluției Franceze din 1789, precum și pleiada de specialiști în arheologie, arhitectură, gastronomie, tehnică și medicină care „au difuzat limba franceză, atât în domeniul terminologiilor de specialitate, cât și în limbajul uzual” (Bîrlea, Bîrlea 2000: 38).

„Primele reviste românești sunt tipărite în limba franceză sau publică coloane întregi în limba franceză: *Courrier de moldavie*, Iași, 1790; *Le Glaneur moldo-vlaque*, Iași, 1841; *Jurnal de București*, 1849; *Curierul*, 1829; *Albina românească*, 1829, etc. [...] În privința cărților, studii recente arată că din patru librării existente la Iași, în 1830, trei furnizau exclusiv cărți franțuzești. De asemenea, primele teatre au fost organizate cu trupe franceze și de către directori francezi (1807, 1816, 1826, 1832). Autorii puși în scenă erau aceeași ca la Paris: V. Hugo, Al. Dumas, Ch. Lafont, E. Scribe, Molière, Voltaire ș.a.” (Bîrlea, Bîrlea 2000: 39).

Verbe recente importate din limba franceză pot stîrni aceeași reacție de respingere ca „abuzurile” cauzate de acceptarea fără discernământ a anglicismelor. Avram dă ca exemple verbele „a achiesa, a antama, a disipa, a efasa, a ranforsa, care sunt la fel de „străine” ca și anglicismele de ultimă oră”(1997:9). În continuare, lingvистa îl citează pe Costache Negruzzi, care scria în secolul al XIX-lea că „am fost pe rînd turcomani, grecomani [...] acum, din mila lui Dumnezeu, sîntem franțezomani; poate curînd vom trece și Manha în vrun balon aerostatic și atunci ne vei vedea anglomani”.

Încheiem secțiunea dedicată limbii franceze cu o listă de împrumuturi luate din această limbă, împărțite pe „grupe tematice”, așa cum le găsim la Bîrlea și Bîrlea (2000: 72-77).

Abstracțiuni: abnegație < abnégation; aluzie < allusion; localitate < localité; sezon < saison.

Termeni tehnici și științifici: acefal < acéphale; electricitate < électricité; peliculă < pellicule;

Denumirile științelor și domeniilor științei și artei: biochimie < biochimie; cardiologie < cardiologie; dermatologie < dermatologie; geriatrie < gériatrie;

Aparate și substanțe: altimetru < altimètre; acid < acide; bioxid < bioxyde; petrol < pétrole;

Medicină și farmacie: afagie < aphagie; aftă < aphte; a extirpa < extirper; infuzie < infusion; bisturiu < bistouri; crampă < crampe; medicament < médicament; seringă < seringue; vaccin < vaccin;

Lingvistică: afix < affixe; argou < argot; calc < calque; frază < phrase; lexic < lexique;

Învățământ: academician < académicien; bacalaureat < baccalauréat; rector < recteur;

Justiție: barou < barreau; grefier < greffier; juridic < juridique; tribunal < tribunal;

Politică și societate: bugetar < budgétaire; congres < congrès; democrație < démocratie;

Armată: alarmă < alarme; armament < armement; baricadă < barricade; grenadă < grenade;

Sport: antrenament < entrainement; ciclism < cyclisme; echipă < équipe; patinaj < patinage;

Artă culinară: alimenta < alimenter; bomboană < bonbon; desert < dessert;

Veșminte, țesături, accesorii: batistă < batiste; bluză < blouse; cravată < cravate; jachetă < jaquette;

Culori: bej < beige; gri < gris; maro < maron; mov < mauve; roz < rose; violet < violet;

Bijuterii, parfumerie, cosmetice: bijuterie < bijouterie; parfum < parfum; pudră < poudre; ruj < rouge;

Case și obiecte din casă: apartament < appartement; fotoliu < fauteuil; imobil < immeuble; mocheta < moquette;

Arte și spectacole: afiș < affiche; balet < ballet; cinematograf < cinématographe; film < film.

Tot din *Lexicul românesc de origine franceză* (Bîrlea, Bîrlea 2000: 126), citim despre neologisme franceze inutile, barbarisme: verbe: a acușa, a efașa, a sermona; substantive: (h)istorien, insumisiune, plezanterie; adjective: eclatant, indubitabil, impardonabil, inubliabil. Prețiozități, „împrumuturi de lux” și probleme: achiesa „a-și da adeziunea”; antama, anvizaja, (fr. entamer, envisager); gafeur (fr. gaffeur), loisir, someu. Pseudofranțuzisme: rom, friseur < germ. Friseur; rom. logoped < rus. logoped; rom. ortografie < lat., grk. orthographia ș.a. (Bîrlea, Bîrlea 2000: 128). Franțuzisme aparente: creații interne românești: angrosist, bonjurist, conspirativ, dirijor, elogia, furnalist, grandoman(ie), hidrofor, longeviv, meditator, picaj, portativ, riscant, șofa (Bîrlea, Bîrlea 2000: 128-129).

Din limba germană putem menționa: *gheșeft, ștaif, mișto* (după unii lingviști, de la *mit stock*), *fruștuk, șpil*. Observăm prezența acestora mai ales în vocabularul celor care au trăit în perioada 1940-1950, când limba germană a fost folosită mai intens datorită războiului. Barbarisme din limba italiană: *incapace, indimenticabil* (Bîrlea, Bîrlea 2000: 126). Din maghiară avem cuvinte precum *a chibzui, cremeș, kürtöș, laboș, oraș, tașcă, uriaș, vameș*.

Autorii tratează și problema *iradierii* limbilor romanice moderne (franceza, italiana, spaniola etc.) și a celor neromanice (germana, engleza, limbile slave). Conform autorilor studiului mai sus menționat, „terminologia muzicală și financiară [...] este puternic influențată de limba italiană, terminologia sportivă din numeroase limbi este în mare măsură îndatorată limbii engleze ș.a.m.d. Dar, în cele mai multe domenii de activitate, centrul de iradiere a terminologiilor de specialitate l-a constituit limba franceză” (Bîrlea, Bîrlea 2000: 31-32).

Limba înseamnă identitate, supraviețuire, comunitate. Limba este un bun comun, un loc câștigat și păstrat cu mari sacrificii. Poate că este esența, sufletul unui popor, sau măcar expresia cea mai completă a acestuia (Așkar 2018: 462). Referindu-se la limba română, multe voci se lamentează sau protestează împotriva *anglomaniei*, influența limbii engleze fiind văzută ca „un act de invazie lingvistică în tulburea noastră tranziție, invazie care ar pune în pericol existența limbii române, în orice caz, specificul ei național” (Avram 1997: 7). Este vorba despre „un fenomen internațional”, „european cel puțin”, dacă nu „european și mondial” (Avram 1997: 8), cauzat de mai mulți factori. Lingvista amintește publicului faptul că influența limbii engleze asupra limbii române a început să se exercite acum aproape două sute de ani (1997: 7). Această influență a acționat la început indirect, prin intermediul altor limbi, pentru ca mai târziu cele două limbi să se întâlnească direct. Această a doua fază se poate împărți, la rândul ei, în alte două etape. În prima fază, contactul românei cu limba engleză a avut loc prin „ambasadorii” români care au călătorit pe meleaguri străine și s-au întors cu neologisme. A doua etapă este cea în care limba engleză a „ajuns” la noi acasă prin publicații care au fost traduse, precum și prin vorbitori de engleză (turiști, funcționari, oameni de știință). Cercetătoarea menționează scriitori celebri din secolul al XIX-lea în ale căror opere literare se pot găsi mărturii ale acestei influențe: C. Negruzzi, I.Ghica și I. L. Caragiale. Multe împrumuturi au statutul de „termeni culturali („Kulturwörter”), intrați în limbă mai ales prin influența orașului asupra satului, prin negoț, industrie, tehnică, biserică, administrație, școală, științe ș.a.” (Pușcariu 1976:371). Asemenea împrumuturi apar în număr mare „mai ales în epoci în care starea culturală a unui popor a făcut salturi mari”, susține Pușcariu (1976:371).

În prima jumătate a secolului al XX-lea influența limbii engleze s-a făcut simțită în „anumite limbaje funcționale (economie – în special finanțe, industria petrolului, marină - , sport, cinematografie, viață mondenă)”, pentru ca în cea de-a doua jumătate a secolului trecut limba engleză să exercite o influență tot mai mare asupra multor limbi de pe glob, printre care și româna. Șocul lingvistic de după 1989, explică Mioara Avram, se datorează izolării noastre până în acel an. Această mare schimbare, în sine, nu este un lucru rău sau un pericol pentru limba română. După cum am văzut, limba română a fost influențată de mai multe limbi de-a lungul istoriei. Iată câteva exemple de anglicisme și americanisme vechi: *budincă* (< engl. *pudding*), *clown* (< engl. *clown*), *foțbal* (< engl. *football*), *henț* (< engl. *hands*), *trening* („echipament sportiv”, <engl. *training*) (Avram 1997: 11) și *training* (curs, pregătire, stagiu) și de anglicisme noi: *fast-food*; *topping*; *flyer*; *debate*; *trainer*; *scooter*; *scanner*, *banner*; *mouse*; *a monitoriza*, *a daunloada*; *screening*; *peeling*; *brushing*; *shopping*, etc.

În anul 1991, în prefața Dicționarului englez-român de abrevieri, autorii exprimau previziunea conform căreia, în ultimul deceniu al secolului al XX-lea, limba engleză urma să devină „principalul mijloc de vehiculare” a exploziei de cunoștințe cu care se confrunta omenirea (DERA : 2). După aproape douăzeci de ani, în anul 2010, în prefața la a patra ediție a DM, Gabriel Ungureanu considera că limba engleză „domina” comunicarea medicală. Problema influenței limbii engleze asupra limbii române nu este o noutate, ci este o temă îndelung dezbătută. În lucrarea sa, *Anglicismele în limba română actuală*, Mioara Avram consideră că această temă este de mare actualitate, pentru că „elementele datorate influenței engleze sunt o componentă importantă a limbii române și, în același timp, un aspect important al relațiilor dintre limba, istoria și cultura românilor” (Avram 1997: 7). În concluzie, valorile de împrumuturi care se inserează în limba română sunt efecte firești, cu caracter recurent, ale proceselor care au loc în spațiul geografic românesc și internațional.

BIBLIOGRAPHY

- ALBU, Rodica, 2003, Anglicisme recente în terminologia medicală românească. pp. 143-150. Disponibil la adresa <http://www.diacronia.ro/ro/indexing/details/V2710/pdf>, consultat în 13 august 2018.
- AȘKAR, Ana, 2018, Dynamics of Medical Language Due to Political and Economic Context, în *Journal of Romanian Literary Studies*, Issue No. 15/2018, Arhipelag XXI Press, pp. 456-466. Disponibil la adresa <https://old.upm.ro/jrls/JRLS-15/Volume-15.pdf>, consultat în 5 decembrie 2018.
- AVRAM, Mioara, 1997, *Anglicismele în limba română actuală*. București: Editura Academiei Române.
- BÂRLEA, Gheorghe, BÂRLEA, Roxana-Magdalena, 2000, *Lexicul românesc de origine franceză*, Ediția a doua, revizuită, Editura Bibliotheca, Tîrgoviște.
- BIDU-VRÂNCEANU, Angela, 2007, *Lexicul specializat în mișcare. De la dicționare la texte*, Editura Universității din București, 2007.
- BRAD CHISACOF, Lia, 2017, Cel mai timpuriu vocabular român-englez, în *Limba română*, Nr. 3, Anul LXVI, p. 317-322, disponibil la adresa <https://www.lingv.ro/images/LR%203%202017.pdf>, consultat în 2 august 2018.
- BUTIURCĂ, Doina, 2008, Limbajul medical. Influența engleză, p. 43-51. Disponibil [online] la adresa URL: http://www.philippide.ro/distorsionari_2008/043-051%20Butiurca%20-%20Limbajul%20medical%20cor.pdf, consultat în 17 iulie 2018.

CANTEMIR, *Dimitrie, Istoria ieroglifică*, Editura Minerva, București, 1983.

DIMITRESCU, Florica, 1995, *Dinamica lexicului românesc*. Timișoara, Editura Logos.

FLAIȘER Mariana, 2011, *Introducere în terminologia medicală românească*. Iași, Editura Alfa.

PUȘCARIU, Sextil, 1976, *Limba română*, vol. I, *Privire generală*, Editura Minerva, București.

RAD, Ilie, 2007, *Stil și imbaj în mass-media din România*, Iași: Editura Polirom.

ZAFIU, Rodica, 2001, *DIVERSITATE STILISTICĂ ÎN ROMÂNIA ACTUALĂ*. București, Editura Universității din București.

Dicționare

DFRRF - HANEȘ, Gheorghina, *Dicționar Francez-Român, Român-Francez*. București, Editura Științifică, 1991.

DIN - VINTILĂ-RĂDULESCU, Ioana, *Dicționar normativ al limbii române ortografic, ortoepic și practic*. București, Editura Corint, 2009.

DLR - GUȚU, G, *Dicționar latin –român*. București, Editura științifică și enciclopedică, 1983.

DM 2010 - RUSU, Valeriu, *Dicționar medical*. Ediția a IV-a revizuită și adăugită, București, Editura Medicală, 2010.

DN 1986 - MARCU, Florin, 1986, *Dicționar de neologisme*, București, Editura Albatros.

LDCE - LONGMAN Dictionary of Contemporary English, 2005, Fourth edition with Writing Assistant, Tenth Impression 2007, U.K., Pearson Education Limited.

MRP - REY, Alain. 1989. *Le Micro-Robert Poche*. Paris, Dictionnaires Le Robert.

NMWD - The New Merriam-Webster Dictionary, Springfield, Massachusetts, USA, MERRIAM-WEBSTER INC. Publishers, 1989.

PEKKA KAINULAINEN, PERFORMANCE ART AND VISUAL IMPACT. NATURE AS DISCOURSE

Haralambie Athes

Assist., PhD, "Al. Ioan Cuza" University of Iași

Abstract: Themes like environmental protection, sustainable development and animal rights have been approached from a variety of perspectives. The link between the scientific community and the individual is represented by popular culture and its infinitely complex branches. The present paper focuses on a multi-faceted Finnish artist – from performance art and painting to writing lyrics for the band Amorphis, Pekka Kainulainen raises awareness on environmental issues and (re)defines the interconnectedness between Man and Nature in an intensely postmodern manner.

Keywords: performance art, environmental protection, man versus nature, Kalevala, ecotopia

If Guy Debord's book *The Society of the Spectacle* and Jean Baudrillard's theory of simulation were simultaneously turned into one movie, the sum total of the rapidly shifting realities of today's world would be an accurate representation of the two visions. Debord mourns the decline of the contemporary human society and its self-degrading pseudo-progress, with humanity having developed an unhealthy obsession with commodities and disregarding the fundamental values of meaningful existence. Satisfaction focuses on possession and displaying images of the latter. In Debord's view, the spectacle is a complicated process of authentic relations between people being expressed in a rather elusive way, through images – and these images tend to overwhelm all perspectives, all approaches and all visions of reality. Reality itself falls victim to a series of cultural mechanisms – from television and movies to the Internet – and is impacted by shifting and contradictory clues, with a perpetually dimming borderline between real and hyperreal. Consumer society, with its mass production and proliferation of information technology, resorts to signs as the ultimate carriers of meaning and constructs artificial utopias instead of trying to fix the real-world dystopia of the present. For example, issues like ecological disasters, the mass extinction of species and environmental pollution are counterbalanced and masked by the intricate mechanisms of popular culture, through giant theme parks, television shows about survival in the wild and picturesque images of untainted nature.

This is where performance art comes into play, as it contains the basic element that today's society is most fascinated about: the symbol. Simultaneously using the contemporary cultural norms and opposing them, performance art become a tool to create new meanings and shed new light on traditional issues. Through the absolute freedom of expression enjoyed by performance art, the connection between the artist and his audience gathers an additional layer of authenticity; however unconventional, performance art „happens” right in front of the audience, with spectators not even separated by the tradition on-stage/ off-stage dichotomy valid in most theatres. Pekka Kainulainen – Finnish artist, painter and poet – adds an even more far-reaching element to the connection established between performance arts and audience: a collaboration with the music scene. Pekka Kainulainen is the lyricist for the band Amorphis and features in

one of the band's videos, „Wrong Direction”, off their latest album, „Queen of Time”. Subsequently, the context for Kainulainen's performance art has shifted towards a global audience. The artist had always been interested in investigating the subtle nature of the human mind and its definition of reality and, by gaining access to the metal community, he had the chance to display his ideas resorting to the discourse of music as well. Perhaps the most visually striking element that Pekka Kainulainen translated from his performance art to the Amorphis imagery is the Reindeer Man, a half human / half beast creature that appears in the video for „Wrong Direction” and bears a complex symbolism related to the interconnectedness between man and nature, the ancestral forces of life and the individual prevalent need to find himself in the midst of seemingly chaotic surroundings. The constant reference to mythology – and especially the Finnish epic poem „Kalevala” – acts as a subtextual reminder that all people and all their actions inherently contain the same roots, the same invisible need to connect to the higher energies that govern life and death. In an interview, Pekka Kainulainen underlined the struggle to grow one's inner mythology as the reason for living, the constant effort to align yourself with the universe.¹ That is exactly what the Reindeer Man symbolizes, while painting new meanings on a green – read „ecologic” and „environmental” – canvas; the artist's perspective is always saturated with an innate conviction that humanity must not create an artificial distance from nature. However, in the typical postmodern manner associated with performance art, the viewer is left with the task of deciphering the message, of extracting the essential angles of a much broader artistic perspective. What Pekka Kainulainen does, through Reindeer Man, is shortcircuit the message – medium – recipient trajectory by appealing directly to feelings, and the effect is further augmented by the powerful lyrics and music of Amorphis. The video does not only tell the story of a man who has to climb a metaphorical mountain in order to find himself and come to terms with his identity, but a story of the humanity, with individuality being a tool to comprehend the universal.

In a media-shaped and online-accessed frenzy of finding happiness, each individual wants to create his personal utopia, as unique as possible, and as distanced as possible from the others' utopia. However, at the societal level, the idea of utopia is almost unanimously acknowledged, but differently articulated. According to the Baudrillardian perspective, the development of utopia is connected to the corresponding type of simulacra. The most coherent and conceptually harmonious is, consequently, the discourse of utopia related to the first order of simulacra – the natural(ist) simulacra, relying on the process of imitation and mainly using image as the fundamental element. Productive simulacra and simulation simulacra, based on energy and information, respectively, generate utopias that are more indeterminate, as they are both connected to a particular apprehension of reality. With reality having already surpassed fiction on so many grounds, the imaginary is no longer a pretext for the real. Once the reality principle has been cancelled by the complex socio-cultural devices of postmodernity, against a background of generalized simulation, the imaginary no longer needs legitimation. On the contrary, reality is the one that is undergoing a process of dissolution, of mutation into a non-attainable dimension, so that the real itself becomes the utopia of contemporaneity.² Instead of

¹ Interview with Pekka Kainulainen by Anna Luneva, 5.11.2018, published online at <https://www.facebook.com/notes/anna-luneva/we-live-to-grow-our-inner-mythology/1018570961648663/>

² Jean Baudrillard, „Simulacra and Science Fiction”, trans. Arthur B. Evans, *Science Fiction Studies*, Vol. 18, No. 3, November 1991

designing improved versions of reality, projections of a better future or alternate realities that more adequately correspond to its dreams, humanity has lost contact with reality itself, being suspended between real and fictional. With television and the Internet as mediators between individual and society, on the one hand, and between society and nature, on the other hand, the individual also turns to popular culture as source of input – if not of coherent information, at least of meaningful ideas. Environmental protection is a concept increasingly preferred by pop culture, with music as one of the most efficient vectors.

What metal music and Baudrillard usually have in common is an utterly nihilistic vision of the world, of human existence, and a romanticized denial of the future. Discussing the possibility of accessing, in one form or another, an integral reality, and drawing upon Nietzsche's thoughts on the real world and the world of appearances, Baudrillard sees the world not only devoid of truth, but also devoid of any intention of finding it, of any need to encompass it. The universe of reconstructions and appearances takes the place of reality, along a trajectory marked by counterfeit and illusion. Thus, the individual is trapped between the lack of coherent justification for the world and the obsessive need for reality. The contextual intervention of the media in the process of deliberately obstructing the vision of the individual becomes a trademark for postmodernity; television alters perception, manipulates perspectives, confuses relations. Communication evades conveying a message, it becomes a tool for the generalized simulacrum conceived by a perpetually duplicating reality-shaped landscape. These are the same themes we find in Pekka Kainulainen performance art, with a significant distinction: in Pekka Kainulainen's imagined world, there is redemption, there is a way out, and the salvation, for the individual as well as for humanity, lies specifically in the endless element that fuelled "Kalevala", Nature itself. Even if the final lyrics of "Wrong Direction" are "Why did I shun the advice of brothers/ The fires on the mountain died", a seemingly tragic overture for a metaphorical lament, the imagery of the video creates a portal for hope, as the Wanderer eventually meets the Reindeer Man – so, he becomes one with himself, he achieves completeness, he finds his true inner self after a long journey. So it is not only the apparent ending that matters, but also the courage to seek self-discovery. Pekka Kainulainen creates characters who seem to take on a life of their own and, in their turn, display their hallucinatory worldview in a deeply emotional manner, triggering primordial responses in the audience and teleporting viewers into a novel dimension. The Wanderer and the Reindeer Man in „Wrong Direction" are coherent metaphors for the human condition in general and, set against the ecological issues that have accompanied the artist for more than forty years, for the destiny of humans in a planetary equation of destruction and reconstruction.

In a world where artificial ecotopias are gradually colonizing a reality marked by the rapid destruction of the natural environment, the individual can find a sense of renewed meaning in a melange of artistic visions, and Pekka Kainulainen's pastiche of performance art, mythology, ecological and environmental concepts, philosophy and music creates a distinctive haven for individual, community and society alike. The metaphorical content of „Wrong Direction" is not a distorted reference to a singularity in a world degraded by consumerism and further detachment from nature, nor is it a sermon for all Wanderers trying to find their true selves. What the video does, with the help of imagery specific to performance arts, is create a new vision through the aforementioned technique of pastiche. The metamorphosis of the Wanderer, be it pictured through fragmented lenses, is a symbol for past, present and future, and serves as an organic declaration of one need alone: that of being reunited with nature. Inner

nature seems to derive from Nature itself here, and the human individual only finds coherence while facing his part-animal double.

The beginning of the “Wrong Direction” video resembles Fredric Jameson’s perspective on humanity – we see essential individualism and disconcerting effort to (re)gain personal identity personified by the one who would later become The Wanderer, sitting alone in his cabin and gazing towards a distant mountain peak. Just as Jameson portrayed the ideas of individualism and identity,³ we see a man who seems trapped inside a nostalgic, addictive use of the past in a futile search for a coherent contemporary representation. The metaphor Fredric Jameson employs in assessing the contemporary relation with time is that of schizophrenia – the individual has lost the sense of temporal continuity, becoming disabled by his own linguistic mechanisms in stepping beyond a fragmented present. Just like in the case of the schizophrenic, the signifiers are isolated, disconnected, the postmodern is indissolubly tied to the present – a present with fractures in temporality, shaped by capitalist rules and mass production; consumer society holds the set of rules according to which the individual can adapt to his present, through a simultaneity between an unending present and a continuous change. However, Pekka Kainulainen replaces desolation with hope, and erases isolation with strenuous search; The Wanderer begins to climb the mountain, vaguely distinguishing the reality around him from his own dreams, but aware of the powers of Nature. Pekka Kainulainen’s performance art and his collaboration with the one of the most prominent representatives of metal music should not be apprehended as a mere postmodern version of environmental didacticism, but as a revealing, cathartic experience meant to revive ancestral instincts and an innate sense of belonging to Nature, with Amorphis’s music and imagery functioning as the perfect vehicle for this complex meaning.

BIBLIOGRAPHY

- Baudrillard, Jean. “Paroxysm: The End of the Millennium or the Countdown”. In *Economy and Society*, 26/4, November 1997
- Baudrillard, Jean. “Simulacra and Science Fiction”. Trans. by Arthur B. Evans. *Science Fiction Studies*, Vol. 18, No. 3, November 1991
- Baudrillard, Jean. “The Ecstasy of Communication”. In Hal Foster (ed.), *The Anti-Aesthetic*. Washington: Bay Press, 1983
- Baudrillard, Jean. *Simulacra and Simulation*. Trans. by Sheila Faria Glaser, Ann Arbor: The University of Michigan Press, 1994
- Baudrillard, Jean. *Symbolic Exchange and Death*. London: Sage, 1993
- Baudrillard, Jean. *The Illusion of the End*. Trans. by Chris Turner. Cambridge: Polity, 1994
- Best, Steven; Kellner, Douglas. *Postmodern Theory: Critical Interrogations*. New York: Guilford Press, 1991
- Best, Steven; Kellner, Douglas. *The Postmodern Adventure*. New York: Guilford Press, 2001
- Best, Steven; Kellner, Douglas. *The Postmodern Turn*. New York: Guilford Press, 1997
- Connor, Steven. *Postmodernist Culture. An Introduction to Theories of the Contemporary* (second edition). Oxford: Blackwell Publishing, 1997
- Debord, Guy. *The Society of the Spectacle*. Detroit: Black and Red, 1970
- Derrida, Jacques. *Spurs: Nietzsche’s Styles*. Trans. by Barbara Harlow. Chicago: University of Chicago Press, 1979

³ Fredric Jameson, “Postmodernism and Consumer Society”, in Hal Foster (ed.), *The Anti-Aesthetic*, Bay Press, Washington, 1983, p. 112

- Derrida, Jacques. *Writing and Difference*. Trans. by Alan Bass. Chicago: University of Chicago Press, 1978
- Eco, Umberto. *Travels In Hyperreality*. New York: Harcourt Brace Jovanovich, 1986
- Foucault, Michel. "Of Other Spaces: Utopias and Heterotopias". In Edmund Leach (ed.), *Rethinking Architecture*. London: Routledge, 1997
- Foucault, Michel. "The Subject and Power". In Hubert Dreyfus, Paul Rabinow, *Michel Foucault: Beyond Structuralism and Hermeneutics*. Chicago: University of Chicago Press, 1982, p. 208 – 226
- Foucault, Michel. *Archaeology of Knowledge*. Trans.by A. M. Sheridan Smith. London: Routledge, 2002
- Fuery, Kelli. *New Media: Culture and Image*. Palgrave Macmillan, New York, 2009
- Fukuyama, Francis. *The End of History and the Last Man*. New York: Avon Books, Inc., 1992
- Jameson, Fredric. "Reification and Utopia in Mass Culture". *Social Text*, No. 1, 1979, pp. 130 – 148
- Jameson, Fredric. *Archaeologies of the Future: the Desire Called Utopia and Other Science Fictions*. London: Verso, 2005
- Jameson, Fredric. *Postmodernism, or the Cultural Logic of Late Capitalism*. Durham: Duke University Press, 1991
- Kellner, Douglas. *Media Culture. Cultural Studies, Identity and Politics between the Modern and the Postmodern*. London: Routledge, 1995
- Lyotard, François. *Just Gaming*. Trans.by Wlad Godzich. Minneapolis: University of Minnesota Press, 1979
- Lyotard, Jean François. *The Postmodern Condition. A Report on Knowledge*. Trans. by Geoff Bennington, Brian Massumi. Minneapolis: University of Minnesota Press, 1984
- Mannheim, Karl. *Ideology and Utopia*. London: Routledge, 1997
- Manuel, Frank E. (ed.). *Utopias and Utopian Thought*. London: Souvenir Press, 1973
- Rothstein, Edward; Muschamp, Herbert; Marty, Martin E.. *Visions of Utopia*. New York: Oxford University Press, 2003
- *Interview with Pekka Kainulainen by Anna Luneva, 5.11.2018, published online at <https://www.facebook.com/notes/anna-luneva/we-live-to-grow-our-inner-mythology/1018570961648663/>

WHITE IN THE VOCABULARY OF THE ROMANIAN LANGUAGE AND IN CHROMOTHERAPY

Delia-Mihaela Toarnă (Răuț-Bratiloveanu)

PhD Student, University of Craiova

Abstract: In this article we aim to approach aspects relating to the terminology of the colour white, following its evolution in Romanian, in point of derivatives, compounds and phrases. By examining the literature, we can see that the symbolism of the chromatic term white is complex, also appearing in a series of toponyms. In chromotherapy, the colour white plays an important part.

Keywords: terminology, white, chromotherapy, symbolism, meaning

1. INTRODUCERE

Albul este asociat cu siguranță, claritate și bun gust. Acesta reflectă respectul nostru pentru frumusețea interioară și exterioară. Utilizat din plin de-a lungul secolelor, *albul* a fost pus în multe contexte diferite.

Din punctul de vedere al științei, *albul* este de fapt combinația perfectă a culorilor spectrului. De ce *albul* este o non-culoare? Este o influență a lui Isaac Newton care a izolat cele șapte culori ale spectrului curcubeului: violet, albastru, indigo, verde, galben, portocaliu și roșu. *Albul* a fost întotdeauna o culoare specială sau chiar de bază.

Ne propunem în acest articol să descriem modul în care *albul*, culoare a limbii române este definit în câteva lucrări lexicografice, explicative, publicate în ultimele secole. Analiza are la bază următoarele dicționare din lexicografia românească: DA, DEX, MDA, DEXI, fiind o analiză lingvistică pe mai multe niveluri: definiție, etimologie, formarea cuvintelor (derivare și compunere), frazeologie, semantică, onomastică, semiotică.

2. DEFINIȚIE ȘI ETIMOLOGIE

Alb este definit diferit „care are culoarea albă a zăpezii sau a laptelui” cu referire la „obiecte, plante sau părți ale lor, părți ale unor ființe etc.” sau cu referire nemijlocită „despre culori” – „ca zăpada, ca laptele”¹.

Ca alte culori fundamentale, *alb*, -ă este moștenit din latină (*albus*, -a, -um), fiind un cuvânt cu o familie lexicală bogată și expresivă, component a numeroase unități frazeologice.

Cristina Radu-Golea a observat că „în latină, pentru a desemna *albul*, existau foarte multi termeni, unii dintre ei, grupându-se în jurul unui termen principal. Existau, astfel, termeni ca: *albus*, „alb (mat)”, *albidus*, „alburiu”, *albidulus*, „albișor”, *albatus*, „îmbrăcat în alb”, *albitudo*, „albime”, *albor*, „culoare albă, albul, albuș”, *albulus*, „alburiu, alb”, *albineus*, „alb, alburiu”, *exalbidus*, „albicios”, *peralbus*, „alb de tot”, *peralbidus subalbus*, „albicios”, *subalbans*, -ntis, „albicios”, *subalbicans*, -ntis, „albicios”; *candidus* „alb (de tot)”, *percandidus*, „alb de tot,

¹ DEXI 2007: 44

limpede de tot”, *subcandidus*, „alburii”, *candidulus*, „alb strălucitor”, *canus*, „alb-argintiu, cărunț, cenușiu”; *eburnus*, *eburneus* „(fig.) alb ca fildeșul”; *lactineus* „alb ca laptele”, *lacteolus*, „alb ca laptele”, *lacticolor*, *-oris*, „alb ca laptele”; *marmoreus* „alb ca marmura”; *niveus* „alb ca zăpada”, *nivalis*, „alb ca zăpada”; *argenteus* „(fig.) de culoarea argintului, argintiu”.

Albus, semnificând „albul mat”, se află în opoziție cu *candidus*, care desemna „albul strălucitor”. Strălucirea/claritatea reprezintă acea proprietate a unui corp colorat de a transmite sau de a reflecta lumina incidentă.”²

Gheorghe Guțu afirmă că din radicalul indoeuropean **cand*, existent și în *candidus*, în latină s-au format două verbe: *candeo*, *-ere*, *-ui*, „a fi alb strălucitor, a străluci, a fi fierbinte” și *candescō*, *-ere*, *-dui*, „a deveni alb strălucitor, a albi, a se înfierbânta.”³

„*Eburnus*, *lactineus*, *marmoreus*, *niveus*, *argenteus* erau termeni care denumeau culoarea albă prin raportare la anumite materii: fildeșul, marmura, laptele, zăpada, argintul.

Albus este un cuvânt panroman, dar numai în română, în logodureză –*alvu* „albicios” și în engadineză –*alf* denumește culoarea laptelui și a zăpezii. În toate celelalte limbi romanice, pentru a desemna „culoarea albă” se folosește un termen germanic (franc): **blank* – fr. *Blanc*, it. *Bianco*, sp. *Blanco*. În limbile romanice, termenul moștenit are sensul „zori”: fr. *aube*, it., sp., cat. *alba*, port. *alva*, prov (occ.) *aubā*. În română, acest sens se regăsește în sintagma *albul zilei*, „zorii zilei” și în expresia: *a intra alba-n sat*, care are sensul „a apărea zorile.”⁴

3. FORMAREA CUVINTELOR

Trecerea de la o parte de vorbire la alta (de regulă de la adjectiv la substantiv) sub influența unui corespondent extern, dublată de copierea sensului modelului, reprezintă un calcul lexicogramatical. Prin acest tip de calc lingvistic, adjectivul moștenit *alb*, *-ă* a dobândit sub influența fr. *blanc*, *blanche*, sensul de „conservator, contrarevoluționar” și valoarea gramaticală de substantiv. În limba română, alături de adjectivul moștenit și de substantivul calchiat, au aceeași origine îndepărtată *albă*, *-e*, s.f. (din prov. *alba*, cf. lat. *alba*, „zori”, vezi NDN, s.v.) și *album*, *-e*, s.n. (din fr. *album*, lat. *album*, „tablou alb”)⁵.

Analiza structurală, paradigmatică și sintagmatică, a numelor de culori din limba română contemporană a constituit una dintre preocupările științifice importante ale doamnei profesor Angela Bidu-Vrânceanu. Studiile sale au pus în lumină, pe baza unei bogate bibliografii, existența unor paradigme lexico-semantice bine definite și posibilitățile combinatorii ale numelor de culori, cu diferite grade de complexitate⁶.

Alb, moștenit din latină, este un cuvânt cu o familie lexicală bogată și expresivă. Dintre derivatele directe, menționăm, în ordine alfabetică, în primul rând adjectivele: *albău*, *-âie* (reg.) „albicios”; *albei*, *-eie*, „blond”; *albel*, *-ea*, „cam alb”; *albeț*, *-eață* (reg.), *albică*, „albea” (<*albă* sau din *albel*); *albicel*, *-icea*, „cam alb”, *albicios*, *-oasă*, „care bate spre alb”, *albin*, *-ă* (reg.) „albicios”, *albior*, *-ioară*, „cam alb”, *albișor*, *-oară*, „albior”, *albiu*, *-ie* (rar) „albicios”, *alboi*, *-oaie* (despre

²Cristina Radu-Golea, *Destinul cuvintelor latinești moștenite în română*, Craiova, Editura Universitaria, 2008: 95-96.

³Gheorghe Guțu, *Dicționar latin-român*, București, Editura Științifică și Enciclopedică, 1983:158.

⁴*Ibidem*, 2008:95-96.

⁵Cristian Moroianu, *Un aspect al calculului lingvistic în limba română*, în vol. Aspecte ale dinamicii limbii române actuale. Actele colocviului catedrei de limba română, Ed. Universitatea din București, 27-28 nov 2002,II, București, 2003:377-388.

⁶Cf. Cristian Moroianu, *Considerații etimologice la numele de culori alb și negru*, Analele Universității din București, 2010: 202-211.

câini) „alb ca neaua”; (reg. despre porci) „alb-bălan”; „albicios”; *albui*, -*uie*, „albicios”; *albuleț*, -*eață*, „albicios”; *albușcă*, adj. f. „albișoară”, *albuț*, -*ă*, „albișor”⁷.

Unele dintre derivatele adjectival de mai sus au, la rândul lor, derivate care mențin categoria lexico-gramaticală a bazei derivate, respective adjective: *albineț*, -*eață* „palid, bălan” (*albin*+ -*eț*); *albinu*, -*ie* (rar) „albicios, albui” (*albin*+ -*iu*); *albuiet* (reg.) „albăstrui” (*albui*+ -*et*). Direct de la *alb* sau indirect, de la derivatele sale, s-au format verbele *albi* a „deveni sau a face alb”; *albina* (reg.) „a se lumina de ziuă”; *albin* „a da la iveală, a crește, a dezvolta”; *albici* „a albi ușor, a părea alb”; *înălbi* „a (se) albi” (*în*- + *alb*+ -*i*) care au devenit baze pentru substantive și adjective ca: *albeală* „albire” (*albi*+ -*eală*); *albinea* „convalescență” (*albin*+ -*eală*); *albire* (*albi*+ -*re*), *albinare* „luminare de ziuă” (*albina*+ -*re*); *albinire* „însănătoșire, creștere” (*albin*+ -*re*); *albitor*, -*toare* „care albește” (*albi*+ -*tor*, -*toare*); *înălbeală* „curățire” (*înălbi*+ -*eală*); *înălbitor*, -*toare* „care înalbește” (*înălbi*+ -*tor*, -*toare*)⁸.

La acestea se adaugă derivatele substantivale feminine directe (din *alb*) sau indirect (substantive derivate din *alb*): *albatariță* „remediu împotriva cataractei” (*albeață*+ -*ariță*); *albeală* „culoare albă” (*alb*+ -*eală*); *albiciune* „albeală” (*alb*+ -*iciune*); *albiță* „fluture-de-varză” (*alb*+ -*iliță*); *albime* „albiciune” (*alb*+ -*ime*); *albitură* „lucruri albe” (struguri, rufe, pești) (*alb*+ -*itură*); *albiță* „peștele Cyprinus alburnus, numit și albișor” (*alb*+ -*iță*)⁹.

În ceea ce privește derivarea internă, pot fi observate o unitate și o simetrie remarcabile a creațiilor sufixale. Astfel, *albiu* intră în seria corespondentelor adjectivale din categoria culorilor: *albăstriu*, *argintiu*, *castaniu*, *măsliniu*, *vișiniu* etc. La fel, *albui* este creat prin analogie cu *albăstrui*, *gălbui*, *verzui* etc, *albeală* face parte din aceeași serie cu *albăstreală*, *gălbeneală*, *negreală*, *roșeală*, *vinețeală* etc¹⁰.

Direct din *alb* sau din alte derivate sunt de amintit derivatele întâlnite prin conversiune: *alb* „conservator, reacționar”; *alb* „bărbat care face parte din rasa albă”, *albe/albele* „zânele bune”; *albină* „vită cu părul alb” sau *albișor* „ban de argint”¹¹.

Sensurile argotice sunt cele care au contribuit la consolidarea poziției lexico-semantice a unor termeni derivați de la adjectivul *alb*, prin oferirea unor exemple; astfel, *albitură* desemnează „o băutură spirtoasă”, *albeață* are sensul de „lenjerie de pat”, dar și „argintărie”; *albișori* „bani”; *Albă-ca-Zăpada* este un termen folosit de toxicomani pentru a numi „cocaina”; *moara albă* desemnează, în limbajul lumii interlope, „ceasul de buzunar de argint”¹².

4. FRAZELOGIE

Ca adjectiv, dar și ca substantive, *alb*, -*ă* intră în componența unor unități frazeologice (MDA, A-Me, 2010: 34-35): *carne albă* „carne de pasăre și de pește”, *pește alb* „pește cu carne albă”, *hîrtie sau coală albă* „hîrtie nescrisă”, *rînd alb* „spațiu între două rînduri nescrise”, *pâine albă* „pâine făcută din făină albă”, *vin alb* „vin făcut din struguri albi”, *versuri albe* „versuri fără rimă”, *alb la față* „palid”, *ba e albă*, *ba e neagră* „se zice despre spusele cuiva care se contrazice”, *nici albă*, *nici neagră* „nici așa, nici așa”, *de când lupii albi* „din timpuri străvechi”, *până-n pânzele albe* „până la moarte”, *săptămâna albă* „a opta săptămână înainte de Paști”, *a*

⁷Ibidem.

⁸Ibidem.

⁹Ibidem.

¹⁰Ibidem.

¹¹Ibidem.

¹²Silvia Pitiriciu, *Din terminologia cromatică: alb în limba română*, în *Studii de limba română în memoria profesorului Radu Popescu* (coord. Dragoș Vlad Topală), Craiova, Editura Universitaria, 2008:149.

scoate cui va peri albi „a necăji mereu pe cineva”, „a agasa”, *a împleti coadă albă* „a rămâne față bătrână”, *a strânge bani albi pentru zile negre* „a păstra o sumă de bani pentru situații dificile”, *armă albă* „armă cu lamă de oțel”, *noapte albă* „noapte petrecută fără somn”, *lume albă* „lumea reală”, *calea albă* „calea pe care o face mireasa la casa mirelui, îndată după nuntă”, *a trăi lumea albă* „a duce viața în petreceri”, *a avea (sau a duce) zile albe* „a duce un trai tihnit”, *a da de alb* „a se spăla bine pe față, pe mâini”, *albul ochiului* „sclerotică”, *negru pe alb* „în scris”, *a semna în alb* „a iscăli o poliță în care nu sunt specificate nici suma, nici scadența”, „zorii zilei”, *a intrat alba-n sat* „s-a făcut ziuă”, *a vedea alb în căpistere* „a-și atinge scopul”, *magie albă* „capacitate a unor persoane de a săvârși fapte neobișnuite în aparență, miraculoase, care însă pot fi explicate științific”, *negru pe alb* „asigurare că cele spuse sunt adevărate”, *alb de zinc* „oxid de zinc folosit în vopsitorie”¹³.

Din asocierea contrastantă a albului cu negrul, printr-un transfer de sens, a rezultat termenul cromatic *sare și piper*.

În limba română actuală rămâne deschisă posibilitatea de a crea denumiri alternative și relații antonimice cu *negrul*: *bani albi* vs. *bani negri*; *lume albă* vs. *lume neagră*; *magie albă* vs. *magie neagră*; *zile albe* vs. *zile negre*; *a vedea lucrurile în alb* vs. *a vedea lucrurile în negru*; *moarte albă* vs. *moarte neagră*; *ciocolată albă* vs. *ciocolată neagră*.

5. SIMBOLISTICĂ

În cromoterapie, albul conține întregul spectru de lumină. Este o culoare care întărește. Ea curăță și purifică întregul sistem energetic al individului. Poate trezi o mai mare creativitate. Când nu știi ce culoare să folosești, poți folosi alb deoarece este aproape imposibil să greșești. Este indicat să începi și să închei sesiunea de vindecare cu alb, pentru a stabiliza sistemul energetic al persoanei și pentru a-i da un impuls total. Albul amplifică efectele oricărei culori cu care este folosit.

O altă modalitate de vindecare este cea cu lumânările colorate. Focul a fost privit dintotdeauna ca un fenomen sacru. În multe culture antice, maniera în care fumul dispărea în aer era magică. Lumânările au fost folosite în scopuri metafizice încă de când s-a descoperit focul. „Culorile lumânărilor vor obține efecte terapeutice în aceeași manieră ca și mostrele de material sau lumina colorată. Lumânările au fost utilizate nu numai pentru, dar și pentru rugăciune, meditație și în scopuri magice”¹⁴.

Lumânarea albă este un simbol al puterii și purității, amplificând efectele oricărei alte lumânări aprinse. Susține purificarea și trezește speranța. Poate fi folosită pentru a iniția o nouă mișcare a energiei în procesul de vindecare sau în alte procese. Exceptând cazul în care este vorba de o lumânare ieftină, faptul că dintr-o lumânare iese fum, indică negativitate în zona arderii. Când fumul încetează, suprafața este curățată.

Conform teoriei celor cinci elemente (denumită astăzi Wou Hang Shuo), „cele cinci organe care sunt considerate cele mai importante pentru reglarea funcțiilor organice sunt: inima, ficatul, splina, rinichii și plămânii. Aceste cinci organe sunt în legătură direct cu cinci culori: roșu, albastru sau verde, negru, alb și galben”¹⁵. De exemplu, albul corespunde plămânilor și alimentele care întăresc funcțiile acestui organ sunt: ridichiile, varza albă, țelina și napi.

Tenul alb este însoțit de slăbire, este vorba de un sânge sărac (anemie). Dacă tenul alb este însoțit de balonare și de umflături, este vorba despre un gol de energie (chi). Dacă tenul este alb ca

¹³Mic dicționar academic, A-Me, Editura Univers Enciclopedic Gold, București, 2010:34-35.

¹⁴Ted Andrews, *Cum să te vindeci prin culoare*, Editura Agni Mundi, București, 2013:112.

¹⁵Gérard Edde, *Culorile și sănătatea*, Ed. Pro Editură și Tipografie SRL, București, 2007:45.

„osul de sepie”, plămâni sunt epuizați. Tenul alb reprezintă adesea o deficiență sau acțiunea frigului.

În medicina ezoterică, născută din lucrările alchimiștilor și ale astrologilor din Evul Mediu, albul joacă un rol important, prin relația stabilită între astrologia medicală între planete, sunete și culori. Corespunde planetei: luna, soarelui: la și parfumurilor de: camfor, iris, santal și nufăr.

Un slogan publicitar actual pune accentul pe faptul că „viața e prea scurtă să ne îmbrăcăm trist”, iar credința popular spune: „Nu haina îl face pe om”. Hainele albe permit celorlalți să ne vadă exact cum suntem, ca și cum am fi transparenți.

În cultura clasică, *albul* era considerat o culoare festivă, veselă, asociată cu un semn bun. Ofrandele oferite zeilor olimpici în semn de recunoștință erau albe. Pitagora a recomandat că cei care cântau imnuri sfinte să poarte robe albe. Albul a fost întotdeauna important în culturile Orientului și în diverse culturi africane, unde era totuși asociat cu moartea și doliul. În mod interesant, în China albul este, pe de o parte, simbolul bătrâneții și, pe de altă parte, al virginității și castității.

Albul este cea mai importantă culoare a culturii creștine. Albul reprezintă castitate, virginitate, bunăvoință angelică și perfecțiune. Dumnezeu însuși apare în alb, de unde robele albe ale reprezentantului Lui pământesc – Papa. Creștinii nou-botezați se îmbrăcau în robe albe, deoarece în aceste robe apar sufletele celor dreți la Judecata de Apoi. Robele albe, fie că sunt purtate de Papă, un membru al clericului sau un laic, simbolizează asocierea cu Raiul și calea către acesta. Duhul sfânt este reprezentat ca un porumbel alb.

În Evul Mediu, albul era culoarea tunicilor purtate de sfinți și îngeri, puterile divine și oamenii buni erau reprezentați pe fundaluri albe. În acea perioadă, albul a început să fie asociat cu momente importante din viața omului: botezul, prima împărtășanie și căsătoria.

Schimbările tehnologice au avut și ele o semnificație. În 1791, producătorii au început să utilizeze clorul pentru a înălbi materialele, motiv pentru care albul a devenit și mai accesibil și omniprezent.

Romantismul, pozitivismul și neo-romantismul nu au diferit cu mult în ceea ce privește moda. Acestea au fost perioadele frumoaselor rochii albe de bal și ale nașterii modei contemporane a bărbaților, create sub influența engleză. Accesoriile albe, cum ar fi cămășile, cravatele, vestele și mănușile purtate cu fracuri negre, redingote, au rămas încă de atunci elementele ținutei clasice eterne pentru bărbați.

Anii 1920 au adus schimbări enorme în modă. Oamenii au început să facă sport în masă. Pe măsură ce această nouă pasiune se impunea, producătorii au început să ofere haine albe proiectate special pentru sporturi „albe”, cum este tenisul și golful. În 1922, unul dintre cei mai recunoscuți designeri, Jean Pattou, a prezentat o colecție de haine simple de sport în stilul art deco. Acesta a oferit fuste albe plicate, pulovere albe strâmte și bentițe late de prins părul pentru jucătoarele de tenis. În perioada interbelică, marile case de modă au promovat hainele pe bază de alb, ca parte din colecțiile lor prêt-à-porter și haute-couture.

În prezent, hainele albe sunt din nou foarte la modă, atât vara cât și iarna. Acestea sunt sinonime cu independența și luxul. Apar în versiuni romantice, marine și minimaliste. Hainele albe arată că suntem eleganți, dându-ne un aspect tânăr, proaspăt și luminos, și din acest motiv, albul este un element semnificativ în crearea unei imagini atractive.

Să nu uităm de șnurul de mărtișor, alcătuit din două fire de lână răsucite, colorate în alb și roșu, reprezentând unitatea contrariilor: vară-iarnă, căldură-frig, fertilitate-sterilitate, lumină-întuneric. „Culoarea albă are și conotații negative, din cauza faptului că ea se poate îngălbeni, odată cu trecerea timpului. Culorile suferă, în general, un proces de îngălbenire ce se mai poate explica și

prin aceea că însuși cristalinul ochiului omenesc e galben, acționând ca un filtru, prin micșorarea intensității radiațiilor albastre ale spectrului, fenomenul se accentuează cu vârsta, cristalinul îngălbenindu-se din ce în ce mai mult, omul diferențiind tot mai greu nuanțele. În cultura asiatică, albul este asociat cu moartea și bătrânețea. În China, albul este culoarea doliului și corespunde metalelor, toamnei, senectuții, vestului, nenorocirii, în același timp este și culoarea virginității, dar și a lui yang, echivalentul luminii și al masculinității”¹⁶.

În domeniul sportiv, cuvintele și expresiile cromatice ce conțin culoarea alb sunt parcă mai numeroase decât în domeniul politic: *alb-roșii* (Fotbal Echipa Dinamo sau jucătorii UTA Arad), *alb-albaștri* (fotbal Echipa Universității Craiova sau jucătorii Poli Iași), *alb-vișinii* (jucătorii echipei Rapid București), *scor alb* (în sport înseamnă zero la zero, 0-0), *tricoul alb* (cu buline roșii) este purtat de ciclistul cu cele mai multe puncte obținute pentru cele mai dificile ascensiuni în Turul Franței.

În cadrul onomasticii, adjectivele cromatice devin, prin conversiune, nume proprii (antroponime, toponime, oiconime, zoonime, hidronime, oronime etc). Fiecare dintre noi purtăm un nume, care ne reprezintă ca ființă umană și socială ne dă identitate, deosebindu-ne de semenii. Numele ar trebui să fie unic ca ființa noastră, dar a fost, este și va fi purtat de nenumărați și neștiuți alți oameni.

Toponimele, la rândul lor, pot fi alcătuite dintr-un nume comun ce desemnează o anumită formă de relief (munte, deal, vale, râpă) sau o apă stătătoare ori curgătoare + nume de culoare: *Râpa Albă*.

„Adjectivul *alb* primește sufixele: -ișor, -it, -iță, -iu, -oiu, -uleț, -uț, -uș, dar ca nume de persoană, albul reține numai două din opt sufixe obișnuite și primește alte douăzeci și cinci speciale: -a, -ăia, -ac, -an, -e, -ea, -ean, -enică, -el, -eț, -eu, -ic, -ici, -icea, -in, -ineț, -iș, -ișor, -oi, -oe, -oiță, -otă, -otin, -uș, -uruș, -uța, -uț”¹⁷.

„Numele propriu *Albu(l)/Alba* (<*alb*) desemnează fie o particularitate fizică (părul sau tenul de culoare foarte deschisă) a persoanei numită astfel, fie reprezintă, la origine, o poreclă pentru persoanele cu tenul sau părul de culoare deschisă”¹⁸.

Hasdeu a descoperit că *Alba* este, de asemenea, numele unui pîrâu în districtul Putna, iar *Albaș* este nume propriu masculin: „Între mai mulți locuitori din Suceava, în două acte din 1610 se menționează *Albaș*, fost staroste, din alb cu sufixul -aș”¹⁹.

Albac este un toponim derivate cu sufixul -ac, fiind un renumit sat al moșilor din județul Alba. Forma de masculin plural *Albeni* este un toponim „după cum se cheamă câteva sate din Bacău, Vlașca, Gorj, presupune pe oamenii veniți din alte localități numite *Albul*, *Alba* sau *Albele*”²⁰. Hasdeu a remarcat că „mai multe localități poartă numele de *Albele*, în care se subînțelege *petre*, *ape*, *case* sau alt substantiv dispărut cu timpul: *Albele*, munte în Neamț; *Albele*, pădure în Vlașca; *Albele*, două sate în Bacău. O mulțime de sate din România se numesc *Albești*, pluralul de la *Albesc*, *fiul lui Alb*, ceea ce probează marea răspândire de altădată a acestui nume personal. Același sens, *fiul lui Alb(ul)* îl are și numele propriu *Albulesc(u)*, de la care s-a format toponimul *Albulești*”²¹.

¹⁶Cristina Radu Golea, *op. cit.*, p. 69.

¹⁷N. A. Constantinescu, *Dicționar onomastic românesc*, București, Editura Academiei R. P. R., 1963:LIV.

¹⁸*Ibidem*, p. XLIX.

¹⁹Bogdan Petriceicu Hasdeu, *Etymologicum Magnum Romaniae: dicționarul limbei istorice și poporane a românilor*, Ed. Minerva, București, 1998:567.

²⁰Bogdan Petriceicu Hasdeu, *op. cit.*, p. 575.

²¹*Ibidem*, p. 577.

Albâie apare ca nume de localitate, „într-un act moldovenesc din 1615, satul Doljești din districtul Roman, ce e pus pe *Albâia*”²².

*Albotă*²³ este un nume propriu masculin, format după modelul unor nume proprii mai vechi: *Arnotă*, *Dragotă*, *Balotă*, *Racotă*, *Micotă*, iar *Albotești* este un toponim, nume propriu format de la *Albotă* cu sufixul colectiv *-ești*. Un alt toponim format de la termenul cromatic *alb*, cu același sufix *-ești*, este *Albuțești* – derivat din numele propriu *Albuc*, care la rândul lui este derivat din *alb*+sufixul *-uc*.

Iorgu Iordan a cules în lucrarea sa toate toponimele ce pornesc de la cuvântul *Alba*: „*Crăcăul Alb*, *Crișul Alb*, *Izvorul Alb*, *Lutul Alb*, *Valea Lutului Alb*, *Nisipul Alb*, *Pîrâul Alb*, *Râul Alb*, *Runcul Alb*, *Balta Albă*, *Movila Albă*, *Piatra Albă*, *Râpa Albă*, *Ruptura Albă*, *Valea Albă*, *Dealul Albei*, *Albele*, *Casele Albe*, *Florile Albe*, *Pietrele Albe*, *Pîrâul Albelor*, *Albac*, *Albiș*, *Albița*, cu derivatele *Albeamul*, *Albeasca*, *Albeni și Albești*”²⁴.

„Latinescul *candidus*, *-a*, *-um* explică numele de persoană *Cândea* și numele topic *Cândet*”²⁵. Alte nume proprii derivate din latinescul *CANDIDUS* sunt *Cândescu*, *Cândești*, *Cândelești*, *Cândiță*, *Cânduleț*, *Cândoiu*.

Folosirea lui „*Alba*, *Albul* sau *Albin* ca nume de botez probează, indirect, vechimea lor în onomastica noastră și nu ne hazardăm dacă afirmăm că astfel de nume circulau probabil la populația romanizată din Dacia, înaintea contactului cu slavii”²⁶.

Culoarea alb apare și-n numeroase drapele naționale: *Vatican* (alb cu galben), *Grecia*, *Israel* (albastru cu alb și simbol de o altă culoare), *Insulele Marshall* (albastru, alb și portocaliu), *Estonia* (albastru, alb și negru), *Argentina*, *Bosnia și Herțegovina* (albastru, galben și alb), *Sfânta Lucia* (albastru, galben, alb și negru), *Coreea de Sud* (albastru, roșu, alb și negru), *Malaysia*, *Filipine*, *Serbia* (albastru, roșu, galben și alb), *Antigua și Barbuda*, (albastru, roșu, galben, alb și negru), *Australia*, *Cambodgia*, *Chile*, *Statele Unite ale Americii* (albastru, roșu și alb), *Austria*, *Canada*, *Danemarca*, *Turcia*, *Peru*, *Qatar* (roșu și alb), *Malta* (Roșu, alb, negru și gri), *Trinidad-Tobago*, *Yemen* (roșu, alb și negru), *Algeria*, *Belarus*, *Bulgaria*, *Ungaria*, *Iran*, *Italia* (roșu, alb și verde), *Afganistan*, *Irak*, *Kuweit*, *Libia*, (roșu, verde, negru, alb), *Turkmenistan* (roșu, verde, galben și alb), *Guyana*, *Mozambic* (roșu, verde, galben, alb și negru), *Nigeria*, (verde și alb), *Coasta de Fildeș*, *Irlanda* (verde, alb și portocaliu), *Cipru*, *Macao* (verde, galben și alb), *India* (albastru, verde, alb și șofran), *Brazilia* (albastru, verde, galben, alb), *Azerbaidjan*, *Belize* (albastru, verde, roșu, galben și alb), *Haiti*, *Portugalia* (albastru, verde, roșu, galben, alb și negru), *Bermuda* (albastru, verde, roșu, galben, alb, negru și maro)²⁷.

6. CONCLUZII

Termenul *alb* este moștenit din latină și a avut o evoluție în limba română, fiind prezent în derivate, compuse, expresii. Nuanțele acestei culori sunt marcate în compuse prin determinanți referitori la toponimie. Vechimea acestui termen cromatic și semantic lui au favorizat apariția a numeroase expresii.

²²*Ibidem*, p. 570.

²³*Ibidem*, p. 594.

²⁴Iorgu Iordan, *Nume de locuri românești în republica populară română*, Editura Academiei Republicii Populare Române, București, 1952:3.

²⁵George Giuglea, Béla Kelemen, *Termenii privitori la culori în latină, cu referință la limbile romanice*, în CL, 2/1966: 216.

²⁶Christian Ionescu, *Mică enciclopedie onomastică*, București, Editura Enciclopedică Română, 1975:31.

²⁷https://ro.wikipedia.org/wiki/Lista_statelor_dup%C4%83_culorile_drapelelor_na%C8%9Bionale#Vezi_%C8%99i

Din punct de vedere lingvistic este considerat culoare de către specialiști. De la sensul propriu s-a trecut ușor la sensul figurat, metaforele fiind folosite în media.

Se poate vorbi de un symbolism general(izat) al culorilor, chiar dacă fiecare tip de cultură sau civilizație conservă o anumită tradiție a conotațiilor culorilor. În afară de aceasta, există și un limbaj (emblematic al culorilor), bazat pe metafore: tristețea este sugerată prin *negru*, dragostea prin *roșu*, candoarea și puritatea prin *alb*, gelozia prin *galben*, melancolia prin *violet*.

Dar nu numai simbolistica generală a culorilor interesează. Atenția a fost reținută și de faptul că termenii care denumesc culorile apar în foarte multe contexte, ceea ce înseamnă că sfera lor de aplicabilitate este extremă de vastă.

Adăugarea permanentă de noi termeni în vocabularul cromatic are motive extralingvistice de ordin afectiv, perceptiv, dar și motive pur lingvistice, de ordin semantic. Lexicul cromatic românesc s-a îmbogățit și se îmbogățește permanent cu termeni noi, în special din limbile romanice, în felul acesta, întărindu-se și amplificându-se latinitatea limbii române.

Limba actuală preia modelul compuselor, dezvoltând în onomastică o serie de toponime.

Simbolistica termenului cromatic **alb** este complexă și bine cunoscută în creștinism, modă, cultură, sport și în terapiile complementare.

BIBLIOGRAPHY

Andrews, Ted, *Cum să te vindeci prin culoare*, Editura Agni Mundi, București, 2013.

Constantinescu, N. A., *Dicționar onomastic românesc*, București, Editura Academiei R. P. R., 1963.

Edde, Gérard, *Culorile și sănătatea*, Editura Pro Editură și Tipografie SRL, București, 2007.

Giuglea, George, Béla Kelemen, *Termenii privitori la culori în latină, cu referință la limbile romanice*, în CL, 2/1966.

Guțu, Gheorghe, *Dicționar latin-român*, București, Editura Științifică și Enciclopedică, 1983.

Hasdeu, Bogdan Petriceicu, *Etymologicum Magnum Romaniae: dicționarul limbei istorice și poporane a românilor*, Editura Minerva, București, 1998.

Ionescu, Christian, *Mică enciclopedie onomastică*, București, Editura Enciclopedică Română, 1975.

Iordan, Iorgu, *Nume de locuri românești în republica populară română*, Editura Academiei Republicii Populare Române, București, 1952.

Moroianu, Cristian, *Un aspect al calcului lingvistic în limba română*, facultatea de Litere, Universitatea din București, 2009.

Moroianu, Cristian, *Considerații etimologice la numele de culori alb și negru*, Analele Universității din București, 2010.

Pitiriciu, Silvia, *Din terminologia cromatică: alb în limba română*, în *Studii de limba română în memoria profesorului Radu Popescu* (coord. Dragoș Vlad Topală), Craiova, Editura Universitaria, 2008.

Radu-Golea, Cristina, *Destinul cuvintelor latinești moștenite în română*, Craiova, Editura Universitaria, 2008.

Sigle:

DEX=*Dicționarul explicativ al limbii române*, ediție revăzută și adăugită, Editura Univers Enciclopedic, București, 2016.

DEXI=*Dicționarul explicativ ilustrat al limbii române*, coord. Eugenia Dima, Editura Arc, Editura Gunivas, Chișinău, 2007.

I.Boldea, C. Sigmirean, D.-M.Buda

LITERATURE AS MEDIATOR. Intersecting Discourses and Dialogues in a Multicultural World

MDA=Mic Dicționar Academic, A-Me, Editura Univers Enciclopedic Gold, București, 2010.

Surse:

[#Vezi %C8%99i](https://ro.wikipedia.org/wiki/Lista_statelor_dup%C4%83_culorile_drapelelor_na%C8%9Bionale)

SPECIALIZED LEXICAL ELEMENTS IN CRYSTAL THERAPY

Delia-Mihaela Toarnă (Răuț-Bratiloveanu)

PhD Student, University of Craiova

Abstract: In this article we aim to approach aspects of the term cristaloterapie/ 'crystal therapy' from the historical, etymological and lexico-semantic perspective. Crystal therapy is a branch of complementary therapies, little known in linguistic terms. The vocabulary of this therapy brings together interdisciplinary scientific elements of medicine and chemistry, as well as common elements. The names of crystals, diseases and chemical processes are presented by simple or compound nouns, characterized by monosemy.

Keywords: crystal therapy, definition, symbolism, meaning, scientific vocabulary

1. INTRODUCERE

Astăzi, numărul terapiilor complementare a crescut foarte mult. De la acupunctură, terapia craniosacrală, terapia Bowen, chiropractică, OFT (original feeling touch), bioenergoterapie sau terapie florală Bach sunt doar câteva dintre zecile de nume ce fac azi înconjurul lumii.

Medicina alternativă (numită și *medicină complementară* sau *medicină neconvențională/tradițională*) constă în metode de diagnosticare și tratament care se află în afara medicinei convenționale. Când medicina clasică nu mai oferă soluții ori, în completarea metodelor convenționale, *medicina alternativă* poate contribui la rezolvarea problemelor. În timp ce medicina clasică este concentrată mai mult pe tratarea efectului bolilor folosind tratamente bazate pe medicamente de sinteză care au și efecte secundare negative, *medicina alternativă* urmărește tratarea cauzei care a determinat boala, ținând cont atât de aspectele fizice, cât și de cele emoționale și mentale.

O sănătate perfectă presupune un echilibru între trup, minte și spirit, „minte sănătoasă în corp sănătos”, adică principii promovate de *medicina alternativă*. O formă de recunoaștere și susținere a *medicinii alternative* este faptul că un număr tot mai mare de instituții de învățământ superior medical din toată lumea au început să ofere cursuri de *medicină alternativă*. *Medicina alternativă* în colaborare cu *medicina alopatică* poate fi medicina viitorului.

Există atât organizații internaționale interesate de studiul și promovarea terapiilor complementare, cât și naționale: OMS (Organizația Mondială a Sănătății), NCCAM (National Center for Complementry and Alternative Medicine), ANATECOR (Asociația Națională de Terapii Complementare din România), OPMCA (Ordinul Practicienilor de Medicină Complementară Alternativă din România), UPMCA (Uniunea Practicienilor de Medicină Complementară și Alternativă).

2. CRISTALOTERAPIA ÎN RÂNDUL TERAPIILOR COMPLEMENTARE

Cristaloterapia face parte din terapiile complementare, mai exact din terapiile radiante alături de radioterapie și magnetoterapie.

ANATECOR include *cristaloterapia* în rândul terapiilor emoțional-mentale. Conform clasificării internaționale a terapiilor complementare și alternative, *cristaloterapia* face parte din terapiile corpului sufletesc, fiind considerată tot o terapie emoțional-mentală. OPMCA integrează *cristaloterapia* în rândul aplicațiilor bioelectromagnetice și energetice, alături de Reiki, cromoterapie, electro acupunctura și altele.

Potențialul cristalelor este imens și niciodată nu va putea fi prezentat în întreaga lui amploare. Cercetările medicilor și terapeuților stau la baza multor publicații din acest domeniu.

2. CONCEPTUL DE CRISTALOTERAPIE

Conceptul de *cristaloterapie* este complex, reunind toate cristalele utilizate, aplicațiile acestora, mesajele și mai ales bolile care pot fi tratate prin această metodă.

În studiile de specialitate este definită ca o terapie ce se realizează cu ajutorul cristalelor.

În dicționarele generale ale limbii române: DEX, DM, MDA, DEXI acest cuvânt nu este înregistrat, nici măcar în DCR.

Dincolo de strălucirea și frumusețea unei pietre prețioase încrustată într-o bijuterie se ascund puteri magice care „lucrează” pentru starea de bine. Virtuțile pietrelor nu se rezumă doar la frumusețe, ci și la vindecarea anumitor boli, sporirea încrederii în sine, alungarea spiritelor rele, energizarea organismului, echilibrarea spiritului, captarea succesului, închegarea unei relații de dragoste, alungarea coșmarurilor sau alinarea durerilor nașterii.

Mineralele se formează într-un spectru destul de larg de medii, în care se amestecă ingredientii chimici, presiuni și temperaturi pentru a crea o piatră anume prin mecanismele plăcilor tectonice. Există „patru căi de formare a acestor depozite: *cristalizare*, proces prin care elementele se combină la temperaturi extreme, pentru a se transforma în momentul răcirii în minerale; *recristalizare* sau transformarea pentru a doua oară a unui mineral sub presiunea unor temperaturi și presiuni extreme, creând o nouă reactivă chimică și generând o formă diferită; *precipitarea* din soluții apoase, în care elementele se amestecă și se mișcă, interacționând între ele pentru a da naștere unei noi configurații chimice (opalul se formează așa) și *alterațiile chimice*, prin care condițiile naturale aflate în schimbare cultivă noi combinații (malachitul se formează prin oxidarea calcopiritei/cuprului)”¹.

Cartea lui Dan Seracu, *Cristaloterapia* pe care este fondat studiul acestui articol, oferă importante informații despre cristalele utilizate, efectele și mai ales bolile care pot fi tratate cu ajutorul acestei terapii. O mulțime de cristale/pietre (semi)prețioase sunt folosite în această terapie printre care: *alexandritul*, *azuritul*, *calcitul*, *celestitul*, *chariotul*, *chihlimbarul (ambra)*, *cyanitul*, *coralul*, *crisocolul (silica gemmă)*, *cuarțul*, *cupritul*, *diamantul*, *diopiazul*, *fluorina*, *garnetul*, *granatul*, *hematitul*, *jadul*, *kunzitul*, *lapislazuli*, *larimarul*, *lepidolitul*, *malachitul*, *marcasita*, *moldavitul*, *obsidianul negru*, *peridotul (olivina)*, *perla*, *piatra lunii*, *piatra soarelui*, *rodonitul*, *rodocrozitul*, *rubinul*, *safirul*, *smaraldul*, *smithsonitul*, *solidalitul*, *spinelul*, *sugilitul (luvulitul)*, *tinzanitul*, *titanitul*, *topazul*, *turcoaza*, *turmalina*, *zirconul*.

În capitolul: *Index terapeutic în cristaloterapie* ne prezintă, în ordine alfabetică a suferințelor cele mai simple proceduri și pietrele recomandate în terapie: *agitație* (calcedonie, magnezit), *alergii* (cuarț verde, hiacint, agat verde, jasp dungat), *amigdalită* (lapislazuli, pirită), *anemie* (cuarț, hematit), *angina pectorală* (acvamarină, onix), *artrită* (ametist, azurit, coral, crisopraz, diamant, topaz), *astm bronșic* (chihlimbar, malachit), *bronșite* (calcedonie, kunzit,

¹ Virtue, Dorren, Lukomski, Judith, *Terapia cu cristale*, București, Editura Livingstone, 2014: 20-21.

rubin), *cancer* (cuarț fumuriu, turmalină verde), *cîrcei* (malachit, magnetit), *demență* (kunzit, rubin, smarald, selenit), *depresii* (azurit, magnezit, agat verde, cuarț fumuriu, rubin, safir, topaz), *diabet* (citrin, magnetit, agat verde), *eczeme* (ametist, hematit), *hepatită* (diamant, coral, magnezit), *herpes* (granat), *infecții* (cuarț, malachit, rubin, argint), *leucemie* (cuarț, heliotrop, coral, opal, rubin), *meningită* (agat, sarder), *nevralgii* (jad), *oboseală* (agat, crisopraz, jad, cuarț), *pareze* (diamant, platină), *reumatism* (crisocola, magnetit, malachit, argilă, aur), *scarlatină* (malachit, cupru), *schizofrenie* (kunzit, selenit, rubin, smarald), *TBC* (magnezit, turmalină), *tensiune* (sarder, safir, aur), *tiroidă* (azurit), *tumori* (heliotrop, magnetit, diamante Herkimer, perlă, fildeș), *varice* (magnezit)².

4. ISTORIC

Dan Seracu ne vorbește despre istoria cristalelor. „Folclorul ne trimite departe, în negurile istoriei, spre începuturile rasei umane. Legendele continentelor Lemuria, Mu, Atlantida ne povestesc despre utilizarea cristalelor pentru a stoca și genera energia necesară așezărilor și vieții cotidiene, folosirea abuzivă a acestei energii a fost una dintre cauzele principale ale distrugerii respectivelor continente, unul după celălalt. Erau utilizate, în afara stocării de energie, pentru terapie, învățare, contacte interumane și intergalactice. Dar din păcate și pentru distrugerea semenilor”³.

În Egipt, cristalul a stat la bazele construcției piramidelor, a căror formă geometrică canalizează energia universală de înaltă frecvență, în pământ. „În Biblie (Exodul) se menționează ca placă pentru piept a unei armuri confecționată din 12 pietre prețioase, i-a dat lui Aaron puterea lui Dumnezeu. Regii străvechi ai Indiei adunau pietre prețioase pentru a se proteja împotriva răului. Romanii și Grecii foloseau amulete și talismane conținând pietre care tămăduiau diferite boli, ajutau la dobândirea unor virtuți, protejau. Cristalele mari de cuarț erau folosite de către amerindieni în calitate de cristale „clarvăzătoare” în care puteau fi văzute evenimente trecute și viitoare”⁴.

De-a lungul istoriei, bijuteriile și pietrele prețioase au fost asociate adesea cu sângele regal și au fost purtate, cu eleganță, în coroane, au fost încrustate în tronuri sau folosite ca decorații. Multi regi au fost îngropați împreună cu imense colecții de bijuterii și pietre. Bogăția tezaurului descoperit în mormântul regelui Tut din Egipt a uimit întreaga lume.

Încă din vechime, oamenii au înțeles că își pot vindeca suferințele folosind toate produsele naturii, începând cu plantele pe care le aplicau pe răni sau ceaiuri și terminând cu aplicarea pietrelor prețioase pe zonele afectate ale corpului. Aceste roade ale adâncurilor litosferei, mineralele, sunt folosite cu succes în scopuri terapeutice.

„Mineralele au pătruns și pe piața produselor de frumusețe, făcând parte din ingredientele cosmeticilor. Spre exemplu, anumite mărci de deodorante propun produse pe bază de cristale de rocă. Frumusețea noastră nu are decît de câștigat de pe urma acestor ingrediente naturale. Foarte la modă sunt produsele de make-up minerale, fiind alcătuite din ingrediente exclusiv naturale, fără conservanți sau parfum. Extractele minerale au fost introduse și în creme, măști și alte produse de îngrijire”⁵: Gama Re-Nutriv Ultimate Lift lansată de de Estée Lauder, Dermasel Spa, L'Oréal, Vichy etc.

² Seracu, Dan, *Cristaloterapia*, București, Editura Nemira, 2014:180-238.

³ Idem, *ibidem*, 7.

⁴<https://www.almeea.ro/cristalele-o-istorie-minunata-de-pe-vremea-atlantidei/>

⁵<https://www.dir.org.ro/cristalele-puterea-uriasa-pe-care-acestea-o-genereaza-uimesc-oamenii-de-stiinta/#>

„Un nou studiu realizat de către Marta Perez-Gussinye de la Universitatea din Londra și geofizicianul Anthony Lowry de la Universitatea de stat din Utah, susține că oamenii de știință vor putea prezice viitoarele cutremure sau erupții vulcanice cu ajutorul cristalelor de cuarț”⁶.

5. ETIMOLOGIE. LEXIC ȘTIINȚIFIC INTERDISCIPLINAR.

Deși nu apare în dicționarele generale ale limbii, cuvântul *cristaloterapie*, din punct de vedere lexical, în limba română este un compus împrumutat din fr. *cristaloterapie*, engl. *crystaltherapy*. Originea se găsește în gr. *krystallos*, lat. *crystallus* + gr. *therapeia* «traitement». Au apărut și alte cuvinte care exprimă evoluția și dimensiunea științifică a acestui domeniu în timp: *cristaloterapeut*, *cristalometrie*, *cristalofobie*, *cristaloid*, *cristalizare*.

Conform MDA, *cristalul* provine din lat. *crystallus* și este „1. o substanță minerală solidă, cu o structură internă regulată, sub forma unor poliedre, 2. Forme geometrice pe care le ia apa sau alte lichide când încep să înghețe, 3. *Cristalul de stâncă* este o varietate de cuarț transparentă, incoloră, folosită în industria optică, radiotehnică sau ca piatră semiprețioasă, 4. Sticlă fabricată special, incoloră, transparentă, care refractează puternic lumina, folosită la fabricarea lentilelor și a unor obiecte de lux, 5. Obiect fabricat din cristal, 6. *Cristalulochiului*-cristalin, 7. *Cristale lichide* substanțe mezomorfe folosite în realizarea unor dispozitive optoelectronice de afișare”⁷.

De la acest substantiv avem derivatele: *cristalifer* (fr. *crystallifère*) „care conțin cristale”; *cristalin*, -ă (fr. *Crystallin*) „din/ca cristal, specific cristalului, referitor la cristal, care aparține sau provine de la cristal, partea lenticulară a ochiului care se află îndărătul irisului și aduce pe retină imaginea obiectelor, ansamblu sau formație de șisturi cristaline dintr-o regiune, care este formată din șisturi cristaline”; *cristalinitate* (cristalin+-itate) „grad de cristalizare a unei roci eruptive”; *cristalit* (ger. *kristallite*) „microcristal de dimensiuni mici din alcătuirea unui corp policristalin”; *a cristaliza* (fr. *crystalliser*) „a (se) face cristale, a lua forma de cristal, a lua (sau a da) formă clară, frumoasă, artistică”; *cristalizabil*, -ă (fr. *crystallisable*) „care se poate cristaliza, care poate fi făcut să se cristalizeze”; *cristalizare* „transformare în cristale”; *cristalizat*, -ă „care este transformat în cristale, bine conturat”; *cristalizator* (fr. *crystallisoir*) „vas de laborator (sau aparat industrial) pentru cristalizarea soluțiilor”; *cristalizor* „vas de sticlă umplut cu un dezinfectant în care se țin bisturiile spre a le păstra sterile”; *cristalizație*, -iune (fr. *crystallisation*) „cristalizare”; *cristalogeneză* (fr. *crystallogénie*) „studiu al condițiilor de formare a cristalelor”; *cristalogenic*, -ă (fr. *crystallogénique*) „specific cristalogeniei, care se referă/provine/aparține cristalogeniei”; *cristalograf* (fr. *crystallographe*) „specialist în cristalografie”; *cristalografic*, -ă (fr. *crystallographique*) „specific cristalografiei, care se referă la cristalografie, care provine/aparține cristalografiei”; *cristalografia* (fr. *crystallographie*) „știință a formelor și legilor de formare a cristalelor”; *cristalofobie* (fr. *crystallophobie*) „teamă patologică de obiecte de cristal”; *cristaloid*, -ă (fr. *crystalloïde*) „care are înfățișarea unui cristal, substanță care cristalizează ușor și care, în stare de soluție poate trece prin membrane vegetale sau animale”; *cristalometrie* (fr. *crystallogométrie*) „disciplină care se ocupă cu studiul formelor geometrice ale cristalelor”⁸.

Cristalele fac parte din terminologia *mineralogiei* (*pietre (semi)prețioase*), contribuind la lexicul științific interdisciplinar (LSI) așa cum l-a numit Angela Bidu-Vrânceanu, alături de

⁶<https://www.descopera.ro/dnews/8073790-oamenii-de-stiinta-ar-putea-prezice-cutremurele-iata-cum>

⁷*Mic dicționar academic, A-Me*, Editura Univers Enciclopedic Gold, București, 2010:551.

⁸MDA, *A-Me*, 2010:551.

terminologii ca: lingvistică, filozofică, arte plastice, politică și matematică. „Limbajul mineralogic are un număr limitat de termeni interdisciplinari. Aceștia sunt comuni, aproape în exclusivitate, cu chimia. Tratarea și marcarea diastratică în dicționarele generale este și ea deficitară”⁹.

„Mineralogia (LSMin) a fost investigată sub aspectul interferențelor pornind numai de la denumirile pietrelor (semi)prețioase, motiv care determină un LSI mai limitat cantitativ”¹⁰, de doar 23 de termeni. Denumirile de pietre semi(prețioase) interesează chimia, artele vizuale și limba comună. Cu chimia, „interdisciplinaritatea se stabilește în sens strict, fiecare denumire admitând și o definire prin formula chimică, de exemplu: ametist: SiO_2 , acvamarin- Be_3Al_2 . Cu totul izolate sunt interferențele cu alte domenii: *agat* (poligrafie), *opal*, *safir* (industria textilă), *diamant* (tehnică, poligrafie, chimie, simbolistică), *perlă* (arhitectură, viticultură, simbolistică)”¹¹.

Din corpusul LSI alcătuit pentru limbajul mineralogic, prezentăm două pietre: *ametist* și *rubin*, des folosite în cristaloterapie pentru tratarea multor afecțiuni.

Ametist - A. DEX „varietate violetă de cuarț folosită ca piatră semiprețioasă”,

B. DPSP „varietate de cuarț violet, uneori violet spre purpuriu, ametist-cuarț, ~ de litiu (kunzit*), ~ occidental, ~ oriental (varietate de corindon de culoare violet),

(chim.) SiO_2 , DSAC (simb.) „[...] Este piatra purtată de episcopi, ca păstori ai sufletelor, care trebuie să vegheze împotriva oricărei beții, inclusiv a celei spirituale. În creștinism, datorită faptului că, privit din trei părți diferite, ametistul își schimbă culoarea, este și simbolul Sf. Treimi [...]”,

D. Art. (artă) – „Variatate violetă de cuarț, prezentând uneori striiațiuni ondulate sau concentrice [...]Folosit ca piatră semiprețioasă în gliptică și în giuvaergerie [...] Se taie și se șlefuieste în formă de caboșon, în plan dreptunghiular sau în trepte. Adesea gravat (scene mitologice, personaje istorice) servește și ca inel sigilar [...]”¹².

Ajutător în caz de insomnie, convulsii, dureri de cap, ochi, stomac, echilibrează glicemia, are efect sedativ, la regenerarea țesuturilor, în sistemul digestiv, nervos central și endocrin.

Rubin - A. DEX „Variatate roșie de corindon, utilizată ca piatră prețioasă și în mecanica de precizie”;

DPSP „Variatate de corindon de culoare roșie datorată prezenței cromului ca element cromofor [...]”

B. rubin-alabanda (almandin*), ~ american (pirop*), ~-balas (spinel nobil), ~ brazilian (topaz roz-roșcat*) ~-blendă (sfalerit roșu-brun), ~ cehesc (pirop*), ~ californian (grossular*), ~ de Adelaide (pirop*), ~ de Arizona (pirop*), ~ de Boemia (cuarț roz*), ~ de Cap (pirop*), ~ de Ceylon (almandin*), ~ de Montana (grossular*), ~ de Siberia (turmalină roșie), ~-ochi de pisică, ~ siberian, ~-sânge de porumbel, ~-spinel (spinel roșu), ~ stelat, ~ trandafir (rubin-balas),/ ~ siberian

LSI DEX (tehn.) – ”În ceasornicarie sunt mult utilizate rubinele artificiale.”

M (chim.) – Al_2O_3

DSAC (simb.) – ”Piatră prețioasă de culoarea sângelui; i se atribuie proprietăți vivificatoare; alungă tristețea și melancolia, apără de venin și de anumite boli, oprește

⁹ Bidu-Vrânceanu, Angela, *Lexic științific interdisciplinar*, București, Editura Universității din București, 2001:6.

¹⁰ Idem, *ibidem*, 264.

¹¹ Idem, *ibidem*, 264

¹² Idem, *ibidem*, 243

hemoragiile, întărește memoria, limpezește sângele. Când se întunecă la culoare, prevestește o nenorocire; se limpezește când pericolul a trecut. E o piatră a dragostei și a norocului.”

D. Art. (artă) – ”Varietate de corindon, de culoare roșie în diferite nuanțe [...]; se taie și se șlefuește în caboșon, în stea cu 6 sau 12 colțuri, în briliant, în roză sau în rozetă. Cunoscut din antichitate, rubinul este folosit ca piatră de podobă [...] Sin. spinel”¹³.

Din punct de vedere terapeutic, rubinul se folosește în cristaloterapie „în cazul bolilor infecțioase, al stărilor febrile, în boli ale copilăriei, în anemii, leucemii, în dereglări ale sistemului imunitar, ale sistemului intestinal. Are capacitatea de a îndepărta blocajele emoționale, facilitează regăsirea păcii atît cu sinele, cît și cu ceilalți. Dezvoltă capacitățile intuitive prin etalarea faptelor în fața noastră, prin prisma adevărului. Corectează capacitatea de comunicare, de decizie, autoîncrederea și autoevaluarea. Din punct de vedere metabolic, ajută la asimilarea calciului, a fierului, a magneziului, dar și a vitaminei E”¹⁴.

Lexicul specializat reprezentând numele de minerale se caracterizează, cel puțin pentru anumite secvențe ale sale, printr-o tendință de migrare spre limba comună. Această tendință de ieșire din cadrul strict al comunicării științifice și de migrare spre limba comună printr-o folosire frecventă este justificată de interesul pe care termenii respectivi îi pot avea în diferite situații extralingvistice (culturale, tehnice). În această categorie se află termenii care desemnează pietre (semi) prețioase: *diamant*, *opal*, *rubin*, *turcoaz*, *ametist* sau metale prețioase: *aur*, *argint*, *platină* etc. Foarte mulți din acești termeni cu o circulație mai largă de domeniul științific strict, dezvoltă în limba comună o serie de elemente lingvistice, înregistrate în DEX '96, cum ar fi: paradigme derivaționale: *argint* (arginta, argintar, argintare, argintiu, argintos), *rubin* (rubiniu, rubinos); analogii: *turcoază* (culoarea turcoaz); sintagme, locuțiuni, expresii stabile în limba comună: *aur* (nuntă de aur, epocă de aur) - în MDENC; *argint* (nuntă de argint) - în DEX '96¹⁵.

„Unii termeni mineralogici se regăsesc în structura unor sintagme specializate în cadrul altor terminologii : CUARȚ apare în terminologia tehnicii de vîrf, mai ales, în sintagma (*crystale de cuarț lichid*, care desemnează materia și principiul de funcționare a unor tipuri de afișare electronică a informațiilor (diferite, de exemplu, de leduri); DIAMANT se regăsește într-o sintagmă (metaforă epistemologică) folosită în domeniul astronomiei pentru a desemna un fenomen optic (*inel de diamant*) sau în denumirile unor instrumente (*sapă cu diamante*, *cuțit – diamant* etc.); RUBIN este folosit în terminologia specifică ceasornicăriei (*ceas cu 17 rubine*), iar SAFIR desemnează “capul de citire a discului”(fr. *lecteur de disque*) în terminologia aparatelor acustice (*ac de safir*).

Numeroși termeni mineralogici intră în alcătuirea unor sintagme aparținând domeniului aparatului medicale (laser cu alexandrit/cu rubin etc.)

În ceea ce privește caracterizarea sensului termenilor mineralogici prin univocitate, monoreferențialitate și non-ambiguitate, analiza a demonstrat că cele mai multe elemente selectate îndeplinesc aceste criterii. Cei mai mulți termeni ai corpusului sunt definiți strict științific în MDENC și DEX'96, ceea ce ar susține respectarea acestei condiții terminologice”¹⁶.

6. CONCLUZII

¹³ Bidu-Vrăncianu, Angela, *Lexic științific interdisciplinar*, București, Editura Universității din București, 2001:253.

¹⁴ Seracu Dan, *Cristaloterapia*, București, Nemira, 2014:162

¹⁵ Idem, *Lexic comun. Lexic specializat*, București, Editura Universității din București, 2000: 116.

¹⁶ *Ibidem* 117-118.

Lumea modernă nu ar funcționa fără ajutorul cristalelor. Acestea pot fi găsite pretutindeni în industrie, fiind folosite pentru generarea și stocarea energiei. Mineralele solului care se găsesc destul de rar sunt extrem de prețuite în domeniul medicinei inovative.

Cristaloterapia dispune de un lexic științific interdisciplinar și de cuvinte comune. Lexicul științific este format mai ales din substantive ce denumesc nume de pietre (semi)prețioase, proceduri, operații folosite în această terapie și mai ales bolile care pot fi tratate.

În lumea modernă pietrele, ca și cristaloterapia au câștigat teren, fiind elemente de bază în multe invenții, spre exemplu: diamantele sunt folosite ca instrumente foarte eficiente de tăiere, kianitul este folosit la crearea bujiilor, laserele medicale sunt focalizate prin rubin, iar aparatele cu ultrasunete folosesc cuarțul. Computerele funcționează cu cipuri de siliciu, care nu sunt altceva decât felii foarte subțiri de cuarț. Vasele marinei ruse sunt tratate cu vopsea anti-radar creată din șungit, un mineral reflectorizant care poate fi folosit inclusiv pentru protecție și bunăstare¹⁷.

Termenii desemnând pietrele (semi) prețioase pot avea un circuit închis, accesibil doar specialiștilor sau mai deschis, când e accesibil oricărui vorbitor. Tendința multor termeni atribuiți pietrelor (semi) prețioase de a depăși limitele domeniului este perfect justificată și evidentă în limbajul literar standard. În continuare, unele dintre ele sunt foarte cunoscute vorbitor și mai ales folosite ca talismane.

Cristaloterapia este una din cele mai vechi terapii complementare care cunoaște un întreg proces de evoluție și diversificare ce se reflectă la nivelul lexicului, prin prezența elementelor științifice interdisciplinare, fapt care impune anumite competențe științifice și lingvistice, nu doar pentru terapeut, ci și pentru utilizator.

BIBLIOGRAPHY

Bidu-Vrănceanu, Angela, *Lexic comun. Lexic specializat*, București, Editura Universității din București, 2000.

Bidu-Vrănceanu, Angela, *Lexic științific interdisciplinar*, București, Editura Universității din București, 2001.

Hall, Judy, *Cristalele. Cum poți folosi cristalele și energia lor pentru a-ți îmbunătăți viața*, Brașov, Editura Adevăr Divin, Brașov, 2015.

Seracu, Dan, *Cristaloterapia*, București, Editura Nemira, 2014.

Virtue, Dorren, Lukomski, Judith, *Terapia cu cristale*, București, Editura Livingstone, 2014.

SIGLE

DEX= *Dicționarul explicativ al limbii române*, ediție revăzută și adăugită, București, Editura Univers Enciclopedic, 2016.

MDA= *Mic dicționar academic, A-Me*, București, Editura Univers Enciclopedic Gold, 2010.

SURSE

<https://www.dir.org.ro/cristalele-puterea-uriasa-pe-care-acestea-o-genereaza-uimesc-oamenii-de-stiinta/#>

¹⁷ Hall, Judy, *Cristalele. Cum poți folosi cristalele și energia lor pentru a-ți îmbunătăți viața*, Editura Adevăr Divin, Brașov, 2015:37-38.

I. Boldea, C. Sigmirean, D.-M. Buda

LITERATURE AS MEDIATOR. Intersecting Discourses and Dialogues in a Multicultural World

<https://www.descopera.ro/dnews/8073790-oamenii-de-stiinta-ar-putea-prezice-cutremurele-iata-cum>

<https://www.almeea.ro/cristalele-o-istorie-minunata-de-pe-vremea-atlantidei/>

ASPECTES RELATING TO THE ETYMOLOGY OF FAMILY NAMES

Ioan Herbil

Lecturer, PhD, "Babeş-Bolyai" University of Cluj-Napoca

Abstract: Family names are, today, non-semantic signs which do not describe the denotatum; they play a prominent part in designating a family, as well as in identifying each member of a community officially. Consequently, in the study of the origins of family names, it would be adequate to focus not only on their semantics but also on the semantics of anthroponyms, lexemes or stems, which, alongside the introduction of the Civil Code, have become family names. The etymology of family names may give rise to many questions, especially in multi-ethnic regions (as in the case of Ukrainian family names in Maramureş). Here, the foreign element is not only significant but also diversified, so the result is that all these family names show multiple etymologies. In order to lay stress upon the etymology that has been suggested, the researcher must reveal the linguistic environment in which the anthroponym, which became a family name, was formed; the linguist must also observe the circumstances under which lexemes became anthroponyms and, later, family names. At the same time the researcher must describe their initial stage of these lexemes as well as their functioning as personal names.

Keywords: anthroponym, family name, appellative, principle of onomastic probability, multiple etymology.

Family names are words, as a constituent part of the lexis of a language, and the lexemes from which they have formed reproduce, phonetically, themes and roots which can be found among common or proper names which are contemporary with us. Nonetheless, this does not allow us to state that, until today, family names continue the meaning of those appellatives or personal names from which they have formed. Thus, as part of the process etymologising family names one ought to speak only of the semantics of the anthroponyms (which, with the introduction of the Civil Code, would become family names), of the lexemes or of the themes from which these have formed, for, nowadays, family names, being only some asemantic signs, do not characterise the denoted person, their only role being to identify, especially in an official manner, each member of a community.

One of the reasons for the above-stated is that the anthroponyms (the soubriquets, the agnomen, etc.), which had become family names, were not created with this purpose in mind (at the time, the notion of *family name* being non-existent), but, because, at that stage in the existence of an individual or of a family or of a people, their identification be made as clearly as possible.

According to the meaning of the lexemes which underlie the anthroponyms turned family names, the latter may be divided in three groups: those which are formed from the names of persons, those who are built upon the appellatives and those formed from toponyms. And still, some of them may be included without any problems both in the ones formed from the names of persons and in those formed from toponyms, while others have etymons which can be traced back either to the appellatives or to the toponyms.

The family names of the Ukrainians of Maramureș (which from the point of view of the origin are Ukrainian, Romanian, Hungarian, German, Polish, etc.¹), are over two centuries old. However, up until then, any person, beside the baptismal name, could have an individual soubriquet or an agnomen which would not, necessarily, be passed down to the descendents, and which were not distinctive signs of the family. Before the introduction of the Civil Code, which led to the legal consolidation of these anthroponomical signs, usually borne by a generation which would become stable family names, borne by the future generations, almost each one of them being a word full of meaning which, beside the fact that would name one, it would also characterise as a member of a human community. In this case, the respective word had “both a denominative function and a semasiological function of the name” (Chuchka 2005: XVIII).

Once the anthroponym (the agnomen or soubriquet, the patronymic or matronymic, etc.), which was initially used as a supplementary means in the individualisation and differentiation of the people within a community, would become a family name, it would lose the semantic connection to the name, that is to say, the existing relationship between the sound complex and the content. “The morphematic structure of the anthroponym under discussion, turned family name, would, in time camouflage, until it got to erase itself, and the former name which had a clear meaning would become unintelligible, that is to say unmotivated from an etymological standpoint. Therefore, it would be the *de-etymologisation* of the personal name (of the primary anthroponym). This is why in order to discover the origin of the family name, both its original meaning (i.e. the one it had before it became a family name), and its old phonetical form, the researcher must travel back in time at least 200-300 years” (Chuchka 2005: XVIII). One of the means of achieving this goal lies in the study of the agnomens and soubriquets. These anthroponymic categories which, nowadays, are part of the unofficial system of personal denomination, continues the old system of characterising and individualising or of indicating the descent or the origins of an individual. However, much more important in the research of these supplementary names, ever so necessary in a community (especially in a rural one), leads to the *discovery* of some of the manners of formation of those anthroponyms (which were based on the most diverse forms of hypocoristics or derivatives of the personal names or various derivatives of the appellatives) which would become family names².

The numerous lexemes, whether common names (appellatives) or proper names (personal names or toponyms), which, at the end of 1780 AD, with the introduction of the Austrian Civil Code³, would become family names, may be older than two to three centuries, maybe even a millennium, therefore, their process of de-etymologisation may have taken place even earlier or even right the words which underlie them had acquired an anthroponymic function. As stated by P.P. Chuchka (2005: XL), “one might think that in the etymologisation of such family names, we ought to focus our research on the etymology of the appellatives which are, from a phonetic standpoint, correlative with them, thus indicating the origin of each proper name corresponding to the family name or the history of each geographic designation connected to it”. Keeping in

¹ One has reached this conclusion as a result of the etymologisation of a few hundred family names, existing in the anthroponymic systems of the Ukrainian communities in Maramureș. One has analysed, entirely, the family names in Rona de Sus, Crăciunești and Lunca la Tisa, and partially those in Poienile de sub Munte, Repedea, Ruscova, Bocicoiul Mare, Tisa, Câmpulung la Tisa, Remeți, and Teceul Mic (where people speak Trascarpathanian speeches), Crasna Vișeuului, Bistra and Valea Vișeuului (where one can find Hutsul speeches).

² See, in this sense, Herbil 2007; Idem 2010.

³ This is a reference to Transylvania, which, like other European territories, was, at the time, ruled over by the Empire of Austria and the Kingdom of Hungary, since, in other areas of the Romanian territory, the officialisation of family names was done only in 1864, with the introduction of the Civil code (cf. Iordan 1983: 12).

mind the well-known fact in linguistics that the history of the appellatives is different from the one of proper (personal) names, the method of etymologisation of the former should not, entirely (s.n.), be used in the etymologisation of the anthroponyms, for, as A.V. Superanska (1971: 36-37) states, “the etymology of the appellative requires reconstructions of the oldest forms and meanings, while the etymology of a personal name may be limited to (even stop at) the closest name (onyma), and hence the transanthroponymised appellative which underlies it. In this case, the multiple meanings of the appellative which help with the discovery of the origin of the family fame, are obtained according to *the principle of the onomastic probability* (s.n.). In fact, it is the idea (developed by comparing the etymologies of the appellatives with those of proper names), which A. Meillet (1934, apud Constantinescu 1963: XLII) had enounced a few decades earlier, stating that, generally, “it can be said that, the etymologies of the proper names are uncertain”.

In this sense, the Ukrainian researcher P.P. Chuchka (2005: XL) highlights the fact that the etymologisation of appellatives, of personal names and the toponyms which underlie the current family names do not form the scope of the onomast, nor do they form the scope of one which etymologises, of the anthroponomast. They are presented: in the etymological dictionaries of the words (explanatory dictionaries), in the dictionaries of personal names and in the etymological dictionaries of toponyms. And, still, P.P. Chuchka is not completely right, because, in the case of the appellatives, it is necessary to indicate the meaning or meanings of the lexemes which underlie the anthroponyms, while, regarding the personal names or, more precisely, the hypocoristics or their derivative forms, they have to be presented in order to discover which was the language in which the truncation took place or which were the means used in the creation of the form of the (primary) anthroponym turned family name.

A differentiation between the researcher of family names (anthroponomast), the one of appellatives (etymologist) and that of toponyms (toponomast) is made by the same Ukrainian linguist, P.P. Chuchka (2005: XL-XLI). Thus, we discover that the onomast who studies the etymology of family names (i.e. their primary meaning and the primary form) one needs to discover the origins of the anthroponym (later turned family name), to show which language it originates from, indicating the role which the respective designation (semantically and structurally) until one reaches a conventional but stable sign of identification of a family or of a people (and not just of a generation) and what phonetic and grammar changes it has undergone since the introduction of the Civil Code. Furthermore, when possible, one ought to bring to light as well the reasons which have led to the creation of the respective family name.

It is a known fact that the *degree of credibility* of the onomastic etymologies (and even more so in the case of the anthroponyms) is much more reduced than that of the etymologies of a common name, for, as N.A. Constantinescu (1963: XLII) stated, “the proof to this was brought about by all the onomastic researchers”. Anyone who etymologises an appellative will start one’s work relying on three well-known details: 1) the exponent under the guise of the acoustic or optical signal, that is to say, the word whose meaning has to be discovered; 2) the designate, more precisely the content or the meaning, which are included in the exponent (in the word) and 3) the referent, that is the denoted, as a concrete object (in most cases), referred to by means of the exponent. Thus, the researcher of the etymology of an appellative, searching in the form the first meaning of the common name, as well, has, on the one hand, the possibility of researching the phonetic history of the name, and, on the other hand, its semantic evolution. At the same time, the etymologist of common names may follow closely both the name (onoma), and the as well as the denoted (the object or the notion), but especially the connections between them (Chuchka 2005: XL).

In the same context, the researcher of the etymology of a toponym (the toponomast) has some advantages over the anthroponomast. The toponomast is familiar with the etymology of a geographic name, whose etymology needs to be discovered (for a toponym is the name of a concrete geographic object, of a mountain, of a settlement, of a hill, of a river, etc.). One has, in most cases, the ability to see each of the enumerated denoted (mountain, settlement, hill, river), namely the geographic objects named and localised in a certain space, in order to “be able to establish the degree of semantic correspondence between the name and the named object” (*Ibidem*).

At the disposal of the researcher of the etymology of family names (of the anthroponomast), as noted by P.P. Chuchka (2005: XL-XLI), are just the names, namely the exponent (and that isn't always authentic). The bearers of the current family names are not their first denoted. Almost every family name has lost (or has changed) its lexical meaning, at least two-three centuries ago, and the relevant motivation of its way of formation has disappeared ever since then, when its ancestors began transmitting to their children or nephews the name of the authentic denominated (of the first named). The Anthroponomast – as stated by the Ukrainian linguist – is unable to see the first bearer of the that respective name (which functioned as a soubriquet or an agnomen), a privilege enjoyed by the toponomast. For example, after the disappearance of the first *Mureșan* or a *Ruscovan*, of *Cobel* or *Hamor* or of *Kormos* or *Magas* a few dozen generations have passed, and, as such, in the physical, mental or other characteristics of the offspring of *Mureșan*, *Ruscovan*, *Cobel*, *Hamor*, *Kormos* or *Magas*, one cannot see the features of the first one to bear this name. The current offspring of *Mureșan*, *Ruscovan*, *Cobel*, *Hamor*, *Kormos* or *Magas* no longer have the same features of differentiation and individualisation their ancestors used to have a few hundred years ago. Only the family names have remained, but their aspect has often been deformed, *disfigured*⁴, by the representatives of the administrations which spoke a different language than the one wherein the respective names were formed (born). This *disfigurement*, i.e. change in the sound level and the orthography of the family names specific to the Ukrainian settlements of Maramureș, has been done in time in two ways, compared to the other villages, where, there was usually only one.

The first consisted in the fact that, in some cases, the civil servants working at the register office were not very (or at all) familiar with Ukrainian or Romanian, registering family names according to the phonetic system of the language they mastered, thus, changing its form (orthography). Consequently, these forms have been adapted, according to the degree of mastery of Ukrainian, (or, in some cases, of Hungarian). The numerous orthographic varieties of a single name, borne by members of the same family, which were recording mistakes in the documents of the Registry Office, bear witness to the latter. For example, the family name *Andrașciuc* shows up, in the official registry, with the spelling varieties *Andrasciuc* and *Andrascuk*; *Ardelean* – *Ardelan*, *Ardelian*, *Ardyelan* și *Argyelan*; *Babinét* – *Babineți*, *Babinecz* and *Babinets*; *Boiciuc* – *Boicsuk*, *Boiczuk*, *Bojcsuk* and *Boiciuk*; *Calena* – *Calina*, *Kalina* and *Kalena*; *Copoșciuc* – *Coposciuc*, *Kopoșciuc*, *Koposciuc*, *Kopoștiuk*, *Kopostiuk*, *Kopoștiuc*, *Kopostiuc* and *Koposcsuk*; *Cvașciuc* – *Kvasciuc*, *Kvașciuc*, *Kvașciuk* and *Kvascsuk*; *Grijac* – *Grizsak*, *Grijac*, *Gridjac*, *Gridjak*, *Gridzsak* and *Gridjeak*; *Holovciuc* – *Holouciuc*, *Holociuc* and *Holovcsuk*; *Lavița* – *Lavicza*, *Lavica* and *Laviță*; *Malearciuc* – *Maliarciuc*, *Malyarciuc*, *Malyarcsuc* and *Malyarcsuk*; *Mesaroș* – *Meisaroș*, *Meișaros*, *Mesaros*, *Meșaroș* și *Meszaros*; *Miki* – *Mica* (the two forms – *Miki* și *Mica* – can be found in members of the same family); *Nebeleác* – *Nebeliac*, *Nebelyeak*,

⁴ It is the reality one has noticed as a result of analysing the family names and of the anthroponymic systems specific to this part of Romania.

Nebileac, Nebiliac and Nebiliak; Novoselenski – Novoszelenski, Novoszelenschi, Novoszlenski and Novoszlenschi; Romaniuc – Romaniuk, Romanuk, Romanyuc and Romanyuk; Semeniuc – Semeniuk, Szemieniuk and Szemenyuk; Traista– Traistă, Treista and Treisza; Țifrac – Czifrac, Czifrak, Cifrac and Tifrac (even three of the respective forms can be found in members of the same family); Vîrva – Varva and Vărva.

The second cause of the disfigurement and of the emergence of the different forms of one and the same name is not specific just to the Ukrainian villages in the area but to all settlements in Transylvania (regardless of ethnicity), as well as to other areas formerly under Hungarian rule. It is about the campaign of Magyarisation of the family names which had started earlier, but the “first constraint in this sense was made by Emperor Joseph II against Jews who were clinging on to their traditions and would not get it through their minds to quit the habit of adding the particle *ben* to the name of the father. By decision 10.426 of 23 July 1787, it was decreed that, without any exception, each Jew would take on a German name and bear it unchanged for the rest of his life” (Chende-Roman 2009: 92).

This process has reached its peak with the establishment, in 1881, in Budapest, of the Central Society for the Magyarisation of the Name, whose president, Simon Tekeles published, in 1898, the document *How to Magyarise the family name*. “The results obtained in this sense can be seen by researching the records of the registry office from the end of the 19th Century and the beginning of the 20th Century” (Chende-Roman 2009: 328-329)⁵. We all know what followed next. For example, one can find family names such as *Gerlai* (a variety of *Gherlan*, as it is, as a matter of fact, pronounced by the locals); *Petrovai* (in the mind of the inhabitants identical to *Petrovan*); *Ruszinka* (where, *o* is graphically rendered as *a*, pronounced: [Rúsin’ko]); *Morocsilla* (the magyarised form of the Ukrainian family name *Morocylo* < appellative *moróčylo* < verb *moróčyty* (dialectal *moróčity*) “to pull one on somebody, to deceive, to double-cross”) as well as numerous translated names⁶: *Almași, Halas, Horvat, Logoș, Mesaroș, Molnar, Nemet, Oros, Pipaș, Varga*, etc.

But let us return to the process of the etymologisation of a toponym, in whose case, as stated above, the named geographic objects (the mountain, the settlement, the hill or the river) are exactly localised, compared to the contemporary bearer of a family name who does not enjoy the same privilege. What’s more, the first person referred to by the current family name may have not even been born around here, one’s great-grandfather coming here from other areas and even from a different country (speaking a different language), whence one has brought a ready-made family name, which may (or may not be) similar to a Romanian, Ukrainian, Hungarian, etc. word, and one’s followers may have, in time, been assimilated by another population, while still retaining the respective foreign name (for example, the family name *Cosovan*, who, for the people in the south may have been based on the toponymical name *Kosovo* (in former Yugoslavia, today the Republic of Kosovo) + the suffix *-an*, but in the case of the Ukrainians, this name has originated in the Ukrainian toponym *kosován* < toponymical name *Kosovo* (a place in the Ukrainian region of Ivano-Frankivsk) + Ukrainian suffix *-an*; another example would be the family name *Rișco* which, depending on the area where it is encountered, could be: 1. a derivative of the Polish *ryś* “lynx (mammal)” + suf. *-k(o)*; 2. a continuation of the personal name *Ryško* which, in some Slavic languages, is a hypocoristic of a western name such as *Richard*,

⁵ The content of the document (translated into Romanian) was published (for the first time here – s.n.) at the end of the same volume (Chende-Roman 2009: 459-504).

⁶ These names are rendered under the forms which have been found in the official documents of the Ukrainians of Maramureș.

Fridrich, Ditrich; 3. a transfer of the Hungarian name of the ginger cow to the man (*riška* < Hungarian appellative *riska* “red-headed, ginger”); 4. a continuation of the agnomen *Рызьбо* which is based on the appellative *рыжий* “red-headed”) (Chuchka 2005: 485). The anthroponym *Riško* is specific to other Slavic people as well⁷.

Under these circumstances, a few more difficult problems stand in the way of the researcher of the etymology of family names. “The object of the etymologisation of family names, as highlighted by P.P. Chuchka (2005: XLI), is not the entire history of the lexeme which underlies that respective name, from its appearance in the language, but only the period when the lexeme became a hereditary proper name of someone who started a certain family.” But will the anthroponomast succeed every time in this enterprise? Highly unlikely, and even if one cannot succeed in a certain etymology, but in one “more or less likely [this] may be useful in the systematisation of the onomastic material, until a better one is discovered...”, as stated by N.A. Constantinescu (1963: XLIII).

Ideally, the anthroponomast establishes what was, a few hundred years ago, the respective word turned into family name, being compelled to identify the sound level, i.e. the phonetics and the original meaning of the respective lexeme to be able to present “the phono-morphematic structure of the anthroponym, but also the way in which it characterised its first bearer. The etymologist has to clarify if the analysed sound complex has been, in a certain area, at certain point in time, only a rare personal name or a specific soubriquet” (Chuchka 2005: XLI) or an agnomen characteristic for the denoted.

In the case of family names based on personal names (baptismal names), it is very difficult to establish the semantics, they cannot always be etymologised, because personal names are usually asemantic, and, furthermore, their etymologies are covered by dictionaries of personal names. It is important to indicate the language, the dialect or speech of the respective names (for example: *Andraș, Ferenc, Lucaci, Matus, Moiş, Tamaș, Tivodar; Calena, Fetico, Clepa, Copa, Haraseniuc, Hreniuc, Meșco, Miklos, Moisiuc, Vancea; Barbu, Cristea, Danci, Ieremiaș, Ilieș, Sav*), the emotional content it had at the time, and, especially, if they have ever been used in a speech or another, having in mind that the anthroponyms borrowed from another language (dialect or speech) have the greatest degree of individualisation. Therefore, as stated by N.A. Constantinescu (1963: XLII), one has to keep in mind that: “Sometimes, the stem-name or a derivative may have two or more different origins, which one needs to take into account...”. Consequently, it is worth mentioning that in the situations when a family name is based on a personal name, in most cases, it is preferable to present the etymologies of these name, as they are presented in the specialised dictionaries. But the existence of the numerous proposed solutions, as stated even by some of the authors of such dictionaries, creates some difficulties in choosing the correct etymology, especially if one takes into account the fact that the respective names have appeared two thousand years ago or even much earlier before (it is, especially true, about the hagiographic names of the Old and New Testament). In this context, one may remember the statement of Cristian Ionescu (2001: 7): “for many names the solutions [it is about the explanations of the name put forward over time by various linguists, but not only them – s.n.] seemed unsatisfactory, but one has to admit that our attempts at finding a new explanation have yielded few results”.

⁷ Met at the Slovaks (cf. Knappová 1985: 156) and Belarussians (cf. Sudnik 1965: 39). Moreover, it has a high frequency at the Poles, where one can find the derivatives *Ryszkowicz* (mentioned in 1425 A.D.) and *Ryszczuk/Ryszczyk* (cf. Rymut, 2001:379).

The task of the etymologist is considerably more difficult when the family name is based on an appellative. The researcher has to identify the form of the common name and to show its meaning (or even the multitude of meanings) which may (have) become the prototype of the respective anthroponym, turned into family name. If one considers that the majority of the nouns, which underlie family names, are polysemantic lexemes and the metaphoric meanings of the names of beings, plants, tools or other appellatives found in monolingual dictionaries (even more so in the historical or dialectal dictionaries) are not always etymologically analysed, then one “may imagine the research and suppositions an etymologist of family names has to make” (Chuchka 2005: XLI).

Since there is a motivational connection between the names, based on appellatives, which appeared a few hundred years ago, and the real features of their contemporary bearers no longer exist, it is easy to understand why the degree of probability of the proposed etymologies will be lower than in the case of family names based on personal names. As stated by P.P. Chuchka (2005: XLI-XLII), “even if we would take into account all the possible causes of naming people, all the possible functions and the entire valency of each morpheme in a lexeme, our etymologies will, often, be only some probable etymologies. It is not without reason, that the people who compile etymological dictionaries, in the case of such names, set forth prudently and firmly, two or more etymological interpretations”.

Taking into account the geographic position of the Ukrainian settlements in Maramureș, it is normal that we witness a “linguistic diversity”, which leads to the fact that the family names of the three anthroponomic systems contain many foreign elements. Having been in contact for a few centuries with the speakers of Romanian, Hungarian, German, Czech, Slovak, Hebrew, etc. many family names of the Ukrainians living here, may have alternative etymologic interpretations (as is the case of family names such as: *Babota*, *Bodnar*, *Bondiuc*, *Bota*, *Butean*, *Canius*, *Catrineș*, *Cobel*, *Covaci*, *Husar*, *Kail*, *Ostaș*, *Pipaș*, *Rișco*, *Rus*, *Sarca*, *Șanta*, *Șevera*, *Vida*, *Vincz*, etc. for example, *Bódnar*⁸: is based on the (local) Ukrainian appellative *bódnar* “cooper”, which has a correspondent in Hungarian, in Slovak, *bodnár* “1. «idem»; 2. wheeler, wheel seller” (Chuchka 2005: 77) and in Romanian (< Romanian appellative *bodnar*, variant of *butnar* „cooper” – Jordan 1983:62) and many others⁹.

Among family names of the Ukrainians, the foreign element is not just significant, but also very diverse. There are numerous names which are foreign creations, formed from personal names and appellatives specific to the (Romanian, Hungarian, German, etc.) languages which the Ukrainians or their ancestors have come into contact with for a few centuries. However, one has to keep in mind the fact that many foreign appellatives have entered the local lexis of the Ukrainians of Maramureș (as well as those of Transcarpathia who, over time, have settled these

⁸ It has been mentioned between 1572-1575, in Bocicul Mare: *Jo. Bodnar* (Bélay 1943: 128). Today, it is widespread in the Transcarpathian Ukraine, in the rayons: Teaciv, Hust, Mukacevo, Irșava, Mijhirea, Ujhorod, Velykyi Bereznyi, Svaleava and Vynohradiv (cf. Chuchka 2005: 77).

⁹ For example, explaining the family name *Klempuș*, present in the structure of the name *Clempușac/Klempușak*, P. P. Chuchka attributes two etymologies to it and several comparisons which may themselves be explanations of the name: «*Klěmpuș*: 1. appellative hutsul. *klěmpuș/klýmpuș* “plug, peg; yoghurt barrel lid”, moldavian. *klěmpuș* “hook, nail, crook”; 2. Neutral familiary. Polish *Klempa*, *Klemp*, *Klaępa* sau *Klępo* + suf. *-uș* (< appellative. Polish *klępa* “the woman of the clan”, and metaphorically, “an old, elderly, woman”); compare with: the Ukrainian appellative *klěmpa* “a negligent, dirty man, a rag”; Polish appellative *klępa* “disorderly (woman); fat woman”; eastern Slovak appellative. *kl'ampa* “idem”; Serbo-Croatian appellative *klěmpa* “thick-headed; unwieldy, sluggish man; person with an ugly walk”» (2005: 266) and with the «local (Transcarpathian) Ukrainian appellative *kl'ampa* “jade; a cow barely able to walk”» (*Ibidem*: 276).

areas), during the past seven centuries or even more. Consequently, many appellatives may be, from this point of view, an integral part of the lexis of their speech. Thus, the polysemy and homonymy may lead to a situation where one and the same family name may, nowadays, have several etymologies, especially in the *multi-ethnic* regions. In this case, the respective family name has a *multiple etymology*. For example, the family name *Rus*¹⁰, considered in onomastics, (and not only in the Romanian onomastics) a name with multiple etymology, may be based on: 1. the invariable adjective *rus* „blond, roșcat, bălai”¹¹ (Chuchka 2005: 493); 2. The old ethnonym *rus*, which the Poles, Slovaks, Czechs, Croats, Serbians, Bulgarians, even the Romanians, since times immemorial till today have used to refer, especially, to the Ukrainians, (the inhabitants of the kievian Rus’)¹² and, in general, to all the eastern Slavs, thus distinguishing them from the

¹⁰ The first mention of the anthroponym *rus*, was found in Poland, in a document from 1136, which documents three bishops: *Zlaus*, *Ruz* and *Sul*, while, in Czechia, the name *rus* has been popular ever since the XII century (cf. Chuchka 2005: 493). In the historical county of Maramureș, the male name and family name *Rus* has been used, according to the documents in the XVI century, being mentioned in the Ukrainian settlement Seredne Vodeane (Apșa de Mijloc), in 1525: *Laz. Ruz* (Bélay 1943: 122); in Moisei, in 1600: *Nic. Ruz* (Bélay 1943: 175); in Budești, in 1604: *El. Ruz* (Bélay 1943: 131); in Rozavlea, in 1605: *Rusz Jonucz* (Bélay 1943: 187); in Bîrsana, in 1605: *Gr. Ruz* (Bélay 1943: 123); in Danylove, in 1605: *Ge. Ruz* (Bélay 1943: 189); in Săpânța, in 1605: *Ivon Michaila Ruz* (Bélay 1943: 193) in Lunca la Tisa, in 1672: *Rusz Miklos* (Bélay 1943: 173) and in many others. Our opinion is that the anthroponym *Rus* (in Hungarian *orosz*) has been used much earlier, because, on the one hand, the ethnonym *orosz* has been used by the hungarians in the XII century (cf. Chuchka 2005: 420), and, on the other hand the valley of Ruscova has been mentioned as *Orosz viz* “the water of the Russian, the Russian water”). Moreover, it is worth mentioning that the ethnonym *Rus* (which was used to refer the population of the Transcarpathian Ukraine, which used to belong to the Kievan Rus’, the future Ukrainians), as mentioned in the Hungarian annals (cf. Magister P. (Anonymus) 2005: 27), began to be used in the first half of the XI century, when King Stephan I of Hungary named his son Emeric governor of the of these lands titled “duke of the Rusinians” (“dux Ruizorum”), the Hungarians taking the ethnonym *Rus* and translating it, first with *ruiz*, then by *wruz*, and finally by *orosz* (for details, see Herbil 2018: 250 and the others). The same ethnonym, which referred to the future Ukrainians, is found in many place names in Transylvania, all of them mentioned starting with the first half of the XIII century (cf. Herbil 2018: 256-257). With this in mind, one can say that the statement of N.A. Constatinescu (1963: 364-365) according to which *Rus* may indicate the ethnic origins only after 1775 is completely, at least in this area of Romania.

¹¹ The *Rus* anthroponomic theme was the basis of the numerous derivatives in the Slavic onomastics, and in some people, for example, the Serbians, Bulgarians and their neighbours it is also used as a personal name (Ilčev 1969: 432-433; Constantinescu 1963: 364-365; Grković 1977: 171; Šimundić 1988: 296-297).

¹² And this is proof of the fact that the Ukrainians have lived in these areas ever since the Kievan Rus’. *Rus* cannot be connected, as many people do, to the homonym *Rus* (citizen of Russia), since, to refer to an inhabitant of the Muscovite (Czarist) Empire one would use, until the XVII century (the rule of Peter I), terms such as *muscal*, *moscal*, *moskavian* etc., as their country was called, according to the European maps of the time, *Moscovia*. Studying the ancient documents of the Moldovan region, Corneliu Reguș (2017: 35-61) has reached the conclusion that our chroniclers, especially the Moldavians, would use different names for the two people: Ukrainian and Russian. Accordingly, for the former (the Ukrainians) they would use the terms: the masculine *rus*, the feminine *ruscă*, the plural *ruși*, their language being *rusească*, and their lands – *Rusii* (from *Русь*). For the latter (the Russians), and their country Russia, there are, in the Romanian historiography, the following terms: the masculine *moscal*, the feminine *moscalca*, the plural *moscali*, while the Empire was called *Moscovia* (*Mosc*, *Țara Moscului*, *Țara Moschicească*). As such, the etnonyms *rus*, *rusin*, *rutean* (*рус*, *русин*, *рутенець*), originating in the name of the first motherland of the Ukrainians, *Rusi* (in order to create confusion, in the XIX century, the czarist Russians invented the term *Kievan Rus*), have been used throughout history, to refer to the representative of the same people, the Ukrainian (*rus* = *rusin* = *rutean* = *ucrainean*). For example the etnonym *rutean* and the phrase *limba ruteană* (= *ukrainian/ukrainian language*) are based on the German *Rutean*, a word originating in Latin (as in the diplomas of the XI-XVI centuries one frequently encounters the forms *Rutenii* and *Ruzinii*, meaning rusini, inhabitants of the Kievan Rus’), by which, during the Austro-Hungarian period, the Germans would refer to the western Ukrainians (the ones in Galicia, Transcarpathia) – *Rutheni*, and the language spoken by them – *ruthenische Sprache*. The certainty that the ethnonym *rus* was widespread in the Romanian (Vlach) linguistic area is based on both the existence of the numerous

other slavs; 3. Romanian appellative *rus* "the name of two species of insects"; or the name of a fish "gudgeon" (Jordan: 1983: 400). And there are numerous such examples.

Setting aside the concept of *multiple etymologies*, Al Graur (1950: 33) reached the conclusion that "the etymology has to be found where it lay, that is to say either in its own language, or in a foreign one, if the elements of enlightenment come from one or more foreign languages. The fact that we have found a starting point in our own language is no excuse for delving into other languages. Only that etymology may be just which takes into account all the present elements, which illuminates all the aspects, of form and content, of the history of a word, without neglecting the fact that it may stem from several places at the same time."¹³ In other words, as stated by I. Coteanu and M. Sala (1987: 78), it is "about the possibility that word may simultaneously have several etymons. A word such as *mausoleum*, ..., proves it, as it may have been borrowed by some from Latin, by others from German, still by others from Italian or Spanish. As the forms widely coincide, it is practically speaking, impossible to establish who introduced the word *mausoleum* in Romanian and from where."

From this point of view, an even more difficult problem for a researcher would be the etymologies of the numerous family names based on appellatives, especially the ones which name professions, crafts or miscellaneous occupations, like *Bodnar*, *Covaci*, *Husar*, *Pipaș*, *Șipoș*, etc. Each of these family names has equivalents (or correspondents) not just in the local appellatives of Ukrainians, but in those of Romanians or Hungarians, or those of other nations in the area. Moreover, many of the family names considered Romanian, may be formed from the appellatives which one also meets in the Ukrainian speech, e.g. *bumbar*, *lavița*, *traista*, etc. Since the appellative was (or still is to this day) part of the lexis of the Ukrainian speech, the "Namengeber" of the respective anthroponym may have been a speaker of the said speech. This compels us to take into account the fact that the respective family name may be Ukrainian in origin. Any appellative of this kind may have been part of the lexis of the Ukrainians at the moment of formation of the anthroponyms which became family names.

A distinct category is made up of family names which are based on several etymologies, even in the same language, since, as Al. Graur (1950: 32) had noted "A word may have more etymologies without originating in different languages, but by being borrowed several times from the same place. This thing happened because the original word may have changed its form or meaning between the first borrowing and the second borrowing, therefore, the second time, it was loaned with a certain degree of alteration". Moreover, the previous statement is also valid in the case of dialects of a language. The following names may be included in this type of etymology: *Belbe*, *Bota*, *Bumbuc*, *Doda* – Romanian; *Calena*, *Canius*, *Cobel*, *Hera* – Ukrainian, etc.

Far more numerous problems are posed by family names whose theme is biblical or calendar-related, and, especially those which are based on hypocoristic constructions or derivatives thereof, they may have identical forms in other languages as well (*Andraș*, *Costea*, *Ferenț*, *Matus*, *Miklos*, *Moiș*, *Ștefan*, *Tomaș/Tamas*, *Timiș*, etc.).

toponyms based upon it (*Rus*, *Rusu*, *Ruși*, *Rusca* or derived with various suffixes: *Rusenii*, *Rusești*, *Rusova*, *Ruscova* etc.), and the family names (*Rus*, *Rusul*, *Rusca*, *Rusan*, *Rusescu*) as well as the surnames (*Rus*, *Rusul*, *Rusca*, *Rusiu*, *Ruscan* etc.), which are well-anchored in the Moldavian diplomas of the XV-XVII. In conclusion, the existence of the family names and toponyms which are based on the ethnonym *rus*, indicates the presence of a Ukrainian (or Proto-Ukrainian population) in the areas of the current counties: Maramureș, Satu Mare, Bihor, Sălaj, Cluj, Bistrița-Năsăud, Sibiu, Suceava, Botoșani, Neamț, Iași, Bacău, Vaslui, Galați, etc.

¹³ The study of Al. Graur (1950) is the first work on this topic. The problem of multiple etymology will be mentioned again in other works of the same linguist: Graur 1963; *Idem* 1975.

Ideally, in the etymologisation of family names, would be the discovery and presentation of the origins, the original meaning and the functions of the anthroponyms which had become family names. It is not absolutely necessary to discover the etymology of the stem or that of its underlying theme, and it is not necessary to present their evolutions entirely. An exception, in this sense, must be made for the “debatable” appellatives (with multiple etymologies) and for the personal names, especially the calendar names.

For a better understanding of the proposed etymology, the researcher should try to reveal the linguistic environment where the formation of the anthroponym turned into family name took place, to observe the conditions in which the lexemes became anthroponyms (and, later, family names), illustrating, at the same time, the first steps and their employment in the position of personal names. Starting with this reasoning, family names belonging to an anthroponomic system, ought to be compared to other identical ones, related or similar to the ones from other regions of that country or to the ones of the neighbouring people. The indication of the first mentions in written documents (where possible), of the variants of family names existing in the official documents of the bearers thereof, the area and the frequency of the anthroponyms turned into family names, but also the contemporary functioning of the lexemes which underlie them, would add a plus to anthroponomastic analysis.

The corroboration of all these data will bring about an answer regarding the problems referring to: the population who created the family name (Ukrainian, Romanian, Hungarian, Polish or any another); to which language the lexemes which underlie them belong; if they are formed directly from appellatives or from proper names; whose are the morphological procedures (of word formation) used in their emergence; are they specific to a language, in general, or to a dialect or local speech.

BIBLIOGRAPHY

1. Bélay, V. (1943), *Máramaros megye társadalma és nemzetiségei. A megye betelepülésétől a XVIII. század elejéig*, Budapesta.
2. Chende-Roman, Gheorghe (2009), *Antroponimie: din onomastica Țării Silvaniei*, Zalău, Ed. Silvania.
3. Constantinescu, N.A. (1963), *Dicționar onomastic românesc*, București, Ed. Academiei.
4. Coteanu, I., Sala, M. (1987), *Etimologia și limba română*, București, Ed. Academiei RSR.
5. Chuchka, P.P. (2005), *Prizvyshcha zakarpatskykh ukrajintiv: Istoryko-etymolohichnyj slovnyk*, Lviv, Svît.
6. Graur, Al. (1950), *Etimologie multiplă*, in „Studii și cercetări de lingvistică”, I, București, fascicula 1, p. 22-34.
7. Graur, Al. (1963), *Etimologii românești*, București, Ed. Academiei R.P.R.
8. Graur, Al. (1975), *Alte etimologii românești*, București, Ed. Academiei R.S.R.
9. Grković, M. (1977), *Rečnik ličnih imena kod Srba*, Beograd.
10. Herbil, Ioan (2007), *Supranume și porecle din Rona de Sus (județul Maramureș)*, in vol. „Un om, un simbol: In onorem magistri Ivan Evseev”, coord. Marin Bucă, București, Ed. CRLR, p. 292-312.
11. Herbil, Ioan (2010), *Analiza supranumelor și a porecelor din Crăciunești (județul Maramureș)*, in vol. „Studii de limbă, literatură și metodică” (lucrările „Simpozionului internațional «Aktual’nyje tendenciji v issledovaniji slov’anskich jazykov, literatur i

- kul'tur», 19-20 iunie 2008, Cluj-Napoca»), XIII, coord. Sanda Misirianțu, Cluj-Napoca, Ed. Napoca Star, p. 66-83.
12. Herbil, Ioan (2018), *Studii de dialectologie și toponimie ucraineană din România*, Cluj-Napoca, București, Ed. Casa Cărții de Știință, Ed. RCR Editorial.
13. Ilčev, St. (1969), *Rečnik na ličnite i familni imena u bălgarite*, Sofia.
14. Ionescu, Cristian (2001), *Dicționar de onomastică*, București, Ed. Elion.
15. Iordan, Iorgu (1983), *Dicționar al numelor de familie românești*, București, Ed. Științifică și Enciclopedică.
16. Knappová, M. (1985), *Jak se bude jmenovat*, Praga, Academia.
17. Magister P. (Anonymus) (2005), *Gesta Hungarorum* (in trans. Kamila Neipavera), Ujhorod.
18. Meillet, A. (1934), *Le slave commun* (2ème éd. avec A. Vaillant), Paris.
19. Reguș, Corneliu (2017), *Ukrajintsi v Rumuniji*, București, Ed. RCR Editorial.
20. Rymut, K. (1999, 2001), *Nazwiska pollaków: Słownik historyczno-etymologiczny*, tom I (A-K), tom II (L-Ż), Kraków.
21. Sudnik, M. R. (1965), *Slounik asabovych ulasnych imen*, Minsk, Navuka i tehnika.
22. Superanska, O.V. (1971), *Imovirnisna onomastyka*, in „Movožnavstvo”, nr. 4, Kiev, p. 35-40.
23. Šimundić, M. (1988), *Rječnik osobnih imena*, Zagreb.

EXPRESSING POSSESSION: GENITIVE AND OF-CONSTRUCTION IN ENGLISH

Simona Redes

Lecturer, PhD, "Aurel Vlaicu" University of Arad

Abstract: The paper is intended to be a brief presentation of the two different ways of expressing possession in English: the possessive genitive construction (the boy's homework) compared to the corresponding of-construction (the homework of the boy). Even if the two constructions have no substantial difference in meaning between them, they are not fully interchangeable. If choosing one or the other way depends on structural, semantic and pragmatic factors which determine the tendency for preference of one or the other construction.

Keywords: genitive, possession, of-construction, semantics, pragmatic factors

Genitivul fără prepoziție (genitivul sintetic) și construcția cu particular *of* (genitivul analitic) au coexistat în limba engleză încă din secolul al IX-lea. În acel moment, genitivul fără prepoziție era construcția obișnuită și, datorită faptului că limba engleză a fost și încă este o limbă sintetică, genitivul a apărut într-un număr aproape egal fie în fața, fie după substantivul modificat. Construcția cu particular *of* a fost o variantă marginală, care, conform lui Fries¹, apărea în mai puțin de 1% din toate formulările. În următorii patru sute de ani, situația s-a schimbat drastic. Reducerea treptată a sistemului inflexionar și dezvoltarea unei ordini fixe a cuvintelor a dus la dispariția genitivului post-pus până în 1300. În timp ce până în anul 1200 genitivul post-pus a fost înlocuit de varianta sa ante-pusă în cea mai mare parte a tuturor cazurilor, construcția cu particula *of* a câștigat din ce în ce mai mult teren începând cu anul 1200 și a început să înlocuiască genitivul atât ante-pus cât și post-pus.

În jurul anului 1300, construcția cu particular *of* a fost cea mai frecventă variantă (84,5%)². În perioada limbii engleze medievale târzii și în perioada limbii engleze moderne timpurii, utilizarea extinsă a formelor de genitiv fără desinența *s* în anumite dialecte a slăbit și mai mult poziția genitivului³. Cu toate acestea, în limba engleză modernă, genitivul și-a recâștigat poziția, mai ales în anumite variante ale limbii engleze, cum ar fi scrierea jurnalistică⁴ sau engleza americană⁵. Deși în anumite contexte ambele construcții se exclud reciproc, există domenii mari de suprapunere unde ambele variante sunt posibile. În aceste domenii, alegerea dintre genitivul fără prepoziție și construcția cu particular *of* nu este după bunul plac ci "este

¹Fries, 1940:206

²*idem*

³Altenberg, 1982:13

⁴Raab-Fischer 1995:13

⁵Jahr 1981:22

determinată în mare măsură de numărul de factori de condiționare, lingvistici și extra-lingvistici"⁶.

Lucrarea de față își propune să prezinte în detaliu situațiile în care se preferă sau este obligatorie folosirea uneia sau alteia dintre cele două variante.

Genitivul fără prepoziție din limba engleză se marchează de regulă prin desinența *-s* precedată de un apostrof, de aceea genitivul cu *'s* se mai numește și genitivul sintetic. Această desinență se adaugă la forma de singular a substantivului și la câteva substantive cu formă neregulată de plural:

*The **student's** pen was missing at the end of the class.*

***Men's** clothes are usually more conservative than **women's**.*

În anumite cazuri, cum ar fi: forma de plural a substantivelor regulate sau substantivele nume de persoane terminate în *-s*, se adaugă doar apostroful la sfârșitul cuvântului, renunțându-se la desinența *-s*.

*After dinner they went up to the **boys'** bedroom.*

Georgiana Gălățeanu-Fîrnoagă și Ecaterina Comișel fac câteva completări importante legate de exprimarea genitivului în cazul numelor proprii⁷. Astfel, în engleza britanică mai ales, la numele proprii terminate în *-s* se poate întâlni și genitivul cu *'s*. De regulă apostroful singur, fără desinența *-s*, se adaugă la numele mai vechi, clasice sau străine (***Cervantes'***, ***Don Quijote'***, ***Socrates'** concepts*).

Genitivul este marcat la ultimul cuvânt în cazul grupărilor de cuvinte și a titlurilor compuse: *my **mother-in-law's** job*, ***Henry the VII's** son*. Dacă avem două substantive legate prin *and* care denumesc posesorii aceluiași obiect, marca genitivului se adaugă doar la sfârșitul celui de-al doilea substantiv:

*Larry is **Cath and Jack's** nephew.*

Dacă obiectul are posesori diferiți, atunci marca genitivului se adaugă la fiecare dintre cele două substantive:

*I don't agree with this kind of attitude, **Jenny's** words and **Luke's** mean remarks.*

Un substantiv în cazul genitiv fără prepoziție, având funcția sintactică de apozitie, primește desinența *-s* doar la ultimul cuvânt:

*Have you ever met my cousin **Jill's** sister?*

În *Longman Written and Oral English*⁸ se enumeră toate cazurile de întrebuițare a genitivului sintetic în limba engleză. Considerăm necesară enumerarea tuturor categoriilor de substantive care pot primi desinența *-s* pentru exprimarea genitivului:

⁶Altenberg 1982:12

⁷ Georgiana Gălățeanu-Fîrnoagă, Ecaterina Comișel, *Gramatica limbii engleze*, București, Editura Lucman, , 2003, p. 107.

⁸ D. Biber, S. Johanson, G. Leech, S. Conrad, E. Finegan, *Longman Grammar of Spoken and Written English*, Londra, Editura Longman, 1999, p. 293.

— numele proprii:

*Do you remember **Jack's** black suit?*

— substantivele care denumesc animale mari:

*The **whale's** skin was all covered with mud.*

— substantive colective:

*The main topic of the conference was their **nation's** security.*

— denumiri geografice sau ale unor instituții:

***Romania's** future depends on the future generations.*

— substantive care denumesc unități de timp, spațiu, măsură:

*I can't stand more than **a day's** journey.*

*You must walk **a mile's** distance.*

*It's the equivalent of **a kilo's** worth.*

— câteva substantive comune urmate de *sake*: *for **pity's** sake, for **efficiency's** sake*;

— substantive nume de obiecte care pot deveni masculine sau feminine prin personificare: ***life's** joys, the **ocean's** roar*;

— atunci când substantivul determinat este omis:

***St. Paul's** (Cathedral) is one of the main sights of London.*

— unele expresii, precum: ***a needle's** eye (ochi de ac), to her **heart's** desire, the **journey's** end* etc.

*Driving at **a snail's** pace, she took us down to the harbour.*

În ceea ce privește topica acestor substantive folosite în cazul genitiv fără prepoziție, facem următoarele precizări, ca o concluzie a diverselor afirmații făcute de către cercetătorii lingviști de limba engleză⁹.

Dacă substantivul în genitiv este folosit cu valoare atributivă, atunci el precede substantivul determinat:

*My **mother's** orchids are gorgeous, aren't they?*

Dacă substantivul în genitiv are funcția sintactică de nume predicativ, el se plasează după verbul copulativ *to be* (a fi):

*That semi-detached house is **Joe's**, not yours.*

Există două situații când substantivul în genitiv poate apărea singur, substantivul determinat fiind omis. Prima astfel de situație este atunci când substantivul determinat a fost menționat, anterior, iar cea de-a doua situație apare când substantivul determinat este *shop, house, place, church, cathedral, museum*:

*She sat in her **mother's** armchair. He sat down in his **father's**.*

⁹ Andrei Bantaș, *English for Advanced Students*, Iași, Institutul European, 1993, p. 59.

*She brought these **from the grocer's (shop)** across the street.*

*Madame **Toussaud's** is one of the most visited places in London.*

Când substantivul în genitiv este despărțit de substantivul determinat prin prepoziția *of* atunci acesta urmează substantivului determinat. Acest gen de construcție poartă denumirea de *genitiv dublu*:

*Jill will always be a great favourite **of Larry's**.*

Această construcție, genitivul dublu, constă de fapt dintr-un genitiv în 's cu o construcție cu prepoziția *of*. Ea este folosită doar cu substantive nume de persoane:

*It's no business **of your deskmate's**.*

*This is a photo **of my parents'**.*

Genitivul dublu diferă ca sens de construcția cu particular *of* folosită singură: *a portrait **of Chaucer's*** = un portret făcut de Chaucer are alt sens decât *a portrait **of Chaucer*** = un portret al lui Chaucer (făcut de altcineva).

Prezentând succint această construcție existentă doar în limba engleză, ne vom folosi de ea pentru a face trecerea către cealaltă grupă mare de substantive folosite în cazul genitiv, anume substantive în genitiv precedate de prepoziție.

Construcția cu particula *of* se folosește pentru a exprimi posesia în următoarele situații:

— cu substantive nume de obiecte:

*I don't remember exactly the brand **of the sewing machine**.*

— cu denumiri geografice urmate de un nume propriu:

*The ship was thought to have sunk in the gulf **of Mexico**.*

— cu nume proprii, în locul genitivului sintetic atunci când:

a) numele proprii constau dintr-un substantiv cu apozitie:

*There were lots of tourists admiring the statue **of Liberty**.*

b) numele proprii sunt exprimate prin substantive coordonate:

*The table **of my parents, my grandparents and my brother** was still empty at 8 o'clock.*

c) când se dorește scoaterea în evidență a numelui propriu:

*I'm not interested in anything else but in the sonnets **of Shakespeare**.*

— cu nume de animale mici:

*The picture showed the colourful wings **of the butterfly**.*

— cu substantive nume de persoană în următoarele cazuri:

a) pentru întărire:

*To think that I, the son **of the humble sweeper**, should be treated like a king!*

b) când substantivul determinat este urmat de o propoziție subordonată relativă:

All through the night he pursued the vision of a woman whom he had met years before.

c) când substantivul determinat este precedat de articolul nedefinit sau de un demonstrativ:

I am a great fan of this footballer.

She had to fill in the name of only one English musician.

CONCLUSIONS

Cazul genitiv prezintă o situație mai complexă atât în ce privește modul de construire, cât și funcțiile pe care le dezvoltă în enunț. Am pornit, sub raport formal, de la cele două tipuri de genitiv din limba engleză, *genitivul sintetic* (fără prepoziție) și *genitivul analitic* (cu prepoziția *of*). Prima constatare a fost că în limba engleză contemporană atât genitivul fără prepoziție cât și cel cu prepoziția *of* sunt la fel de des întâlnite în engleză și că actualizează în propoziție aceleași funcții sintactice. Cele două construcții sunt bine cunoscute și nu am insistat asupra lor decât în măsura în care în engleză apar unele construcții specifice la cuvintele compuse sau la numărul de posesori. De altfel, am menționat, că așa cum apare în *Longman Written and Oral English*, toate cazurile de întrebuintare a genitivului sintetic în limba engleză. Am scos apoi în evidență ca o realizare specifică ceea ce numim *genitivul dublu*, cu desinență și prepoziție. Am subliniat diferențele semantice între construcția cu *of* singur și genitivul dublu: *a portrait of Chaucer's*, de exemplu, înseamnă „un portret făcut de Chaucer“, pe când *a portrait of Chaucer* este „un portret al lui Chaucer (făcut de altcineva)“.

La genitivul analitic sau cu prepoziție se constată în engleză că prepoziția *of* elimină desinența *-s*. În plus, prepoziția *of* cere acuzativul, dar construcția *of*+substantiv în acuzativ este echivalentă cu genitivul.

Pentru a facilita însușirea și utilizarea corectă a celor două modalități de exprimare a posesiei, am enumerat situațiile în care se folosește fiecare dintre ele. Sub raport sintactic, funcția de bază a substantivului care exprimă posesia în limba engleză este cea de atribut.

BIBLIOGRAPHY

Altenberg, B., *The Genitive vs. the Of-construction. A Study of Syntactic Variation in 17th Century English*. Lund: LiberFörlag, 1982.

Bantaș, A., *English for Advanced Students*, Iași, Institutul European, 1993.

Biber, D., S. Johanson, G. Leech, S. Conrad, E. Finegan, *Longman Grammar of Spoken and Written English*, Londra, Editura Longman, 1999.

Fries, C. C., *On the Development of the Structural Use of Word-Order in Modern English*, in *Language*, 16, p.199–208, 1940.

Gălățeanu-Fîrnoagă, G., Ecaterina Comișel, *Gramatica limbii engleze*, București, Editura Lucman, , 2003.

Jahr, M. C., *The S-genitive with Non-personal Nouns in Present-day British and American English*, in *ICAME News*, 5, 14–31, 1981.

Raab-Fischer, R., *Löst der Genitiv die Of-Phrase ab? Eine Korpusgestützte Studie zum Sprachwandel im Heutigen Englisch*, in *Zeitschrift für Anglistik und Amerikanistik*, 43, 123–132, 1995.

ROMGLISH OR HOW ENGLISH INFLUENCES CURRENT ROMANIAN, WITH EXAMPLES FROM BUSINESS ENGLISH

Camelia Alibec

Lecturer, PhD, "Mircea cel Bătrân" Naval Academy of Constanța

Abstract: The Romanian language, as any other language, is subject to alterations, borrowings and permanent changes. Therefore is a dynamic language, not static, "altered" by foreign influences. If we strictly refer to the words from the English language (or Anglicisms as they are called) one can say that they have had a positive influence, as they have helped to its permanent freshening, with new semantic and stylistic nuances, implicit to the update of the vocabulary. The essence of a language is to permanently renew, therefore the borrowings from other languages represent an aspect of the linguistic creativity, determined by cultural, social and functional necessities. The present paper will present some frequent Anglicisms in Romanian, mostly those from the business field.

Keywords: anglicisms, borrowings, Romglish, business English.

Limba română este de ceva vreme expusă unei reale ofensive a limbii engleze. Întrebarea care se pune este dacă această ofensivă este benefică sau dăunătoare. Unii o consideră dăunătoare și privesc această invazie de termeni din limba engleză sau anglicisme, cum se mai numesc, ca pe o amenințare nu numai la identitatea limbii române cât și la conștiința lingvistică a vorbitorilor acestei limbi. Alții o văd benefică, mai ales prin prisma faptului că engleza este limba globalizării, a computerelor, a științei și cercetării, a relațiilor internaționale, a mediului de afaceri, a celor care străbat mările și oceanele lumii. Cu alte cuvinte, abilitatea de a comunica în limba engleză a devenit un „must” în era globalizării și implicit pentru nativii români.

În conformitate cu DEX anglicismul este „o expresie specifică limbii engleze, cuvânt de origine engleză împrumutat, fără necesitate, de o altă limbă și neintegrat în aceasta”.¹ Mioara Avram consideră că „anglicismul este un tip de străinism sau xenism, care nu se restrânge la împrumuturile neadaptate și/sau inutile și este definit ca: unitate lingvistică (nu numai cuvânt, ci și formant, expresie frazeologică, sens sau construcție gramaticală) și chiar tip de pronunțare sau/și de scriere (inclusiv de punctuație) de origine engleză, indiferent de varietatea teritorială a englezei, deci inclusiv din engleza americană, nu doar din cea britanică”². Adriana Stoichițoiu Ichim, folosește termenul anglicism pentru „împrumuturi recente din engleza britanică și americană, incomplete sau deloc adaptate (ca atare, ele se scriu și se rostesc în română într-un mod foarte apropiat sau identic cu cel din limba de origine)”³. Carmen Vlad, consideră anglicismele „cele mai recente împrumuturi, care se disting prin slaba adaptare la sistemul morfologic și fonologic al limbii române și care prezintă fluctuații în grafie și pronunție”⁴.

¹Dexonline.ro

²Avram, 11.

³Stoichițoiu, 83.

⁴Vlad, 34.

Indiferent de definiția atribuită anglicismului putem afirma că aceste împrumuturi din limba engleză ajută la îmbogățirea limbii române și măresc capacitatea de schimbare continuă și forța de a numi aspecte ale realității lumii înconjurătoare. Această „anglicizare” a limbii române nu ar trebuie privită ca pe o amenințare, mai degrabă ca pe un proces pozitiv, un fenomen care asigură o adaptare rapidă a limbii române la contemporan.

Tehnologia informatică (IT) este suportul universal la globalizării. Internetul, una din cele mai mari invenții ale secolului XX, este un instrument global de comunicare și informare care apropie oamenii planetei și îi aduce împreună într-o rețea comună. Engleza este limba internetului și deci putem vorbi de imperialismul limbii engleze într-o lume globalizată. Globalizarea se exercită cu viteza luminii prin folosirea instrumentelor de comunicare ale internetului precum Google, Yahoo, Gmail, Facebook, Twitter etc. Toate aceste instrumente folosesc limba engleză propagând o explozie lingvistică anglofonă și anglofilă la toate nivelurile. Această influență a limbii engleze nu se exercită numai asupra limbii române, este o influență globală care își pune amprenta și asupra altor limbi, dar cu o intensitate diferită, în funcție de cultura, civilizația și mentalitatea pe care o exprimă fiecare limbă. Unele sunt rezistente la ofensiva limbii engleze și a influențelor externe în general, a se vedea limba franceză, iar altele sunt avide de a participa activ la fluxul internațional de comunicare. România face parte din noul umanism european, în care multilingvismul și multiculturalismul sunt căi rapide de integrare în diversitatea europeană.

Termenul romgleză (Romglish) a apărut în media românească pe la sfârșitul anilor '90 și etichetat sub această denumire de academicianul Eugen Simion, membru notabil al Academiei Române, probabil luând ca model binecunoscutul termen francezesc „franglais” care aparține lui René Etiemble, autorul faimosului eseu intitulat „*Parlez-vous français?*”. Într-un articol de ziar din 2001, Simion se referă la romgleză ca fiind „*un jargon intolerabil care tinde să se împrăstie ca râia și să prostească, să urâtească limba*”⁵. Această hibridizare între cele două limbi este folosită atât de lingviști, care în general privesc cu reticență acest termen, cât și de non-lingviști, cum ar fi actorii politici și birocratii în diferite contexte internaționale. Această etichetă a fost și este folosită în special ca să desemneze acele cazuri care sunt percepute ca împrumuturi excesive sau pentru adaptarea unor elemente lexicale din engleză în română (ex. calc lingvistic). Folosirea frecventă a termenului romgleză în media și nu numai, indică faptul că există o tensiune crescândă între omogenitatea lingvistică a unei națiuni și hibridizarea impusă de globalizare⁶. (Park 2010).

Influența unor limbi asupra altora are loc la toate nivelurile (lexical, morfologic, semantic, fonetic) și are ca punct de plecare componenta lexicală a limbii, prin urmare cele mai multe interferențe se observă la nivelul vocabularului. La ora actuală, limba română este inundată de termeni din limba engleză în multe câmpuri lingvistice, dar domeniile puternic afectate sunt cele economic și IT. Romgleza combină elemente din română și engleză, rezultând un jargon tehnic, cuvintele englezești fiind folosite în domenii precum IT, marketing sau management. Acest lucru se datorează faptului că în aceste zone expunerea la limba engleză este mult mai mare, deoarece limba română nu are în componența vocabularului cuvinte care să exprime aceleași înțelesuri ca în limba engleză, prin urmare, foarte firesc apare romgleza. Acest lucru contribuie la o împrăștiere și o modernizare permanentă a jargonului tehnic sau economic. Limbajul economic are avantajul că interferează cu alte limbaje specializate, astfel se permite o migrare a termenilor de la un domeniu la altul, care pătrund în diverse terminologii

⁵Simion, 3.

⁶Park, 61.

sau sunt preluați în vocabularul uzual. Limba engleză este mult mai influentă la nivel terminologic, prin urmare se produc modificări la nivelul vocabularului general.

La o privire de ansamblu asupra termenilor economici preluați din engleză am putea enumera o parte dintre ei cu un grad de frecvență destul de mare precum: *advertising, blog, board, broker, brand, business, corporate, deadline, dealer, discount, dumping, executive, job, joint venture, leasing, low cost, marketing, manager, management, team building* etc. Majoritatea acestor termeni de origine engleză nu au echivalente în limba română (*manager, broker*), fiind împrumutați împreună cu realitățile pe care le denumesc. Foarte mulți dintre acești termeni au intrat și în noul DOOM (Dicționarul ortografic, ortoepic și morfologic al limbii române) cu forme articulate (*lobby*, art. *lobby-ul*; *dumping*, pl. *dumpinguri*; *dealer*, pl. *dealeri*; *manager*, pl. *manageri*, etc.). Alți termeni precum *retailer* nu apare în DOOM, dar este înregistrat în DCR (Dicționarul de cuvinte recente) cu sensul de „companie care activează în domeniul comerțului cu amănuntul”. Acest cuvânt este privit ca un anglicism necesar din cauza înțelesului său strict economic care nu permite înlocuirea sa cu un sinonim românesc adecvat⁷. Cuvântul *leader/lider* poate apărea cu scriere dublă, de cele mai multe ori fiind scris în forma din engleză, dar apare și conform cu normele limbii române „Firma chineză a reușit să depășească Samsung, care a fost *lider* în China timp de doi ani” (Capital 26, 14). Pentru headquarters, româna are un termen specific *sediu central* care se potrivește perfect cu cel englezesc. *Management* este unul dintre termenii bine înrădăcinați în română, care denotă știința de a organiza și a conduce companii și apare în dicționarele mai sus menționate.

Romgleza este folosită în corporații în domeniul cercetării precum și în comunicarea cu ceilalți colegi. Deoarece aceste două aspecte sunt prevalente în oricare corporație, este natural să împrumuți anumite cuvinte care aparțin jargonului tehnic din simplul motiv că aceste cuvinte exprimă mai precis și mai rapid anumite înțelesuri. Cu toate acestea, aceste împrumuturi trebuie făcute conștient și să nu denatureze sensul cuvintelor din limba română. Un exemplu în acest sens ar fi expresia *suportarea clienților/ client support* care se referă de fapt la ajutorarea clienților și nidecum la suportarea lor care are o conotație negativă.

Domeniul economic cuprinde numeroase anglicisme care au pătruns în limba română și pe alte căi, cum ar fi din franceză, italiană și latină. Anglicisme de origine franceză: *barter* (barater), *issue* (eissue), *task* (tasche), *target* (targette), *trainer* (trahiner), *summit* (somet). De origine italiană: *manager* (mannegiare) and *cash* (casa). De origine latină: *office* (officium), *project* (proiecere). Și nu în ultimul rând cele de origine britanică: *business, brand, board, broker, dealer, know-how, skill*, etc.

Urmând teoria de adaptare a anglicismelor a lui Filipovic⁸, se poate observa că în ceea ce privește ortografia, acești termeni denotă un grad ridicat de asimilare. În funcție de frecvența cuvântului împrumutat, ortografia și pronunția sunt identice cu limba din care provin. Acest proces de adaptare a fost accelerat și de faptul că vorbitorii români au îmbrățișat aceste cuvinte ca atare fără nici o dificultate. Cuvinte precum *audit, barter, grant, holding, manager, management, marketing, sponsor* au fost adoptate rapid chiar și de persoanele care nu au cunoștințe de limbă engleză.

Pentru mulți români, terminologia profesiilor este mai interesantă dacă este folosit termenul englezesc în locul echivalentului românesc și astfel aceste cuvinte împrumutate sunt folosite ca atare fără nici o modificare în structura lor: *account manager, sales manager, brand manager, marketing manager, PR manager*; de asemenea departamentele păstrează denumirile

⁷DCR, 456.

⁸Filipović, 27.

englezești: Corporate Affairs, Controlling Department etc. Termenii economici preluați din engleză sunt folosiți de un public specializat care este în permanență la curent cu noile modificări din domeniu.

În concluzie, anglicismele reprezintă o realitate și sunt o dovadă vie a evoluției limbii. Aceste împrumuturi nu au determinat o alterare a limbii, din contră, au contribuit și contribuie la o permanentă reîmprospătare și modernizare a vocabularului. Contrar faptului că problema anglicismelor a fost intens analizată în ultimile două decenii, încă sunt interesante din punct de vedere lingvistic, în special cele din domeniul afacerilor și computerelor. De asemenea, împrumuturile din engleză, precum cele menționate anterior, sunt un semn de internaționalizare a vocabularului limbii române, în timp ce respingerea lor ar constitui o manifestare de auto izolare. În consecință, anglicismele constituie o caracteristică a spațiului românesc contemporan care implicit afectează limba română în întregul ei⁹.

BIBLIOGRAPHY

1. **Avram, M.**,1997.*Anglicismele in limba romana actuala*. Editura Academiei Romane, Bucuresti.
2. **DOOM**, 2005.*Dicționarul ortografic, ortoepic și morfologic al limbii române*. Editia a II-a, Editura Univers Enciclopedic.
3. **DCR**, 2013.*Dicționar de Cuvinte Recente*, Editia a II-a, Editura Logos, Bucuresti.
4. **Filipović, R.**, 1990.*The English Element in European Languages*. Vol. 3, University of Zagreb, Zagreb, Croatia.
5. **Park, J.**,2010. *Language games on Korean: between globalization, nationalism and authority* in Ideologies and Media Discourse, Continuum, London.
6. **Pîrlog, H.**, 2004. *Recent Anglicisms in Romanian, Worlds of Words* - Nordic Journal of English Studies 3(1), 207-217.
7. **Simion, E.**, 2001. *Tot despre Romgleza*. Ziarul Curentul, 6 iunie, p. 3.
8. **Stoichițoiu-Ichim, A.**, 2001. *Vocabularul limbii române actuale:dinamism,influente, creativitate*. Editura All,București,.
9. **Stoichițoiu-Ichim, A.**,2006.*Aspecte ale influenței engleze în româna actuală*. Editura Universității, București.
10. **Vlad, C.**,1974. *Limba română contemporană. Lexicologie* (curs), Cluj, Universitatea Babeș-Bolyai.

⁹ Pîrlog, 207.

THE CURRICULA OF WRITING IN TODAY'S SCHOOLS (AND THE INFLUENCE OF THE INTERNET)

Sînziana Elena Sterghiu

Lecturer, PhD, Valahia University of Tîrgoviște

Abstract: The didactics of writing has given birth to a heritage of knowledge, techniques and strategies that need to constantly adapt to the purposes of the school curricula. The practice of writing is a transversal one (it aims all disciplines), it presupposes a multitude of means of composition, it becomes interpretative by involving "text writing starting from the text". All these dimensions cultivated in school enter in relationship with the model of electronic writing (internet type), it bears or stands to the influences; they can be detected, therefore, as requirements, not only in the school life, but, mostly, in the daily and professional one.

Keywords: flexibility, (multi)media, intertextuality

Didactica scrierii este seculară și a dezvoltat un patrimoniu de cunoștințe și strategii încă din antichitate, din timpul în care a fost adoptat alfabetul. Astăzi poate, ar fi util să ne întoarcem la acel patrimoniu de cunoștințe de bază, având îndrăzneala de a reapeza scriitura ca *subspecie rhetoricae*. Mai ales pentru că obiectivele actuale ale scrierii sunt aceleași care se profilau din antichitate. Astăzi învățăm să scriem nu numai pentru a ne facilita promovarea în societate (examene, concursuri de promovare într-un post de muncă, ascensiunea într-o funcție publică etc.), ci și pentru a cultiva conștient și convingător un mod, ori un model de comunicare într-o lume globalizată care ar trebui să ne permită să transmitem sau să păstrăm, cel puțin trei dimensiuni/ libertăți esențiale ale umanității: libertatea de a gândi cu mintea mea și de a transmite rezultatul, ipotezele, argumentele ce decurg din propria-mi gândire (acesta este aspectul cel mai important care ar trebui să confere conținut didacticii și practicii scriiturii); libertatea de a participa la proiectele și la discursul social, politic, public, în general; libertatea de a evalua rezultatele opțiunilor proprii.

Distincția între scriitura ca produs și scriitura ca proces, operată încă de la început, în școala de retorică a antichității, pune ordine în bogăția de propuneri de texte, acordând prioritate scriiturii ca proces. În acest sens, abilitatea de a scrie se obține prin activități practice și simulative de diferite texte, recurgând, fie la exerciții după model, imitative, fie la exerciții pe diferite formate, cu finalitate și adresabilitate dinainte stabilite. Pentru a ne face o idee asupra corpusului de exerciții prevăzute de retorica clasică, iată o listă scurtă, organizată tematic:

- *in verbis singulis* – scurte compuneri de exploatare a unui cuvânt sau a familiei lexicale a unui cuvânt-bază;
- traducere – (în special din greacă), texte pe teme experiențiale de larg interes;
- parafrazări – transcrieri în formă prozaică a unor texte poetice;
- *fabula* – scurte compuneri de tip povestire cu personaje animale;
- *narratio* – compoziții narative pe subiecte istorice, civile, ficționale;

- *sententia* – formulare cât mai concisă, de regulă, într-o singură propoziție, a unui adevăr de utilitate largă;
- *laus* – scriitură elogiativă, dar și opusul ei, *vituperatio* – scriitură de defăimare;
- *descriptio* – compunere de descriere detaliată a unei persoane sau a unui aspect particular;
- *thesis* – dezbateră scrisă în jurul unui subiect cu scopul de a-l defini sau a-l confirma.

Pentru a ajunge la abilitatea de a produce toate aceste tipuri de texte, organizate și aplicate gradual, era nevoie să fie cunoscută o zonă pluridimensională de referințe tematice (plecând, cu precădere, de la aspecte din viața cotidiană și ajungând la subiecte din viața politică, publică, culturală și la subiecte filosofice). Să mai observăm: punerea în pagină a oricărui argument să aibă în vedere armonizarea formei cu conținutul; să aplice, prin imitație, modele de comportament sintactic și semantic învățate din texte consacrate, pentru ca mai apoi să poată exersa tehnici mai complicate și mai productive, de prezentare și de organizare a discursului (necesare, de exemplu, în compunerea de tip *thesis*). Toate formatele textuale exploatau o viziune practică și cumulativă a lui *ars scribendi*. Să ne gândim că și compunerea de tip *vituperatio* necesita o practică temeinică a scriiturii argumentative. Cine s-ar mai preocupa să dea, astăzi, o formă scrisă unei astfel de alcătuirii? E preferată forma verbală, scurtă, pasageră, lipsită de argumente probatoare.

În panorama actuală a școlii românești, dimensiunea textuală este orientarea principală în practica scrierii. Vizitând programele de limba și literatura română de la clasa a III-a la clasa a XII-a distingem câteva tipuri de texte dominate de criteriul lingvistico-structural, în care aspectul practic (identificat în scopul, obiectivul discursului) este corelat cu cel organizatoric ce se referă fie la modalitățile de expunere (narațiune, descriere, dialog), fie la abordarea unui plan de idei, de obicei, preformatat și generalizat. În sinteză, exercițiul de scriere din școala de azi evidențiază realizarea a trei tipuri importante de texte:

- a. texte informative sub forma unor scurte eseuri analitice și/sau critice, construite pe expunere de informații, cu exemplificare ori demonstrație (de exemplu, eseu de argumentare, componentă a tipurilor de texte scrise, evaluate la sfârșitul clasei a VIII-a)
- b. texte persuasive, de forma textului publicitar și/sau editorial, comentariu, curriculum vitae, discurs politic etc. Acest tip de scriitură este redus, cu precădere, la comentariu aplicat unor fragmente sau opere literare și se exersează puțin, în clasa a IX-a, pe text publicitar, deloc pe text de conținut politic. Persuasiunea este subordonată unei succesiuni cumiți de idei și procedee artistice relevate de fragmentul de referință.
- c. texte expresiv – literare realizate prin narațiune și/sau descriere în care scopul de a cultiva expresivitatea pe tărâm literar este, aproape întru totul, abandonat în favoarea unei înregistrări disciplinate de tehnici artistice prezente într-un text literar studiat (este tipul de eseu structurat exersat în vederea susținerii examenului de limba și literatura română la bacalaureat). În mod ironic, ultimul paragraf din structura unui astfel de eseu trimite la exprimarea opiniei personale în legătură cu tema abordată. Așadar, la sfârșitul școlărității preuniversitare se propune elaborarea unui eseu în care candidatul „descarcă” toate referirile la tema indicată, iar profesorii-corectori se uimesc periodic și sistematic citind lucrări care seamănă între ele până la a se confunda, uitând că asemănarea nu este decît consecința naturală a unui lung exercițiu standardizat.

Plecând de la bogăția formală a practicilor antice și ajungând la dimensiunea textuală a celor actuale se poate începe desenarea curriculei scriiturii, adăugând și rezultatele cercetării din domeniu. Cercetarea care s-a ocupat de stabilirea etapelor procesuale în învățarea și elaborarea

unei scriituri recomandă: o etapă de pregătire și documentare, apoi o schițare/planificare a ideilor de propus în conținut, urmată de o etapă de revizuire în care se ordonează ideile în paragrafe și se controlează progresia tematică a acestora; urmează etapa finală, cea a redactării, incluzând aici și proiectare în paginăși controlul asupra corectitudinii lexicale și gramaticale. Parcurgerea acestor momente generează un proces coerent de scriere; în practică însă, i se impută necesitatea de a acorda prea mult timp pentru desfășurare și, pe cale de consecință, procesul este ocolit sau scurtat, dacă nu cumva, abandonat. Aici intră în joc influența internetului, acceptat ca resursă de informații necesare și utile pentru etapa de pregătire și documentare; în fapt, resursa este exploatată abuziv, fără discernământ, prin transferul de scrieri de-a gata, bune la toate. Școala actuală de toate gradele și categoriile de vîrstă se confruntă cu această invazie de texte scrise preluate, invazie imposibil de controlat și, previzibil, de nestăvilit.

Rolul școlii în formarea și aplicarea cunoștințelor în domeniul curricular al scrierii se impune a fi repus în discuție, ținând cont de intervenția internetului. Și nu doar pentru a afla mijloace, tehnici, programe, în chip „declarativ”, utile (precum cel prescurtat numit, antiplagiat) și, în chip punitiv, sancționatorii. În mod revoluționar, aș spune, internetul a schimbat, a răsturnat raportul dintre teorie și practică. Tradiția școlii românești, a didacticii, în special, a consacrat un parcurs de învățare, un proces curricular de formare și consolidare de cunoștințe, privilegiind teoria și limitând practica la măsura de control, de verificare a teoriei. Între „a ști” și „a ști să faci”, internetul propune pe cel din urmă și doar dacă nu te descurci, poți apela la manualul de cunoștințe. În mod natural, copilul care abia începe să vorbească este susținut de ambientul în care există, în care interacționează și care-i consolidează, ulterior, prin repetate exerciții, achizițiile, exprimarea. Ajuns în sistemul educațional, copilul / elevul, interacționează cu lejeritate cu un program nou pe computer, intrând direct în joc, urmărind indicațiile, stabilind legăturile între faze, coroborând spontan datele, adică, practicând jocul, nu învățând manualul de sprijin pentru a se putea bucura de joc.

Întorcându-ne la scriitură ca abilitate și performanță în procesul de formare, stabilizare și gestionare a cunoștințelor, cred că topica internetului este mai apropiată de natural decât formatul tradițional. Exigențele care ar transforma și ar face curriculară scriitura ar trebui să fie: flexibilitatea, multimedialitatea și competențele transversale implicate aici.

Scriitura flexibilă este o practică ce traversează toate disciplinele și care se caracterizează prin realizarea de texte incluse într-un context, dar care pot fi extinse și experimentate și în alte contexte. O idee reflectată în diverse tipuri de texte ale pedagogiei antice era: orice discurs (scriere, text) este ancorat într-un context, dezvoltă un raționament care se adresează unui public / cititor avizat și folosește mijloace de exprimare adaptate la acel public. Putem scrie un scurt eseu de comentare, a unei poezii din creația lui Mihai Eminescu, spre exemplu, gândindu-l și imaginându-l, în același timp, ca material pentru lecția de literatură română sau pentru o revistă de literatură, ori pentru un cotidian care are o rubrică specializată. Ce ar distinge un eseu de acest tip care se citește publicului – colegi și profesor – de un eseu publicabil? Tonul și mapa de cunoștințe și convenții care reglează aspectele formale ale cele două propuneri. Curricula scrierii câștigă prin flexibilitate o capacitate extinsă de a putea opera, prin textul scris, într-o multitudine de domenii.

Scriitura multimedială se referă la practicarea scrisului la computer. Aspecte diferite de scrierea de mână pot îmbunătăți textul. Alegerea caracterului letric, așezarea în pagină, folosirea de titluri, subtitluri, note, sublinieri etc., adăugarea de imagini, desene, reproduceri, tabele, toate acestea conduc la o înfățișare vizuală spectaculară a produsului, aspect deja introdus și în scriitura de mână, din dorința de a fi cât mai convingătoare lucrarea.

Scriitura intertextuală, legată la origini de tradiția repetitivă, orală a lumii antice, comportă scrierea de texte, plecând de la alte texte. Orice lucrare își poate consolida argumentarea prin segmente preluate din alte texte (în regim de citare, se înțelege) sau prin reformulare a conținutului (în regim de coerență și fluență a ideilor și a formei de exprimare).

Aceste trei caracteristici ale scriiturii se revendică din necesitatea de a propune, în formă scrisă, vizibilă, exerciții care antrenează capacitatea și motivația de a cunoaște, de autoevaluare și evaluare. Pentru că cel care scrie, conștient sau nu, la început se află simultan în două roluri: cel de producător de scriere în care investește inteligența sa reflexivă și cel de evaluator care măsoară și interpretează diverși parametri, cu referire nu numai la conținut, ci și la obiectivele, instrumentele și publicul pentru care scrie. Și acest din urmă aspect al dublului rol al celui care scrie trebuie avut în vedere în proiectarea curriculei. Iar internetul nu face decât să evidențieze și să concretizeze nevoia unei practici a scriiturii mai apropiată de natura și procesualitatea cunoașterii, în general, și mai deschisă către finalitățile formative și educative ale școlii din zilele noastre și din viitor.

BIBLIOGRAPHY

Programe școlare de limba și literatura română

Burdick, A., Drucker, J., Lunenfeld, P., Presner, T., Schnapp, J., *Umanistica digitale*, Milano, Mondadori, 2014.

Negroponce, N., *Essere digitali*, Sperling & Kupfer, Milano, 1995.

Corno, Dario, *Scrivere, riscrivere*, Rubbettino, Genova, 1999.

THE IT AND SOCIO-MEDIATIC ANGLICISMS IN THE COMMUNICATION ON ROMANIAN AND SPANISH VIRTUAL SOCIAL NETWORKS

Silvia Popovici

PhD Student, "Ștefan cel Mare" University of Suceava

Abstract: The present paper analyses the importance and the status of recent IT and socio-mediatic anglicisms used in computer mediated communication on socio-mediatic platforms such as Facebook® or Twitter® underlying their dynamics in both Romanian and Spanish. The contrastive approach is intended to reveal the referential or denotative as well as the connotative or expressive functions of such English lexical borrowings or loans starting from the assumption that although at first they were adopted as specialized vocabulary, nowadays such anglicisms have crossed the boundaries of their technical register to become part of the social media users' everyday language. In view of this, they offer a fertile ground for linguistic innovation due to their ongoing adaptation to the graphemic, phonetical and/or morphological systems of the target languages and through semantic expansion. The twofold analysis of the IT and socio-mediatic anglicisms included in our corpus is intended to offer a much clearer picture of the development and importance of such lexical items.

Keywords: social media, anglicisms, referential, expressive, semantic expansion.

Comunicarea digitalizată, văzută din perspectivă sociolingvistică, este un proces complex care derivă din angajarea unui număr mare de utilizatori ai rețelelor informatice de socializare care participă la schimburile de informații, păreri, atitudini și care provin din medii sociale diferite, dar și din comunități lingvistice distincte. Astfel, *social media* se convertește în mediul propice al influențelor reciproce și al schimburilor și împrumuturilor lingvistice, iar individualismul lingvistic (pe care îl considerăm o manifestare concretă a creativității lingvistice) urmat sau completat de mimetism (adoptarea imediată a noilor elemente care, dincolo de caracterul de noutate, se circumscriu unui context bine cunoscut de vorbitori, în cazul de față, utilizatori ai platformelor de socializare) duc la înnoirea permanentă a registrului lingvistic cu elemente lexicale cu caracter de noutate.

Apariția și utilizarea neologismelor în comunicare ține, pe de o parte, de necesitatea de a denumi o realitate nouă, căreia îi lipsesc semnificații, situație în care vorbim de o necesitate referențială căreia îi corespund în limbă neologismele denotative sau referențiale (în cazul de față, cele care denumesc realități noi legate de aplicațiile informatice sau socio-mediatic). Pe de altă parte, există neologisme care sunt utilizate din rațiuni expresive, de exprimare personală sau

de afișare a unei opinii cu privire la o anumită realitate cunoscută în mod obligatoriu de actanții comunicării, iar în această situație vorbim de neologisme stilistice sau expresive.

Termenul rom. *anglicism* și sp. *anglicismo* a fost adoptat pe filieră franceză (<fr. *anglicisme*), iar astăzi este consemnat în literatura de specialitate cu mai multe accepțiuni. Mioara Avram consideră *anglicismul* ca pe un tip de *străinism* sau *xenism*, care nu se restrânge la împrumuturile neadaptate și/sau inutile și pe care îl definește ca pe o „unitate lingvistică (nu numai cuvânt, ci și formant, expresie frazeologică, sens sau construcție gramaticală) și chiar tip de pronunțare sau/și scriere (inclusiv de punctuație) de origine engleză indiferent de varietatea teritorială a englezei, deci inclusiv din engleza americană, nu doar din cea britanică”¹. Într-o definiție mai clară, Adriana Stoichițoiu-Ichim se referă la anglicisme ca la „împrumuturi recente din engleza britanică și americană, incomplet sau deloc adaptate (ca atare ele se scriu și se rostesc în română într-un mod foarte apropiat sau identic cu cel din limba de origine)”². În lucrarea sa, autoarea face distincție între anglicismele *asimilate* (cele adaptate sub aspect fonetico-ortografic, morfologic și semantic) și cele *recente* provenind din engleza britanică sau americană și care sunt neadaptate sau se află în curs de adaptare, pe care le numește *anglicisme* și *americanisme*. În schimb, Georgeta Ciobanu³ adoptă pentru împrumuturile din limba engleză termeni precum: *loan-words*, *foreign-loans*, *foreign-words*, *anglicisms*, *americanisms*, cu deosebirea că *loan-words* reprezintă clasa cuvintelor adaptate la sistemul fonologic al limbii receptoare, pe când *foreign-loans* sunt împrumuturi care și-au început procesul de asimilare și adaptare, iar *foreign-words* sunt termenii neasimilați.

Platformele de socializare accesate atât în spațiul românesc, cât și în spațiul hispanic, abundă în anglicisme denotative sau „tehnice” ori conotative sau „stilistice”, care adaugă un plus de expresivitate comunicării digitalizate împreună cu alte modalități de realizare a funcției expresive a comunicării.

Anglicismele denotative

Elementele lexicale care alcătuiesc Corpusul de analiză au fost selectate de pe platformele *social media* și aparțin comunității lingvistice care accesează astfel de platforme, care le folosesc

¹ Mioara Avram, *Anglicismele în limba română actuală*, Editura Academia Română, București, 1997, p.11.

² Adriana Stoichițoiu-Ichim, *Vocabularul limbii române actuale. Dinamică, influențe, creativitate*, Editura ALL EDUCATIONAL, București, 2001, p.85.

³ Georgeta Ciobanu, *Romanian Words of English Origin*, Editura Amphora, Timișoara, 2004, p.32-33.

tot mai mult fără a le conștientiza originea. Aceasta face ca elementele lexicale să fie ușor recunoscute și adoptate, fapt ce explică versatilitatea lor, dar și tendința lor de lexicalizare.

Din punctul de vedere al înregistrării în lucrările lexicografice actuale, elementele lexicale de jargon informatic și socio-mediatic (adaptate sau neadaptate la sistemul fonomorfolologic al limbii receptoare) se împart în:

a) anglicisme recunoscute, precum:rom.*blog, bloga, blogat, blogăr, blogăreală, blogărit, blogăriță, blogosferă, blogui, chatist, cibernaut, emoticon, forum, forumist, hacker, memă, nick, posta, spama, tag, tweet, Twitter, sp. back-up, bloguear, bloguero, chatear, chateo, ciberespacio, cibernauta, clic, clicar, emóticamente, tuit, tuitear, tuiteo, tuitero.*

b) anglicisme nerecunoscute sau neînregistrate:rom.*comm* (pl. *commuri*), *crăcui, deblock, dislike, emoji, fake, feisbuci, feisbucist, feisbucăreală, hackui, heticiza, tagui, unfriend, vlog, youtuber*; sp.*banear, emóticamente, facebookear, forear, googlear, hashtag, photoshopear, postar, postear, vlog, whatsapppear, youtubero*;

După gradul de adaptare la sistemul fonomorfolologic al limbii receptoare (română, respectiv spaniolă), anglicismele informatice și socio-mediatic se clasifică în:

a) anglicisme adaptate⁴ (1) prin sufixare cu sufixe specifice limbii receptoare, dar și cu sufixe neologice, însă formate pe terenul limbii receptoare:rom. (1)*blogăreală, blogărime, blogăriță, bloguț, blogușor, blogărel, chatist, chatui, forumist, gugăli, heticiza, postac, vloguială, youtuberiță*; sau (2) prin menținerea grafiei, dar prin mutarea accentului: rom.*emoticon* (pl. emoticoane);

b) anglicisme neadaptate, care mențin atât grafia, cât și pronunția din limba sursă⁵:rom. *block, blogging, chat, deblock, dislike, Facebook, follower, hashtag, like, nickname, post, reach, scroll, tag, troll, tweet, Twitter, unfriend, vlog, wall, youtuber*, sp. *back-up, blog*;

c) anglicisme în curs de adaptare⁶, întrucât, până la momentul prezentei analize, (1) nu s-au impus cu o singură formă și, ca urmare, există variații ale aceluiași lexem, înregistrate sau nu în dicționare astfel sau (2) unde adaptarea este doar parțială, doar sufixarea fiind cea specifică limbii sursă. În această categorie includem:rom. (1) *bloga/blogui, blogare/ bloguire, blogăr/bloger/blogger/blogher/ blogar/ bloghist/ bloggerist/ blogangiu, blogăreală/ blogărie, blogăriță/ bloggeriță / blogheriță / blogistă / bloghistă / blogheristă, bloghism/ bloggerism,*

⁴ Loan-words. *Ibidem*, p. 32-33.

⁵ Foreign-words. *Ibidem*.

⁶ Foreign-loans. *Ibidem*.

blogistic/ bloggeristic, feisbuci / feisbucări, feisbucist / facebookist, feisbucăreală/ feisbucereală / feisbuciureală, shareui/ sharui/ sherui/ șerui, din care(2) facebookist, forwarda, hackeri, hackui, hackuit, hackerit, shareui;sp.(1) blogear/ bloguear, blogero,ra/ bloguerro,ra/ bloguero,ra, clicar/ clickear, hackear/ haquear/ jaquear, trol/ troll, tuiteo/ twitteo,tuitero,ra/ twittero,ra și (2) clickear, spamear, facebookear, facebookero, forwardear, googlear, hackear, hacktivistă, linkear, photoshopear, surfear, taggear, trolea, twittero, twittero(ra), whatsapppear, youtubero(ra).

Anglicismele informatice și socio-mediatică adaptate sau în curs de adaptare la sistemul fonomorfolologic al limbii receptoare, prin faptul că se bucură de o largă utilizare astăzi, mai ales pe rețelele de socializare (dar și în alte *media*), dar și datorită faptului că o parte din acestea sunt deja incluse în lucrări lexicografice, se subscriu clasei neologismelor interne.

În funcție de modul de formare pe terenul limbii receptoare, anglicismele informatice și socio-mediatică care fac subiectul prezentei analize și care sunt neologisme interne (formate pe terenul limbii receptoare) pot fi împărțite în:

a) neologisme interne derivativă (formate prin sufixare, prefixare sau derivare regresivă), cu precizarea că cele mai multe sunt cele formate prin afixare cu sufixe autohtone sau neologice. Sunt elemente lexicale al căror caracter de noutate nu poate fi contestat, deoarece, fiind în majoritatea lor neologisme referențiale, denumesc realități noi. În această categorie includem: rom.*bana, bipăi, bloga, blogare, blogăr, blogăreală, blogărime, bloghism, blogui, bloguț, chatui, chatist, clica, feisbuci, feisbucăreală, forumist, forwarda, hacherit, hackeriță, hackuire, a heticiza, posta, postac, postare, reseta, tăgui, vloguială, youtuberiță;sp. backupear, banear, bloguear, blogueo, bloguero, chatear, chateo, facebookero, googlización, hackear, hackeo, photoshopear, postear, posteo, retuit, retuitear, surfear, taggear, trolea, troleo, tuitear, tuiteo, tuitero, tuitazo, whatsapppear, youtubero.*

O categorie aparte în cadrul neologismelor interne derivativă o formează verbele aparținând jargonului informatic și socio-mediatic, care, formate pe terenul limbii populare în limbile receptoare dobândesc însușiri specifice. Astfel, în limba spaniolă, adaptarea verbelor se realizează exclusiv prin adăugarea morfemului verbal de conjugare I - *ar* la rădăcina verbală sau substantivală cu etimon englez, fie direct, fie precedat de epenteză vocalică (excepție făcând *espamear, estoquear*, care adaugă și protezarea cu *e-*). Astfel, derivate pe terenul limbii spaniole de la verbe sunt: *clicar / clickear* < engl. *click*, *lincar / linkear* < engl. *link*, *postar / postear* <

engl. *post*, *banear* < engl. *ban*, *chatear* < engl. *chat*, *crackear* < engl. *crack*, *hackear* < engl. *hack*, *lincar* / *linkear* < engl. *link*, *loguear* < engl. *log(on)*, *postar* / *postear* < engl. *post*, iar derivate pe terenul limbii spaniole de la substantive sunt: *backupear* < engl. *back-up*, *bloguear* < engl. *blog*, *facebookear* < engl. *Facebook*, *googlear* / *guglear* (cu rădăcina adaptată la sistemul grafic și fonetic) < engl. *Google*, *whatsappear* / *guasapear* (cu rădăcina adaptată la sistemul fonetic) < engl. *Whatsapp*, *instagramear* < engl. *Instagram*, *trolear* < engl. *troll*, *tuitear* (cu rădăcina adaptată grafic și fonetic) < engl. *tweet*

Așa cum se poate observa din exemplele prezentate mai sus, adaptarea acestor împrumuturi neologice la limba spaniolă s-a produs diferit, iar rezultanții circulă în paralel, în unele cazuri cu diferențieri diatopice. Astfel, în ceea ce privește formațiile neologice provenite din verbe, adaptarea s-a produs direct, fără epenteză vocalică, atunci când rădăcina s-a adaptat la sistemul grafematic și fonetic al limbii spaniole (*clincar*, *lincar*, *postar*) și prin intermedierea epentezei vocalice *-e-* sau *-ue-* atunci când s-a păstrat grafia etimonului (*clিকেear*, *linkear*, *chatear*, *loguear*). Spre deosebire de acestea, formațiile neologice ce provin de la substantive în limba engleză terminate în consoană sunt adaptate în limba spaniolă și incluse în clasa verbelor de conjugarea I cu ajutorul epentezei cu *-e-*, excepție făcând *forear* care provine din lexemul spaniol adaptat anterior *foro* (de *discusión*), și care nu are etimon englez (*forum*). De altfel, în urma cercetării ariei de răspândire a acestor verbe încadrate în jargonul informatic și socio-mediatic, am constatat că lexeme precum *postar* (cu o formă naturală prin atașarea directă a morfemului verbal la baza neologică) și *postear* (cu epenteză) prezintă o diferențiere diatopică, deoarece, deși niciuna din cele două forme nu este atestată lexicografic până la momentul prezentei analize, *postar* se utilizează în spaniola peninsulară vorbită, pe când *postear* se folosește în spaniola sudamericană, în țări recunoscute ca anglofile.

În limba română, adaptarea verbelor ca elemente de jargon informatic și socio-mediatic s-a făcut prin includerea acestora fie în clasa verbelor de conjugarea I, terminate în *-a*, fie în clasa verbelor de conjugarea a IV-a terminate în *-i*, cu sau fără epenteză vocalică. Pentru o mai bună analiză propunem diferențierea acestora în funcție de valoarea morfologică a etimonului neologic. Astfel, vorbim de derivate pe terenul limbii române de la verbe precum: a) elementele de jargon informatic: *bana* < engl. *ban*, *forwarda* / *forvarda* (cu adaptarea grafiei) < engl. *forward*, *updata* < engl. *update*, *gugăli* (adaptare grafematică) < engl.(to) *google* (< *Google*); b) elemente de jargon socio-mediatic: *chatui* < engl. *chat*, *tăgui* (adaptare grafematică și fonetică) <

engl. *tag*, *shareui* / *șerui* (adaptare grafematică) < engl. *share* și c) elemente de jargon informatic și socio-mediatic: *crăcui* < engl. *crack*, *hăcui* (adaptare grafematică și fonetică) < engl. *hack*. De asemenea, vorbim de derivate pe terenul limbii române de la substantive precum: a) elemente de jargon informatic: *clica* / *clicăi* < clic (< engl. *click*); b) elemente de jargon socio-mediatic: *bloga* / *blogui* < engl. *blog*, *feisbuci* / *feisbucări* (adaptare grafematică și fonetică) < engl. *Facebook*, *hateri* < engl. *hater*, *vlogui* < engl. *vlog* și c) elemente de jargon informatic și socio-mediatic: *hackeri* < engl. *hacker*.

La o atentă analiză a clasificării de mai sus, se poate constata că, dacă elementele neologice încadrate la jargonul informatic s-au adaptat și au fost lexicalizate în limba română prin încadrarea în clasa verbelor de conjugarea I, terminate în *-a* (excepție făcând verbul *a gugăli*, folosit în vorbire cu accente ludico-expressive⁷), elementele neologice încadrate la jargonul socio-mediatic (inclusiv a celor aflate la granița dintre cele informatice și socio-mediatic) au fost încadrate în clasa verbelor de conjugarea a IV-a, conjugare specifică limbii populare.

b) neologisme interne compoziționale, formate prin:

1. compunere cu afixoide (prefixoide sau sufixoide), de tipul: rom. *antihacker*⁸;
2. compunere cu neafixe: rom. *cibersex*, *ciberspațiu*, sp. *ciberespacio*;
3. compunere propriu-zisă/ din cuvinte întregi: rom. *blogosferă* (calc din engl. *blogosphere*), *hashtag Rezist*, *rețea socială*; sp. *blogoesfera*, *googleadición*, *googleadicto*, *muro de Facebook*, *pirata informático*, *red social*;
4. compunere prin contaminare (prin trunchiere aleatorii și contopire), având ca rezultat formarea de cuvinte-valiză sau *blends*: rom. *blogoree*, *cibernaut*, *internaut*, sp. *hacktivismo*, *hacktivista*, *infoesfera*, *internauta*, *netiqueta* (calc din engl. *netiquette*), *netizen*, *ofimático*;

⁷ Rodica Zafiu îi dedică acestui element neologic cu accente expresive un articol de sine-stătător în publicația „România literară”, subliniind originea sa din verbul englezesc *to google* (format prin conversiune de la substantivul *Google*), cu corespondenți adaptați în diferite limbi, cum ar fi: fr. *googler*, it. *googlare*, port. *googlar*. Verbul este încadrat în limba română în clasa verbelor de conjugarea a IV-a, în *-i*, cu sufixul *-esc*, cea care caracterizează registrul familiar-argotic. Rodica Zafiu, *Păcatele limbii. A gugăli*, în „România Literară”, nr. 29, 2004, disponibil pe URL: http://www.romlit.ro/index.pl/a_gugali.html, la data de 16.08.2018.

⁸ Compunerea lui *antihacker* este una internă, ceea ce a dus la considerarea acestui neologism drept „fals anglicism”, precizare cu care apare și în DCR₂₀₁₃.

5. neologisme interne formate prin procedee mixte: siglare+compunere: rom. *memă*, siglare + sufixare: rom. *IT-ist*);

6. neologisme interne rezultate din trunchiere: sp. *selfi*, *zappin*, sau rezultate din trunchiere cu morfem de plural sau de gen în limba receptoare: rom. *comm* (< engl. *comment*) cu forma de plural *commuri*, *nick* (< engl. *nickname*), cu forma de plural *nick-uri*, *admin* (< *administrator*), cu forma de feminin *admină*;

Cît privește anglicismele neadaptate de tipul *ban*, *click*, *like* etc., numite și *foreign-words* (G. Ciobanu), *anglicismos crudos* (María Vázquez Amador)⁹, *palabras cita* (Manuel Álvar Ezquerria)¹⁰, acestea formează, împreună cu verbe din limba receptoare, unități frazeologice care aparțin exclusiv jargonului informatic și socio-mediatic (rom. *a da ban*, *a da block*, *a face/ da click*, *a da delete*, *a da like*, *a da share*, *a da tag*, *a da unfriend*, sp. *hacer/ dar click*, *dar like*, *dar tag*) și care descriu operațiuni efectuate pentru comunicarea pe rețelele de socializare.

Structura care stă la baza acestor unități frazeologice poate fi considerată, pentru limba română *a da clic/ a face clic* și pentru limba spaniolă *dar clic/ hacer clic*, elemente sintagmatice formate cu verbul rom. *a da/ sp. dar* sau rom. *a face/ sp. hacer*, unde *dar clic* aparține, mai degrabă, registrului familiar, *hacer clic* apărând cu o frecvență mai mare în lucrări de specialitate din sfera informaticii. În vorbirea curentă, *a da clic* pe (o iconiță sau pe un *link*) este mai des întâlnit, ceea ce l-a impus în uz și a făcut ca acesta să fie folosit la toate modurile și timpurile verbale, defavorizând corespondentul *a clică*, preferat mai degrabă la infinitiv. Astfel, formularea *dați clic pe...* este mai des întâlnită și pare mai naturală decât *clicăți pe...*, ceea ce ne îndreptățește să afirmăm că s-a convertit într-o structură-șablon pentru celelalte unități sintagmatice specifice jargonului socio-mediatic. Este de observat că verbul rom. *a da* și sp. *dar* sunt utilizate tranzitiv, complinirea verbală fiind asigurată în exclusivitate din anglicisme neadaptate, unde elementul străin neadaptat este, de regulă, un substantiv format prin conversiune de la verbul care exprimă operația propriu-zisă în limba sursă¹¹. De altfel, așa cum

⁹María Vázquez Amador, *El tratamiento de un corpus de la prensa mexicana del siglo XX en los diccionarios de la RAE*, în „Anuario de Letras. Lingüística y Filología”, vol. III, 2, 2015, p.274.

¹⁰ Manuel Álvar Ezquerria, *La formación de palabras en español*, 8ª edición, Editorial Arco Libros, Madrid, 2012, p.15.

¹¹*A da spam* este folosit mai mult în jocuri decât pe rețelele de socializare, *tag* este un substantiv care a dat, prin conversiune, verbul engl. *to tag*, iar *unfriend* este o formație nouă și a fost alcătuită prin atașarea artificială și *ad hoc* a prefixului *un-* la substantivul *friend* doar pentru a fi folosită în rețelele de socializare, în special pe platforma Facebook.

se poate observa, elementele sintagmatice sunt mai bine reprezentate în limba română (*a da ban, a da block, a da deblock, a da delete, a da like, a da dislike, a da share, a da spam, a da tag, a da unfriend*) decât în limba spaniolă unde s-au impus, mai degrabă, corespondenți autohtoni, excepție făcând doar *dar like* și, pe alocuri, *dar tag*, deși nu circulă cu aceeași frecvență ca în limba română.

Pe lângă acestea, neologisme referențiale sunt și neologismele semantice care provin din calcuri lexicale sau semantice care, în limba sursă, au cunoscut un proces de resemantizare, cu ajutorul metaforei sau a metonimiei, de adăugare a unui sens neologic unui cuvânt existent deja în limbă, cu scopul de a denumi realități noi legate de sfera noilor tehnologii și a noilor media. Astfel, au apărut cuvinte în limba engleză precum: *mouse, wall, status, site, to surf, troll, virus* etc., preluate apoi în limbile receptoare: rom. *perete, virus, a naviga, vierme* (informatic) sau în sp. *pared, sitio, navegar, gusano, nube, virus, portal, etc.*

Anglicismele stilistice sau expresive

Prezența tot mai accentuată a anglicismelor pe rețelele de socializare este strâns legată de comunicarea digitalizată a cărei funcție expresivă se realizează și cu ajutorul inserării anglicimelor stilistice, dar și a celor denotative sau tehnice care suferă un proces de extindere semantică.

Manuel Casado Velarde e de părere că neologismul stilistic, numit de autor *neologismo estilístico o literario*¹² este cel mai expus efemerității sau transformării sale în *hápax*¹³, sau în ceea ce numește autorul drept *voz rara* („cuvânt ciudat”)¹⁴. De asemenea, multe au un corespondent în limba de comunicare pe rețelele de socializare și sunt, pe de o parte, expresia erudiției, dar și a snobismului.

Expresivitatea anglicismelor de pe rețelele de socializare apare la diferite nivele, după cum urmează:

1. La nivel grafic, prin adaptarea anglicismului la sistemul fonetic al limbii de comunicare, care se manifestă prin:

¹²Manuel Casado Velarde, *La innovación léxica en el español actual*, 2ª edición, Editorial Síntesis, Madrid, 2017, p. 22.

¹³Cuvânt sau expresie care este atestată o singură dată în limbă, la un autor sau într-un text. *Ibidem*, p.23.

¹⁴*Ibidem*, p. 23.

a) modificarea grafiei cuvântului sp. *friki* (< engl. *freaky*) sau modificarea grafiei și trunchiere: sp. *el feis* (< *Facebook*);

b) modificarea grafiei rădăcinii cuvântului, la care se adaugă un sufix neologic: *feșănistă* (*feșăn* < engl. *fashion* + suf. *-istă*) sau verbal: *a hăcui* (*hăc* < engl. *hack* + suf. vb. *-(u)i*), care apare folosit în loc de *a hackui* (corect *hack-ui*), cu o vădită intenție ironică sau ludică de creare a unui joc de cuvinte bazat pe omonimia acestuia (*Lui X i-au hăcuit contul de Facebook...*);

c) modificarea grafiei cuvântului prin repetarea unei vocale, cu intenția vădită de a exprima sentimente de apreciere: *cutee* (< engl. *cute*);

2. La nivel morfologic, includem acele situații care țin de morfologia derivațională și compozițională cu accente expresive și care se realizează preponderent prin:

a) adăugarea unui sufix autohton de sorginte populară la o rădăcină străină: rom. *postac* (engl. *post* + suf. *-ac*), sp. *tuitazo* (engl. *tweet*/sp. *tuit* + *-azo*, sufix augmentativ: „Vaya tuitazo!” / „Halal tweet!”) sau la o rădăcină adaptată grafic, cum ar fi: *feisbucăreală* (engl. *Facebook* + *-(ăr)reală*), cu variantele *feisbuciureală*, *feisbucereală*, *blogangiu* (< engl. *blog* + *a(n)giu*);

b) adăugarea unui sufix străin cuvintelor proprii limbii de comunicare, ca în situația elementelor de jargon informatic și socio-mediatic care, prin afixare, dobândesc un sens peiorativ evident, ca în rom. *blogar*, *bloghist*, *facebookist* (ca în sintagma *postac facebookist*), *blogherist*, *trollist*, *vlogheriță*, *gossipist*¹⁵ derivate cu sufixe neologice și formate pe terenul limbii române;

c) compunerea propriu-zisă, cu sintagme de sine-stătătoare, precum *postac facebookist*, *viermi de Facebook*, *prostituat virtual*; compunere prin hipotaxă: *haștagfărădințirezist* (cu referire la o persoană în vîrstă care a aderat la valorile generației Hashtag); compunere prin juxtapunere completată de derivare: *românomessengeristic* (ca în „stilul românomessengeristic”). O formă deosebit de expresivă bazată pe trunchiere este compunerea care are ca rezultat formarea de cuvinte-valiză. Multe din acestea pot fi încadrate în categoria anglicismelor expresive deoarece cel puțin unul din formanți este un cuvânt preluat din limba engleză și reprezintă elementul-cheie în descifrarea sensului ocazionalismelor compoziționale: *Facefood* (< engl. *Facebook* + engl. *fast food*, ca în „Facefood de România”, numele unui local din Botoșani), *blogoflender* (< engl. *blog* + *ciocoflender*, cu referire la o

¹⁵ Adriana Stoichițoiu-Ichim, *op.cit.*, p. 91.

persoană care face comentarii pe bloguri, fără a deține unul), *bloguli* (< engl. *blog* + *moguli*, *moguli* (de presă) care își deschid propriul blog), *yahooliganism* (< engl. *Yahoo* + engl. *hooliganism*/ rom. *huliganism*), sau formațiile spaniole cum sunt: *googlización* (< engl. *Google* + *globalización*), *facebookización* (< engl. *Facebook* + *globalización*), *egotwista* (< lat. *ego* + engl. *Twitter* + *-ista*, sufix spaniol), *illtwiterato* (< engl. *illiterate* + engl. *Twitter* + *-ato*, sufix adaptat după sufixul spaniol *-ado*)¹⁶.

3. la nivel sintagmatic, putem vorbi de anglicisme stilistice sau expresive în cazul în care într-o expresie se inserează un anglicism, iar sensul este unul stilistic și nu denotativ, ca în expresia rom. *a-i da cuiva cu delete*, cu sensul de a pleca dintr-un loc: „Hai, dă-i cu delete!”;

4. la nivel frastic apar cele mai multe situații de inserare a anglicismelor stilistice sau expresive și care pot fi împărțite în două situații distincte:

1) cea legată de inserarea cuvântului neologic în comunicare ca expresie a funcției fatice sau ca realizare a comutării de cod intrapropozițională: „*Omg*, mă spamează la mate!”, „Bine, *bro!*”, „*WTF?*”, „Cu *targetul* cum stai?”;

2) prin utilizarea elementelor de jargon socio-mediatic în sens stilistic, prin intermediul personificării: „Băi, *Feibuce*, de ce te încăpățânezi [...] mi-ai zgîriat retina cu «actualizările de stare». „Hei, *nenea Facebook*, [...]”.

5. La nivel semantic putem vorbi de anglicisme semantice expresive în situația utilizării unor neologisme denotative cărora li s-au atașat sensuri noi, prin extindere semantică. Ilustrative în acest sens sunt o serie de verbe referențiale incluse în categoria neonomimelor care, prin transformarea lor în verbe reflexive, și-au mărit aria semantică, urmare a raportării lor la o realitate culturală nouă. În această categorie includem verbe precum: *a se seta* (*a se seta pe ceva*, *a se seta la cap*, *a se seta pe un obiectiv*), *a (se) reseta* (*a-și reseta creierul*, dar și *a-și reseta prioritățile*).

De asemenea, unele neologisme (pot fi și calcuri lexico-semantice) și-au amplificat sau și-au modificat semnificatul prin metaforizare: expresia sp. *perder cobertura* poate însemna „a nu mai avea acoperire” sau „a se izola, a se închide în sine sau a dormi”, expresia rom. *a-și încărca bateriile* / sp. *cargar baterias* este folosit tot mai des cu sensul metaforic de „a se odihni, a se relaxa”.

¹⁶ Exemplele *egotwista* și *illtwiterato* au fost preluate de pe URL: https://www.clan_leyenda.foroes.org/t8_abreviaturas-y-acronimos.html și de pe <https://www.glosarios.servidor-alicante.com/twitter.html>, la 13.10.2018.

Concluzii

Platformele *social media* sunt un foarte bun canal de transmitere a inovațiilor lingvistice, rapid și transparent în același timp, ceea ce face ca identificarea originii sau a locului de formare a multora din inovațiile lingvistice, cum sunt cele aparținând jargonului informatic și socio-mediatic, să fie dificil de realizat. Însă, cu siguranță, acestea s-au format din necesitatea de a denumi realități noi, iar lipsa unor corespondenți explică oarecum atitudinea anglofilă manifestată în adaptarea lor, pe terenul limbii receptoare, cât mai apropiată de etimon.

Se poate afirma astăzi că globalizarea are efecte și la nivelul schimburilor lingvistice ce derivă din cele sociale, culturale, economice și politice între națiuni, mai ales pe teren european unde limba engleză este una din limbile oficiale ale Uniunii Europene și una care se impune tot mai mult prin obligativitatea studierii ei în școli. Pornind de la schimburile oficiale din cadrul administrației și continuând cu difuzarea în mediile audio-vizuale, inserarea anglicismelor în comunicare se extinde tot mai mult la nivelul limbii vorbite, fapt evident în schimburile verbale din cadrul *social media*, unde sunt prezente elemente lexicale ce contribuie la realizarea tuturor funcțiilor limbajului, de la funcția referențială, la cea fatică, metalingvistică și, mai ales, expresivă.

Anglicismele informatice și socio-mediatică adoptate recent în limbile română și spaniolă cu scopul de a servi comunicării în cadrul platformelor sociale de tipul Facebook[®] sau Twitter[®] se află într-un proces continuu de adaptare la sistemul fonomorfolologic al limbii receptoare și oferă, astfel, un teren propice inovării lingvistice prin derivare, compunere, schimbare a valorii morfologice sau extindere semantică. După cum se poate observa din analiza care stă la baza prezentului studiu, cu cât un anglicism este mai nou, cu atât el prezintă mai multe variante grafice sau morfologice, ceea ce denotă instabilitate și variabilitate și face tot mai dificilă lexicalizarea lui. Pe de altă parte, unele anglicisme informatice și socio-mediatică rămân să fie utilizate în forma neadaptată sau intră, cu forma originală, în alcătuirea unor unități sintagmatice împreună cu elemente lexicale din limba receptoare. Spre deosebire de anglicismele denotative, cele expresive își activează sensul prin raportare la context și ajung să fie utilizate cu scopul de a exprima atitudinea vorbitorului față de o realitate contextuală cunoscută de toți participanții la comunicare.

Frecvența cu care anglicismele informatice și socio-mediatică recente sunt utilizate în comunicarea digitalizată de pe platformele de socializare a dus la recunoașterea unora din acestea de către Academia Regală Spaniolă și la includerea în Dicționarul Academiei Regale Spaniole numit până de curând DRAE (*Diccionario de la Real Academia Española*) astăzi cunoscut ca *Diccionario de la Lengua Española* (DLE₂₀₁₄) (de exemplu, *chatear*, *bloguear*, *tuítear*, *retuítear*) și în Dicționarul Explicativ al Limbii Române, ediția revizuită și adăugită (DEX₂₀₁₆), dicționar editat sub egida Academiei Române, Institutul de Lingvistică „Iorgu Iordan – Al Rosetti” București.

REFERINȚE BIBLIOGRAFICE

LUCRĂRI LEXICOGRAFICE:

Pentru **limba română**:

- DCR₂₀₁₃ – DIMITRESCU, Florica (coord.), CIOLAN, Alexandru, LUPU, Coman, *Dicționar de cuvinte recente*, ediția a III-a, Editura Logos, București, 2013.
- DEN₂₀₀₉ – BUSUIOC, Monica Mihaela, PĂUN, Maria, ȘTEFĂNESCU-GOANGĂ, Zizi, *Dicționar esențial de neologisme* (DEN), Editura Corint, București, 2009.
- DEX₂₀₀₉ (online) - Dicționar Explicativ Român (2009), disponibil pe <https://www.dexonline.ro.html>.
- DOOM₂₀₀₅- VINTILĂ-RĂDULESCU, Ioana (coord.), *Dicționarul ortografic, ortoepic și morfologic al limbii române*, Ediția a II-a revizuită și adăugită, Editura Univers Enciclopedic, București, 2005.
- NDULR₂₀₁₇ – OPREA, Ioan, PAMFIL, Carmen-Gabriela, RADU, Rodica, ZĂSTROIU, Victoria, *Noul dicționar universal al limbii române*, Ediția a V-a, revăzută, Editura Litera, București, 2017.

Pentru **limba spaniolă**:

- DLE₂₀₁₄ (online) - *Diccionario de la Lengua Española*, Ediția a XXIII-a, 2014, online, disponibil pe <https://www.dle.rae.es.html>.
- CDUEA₂₀₁₂–*Clave. Diccionario de uso del español actual*, Ediția a IX-a, Editura SM Internacional, Madrid, 2012.
- NDA₂₀₀₉ – RODRÍGUEZ GONZÁLES, Félix, LILLO BUADES, Antonio, *Nuevo diccionario de anglicismos*, Editorial Gredos, Madrid, 2009.
- OBNEO – *El Diccionario de neologismos online*, disponibil pe <https://www.obneo.iula.upf.edu/spes.html>.
- NEOMA (online) –SÁNCHEZ MANZANARES, Carmen (coord.), AZORÍN FERNÁNDEZ, Dolores, SANTAMARÍA PÉREZ, María Isabel, *Diccionario de*

neologismos del español actual, Ediciones de la Universidad de Murcia, 2015, disponibil pe <https://www.um.es/neologismos.html>.

BIBLIOGRAFIE:

- ÁLVAR EZQUERRA, Manuel, *La formación de palabras en español*, 8ª edición, Editorial Arco Libros, Madrid, 2012.
- CARTER, Ronald, *Language and Creativity: the art of common talk*, Routledge, London and New York, 2004.
- CASADO VELARDE, Manuel, *La innovación léxica en el español actual*, 2ª edición actualizada y aumentada, Editorial Síntesis, Madrid, 2017.
- CEREZO, José M. (coord.), *La blogosfera hispana: pioneros de la cultura digital*, Fundación France Telecom España, Madrid, 2006.
- CIOBANU, Georgeta, *Anglicisme în limba română*, Editura AMPHORA, Timișoara, 1996.
- DIMITRESCU, Florica, *Dinamica lexicului românesc – ieri și azi*, Clusium Logos, Cluj-Napoca și București, 1995.
- DRUȚĂ, Inga, *Neologismul în structura stilistică a limbii române actuale*, Institutul de Filologie al Academiei de Științe a Moldovei, Centrul Național de Terminologie, Chișinău, 2007.
- GUERRERO SALAZAR, Susana, MEDINA GUERRA, Antonia M^a (coords.), *Lengua española y medios de comunicación: norma y uso*, VG Ediciones, Málaga, 2005.
- PANĂ DINDELEGAN, Gabriela (coord.), *Aspecte ale dinamicii limbii române actuale*, Editura Universității din București, București, 2002.
- PAREDES GARCÍA, Florentino *et al.*, *El libro del español correcto: claves para hablar y escribir bien en español*, Editorial Espasa Libros, Instituto Cervantes, Barcelona, 2012.
- SÁNCHEZ MANZANARES, Carmen, AZORÍN FERNÁNDEZ, Dolores (Eds.), *Estudios de Neología del Español*, Ediciones de la Universidad de Murcia, Servicio de Publicaciones, Murcia, 2017.
- VÁZQUEZ AMADOR, María, *El tratamiento de un corpus de la prensa mexicana del siglo XX en los diccionarios de la RAE*, în „Anuario de Letras. Lingüística y Filología”, vol. III, 2, 2015, p.274 – 285.
- ZAFIU, Rodica, *Păcatele limbii. A gugăli*, în „România Literară”, nr. 29, 2004, disponibil pe URL: http://www.romlit.ro/index.pl/a_gugali.html.

ELEMENTS OF LANGUAGE ECONOMY IN ROMANIAN AND SPANISH SOCIAL MEDIA

Silvia Popovici

PhD Student, "Ștefan cel Mare" University of Suceava

Abstract: The present paper focuses on the illustration of the principle of economy in language as it is applied to the communication on different Romanian and Spanish socio-mediatic networking sites with a view to pointing out the good management of the resources offered by the language and the technical constraints specific to social media software programmes. The main aspects under discussion are linked to the way in which the message is conveyed at graphemic, lexical and syntactic levels in order to get the right balance between the natural need of least effort and the effectiveness of mediated communication, and to reveal to what extent the strategies used by the speaker-writer affect the meaning of the message.

Keywords: economy in language, computer mediated communication, effectiveness, abbreviations, clipping, blends, composition.

Comunicarea digitalizată, în calitatea sa de comunicare mediată de mijloace electronice, anulează convențiile comunicării directe, față în față și, implicit, dihotomia comunicare scrisă – comunicare orală, ajungând să se constituie ca o formă mixtă sau „hibridă”¹ între forma scrisă și cea orală a comunicării. Cu alte cuvinte, este o realizare scrisă a conversației orale și, totodată, o nouă formă de fixare în scris a limbii vii, autentice, ceea ce-l face pe I. Milică să afirme că „sub influența comunicării prin intermediul Internetului, configurația stilistică a limbii ar putea înregistra noi variante ale stilurilor informale”². Așadar, comunicarea trece dincolo de barierele normei și îmbracă forme inedite bazate pe libertate de expresie, atît la nivelul formei, cît și al conținutului.

Conceptul de economie în limbaj sau „al minimumului efort”, a fost aplicat pentru prima dată pe un studiu lingvistic de către G.K. Zipf³ și a fost ulterior dezvoltat de A. Martinet și de L. Hjelmslev. În Dicționarul de Științe ale Limbii se subliniază faptul că este un „concept împrumutat în lingvistică din teoria informației, unde se referă la tendința de a folosi o cantitate cît mai mică de simboluri pentru a transmite integral o cantitate de informație”⁴. De asemenea, E. Coșeriu se referă la „economia în limbă” ca la tendința vorbitorului de a exprima numai ceea ce este necesar⁵.

¹ Viorica Molea, *O nouă formă de comunicare în spațiul virtual: oralitatea digitală*, în „Limba română”, Nr. 5-6, anul XXVII, 2017, p. 56.

² Ion Milică, *Expresivitatea argoului*, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”, Iași, 2009, p.166.

³ În George Kinsley Zipf, *Human Behaviour and the Principle of Least Effort: An Introduction to Human Ecology* (1949). Informație disponibilă pe URL: https://en.wikipedia.org/wiki/Principle_of_least_effort.html, la 10.10.2018.

⁴ Angela Bidu Vrânceanu et alii., *Dicționar de științe ale limbii*, Editura Nemira, 2005, p. 191.

⁵ Eugen Coșeriu, *Introducere în lingvistică*, Editura Echinoc, Cluj-Napoca, 1995, p.88.

Andrei Sebastian Stipiuc⁶ este de părere că ceea ce primează în era informațională în relație cu comunicarea este cantitatea acesteia și mai puțin calitatea. După cum vom arăta în prezentul studiu, elementele economiei de limbaj prezente în comunicarea în spațiile virtuale române și spaniole derivă din necesitatea de a spune mult în cât mai puține cuvinte sau semne grafice, prin urmare acestea se contituie în strategii de comprimare a mesajului la nivel scriptural, la nivel lexical și la nivel sintactic.

1. Elemente ale economiei de limbaj la nivel scriptural

La nivelul ortografierii, limbajul comunicării digitalizate se conturează ca un limbaj creativ care valorifică fondul existent, însă pe care îl reconfigurează dându-i o formă inedită prin utilizarea abrevierilor sau siglelor după modelul elementelor anglofone (preluate din limbajul jocurilor) cu care alternează. Trunchierea, abrevierea sau siglarea reprezintă procedee conștiente de scriere⁷ care respectă principiul economiei de spațiu în schimburile verbale alternative dintre emițător și receptor și prezintă avantajul de a comprima exprimarea la maximum în vederea reducerii decalajelor de timp dintre vorbire și scriere. Modificările cuvintelor sau expresiilor de bază se realizează prin *scurtări* și prin *substituții*.

1.1. Scurtări aleatorii ale cuvintelor: abrevierea, siglarea și trunchierea

Abrevierile grafice ale cuvintelor se produc prin suprimarea aleatorie a unor secvențe de litere ale acestora, prin (1) *apocopă*, (2) *sincopă* și (3) *afereză*.

(1) *Apocopa* este suprimarea segmentului final, a segmentelor finale ale unui cuvânt sau ale unei sintagme, ceea ce rămâne fiind litera inițială sau un segment inițial.

Exemple de cuvinte abreviate prin apocopă⁸ sunt: *f* < *f[oarte]*, *sp* < *spune* / *Sp[ania]*, *sf* < *sf[ârșit]/s[ciences]-f[iction]*, *sc* < *șc[oolă]/sc[uze]*, *st* < *șt[iu]/șt[ii]*, *fr* < *fr[umos]/fr[ate]/fr[ancez]*, *ob* < *ob[ligatoriu]/ob[ieci]*, *act* < *act[ivitate]*, *ans* < *ans[amblu]*, *max* < *max[imum]*, cu precizarea că ele se descifrează numai în context. Exemple de sintagme, inclusiv locuțiuni sunt: *cp* < *c[el] p[uțin]*, *dpdv* < *d[in] p[unct] d[e] v[ederea]*, *pdop* < *p[e] d[e] o p[arte]*, *pdap* < *p[e] d[e] a[ltă] p[arte]*, *ac* < *anul curent*, *ff* < *f[oarte] f[rumoasă]/f[oarte] f[ericit]*, *fs* < *f[oarte] s[exi]*. La acestea se adaugă formulări clișeizate de tipul *BVM* < *b[ărbatul] v[ieții] m[ele]*, *OVIC* < *o[chii] v[ăd]*, *i[nima] c[ere]*. Alte exemple sunt abrevieri formate din inițialele cuvintelor din cadrul unui enunț precum: rom. *cf* < *C[e] (mai) f[aci]*, *bd* < *B[ună] d[imineața]*, *bs* < *B[ine] (de) ș[tiut]*, *cp* < *C[u] p[lăcere]*, *hp* < *H[ai]*, *p[a]!*, *pb!* < *P[oftă] b[ună]!*, *pm* < *P[e] m[âine]*, *pc* < *P[entru] c[e]?*, *fa* < *(E) f[oarte] a[devărat]*, *tf* < *T[are] f[rumos]!*, *cpl* < *c[u] p[lăcere]*, *vaimm* < *Vai [de] m[ama] m[ea]!*, *vnmsvb* < *V[i]n m[âine] s[ă] v[or]b[im]* sau sp. *tq* < *t[e] q[uiero]*.

(2) *Sincopa* reprezintă eliminarea unei litere sau a unor secvențe de litere, continue sau discontinue, din interiorul unui cuvânt simplu sau compus, ca în: *cd* < *c[ân]d*, *cm* < *c[u]m*, *dc* < *d[ra]c*, *cr* < *c[u]r*, *fd* < *f[un]d*, *drg* < *dr[a]g*, *nrml* < *n[o]rm[a]*, *psto* < *p[roa]sto*, *scmp* < *sc[u]mp*.

(3) *Afereza* apare mult mai rar și este reprezentată de suprimarea unei litere/grup de litere din interiorul corpului grafic al unui cuvânt, ca în exemplele: *re!* < *[saluta]re*, *mik* < *[ni]mic*.

⁶ Andrei Sebastian Stipiuc, *Cum scriem pe Facebook. Limba textelor produse de utilizatorii români ai rețelei sociale*, Editura Universității „Al. I. Cuza”, Iași, 2016, p.158-159.

⁷ Ionuț Pomian, *Stilul funcțional electronic*, în „Dacoromania”, Serie nouă, Nr.2, Anul XIV, Cluj-Napoca, 2009, p.141. Autorul articolului vorbește de „accidente fonetice”, ceea ce ar exclude caracterul voluntar al scrierii.

⁸ Exemplele ilustrate în acest studiu au fost selectate de pe platforma de socializare Facebook®, dar și din comentariile de pe forumuri și de pe YouTube®, în perioada iunie 2017 – mai 2018.

În multe cazuri, abrevierile pot fi realizate printr-o *combinație de sincope și apocope*, ca în: rom. *ms* < *m[er]s[i]*, *pnm* < *p[a]n[a] m[ea]*, *bv* < *b[ra]v[o]*, *bf* < *b[a]f[tă]*, *bn* < *b[i]n[e]*, *pf* < *p[er]f[ect]/p[re]f[er]*, *tb* < *t[re]b[ui]*, *tn* < *t[i]n[e]*, *drg* < *d[i]r[i]g[a]*, *vtm* < *v[ia]t[a] m[ea]*, *vbp* < *v[or]b[im în] p[ri]vat*, *vrj* < *vr[ă]j[eală]*, *cmzt* < *c[u]m z[ici] t[u]*, *dpnd* < *d[e]p[ri]nd[e]*, sau sp. *dp* < *d[es]p[ues]* („după aceea”), *hbl* < *h[a]bl[amos]* („vorbim”) (ca în „Hbl dp!”).

Exemple de *combinații de apocopă și afereză* se întâlnesc în: *ub!* < *[te i]ub[esc]/[i]ub[ita mea]*, *vg* < *v[ă] [ro]g*, *ek?* < *Ești ok?* sau de *apocopă, sincopă și afereză* (la nivel scriptural) apare în: *xd* < *[e]x[traor]d[inar]*, *xlnt* < *[e]x[ce]l[en]t*.

Siglele (fr. *sigles*), numite și *inițialisme* (engl. *initialisms*, germ. *Initialwörter*), „sunt forme alternative, grafice și sonore, ale compuselor sau sintagmelor stabile din care provin (și care de multe ori sunt nume proprii). Ele sunt alcătuite din inițialele unităților lexicale principale ale acestora, mai puțin ale uneltelor de legătură și articolelor.[...] Întrucât siglele *pot fi* rostite ca atare, dar pot fi citite și prin pronunțarea integrală a termenilor de la care provin, ele pot ține locul formelor întregi, ca imagini evocatoare, dar sunt capabile și să ia locul acestora; preferința pentru rostirea formei întregi sau a celei scurtate ține de registrul stilistic în care se formează mesajul, de contextul de comunicare și de voința vorbitorilor de a-și transmite mesajul mai mult sau mai puțin concis”⁹.

O categorie de sigle cu frecvență mare în *social media* și care fac trimitere explicită la inițialele din care provin, deci care nu au înlocuit definitiv formele lungi originare, sunt denumiri de instituții, partide politice, S.P.P. sau P.S.D., P.N.L. ce se constituie în bază pentru derivate. Astfel, în spațiul public se vorbește de *pesedist* ortografiat și *PSD-ist*, de *penelist/ PNL-ist*, *peremist/ PRM-ist*, *pedelist/ PDL-ist*, *oengist/ ONG-ist*, sp. *ugetero*<*UGT / U[ni]ón G[eneral de] T[rabajadores]* (rom. „membru al Uniunii Generale a Muncitorilor”). Cuvinte lexicalizate recent în spaniolă de la sigle sunt *pyme*, care s-a format din *pequeña y mediana empresa* (rom. „firmă încadrată în categoria celor mici și mijlocii”), *grapo* < (*miembro de los*) *G[rupos] (de) R[esistencia] A[ntifascista] P[rimero] (de) O[ctubre]* (rom. „membru al Grupărilor de Rezistență Antifascistă „1 octombrie””), *geo*< (*miembro del*) *G[rupo] E[special] (de) O[peraciones]* (rom. „membru al Grupului de Operațiuni Speciale”), sau *renfe*< (*La*) *Re[d] N[acional] (de) Fe[rrocarriles Españoles]* (rom. „Rețeaua de Căi Ferate Spaniole”), *ovni*< *o[bjeto]v[olante] n[o] i[dentificado]* (rom. „OZN”), (*el*) *ave* < (*el tren de*) *A[lta] V[elocidad] E[spañola]* (rom. „tren de mare viteză”)¹⁰.

Interesant este că unele sigle, odată adoptate în forma grafică originală și-au schimbat, datorită uzului frecvent, referentul. Este și exemplul lui *SMS* < engl. *S[hort] M[essage] S[ervice]*, care nu mai face referire astăzi la „serviciul de mesaje scurte”, ci este utilizat cu sensul de „mesaj scurt de text”.

Trunchierea este un procedeu de formare a cuvintelor care are la bază reducerea corpului grafic și sonor al cuvintelor, descriind unități pe deplin lexicalizate care aparțin, de regulă limbajului familiar și argotic. Ca și abrevierile grafice, cuvintele trunchiate sunt formate prin suprimarea aleatorie a unei secvențe continue lipsite de semnificație din baza lor lexicală, care poate fi un cuvânt *prof*<*prof[esor]* sau o sintagmă *mate-info* < *mate[matică]-info[rmatică]*. Secvența trunchiată ajunge să fie ea însăși purtătoare de informație semantică, iar înțelegerea sensului se face prin raportare la un anumit context sau o realitate cunoscută de ambii actanți ai comunicării. Fiind unitate lexicală de sine-stătătoare, cuvântul format prin trunchiere poate fi utilizat ca orice

⁹ E. Suci, *Condensarea lexico-semantică*, Editura Institutul European, Iași, 2009 p. 52.

¹⁰ Ileana Scipione, *Lengua española contemporánea. Lexicología*, Editura Fundației România de mâine, București, 2004, p.31.

cuvânt flexibil, păstrând, de regulă, genul gramatical al bazei de la care provine, uneori cu ajutorul unei vocale care se adaugă la final. Este elocvent în acest sens exemplul cuvântului românesc format prin trunchiere *prof* cu varianta feminină *profă*, unde diferențierea de gen este făcută cu ajutorul vocalei enclitice *-ă*), însă regula nu se aplică pentru același cuvânt în limba spaniolă, și anume *profe*, care provine prin trunchiere de la *profesora* sau *profesor*. Totuși, în cazul cuvântului *porno*, în spaniolă cuvântul format prin trunchiere este de genul masculin *el porno*, chiar dacă provine de la femininul *la pornografía*.

Alte exemple de condensare sunt și rom. *mate* < *mate[matică]*, *bio* < *bio[logie]*, *socio* < *socio[umane]* (ca în „Sunt elev la socio.”), *filo* < *filo[logie]*, sp. *súper* < *super[mercado]* (ca în „Voy al súper”, rom. „Merg la supermarket”) care aparțin limbajului familiar al tinerilor, precum și cele care au invadat rețelele de socializare, cum ar fi rom. *sal* < *sal[ut]*, *mulțu* < *mulțu[mesc]*, *frumu* < *fumu[șică]* (ca în „Ești o frumu!”) sau sp. *boli* < *boli[grafo]* (rom. pix), *bici* < *bici[cleta]*, *poli* < *poli[cía]*, *cole* < *cole[gió]* (rom. „școală generală”), *insti* < *insti[tuto]* (rom. „liceu”), *uni* < *uni[versidad]*, *disco* < *disco[teca]*, *pelí* < *pelí[cula]* (rom. „film artistic”), *comp* / *compí* (ortografiat și *qompi*) < *compa[ñero/a]* (rom. „coleg de serviciu”), *chuche* < *chuche[ria]* (rom. „bomboană”), *cumple* < *cumple[años]* (rom. „zi de naștere”) și nume de persoane *Fran* / *Francis* < *Fran[cisco]* / *Francis[co]*, *Nando* / *Fer* < [*Fer*] *nando* / *Fer* [*nando*].

Trunchierea se realizează, la fel ca abrevierea, prin apocopă (rom. *prof* < *prof[esor]*, *moto* < *moto[cicleta]*), prin afereză (*blog* < [*we*] *blog*, *bus* < [*omni*] *bus*) sau, mai rar, prin sincopă (*Frisco* < [*San*] *Fr[anc]isco*, denumire familiară a orașului San Francisco).

De regulă, trunchierea se realizează în cazul cuvintelor lungi, dând loc formării de cuvinte din registrul colocvial sau afectiv și care apare frecvent în limbajul infantil sau al adulților care se adresează copiilor. Însă, poate servi drept instrument ludic și parodic, în special în cazul trunchierii numelor unor personalități politice, cum ar fi *Băse* < *Băse[scu]* sau *Grobi* < *Gorb[acióv]*.

Trunchierea se aseamănă cu *condensarea* prin aceea că, în cazul acesteia din urmă, fragmentul omis sau cel menținut reprezintă un cuvânt sau un element de compunere recunoscut imediat de vorbitori/cititori ca în exemplele *homo* < *homo[sexual]*, sp. *hetero* < *hetero[sexual]*.

Trunchierea, deși trunchiere aleatorie care nu respectă întotdeauna diviziunea silabică, stă la baza formării *cuvintelor-valiză* sau a *cuvintelor telescopate* (fr. *mots-valise*, engl. *portmanteaux* sau *blended words* ori *blends*, sp. *palabra-maleta*).

1.2. Substituțiile

În ceea ce privește *substituțiile*, comunicarea digitalizată, având un caracter scriptural evident, ne oferă o largă varietate de posibilități, toate fiind folosite în scop ludic sau ca elemente de jargon juvenil. Simbolurile de orice fel (cum ar fi @, \$, &, sau #) sunt forme grafice standardizate la nivel internațional și, în conversațiile online, ajung să înlocuiască litere sau grupuri de litere, uneori chiar cuvinte, tocmai din motive de economie de limbaj la nivel grafic, dar și pentru a face cuvintele memorabile, ca în situația pseudonimelor sau *nickname*-urilor alese de utilizatori pe unele rețele.

De exemplu, simbolul @ < engl. *at* („pe”), citit în română „a rond” datorită formei sale grafice și în spaniolă „arropa” datorită omografiei cu unitatea portugheză și spaniolă de măsură pentru greutate sau volum¹¹, este folosit astăzi cu precădere în adresele de e-mail pentru a indica

¹¹ Cuvântul *arroba* își are originile în cuvântul arab *ar-rub* (الربيع) sau „sfert”, care desemna a patra parte a unui chintal, ceea ce reprezenta încărcătura pe care un catâr o putea duce. Informație disponibilă pe URL: <http://www.en.wikipedia.org/wiki/Arroba.html>, la 19.02.2018.

domeniul pe care este înregistrată adresa, dar și în numele de utilizator al unei rețele de jocuri sau de socializare.

Pe rețelele de socializare sau în cadrul numelor de utilizator, simbolul @ fie înlocuiește litera „a”, fie grupul de litere „at”, prin asociere cu pronunțarea lui în limba engleză, ca în: *Cr@zy* < engl. *crazy* („nebunatic/ă”) sau cuvinte autohtone ortografiate *f@tă* < *fată*, *fr@te* < *frate* sau *băi@* < *băiat*. În spaniolă, semnul @ apare scris în mediile online în cadrul unor cuvinte precum *ciudadan@s* pentru a exprima scriptic ambivalența formală de gen, iar cuvântul, care poate fi citit *ciudadanos* sau *ciudadanas*, reduce numărul formațiilor lexicale în cadrul adresării directe a locutorului. Alte simboluri sunt cele pentru desemnarea monedelor, cum ar fi \$ < „dolari”, £ < „lire sterline” sau € < „euro” folosite pentru substituirea cuvântului *bani*, dar și pentru precizarea provenienței lor. Un simbol folosit de utilizatorii rețelei *Twitter*[®] și doar de curând la noi, datorită evenimentelor nefericite de la clubul Colectiv din 30 octombrie 2015 (#COLECTIV), este semnul #, cunoscut în literatura muzicală ca „diez” sau, mai nou, ca *hashtag* < engl. „hashtag”¹², prin schimbarea semnificației. În exemplul *b#* < *beton*, simbolul, deși având conotații muzicale, își schimbă semnificația în *ton* în mod artificial și analogic, ajungând să înlocuiască o silabă.

Alte simboluri utilizate pe rețelele de socializare sunt cele matematice precum : „+”, în loc de conjuncția coordonatoare „și”, „-”, pentru „fără” sau „>” („mai mare decât”) care este utilizat cu sensul „spre” sau „la ieșirea spre”, prin analogie cu forma unui vîrf de săgeată, ca în *NvdMU>T* < *N[e] v[e]d[em] [la] M[etroul] [de la] U[niversitate]*, ieșirea înspre *T[eatru]*, mesaj care combină abrevierea cu substituția și cu elipsa.

Simbolurile matematice sunt utilizate și în scrierea în limba spaniolă, prin substituirea lui „+” cu „más” (rom. „plus”, „și”, „mai”), ca în exemplul *+feliz k nunca* < *más feliz que nunca* (rom. „mai fericit ca niciodată”), a lui „-” cu „menos” (rom. „minus”, „fără”), a lui „=” cu „igual / igualmente” (rom. „la fel”), sau a lui „X” (semnul înmulțirii) cu „por” („pentru”), dar și prin analogie grafică cu „per” sau „par”, ca în exemplele *X tu culpa* < *por tu culpa* (rom. „din vina ta”), *Xo* < *pero* (rom. „dar”), *Xa* < *para* (rom. „pentru”) sau *Xk* < *porque / por qué* (rom. „deoarece, pentru că” / „de ce?”).

Substituția la nivelul unităților lexicale poate avea loc și prin utilizarea cifrelor, atît ca fenomen de condensare a numeralului la cifra care îl reprezintă ca în exemplul rom. *TFK 1 FLM* < *T[e] f[a]c un f[i]lm?*, sp. *1bst* < *un besito* (rom. „un sărut”), cît și ca grup de litere, ca în exemplul *E destul d c8 să priceapă...*, (*c8* < *copt*) după modelul cuvintelor englezești din scrierea *leet*¹³, cu precizarea că acest tip de scriere folosește substituția literelor cu cifrele pe baza analogiilor de formă grafică dintre acestea, ca în *DiSTuRb3d 4 3v3r* < engl. *Disturbed for ever* („deranjat mereu”). Mai mult, substituția se produce și prin analogie cu forma sonoră a cifrei din limba engleză, precum în *2dor* < *Tudor* sau *22ror* < *tuturor*, unde grupul de sunete „tu” din limba română este omofonul cuvântului „two” din limba engleză (rom. „doi”). Cea mai abstractă formă de substituție este cea a cifrării, a înlocuirii literelor cu numărul de litere din cuvântul de la care

¹²Un *hashtag* este un cuvânt sau o frază, precedate de semnul #. Este o modalitate de a înștiința prin etichetarea tipului de conținut. Cuvintele care apar în mesajele de blogging și rețele de socializare precum Facebook[®], Twitter[®], Google+[®] sau Instagram[®] pot fi etichetate prin inserarea semnului # în fața lor, fie că apar într-o propoziție sau sunt anexate acesteia. Informație disponibilă pe URL: <https://www.ro.wikipedia.org/wiki/Hashtag.html>, la 19.02.2018.

¹³ V. Ewa Jonsson, *Conversational Writing. A Multidimensional Study of Synchronous and Supersynchronous Computer-Mediated-Communication*, Peter Lang Editions, Frankfurt am Main, 2015, p. 174.

provine, ca în exemplul internaționalizat 143 < *I Love You*, unde *I* (rom. „eu”) e format dintr-o literă, *Love* (rom. „iubesc”), din patru litere, respectiv *You* (rom. „te”), din trei litere.

Un tip de substituție folosit frecvent, care poate fi considerat în egală măsură și un tip de condensare grafică, este cazul grafemului *k*, utilizat în scrierea mesajelor din spațiul virtual pentru a substitui grupurile de litere „ca”, „că”, „co”, dar și „che” sau „chi”, ca în exemplele: rom. *înkz k* < în *caz că*, *rdkl* < *ridicol* sau *kestii* < *chestii*, , *aks* < *acasă* etc.. Fenomenul este foarte prezent și în limba spaniolă, unde același grafem *k* substituie grupul de litere „que” sau „co”, ca în *SK* < *es que* (rom. „adică, vreau să spun”), *km* < *como* (rom. „cum”), sau chiar cuvinte, ca în *Tkm* < *Te quiero mucho* (rom. „te iubesc mult”).

Recent, în sistemul internațional, grafemul *k* a început să înlocuiască numeralul 1000 (o mie) pentru a desemna numărul vizualizărilor pe *YouTube*[®] (sau ca unitate de măsurare a numărului de *like*-uri) și a ajuns să fie folosit în scrierea anilor, ca în *Promoția 2k17* < *Promoția 2017*.

Substituția poate avea loc și la nivel sintactic, prin înlocuirea unei întrebări, ca de exemplu *Ce faci?* / *Cum așa?* / *De ce?* / *Ești?* / *Ce vrei să spui?* / *Unde?* cu semnul întrebării (?), sau al unei exclamații de tipul *Ai grijă!* / *Ciudat!* cu semnul exclamării (!), cu precizarea că sensul acestora se activează exclusiv la nivelul contextului verbal și situațional.

Un alt exemplu de substituție este folosirea emoticoanelor, mărci ale comunicării scripturale pe rețelele virtuale de socializare întrucât transmit informații referitoare la atitudinea sau emoțiile emițătorului sau pot substitui chiar cuvinte, expresii sau chiar enunțuri întregi atunci când sugerează, prin forma iconică, obiecte, oameni, aspectul fizic, animale sau activități și pot apărea în text în mod independent sau însoțind un enunț.

2. Elemente ale economiei de limbaj la nivel lexical

La nivel lexical, economia de limbaj se realizează prin compunere cu afixoide sau prin compunere bazată pe trunchiere, și prin folosirea cuvintelor-umbrelă sau a anglicismelor care sunt mai sintetice în comparație cu echivalentele din limba receptoare sau limba de comunicare.

2.1. Cuvintele telescopate

Trunchierea stă la baza formării *cuvintelor-valiză* sau a *cuvintelor telescopate* (fr. *mots-valise*, engl. *portmanteaux* sau *blended words* ori *blends*, sp. *palabra-maleta*), care sunt definite drept „compuse hibride create prin combinarea a două cuvinte trunchiate, care contribuie la formarea unei noi unități lexicale, primul cu secvența sa inițială, iar celălalt cu secvența sa finală”.¹⁴ Noua unitate lexicală are forma unui cuvânt, însă nu dobândește o semnificație nouă, ci însumează sensurile cuvintelor de la care s-a format.

În ceea ce privește forma cuvintelor telescopate, multe din acestea conțin o secvență comună care se menține și care se consideră că a favorizat fuzionarea, ca în *sexpert* (<*sex* + *expert*), în timp ce altele au eliminat o secvență grafică pentru a se putea combina, ca în *stresiune* < *stres* + (s)*esiune*. Totuși, noile creații prin telescopare sunt, în majoritatea lor, formații lexicale pasagere, iar decodarea sensului acestora se face prin raportare la realitățile contextuale sau la contextualitatea cunoscută și/sau experimentată de actanții comunicării. Odată cu înțelegerea semnificației noii unități lexicale formate prin trunchiere și telescopare se produce și o înțelegere a motivației care a stat la baza formării ei, înțeleasă ca joc de cuvinte *ad hoc* creat în scop ludico-expresiv sau chiar defăimător.

Limbajul utilizatorilor rețelelor sociale abundă în cuvinte telescopate folosite în exprimarea curentă, cuvinte ce nu fac altceva decât să sublinieze caracterul ludic și expresivitatea uneori exacerbată a exprimării pe platformele sociale: *stresiune* < *stres* + *sesiune*, *tembelizor* < *tembel* +

¹⁴ Emil Suci, *op.cit.*, p.73.

televizor, *trisperat* < *trist* + *disperat*, *imbeligent* < *imbecil* + *inteligent*, *telectual* < *televizor* + *intelectual*, *combinatozaur* < *combinator* + *brontozaur*, *vanghelion* < *Vanghelie* + *revelion* etc..

2.2. Compusele cu afixoide

Afixoidele sunt rezultatul trunchierii unor cuvinte de sine-stătătoare care s-au convertit ulterior în element de compunere și care, datorită semnificatului noii unități lexicale, care de asemenea însumează semnificații cuvintelor/ fragmentelor de cuvinte constitutive, sunt ilustrative pentru exemplificarea economiei de limbaj. Neoafixoidele cele mai productive sunt:

Prefixoidele: ciber-: *ciberespacio*, *cibernauta*, *cibersex*; cine-: *cinclub*, *cinefórum*; e- (< engl. *electronic*): *e-mail*, *e-book*, *e-libro*, *e-negocios*, *e-correo*, *e-comercio*; eco- : *ecoturism*, *ecoșcoală*; euro- (< *Europa*, *moneda euro*): *euroconversor*, *euromonedero*, *eurozona*, *Eurogrupo*, *eurobolsa*, *eurocomisario*, *eurodiputado*, *euroescéptico*, *eurotúnel*, *euroejercito*; foto-: *fotonovela*, *fotogénico*, *fotosensibil*; info- (< engl. *information*): *infonauta*, *infotrafic*; narco: *narcoterrorismo*, *narcotraficante*; tele- : *telenovela*, *teleserie*, *telegénico*; wiki- (< cuvânt de origine hawaiană, cu semnificația „rapid”): *wikipedia*, *wikitexto*, *wikifirma*, *wikicionario*, *wikilengua* (cuvânt promovat recent de La Fundación del Español Urgente)¹⁵.

Sufixoidele: -landia (cu sensul de „loc de”, preluat de la terminațiile toponimice precum *Islandia*, *Groenlandia*, *Finlandia*): *burolandia*, *cinelandia*, *facilandia*, *fotolandia*, *gringolandia*, *pactilandia*, *yanquilandia*, *yupilandia*, *zumolandia*; -mania/-manía: *cinemania*, *agiptomanía*, *futbolmanía*, *internetmanía*; -naut / -náuta (< *astronaut*): *infonaut*, *infonáuta*, *internaut*, *internáuta*, *popnaut*, *alcoolnaut*; -orexia (formant cult de origine grecească, preluat de la *anorexia* – „lipsă anormală de poftă de mâncare”): *tanorexia* („dependență de bronz”), *tanoréxico*, *vigorexia* („afecțiune de natură psihologică relaționată cu obsesia pentru un corp perfect”), *megarexa* (antonim pentru *anorexia*), *ortorexia* („obsesie pentru o alimentație sănătoasă”), *ortoréxico*, *lujorexia* („obsesie pentru lux”); -sfera / -esfera: *infoesfera*, *blogosfera*, *blogoesfera*; -shima/-șima (preluat din Hiroshima): *Euroshima*, *Ceașima*¹⁶;

2.3. Anglicismele ca substitut economic

În cadrul comunicării pe rețelele de socializare, dar și în limbajul cotidian, anglicismele sunt tot mai prezente, unele fiind folosite cu scopul de a scurta comunicarea, datorită caracterului sintetic al acestora. De exemplu, *OK*, înlocuiește cu succes sintagme precum „de acord, bine, în regulă”, iar elementele de jargon socio-mediatic precum *a posta* în loc de „a publica un material pe una din rețelele de socializare”, *a spama* pe cineva, în loc de „a-i interzice accesul la conversație” (provine din jargonul gamerilor) sunt, de asemenea, preferate în locul sintagmelor sau construcțiilor sintactice echivalente.

2.4. Cuvintele-umbrelă

Cuvintele-umbrelă, sunt numite de F. Dimitrescu și *vicaria*¹⁷, pe de o parte, pentru faptul că pot umple un gol lexical sau acoperi un vag referențial și pe de alta, pentru că se raportează la mai mulți referenți posibili. A. Ștefănescu le definește ca „lexeme cu un semantism vag”¹⁸, ale căror referenți nu pot fi identificați cu precizie, ceea ce face ca sensul lor să fie decodat de către receptor și adaptat la realitățile la care acesta se raportează. Cuvinte-umbrelă, mai ales din cele aparținând registrului familiar și colocvial de tipul: *chestie*, *problemă*, *fază*, *treabă*, *gen*, *de genul*

¹⁵ Manuel Casado Velarde, *La innovación léxica en el español actual*, Editorial Síntesis, Madrid, 2017, p. 59.

¹⁶ Florica Dimitrescu, *Un sufixoid nou și rar: -șima*, în „Limbă și literatură”, vol. I-II, București, 2000, p.25-27.

¹⁷ Apud Adriana Ștefănescu, *Caracteristici ale limbajului vag în jargonul informaticii*, în, „Aspecte ale dinamicii limbii române actuale”, Gabriela Pană Dindelegan (coord.), Editura Universității din București, București, 2002, p.273.

¹⁸ *Ibidem*, p.274.

(substantive), *tare, epic, viral* (adjective) etc. sunt foarte des întâlnite în vorbirea curentă, dar și pe rețelele de socializare, vagul semantic fiind strâns legat de economia de limbaj.

3. Elemente ale economiei de limbaj la nivel sintactic

La nivel sintactic, economia de limbaj este puțin reprezentată și se realizează cu ajutorul structurilor sintactice eliptice. Un exemplu potrivit în acest sunt structurile cauzale de tipul: *pentru că + substantiv: Pentru că soare, pentru că vacanță., Pentru că pensionari.*¹⁹

Concluzii

În cadrul comunicării digitalizate, forma lingvistică pe care o îmbracă mesajul transmis către receptor(i) depinde de limitele impuse de mediul tehnic în care acest tip de comunicare funcționează. Limba utilizată este tastată, așadar toate convențiile unei conversații față în față sunt transpuse grafic prin îmbinarea literelor în cuvinte, a semnelor de punctuație, a simbolurilor sau a cifrelor. Accentul se pune pe viteză, pe dorința de a transmite cât mai multe informații în cât mai puține cuvinte, ajungându-se, de multe ori, la o comprimare excesivă a mijloacelor lingvistice de care dispune comunicarea.

În comunicarea pe platformele de socializare și, în general, în comunicarea mediată de calculator, economia de limbaj, manifestată la nivel scriptural, dar și lexical și sintactic, este nu numai o tendință, ci și o necesitate de a face față constrângerilor tehnice ale mediului digital la care se apelează.

BIBLIOGRAPHY

- BIDU-VRÂNCEANU, Angela *et alii.*, *Dicționar de științe ale limbii*, Editura Nemira, 2005.
- CRYSTAL, David, *Language and the Internet*, Cambridge University Press, 2004.
- CRYSTAL, David, *Internet Linguistics: A Student Guide*, Routledge, London, 2011.
- DUMITRESCU, Florica (coord.), *Dicționar de cuvinte recente*, Ediția a III-a, Editura Logos, București, 2013.
- GRAUR, Evelina, *Tehnici de comunicare*, Editura Mediamira, Cluj-Napoca, 2001.
- JONSSON, Ewa, *Conversational Writing. A Multidimensional Study of Synchronous and Supersynchronous Computer-Mediated-Communication*, Peter Lang Editions, Frankfurt am Main, 2015
- MOLEA, Viorica, *O nouă formă de comunicare în spațiul virtual: oralitatea digitală*, în „Limba română”, Nr. 5-6, anul XXVII, 2017.
- PANĂ DINDELEGAN, Gabriela (coord.), *Aspecte ale dinamicii limbii române actuale*, Editura Universității din București, București, 2002.
- POMIAN, Ionuț, *Stilul funcțional electronic*, în „Dacoromania”, Serie nouă, Nr.2, Anul XIV, Cluj-Napoca, 2009.
- STIPIUC, Andrei Sebastian, *Cum scriem pe Facebook. Limba textelor produse de utilizatorii români ai rețelei sociale*, Editura Universității „Al. I. Cuza”, Iași, 2016.
- SUCIU, Emil, *Condensarea lexico-semantică*, Editura Institutul European, Iași, 2009.
- ZAFIU, Rodica, ȘTEFĂNESCU, Adriana (ed.), *LIMBA ROMÂNĂ. Direcții actuale în cercetarea lingvistică*, Editura Universității din București, București, 2012.

Surse web:

¹⁹Andrei Sebastian Stipiuc, *op. cit.*, p. 209 – 252.

- <https://www.ro.wikipedia.org/wiki/Hashtag.html>
- <http://www.en.wikipedia.org/wiki/Arroba.html>
- https://en.wikipedia.org/wiki/Principle_of_least_effort.html

SPECIALIZED LEXICAL ELEMENTS IN *CARTEA NUNȚIIBY* G. CĂLINESCU

Loredana-Maria Ghioală

PhD Student, University of Craiova

Abstract: The article presents an applied, analytical study of the specialized vocabulary in G. Călinescu's book Cartea nunții/ 'The wedding book'. Through the diversity of the specialized lexical elements, a specific interwar atmosphere under the influence of Balzac's realistic novel is created. The analysis highlights the semantics and the expressiveness of the specialized lexical elements, illustrating the interwar literary language and, moreover, G. Călinescu's literary talent to go beyond the necessary limits required from a critic.

Keywords: specialized vocabulary, meaning, literary language, analysis, etymology

1. În literatura română, perioada dintre cele două războaie mondiale reprezintă a doua mare epocă, după aceea a marilor clasici¹. Această perioadă a permis literaturii române să atingă nivelul european, să urmeze direcții vechi și noi (tradiție și inovație), să fie compartă cu oricare altă literatură constituită, dar și să-și dezvolte numărul reprezentanților și al publicațiilor de specialitate.

Drept urmare, poezia devine lirică, subiectivă, iar proza obiectivă, experimentând toate stilurile, de la cele vechi la cele noi. În acest sens, Ion Rotaru, afirmă: „tabloul literar al vremii este foarte divers, nu de puține ori contrastant și contradictoriu.”². Datorită diversității creațiilor literare, această perioadă poate fi considerată una dintre cele ” mai inovatoare pentru limba literară. Prin intermediul romanului realist cu influențe balzaciene, *Cartea nunții* (1933), îi putem remarca personalitatea plurivalentă a lui G. Călinescu, dar și talentul de romancier, așa cum afirmă și criticul literar Pompiliu Constantinescu: „a depășit limitele necesare cerute unui critic. (...) Încurajat în direcția însușirilor sale netăgătuite, d. G. Călinescu, dotat cu o fantezie colorată și stăpân pe un stil de o amplă retorică, și-a îndreptat atenția spre roman.”³. Criticul literar Eugen Lovinescu a remarcat înclinația spre roman a lui Călinescu: „Era firesc ca talentul literar al lui G. Călinescu, notoriu în domeniul criticei, să-și caute expresia și în roman.”⁴. Conform spuselor lui Honoré de Balzac, romancierul realist „trebuie să caute raportul dintre cauze și efecte, «principiile naturale», rațiunea «mișcării» în societate”⁵, să transforme și să ridice ceea ce ne oferă viața la nivelul idealului. Flaubert considera că romancierul avea obligația să urmărească realitatea cu consecvență pentru a revela caracterele noi, pe care nu oricine a știut să le vadă⁶.

Cartea nunții este primul roman al scriitorului care „reînnoiește eterna poveste maritală” și care ne oferă un decor strict contemporan, realist, în spatele căruia se ascunde programul

¹Piru, 1981: p. 279.

²Rotaru, 1972: p. 290.

³Constantinescu, 1977: p. 150.

⁴Lovinescu, 1937: p. 294.

⁵Griogorescu, Alexandrescu, 1971: p. 17.

⁶Ibidem, p. 25.

clasicist⁷. Eugen Lovinescu considera acest roman, un roman în care nu primează analiza psihologică, ci doar intenția epică⁸, iar Al. Piru: „un prim exercițiu juvenil și academic, nu minor, fără suficientă desfășurare epică și deci fără observație psihologică, linear și abstract.”⁹, în care unele pagini pot fi considerate ca un poem nupțial, ca o cântare modernă.

Lexicul utilizat de G. Călinescu în operele sale nu a trecut neobservat, invoația fiind neologismul, discutat în diferite lucrări de specialitate, cum ar fi *G. Călinescu și neologismele*¹⁰ de Gheorghe Tohăneanu, *Neologismele italiene în opera lui G. Călinescu*¹¹, proiect coordonat de Ioan Oprea, *Neologisme de origine italiană în limbajul critic al lui G. Călinescu*¹² de Dragoș Vlad Topală etc. La fel de importantă este și diversitatea lexicului din acest roman, care prezintă: sentimentul de iubire, o radiografie a școlii românești în perioada interbelică, în care accentul cade pe relația profesor–elev și contrastul dintre societatea modernă, în plin proces de civilizare, care învinge definitiv societatea perimată.

2. Cercetarea corpusului din romanul *Cartea nunții* de G. Călinescu¹³ însumează aproximativ 90 de unități lexicale, cuvinte și sintagme. Analiza urmărește prezentarea lexicului specializat în romanul realist cu elemente balzaciene din perioada interbelică. Am avut în vedere proveniența, semantica și observațiile de natură morfologică.

Menționând că lexicul specializat cuprinde diferite terminologii¹⁴ sau anumite limbaje specializate caracteristice tehnicii și științei¹⁵, am analizat elemente lexicale care aparțin unor domenii diferite.

2. 1. Astfel, lexicul specializat medical este reprezentat prin elemente precum: *agonie*: „Acest serafim fără aripi, amorțit...de grelele *agonii* ale somnului, nu trezea lui Jim – cel puțin așa credea el – nicio iritație voluptoasă...” (p. 13); *auscultație*: „Cu urechea pe pieptul ei, făcu *auscultația* inimii, care pocnea lin ca un motor surd.” (p. 197); *cangrenat*: „O ultimă licărire a orizontului bronză suprafața *cangrenată* a smîrcurilor, scoțând la iveală, din mușta lor verde, monstruoșitatea...” (p. 9); *catalepsie*: „Acest steril efort de a visa îi vărsa în membre oboseli grele și fierbințeli..., încleștând-o ca într-o *catalepsie* generală...” (p. 106); *congestie*: „...îi învăluia tâmpelile într-o rețea de *congestii* calde.” (p. 16); *convulsie*: „– Veniși! zise ea prostește din buze scuturate de *convulsiuni* senile.” (p. 18); *diagnostic*: „Consolată cu acest *diagnostic*, tanti Magdalina suspina uneori...” (p. 24); *forceps*: „...luând între degetele ei subțire, cu unghii lăcuite, un instrument de metal semănând a lingură și a *forceps*...” (p. 48); *icteric*: „...avea din cauza profilului *icteric* și sarcastic mare asemănare cu Dante Aligheri.” (p. 27); *insomnie*: „...dar acum am avut *oinsomnie* feerică, așa cum trebuie să fie când iei opiu.” (p. 140); *instrument chirurgical*: „Aștepta dejunul adus...în boluri și recipiente masive...ca niște *instrumente chirurgicale*.” (p. 45); *leșin, paralizie*: „...iar tanti Magdalina temându-se îndeosebi de «dambă» maladie largă, în care intrau *leșinul*, zăcerea la pat, *paralizia* și imbecilitatea senilă.” (p. 96); *plagă*: „Jim acoperi cu batista *plaga* rezemătorii sale, apoi se lasă pe spate, într-o poziție calmă, rece și meditativă.” (p. 5); *reumatism*: „Că m-au ros *reumatismele* și mi s-au ruginit oasele de când stau în casa asta udă...” (p. 25); *travaliu*: „Astfel, organismul meu face un minimum de

⁷Crohmălniceanu, 1967: p. 547.

⁸Lovinescu, 1937: p. 294.

⁹Ibidem, p. 470.

¹⁰În *România literară*. - 20, nr. 39, 24 sep. 1987, p. 9.

¹¹<https://biblioteca.regielive.ro>

¹²<http://www.diacronia.ro>

¹³G. Călinescu, *Cartea nunții*, București, Editura Eminescu, 2003.

¹⁴Bidu-Vrânceanu, 2000: p. 7-9.

¹⁵Idem, 2007: p. 15.

travaliu cu maximum de efect nutritiv...” (p. 132); *tumoare*: „...aceste trupuri învinețite și pergamentoase...cu pânțele umflate asemeni *uneitumorii*, trebuiau să fie lipsite de orice fior tactil...” (p. 100); *ulcerație*: „...eroziunile se prefăcuseră în *ulcerații* negre...” (p. 5); *senilitate*: „Tânărul se înspăimântă de spectrul *senilității* și astupă gura Verei.” (p. 150).

Lexicul anatomic: *aortă*: „...iar zvâcnirea *aortei* nu-l lăsa să-și înghită saliva.” (p. 17); *arteră*: „...și-și simțea timpanele țiuind de agitația *arterelor*.” (p. 106); *biceps, coș (coșul pieptului)*: „...dar un instinct de conservare fizică îl făcu să-și umfle *bicepsii* și *coșul pieptului*...” (p. 43); *glandă*: „...*glandele* ei interioare pluteau ca niște prune uscate într-un vin oțet.” (p. 34); *intestin*: „...ghicea putrezirile fetide din alambicul răsucit al *intestinelor* și emanațiile urice ale epidermei.” (p. 197); *lichid cefalorahidian*: „...am făcut fel de fel de analize, a sângelui, a sputei, a *lichidului cefalorahidian*, a urinei și nimic.” (p. 154); *membrană*: „*Membranele* nasului fierb neconținut și gazele care tumefiază obraji răzbat din când în când prin colțul gurii...” (p. 194); *orbită*: „Și Jim o sărută lung pe gură, în vârful nasului, în *orbitele* ochilor, tulburat profund de dragoste...” (p. 227); *pupilă*: „*Pupilele* Verei sclipeau ca boabele de struguri negri în rouă și nările îi tremurau de emoție.” (p. 146); *retină*: „Pe *retina* îngustă a ferestrei, stîlpul de telegraf alergau...” (p. 6); *rotulă*: „...*rotula* mică, grațioasă se contura sidefie sub transparența ciorapului.” (p. 7); *tendon*: „...și prin *tendoane* și oase îi treceau oboseli de plumb.” (p. 183); *uter, viscere*: „...în *viscere*, este un mic potir fierbinte, numit barbar *uter*...” (p. 204).

Lexicul muzical: *acord*: „...pipăind măruntaiele orgii în vederea unor *acorduri*, strigă...” (p. 64); *bemol, gamă*: „Ia să ne spui d-ta cum se numește *gama* majoră cu patru *bemoli* la cheie?” (p. 61); *ciocănel, coardă, talger*: „...începură să picure în ritmul unui vals de Strauss, provenit dintr-o orchestră liliputană (...) și compusă din lire cu *coarde* de sîrmă subțire, *ciocănașe* de sticlă și *talgere* ca fluturii de ie.” (p. 21); *claviatură*: „Înfigând mâinile în *claviatura* instrumentului, Ostrogotu începu să cânte...” (p. 64); *compoziție, variațiune*: „Nu o mulțimea nici o muzică prestabilită, nici o *compoziție*, ci numai *variațiune* monotonă dezvoltată în acorduri circulare...” (p. 106); *diapazon*: „...și aruncă cu *diapazonul* înspre tejgherea.” (p. 63); *pedală*: „...și se așază în fața unei mici orgi (...) călcând-o totodată viguros pe *pedale*.” (p. 62); *ritm*: „În *ritmul* unei plăci de patefon, ar fi făcut împreună o serie de mișcări ritmice...” (p. 138).

Lexicul juridic: *dispoziție (testamentară)*: „În plicul lui Silivestru se găsi o *dispoziție testamentară*...” (p. 224); *fraudă*: „– Pentru încercarea de *fraudă* vei fi grav pedepsit.” (p. 71); *interogatoriu*: „De altfel exclamațiile revederilor, *interogatoriul* lung al sosirii îl înspăimântau...”; *pledoarie*: „...îi zise acesta după ce îi ascultă *pledoaria* – ai vreo legătură cu fata, ți-e prietenă cumva?” (p. 76); *recluziune*: „Toată lumea decedase prin odăi și stăruia în *recluziune* și tăcere.” (p. 32); *sentință*: „Dar când supunea cazul înaltului for, se izbea de această *sentință* implacabilă...” (p. 68); *tutelă*: „Tanti Mali renunță ironic la *tutela* ei, scuturându-și pelerina cardinalescă...” (p. 142); *verdict*: „...și cu glas confidențial, ca pentru sine, dădu *verdictul*...” (p. 94).

Lexicul din chimie: *arsenic*: „Dă-mi o ceapă, fiindcă-i radioactivă, un usturoi, că are *arsenic*, un măr cu coajă, fiindcă conține valeriană.” (p. 40); *cupru*: „...astrul roșu, plat ca o tablă de *cupru*, al zilei ieșea de după dealuri.” (p. 16); *magnezie*: „...la explozia albă a *magneziei* făcură un instantaneu fotografic.” (p. 161); *naftalină*: „Un aer stătut, mucegos, amestecat cu adieri de *naftalină* și patchouli, înțepă mările lui Jim.” (p. 19); *nichel*: „Cuțite și furculițe mici cu coadă de lemn sau de os se amestecau cu altele de alamă, mai rar de *nichel*...” (p. 31); *plumb*: „Dora, cu capul tuns (...) i se părea o imposibilitate, o piatră prețioasă încadrată în *plumb*.” (p. 84); *salicilat*: „Am pus *salicilat*, camfor, muștar și nimic.” (p. 95).

Lexicul arhitectural: *caseton*, *rozetă*: „Într-o odaie mare, văruiată, (...) cu *casetoane* și *rozete*, (...) era întinsă la mijloc o masă lungă de stejar, cu stinghiile de jos tocite.” (p. 31); *coloană*, *fronton*, *mensolă*: „În sfârșit, lângă ușa cu canaturi prea înalte, dominate de *fronton* grec, soba de zidărie văruiată, cu *coloane* ionice și ornamentații bombastice, susțineau mereu pe *mensola* înnegrită de fire de fum...” (p. 21); *cupolă*: „...cerul era uscat și incolor, asemeni unei *cupole* de tablă” (p. 212); *pilon*: „...își vedea trupul tremurător ca umbra unui *pilon* pe lagună, precum și fundul de nisip fin, ușor vălurat.” (p. 88).

Lexicul astronomic: *astru*: „Oare nu este cu puțință – gândea – ca o anume conjuncție de *astre* să determine din leagăn traiectoria vieții?” (p. 24); *conjuncție*, *constelație*, *cvadratură*, *planetă*: „...cunoștea toate *constelațiile* (...), *conjuncția*, *cvadratura* și opoziția *planetelor*, începutul și sfârșitul decadelor astrologice.” (p. 169).

2. 2. Consultând MDA-ul, am constatat că elementele specializate sunt împrumuturi de origine franceză: *bemol* s. m. (< fr. *bémol*), *coloană* s. f. (< fr. *colonne*), *convulsie* s. f. (< fr. *convulsion*), *cupolă* s. f. (< fr. *coupole*), *diagnostic* s. n. (< fr. *diagnostic*), *diapazon* s. n. (< fr. *diapason*), *fronton* s. n. (< fr. *fronton*), *gamă* s. f. (< fr. *gamme*), *interogatoriu* s. n. (< fr. *interrogatoire*), *magnezie* s. f. (< fr. *magnésie*), *naftalină* s. f. (< fr. *naphthaline*), *paralizie* s. f. (< fr. *paralysie*), *pedală* s. f. (< fr. *pédale*), *pilon* s. m. (< fr. *pylône*), *recluziune* s. f. (< fr. *réclusion*), *rozetă* s. f. (< fr. *rosette*), *pledoarie* s. f. (< fr. *plaidoirie*), *senilitate* s. f. (< fr. *senilité*), *ulcerație* s. f. (< *ulcération*), *verdict* s. n. (< fr. *verdict*); germană: *claviatură* s. f. (< germ. *klaviatur*); italiană: *caseton* s. n. (< it. *cassetone*), *mensolă* s. f. (< it. *mensola*), *travaliu* s. n. (< it. *travaglio*); latină: *cupru* s. n. (< lat. *cuprum*), *coardă* s. f. (< lat. *chorda*), *plagă* s. f. (< lat. *plaga*), *plumb* s. n. (< lat. *plumbum*).

Au etimologie multiplă: *acord* s. n. (< fr. *accord*, it. *accordo*), *agonie* s. f. (< fr. *agonie*, lat. *agonia*), *arsenic* s. n. (< fr. *arsenic*, lat. *arsenicum*), *astru* s. m. (< fr. *astre*, lat. *astrum*), *auscultație* s. f. (< fr. *auscultation*), *catalepsie* s. f. (< fr. *catalepsie*, it. *catalepsis*), *compoziție* s. f. (< fr. *composition*, lat. *compositio*), *congestie* s. f. (< fr. *congestion*, lat. *congestio*, -onis), *conjuncție* s. f. (< fr. *conjonction*, lat. *conjunctio*, -onis), *constelație* s. f. (< fr. *constellation*, lat. *constellatio*), *cvadratură* s. f. (< fr. *quadrature*, it. *quadratura*), *dispoziție* (*testamentară*) s. f. (< fr. *disposition*, it. *disposizione*, lat. *dispositio*, -onis), *fraudă* s. f. (< fr. *fraude*, lat. *fraus*, *fraudis*), *insomnie* s. f. (< lat. *insomnia*, fr. *insomnia*), *instrument* (*chirurgical*) s. n. (< lat. *instrumentum*, fr. *instrument*), *forceps* s. n. (< fr. *forceps*, lat. *forceps*), *nichel* s. n. (< fr. *nickel*, germ. *nickel*), *planetă* s. f. (< fr. *planète*, lat. *planeta*), *reumatism* s. n. (< lat. *rheumatismus*, it. *reumatismo*, germ. *rheumatismus*), *ritm* s. n. (< ngr. *rithmós*, fr. *rythme*, lat. *rhythmus*), *sentință* s. f. (< fr. *sentence*, lat. *sententia*), *tumoare* s. f. (< fr. *tumeur*, lat. *tumor*, -oris), *tutelă* s. f. (< fr. *tutelle*, lat. *tutela*), *variațiune* s. f. (< fr. *variation*, lat. *variatio*, -onis).

Sunt creații interne: *cangrenat* adj., *ciocănel* s. n., *leșin* s. n..

2. 3. Din punct de vedere semantic, sunt cuvinte:

a. monosemantice: *bemol*, *congestie*, *intestin*, *mesolă*, *senilitate*, *tendon*, *uter* etc.

De exemplu: *bemol*: „...cum se numește gama majoră cu patru *bemoli* la cheie?” (p. 61); *congestie*: „O bătaie în toată regula se iscă între ei, fața le era roșie de *congestie*...” (p. 161); *intestin*: „...ghicea putrezirile fetide din alambicul răsucit *al intestinelor* și emanațiile urice ale epidermei.” (p. 197); *mensolă*: „...coloane ionice și ornamentații bombastice, susțineau mereu pe *mensola* înnegrită de fire de fum...” (p. 21); *senilitate*: „Tânărul se înspăimântă de spectrul *senilității*...” (p. 150); *tendon*: „...prin *tendoane* și oase îi treceau oboseli de plumb.” (p. 183); *uter*: „...în viscere, este un mic potir fierbinte, numit barbar *uter*...” (p. 204).

b. polisemantice: *arteră* 1. Vas sangvin ce asigură circulația sângelui de la inimă la diverse organe și țesuturi. 2. (Îs) – *aortă* Aortă. 3. (Îs) – *pulmonară* Arteră (1) care pleacă din ventriculul drept și conduce sângele la plămâni ca să se oxigeneze. 4. Cale importantă de comunicație și de transport. 5. Conductă principală prin care se transportă apa la locul de consum. 6. Linie electrică prin care se transportă energia spre locul de consum. De exemplu, cu sensul (nr. 1): „...și-și simțea timpanele țiind de agitația *arterelor*.” (p. 106); *coardă* 1. Fir elastic confecționat din metal, din intestine de animale etc., care întins pe anumite instrumente muzicale, produce, prin vibrație, sunete. 2. Fir împletit de sfoară, păr etc. care ține întinse capetele unui arc. 3. (Mat.) Segment de dreaptă care unește două puncte ale unei curbe sau extremitățile unui arc de cerc. 4. Sfoară care leagă brațele fierăstrăului și care, prin răsucire cu o pană, întinde pânza metalică a uneltei. 5. (La plural) Cele trei rânduri de frânghii întinse pe laturile ringului de box pentru a împiedica pe boxeri să iasă sau să cadă de pe ring. 6. Frânghie sau sfoară mai groasă de care se servesc gimnaștii pentru a executa diverse exerciții; frânghie cu care se joacă copiii, sărind ritmic peste ea; frânghie folosită de alpiniști în ascensiuni. 7. Ramură (tânără și elastică) a butucului viței-de-vie. 8. (Pop.) Vână, nerv, mușchi, tendon, ligament (care se încordează la anumite mișcări). 9. Șuviță consistentă desprinsă dintr-o masă de sirop de zahăr care a fiert prea mult și este prea tare legat. 10. (Pop.) Bîrnă sau grindă mare și groasă care susține tavanul casei (și de care se atîrnă diferite lucruri). De exemplu, cu sensul (nr. 1): „...începură să picure în ritmul unui vals de Strauss, provenit dintr-o orchestră liliputană (...) și compusă din lire cu *coarde* de sîrmă subțire...” (p. 21); *conjuncție* 1. (Ast.) Poziție a doi aștri care, la un moment dat, au aceeași longitudine cerească. 2. (Grm.) Parte de vorbire neflexibilă care leagă două propoziții într-o frază sau două cuvinte cu același rol sintactic într-o propoziție. De exemplu, cu sensul (nr. 1): *conjuncție*: „...cunoștea toate constelațiile (...), *conjuncția*, cvadratura și opoziția planetelor, începutul și sfîrșitul decadelor astrologice.” (p. 169); *membrană* 1. Nume dat țesuturilor animale sau vegetale, subțiri și suple, foarte diferite ca structură, care căptușesc, îmbracă, leagă, susțin sau delimitează anumite organe sau părți de organe; piele subțire; piele. 2. (Fiz.) Corp subțire flexibil, care, prin vibrație, poate produce sau transmite sunete, fiind folosit la telefon, la microfon și la alte aparate acustice sau de percuție. 3. Corp subțire folosit pentru a separa două medii; diafragmă. De exemplu, cu sensul (nr. 1): „*Membranele* nasului fierb neconținut și gazele care tumefiază obrajii răzbat din când în când prin colțul gurii...” (p. 194); *orbită* 1. Traietorie în formă de curbă (închisă) pe care o parcurge un mobil. 2. Fiecare dintre cele două cavități osoase ale craniului, în care se află globul ocular. 3. (Fig.) Sfera, domeniul de acțiune sau de influență. De exemplu, cu sensul (nr. 2): „...o sărută lung pe gură, în vârful nasului, în *orbitele* ochilor, tulburat profund de dragoste...” (p. 227) etc.

2. 4. Din punct de vedere morfologic, elementele care aparțin lexicului specializat sunt substantive feminine: *agonie, aortă, arteră, auscultatie, catalepsie, claviatură, coardă, coloană, compoziție, congestie, conjuncție, constelație, convulsie, cupolă, fraudă, gamă, glandă, insomnie, magnezie, membrană, mensolă, naftalină, orbită, paralizie, pedală, plagă, planetă, pledoarie, pupilă, reclusiune, retină, rotulă, rozetă, senilitate, tumoare, tutelă, ulceratie, variațiune*; masculine: *astru, bemol, biceps, pilon*; neutre: *caseton, ciocănel, diagnostic, diapazon, forceps, fronton, intestin, instrument chirurgical, interogatoriu, leșin, reumatism, ritm, talger, tendon, travaliu, uter, verdict*.

3. În epoca interbelică, folosirea unui lexic diversificat a devenit o preocupare colectivă, un fenomen de împrumut necesar, determinat de ascensiunea socială. Modernizarea limbii române s-a intensificat, în special, prin împrumuturile latino-romanice, în care s-au integrat

cuvinte de origine latină, italiană și, mai ales, franceză. Influența limbii franceze a dus la îmbogățirea lexicului cu numeroase cuvinte și sintagme, care au modernizat și diversificat denumirile legate de viața materială și spirituală.

După proveniență, se remarcă diversitatea împrumuturilor. Împrumuturile din limba franceză și cele cu etimologie multiplă au o pondere mult mai mare în raport cu cele din limba latină și italiană.

Morfologic, lexicul specializat este predominant de substantive feminine.

Din punct de vedere semantic, se observă prezența numeroșilor termeni polisemantici. În anumite contexte termenii specializați sunt utilizați cu sens figurat.

Prin *Cartea nunții* (1933), G. Călinescu ne dă prilejul să-i admirăm talentul epic, dar și preocuparea pentru pasaje descriptive, nelipsite de repetate imnuri aduse erotismului și adolescenței. Autorul utilizează o perspectivă temporală cronologică, bazată pe relatarea evenimentelor în ordinea firească, iar cea spațială prezintă un spațiu real, deschis, în care sunt evidențiate casele, străzile, locuri concrete din București și unul imaginar, închis, prin care se conturează trăirile interioare și gândurile personajelor.

Variatatea domeniilor lexicului specializat, prezintă viața secolului al XX-lea în mod realist, așa cum se prezintă ea, cu trăirile, frământările și impresiile personajelor care se realizează într-un univers marcat de schimbare, în care modernul pune stăpânire pe concepțiile vetuste.

Prin tehnica detaliului, utilizată atât în descrierea caselor, a interioarelor din „casa cu molii”, a compartimentului, a atmosferei sufocante din tren, cât și a trăirilor și concepțiilor contradictorii (Jim, Vera – Silivestru, mătușile celibatate), autorul a utilizat un lexic specializat diversificat, care a asigurat devoltarea limbii literare în perioada interbelică. Astfel, romanul reprezintă o adevărată sursă de îmbogățire a vocabularului existent, cu ajutorul numeroșilor termeni specializați de origine romanică.

G. Călinescu prezintă un prim roman diferit, în care nu primează analiza psihologică, ci împlinirea în plan erotic a cuplului și societatea modernă care învinge definitiv prototipul familiei tributare cu dogme nefericite.

BIBLIOGRAPHY

Bidu-Vrânceanu, Angela, *Lexic comun, lexic specializat*, București, Editura Universității din București, 2000.

Bidu-Vrânceanu, Angela, *Lexicul specializat în mișcare de la dicționare la texte*, București, Editura Universității din București, 2007.

Călinescu, G., *Cartea nunții*, București, Editura Eminescu, 2003.

Constantinescu, Pompiliu, *Romanul interbelic românesc*, București, Editura Minerva, 1977.

Crohmălniceanu, Ov. S., *Literatura română între cele două războaie mondiale I*, București, Editura Minerva, 1967.

DEX = Academia Română, *Dicționarul explicativ al limbii române*, București, Univers Enciclopedic Gold, 2009.

Grigorescu, Dan, Alexandrescu, Sorin, *Romanul realist în secolul al XIX-lea*, București, Editura Enciclopedică Română, 1971.

MDA = Academia Română, *Mic dicționar academic*, București, Univers Enciclopedic Gold, 2010.

Lovinescu, Eugen, *Istoria literaturii române contemporane 1900-1937*, București, Editura Socec, 1937.

Piru, Al., *Istoria literaturii române de la început până azi*, București, Editura Univers, 1981.

Rotaru, Ion, *O istorie a literaturii române*, II, București, Editura Minerva, 1972.

PHRASEOLOGICAL UNITS IN THE CURRENT POLITICAL DISCOURSE. CASE STUDY: VICTOR PONTA AND MATTEO RENZI

Ionela Chiru

PhD Student, "Al. Ioan Cuza" University of Iași

Abstract: Starting from the many names used by linguists in the field of phraseological units and considering the difficulty of establishing precise criteria in their identification, we will approach the phraseology of the current political discourse (Italian and Romanian) from a novel perspective: collocations will be analyzed as "lexical alliances" and the so-called welded lexical pairs - "parole polirematiche" in Italian - will be analyzed as "lexical alloys".

Keywords: phraseology, phraseological units, political discourse, lexical alliances, lexical alloys

În viziunea lingvistului Teodor Hristea, cercetătorul care a adus una dintre cele mai importante contribuții în domeniul *frazeologiei*, obiectul de studiu al acestui domeniu (insuficient explorat) este constituit din "îmbinările constante de cuvinte sau grupurile sintactice stabile"¹. Aceste îmbinări lexicale mai sunt numite (de către specialiștii din domeniu) și *sintagme stabile*, *unități sintagmatice* sau *grupuri frazeologice*, cercetătorii preferând, la modul general, denumirile de *unități frazeologice* sau *frazeologisme*.²

Referitor la conceptul de *îmbinări stabile de cuvinte*, Petru Zugun identifică 4 categorii: *expresii*, *locuțiuni*, *grupări* (sinapse) alcătuite dintr-un determinat și un determinant (cu condiția ca acesta să nu fie epitet), *îmbinări uzuale*.³ Pe lângă denumirile menționate anterior, autorul mai adaugă și termenii de *perifraze* și *idiotisme* pentru tot ceea ce înseamnă îmbinări stabile de cuvinte.⁴

1. Noțiunea de *colocație*

Într-un interesant articol despre *colocații*, autorii consideră că noțiunea de *colocație* a fost utilizată pentru prima dată în calitate de "termen lingvistic" de către Piet van Sterkenburg.⁵ Aceiași autori desemnează, prin *colocație*, "o relație sintactico-semantică specială [...] o combinație lexico-semantică de două sau mai multe cuvinte, tipică unei anumite limbi și cu un grad ridicat de frecvență în vorbire."⁶

¹Teodor Hristea (coord.), *Sinteze de limba română*, Ediția a treia, revăzută și din nou îmbogățită, Editura Albatros, București, 1984, p. 138.

²*Ibidem*.

³Petru Zugun, *Lexicologia limbii române*, Editura Tehnopress, Iași, 2009, p. 20.

⁴*Ibidem*, pp. 28-29.

⁵Cecilia Căpățână et. al., "Conceptul de *Colocații*" în *Analele Universității din Craiova*, Editura Universitaria, Craiova, anul I, Nr. 1-2/2005, p. 22.

⁶Cecilia Căpățână et. al., *op.cit.*, p. 22.

John Sinclair, lingvistul care a formulat conceptul de *Idiom Principle* (principiul care ilustrează tendința naturală a vorbitorilor pentru economia de efort în conversație⁷), definește conceptul de colocație în felul următor: “collocation is the occurrence of two or more words within a short space of each other in a text.”⁸

În dicționarul de neologisme⁹, termenul colocație este definit astfel :

“1. (log.) poziție, clasament al unui obiect în raport cu altele. 2. (jur.) înscriere a creditorilor în ordinea în care aceștia trebuie să plătească. 3. (lingv.) grup de cuvinte; sintagmă. (<fr. collocation).” (MDN, 2000)

Cea mai cunoscută clasificare a colocațiilor (în limba engleză) este realizată de Benson. Autorul identifică două tipuri de colocații: colocații lexicale și colocații gramaticale.¹⁰ Pentru o mai bună înțelegere a acestor clasificări, prezentăm mai jos definițiile lui Benson pentru fiecare:

“[...] a grammatical collocation is a recurrent combination, usually consisting of a dominant word (verb, noun, adjective), followed by a "grammatical" word, typically a preposition... Lexical collocations, in contrast to grammatical collocations, contain no subordinate element; they usually consist of two "equal" lexical components... adjective + noun combinations, noun + verb combinations, and verb + noun combinations.” (Benson, 1985: 61-62)

Referindu-se la tipurile de unități frazeologice, Ileana Busuioc identifică 2 categorii: *microstereotipurile*, adică entitățile frazeologice “construite în jurul unui pivot care este un termen, cel mai adesea de natură nominală, de natură verbală, uneori de natură adjectivală sau adverbială”¹¹ și *macrostereotipurile* (mai rare în comparație cu microstereotipurile), care “impun scheme, modele de formulare”.¹² Autoarea merge mai departe și divide noțiunea de microstereotip în “colocații și restricții sintactice”¹³, considerând că în structura unei colocații putem distinge “o bază colocativă, unitatea care *alege* și un domeniu colocativ constituit din sateliți, unitățile *alese*”.¹⁴

În limba română, domeniul colocațiilor a fost puțin cercetat. Teodora Popescu a abordat colocațiile care țin de sfera afacerilor, într-un dicționar englez-român (edițiile 2002, 2003, 2007, 2009). De menționat aici și alte dicționare care tratează colocațiile din engleză-română: *Dicționar englez-român de colocații verbale* (2010), coordonat de Hortensia Pîrlog și Maria Teleagă, precum și o altă lucrare, publicată de Ileana Baird în 2016: *Dicționar de dificultăți ale limbii engleze*. O altă lucrare despre colocații, de dată recentă, este cartea autorilor Dorina Pănculescu și Ion Nijloveanu, *Dicționar de colocații, locuțiuni și expresii populare românești* apărută în 2015. O contribuție interesantă despre colocațiile care apar în discursul juridic din limbile română și italiană, este adusă de Vanina Botezatu, în teza sa de doctorat (Iași, 2015).

⁷John Sinclair, *Corpus, Concordance, Collocation*, Oxford: Oxford University Press, 1991, p. 110.

⁸*Ibidem*, p. 170.

⁹Florin Marcu, *Marele Dicționar de Neologisme*, Editura Saeculum, București, 2000 – consultat online în 17 februarie 2018 la <https://dexonline.ro/definitie/coloca%C8%9Bie>.

¹⁰Morton Benson, “Collocations and idioms”, în *Dictionaries, lexicography and language learning*, Pergamon Press, Oxford, 1985, pp. 61-62.

¹¹Ileana Busuioc, “Tipuri de unități frazeologice”, Universitatea București, p. 4, disponibil online la https://litere.uvt.ro/litere-old/vechi/documente_pdf/aticole/uniterm/uniterm1_2004/ibusuioc.pdf consultat în 19 februarie 2018.

¹²Ileana Busuioc, *op.cit.*, p. 4.

¹³*Ibidem*.

¹⁴*Ibidem*, p. 5.

2. Dificultatea definirii precise a cologațiilor și a unităților polilexicale stabile. O perspectivă inedită

Având în vedere multitudinea denumirilor utilizate de lingviști pentru tot ceea ce reprezintă unitate frazeologică¹⁵ și dificultatea de a stabili criterii precise în identificarea acestora, vom încadra cologațiile în categoria *îmbinări uzuale semilibere* sau *perechi lexicale semisudate/ "alianțe lexicale"* (propunerea noastră), iar așa-numitele unități polilexicale stabile - "parole polirematice", în categoria *îmbinări uzuale stabile* sau *perechi lexicale sudate/"aliaje lexicale"*. Alegem să denumim unitatea frazeologică cunoscută, în general, sub numele de *cologație*, "alianță lexicală" (în mod obișnuit, binară sau ternară), cu propunerea următoarei definiții (pornind de la distincția lui Paolo D'Achile):

- structură lexicală formată dintr-un cuvânt - bază și un cuvânt - satelit, în interiorul căreia doar unul dintre cele două elemente (baza) poate fi substituit (fără modificarea sensului inițial al structurii respective).

Iată și un exemplu din limba română: *criză economică/colaps economic*. Baza structurii *criză economică* se modifică prin înlocuirea substantivului *criză* cu substantivul *colaps*), dar se păstrează satelitul exprimat prin adjectivul *economic*. Ambele îmbinări au același sens - cel de "prăbușire a unui sistem economic". Așadar, o alianță lexicală, urmând principiul unei alianțe între persoane, are posibilitatea de a-și înlocui anumiți "membri", respectiv elemente constitutive, în mod arbitrar, fără ca această schimbare să presupună o alterare sau o disoluție a structurii respective.

Pentru unitatea frazeologică impusă în lingvistica italiană drept "parola polirematica", iar în lingvistica românească drept "unitate polilexicală stabilă", propunem denumirea de "aliaj lexical" (de regulă, binar sau ternar). Spre deosebire de *alianța lexicală* mai puțin rigidă la nivel de structură, *aliajul lexical* presupune îmbinarea unor elemente lexicale din care să rezulte o structură fixă/stabilă. Denumirea a fost inspirată de procesul de contopire a două sau mai multe metale în scopul de a obține un metal nou, de sine stătător. Pe același principiu funcționează și *aliajele lexicale*.

În încercarea de a oferi mai multă claritate conceptului de *aliaj lexical*, propunem următoarea definiție:

- structură lexicală compusă dintr-o bază și un satelit, în interiorul căreia nici baza și nici satelitul nu pot fi substituite fără ca acest lucru să conducă la pierderea sensului inițial al structurii respective.

Iată și un exemplu de aliaj lexical binar din limbajul politic: *campanie electorală*. Baza acestei îmbinări, *campanie*, nu poate fi înlocuită cu un alt cuvânt (de pildă *proces/acțiune*), fără ca această modificare să nu altereze sensul general acceptat de către electorat, atunci când ne referim la *campanie electorală*. Înlocuirea satelitului *electoral* cu *militar* sau *publicitar* (campanie militară, campanie publicitară) produce o schimbare radicală de sens.

Un exemplu de aliaj lexical ternar (atât în limba română, cât și în limba italiană):

¹⁵Crf. Ana-Maria Trântescu, "Probleme terminologice în definirea unităților frazeologice în română și engleză. O perspectivă contrastivă", Editura Europlus, 2010, pp. 103-113, disponibil online la <http://www.diacronia.ro/ro/indexing/details/A3137/pdf> consultat în 1 martie 2018.

- *om de afaceri/uomo d'affari*

Vom analiza mai jos, exemple de alianțe lexicale (colocații) și aliaje lexicale (unități polilexicale stabile - *polirematiche*) extrase din discursurile politicianilor Victor Ponta și Matteo Renzi.

3. Cazul Victor Ponta

În această parte a lucrării, ne propunem să identificăm îmbinările uzuale stabile (lexicale și gramaticale) care apar în discursul lui Victor Ponta. Ne vom opri, cu precădere, asupra acelor alianțe lexicale/ îmbinări uzuale stabile care țin de domeniul politicii și care ar putea constitui o “terminologie politică”. Precizăm că multe dintre alianțele lexicale prezentate mai jos, pot fi considerate clișee, prin utilizarea frecventă și prin “golirea de substanță”. Prin vehicularea excesivă a acestor termeni, discursul politic devine, de cele mai multe ori, fals, steril și previzibil, plictisind electoratul și generând o anumită “repulsie politică” în rândurile acestuia.

3.1 Colocații/Alianțe lexicale binare de tip substantiv – adjectiv

Colocațiile/Alianțele lexicale de tip substantiv-adjectiv sunt cele mai frecvente în corpusul analizat. Apar astfel alianțe lexicale care aparțin atât domeniului politic, cât și alianțe lexicale care țin de sfera economică și socială. Aceste alianțe lexicale pot fi clasificate în două categorii: *alianțe lexicale pozitive* și *alianțe lexicale negative*. Alianțele lexicale pozitive au rolul de a persuade auditoriul, de a crea o imagine favorabilă oratorului și partidului pe care acesta îl reprezintă. La polul opus, alianțele lexicale negative sunt utilizate cu scopul de „a faulta” adversarii politici.

Alianțe lexicale care aparțin diplomației politice și politicii europene:

- **alianțe lexicale care conțin adjectivele *politic, extern și european***

“Mă refer la Asia, mă refer la Africa, la America de Sud, ...țări cu care România, cel puțin în ultimii ani, repet, a avut mai puține **relații politice**, economice. [...] De fapt, de la începutul acestui an a fost o activitate de **politică externă** și economică [...] În rest, eu am mare încredere în diplomații de carieră, în Ministerul de Externe, în ceea ce ține de subiectele de **politică externă** clasică.” (Victor Ponta, **discurs susținut la Reuniunea Anuală a Diplomației Române 28 august 2013**)

„[...] obiectivul fundamental de **politică externă** este de a face cât mai rapidă integrarea Moldovei în UE.” (Victor Ponta, discurs susținut la Congresul UDMR, Miercurea Ciuc 25.05.2013)

„Împreună am dat înapoi pensii, salarii, am redeschis spitale, am repornit școli, am relansat **fonduri europene** [...]” (Victor Ponta, discursul susținut la lansarea candidaturii pentru alegerile prezidențiale din 20.09.2014, Arena Națională)

„Trebuie să investim în infrastructură și trebuie să folosim cu adevărat **fondurile europene** [...]” (Victor Ponta, **discurs susținut la evenimentul de lansare a candidaților USL pentru alegerile parlamentare 17.10.2012 National Arena**)

Alianțe lexicale care aparțin politicii electorale, unele dintre ele având un caracter peiorativ foarte accentuat: *pomeni electorale*.

- **alianțe lexicale care conțin adjectivul *electoral***: campanie electorală, discurs electoral, pomană electorală, autoritate electorală.

“Eu la Bistrița nu pot să țin **discursuri electorale** pentru că ne știm mult prea bine de foarte mult timp. (Victor Ponta, **discurs susținut la Bistrița – 17.11.2012**)

“Nu cred că era socialist, nu cred că dădea **pomeni electorale**, președintele Roosevelt cred că vorbea despre o societate în care ne dorim cu toții să trăim.” (Victor Ponta, discurs susținut la Palatul Parlamentului, 21 martie 2015)

„[...] alegerile peste tot - și în țară și înafara țării- să fie organizate de **autoritatea electorală** permanentă. [...]” (Victor Ponta, discurs susținut în plenul Parlamentului – 12 iunie 2015)

- **alianțe lexicale care conțin adjectivele *parlamentar, local, prezidențial*:**

„[...] să fiți alături de Guvernul USL, să câștigăm **alegerile parlamentare**[...]” (Victor Ponta, **discurs susținut la evenimentul de lansare a candidaților USL pentru alegerile parlamentare 17.10.2012 National Arena**)

„[...] este alegerea maghiarilor din România care au votat în alegeri libere, atât la **alegerile locale**, cât și cele generale. [...]” (Victor Ponta, discurs susținut la Congresul UDMR, Miercurea Ciuc 25.05.2013)

“Da, am pierdut **alegerile prezidențiale**, le-am pierdut așa cum le-am pierdut și în '96 cu Ion Iliescu, și în 2004 cu Adrian Năstase [...] dar sunt convins că făcând acest lucru vom fi din nou partidul și alianța cu cei mai mulți **aleși locali** și, așa cum știți și dumneavoastră, orice piramidă pleacă de jos în sus, nu de sus în jos. Dacă avem baza de **aleși locali**, după aceea vom avea baza pentru parlamentari, pentru guvern și pentru o administrație eficientă [...]” (Victor Ponta, discurs susținut la Palatul Parlamentului, 21 martie 2015)

Alianțe lexicale negative, utilizate pentru a pune adversarii politici într-o lumină defavorabilă:

- **colocații/îmbinări uzuale cu adjectivul *politic* utilizat în sens negativ:**

“[...] construim o justiție independentă, cu adevărat independentă...care nu va mai folosi niciodată, așa cum s-a întâmplat în anii trecuți, arma justiției pentru **interese politice**.[...] am spus în fața congresului dumneavoastră că **dosare politice**, [...] sper să nu se mai întâmple în România.” (Victor Ponta, discurs susținut la Congresul UDMR, Miercurea Ciuc 25.05.2013)

Alianțe lexicale pozitive, cu impact persuasiv, care aparțin spațiului social și economic:

- **alianțe lexicale cu adjectivele *politic, independent, social, economic*:**

Cred cu adevărat că o **justiție independentă** va însemna o țară mai sigură în care să ne simțim cu adevărat protejați.” (Victor Ponta, discurs susținut la Craiova, lansare candidatură pentru alegerile prezidențiale 29.07.2014)

“Suntem singura **formațiune politică**, suntem singura alianță care îmbină **dezvoltarea economică** cu sprijinul și **incluziunea socială** [...] doar cu noi la guvernare putem să creăm cu adevărat o societate în care oamenii să aibă șanse egale, după care intră în **competiția economică**, dar dacă nu au șanse egale la școală și la spital, cum să-i trimitem în **competiția economică**?” (Victor Ponta, discurs susținut la Palatul Parlamentului, 21 martie 2015)

România se bazează pe o **creștere economică** nu prin tăierea salariilor, a pensiilor și a ajutoarelor [...]” (Victor Ponta, **discurs susținut la evenimentul de lansare a candidaților USL pentru alegerile parlamentare 17.10.2012 National Aren**)

3.2 Aliaje lexicale binare și ternare

În opinia noastră, aliajele lexicale binare sau ternare sunt *îmbinări uzuale stabile* care manifestă un grad de rigiditate mai înalt decât așa-numitele colocații. Acest fapt nu permite substituirea unui element constitutiv și păstrarea, totodată, a sensului inițial. Un exemplu de aliaj lexical binar folosit frecvent în ambele limbi – română și italiană – este **campanie electorală**:

„[...] trebuie să asculte voința democratică a poporului român, nu să-și pună în funcția de prim-ministru [...] oameni care îi plătesc **campanii electorale** [...]” (Victor Ponta, **discurs susținut la evenimentul de lansare a candidaților USL pentru alegerile parlamentare 17.10.2012 National Arena**)

Aliaje lexicale ternare de tip *substantiv – prepoziție – substantiv*

Aliaje lexicale ternare care aparțin spațiului politic și activităților tipice acestui spațiu:

membri de partid, moțiuni de cenzură, proiect de lege

[...] suntem partidul cu cei mai mulți parlamentari, miniștri, aleși locali, baza noastră cea mai importantă, specialiști, militanți, **membri de partid**. (Victor Ponta, discurs susținut la Palatul Parlamentului, 21 martie 2015)

[...] vreau să...încep prin a spune că **moțiunea de cenzură** este un drept fundamental al Parlamentului României, al opoziției și bineînțeles, al oricărui Guvern care este supus unei **moțiuni de cenzură** [...] important este că prin **proiectul de lege** din comisia specială condusă tot de un deputat liberal, am susținut și susținem în continuare [...] (Victor Ponta, discurs susținut în plenul Parlamentului – 12 iunie 2015, anexa 9, p. 62)

Aliaje lexicale ternare care aparțin sferei sociale:

locuri de muncă, egalitate de șanse

„[...] vreau să vă propun să nu mai tăiem pensii și salarii, ci să investim și să avem **locuri de muncă** în energie și în agricultură. (Victor Ponta, **discurs susținut la evenimentul de lansare a candidaților USL pentru alegerile parlamentare 17.10.2012 National Arena**)

[...] trebuie să fim cei care, sprijinind **egalitatea de șanse**, pot după aceea să asigure o competiție corectă [...]” (Victor Ponta, discurs susținut la Palatul Parlamentului, 21 martie 2015, vezi anexa 7, pp. 60-61)

4. Cazul Matteo Renzi: alianțe lexicale binare

4.1. Alianța lexicală binară - *substantiv + adjectiv*

Ghidându-ne după principiul lui Paolo D’Achile (2010), putem considera că următoarele îmbinări de cuvinte sunt alianțe lexicale binare/colocații (prezintă - parțial - posibilitatea de a substitui un element constitutiv, fără a-și pierde sensul inițial):

classe politica – ceto politico

“[...] nei confronti della classe politica, a sfidare voi parlamentari della Repubblica a fare di questa legislatura, la legislatura delle riforme, a dare un’ulteriore opportunità alla classe politica [...]” (Discurs susținut de Matteo Renzi în Camera Deputaților pe tema reformelor constituționale – 11 aprilie 2016, Roma, Italia)

dibbatito politico – scontro politico/polemica politica

“Siamo a chiedervi la fiducia, e oggi chiedere la fiducia è un gesto controcorrente, e non tanto nel **dibattito politico** [...]” (Matteo Renzi, discurs susținut în fața Senatului, 24 februarie 2014, Roma, Italia)

Atît *classe politica*, cât și *dibbatito politico* se înscriu în ceea ce am putea numi *nucleu terminologic de bază* al limbajului politic. Nu același lucru putem spune despre următoarele alianțe lexicale binare: *crisi economica, carico fiscale, sviluppo economico*. Astfel de termeni sunt împrumutați din limbajul economic, pe când *dipendente pubblico* reprezintă o îmbinare de cuvinte care poate fi încadrată în limbajul administrativ.

dipendente pubblico – impiegato pubblico/lavoratore pubblico

Riuscire ad inviare a tutti i **dipendenti pubblici** [...]” (Matteo Renzi, discurs susținut în fața Senatului, 24 februarie 2014, Roma, Italia)

crisi economica – crollo economico

“Di fronte alla **crisi economica** parti dalle scuole? Sì: di fronte alla **crisi economica** non puoi non partire dalle scuole. Di fronte alla **crisi economica** partire dalle scuole significa [...]” (Matteo Renzi, discurs susținut în fața Senatului, 24 februarie 2014, Roma, Italia)

carico fiscale – imposizione fiscale

“La scelta degli 80 euro è la prima scelta di riduzione del **carico fiscale**.” (Discurs susținut de Matteo Renzi în fața Camerei – 16 septembrie 2014, Roma, Italia)

sviluppo economico – crescita economica

“[...] pensate al ruolo che da sempre ha svolto non soltanto la cooperazione ma anche il Viceministro dello **sviluppo economico** [...]” (Discurs susținut de Matteo Renzi în fața Camerei – 16 septembrie 2014, Roma, Italia)

5. Îmbinări uzuale stabile. Aliaje lexicale binare și ternare - polirematiche nominali

5.1 Aliaje lexicale binare - substitiv + adjectiv

În cazul următoarelor îmbinări de cuvinte, putem vorbi despre *îmbinări uzuale stabile* bazându-ne pe faptul că acestea manifestă un anumit grad de rigiditate care nu permite substituirea unui element constitutiv și păstrarea, totodată, a sensului inițial. Aliajele lexicale binare *legge elettorale, campagna elettorale, elezioni regionali* pot fi încadrate în nucleul terminologic de bază al limbajului politic, fără a putea fi totuși considerate “tehnisme specifice” în adevăratul sens al cuvântului. Credem că nu este exagerat să afirmăm că astfel de sintagme au pătruns în limba comună, devenind accesibile tuturor vorbitorilor “nespecialiști”.

legge elettorale

Quanto all’accordo sulla **legge elettorale** – il cosiddetto Italicum -, comprendiamo l’esigenza di valorizzare il fatto che una legge elettorale [...] (Matteo Renzi, discurs susținut în fața Senatului, 24 februarie 2014, Roma, Italia)

campagna elettorale

“Voi tornando a casa non chiudete la **campagna elettorale**, voi iniziate la **campagna elettorale**, iniziate la **campagna elettorale** perché nelle prossime ventiquattr’ore c’è da chiedere a Dario [...]” (Discurs Matteo Renzi Piața Signoria - 23 mai 2014, Firenze, Italia)

elezioni regionali

“[...] nelle quattro **elezioni regionali** che si sono svolte [...]” (Matteo Renzi, discurs susținut în fața Senatului, 24 februarie 2014, Roma, Italia)

interesse nazionale

“L’**interesse nazionale**, l’interesse di questo Paese non è in contrasto con l’ideale europeo. L’**interesse nazionale** è tornare a far sì che l’Italia recuperi il proprio ruolo nel mondo.” (Discurs susținut de Matteo Renzi în fața Camerei – 16 septembrie 2014, Roma, Italia)

politica internazionale

“[...] l'Italia tornerà ad avere un ruolo nella situazione **politica internazionale**, tornerà a fare l'Italia.” (Discurs susținut de Matteo Renzi în fața Camerei – 16 septembrie 2014, Roma, Italia)

giustizia – civile/amministrativa/penale

“La **giustizia civile**. [...] Parto dalla **giustizia amministrativa**. [...] Questo vale anche per la **giustizia penale** con ciò che comporta.” (Matteo Renzi, discurs susținut în fața Senatului, 24 februarie 2014, Roma, Italia)

cuneo fiscale

“[...] è una riduzione a doppia cifra del **cuneo fiscale** [...]” (Matteo Renzi, discurs susținut în fața Senatului, 24 februarie 2014, Roma, Italia)

debito pubblico

“[...] non è la signora Merkel o il governatore Draghi a chiedere di essere seri con il nostro **debito pubblico** [...]” (Matteo Renzi, discurs susținut în fața Senatului, 24 februarie 2014, Roma, Italia)

spesa pubblica

“[...] non può venire a dare a noi lezioni oggi su come si amministra la **spesa pubblica** [...]” (Discurs susținut de Matteo Renzi în fața Camerei – 16 septembrie 2014, Roma, Italia)

mercato – rionale/internazionale/finanziario

“Se in questi anni avessimo prestato ai **mercati rionali** lo stesso ascolto che abbiamo prestato ai **mercati finanziari** [...]”

“[...] la dorsale siderurgica di questo Paese [...] non soltanto non si chiude, ma viene aperta e spalancata ai **mercati internazionali**.” (Matteo Renzi, discurs susținut în fața Senatului, 24 februarie 2014, Roma, Italia)

Alte aliaje lexicale binare care apar în discursul lui Matteo Renzi și pe care le putem asocia cu limbajul politic (dar care aparțin altor domenii – economic, juridic, administrativ) sunt cele prezentate mai sus: *giustizia – civile/amministrativa/penale*, *cuneo fiscale*, *spesa pubblica*, *mercato – rionale/internazionale/finanziario*. În general, astfel de aliaje lexicale binare sunt cunoscute vorbitorilor comuni, dar gradul lor de frecvență este relativ scăzut în limbajul cotidian. Aceste îmbinări aparțin, de regulă, vocabularului pasiv al unui elector comun, cu precizarea că pot intra în limbajul său activ, în cazul în care respectivul individ trece prin anumite schimbări profesionale, sociale etc.

5.2 Aliaje lexicale binare - polirematiche nominali: adjectiv + substantiv

pubblica amministrazione

“[...] lo sottolineo – ad affrontare in modo diverso il rapporto con la **pubblica amministrazione**. (Matteo Renzi, discurs susținut în fața Senatului, 24 februarie 2014, Roma, Italia)

5.3 Aliaje lexicale ternare - polirematiche nominali: substantiv + prepoziție + substantiv

Camera dei Deputati

“[...] vorrei che dal Parlamento, vorrei che dalla **Camera dei Deputati**, arrivasse forte il messaggio e lo dico io che non faccio parte della **Camera dei Deputati** [...]” (Discurs susținut de Matteo Renzi în Camera Deputaților pe tema reformelor constituționale – 11 aprilie 2016, Roma, Italia)

Presidente della Repubblica

“[...] di eleggere il **Presidente della Repubblica**, anche a costo di un sacrificio personale che vide quel **Presidente della Repubblica** dover cambiare posizione[...].” (Discurs susținut de Matteo Renzi in Camera Deputaților pe tema reformelor constituționale – 11 aprilie 2016, Roma, Italia)

Senato della Repubblica

“[...] e lo dico io che non faccio parte del **Senato della Repubblica** [...]” (Discurs susținut de Matteo Renzi in Camera Deputaților pe tema reformelor constituționale – 11 aprilie 2016, Roma, Italia)

posti di lavoro

“Nessun decreto crea, attraverso le regole, **posti di lavoro** [...]”(Matteo Renzi, discurs susținut în fața Senatului, 24 februarie 2014, Roma, Italia)

dichiarazione dei redditi

“[...] la **dichiarazione dei redditi** precompilata. (Matteo Renzi, discurs susținut în fața Senatului, 24 februarie 2014, Roma, Italia)

pacchetto di riforme

“[...] vi proponiamo, come Governo, di fare di tutto per raggiungerla attraverso un **pacchetto di riforme** [...]”(Matteo Renzi, discurs susținut în fața Senatului, 24 februarie 2014, Roma, Italia)

politica di immigrazione

“Perché dalla politica estera deriva la **politica di immigrazione** [...]” (Discurs susținut de Matteo Renzi în fața Camerei – 16 septembrie 2014, Roma, Italia)

pena di morte

“L’Italia non si stancherà di lavorare per la moratoria sulla **pena di morte**, come chiesto dal Papa proprio qui.” (Matteo Renzi, discursul susținut la ONU – 29 septembrie 2015, New York, USA)

regole del gioco

“[...] il problema della semplificazione delle **regole del gioco** democratico non deriva da un'esigenza di natura economicistica.” (Discurs susținut de Matteo Renzi in Camera Deputaților pe tema reformelor constituționale – 11 aprilie 2016, Roma, Italia)

5.4 Aliaje lexicale multiple - polirematiche interietive

In bocca al lupo

“Viva l’Italia, **in bocca al lupo** a tutti noi.” (Discursul susținut de Matteo Renzi după referendum – 5 decembrie 2016, Quirinale, Roma, Italia)

Concluzii

În urma analizei noastre comparative, am constatat că ambii politicieni manifestă o preferință pentru expresiile - *clișeu*, cu o puternică nuanță populistă, tipică discursului politic de Stânga.

Atât discursurile lui Victor Ponta, cât și discursurile lui Matteo Renzi conțin un nucleu terminologic politic, precum și termeni care aparțin unui lexic interdisciplinar (domeniile economic, social, juridic, administrativ etc), fără ca acest aspect să transforme comunicarea lor politică într-un limbaj inaccesibil publicului larg.

Ambele discursuri politice - cel în limba română și cel în limba italiană - prezintă similarități în ceea ce privește alegerea anumitor îmbinări de cuvinte. Am putea vorbi aici de existența unor frazeologisme politice “universale” (*campanie electorale, alegeri prezidențiale, om politic* etc). Discursul politic actual de factură social-democrată este fundamentat pe alegeri

lexicale aproape identice în cazul celor doi politicieni analizați: atât Victor Ponta, cât și Matteo Renzi utilizează frecvent anumite alianțe lexicale binare sau aliaje lexicale de tip binar/ ternar. Un aliaj lexical ternar (specific discursului de Stânga) care atinge atât sfera socială, cât și sfera economică este *locuri de muncă - posti di lavoro*. Am putea afirma că întreaga retorică social-democrată gravitează în jurul acestei îmbinări de cuvinte. Promisiunile electorale includ – în mod obligatoriu – aliajul lexical ternar *locuri de muncă*. Aproape că nu există discurs politic care să nu conțină această alegere lexicală populistă și deosebit de persuasivă.

În concluzie, o alegere inspirată a alianțelor și aliajelor lexicale în discursul politic poate determina succesul sau insuccesul unui om politic și poate influența totodată gradul său de “atractivitate” în rândurile electoratului.

BIBLIOGRAPHY

BENSON, Morton “Collocations and idioms”, în *Dictionaries, lexicography and language learning*, Pergamon Press, Oxford, 1985, pp. 61-62.

BUSUIOC, Ileana “Tipuri de unități frazeologice”, Universitatea București, disponibil online https://litere.uvt.ro/litereold/vechi/documente_pdf/aticole/uniterm/uniterm1_2004/ibusuioc.pdf, consultat în 19 februarie 2018.

CĂPĂȚĂNĂ, Cecilia, et. al., “Conceptul de Colocații” în *Analele Universității din Craiova*, Editura Universitaria, Craiova, anul I, Nr. 1-2/2005.

D’ACHILE, Paolo, *L’Italiano contemporaneo*, Ediția a III-a, Editura Il mulino, Bologna, 2010.

HRISTEA, Teodor (coord.), *Sinteze de limba română*, Ediția a treia, revăzută și din nou îmbogățită, Editura Albatros, București, 1984.

MARCU, Florin, *Marele Dictionar de Neologisme*, Editura Saeculum, București, 2000 – consultat online în 17 februarie 2018 la <https://dexonline.ro/definitie/coloca%C8%9Bie>.

TRÂNTESCU, Ana-Maria “Probleme terminologice în definirea unităților frazeologice în română și engleză. O perspectivă contrastivă”, Editura Europlus, 2010, pp. 103-113, disponibil online la <http://www.diacronia.ro/ro/indexing/details/A3137/pdf> consultat în 1 martie 2018.

ZUGUN, Petru, *Lexicologia limbii române*, Editura Tehnopress, Iași, 2009.

OBSERVATIONS ON TITLE TYPOLOGY IN THE CURRENT ROMANIAN AND ITALIAN MARITIME PUBLISHING DISCOURSE

Ozana Cioca (Chakarian)

PhD Student, "Al. Ioan Cuza" University of Iași

Abstract: The paper presents a research on the types of titles specific to the current publishing discourse and applied to a distinct part of it i.e. the maritime magazines. The study is centered on the articles from four representative maritime magazines Marina Romana and Marea Noastra for the Romanian corpus and Rivista Marittima and Lega Navale for the Italian one.

Keywords: titles, maritime, publishing discourse, Italian, Romanian

Marina Română, revista Forțelor Navale Române și Rivista Marittima, publicație lunară a Marinei militare italiene, respectiv Marea Noastră, revista Ligii Navale Române și Lega Navale, revista Ligii Navale Italiene sunt corpusul pe care ne-am concentrat studiul în cadrul cercetării noastre; cele două cupluri de reviste surori reprezintă, de altfel, exponentele cele mai importante ale universului marinar atît, militar cît și civil din România și Italia.

Cuvântul "titlu" își are originea în latinescul "titulus" care înseamnă "titlu", inscripție cu mai multe accepțiuni precum: inscripție cu diferite indicații, tăbliță, înscriere onorifică, epitaf, titlu al unei cărți, etichetă, pretext, semn, indiciu etc.. Folosit pentru a denumi, de fapt, orice, titlul reprezintă, practic, primul contact cu orice produs pe care-l întîlnim și astăzi în viața de zi cu zi. În literatură, este un element paratextual care ne ajută să distingem o operă de o alta, mai ales când autorul ne este necunoscut. Deși, de cele mai multe ori, se rezumă la cîteva cuvinte, titlul posedă caracteristici descriptive, identificative și seductive considerabile¹. Acestea au fost numite de G. Genette funcții ale titlului, iar pe lângă cele trei enumerate anterior, acesta adaugă, în strînsă legătură cu funcția descriptivă, un alt termen, al patrulea, atribuind titlului "efecte conotative".² Acest efect se referă la semnificațiile diferite pe care titlul le poate consemna în afara temei și a reimei. Funcția de identificare, așa cum ne-o arată și numele, ajută la identificarea unei opere, de aceea este mai mereu scurt și aluziv, pe cînd funcția descriptivă "descrie" textul indicînd conținutul, iar cea de seducție captează interesul adresantului, publicului tintă prin diferite strategii stilistice, retorice, de multe ori chiar transgredînd regulile.

Așadar, studiile structuraliștilor francezi Roland Barthes sau Gérard Genette au inovat jurnalismul, vîzîndu-l dintr-o perspectivă literară și naratologică, printr-o abordare diferită, umanist-interdisciplinară. Jurnalismul literar, chiar dacă se folosește de toate instrumentele retorice, specifice ficțiunii, descrie realității indiscutabile.

Paratextul, înglobînd titlul, subtitlul, numele autorilor, ilustrațiile indicații generice, dedicații, note de subsol etc., constă dintr-un ansamblu eterogen de practici și de discurs -

¹ G. Genette, *Seuils*, Ed. Seuil, Paris, 1987, p.80

² Ibidem, p. 93.

”ensemble hétéroclite de pratiques et de discours”³ - , nelimitat și variabil sincronic și diacronic a cărui funcție principală este să înconjoare textul, sa-l anunțe, sa-l pună în valoare sau sa-l vândă. Pe scurt, sa facă prezent textul, de a-i asigura prezența în fața lumii, ”recepția” și consumul - ”rendre présent [le texte], pour assurer sa présence au monde, sa ”réception ” et sa consommation, sous la forme, aujourd’hui du moins, d’un livre”⁴. Genette definește astfel paratextul drept prag între text și tot ce este în jurul unui text, ”o zonă nedefinită” între interior și exterior, el însuși fără limite riguroase, nici către interior (textul), nici spre exterior (discursul lumii asupra textului) - ”zone indéfinie” entre le dedans et le dehors, elle-même sans limite rigoureuse, ni vers l’intérieur (le texte), ni vers l’extérieur (le discours du monde sur le texte)”⁵.

Genette distinge două tipuri de paratext care combină discursuri și practici provenite de la autor (paratextul autoritar) sau de la editor (paratext editorial). Este vorba de un *peritext* (toate elementele care acompaniază textul, ca rezultat al voinței autorului și a editorului, precum: titlul, subtitlurile, numele autorului și editorului, data publicării, prefața, notele, ilustrațiile, cuprinsul, pagina de garda) și un *epitext* (tot ceea ce se referă la text, dar este produs în exteriorul acestuia, ca: interviuri acordate de autor înainte, după sau în timpul publicării lucrării, corespondenței sa, jurnalele sale etc.).

Roland Barthes dă și el o definiție titlului fiind de părere că titlul este un „un anunț metalingvistic” cu „funcție aperitivă”⁶, așa cum o spune și termenul, deschizător de apetit al lecturii, ”carte de vizită”, ”frontispiciu” sunt alți câțiva termeni folosiți de literatura de specialitate în încercarea de definire a titlului. Leo H. Hoek, fondatorul științei titlului din perspectivă modernă scria că titlul, așa cum este perceput el astăzi, este un obiect artificial, un artefact de recepție sau de comentariu, în mod arbitrar prelevat de către cititori, public, critici etc.:

”Le titre tel que nous l’entendons aujourd’hui est en fait, au moins à l’égard des intitulations, un artefact de réception ou de commentaire, arbitrairement prélevé par les lecteurs, le public, les critiques....”⁷

Într-un alt pasaj, din aceeași referință bibliografică, L. H. Hoek adaugă că titlul este un ansamblu de semne lingvistice care se regăsesc la începutul unui text: ”est un ensemble des signes linguistiques [...], qui peuvent figurer en tête d’un texte”⁸.

De asemenea, literatura vorbește și despre funcția titlului de a distinge, acesta dă unicitate textului pe care îl anunță și îl distinge astfel de celelalte opere ale genului în care se înscrie. Toate acestea, alături de semantica, sintaxa, relațiile care există între semne și obiectele desemnate de acestea și pragmatica titlurilor definită ca ”la valeur d’action du titre”⁹ au fost studiate de ”titlologul” L.H. Hoek.

Funcția de bază a presei este de a raporta evenimentele recente referitoare la o organizație socio-culturală în structura sa micro, regională, precum și în perspectiva macro-

³ Ibidem, p. 8

⁴ Ibidem, p. 7

⁵ G. Genette, *Op cit*, p. 8.

⁶ Roland Barthes, *Analyse textuelle d’un conte d’Edgar Poe*, în *L’aventure sémiologique*, Seuil, Paris, 1985 *apud Lire le titre*, p. 5.

⁷ Leo H., Hoek, *La marque du titre. Dispositifs sémiotiques d’une pratique textuelle*, Ed. Mouton. La Hage. Paris, New York, 1981, p. 21.

⁸ Ibidem, pp. 34-35.

⁹ Léo H., Hoek, *La marque du titre*, Mouton éditeur, LA Haye, Paris, New York, 1981

globală. Ca instrument de cultură comună, presa este are și alte funcții, nu neaparat informative. În ceea ce privește tradiția și modernitatea, Douay face distincția între "titlul informativ, care rezumă într-o hartă explicită punctele-cheie ale unei informații" și "stimulentul titlului" care este văzut ca "un joc necesar de interpretare și/sau de opacitate voluntară", spune el: "le titre informatif, qui résumait dans une ciarte explicite les points-clés d'une information" et "le titre incitatif" qui est porté à "un jeu nécessaire d'interprétation et / ou d'opacité volontaire."¹⁰

Maria Cvasnîi Cătănescu analizează titlurile din publicistica românească din punctul de vedere al „gramaticii titlului”, împărțindu-l în trei mari categorii: *titlul-cuvânt*; *titlul-sintagmă* (nominală, prepozițională) și *titlul-enunț*. Cele din urmă sunt clasificate în *titluri enunț cu structură normală* unde distinge: 1. *titlurile-propoziție* (la rândul lor subîmpărțite în titluri asertive, titluri interogative și titluri imperative) și 2. *titlurile-frază* (alcătuite din două sau trei fraze coordonate copulativ; o principală și o subordonată; o principală și două sau mai multe subordonate), *titluri enunț cu structură specială* unde înscrie 1. *enunțuri eliptice* (elipsa verbului copulativ, elipsa auxiliarului pasiv, elipsa verbului predicativ, elipsa principalei); 2. *enunțuri (incomplete) cu anaforă zero* (prin omiterea subiectului sau a complementului direct); 3. *enunțurile nominale exclamative*) și *titluri alcătuite din două enunțuri independente*.¹¹

„Decisivă pentru retorică, dar și pentru eficiența pragmatică a titlului jurnalistic”, din perspectivă lexico-semantică, autoarea grupează titlurile după cum urmează: (a) *termeni generici* („etnonime, nume de apartenență regională, nume de profesii, meserii, ocupații temporare, funcții administrative și politice”); (b) *acumulări de nume proprii*, (c) *termeni și expresii colocviale și argotice*, (d) *cuvinte formate recent în limba română* (create prin derivare, compunere și conversiune după modele preexistente, la modă), (e) *împrumuturi neologice și calcuri recente*; (f) *clișee*; (g) *sigle / acumulări de sigle*; (h) *elemente de evaluare cantitativă*; (i) *câmpuri lexico-semantice*; (j) „cuvinte care confirmă sau consolidează tendința actuală de modificare a sensului”.¹²

Maria Cvasnîi Cătănescu, înainte de a propune propria-i clasificare din perspectiva gramaticii titlului, amintește tipologia titlurilor din perspectivă semiotică și pragmalingvistică a lingviștilor italieni, remarcând preferința pentru dihotomii pe care italienii le consideră definitorii pentru stilul presei moderne actuale.¹³

Le reluăm și noi făcând referire, pe cât posibil la sursa italiană, astfel: Sorice face o trecere în revistă a tipologiilor titlurilor prezentând opinia lui Paolo Murialdi care clasifică titlurile în *drammatici / brillanti și cronistici / indicativi*, a lui Alberto Papuzzi care face distincția între *titoli enunciativi* (de informare) și *titoli paradigmatici* sau distincția lui Eco, *titoli emotivi* și *titoli informativi*.¹⁴

Sorin Preda propune și el o analiză a tehnicilor de redactare în presa scrisă, în volumul cu același titlu făcând și o analiză a procedeelelor de realizare a titlului. Astfel, menționează categorii precum: „rezumatul”, „citatul”, „jocul de cuvinte (calamburul)”, „paradoxul”, „decalcul”, adaugând categoriilor de intitulare a articolelor publicistice, „titlul absurd” și titlul obținut „prin cupură (absența verbului, de pildă)”¹⁵. Autorul ne propune și părerea cercetătorului elvețian

¹⁰M., Douay, *De la phrase à la pub : l'ambiguïté entre en jeu. Modeles linguistiques*, 1988, pp. 19-31

¹¹Maria, Cvasnîi Cătănescu, *Retorica publicistică. De la paratext la text*, Editura Universității din București, București, 2006, pp. 15-20.

¹²Ibidem, pp. 20-31.

¹³Maria Cvasnîi Cătănescu, *Retorica*, p.15.

¹⁴Michele Sorice, *Dall'evento al testo*, în vol. *Le tecniche del linguaggio giornalistico* (coord. Gianni Faustini), Carocci, Roma, 2001, pp. 91-93.

¹⁵Sorin, Preda, *Tehnici de redactare în presa scrisă*, Polirom, Iași, 2006, pp. 111-122.

Michel Voirol asupra clasificării titlurilor, viziune ce coincide cu cea a lui Douay, prezentată de noi în cadrul acestei analize, susținând că „simplifică lucrurile propunând două mari tipuri integratoare”: *titlul informativ* și *titlul incitativ* sau *titlu-formulă*¹⁶.

Rodica Zafiu, în capitolul intitulat *Retorica titlurilor* trasează mai multe direcții de investigare a „formelor și strategiilor de intitulare a articolelor” din publicistica românească, având o abordare din mai multe perspective, fără să uite de genurile de discurs sau de modalitățile de formulare, și unghiuri ale discursului, urmărind particularități: *gramaticale* („titluri verbale și titluri nominale”, „titluri incomplete”), *lexicale* (titluri alcătuite prin recurgerea la „jocul de cuvinte facil”, „variația sinonimică” în titlurile de presă), *poetice și prozodice* („chiasmul”, „rimele”).¹⁷

Lingvistul Stelian Dumistrăcel împarte titlurile în două mari categorii: „informative” și „atitudinale” sau „performative prin enunț”¹⁸. Primele au un ton neutru, pur informativ, formularea este tipică rezumatului și discursului „raportat”, caracterizat de o exprimare aparținând tehnicii libere a vorbirii. Titlurile atitudinale, incită seduc, sunt puternic argumentative, formularea este dominată de enunțurile asertive, de parafrază, în timp ce exprimarea este o întrepătrundere a tehnicii libere a vorbire cu enunțul ce aparține „discursului repetat”, prin „colaj”, cu imixtiune în codul lingvistic și perturbarea codului grafic.

Pentru a avea o simetrie a lucrării și pentru că distincțiile folosite de Stelian Dumistrăcel sunt și cele pe care le regăsim în literatura italiană de specialitate, vom clasifica titlurile întâlnite în corpus nostru de limbă română în două mari categorii: *titluri „atitudinale”* sau „emotive” și *titluri „informative”*. În continuare vom exemplifica această tipologie cu titluri din corpusul nostru de limbă română și de limbă italiană

1. TITLURI INFORMATIVE

✓ *din presa românească de specialitate*

- **”90 de ani de la nașterea Ligii Navale Române”** – Marea Noastră, serie nouă, nr. 1, ianuarie-martie 2018, p.28.
- **”Nave militare românești și germane în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial în Șantierul Naval Constanța”** – Marea Noastră, serie nouă, nr. 1, ianuarie-martie 2018, p.39
- **”Filatelie cu tematică marină”** – Marea Noastră, serie nouă, nr. 1, ianuarie-martie 2018, p.58.
- **”SALVAMAR 80 de ani de la înființare”** – Marea Noastră, serie nouă, noiembrie 2013-februarie 2014, p.42.
- **”Alice. M. Cantacuzino o prințesă corespondent de război”** – Marea Noastră, serie nouă, noiembrie 2013-februarie 2014, p. 58.
- **”Reuniunea anuală a liderilor din domeniul maritim”** – Marina Română nr. 1-2 ianuarie – aprilie 2018, p. 5.
- **”Exercițiul bilateral româno-turc „Steaua de Mare 2018”** – Marina Română nr. 1-2 ianuarie – aprilie 2018, p. 16.

¹⁶Ibidem, p. 121.

¹⁷Rodica, Zafiu, *Diversitate stilistică în româna actuală*, Editura Universitatii din Bucuresti, București, 2001, pp. 11-23.

¹⁸ Stelian, Dumistrăcel, *Limbajul publicistic românesc din perspectiva stilurilor funcționale*, Institutul European, Iași, 2006, p. 117.

- **”Ultimul ofițer de marină prizonier în lagărul sovietic”** – Marina Română nr. 1-2 ianuarie – aprilie 2018, p.49.
- **”Rolul mass-media în tratarea temei refugiaților și migrantilor”** – Marina Română nr. 6 octombrie – decembrie 2017, p.9.
- **”Momente aniversare la Academia Navală „Mircea cel Bătrân”. 145 de ani de învățământ românesc de marină”** – Marina Română nr. 6 octombrie – decembrie 2017, p.34.
- ✓ *din presa italiană de specialitate*
- **”I rischi cibernetici nel settore dei traffici marittimi”** – Rivista Marittima, gennaio 2018, p. 32.
- **”Gli sbarramenti del Canale d’Otranto nella Grande Guerra”** – Rivista Marittima, gennaio 2018, p. 66.
- **”Il fallimento dell’Operazione Menace a Dakar nel settembre 1940”** – Rivista Marittima, gennaio 2018, p. 82.
- **”L’instabilità globale tra Europa e Mediterraneo”** – Rivista Marittima, aprile 2018, p. 4.
- **”L’evoluzione tecnica e operativa della componente anfibia italiana negli ultimi anni”** – Rivista Marittima, marzo 2018, p. 60.
- **”L’area marina protetta delle secche della Meloria”** – Lega Navale, luglio-agosto 2018, p. 19.
- **”Ambienti per le immersioni”** – Lega Navale, luglio-agosto 2018, p. 45.
- **”Nautica da diporto: è iniziata la riforma”** – Lega Navale, marzo-aprile 2018, p. 45.

2. TITLURI ATITUDINALE / EMOTIVE

- ✓ *din presa românească*
- **”Containere și gogonele”** – Marea Noastră, serie nouă, noiembrie 2013-februarie 2014, p.13.
- **”Clubul Nautic Român bastion al performanței”** – Marea Noastră, serie nouă, noiembrie 2013-februarie 2014, p.35.
- **”Neptun...nava, nu zeul...”** – Marea Noastră, serie nouă, noiembrie 2013-februarie 2014, p. 6.
- **”Corabia cu 120 de speranțe”** – Marea Noastră, serie nouă, nr.2, aprilie-iunie 2018, p.8.
- **”Unde ne sunt marinarii. Nedumeririle babei Safta sau nostalgia unui guler”** – Marea Noastră, serie nouă, nr. 5, noiembrie-decembrie 2010, p.40.
- **”Zile de foc la Peceneaga”** – Marina Română nr. 1-2 ianuarie – aprilie 2018, p. 26.
- **”„Ancore“ în vîrf de munte”** – Marina Română nr. 1-2 ianuarie – aprilie 2018, p. 33.
- **”OARE DE CE VĂ IUBESC, DOMNILOR ASPIRANȚI?”** – Marina Română nr. 1-2 ianuarie – aprilie 2018, p.46.

- "Lăsați-mă ce sunt!..." – Marina Română nr. 6 octombrie – decembrie 2017, p.41.
- "„CEPTURA“ CULTURALĂ PENTRU O ZI" – Marina Română nr. 3-4 aprilie – septembrie 2017, p. 60.
- ✓ *din presa italiană*
- "Noia e terrore" – Lega Navale, marzo-aprile 2018, p. 9.
- "Il gigante sconosciuto" – Lega Navale, marzo-aprile 2018, p. 32.
- "I due volti del Mediterraneo" – Lega Navale, gennaio-febbraio 2018, p. 4.
- "Fanali nella notte" – Lega Navale, novembre-dicembre 2017, p. 5.
- "Mediterraneo, bacino inquieto" – Rivista Marittima, gennaio 2018, p. 8.
- "Soldatini marinai, quasi un'avventura" – Rivista Marittima, gennaio 2018, p. 56.
- "Gli affondatori dal cuore grande" – Rivista Marittima, dicembre 2017, p. 74.
- "Un Golfo agitato" – Rivista Marittima, dicembre 2017, p. 99.

În ceea ce privește tipologia titlurilor, din cercetarea efectuată, am constatat că în publicistica de marină italiană actuală preponderente sunt titlurile informative, în timp ce în cea românească există un echilibru între cele două tipologii: informative și atitudinale sau emotive, cum le numește literatura de specialitate italiană.

BIBLIOGRAPHY

- Barthes, Roland, *Analyse textuelle d'un conte d'Edgar Poe*, în *L'aventure sémiologique*, Seuil, Paris, 1985.
- Cvasnî Cătănescu, Maria, *Retorica publicistică. De la paratext la text*, Editura Universității din București, București, 2006.
- Douay, M., *De la phrase à la pub : l'ambiguité entre en jeu. Modeles linguistiques*, 1988.
- Dumistrăcel, Stelian, *Limbajul publicistic românesc din perspectiva stilurilor funcționale*, Institutul European, Iași, 2006.
- Genette, G. *Seuils*, Ed. Seuil, Paris, 1987.
- Hoek, Léo H., *La marque du titre*, Mouton éditeur, LA Haye, Paris, New York, 1981.
- Preda, Sorin, *Tehnici de redactare în presa scrisă*, Polirom, Iași, 2006.
- Sorice, Michele, *Dall'evento al testo*, în vol. *Le tecniche del linguaggio giornalistico* (coord. Gianni Faustini), Carocci, Roma, 2001.
- Zafiu, Rodica, *Diversitate stilistică în româna actuală*, Editura Universitatii din Bucuresti, București, 2001.

REGISTER ANALYSIS AND NAVAL ARCHITECTURE

Anca Ionescu

PhD Student, "Dunărea de Jos" University of Galați

Abstract: This paper is about register analysis and naval architecture. It is the aim of this paper to argue that register characterization plays a relevant part in the translation-oriented analysis of naval architecture texts. Register is defined (e.g., by Michael Halliday) as a semantic configuration that we associate with a particular situation type and characterised on the basis of three variables or components: field, tenor and mode. Contemporary stylistics, insofar as it is a stylistics of discourse and not only of text, emphasises the importance of the study of context in texts.

Even though the notion of register cannot account for all contextual factors (over and above the context of situation there is the wider context of culture), register analysis still emerges as a powerful analytical tool and a necessary one, too, for communicative acts hinge upon the context of situation in which they occur. In translation-oriented textual analysis, register characterisation constitutes a good point of entry, for it offers an initial interpretative hypothesis which then has to be substantiated against the textual evidence provided by linguistic structures.

Keywords: naval architecture, register, shift of register, tenor, field, mode

The type of ESP based on register analysis is associated with the work of M.A.K. Halliday and J. Swales (1990). All of them argued that language varies according to context and brought forward further arguments in favor of the possibility to identify the kind of language associated with a specific context: e.g., scientific English, medical English, business English, etc.

They considered that within the development of ESP, the area of EST has been particularly important. According to J. Swales, with one or two exceptions, English for Science and Technology has always set and continues to set the trend in theoretical discussion, in ways of analyzing language, and in the variety of actual teaching materials. Thus, operating on the basic principle that the English for machine building technology, welding, naval architecture differ from the English of economics, medicine, etc. on the one hand, and each of them differs from general English on the other, they identified the grammatical and lexical features of these registers. Linguists found that some of the language forms commonly used in science texts, such as compound nouns, passives, modals, etc., were neglected by school textbooks. They concluded that the ESP course should give top priority to such forms specific to the first stage of ESP development.

There are many linguists in support of the idea that there is no distinction between general language and special language, but it is the same language employed for similar and different uses employing similar and different usages.

The notion of special language should best be interpreted as restricted repertoire. Unfortunately, the notion has been more widely interpreted in the sense of English for Special Purposes being concerned with the teaching of a special language as a statistically quantifiable register defined in terms of formal linguistic properties, lexical items, collocations and sentence structures. The result of such an interpretation has been the application of conventional structural

approaches to a more restricted sample of language data. ESP and EST are regarded as different from general ELT only in that the former is associated with samples of language taken from subject-specific sources.

Those trusting register analysis consider that it would be possible to devise a series of register "specifications", in which typical features could be specified for each register. They conclude that ESP courses should be designed locally for specific target audiences with any register analysis confined to the particular set of textbooks for their special subject*.¹

This analysis, as J. Swales suggests, undertakes statistical surveys of tense-frequencies, sentence-types, etc., besides vocabulary, and it does provide a framework (in new EAP subject areas) within which pedagogical selection can be made, even if the principles of such a selection are only partly based on the frequency of information. Such a selection, based on greater precision, may prevent such conflicts as that mentioned by Swales in (Writing Scientific English suggests that the main verbs in scientific texts are generally in the simple present tense, whereas R. Close (1969) in *The English We Use for Science* considers that it is the present continuous that is generally used.

Other linguists, H.G. Widdowson included, characterize the register analysis of lexis and structure as being quantitative and propose a qualitative approach which will consider such aspects as communicative competence. In his opinion, a register analysis of some scientific texts will result in a quantitative account of the frequency of occurrence of certain formal elements selected to be counted. Nonetheless, it will tell us nothing about the communicative acts performed by the use of these elements.

Thus, this analysis is an atomistic one which breaks a piece of language into its constituent linguistic elements. We share Widdowson's idea that the essential shortcoming of the register analysis is that it does not offer any directions as to how teachers might turn from sentence to text. Therefore, it seems to have very little value for the teaching of the text, and none at all, of course, for the teaching of discourse.

Consequently, one of its weakest points is that it concentrated on sentence grammar and it could not clear up the difficulty of establishing when a formal difference was significant or not.

Later on, within the second stage of ESP development, attention shifted to the level above the sentence, to understanding how sentences were combined in discourse to produce meaning. The interpretive process is taken for granted when all the participants understand the relevant cues. However, when the interpreter does not react to a cue or is not aware of its function, interpretation may differ and misunderstanding may occur leading to misjudgments of the speaker's intention; this is not a mere linguistic error.

For example, if we compare the communicative purpose of lectures (introductions) with that of research articles (introductions), we find significant differences related to the differing character of their audience. That is, the research article writer needs to convince a potentially hostile readership of peers and superiors in the research field that his research is quite interesting

¹Thus, a number of textbooks for specific target audiences have been published at the University of Galați: e.g. Nicolae Bejan and Eugenia Gavrilu, *English for Students in Ship-Building*, Galați, 1986; Nicolae Bejan and Eugenia Gavrilu, *English for Students in Food Industry*, Galați, 1989; Elena Croitoru, *English for Students in Thermal Machines*, Galați 1980; Elena Croitoru, *English for Students in Machine-Building Technology*, Galați, 1991, Carmen Racoviță, *English for Students in Metallurgy*, Galați 1984.

and valuable. In contrast, the lecturer needs to create a framework to support his uncritical audience in comprehending the topic of the lecture.

The lecture can be associated with the textbook genre². Like the textbook, the lecture represents the culmination of a process within the academic discourse community of reaching a consensus on facts and theories. The textbook differs from the research article. The former is a kind of a framework for the writer's pedagogic aims, while the latter may be perceived as being structured for a more persuasive purpose. The textbooks also provide a survey of established knowledge rather than make new claims, as research articles do. It seems that the lecture displays a set of common communicative purposes which are different from those of other genres; it also has a clear rhetorical structure which moves through a sequence of communicative steps. There is greater freedom of rhetorical movement with lectures or conferences as compared with written genres, due to the variation specific to spoken genres: there may be spontaneous decisions about "what to put where", leading to changes in the planned order.

Consequently, an apparent unpredictability in the rhetorical movement of lectures is something that the EAP practitioner and applied linguist alike must live with. Thus, it would be unwise to try to force them into the "straitjacket" of a generic model which does not allow for the inherent flexibility of design and variability in sequencing to be found in a relatively informal spoken genre such as the lecture.

REGISTER AND TRANSLATION

As far as the impact of the register analysis on the ESP interpreter and translator is concerned, the fundamental problems to be faced here are:

1. comprehension of the ST: grammar and lexis understanding, the intended meaning, specialized knowledge
2. meaning transfer with relaying the grammatical and lexical meaning.
3. adequacy of interpretation and translation for the intended special purpose.

In this respect, we consider the two dimensions of language variation suggested by Halliday, McIntosh and Strevens very useful in interpreting and translating. The former is a user - related variation because it has to do with the user of the language, i.e., who or what the speaker/writer is (dialect), whereas the latter is a use-related variation (register). They differ from each other primarily in language form, i.e., grammar and lexis. Within the user-use framework developed by the above-mentioned linguists, what is of paramount importance in establishing the situation-use relationship is the "convention" that a given linguistic utterance is appropriate to a certain use. This is particularly relevant to translators who have to cope with the inappropriateness of texts. That is to say, interpreters and translators have to be aware of the role of such situational factors as source, client and use, because there may be - and frequently there is - the

²Genre is defined as a class of communicative events, the members of which share some set of communicative purposes; samples of a particular genre share similarities in structure, style, content and intended audience. Genres are characterized by similarities in their rhetorical movement. Genre analysis shows to what extent surface linguistic features are a function of the internal logic characteristic of a given standardized communicative event. One of its main aims is pedagogic in that it makes suggestions about the layout, ordering and language appropriate to a particular writing or speaking task. Therefore, students must be sensitized to rhetorical effects, and to the rhetorical structures recurring in genre-specific texts; in addition consciousness raising about the text-structure turns out to be very important.

disadvantage of losing not only the intended meaning but also the special effect intended in the ST.

As Halliday et al. (1988:162) maintains, the category of register is postulated to account for what people do with their language. When we observe language activity in the various contexts in which it takes place, we find differences in the type of language selected as appropriate to different types of situations. Consequently, technical translators are very much concerned with situational syllabuses, with concentration on terminology and specific aspects of language use, such as field of discourse, mode and tenor of discourse.

According to some linguists, it is often the collocations not the occurrence of isolated items that determine the identity of a given register. This implies a combination of features of the isolated items taken separately. There are collocational restrictions, i.e. semantically arbitrary restrictions which do not follow logically from the propositional meaning of a word. For example, requirements and demands are met in English, but in Romanian they are observed, fulfilled. Another collocation may be to break the law which is different from the Romanian to contradict, not to observe (a încălca, a nu respecta, a contrazice, a contraveni). Thus, due to their arbitrariness, collocational restrictions show more variation across languages than selectional restrictions do. Differences in collocational patterning among languages are not a question of using a different verb with a certain noun, but they can involve totally different ways of describing something. In technical English, besides the collocations in which the restrictions are not very different from the meanings of the words taken separately, e.g. exploring spot (fiz) - spot explorer, etc., collocational restrictions are very different: e.g. eye nut (ma) piuliță cu inel, eye plate (nav) ochi de punte cu placă; pig iron (met) - fontă brută / de turnătorie / de furnal / în blocuri; fontă; pig lead (met) lingou de plumb; pig machine (met) mașină de turnat fontă (blocuri de fontă). None of the components can be replaced, and the collocational restrictions do not take into account the meanings of the words taken separately.

The same holds valid in case of a combination of the characteristic features of two levels; grammatical and lexical, i.e., concentration on terminology and aspects of language use. For example,

I am sending all the information you need.

Please, find enclosed the data required.

The two sentences above are equivalent from the propositional content point of view. The difference between them consists in the register: the former is informal, (appropriate as a note or letter to a friend), whereas the latter is formal (appropriate as an official letter from / to a company, institution, etc.). Therefore, the user as well as the interpreter or translator have to be aware of the type of situation, which will facilitate effective communication. Thus, they must realize the tenor of the discourse, i.e., if it is official, semi-official, or non-official. He also has to know if it is an authoritative view, or an investigation account and has to interpret and translate it as well.

Tenor is also relevant in interpreting and translating when the two languages are culturally different from each other. An example may be the American colloquialisms and fluctuations as opposed to the formal British English.

The effect will be an undesired one if the Romanian interpreter changes the tenor from polite to colloquial or even farther too intimate, or from casual to deferential. The conference papers interpreter should be very attentive to the subtle changes in tenor as well as in the other two variables of register. For instance, if the conference paper is written to be spoken, the interpreter

will know that it must be more persuasive; if it is written to be published, the translator will know that it must be neutral, observing all the norms of a written scientific or technical text.

As it can be seen, there is a close interdependence between tenor and mode. Mode is the manifestation of the nature of the language code being used. In Halliday's opinion, mode even includes rhetorical concepts such as expository, didactic, persuasive, descriptive etc. Starting from the fact that the basic distinction here is that between speech and writing and the respective permutations, the mode shift makes the interpreter encounter difficulties in translation.

All the three variables of register are interdependent. The third of them, field, is the kind of language use which reflects what Gregory and Carroll call the "purposive role", or the social function of the text, this emphasizing the occupational, professional and specialized character of fields.

As we have already mentioned, there is a close link between field and subject-matter, which often brings about confusion between them.

English is one of the "marked fields of discourse", as Gregory (1991:48, apud B. Hatim and I. Mason 1990) called it. This is due to the SL having developed a scientific and technical basis just like other languages spoken in the developed countries. For ex. a Romanian interpreter / translator would sometimes find it very difficult and other times even impossible to give an accurate translation of some new expressions in some field, simply because he does not know the apparatus, or technology which is new to him. There are cases when he may use new expressions. This may be the case of words that have already come into usage as they are employed in English, or of half-translation: e.g., glide creep-alunecarea de tip glide; software - partea de soft (for non-specialists), except for the other equivalents the use of which depend on the context, on the audience, etc., i.e., program, modul, proces, aplica_ie, sistem; hardware - partea de hard. They can also be translated by defining the component referred to. The reason may be that the Romanian engineers must have started using them as they first heard them during their first contacts at some international congress, conference, symposium, or when reading literature in the original. They gave no attention to such words simply because they understood and knew very well what these words meant, and didn't care about translating them so much the more they were used like this by all specialists.

SHIFTS OF REGISTER

What may bring about even greater problems in interpreting and translating are the shifts of register within texts, which may lead to the fuzziness of registers. For example, in October 1994, the speech delivered by Prof. dr. C. Gallin on the occasion of being awarded the title Doctor Honoris Causa by the "Dunărea de Jos" University of Galați may be described as:

1) Generally speaking, I consider the job of a naval architect is downright fascinating. The beginning is a blank sheet of paper and the final point is a life size ship, a whole at its best just like a race-horse having to be fast, or like a pony having to carry big loads.

The ships built in some country perhaps work in totally different parts of the world others than the place where they built.

Naval Architecture and engineering have an international or even an intercontinental character.

All modern technologies may be found on a ship: metal construction, mechanical systems, electronic systems, architecture etc. So this was the first piece of luck in my life: I chose the right job and I have been sticking to it for almost fifty years...

2) In the shipyard records I discovered that the transatlantic liner "Europe" had a fore bulb which, as well known today, reduces the wave resistance. I found the same from other publications and I applied it to some refrigerated ships ordered by the Swedish Company Johnson Line.

3) So charming the occurrence of a great idea and creativity are as long as try hard to achieve something and to face and overcome the natural obstacles, a struggle which can make you stronger even if you are a loser. But so terrible the struggle with human jealousy and stupidity is, against the secret and plain opposition, with interest conflicts, a martyrdom, even if you are a winner.

Field: arousing interest in the topic; giving new information in the area

Tenor: emotive, operative; sometimes evaluative; sometimes detached, factual.

Mode: (written to be) spoken.

This kind of fluctuation of the component variables in the same text leads to a fuzziness of registers, and a successful translation will reflect it through the appropriate use of language variation.

CONCLUSIONS

- a) There is a close relationship between a given register and the situation in which it is used. The more typical or stereotyped the situation, the more restricted the range of options from which choices in the field, mode and tenor can be made.
- b) Those values from the whole range of field, tenor or mode actually selected in any particular instance of communication (text) within a particular discourse or genre constitute the contextual configuration. It is a concrete representation relevant to only one specific instance within a particular genre.
- c) Thus register proves very important both from the linguistic point of view and from that of interpretation and translation, because it provides an ideal link between context and text structure.
- d) More often, however, the register approach is linked to the interpreting process rather than to the translating one, due to its variables.

BIBLIOGRAPHY

- Close, R. (1965). *English We Use for Science*. London, Longman.
- Halliday, M. A. K. (1988). On the language of physical science. In M. Ghadessy (ed.), *Registers of Written English: Situational features and linguistic features*. London: Pinter. pp. 162-178

- Hatim, B. and Mason, I. (1990), *Discourse and the Translator*. London/New York: Longman.
- Stevens P. (1977). Special Purpose Language learning: a perspective. *Language Teaching & Linguistic Abstracts*, 10(3), 145-163. <http://dx.doi.org/10.1017/S0261444800003402>
- Swales. (1990). *Genre analysis: English in academic and research settings. English for Specific Purposes*, 20,439-458
- Widdowson H. G. (1974). Literary and scientific uses of English. *English Language Teaching Journal*, 28(3), 282-292. [http://dx.doi.org/10.1016/0889-4906\(91\)90015-O](http://dx.doi.org/10.1016/0889-4906(91)90015-O)
- Widdowson, H.G. (1983) *Learning Purpose and Language Use*. Oxford: OUP

THE SOCIAL RITUAL IN HANU ANCUȚEI BY MIHAIL SADOVEANU. AN APPROACH FROM GOFFMAN'S DRAMATIC THEORY

Codruța Cozma

PhD Student, Technical University of Cluj-Napoca - Baia Mare Northern University Center

Abstract: This paper aims to highlight how the theory of Goffman's dramatic model can be found in the writing Hanu Ancuței by Mihail Sadoveanu. It will analyze the conditions that generate a certain type of social behavior, the forms of its materialization and the purpose that the social "actor" aims at by adopting such a mechanism of self-censorship and constraint. The cultural norms assumed in the attitude and language of the characters will be pursued, as well as the way in which care is taken to preserve the self-image of the other in the interaction that becomes a social ritual.

Keywords: drama, cultural norms, language, self-image.

Existența umană este o continuă pendulare între oameni, spații, contexte. Totodată, realitatea vieții cotidiene forțează individul să se adapteze diferitelor situații care îi amenință identitatea personală. Pentru a se proteja și pentru a-și fixa locul în ierarhia socială acesta încearcă să le ofere celorlalți o imagine a sa în concordanță cu propriile așteptări existențiale. Individul tinde să idealizeze această imagine pe care și-o construiește și urmărește să pună în lumină acele trăsături despre care consideră că îl avantajează și să mascheze elementele personalității sale ce i-ar submina poziția în fața celorlalți.

Erving Goffman (2007) analizează în lucrarea sa, *Viața cotidiană ca spectacol*, acest aspect al existenței umane și promovează teoria că individul își compune o imagine (o „față”) în concordanță cu felul în care își dorește să fie perceput de ceilalți. Uneori el disimulează, denaturând adevărul propriului caracter, așezând o mască peste ceea ce simte sau gândește și oferă „publicului” doar o imagine idealizată, artificială. Prin aceasta individul urmărește să se adapteze standardelor sau convențiilor sociale, regulilor încetățenite referitoare la comportamentul ritualizat în anumite momente ale interacțiunii sociale. Acțiunea sa are un dublu scop: protejarea feței personale, prin mascarea defectelor, a vulnerabilităților și, de asemenea, protejarea feței celorlalți prin adoptarea unui comportament care să nu îi pună în dificultate, ci, dimpotrivă, să faciliteze o cât mai bună interacțiune interpersonală.

Conform lui Goffman (2007: 52), „fațada” personală se bazează pe două componente: pe de o parte înfățișarea (*appearance*) ce cuprinde stimuli care funcționează într-un anumit moment pentru a informa despre statutul social al performerului, iar pe de altă parte atitudinea (*manner*) reprezentată de stimuli care acționează într-un anumit moment pentru a avertiza asupra rolului interactiv pe care performerul se așteaptă să îl joace în contextul în care se găsește. Cele două componente pot coincide sau pot fi divergente, fapt ce influențează perceperea performerului de către asistență sau de către ceilalți participanți la interacțiunea socială.

Cooley (1922: 352) consideră că individul, în general, vrea să pară mai bun decât este, iar această ipocrizie un om și-o asumă într-o oarecare măsură inconștient, dar are „efectul unei conspirații, acționând asupra credulității restului lumii”.

Asumarea imaginii de sine se realizează în mai mare sau mai mică măsură în funcție de contextul în care se găsește individul, participanți, momentul, scopul, condițiile de altă natură ale situației comunicative. Inșul își „joacă” propria imagine în public, acolo unde există spectatori ai performanței sale. Când individul se prezintă celorlalți, „performanța lui tinde să încorporeze și să exemplifice valorile oficial acreditate ale societății, mai mult decât o face comportamentul său în ansamblu” Goffman (2007: 63), prin urmare performanța este un act ceremonial, o reafirmare a valorilor comunității.

Uneori, jocul acesta devine parte integrantă a personalității „actorului”, performerul nerenunțând la el nici măcar atunci când asistența dispare. El încearcă să-și ofere lui însuși o imagine idealizată, în concordanță cu propria imagine despre sine, controlându-și gesturile sau manifestările verbale care nu ar fi potrivite acestei proiecții sau statutului pe care încearcă să îl asume.

Aspecte ale vieții concrete sunt transpuse și în operele literare, autorii încercând să creioneze personaje veridice, autentice, marcate de aceleași manifestări ca și indivizii reali.

Mihail Sadoveanu aduce în fața cititorilor acest aspect teatral al existenței prin mai multe creații, personajele sale din scrierile istorice stăpânind arta disimulării (vezi *Creanga de aur*, *Zodia Cancerului*, *Frații Jderi*). În aceste opere motivul mistificării de moment a propriei păreri despre anumite aspecte ale realității livești este subordonată nevoii de păstrare a unor relații diplomatice amicale, de asigurare a securității personale sau de atingere a unor scopuri politice ori militare.

O altă scriere care ne edifică asupra manifestării dramatizate a eroilor este romanul *Baltagul*, eroina înțelegând că e nevoie „să se arate veselă” și să-și ascundă inițial sub masca nepăsării suferința provocată de dispariția soțului, răspunzând ironic sătenilor care îi puneau întrebări despre Nechifor, să joace rolul femeii obidite, înșelate cu bani de niște oameni netrebniți sau să își joace disperarea la înmormântarea soțului ei. Vitoria îi manipulează prin vorbe, privire, gesturi pe cei din jurul său, ascunzându-și cu abilitate jocul și lăsându-le acestora impresia propriei opțiuni, deși direcția a fost cea stabilită de ea (vezi manipularea lui Anastase Balmez). Gesturile sale își relevă în final scopul: găsirea ucigașilor soțului și darea lor în vileag pentru a fi pedepsiți de autorități.

Teatralitatea comportamentului uman își relevă diversitatea manifestărilor și în altă operă sadoveniană, *Hanu Ancuței*. Critica literară consideră că această lucrare este „o povestire, adică lucrarea fundamentală a ființei care comunică” (Vlad 1981: 163).

Această *halima* aduce împreună oameni de diverse categorii sociale, proveniți din medii diferite, urmărind țeluri distincte și care, pentru o perioadă scurtă de timp, ajung să se afle în directă interacțiune, la hanul cu ziduri de cetate, „într-o toamnă aurie”, binecuvântată de rodul bogat al viilor, într-o vreme a „petrecerilor și a poveștilor”. Desprinse pentru câteva ceasuri din existența lor cotidiană (cu excepția Ancuței), personajele ajunse în acest loc de popas devin, pe rând, dispuse să își prezinte poveștile de viață pe care și le asumă sau doar le istorisesc, atribuindu-le altora (vezi povestirea *Județul sârmanilor*). Ieșind provizoriu la lumina focului și ocupând rolul central în economia momentului pe când toți ceilalți, așezați care pe unde în obscuritatea serii, cu bărbile în palme și „cu ochii rotunzi”, personajele „povestesc și se povestesc” (Popovici 1997: 83).) asumându-și vulnerabilități trecute, dar pe care le depășesc prin istorisire, transformându-le în parte integrantă a unui ritual menit să ajungă la

inima celorlalți. Sunt punctuate evenimente care le amenință „fața”: nesăbuița comisului din tinerețe, lașitatea coropcarului, originea (fiu al unui tâlhar și al ibovnicei sale), trădarea soției etc., dar prin asumarea acestor vulnerabilități, personajele reușesc să restabilească ordinea firească a lucrurilor și să dobândească aprecierea ascultătorilor „am rămas tăcuți și măhniți”(H.A. 57).

Manifestări ale teatralității

Comunicarea cotidiană se produce prin interacțiuni de tipul față-în-față, fiecare actor inițiind acțiuni sau comportamente „care au menirea de a le influența pe ale celui prezent” (Goffman 2007: 19). Actorul inițiator transmite informații cu ajutorul unor *semne transportoare* (cuvintele, gesturile și tot ce ia forma mimicii, în genere a limbajului nonverbal).

Ținând seama de spațiul în care se desfășoară interacțiunea prezentată în opera supusă analizei, vom puncta faptul că aspectele teatrale iau forma unor practici discursive menite a asigura o comunicare eficientă între participanți, dar și de a respecta ritualul social.

Formulele de adresare pun în lumină politețea locutorilor și preocuparea pentru păstrarea imaginii celorlalți, deopotrivă cu aceea personală. Sunt utilizate structuri ce evidențiază calitățile interlocutorilor și statutul social al acestora: „cinstite boierule” (HA: 9), „Măria Ta” (HA: 12), „vrednicilor creștini și gospodari” (HA: 16), „preacinstite comise” (HA: 18), „domnilor și fraților” (HA: 42), „mulțămim Domniei tale” (HA: 89), „preacinstite jupâne Damian” (HA: 89), „frații și stăpânii mei” (HA: 107). Este marcată, de asemenea, apropierea sufletească dintre vorbitori și raporturile de prietenie existente între aceștia: „prietine Leonte” (HA: 7), „oameni buni” (HA: 9), „frate” (HA: 27), „iubiților prietini” (HA: 41).

Limbajul personajelor este îngrijit, punctat de formule de politețe precum și de eufemisme ce urmăresc atenuarea caracterului periclitant al informației transmise: căpitanul Neculai Isac și-a „pierdut o lumină” (HA: 40), metaforă folosită pentru a exprima faptul că personajul și-a pierdut un ochi într-o încăierare din tinerețe.

Gesturi teatrale

Goffman (2007: 101) consideră că un statut nu reprezintă un lucru material care să fie posedat și apoi etalat, ci „un model de comportament adecvat, coerent, ornat și bine articulat”. Un statut este un lucru care trebuie pus în scenă, portretizat și realizat.

Personajele operei dobândesc pe parcursul textului posibilitatea de a-și pune în lumină propria identitate, între toate acestea se remarcă Ioniță, comisul din Drăgănești, un personaj teatral care „joacă de două ori rolul protagonistului (Popovici 1997: 83): el povestește și se povestește. Exisă un paradox pragmatic: câștigarea demnității sociale presupune renunțarea provizorie la demnitatea personală, prin povestire. Actorul atrage asupra sa atenția publicului, vulnerabilizându-se cu bună știință și asumându-și greșeli trecute, pe care le transformă în argumente infailibile prin narare.

Comisul, promițând istorisirea unei întâmplări de demult, eveniment justificativ pentru plasarea calului său slăbănog în rândul ființelor extraordinare prin calități și origine, apelează la o tehnică argumentativă ce urmărește modificarea percepției asistenței față de sine și de cal. Începând povestirea, amână cu dibăcie relatarea evenimentelor. Popovici (1997: 85) consideră că „tăcerea comisului e semn de mare lux. Ea spune mult și despre povestitor: că are abilitatea efectelor, că își cunoaște puterea asupra ascultătorilor săi și că vrea să verifice încă o dată această putere și să reînnoiască pactul care o fundează”.

Așa cum singur mărturisește („după asta puteți cunoaște ce fel de om sunt eu” (HA: 14), comisul folosește povestirea pentru a le oferi celorlalți o imagine a sa, așa cum își dorește să fie el perceput de drumeți, punând în lumină acele însușiri pe care le consideră semnificative și

grăitoare pentru propria persoană și care îi conferă un ascendant asupra celorlalți călători de la han.

Ritualul social, cu multiplele lui fațete, este ilustrat prin persoana lui Ioniță care își etalează prezența stând „în poarta hanului”, cerând să plătească vinul „cu semeție” și având o atitudine superioară față de ceilalți drumeți. Personajul este pe punctual de a încălca ritualul social, stăpânindu-se anevoie în preajma lui moș Leonte, care îi ironizează calul, și trădându-și nemulțumirea prin tonalitatea vocii („strigă răzeșul”) și printr-un gest necontrolat „zbîrlindu-și mustața tușinată” (HA: 7).

Promisiunea comisului de a spune încă o istorie mult mai strașnică decât aceea pe care a rostit-o deja și care nu a mai fost în cele din urmă povestită niciodată încălcă statutul actului de vorbire comisiv, deoarece „promisiunea intervine pentru a provoca suita de întrebări [...] din momentele proiectate ca sistem de convenții interpretate” (Vlad 1981: 169).

Ancuța, hangița tânără și frumoasă, își asumă rolul social de gazdă perfectă și vremelnică a călătorilor care poposesc la han. Gesturile sale și vorbele converg, subordonându-se dorinței de a fi pe placul mușterilor, ea „rumână în obraji” le oferă tuturor „râsete și vorbe bune” (HA: 6). „Sprâncenată și vicleană” (HA: 6), își etalează frumusețea rezemându-se de ușorul ușii în timp ce soarele „îi aurește jumătate de obraz” (HA: 6), iar când află că Isac, căpitanul de mazili, a fost în tinerețe mare iubitor de femei „și-a înălțat sprâncenele, și-a potrivit măregele la gît și cîrligele de păr la urechiusi. Și când văzu pe mazil că se întoarce spre noi, îi trecu pe dinainte ușurel, mlădiindu-se cum știa ea că-i șade bine” (HA: 40). Ea mizează pe farmecul fizic, dar și pe aura de mister pe care și-o creează: ea aduce vinul „ieșind ca o șerpoaică” (HA: 41), „clipea domol ca o mătă dezmierdată” (HA: 42), „glasul ei crescu și scăzu cu dezmierdări” (HA: 87). Acest personaj recurge la toată recuzita teatrală (de la elementele verbale, la cele nonverbal și paraverbale) pentru a-și construi rolul. Femeia încearcă să-și mascheze curiozitatea „împungând într-o parte cu capul, întinse urechea”, dar auzind o exprimare fără înconjur a comisului și dorind să păstreze aparența neștiinței își dublează preocuparea de protejare a feței personale căci „a strâns din buze și s-a prefăcut că se uită cu luare-aminte în lungul șleahului” (HA: 10).

Vodă Mihalache Sturza sosie la han ca un simplu boier se conformează ritualului social trecând să o salute pe hangița „cum era datina” (HA: 9), joacă rolul de boier, ascunzându-și adevărata identitate. El mimează indiferența în momentul auzirii vorbelor ireverențioase ale răzășului Ioniță și apelează la gesturi menite a-i masca starea de spirit: se joacă cu lanțugul de aur și își mângâie barba. Întîlnindu-l pe Ioniță din nou într-un alt context situațional și cu statutul social real asumat, domnitorul își stăpânește reacțiile, dar nu pe întreaga durată a performării sale, căci tânărul răzeș îi decriptează adevărata stare de spirit prin fisurile măștii: „ochii I se încrețeau a răs ca la han” (HA: 12), fapt care îl determină pe acesta din urmă să renunțe la a juca umilința și a-și asuma adevărata fire, la fel cum I se arătase boierului cu o zi în urmă. Respectarea partiturii proprii îl salvează, căci domnitorul are astfel un canal de comunicare eficient și onest cu Ioniță.

Imaginea pe care personajele o oferă celorlalți nu are de fiecare dată toate elementele convergente. Uneori, între vorbele actorilor, gesturile lor și convingerea profundă a acestora există o mare diferență. Muierile din *Balaurul*, sugerând originea incertă a tinerei soții a boierului „un fel de fată a unei nepoate de-a părintelui Mitropolit”, „zâmbeau și făceau cu ochiul, cum îi treaba muierilor” (HA: 29). Cealaltă Ancuță disimulează dorința de a-i ajuta pe slujitorii domnești în încercarea lor de a-l prinde pe Toderiță; ea joacă inocența și bunăvoința „zâmbește și grăiește cu blândeță”; sugerează soluții, manipulând slujitorii („eu nu m-amestec, jupâne Costea, dar spun numai o vorbă, și nu s-a face decât după cum poruncești dumneata”, se preface a-l

recunoaște pe bătrânul podar căruia i se adresează u glas ridicat „nu-i nimica, moș Bîra, îi țipă hanğița la ureche” (HA: 71). Se prefăce surprinsă și dornică să o găsească pe duducață prin „strigătele și chemările mai de pe urmă ale Ancuței” (HA:72)

Alt personaj care își adaptează masca la contextual social este Ienache coropcarul. Aflând de faptele lui Toderiță cătană de la un slujbaș domnesc, laudă pedeapsa pe care tânărul o primește și joacă nepăsarea „și-am răs către dânsul”, crezându-se în siguranță „m-am gândit că tot au să-l spânzure”, deși îl înfioară pentru o clipă privirea sălbatică a prizonierului. Confruntându-se direct a doua zi cu Toderiță, fără apărare, el își mistifică reacțiile dându-le un alt sens „am răs [...] căci mi-a plăcut fața domniei tale” și acceptă supus jignirile tânărului cu speranța că va fi iertat

„ – Tu ești oaie din turmă [...] și te păzește lupul. Să știi că asta ești tu.

– Bine, zic, asta sunt; numai nu te supăra pe mine.” (HA: 65)

Încălcarea flagrantă a ritualului social este ilustrată în operă prin personajul Constandin Moțoc, un cioban de pe Rarău. Venirea sa în lumina focului și ocuparea poziției de protagonist se realizează printr-o referire lipsită de politețe la comisul Ioniță, pe care îl numește „gospodarul ista nalt și uscat”. Această afirmație dezvăluie tuturor faptul că ciobanul nu cunoștea convențiile comportamentale ale vremii, ceilalți drumeți socotindu-l „om din sălbăticie” (HA: 75). Comisul se simte lezat de atitudinea lui Moțoc față de el și îl desconsideră „îl privea într-o parte cu oarecare nerăbdare și dispreț, căci îl astupase așa tam-nesam un om de rând și din proști”(HA: 76). Străin de obiceiurile de curtuozie, ciobanul nu are conștiința atitudinii nepotrivite „nu-i e rușine și nu cunoștea asemenea rânduie”(HA: 77). Prins de firul povestirii „vorbea prea tare” (HA: 82). Ascultarea istorisirilor despre tren ale jupânului Damian îl pune în încurcătură. Este convins de neverosimilitatea lor, fapt pe care nu se sfiește să îl afirme plenar, jignindu-l pe povestitor „Asta n-oi mai crede-o eu!” (HA: 94). Gestică personajului îi susține opinia privitoare la bucatele nemților, dar încalcă normele de purtare civilizată „ciobanul stupid cu putere într-o parte și se șterse la gură cu amândouă mânecile toharcei”(HA: 95)

În concluzie, prin lucrarea de față am urmărit să evidențiem felul în care teoria modelului dramatic al lui Goffman se regăsește în scrierea *Hanu Ancuței* de Mihail Sadoveanu.

S-au analizat condițiile care generează un anumit tip de comportament social, formele de materializare a acestuia și finalitatea pe care „actorul” social o vizează prin adoptarea unui astfel de mecanism de autocenzurare și constrângere. S-a cercetat atitudinea și limbajul personajelor, precum și felul în care se manifestă grija pentru păstrarea imaginii de sine a celuiilalt în interacțiunea care devine un ritual social.

BIBLIOGRAPHY

1. Austin, John Langshaw, 1962, *How to do things with words*, Oxford, Oxford University Press.
2. Cooley, H. Charles, 1922, *Human Nature and the Social Order*, New York Public Library.
3. Dragoș, Elena, 2000, *Introducere în pragmatică*, Cluj-Napoca, Casa Cărții de Știință.
4. Goffman, Erving, 2007, *Viața cotidiană ca spectacol*, București, Comunicare.ro.
5. Ionescu-Ruxăndoiu, Liliana, 1991, *Narațiune și dialog în proza românească*, București, Editura Academiei Române.
6. Popovici, Vasile, 1997, *Lumea personajului*, Cluj-Napoca, Editura Echinoc.

7. Kerbrat-Orecchioni, Catherine, 1996, *La construction de la relation interpersonnelle: quelques remarques sur cette dimension du dialogue*, în „Cahiers de Linguistique Française”, 16, p. 69-88, (http://clf.unige.ch/files/8014/4103/2896/04-Kerbrat_nclf16.pdf).
8. Sadoveanu, Mihail, 2013, *Hanu Ancuței*, București, Editura Mihail Sadoveanu.
9. Săftoiu, Răzvan, 2009, *Discursul fatic: un ritual interacțional*, București, Editura Universității.
10. Slama-Cazacu, Tatiana, 1999, *Psiholingvistica – o știință a comunicării*, București, All Educațional.
11. Tohăneanu, G.I, 1979, *Arta evocării la Sadoveanu*, Timișoara, Editura Facla.
12. Yung, Woo-Jyun, 1994, *Speech Acts of Thank You and Responses to it in American English*, (<https://files.eric.ed.gov/fulltext/ED404879.pdf>)
13. Vlad, Ion, 1981, *Cărțile lui Sadoveanu*, Cluj–Napoca, Editura Dacia.
14. Zlate, Mielu, 2000, *Fundamentele psihologiei*, București, Editura Pro Humanitate.
15. Zvirid, Ramona-Maria, 2013, *Actele verbale expresive în limba română*, București, Editura Universității.

ROMANIAN LINGUISTIC TERMINOLOGY IN SOME TEXTBOOKS FROM THE INTER AND POST-WAR PERIOD

Crinela Marc

PhD Student, "Ștefan cel Mare" University of Suceava

Abstract: In the social and political context of the interwar and post-war period, the Romanian education system has experienced various paradigms of organization and setup, as generated by several reforms, with consequences over the manner according to which the content of textbooks is structured. Thus, Romanian language textbooks (and consequently, grammar books) abide to the requirements of an education system on its way to a more modern approach and according to specific research as conducted. The linguistic terminology, at a point between tradition and innovation, has known a significant development in the specialty literature, however, current textbooks retain only a selection of the basic concepts and their specific terminology, as they abide to the principle of the ease of access in the dissemination of content.

Keywords: textbook, linguistic terminology, grammar terminology, morphology, syntax

Analizând câteva manuale de Limba română apărute în perioada inter- și postbelică, se poate observa că, atât metalimbajul, cât și terminologia folosită de autori, se înscriu în paradigma evoluției de la tradiție la modernitate. Chiar dacă manualele școlare de Limba română din această perioadă au ca titlu sau subtitlu termenul Gramatică, totuși ele nu fac deosebirea între terminologia gramaticală și cea lingvistică și includ în abordarea Gramaticii elemente de fonetică, lexic și chiar punctuație și ortografie. Pe de altă parte, deși în literatura de specialitate s-au impus deja câteva lucrări importante de Gramatică (*Gramatica română pentru învățământul secundar*, de Hariton Tiktin, în cele două volume, apărute în 1892, respectiv 1893, *Gramatica limbii române*, de I. Iordan, din 1937, *Gramatica limbii române*, de Alexandru Rosetti și Jacques Byck, din 1945), care reprezintă repere de referință în utilizarea conceptelor gramaticale și a terminologiei științifice, totuși manualele preiau selectiv conceptele de bază și terminologia specifică, în concordanță cu respectarea conținuturilor impuse de programele școlare. De asemenea, există deja o tradiție în alcătuirea manualelor care, la început aveau câte un autor, apoi câte doi sau trei, iar aceștia se inspirau, de cele mai multe ori, din materialul expus în manualele anterioare, așa cum precizează și Romulus Ionașcu în *Gramatici români* (Ionașcu, 1914: 271).

Plecând de la această constatare, în cercetarea de față, ne-am propus să analizăm selectiv terminologia lingvistică din aceste manuale, pentru a observa în ce măsură aceasta este utilizată la fel sau diferit, atât pe ani de studiu, cât și la autori diferiți, până la apariția *Gramaticii Academiei* (1954).

În acest sens, am stabilit un corpus de câteva manuale, apărute în perioada inter- și postbelică, din anii 1935, 1937, 1945, 1952: N. Cartoian, I. A. Rădulescu-Pogoneanu, *Carte de Limba Română pentru clasa I-a a Școalelor secundare* (licee, gimnazii, școale normale, seminarii), Editura Scrisul Românesc S.A., Craiova, 1935 (I, 1935); Iosif Andreescu, I. Purcaru, Nic. Ceaușanu, *Carte de Limba Română pentru clasa I a Liceelor Industriale*, Ediția I, Editura Scrisul Românesc, Craiova, 1937 (I, 1937); *Compunere și Gramatică pentru clasa a IV-a primară*, Editura Casei Școalelor și Cultura Poporului, București, 1945 (IV, 1945); *Gramatica Limbii române. Manual pentru clasele VIII-XI*, Editura de Stat Didactică și Pedagogică, 1952 (VIII-XI, 1952).

Cartea de Limba Română, apărută la începutul anului 1935, pentru clasa I a Școlilor secundare (clasa a VI-a gimnazială de azi), este elaborată de doi profesori universitari cunoscuți, N. Cartoian și I.A. Rădulescu-Pogoneanu și cuprinde două părți: una de literatură (pag. 3-125) și una de gramatică (pag. 126-213).

În capitolul introductiv se definește *gramatica* ca „știință care ne arată care sunt formele ce și le-a dat limba” (I, 1935: 130), însă nu se arată care sunt ramurile acesteia, fie și sub formă de recapitulare a cunoștințelor din clasele anterioare. Referirea la ele se face în mod indirect, ramurile gramaticii fiind prezentate ca „mijloace prin care limba dă viață cuvintelor prin care se prind unele de altele într-o cugetare: a) prin *schimbarea* ce o ia forma unora dintre ele în legătură cu celelalte cuvinte din cugetare și b) prin *așezarea* fiecărui cuvânt la locul cerut de cugetarea ce vrem să spunem” (*ibidem*, 132). Analizând faptele de limbă existente, accentul cade pe conceptul de *formă* a cuvântului (lucru care va deveni element definitoriu în tot manualul), autorii ajungând la concluzia că „gramatica numai *desprinde, deslușește* formele și regulile limbii și *le dă nume*” (*ibidem*, 131). Nu se folosește termenul *morfologie* pentru a desemna partea gramaticii care studiază formele și schimbările pe care le suferă cuvintele, deși el este folosit în alt manual de Limba Română, tot din anul 1935 (II, 1935: 215) sau apare în gramaticile deja consacrate. Apare, însă, termenul *sintaxă*, doar în titlul capitolului respectiv (*ibidem*, 198), fără a-l defini sau a-l pune în relație semantică de hiponimie față de *gramatică*.

Înainte de a se trata elementele specifice claselor de cuvinte, se analizează câteva aspecte esențiale despre cuvânt, terminologia lingvistică fiind confundată cu terminologia gramaticală: *sunete, vocale, consonante, silabe, grupuri de sunete (diftongi și triftongi), prefix. Cuvintele sau vorbele* sunt definite ca „grupe de sunete cu înțeles” (*ibidem*, 133). *Vocalele* sunt „acest fel de sunete, care parcă au glas limpede (voce) – fiindcă la rostirea lor avem nevoie numai de punerea în mișcare a coardelor vocale și de ieșirea liberă a aerului prin pîlnia formată de buze și de limbă”. (*ibidem*, 134). *Diftongul* este definit ca „o grupă de două vocale” (*ibidem*, 134), în care „numai una dintre vocalele alăturate are sunet plin, sunet întreg, iar cealaltă, având sunet scurtat, sunet pe jumătate, se reazemă pe vocala de lângă ea ca sunet plin, întocmai ca o consoană, pronunțându-se astfel amândouă împreună, într-o singură deschidere de gură sau emisiune de voce.” (*ibidem*, 134). *Triftongul* apare ca „o grupă de trei vocale una după alta, care se rostesc toate printr-o singură deschidere de gură” (*ibidem*, 134), în care numai una din cele trei vocale are sunet plin, iar celelalte două, cu sunet pe jumătate” (*ibidem*, 135). Lipsește capitolul despre vocabular, însă în *Despărțirea unui cuvânt în silabe*, din rațiuni teoretice, apare definit *prefixul* ca „părțică de cuvânt care se poate adăuga la începutul unor cuvinte spre a compune cu ea alte cuvinte” (*ibidem*, 135). Apoi, se face departajarea între *cuvinte simple* și *cuvinte compuse* (*ibidem*, 135).

Capitolul *Felurile cuvintelor* este cel care tratează deja „părțile de cuvânt, adică părțile din care e alcătuită cuvântarea, vorbirea noastră” (*ibidem*, 139). Sunt enumerate, definite și exemplificate cele zece *părți de cuvânt*, care, ulterior sunt numite „*clase de cuvinte*” (*ibidem*, 144), fără a se face referire la morfologie, ca parte a gramaticii ce se ocupă cu studiul acestora: *substantivele* - „acest fel de cuvinte, care sunt nume de ființe, sau de lucruri, sau de ceva ce există sau ne închipuim” (*ibidem*, 141); *adjective* - „cuvinte care arată însușiri de-ale ființelor sau de-ale lucrurilor ori însușiri a ceva despre care putem vorbi ca despre o ființă sau un lucru” (*ibidem*, 141); *articule* – „cuvinte care stau pe lângă substantive ori adjective sau se contopesc cu ele, se lipsesc de ele ca niște părțicele, spre a le determina precis, a le da oarecum o încheietură (o articulație)” (*ibidem*, 141); *pronume* – „cuvinte care țin locul unui nume de ființă sau de lucru, adică locul unui substantiv” (*ibidem*, 141); *numerale* – „cuvinte care arată numărul, cantitatea sau ordinea după număr, a ființelor sau a lucrurilor” (*ibidem*, 142); *verbe* – „cuvinte care arată existența, starea, lucrarea, acțiunea a cuiva sau a ceva” (*ibidem*, 142); *adverbe* – „cuvinte care stau pe lângă un verb, determinând mai de aproape starea sau acțiunea arătată de acel verb”

(*ibidem*, 142); *prepoziții (prepozițiuni)* – „cuvintele care leagă între ele două părți dintr-o propoziție care nu sunt de același fel” (*ibidem*, 142); *conjunții (conjunțiuni)* – „cuvinte care fac legătura între două propoziții sau între două părți la fel din aceeași propoziție” (*ibidem*, 143); *interjecții (interjecțiuni)* – „cuvinte care se spun, oarecum, aruncate între două propoziții sau în mijlocul unei propoziții, exprimând mai mult o simțire a celui ce vorbește” (*ibidem*, 144).

După cum se poate observa, unii dintre termenii gramaticali apar dublați de forma lor veche (Sindie: 139) (*prepoziții /prepozițiuni, conjunții/conjunțiuni, interjecții/interjecțiuni*), iar etimologia lor este explicată de autori ca fiind cea latină.

Cele zece *clase de cuvinte* sunt împărțite în două grupe: a) cuvinte *flexibile /mlădioase* (I, 1935: 145) sau *schimbătoare (ibidem, 146)*, care cuprinde substantivul, adjectivul, articolul, pronumele, numeralul, verbul și b) cuvinte *neflexibile* sau *neschimbătoare (ibidem, 146)*, grupă care cuprinde adverbul, prepoziția, conjuncția și interjecția.

Sunt tratate cele zece *clase de cuvinte*, arătându-se caracteristicile fiecăreia în funcție de *forma* pe care o ia în vorbire.

Verbul are două numere, singular și plural, identificate după *terminarea* cuvântului, și trei persoane. Cunoaște cele trei forme ale timpului (prezent, trecut și viitor), cu observația că există patru *timpuri trecute (imperfect, perfect compus, perfect simplu și mai-mult-ca-perfect)* și două *timpuri ale viitorului (viitorul simplu sau viitorul întâiu și viitorul anterior sau viitorul al doilea)*. În funcție de modul în care este săvârșită acțiunea, verbul are opt *moduri*, care se împart în *moduri personale* (indicativ, conjunctiv sau subjunctiv, optativ sau condițional și imperativ) și *nepersonale* (infinitiv, gerunziu, participiu și supin). Este definită *conjugarea* ca „trecere a unui verb prin formele tuturor timpurilor de la toate modurile” (*ibidem*, 157) și se relevă caracterul distinctiv al acesteia față de *conjugare*, realizată în funcție de *terminare (ibidem, 157)*, mai precis după *vocala caracteristică a infinitivului (ibidem, 158)*, verbul având patru conjugări.

Se face confuzie în analiza unui verb aflat la timpuri compuse, unde „perfectul compus se formează din *supinul* verbului respectiv și *formele de prezent (scurtate)* ale verbului ajutător *a avea*” (*ibidem*, 162)

Verbele *ajutătoare* sau *auxiliare* sunt cele trei: *a avea, a voi și a fi* și „ajută la formarea timpurilor compuse” (*ibidem*, 162). Valoarea predicativă a acestor verbe este redată prin sintagma terminologică *verbe în formele lor pline (ibidem, 162)*, iar verbul de conjugat este redat prin sintagma *verbul de care e vorba (ibidem, 162)*.

Substantivul este de două feluri: substantiv comun și substantiv propriu (*ibidem*, 169). El are două numere: *forme de numărul singular* și *forme de numărul plural* (*ibidem*, 170), identificabile în acea parte de cuvânt numită *terminare*. Tot prin forma lui, substantivul se deosebește de altul atât în funcție de „sexul ființelor ce numește”, cât și de ceea ce exprimă (ființe sau lucruri), acesta având în limba română forme pentru două genuri: *feminin* și *masculin*. Apare și un tip de substantiv cu „forme de gen amestecate” (*ibidem*, 172), acesta fiind numit *ambigen* (sau *heterogen/neutru*). Prin *flexiunea lor* (*ibidem*, 172) sau după „*funcțiunea lor în propoziție*” (*ibidem*, 173), formele substantivului se numesc *cazuri*. Ele sunt în număr de cinci și fiecare are un nume deosebit: cazul subiectului - *nominativ*; cazul atributului – *cazul genitiv*; cazul complementului indirect – *cazul dativ*; cazul complementului direct – *cazul acuzativ*; cazul chiemării – *cazul vocativ* (*ibidem*, 174-175). „Trecerea unui substantiv prin formele celor cinci cazuri, la singular și la plural, se numește *declinare*” (*ibidem*, 175).

Articolul este definit ca „*acel cuvânt care dă o încheietură substantivului*” și are două forme: articol *hotărît* sau *propriu* și articol *nehotărît* sau *impropriu* (*ibidem*, 179). Articolul *hotărît* este de două feluri: 1. articol *postpozitiv* sau *enclitic* („articol care se pune la urma substantivelor, formând un singur corp cu ele”) (*ibidem*, 181) și 2. articol *prepozitiv* sau *proclitic* (se pune înaintea cuvintelor) (*ibidem*, 181). Articolul *prepozitiv* cuprinde alte două grupe: *articolul adjectival* (cel, cea, cei, cele) și articol *pronominal* sau *genitival* (al, a, ai, ale) (*ibidem*, 181-182).

Adjectivul este caracterizat ca un cuvânt care *determină* un substantiv, dar definit ca un cuvânt care „arată o însușire a ființelor sau lucrurilor (formă, mărime, culoare, calitate, defect etc.)” (*ibidem*, 187). Caracteristic adjectivului îi sunt gradele de comparație: *pozitiv*, *comparativ* și *superlativ*. Comparativul și superlativul nu cunosc alte departajări. (*ibidem*, 188-189).

Numeralul „arată numărul, cantitatea sau ordinea lucrurilor” (*ibidem*, 189) și, în funcție de această constatare, el este împărțit în două grupe: a) numeral *cardinal* – care arată numărul sau cantitatea și b) numeral care arată ordinea, fără a primi o denumire. Interesant este că, în partea aplicativă, la capitolul *Exerciții*, elevii au de alcătuit propoziții cu numerale *cardinale* și cu numerale *ordinale* (*ibidem*, 190).

Pronumele reprezintă ultima clasa de cuvinte tratată în manual și cunoaște o descriere mai amplă față de articol, adjectiv și numeral. Fără a se face o clasificare, sunt descrise următoarele pronume: personale, posesive, demonstrative și relative.

Pornind de la constatarea că *pronumele personal* este un *cuvânt* care arată „persoana care vorbește sau persoana către care se vorbește ori pe aceea despre care se vorbește” (*ibidem*, 191), se ajunge la concluzia că acesta are trei persoane: *persoana întâia (I)*, *persoana a doua (II)* și *persoana a treia (III)*. De asemenea, se subliniază faptul că la dativ și acuzativ există „două serii de forme: a) *întregi* sau *întonate* (mie, ție, pe mine etc.) și b) *scurte* sau *atone* (*neîntonate*, fără ton, adică fără accent propriu) (mi, ți, i, mă, te etc.)” (*ibidem*, 193).

Pronumele posesiv este definit ca un *cuvânt* „care arată persoana care stăpânește sau posedă ceva”, însă apare confuzia în definirea *adjectivului posesiv*, deoarece acesta este definit ca fiind o funcție a pronumelui posesiv: „când posesivele stau pe lângă un substantiv, spre a-l determina, au funcțiunea de adjective” (*ibidem*, 195). Astfel, termenul *funcțiune* este folosit pentru a reda sensul de *valoare morfologică*. *Pronumele demonstrative* sunt cuvintele „care țin locul unor nume de ființe sau de lucruri, arătându-le în același timp ca apropiate sau ca depărtate de persoana care vorbește”. Sunt clasificate în două grupe: a) pronume *demonstrative care arată apropierea* și b) pronume *demonstrative care arată depărtarea* (*ibidem*, 196). Fără a fi definită sau exemplificată, noțiunea de *adjectiv demonstrativ* apare doar în titlu și în partea aplicativă, la capitolul *Exerciții* (*ibidem*, 196). *Pronumele relativ* sau pronumele de *relație* este definit ca un *cuvânt* „care ține locul unui substantiv, pe care îl leagă strâns de propozițiunea ce urmează imediat” (*ibidem*, 197). Nu apare noțiunea, și implicit, nici termenul, de *adjectiv relativ*.

Capitolul despre *Sintaxă* tratează aspecte esențiale, apelând la terminologia gramaticală deja consacrată, formele vechi fiind concurate de cele neologice. *Propoziția* sau *propozițiunea* reprezintă „rostirea unei gândiri prin cuvinte care se leagă între ele, într-o unitate de gând” (*ibidem*, 198). *Acordul* sau *concordanța* predicatului cu subiectul face apel la ideea de „*potrivire în formele lor* a predicatului cu subiectul” (*ibidem*, 200). Propozițiile se împart în *simple* și *dezvoltate*, însă este prezentată destul de ambiguu unitatea fundamentală a propoziției, și anume *partea de propoziție*. Sunt enumerate și definite *părțile principalele propoziției* (subiectul și predicatul) și cele *secundare* (atributul și complementul) (*ibidem*, 201-202). Dintre formele atributului sunt definite doar atributul adjectival și atributul substantival. Atributul substantival cunoaște încă o clasificare, și anume, *atributul genitival* și *atributul substantival cu prepoziție*. Complementul se împarte în trei categorii: complement *drept* sau *direct*, complement *nedrept* sau *indirect* și complement *circumstanțial*. Dintre complementele circumstanțiale, sunt enumerate *complementele circumstanțiale de timp, de loc și de mod*. (*ibidem*, 206-210). Ultima

abordare o constituie *fraza*, fiind definită ca „înlănțuire de propoziții care se țin strâns între sine ca părți ale unui tot” (*ibidem*, 211), unitatea fundamentală a ei fiind *propoziția*. În funcție de importanța fiecăreia, propozițiile se împart în propoziții *principale* și propoziții *secundare* sau *subordinate* (*ibidem*, 212). Propoziția principală este definită ca „o propoziție care cuprinde partea principală a întregii fraze”, „miezul întregii cugetări” (*ibidem*, 212), iar propoziția secundară este cea care depinde de principală și o împlinește (*ibidem*, 212).

După cum se poate observa, sunt două aspecte majore care primează în expunerea conceptelor lingvistice de bază: *forma* și *gândirea*. Lipsesc denumiri adecvate pentru principalele ramuri lingvistice (*fonetică*, *lexic* sau *vocabular*, *morfologie*), deși ele există ca și conținut în manual, precum și termeni importanți ca *parte de vorbire*, *parte de propoziție*.

Al doilea manual pe care îl avem în vedere, apărut în anul 1937, pentru clasa I a Liceelor Industriale, îi are ca autori pe cei doi foști inspectori, Iosif Andreescu și Nic. Ceaușanu, precum și pe prof. I. Purcaru. Manualul cuprinde o parte de literatură (pag. 3-118), compunere (p. 122-126) și o parte de gramatică (p. 129-202).

În capitolul introductiv, se prezintă câteva particularități ale limbii unui popor, însă nu se face deosebirea între *limbă* și *vorbire*, acestea fiind prezentate ca sinonime. De asemenea, se vorbește despre două domenii lingvistice, *vocabularul* (alcătuit din „*vorbe* sau *cuvinte*” (I, 1937: 130) și *gramatica* care cuprinde „*regulele* și *tiparele* în care se toarnă cuvintele vorbirii” (*ibidem*, 130). În capitolul *Fonetică*, se definește *propoziția* („o gândire spusă sau scrisă” (*ibidem*, 131) și se precizează că aceasta este alcătuită din *vorbe* sau *cuvinte*, cu observația că „nu orice înșirare de vorbe formează propoziția, ci numai aceea care dă un înțeles deplin” (*ibidem*, 131). Se disting *sunetele* ca elemente fundamentale în rostirea unui cuvânt, apoi se face deosebirea între *sunet* (în rostire) și *literă* („sunetele scrise”) (*ibidem*, 132). Sunetele sunt de două feluri: vocale și consonante, iar grupurile de sunete sunt diftongii („două vocale care se pronunță într-o silabă”) și triftongii („trei vocale alăturate care se pronunță într-o silabă”) (*ibidem*, 134-135).

Următorul capitol este cel despre *morfologie*, care studiază „*părțile de cuvânt*” sau „*grupa vorbelor*” (*ibidem*, 137) în număr de șase: 1. „*Vorba* care este un nume de ființă sau de lucru se numește *substantiv*.”; 2. „*Vorba* care arată însușirea unei ființe ori a unui lucru se numește *adjectiv*.”; 3. „*Vorba* care arată lucrare, stare sau fire (existență) se numește *verb*.”; 4. „*Vorba* care ține locul unui pronume se numește *pronume*.”; 5. „*Părțile* ce se lipsesc la

sfârșitul substantivelor și adjectivelor, spre a le hotărî mai bine înțelesul, se numesc *articole*.” 6. „Vorba care arată un număr se numește *numeral*.”

Verbul „își schimbă forma după cele două *numere*, *singular* și *plural* și după cele trei *persoane* (I, II și III) (*ibidem*, 140). Modurile verbului sunt în număr de opt și se împart în două grupe: *moduri personale* (*indicativ*, *subjonctiv*, *optativ* și *imperativ*) și *moduri nepersonale* (*gerunziu*, *infinitiv*, *participiu* și *supin*) (*ibidem*, 150). Modul *indicativ* are trei *timpuri* principale: *prezent*, *trecut* și *viitor*. Timpul *trecut* are patru forme: *imperfect*, *perfect simplu*, *perfect compus* și *mai mult ca perfectul*, iar *viitorul* are două forme: *viitor I* și *viitor II* (*ibidem*, 147). Modurile *subjonctiv* și *optativ* au forme pentru câte două timpuri: *prezent* și *perfect*. Ca și în manualul analizat anterior, autorii fac distincția între *conjugare* ca „schimbare a verbului după mod, timp, număr și persoană” și cele patru *conjugări* (I, a II-a, a III-a și a IV-a), care au la infinitiv terminațiile specifice: conjugarea I – *-a*; conjugarea a II-a – *-ea* ; conjugarea a III-a – *-e*; conjugarea a IV-a – *-i* sau *-î* (*ibidem*, 150). *Verbele ajutătoare* sunt în număr de două: *a fi* și *a avea*. Se specifică, de asemenea, că verbul are *formă activă*, fără a se lua în calcul și forma negativă (*ibidem*, 151).

Substantivul are două forme după înțeles: *comun* și *propriu* (*ibidem*, 158). Are două numere (*singular* și *plural*) și trei genuri: *masculin*, *feminin* și *ambigen* (*ibidem*, 160-161). *Cazul* este definit ca „rolul pe care îl îndeplinește substantivul în propozițiune” și cunoaște cinci forme: *nominativ*, *genetiv*, *dativ*, *acuzativ* și *vocativ*. „Schimbarea formei unui substantiv după cazuri se numește *declinare*” (*ibidem*, 163).

Articolul este de două feluri: *articol hotărît* și *articol nehotărît* (*ibidem*, 164). Dacă în partea introductivă, articolul este definit ca „*părticică de cuvânt* care se lipește la sfârșitul unui substantiv sau a unui adjectiv” (*ibidem*, 137), în capitolul aferent acestuia, *articolul hotărît* este definit ca „*părticică de cuvânt*, sau *cuvântul* care se alipește la urma substantivului” (*ibidem*, 165).

Adjectivul „are forme deosebite pentru fiecare număr”, fără a preciza numele acestora, dar manualul aduce o precizare în plus față de manualul anterior, și anume, că „adjectivul are același număr cu substantivul pe lângă care stă” (*ibidem*, 171) Apar două concepte: de *acord gramatical* și de *determinare*, însă autorii nu folosesc denumiri specializate pentru acestea. De asemenea, se împart adjectivale în două categorii: a) cu *două forme* (una pentru *masculin* și una pentru *feminin*) și b) *ajective* cu *o singură formă* (pentru toate genurile) (*ibidem*, 171). Se

specifică existența a trei grade de comparație: *pozitiv*, *comparativ* și *superlativ* (fără alte distincții).

Pronumele care apar în manual sunt: pronumele *personal*, pronumele *posesiv*, pronumele *demonstrativ*, pronumele *relativ* și *interogativ*, pronumele *nehotărît*. Pronumele personal are forme pentru două *numere* (*singular* și *plural*), două *genuri* (*masculin* și *feminin*) și trei *persoane* (*I*, *a II-a* și *a III-a*) (*ibidem*, 173-174). Deoarece pronumele personal *se declină*, pronumele cunoaște *forme întregi* și *forme scurte* (*ibidem*, 175). Pronumele posesiv „arată atît posesorul, cît și obiectul posedat” (*ibidem*, 178), are forme pentru *singular* și *plural*, *genul masculin* și *femenin*. Pronumele *demonstrative* se mai numesc și *arătătoare*, dar se dau ca exemple doar forme de depărtare sau de apropiere, literare și populare, fără a le numi. (*ibidem*, 178-179). Spre deosebire de pronumele posesiv, se amintește și de *adjectivul demonstrativ*, fără a se da exemple (*ibidem*, 179). Pronumele *relativ* și pronumele *interogativ* sunt tratate în același subcapitol, dar definite diferit: „pronumele care servesc ca *vorbe* de legătură între propozițiuni se numesc *pronume relative*”, iar „pronumele care țin locul ființei sau lucrului despre care întrebăm se numește *pronume interogativ*” (*ibidem*, 180). În categoria pronumelui nehotărît, pe lângă formele specifice (*tot*, *una alta*), autorii includ și forme ale pronumelui negativ (*nimeni*) (*ibidem*, 180). După cum se observă, apar doar formele simple ale pronumelor nehotărîte, fără a se aminti de cele compuse.

Numeralul cunoaște două forme după înțeles: numeral *cardinal* și numeral *ordinar* (*ibidem*, 181).

Capitolul *Sintaxă* debutează cu definirea *propoziției*: „o gândire spusă sau scrisă” (*ibidem*, 183). Sunt prezentate, pe rând, părțile principale ale propoziției (*subiectul* și *predicatul*) și cele secundare (*atributul* și *complementul*).

Predicatul este de două feluri: *verbal* și *nominal*, precizându-se structura acestora; astfel, *predicatul nominal* este format din *verb ajutător* și *nume predicativ* (*ibidem*, 185). Acordul predicatului cu subiectul constă în „potrivirea predicatului cu subiectul în număr și persoană” (*ibidem*, 185). Subiectul și predicatul sunt definite ca *părți principale* în acord cu ideea că ele formează *propoziții simple*, iar atributul și complementul sunt definite ca *părți secundare*, deoarece ele apar în *propoziții desvoltate* (*ibidem*, 186).

Atributul este de două feluri: *adjectival* și *substantival* și ele „întregesc înțelesul subiectelor pe lângă care stau” (*ibidem*, 187). Aici se face o confuzie destul de mare, deoarece

atributul este o parte de propoziție care *determină* sau „întregește” înțelesul unui substantiv, și nu al unui subiect.

Complementul se clasifică în: *complement direct*, *complement indirect*, *complement circumstanțial de loc*, *complement circumstanțial de timp* și *complement de mod*. Se observă că terminologia este deja fixată, apar termeni neologici, fără a fi dublați sau concurați de cei vechi. Un element de noutate îl constituie atributul și complementul dezvoltat.

Fraza este definită ca „unire a două sau mai multe propoziții pentru a da un înțeles deplin”, iar aceasta cuprinde propoziții principale și propoziții secundare. Un alt element de noutate îl constituie propoziția subordonată, care „depinde de o altă propoziție din frază” (*ibidem*, 195).

În cadrul acestui capitol, sunt abordate *virgula*, *punctul și virgula*, *două puncte*, *linioara dialogului*, *trăsura de unire și semnele citării*, fiind numite, convențional, doar *semne*.

Analizând terminologia lingvistică din acest manual, se poate observa că aceasta este deja fixată, în mare parte, în cadrul *morfologiei* și, mai ales, al *sintaxei*, înscriindu-se în paradigma evoluției de la tradiție la modernitate. În privința *foneticii*, terminologia apelează la forme consacrate, însă nu este abordat deloc capitolul despre vocabular. Deși nu cunoaște o tratare separată, capitolul despre *ortografie și punctuație* nu cunoaște o abordare modernă în privința terminologiei, fiind preferate formele vechi, în locul neologismelor: *linioara dialogului* (linia de dialog), *trăsura de unire* (cratimă), *semnele citării* (ghilimele).

Al treilea manual propus pentru analiză este *Compunere și Gramatică pentru clasa a IV-a primară*, apărut în anul 1945, sub egida Ministerului Culturii naționale și al Culturii., la Editura Casei Școalelor și Culturii Poporului. Ca și manualele anterioare, acesta are o parte destinată studiului compunerilor (pag. 7-49), și o lată parte destinată studiului gramaticii (pag. 50-86).

Spre deosebire de cele două manuale, sub numele Gramatică, acesta tratează doar elemente de sintaxă a propoziției și a frazei, însă sunt amintite și câteva elemente de morfologie. Astfel, nu se specifică care sunt ramurile gramaticii, și nici nu se subliniază că ceea ce se studiază se înscrie în sfera *Sintaxei*. Din observațiile efectuate în partea aplicativă, dar și în capitolul final, despre frază, se deduce că există o parte a gramaticii care se ocupă cu studiul *părților de vorbire: substantive, pronume, adjective, verbe, numerale* (IV, 51, 68, 84, 85). Se observă elementul de noutate, și anume termenul *parte de vorbire*.

Propoziția este de două feluri: *propoziție simplă* și *propoziție dezvoltată* (*ibidem*, 54-55). Sunt definite și exemplificate părțile propoziției: *subiectul*, *predicatul*, *atributul* și *complementul*. La rubrica *Observări* se subliniază faptul că părțile propoziției, subiectul și predicatul, au fost studiate în anii anteriori, astfel se justifică de ce acestea nu cunosc abordări dezvoltate în manual, accentul căzând pe părțile secundare ale propoziției.

Atributul este definit ca „parte secundară care întregește înțelesul subiectului sau al unui substantiv din propoziție” (*ibidem*, 56). Față de manualul din 1937, noutatea o constituie faptul că atributul este văzut ca parte care „întregește” înțelesul unui substantiv, și nu numai al subiectului. Apare *atributul dezvoltat* (*ibidem*, 58).

Complementul este de cinci feluri: *complement drept (direct)* (*ibidem*, 60), *complement nedrept (indirect)* (*ibidem*, 61), *complement circumstanțial de loc* (*ibidem*, 63), *complement circumstanțial de timp* (*ibidem*, 65) și *complementul circumstanțial de mod* (*ibidem*, 67). Se observă în denumirile complementului direct și indirect uzul formelor duble, termenul vechi fiind preferabil celui neologic.

Capitolul despre studiul părților propoziției se încheie cu un subcapitol despre *verbe predicative* și *verbe nepredicative* („cele terminate în -ind, -ând”, „care au înainte vocala a și se termină tot cu o vocală”) (*ibidem*, 70-72). Astfel, în acest capitol se pune accent pe analiza sintactico-morfologică a cuvintelor.

Studiul *frazei* devine mult mai amplu, pe lângă *propozițiile principale* și *secundare* (*ibidem*, 75), studiindu-se aprofundat tipuri de propoziții secundare: propoziția *subiectivă* (*ibidem*, 76), propoziția *atributivă* (*ibidem*, 78), propoziția *complementară (directă)* (*ibidem*, 79), propoziția *complementară (indirectă)* (*ibidem*, 80) și propoziția *circumstanțială* (*ibidem*, 82).

În privința terminologiei, manualul are o abordare modernă, cu câteva reminescente de termeni vechi: *complement drept*, *complement nedrept*, *vorbă neschimbătoare* (pentru *propoziție*) (*ibidem*, 84). Se remarcă termenii noi analiză *parte de vorbire* (*ibidem*, 51, 68, 84, 85), *parte de propoziție* (*ibidem*, 84), analiză gramaticală (*ibidem*, 84). De asemenea, în sfera studiului gramaticii apar doar elemente specifice, de morfologie și sintaxă, fără elemente de fonetică, vocabular și punctuație.

Cel de-al patrulea manual este *Gramatica Limbii române. Manual pentru clasele VIII-XI*, Editura de Stat Didactică și Pedagogică, apărut în 1952, sub egida Ministerului Învățământului

Public. Deși apare sub denumirea generică de *Gramatică*, el este structurat în trei părți: *Fonetică*, *Morfologie* și *Sintaxă*.

În partea de *Fonetică*, sunt analizate și definite noțiunile de *sunet*, *vocală*, *semivocală*, *consoană*, *diftongi* (*creșcânzi/creșcători* și *descrescânzi/descrescători*), *triftong*, *silabă*, *accent*, *ortoepe* și *ortografie* (VIII-XI, 1952: 8-19). Terminologia lingvistică aferentă acestor noțiuni este deja fixată, modernă.

În capitolul introductiv *Morfologie*, aceasta este definită ca fiind „parte a gramaticii care studiază regulile modificării și formării cuvintelor” (*ibidem*, 20); este definită *flexiunea* și se precizează cele zece feluri de cuvinte, care se împart în a) *flexibile*: substantivul, articolul, adjectivul, pronumele, numeralul, verbul și b) *neflexibile*: adverbul, prepoziția, conjuncția, interjecția.

Substantivul, definit ca „un cuvânt care numește ființe, lucruri, idei, fapte, însușiri, sentimente” (*ibidem*, 21) are două numere (*singular* și *plural*), dar există și substantive *cu mai multe forme de plural*, substantive *cu forme multiple de plural*, *dar cu același înțeles*, substantive *cu forme multiple de plural și cu înțeles deosebit*, substantive *cu un singur număr*, substantive *cu ambele numere*, *dar fiecare cu alt înțeles* (*ibidem*, 24-25). Lipsește termenul *substantive defectiv*, deși el există consemnat în alte lucrări de gramatică (Popovici, 1921: 21). De asemenea, substantivul are trei genuri (*masculin*, *feminin* și *neutru*). Există *substantive epicene*, *mobile* și *colective*. Are forme pentru cele cinci *cazuri* (nominativ, genitiv, dativ, acuzativ și vocativ) și trei *declinări*.

Articolul este definit ca o „*particulă* care se alătură unui nume spre a-i da un înțeles mai precis” (*ibidem*, 32) și este de patru feluri: articol *hotărît*, articol *nehotărît*, articol *adjectival* și articol *posesiv* (*genetival*) (*ibidem*, 32-38). Se amintește și despre articolul *enclitic* (*ibidem*, 51). *Adjectivul* se împarte după formă în două categorii: a) categoria I (care au forme deosebite pentru masculin și pentru feminin) și b) categoria a II-a (adjective care au aceeași formă pentru ambele genuri) (*ibidem*, 39-40). Un element de noutate îl constituie clasificarea și terminologia gradelor de comparație: *pozitiv*, comparativ (*de superioritate*, *de egalitate* și *de inferioritate*) și superlativ (*relativ* și *absolut*) (*ibidem*, 44). Apare o noțiune nouă: *schimbarea funcției gramaticale* a adjectivului (*ibidem*, 45).

Pronumele sunt în număr de șapte: personal reflexiv, posesiv, demonstrativ, relativ, interogativ, nehotărît, iar dintre acestea doar ultimele cinci devin și adjective. În categoria

pronumelui personal, sunt incluse pronumele personal, pronumele personal de întărire și pronumele personal de politețe (*ibidem*, 52-57). Apare dativul etic. Pronumele demonstrativ are forme literare și populare și se împarte în a) pronume demonstrative care arată obiectul apropiat și b) pronume demonstrative care arată obiectul depărtat (*ibidem*, 64). Pronumele nehotărâte cuprinde și forme ale pronumelui negativ (nimeni, nimic), dar se precizează și formele compuse (*ibidem*, 70).

Numeralul este de 6 feluri: cardinal, ordinal, multiplicativ, adverbial, distributiv, nehotărât (acesta este, de fapt, pronume nehotărât) (*ibidem*, 72-77).

Verbul are trei timpuri principale (*prezent, trecut și viitor*). Față de manualele anterioare, *viitorul al II-lea*, se mai numește și *viitor anterior* (*ibidem*, 80). Sunt opt moduri, împărțite în *personale* și *nepersonale* (*ibidem*, 81-82), cu observația că se impun ca termeni *modul conjunctiv* și *modul optativ (condițional)*. Are două numere, trei persoane și patru conjugări (*ibidem*, 83-85) Conjugarea verbelor se poate realiza la *forma afirmativă, reflexivă și pasivă* (*ibidem*, 90-105). Deci, încă nu apare termenul *diateză*. Are aceleași *verbe ajutătoare* (a fi și a avea) (*ibidem*, 86). Apar termeni noi: *verbe neregulate, verbe defective, verbe impersonale și unipersonale* (*ibidem*, 105,113).

Adverbul se împarte în adverbe *de mod, de loc, de timp* (*ibidem*, 115) și are *grade de comparare* (*ibidem*, 116). Apare termenul de locuțiune adverbială (*ibidem*, 116).

Apare *locuțiunea prepozițională* (*ibidem*, 121) și *conjuncțională* (*ibidem*, 122), iar conjuncțiile se împart în: *conjuncții coordonatoare* (copulative, adversative, disjunctive, concluzive) și *subordonatoare* (de loc, de timp, de mod, de cauză, de scop, de condiție de concesiune, (*ibidem*, 122). Între interjecții se remarcă expresiile onomatopice (*ibidem*, 124).

Sintaxa propoziției reține atenției clasificările: după *modul exprimării gândirii* (propoziția *enuțiativă, interogativă, imperativă, optativă, imperativă*), după *formă* (*afirmativă și negativă*) și după *alcătuire* (*simplă și dezvoltată*) (*ibidem*, 125-127). *Atributul* este de patru feluri (*adjectival, substantival, verbal și adverbial*), iar atributul *substantival* cunoaște o nouă ierarhie: atribut *substantival genitival*, atribut *substantival prepozițional* și atribut *apozitional* (*ibidem*, 134). Apar termenii *propoziție eliptică* și *topică/ordine a cuvintelor în propoziție* (*ibidem*, 143-144). *Fraza* se formează prin *coordonare* și *subordonare*, deci lipsește termenul de *raport sintactic* (*ibidem*, 146). *Propozițiile subordonate* sunt: *subordonata subiectivă, predicativă, atributivă, completivă directă, completivă indirectă, circumstanțială (de timp, de*

loc, de mod, de cauză, condițională, de scop/finală, consecutivă, concesivă (ibidem, 151-160). Se vorbește despre *subordonarea prin juxtapunere* și despre *contragere/reducere* a subordonatelor (*ibidem, 160*).

Apare termenul *periodadă* pentru a desemna „frază compusă dintr-un număr de trei sau mai multe propoziții așezate într-o anumită simetrie” (*ibidem, 165*).

Tot în capitolul *Sintaxă*, apare un subcapitol de *Vocabular*, care aduce atenției următorii termeni, pe care îi definește: *fond principal lexical, restul vocabularului, sinonime, omonime, antonime, derivare, sufixe, prefixe, derivare regresivă, compunere, schimbarea funcției gramaticale, punctuație (ibidem, 165-177).*

Analizând *terminologia lingvistică* din cele patru manuale, se pot găsi asemănări, dar și deosebiri substanțiale. Astfel, apare confuzie între terminologia lingvistică și cea gramaticală; în majoritatea cazurilor, apare preferința pentru termenii neologici, aceștia concurându-i pe cei vechi doar în puține situații. Ca și alte studii în domeniu, manualele reiau sau introduc alți termeni specializați (Bidu-Vrănceanu, 2010: 61). Maniera de definire devine simplă și concentrată. Materialul supus analizei se caracterizează prin variație și evoluție de la tradiție la modernitate, putând fi amplasat într-o perioadă de tranziție, de căutare a formei de expresie potrivite, ajungând la o adevărată explozie terminologică, ceea ce pregătește apariția *Gramaticii Academiei din 1954*.

BIBLIOGRAFIE:

I, 1935 - N. Cartoian, I. A. Rădulescu-Pogoneanu, *Carte de Limba Română pentru clasa I-a a Școalelor secundare (licee, gimnazii, școli normale, seminarii)*, Editura Scrisul Românesc S.A., Craiova.

II, 1935 - Ch. I. Chelaru, Scarlat Struțeanu, *Carte de Limba Română. Lectură, Compunere, Gramatică pentru clasa a II-a a Școalelor secundare de băieți și fete*, Ediția a III-a, Editura Ziarului Universul S. A., București.

I, 1937 - Iosif Andreescu, I. Purcaru, Nic. Ceașanu, *Carte de Limba Română pentru clasa I a Liceelor Industriale*, Ediția I, Editura Scrisul Românesc, Craiova.

IV, 1945 - *Compunere și Gramatică pentru clasa a IV-a primară*, Editura Casei Școalelor și Cultura Poporului, București.

VIII-XI, 1952 - *Gramatica Limbii române. Manual pentru clasele VIII-XI*, Editura de Stat Didactică și Pedagogică.

Bidu –Vrănceanu, 2010 – Bidu-Vrănceanu, Angela, *Terminologie și terminologii*, vol. I, București, Editura Universității din București.

Ionașcu, 1914 – Ionașcu, Romulus, *Gramaticii români. Tractat istoric despre evoluțiunea studiului gramaticii limbei române dela 1757 până astăzi*, Iași, Institutul de Arte Grafice.

Popovici, 1921 – Popovici, Eusebiu, *Gramatica română*, Ediția a II-a, Suceava, Editura Librăriei.

Sindie, 2015 – Sindie, Adriana, *Evoluția terminologiei gramaticale românești* (teză de doctorat), Craiova.

THE CHARACTERISTICS OF WORDPLAY IN PUPILS' CHAT COMMUNICATION. A SOCIOLINGUISTIC APPROACH

Corina Cristoreanu

PhD Student, Technical University of Cluj-Napoca - Baia Mare Northern University Center

Abstract: Despite the fact the fact that wordplay proves to be a fruitful area for research, linguists' interest on it has cluttered mostly around the effort to provide their most relevant and valid classifications. The present paper is mainly aimed at investigating the features of wordplay in the school environment with the tools provided by lexico-semantic analysis as well as sociolinguistics, focusing on the factors underlying the spread of this phenomenon (age peculiarities, level of culture, gender, family background).

We will also propose a classification of the wordplay used in the school environment drawing on examples from student chat communication and taking into account the established typologies (Attardo 1994, Guiraud 1976, Winter-Froemel, Zirker 2015, Huizinga 2003), as well as the particularities of the corpus on which our research focuses.

The analysis and classification of these structures used in verbal interactions will be done according to lexical, phonetic or syntactic methods, semantic-stylistic and morphological criteria. As theoretical support, we will use the methodological tools provided by the theory of games.

From a linguistic point of view, we are interested in the semantic relations established between the lexical units of the structures considered to be word games, their typology, and, on the other hand, if there are morphosyntactic / stylistic-semantic / pragmatic features / discursive, dependent on certain sociolinguistic variables (age, background, sex).

After contextual analysis, we found that the formal and functional "physiognomy" of pupils' wordplay is highly variable, which is why we considered it necessary to introduce criteria that reflect the linguistic reality highlighted by our corpus.

Keywords: wordplay, chat communication, school environment, sociolinguistics, social media

Jocurile de cuvinte în limbajul elevilor

1. Preliminarii: Ființa umană sub specie ludi

„Jocul este mai vechi decât cultura” (Huizinga 2003: 12), așadar, este perceput ca un fenomen ancestral care a modelat ființa umană, deoarece nevoia de divertisment, distracție, relaxare și joc este „consubstanțială ființei” (Drăgan 2007 II: 111) și transgresează limitele vârstei infantile: „jocul nu este doar o experiență cu hotare ferme” , ci „o realitate care debordează granițele copilăriei, invadând [...] întreaga regiune a ființei umane” (Huizinga 2003: 3).

Rolul pivotal al jocului derivă din fața duală a acestuia, aceea de cunoaștere și gratuitate, fiind, în general, perceput „ca o activitate liberă și voluntară, sursă de bucurie și amuzament” (Caillois 1967: 36), în care „se combină ideile de limite, libertate și invenție” (*ibidem*: 10).

Jocul, ca fenomen sociocultural, reperatât în viața cotidiană, cât și în zona creației, „a devenit o

paradigmă universală” (Marcus 2003: 13). Prin urmare, a captat atenția specialiștilor din diverse domenii de cercetare, de la științele exacte (matematică, biologie) până la cele din sfera umanistă (filozofie, psihologie, sociologie, politică, artă).

Mecanismele jocului au fost demontate din punct de vedere teoretic, în special cu instrumentarul analitic al matematicii, care identifică esența jocului în „actul de a alege”, ca „formă fundamentală de libertate în activitatea unui cercetător științific” (*ibidem*: 46). Cu alte cuvinte, „jocul este garanție palpabilă și întreținere constantă a reflexului libertății” (Huizinga 2003: 4).

2. Abordarea teoretică a jocurilor de cuvinte

„Nicio jucărie nu e mai frumoasă ca jucăria de vorbe”.

(Tudor Arghezi, *Cartea cu jucării*)

Jocul de cuvinte, ca „fenomen de interfață” (Winter-Froemel, Zirker 2015: 1-3), sesizabil și la nivelul limbajului uzual, nu doar în creațiile literare sau în „peisajul lingvistic urban” (glume, sloganuri publicitare, nume de mărci, presă¹), presupune un efort de simbolizare. Utilizarea jocurilor este influențată de o serie de parametri: fondul comun de cunoștințe (competența enciclopedică), context, scop comunicativ ca „expresie a anumitor intenții ale locutorului și ca o invitație la o reflecție metalingvistică adresată destinatarului” (*ibidem*: 12).

În acest sens, Guiraud (1976: 5) consideră că jocurile de cuvinte ridică o problemă serioasă deoarece „invită la o speculație între formele și funcțiile limbajului”. Pentru a defini jocurile de cuvinte, teoreticianul se raportează la sensul de bază al jocului: „activitate fizică sau mentală, pur gratuită, în general fondată pe convenție sau ficțiune” (*ibidem*: 97), echivalentă cu amuzamentul, divertismentul cronofag, iar accentul semantic este focalizat pe dimensiunile caracteristice jocului, subsumate plăcerii.

Jocurile de cuvinte, în ciuda gradului de conștientizare, au totuși un caracter spontan deoarece nu sunt elaborate, gândite dinainte și constituie, astfel, „o realitate lingvistică deosebit de bogată și interesantă” (Groza 1996: 35). Orice joc de cuvinte presupune o transformare din punctul de vedere al formei sau al sensului, pentru a obține un efect stilistic inedit. Cu cât *distanța semantică* între termeni este mai mare, cu atât efectul este mai puternic.

Interpretate prin grila psihanalitică freudiană, jocurile de cuvinte „pot fi semnul unei detensionări sau, în același timp, ca și locul comun, un mijloc de deturnare, o distanțare de o problemă pregnantă, un procedeu de control sofisticat prin relaxarea aparentă în fața celui alt” (Borțun, Săvulescu 2009: 127).

Guiraud (1976: 5) stabilește un set de dihotomii originale între jocurile de cuvinte care au la bază o funcție metalingvistică: jocul *despre* cuvinte (*jeu de mots qui joue sur les mots*)² și *cuvintele de duh* bazate pe jocul de idei (*mots d'esprit qui joue sur les idées*)³, respectiv între jocul gratuit și cel literar, „investit cu funcție expresivă, etimologică, satirică” (*ibidem*: 6).

¹Pentru analiza jocurilor de cuvinte în spațiul autohton vezi Dumistrăcel 2006, iar pentru presa franceză, vezi Sullet-Nylander 2005.

²Calamburul, anagrama etc.

³Jocurile de cuvinte și de idei sunt delimitate de ceea ce Guiraud (1976: 98) numește *divertisment verbal sau lingvistic*, precum rebusul, șarada, celelalte jocuri de societate, care se joacă *cu cuvinte*, mai degrabă decât *despre cuvinte*. Din cauza mecanismelor comune pe care le au jocurile de cuvinte este dificilă trasarea unei limite clare, stricte între categorii. Jocurile de spirit mizează pe idei, gândire, semnificat, în timp ce jocurile de cuvinte exploatează forma, semnificatul, corespunzând, astfel, unei dihotomii clasice în retorică între *figuri de cuvinte* și *figuri de gândire*. Teoreticianul francez, influențat de terminologia saussuriană, propune două concepte *ludé* și

Pe lângă dimensiunea ludică, specifică jocurilor de cuvinte, aceste structuri lingvistice pot avea un rol în atenuarea dimensiunii tabuistice a unor expresii, în „deturnarea” atenției receptorilor în anumite contexte, dar și în integrarea socioculturală (din dorința de a proiecta imaginea unei persoane creative, caracterizate de spiritualitate).

3. Tipologia jocurilor de cuvinte. Criterii posibile de categorizare

În general, interesul lingviștilor în ceea ce privește jocurile de cuvinte s-a coagulat în jurul efortului de a oferi clasificări ale acestora cât mai pertinente și valide din punct de vedere aplicativ. Aceste demersuri științifice sunt sintetizate coerent de Salvatore Attardo (1994: 112) care distinge între jocuri paradigmatică și sintagmatică⁴ și propune, în acest sens, „o taxonomie a taxonomiilor”, de inspirație structuralistă, ce are la bază patru axe fundamentale de clasificare a jocurilor de cuvinte: fenomenul lingvistic, structura lingvistică, distanța fonemică, criteriul eclectic.

Împărtășim viziunea lui Attardo referitoare la rolul esențial al unei taxonomii bine gândite, în sensul în care se obțin date importante despre mecanismul de funcționare și structura internă a unui joc de cuvinte, prin încadrarea în clasa potrivită.

Propunem, așadar, o clasificare a jocurilor de cuvinte, luând în considerare tipologiile consacrate (Attardo 1994, Guiraud 1976, Winter-Froemel, Zirker 2015, Huizinga 2003) existente în literatura de specialitate, dar și particularitățile corpusului pe care se axează cercetarea noastră.

Vom ilustra diversele tipuri de jocuri de cuvinte, luând ca reper exemple extrase din comunicarea dintre elevi, din cadrul grupurilor create pe *chat*. Analiza și clasificarea acestor structuri, utilizate în cadrul interacțiunilor verbale, vor fi făcute în funcție de procedee lexicale, fonetice sau sintactice, de criterii semantico-stilistice și morfologice. Ca suport teoretic vom utiliza instrumentarul metodologic al jocurilor.

Crearea jocurilor de cuvinte poate avea ca scop, pe de o parte, descrierea realității, mânuind în acest sens critica, ironia, iar, pe de altă parte, ludicul, dimensiune fundamentală a lumii copiilor.

Guiraud (1976: 7)⁵ distinge două tipuri mari de jocuri de cuvinte: cele realizate prin *substituție*, respectiv prin *înlănțuire*. De asemenea, menționează o a treia categorie, *incluziunea*, pe care o consideră a fi accidentală, adiacentă.

Din punct de vedere lingvistic, ne interesează, pe de o parte, relațiile semantice instituite între unitățile lexicale din componența structurilor considerate a fi jocuri de cuvinte, tipologia acestora, iar, pe de altă parte, dacă există particularități morfosintactice/stilistico-

ludant, primul pentru a se referi la „termenul normal, așteptat, logic”, în timp ce *ludant* „se joacă cu logica și norma lingvistică și este mai mult sau mai puțin insolit” (*ibidem*: 105), imprevizibil, cu efect de surpriză.

⁴Attardo (1994: 114-119) susține că jocurile de cuvinte funcționează pe baza a cel puțin două sensuri ale expresiilor lingvistice: în cazul în care doar unul dintre acestea este prezent în text, vorbim de jocuri *paradigmatică*, receptorul fiind nevoit să reconstituie sensul secund pe baza competenței sale, în timp ce jocurile *sintagmatică* solicită prezența explicită în text a ambelor sensuri.

⁵În viziunea lui Guiraud, jocurile de substituție sunt detectabile la *nivel fonetic* (omonimia, echivocul, calamburul, holorima), la *nivel lexical* (sinonimia, calamburul, șarada), iar, la *nivel pictografic*, rebusul. În același mod, teoreticianul evidențiază jocurile de înlănțuire: la *nivel fonetic* (concatenare și rime înlănțuite), la *nivel lexical* (concatenare, *jeu du cadavre exquis*, scriere automată), iar, la *nivel pictografic*, rebusul. Jocurile de incluziune sunt clasificate astfel: la *nivel fonetic* (anagrama, logogriful, palindromul), la *nivel lexical* (acrostihul, cronograma, un fenomen de versificație numit, în franceză, *rimes brisées*, metabola), iar, la *nivel pictografic*, caligrama.

semantice/pragmatice/discursive, dependente de anumite variabile sociolingvistice (vârsta, mediul de proveniență, sexul).

Identificarea creativității, observarea particularităților și a puterii de creație a unui astfel de limbaj, specific tinerilor, a suscitat interesul nostru pentru cercetarea acestui fenomen. În continuare, vom lua ca definiție de lucru accepțiunea jocurilor de cuvinte dată de dicționarul francez *Le Robert* (2004: 950): „aluzie care provoacă plăcere, fondată pe echivocul cuvintelor care se aseamănă fonetic, dar contrastează prin sens”.

Menționăm că, pentru a nu altera stilul autentic al vorbirii elevilor, am optat pentru păstrarea grafiei utilizate de aceștia, cu excepția diacriticelor, pe care le-am adăugat din motive legate de facilitarea înțelegerii exemplelor.

4. Schiță de tipologie a jocurilor de cuvinte

1. Jocuri de cuvinte bazate pe mecanisme lingvistice

1.1. Jocuri de cuvinte axate pe figuri fonologice (bazate pe efecte sonore)

1.1.1. Holorima

(1) A: am capul calculator

ies mereu învingător.

(2) A: Maria, Ioana,

Coca și Ina

Se dădeau pe Tina.

(3) A: s.a terminat

dracu ne.a luat

bugeetu e.n găleatăă

iar viața.i scufundatăă

ne întrebăm de ce

eee criză asta ee.

(4) A: ca în povești ninge afară

dușmanii n-au de-o țigară

să vă arăt că-s băiat bun

vă iau un porc de crăciun...!

1.1.2. Apocopa

(1) A: knoc knoc

B: cine e?

A: *eva*

B: care eva?

A: *evaluarea* națională!!!!

1.2. Jocuri de cuvinte axate pe figuri morfosintactice (vizează potențialul stilistic al părților de vorbire și al construcțiilor sintactice)

1.2.1. Figuri ale intensificării

(1) A: Mi-e dor de varăgrav *de tot*.

Tiparul metaforic al structurii frazeologice, cu nuanțe argotice –*a se desfileta șaiba* –este sinonim cu pierderea inspirației de moment. Efectul de comic se obține și prin explicații de ordin lingvistic, în registrul pitoresc al regionalismelor.

(1) A: Aș face o glumă despre mecanică da *mi s-o desfiletat șaiba* mi scuzi

B: Șoiba*⁷

A: Șaiba îi tu corect

B: În Ardeal îi șoibă

A: No pi ai dreptate.

1.3.5. Polisemia

(1) A: când îmi dai ăia

A: ?

B: stai liniștit căți-i dau

A: singurul lucru pe care l-am primit de la tine o fost ceva *virusi*

B: noooooooooooooooooo ...pe creier?

Acest joc de cuvinte este bazat pe polisemia termenului *virus*(informatic/de natură biologică) și ironizează, contextual, zgîrcenia. Efectul de ludic, obținut prin replica acidă, neașteptată, dezvoltă aluzii ale patologicului care contaminează rațiunea.

1.3.6. Cuvinte-valiză

(1) A: ce ai mâine la prima oră

B: *somnicultură*.

(2) A: mă doare capu

A: ce să fac mă cu capu?

B: Ți-ar prinde bine un*pumnocalmin*

A: un remediu cva

C: n ai ce

C: fiecare cu capu cu care s a născut.

Observăm că aceste jocuri de cuvinte interesante funcționează pe resorturile codurilor argotice. Efectul de ludic se obține prin exploatarea cuvintelor-valiză⁸, *somnicultură* (1), care „împachetează” semantic două unități lingvistice într-un cuvânt (*somn+cultură*) sau *pumnocalmin* (2) (*pumn+algocalmin*), combinații lingvistice care circulă frecvent în argoul adolescenților.

În exemplul (2), jocul de cuvinte are la bază un mecanism adiacent, al calamburului, prin care se exploatează ambiguitatea lexicală, permițând, astfel, interpretări pe diferite izotopii de lectură, condiționate contextual, ale aceluiași termen. În cazul nostru, calamburul poate dezvolta, într-un registru argotic, și aluzii sexuale, prin polisemia cuvântului *cap*.

1.3.7. Cuvântul-sandwich

(1) *Sărbăători fericite!*

Le mot sandwich (Guiraud 1976: 64) – „procedeul constă în decuparea unui cuvânt în două, cu scopul introducerii între cele două părți rezultate a unui termen parazit, adesea obscen sau injurios” (*trad. noastră*).

⁷În discursul specific *chatului*, acest semn grafic marchează corectura efectuată, când se revine în cazul unei erori.

⁸Creativitatea cuvintelor-valiză (*portmanteauword*) a fost exploatată de Lewis Carroll în *Alice in Wonderland*.

1.3.8. Deraierea lexicală

(1) A: mersii

B: cu *plăcinte*.

Zafiu (2001: 260) explică acest procedeu prin mecanismul de substituire a părții finale „a unei sintagme stabile pe baza unei minime asemănări fonetice (adesea doar primul sunet e comun termenului înlocuit și celui care îl înlocuiește); regula jocului este de a produce o cât mai mare incompatibilitate semantică și chiar sintactică cu contextul, antrenând efectul de absurd”. Procedul deraierii lexicale este evident în substituția părții finale a lexemului plăcere cu plăcinte.

1.3.9. Metonimia argotică

(1) A: te fac o *litră*? (*litră* e metonimie *pars pro toto* pentru băutură).

(2) A: oooo o venit elita clasei

A: du-te la nani că i ora *colgate*.

1.4. Jocuri de cuvinte bazate pe structuri argotice

(1) A: voia să te *combine*

B: poate

A: *lol*⁹

B: sunt *luată*

B: de punga de cipsuri.

(2) A: plictiseală

A: nu mergem să *torpilăm o ciorbă*??

B: hai *torpilează niște integrale*.

(3) A: f dubioasă dimineața când m-am dus să verific daunele

B: erai *proiectat astral*?

A: mi-*erau gata senzorii*

B: nu mai mergea parcare.

Ambii termeni argotici în exemplul (3) desemnează, plastic, starea de beție.

2. Jocuri de cuvinte bazate pe mecanisme cognitive

2.1. Jocuri de cuvinte bazate pe exploatarea nonsensului

(1) A: bă

B: în fiecare

B: *toamnă e iarnă*?

A: ☺).

(2) A: când îmi areți odată cum să ajung la Gherla?

B: *ieri*

A: Io cred că iar ai băut apă de la flori

⁹Zafiu (2007b) comentează abrevierea de tip codificat *lol*, utilizată frecvent în jargonul comunicării rapide și informale din mediul *online*. Această abreviere este alcătuită din inițialele unei sintagme care ar însemna *laughing out loud*, *laugh out loud* sau *lot of laughs* (a râde cu zgomot, cu hohote). „Ca și emoticoanele, semnele grafice care imită mimica și gesturile emoțiilor, cuvântul *lol* se folosește pentru a însoți sau a substitui o replică, de obicei completând un mesaj scurt și ambiguu, căruia îi adaugă elemente fatice și afective”.

B: aha

B: fotoghin.

În exemplul (3) avem un joc de cuvinte la nivelul temporalității incompatibile, imposibile (viitorul în scurtcircuit cu trecutul). Interlocutorul intră în joc și oferă o replică ironică, pe măsură, pentru a-i motiva răspunsul absurd, corespunzător refuzului: *Io cred că iar ai băut apă de la flori.*

Se dezvoltă, astfel, în subsidiar o aluzie la contaminarea rațiunii prin calitatea îndoielnică a *apei de flori*. Efectul de ludic se obține și prin utilizarea regionalismului *fotoghin*¹⁰ („petrol”) pentru a accentua starea de iraționalitate, prin sugestia consumului unui lichid nociv. Se observă segmentarea replicilor pentru că în mediul virtual elevii nu țin cont de normele comunicării scrise, limbajul lor fiind puternic impregnat de oralitate.

(3) A: ți.am simțit prezența pe acolo

A: nu mai este fer în liceu

A:?

B: ăla i S.

Efectul de ludic este decelabil doar printr-o analiză contextuală, persoana suspectată de dispariția metalului fiind elev la specializarea mecanică. Astfel, se dezvoltă aluzia la nevoia de fier (resursă necesară acestei meserii). Remarcăm alternanța fonetică fier/fer, ca marcă a oralității populare.

2.2. Jocuri de cuvinte bazate pe exploatarea ironică a faptului comun, a banalității, a evidenței

(1) A: que faceți

B: *respirăm*

B: tu?

A: *și eu.*

2.3. Jocuri de cuvinte care exploatează paradoxul¹¹ care rezultă din:

a) suprapunerea cotidianului cu extraordinarul

(1) A: *am abonament la microbus*

B: *fantastic!* Dacă nu mi-ai spune n-aș crede

B: ☺)

C: mă gândeam eu că nu la elicopter.

b) principiul contradicției

(1) A: *mi-e dor de tine*

B: *nici mie de tine.*

c) subminarea logicii, utilizarea nonsensului

(1) A: mergem la pizza?

¹⁰*fotoghín*, (fotoghem, fotoghim), s.n. – Petrol, gaz lampant – Din germ. Photogen (MDA). Sursa: [DRAM \(2011\)https://dexonline.ro/definitie/fotoghin](https://dexonline.ro/definitie/fotoghin)

¹¹Paradoxul din planul logicii formale, cunoscut încă din Antichitate, este actualizat sub numele de *antinomii* în logica modernă sau ca *teoreme contradictorii*, în termenii sistemelor deductive. Ulterior, paradoxul a fost analizat din punct de vedere filozofic (Kant, Hegel), devenind și obiect de cercetare al matematicii (vezi Gica 2014: 485), folosit pentru a dezvolta gândirea critică.

B: nu pot. nu am bani

B: mi.am vândut 4 rinichi ca să ajung la filo numa apă plată îmi permit.

(2) A: a murit grupu?:))

B: un pic așa

A: asta e

A: sper să reînviați.

Efectul de ludic ia naștere prin contrazicerea gândirii logice, prin ignorarea legilor naturii și ale societății. Este impropriu să afirmi că există grade de a muri (2) sau că ai putea să vinzi mai multe doi rinichi prelevați din propriul corp uman, cu excepția unor anomalii (1).

7. Concluzii

Din perspectivă sociolingvistică, „limbajul tinerilor se dovedește a fi cel mai complex, în sensul că în acesta se regăsesc, deopotrivă, limba literară – promovată de învățământul preuniversitar și de cel superior, cu toate specializările sale – și stilul colocvial sau familiar – (ori graiul de acasă) utilizat în relația cu cei apropiați” (Felecan 2009: 217).

În urma analizei contextuale, am constatat că „fizionomia” formală și funcțională a jocurilor de cuvinte prezintă un grad ridicat de variabilitate, motiv pentru care am considerat necesară introducerea unor criterii care să reflecte realitatea lingvistică evidențiată de corpusul nostru.

În context școlar, complementar funcției ludice, se activează funcția de ironizare/persiflare și de integrare în cadrul grupului.

Este ușor de observat că inovațiile lexicale, identificate în limbajul elevilor, sunt un fenomen constant, diferă doar gradul de utilizare, în funcție de particularități sociolingvistice. În mediul virtual, elevii își creează propria imagine prin limbajul folosit. Jocurile de cuvinte reprezintă, în acest sens, o *strategie de comunicare* și un mijloc de integrare în grup, perceput ca microunivers sociocultural.

Regăsim în spiritul tinerilor fragmente din „ADN-ul” societății din care provin, al culturii, dar și influențe adoptate datorită accesibilității facile la mijloacele de comunicare virtuală. Am observat că, în general, jocurile de cuvinte mizează pe ambiguitate ca mecanism semantico-stilistic dominant și au atât o finalitate comică, cât și una subversivă, ironică. Jocul ambiguu se manifestă, de obicei, între sensul propriu și sensurile figurate (creatorii și receptorii jocurilor de limbaj se raportează la caracterul polisemantic al cuvintelor). Jocurile de cuvinte mizează, în general, pe activarea sensului figurat. O altă caracteristică a jocurilor de cuvinte din limbajul elevilor o reprezintă producerea acestora pe baza mecanismelor cognitive. În acest sens, remarcăm jocurile bazate pe subminarea *normei congruenței* (referitoare la cunoașterea generală a lumii și a principiilor gândirii).

În concluzie, se poate afirma că internetul a bulversat modul în care tinerii vorbesc și utilizează limba. Această *modă lingvistică* reflectă într-o varietate de „entorse lingvistice”, în „reducții grafice sau zdrobiri fonetice” (vezi Ngouloure 2014: 38-40), dar și inovații lexicale (cuvinte-valiză, deraieri lexicale etc.), „orchestrate” în jocuri de cuvinte mai mult sau mai puțin ingenioase, dar marcate de efervescența adolescentină și de pitorescul registrului argotic și colocvial.

Bibliografie

1. Arghezi, Tudor, 2007, *Cartea cu jucării*, București: Editura Tudor Arghezi & Editura Regis.
2. Attardo, Salvatore, 1994, *Linguistic Theories of Humour*, Berlin/New York: Mouton de Gruyter.
3. Borțun, Dumitru, Silvia Săvulescu, 2009, *Analiza discursului*, <https://www.scribd.com/doc/12412595/analiza-discursului-public> (accesat în 03.03.2017).
4. Caillois, Roger, 1967, *Les jeux et les hommes. Le masque et le vertige*, Paris: Editions Gallimard.
5. Drăgan, Ioan, 2007, *Comunicarea: paradigme și teorii*, București: Editura Rao International.
6. Dumistrăcel, Stelian, 2006, *Discursul repetat în textul jurnalistic. Tentația instituirii comuniunii fatice prin mass-media*, Iași: Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”.
7. Felecan Oliviu, 2009, *Limba română și muzica*, în *Limba română în context european*, p. 212-233, Cluj-Napoca: Editura Mega.
8. Gica, Victor Emanuel, 2014, *Paradoxurile logice și principiul non-contradicției*, în *Revista filosofică*, LXI, 5, p. 485-503, București, http://www.institutuldefilosofie.ro/e107_files/downloads/Revista%20de%20filosofie/2014/VICTOR%20EMANUEL%20GICA,%20Paradoxurile%20logice%20si%20principiul%20non-contradictiei.pdf (accesat în 10.02.2017).
9. Groza, Liviu, 1996, *Despre jocurile de cuvinte în frazeologia limbii române*, în *Limbă și literatură*, 41, 2, p. 32-36.
10. Guiraud, Pierre, 1976, *Les jeux de mots*, Paris: Presses Universitaires de France.
11. Huizinga, Johan, 2003, *Homo ludens. Încercare de determinare a elementului ludic al culturii*, Traducere din olandeză de H. R. Radian, București: Editura Humanitas.
12. Jean Pierre Fewou Ngouloure, 2014, *Registres/niveaux de langue dans les médias numérique: exemples du site forum. doctissimo.fr*, în *Studii de lingvistică*, 4, p.29-49, Oradea: Editura Universității din Oradea.
13. *Le Robert: dictionnaire pratique de la langue française*, 2002, Paris: Éditions France Loisir.
14. Marcus, Solomon, 2003, *Jocul ca libertate*, București: Editura Scripta.
15. Sullet-Nylander, Françoise, 2005, *Jeux de mots et défigements à La Une de Libération*, în *Langage et société*, 2, p. 111-139, <http://www.cairn.info/revue-langage-et-societe-2005-2-page-111.html> (accesat în 22. 02. 2017).
16. Winter-Froemel, Esme, Angelika Zirker, 2015, *Enjeux du jeu des mots. Perspectives linguistiques et littéraires*, Berlin/Boston: Walter de Gruyter GmbH, [https://books.google.ro/books?id=JaSnCgAAQBAJ&pg=PA10&lpg=PA10&dq=WINTER-FROEMEL,+ESME+AND+ZIRKER+ANGELIKA+\(EDS.\)+\(2015\),+ENJEUX+DU+JEU+DE+MOTS.&source=bl&ots=lu2QK4ejeZ&sig=Y5zhUqPjX2jEz8itUWPvfjdNLAg&hl=ro&sa=X&ved=0ahUKEwjQyO7a9-zSAhVGISwKHaSYDYwQ6AEITjAI#v=onepage&q=WINTER-FROEMEL%2C%20ESME%20AND%20ZIRKER%20ANGELIKA%20\(EDS.\)%20\(2015\)%2C%20ENJEUX%20DU%20JEU%20DE%20MOTS.&f=false](https://books.google.ro/books?id=JaSnCgAAQBAJ&pg=PA10&lpg=PA10&dq=WINTER-FROEMEL,+ESME+AND+ZIRKER+ANGELIKA+(EDS.)+(2015),+ENJEUX+DU+JEU+DE+MOTS.&source=bl&ots=lu2QK4ejeZ&sig=Y5zhUqPjX2jEz8itUWPvfjdNLAg&hl=ro&sa=X&ved=0ahUKEwjQyO7a9-zSAhVGISwKHaSYDYwQ6AEITjAI#v=onepage&q=WINTER-FROEMEL%2C%20ESME%20AND%20ZIRKER%20ANGELIKA%20(EDS.)%20(2015)%2C%20ENJEUX%20DU%20JEU%20DE%20MOTS.&f=false) (accesat în 12.03.2017).

17. Zafiu, Rodica, 2001, *Diversitate stilistică în româna actuală*, București: Editura Universității din București.
18. Zafiu, Rodica, 2007a, *Păcatele limbii: Bun rău*, 36, http://www.romlit.ro/bun_ru (accesat în 1.02.2017).
19. Zafiu, Rodica, 2007b, *Păcatele limbii: Lol*, 49, <http://www.romlit.ro/lol> (accesat în 01.03.2017).

THE INTERDISCIPLINARY SCIENTIFIC VOCABULARY OF FOREST ECOLOGY

Simona Sandu (Pîrvulescu)

PhD Student, University of Craiova

Abstract: Due to its conceptual diversity, forest ecology is a terminological “intersection” - the place where the terms of specialized languages corresponding to different domains are used. Thus, the corpus of terms selected from the area of operation of forest ecology reflects terms taken from biology, geography, physics, chemistry, mathematics, pedology, climatology. In this article, we intend to highlight part of the interdisciplinary scientific vocabulary used in forest ecology.

Keywords: definition, meaning, term, interdisciplinary scientific vocabulary, forest

Introducere

De-a lungul istoriei omenirii, pădurea a jucat un rol important în existența omului, asigurându-i adăpost, hrană, materie primă pentru diverse industrii. Din păcate, în prezent, pădurea depinde de cel căruia i-a asigurat totul încă de la începutul existenței sale – de om. Lăcomia omului a dus și încă duce la defrișări imense, neraționale, cu efecte dezastruoase asupra mediului înconjurător – ploi rare, alunecări de teren, încălzirea globală, topirea ghețarilor legendari de la Polul Nord, efectul de seră tot mai mult resimțit, acidificarea oceanelor cu influență directă asupra ecosistemelor marine ș.a.m.d. Orice intervenție nerațională a omului în unul din ecosistemele¹ naturale cauzează efecte negative în lanț în toate ecosistemele naturale, distrugând nișe ecologice și, implicit, echilibrul naturii. Numeroși oameni de știință – din diferite domenii – și-au îndreptat atenția asupra problemei ecologiei, semnalând riscurile la care se expune întreaga planetă și propunând soluții pentru ameliorarea sau prevenirea înrăutățirii stării mediului natural înconjurător. Încă din Antichitate se poate observa interesul pentru ecologie: Hipocrate, Aristotel, Pliniu prezentau, în lucrările lor, cunoștințe despre condițiile de viață ale unor plante și animale, cu accent pe utilizarea lor în medicină și în alimentație. În anul 1833, Auguste Pyrame de Candolle studia interrelațiile stabilite de plante cu mediul lor de viață, propunând o nouă disciplină de studiu: *geobotanica*². Forbes (1843) a constatat stratificarea în adâncime a animalelor subacvatice – fapt care demonstra interrelațiile dintre organismele vii și mediu. Pasteur (1861) a cercetat etapele descompunerii materiei organice, iar Darwin a cercetat relațiile intra- și interspecifice dintre organisme și mediul lor de viață, raporturile numerice dintre speciile unui areal geografic. În România, Emil Racoviță, părintele biospeologiei, și-a adus contribuția și în domeniul autecologiei (prin studiile asupra biologiei cetaceelor din Antarctica). Fondatorul

¹Vezi Marin, Băbeanu, Penescu, 2002: 105: „Ecosistemul, un sistem ecologic unitar rezultat din interacțiunea totalității organismelor și condițiilor abiotice, care formează biotopul.”

² Savantul Al. Borza este considerat părintele geobotanicii românești.

ecologiei românești este considerat Grigore Antipa care, prin cercetările sale, accentuează importanța relațiilor dintre organism și biocenoză ca formă de organizare a organismelor vii.

1. Definirea ecologiei³ forestiere

Ecologie < fr. *écologie*⁴, s.f., „știință care se ocupă cu studiul relațiilor dintre organisme și ambianța lor, la nivel de individ, populație sau comunitate.” (DEX, 371)

Forestier, -ă, *forestieri*, -e < fr. *foréstièr*, adj., „privitor la păduri; de pădure; în legătură cu exploatarea de păduri; silvic.” (DEX, 441)

Cumulând cele două definiții, *ecologia forestieră* poate fi definită ca: „știința care se ocupă cu studiul relațiilor dintre organismele ecosistemelor forestiere și ambianța lor, la nivel de individ, populație sau comunitate”.

Mihai Daia definește *ecologia forestieră* ca fiind: „o subdiviziune a ecologiei generale și studiază relațiile reciproce dintre organismele vii și mediul pădurii, dintre vegetația forestieră și mediul ei de viață.”⁵

Având în vedere obiectul de studiu al ecologiei, în general, și al ecologiei forestiere, în special, observăm că termenii utilizați sunt, preponderent, termeni științifici interdisciplinari, și anume „termeni specializați care se utilizează în mai mult decât un singur limbaj științific”⁶. Acest fapt ilustrează interdisciplinaritatea ecologiei care este „strâns legată de numeroase alte discipline biologice și nebiologice”⁷: biologie, geografie, fizică, chimie, matematică, pedologie, climatologie, fiziologie, electricitate, pedagogie, muzică, astronomie, meteorologie, transporturi, religie, gimnastică, istorie, limbaj monetar, matematică, logică, arte. Interdisciplinaritatea ilustrează, totodată, și „mobilitate mare a vocabularului”⁸, migrarea termenilor fie dintr-un limbaj specializat în alt limbaj specializat, fie dinspre limbaj specializat spre limbajul comun sau invers, cu accent pe existența nucleului lexical comun⁹.

2. Analiza corpusului

Ecologia forestieră operează atît cu termeni puri, proprii terminologiei forestiere, cît și cu termeni interdisciplinari, utilizați de mai multe limbafe de specialitate. În lucrarea de față ne-am îndreptat atenția asupra termenilor științifici interdisciplinari care denumesc principalii factori la care face referire ecologia (factori climatici, factori edafici și factori orografici). Corpusul supus analizei este format din 10 termeni selectați din lucrarea *Silvicultură*, de Mihai Daia, paginile 48-72 și de pe sursa on-line oficială a Ministerului Mediului¹⁰. Pe parcursul analizei, am încercat să observăm modul în care sunt definiți termenii în dicționar de uz general (DEX), marcarea lor diastratică în DEX și identitatea sau diferența de sens a termenilor interdisciplinari în diferitele limbafe de specialitate. Pentru etimologia cuvintelor, am utilizat MDA. Ca dicționar ilustrativ pentru definițiile destinate publicului larg – nespecialist – am utilizat DEX. În redarea definițiilor am utilizat MDA și DAN – numai în situațiile în care aceste dicționare au avut înregistrări (informații) suplimentare față de DEX. Pentru a reda vechimea preocupărilor față de definirea termenilor care sunt utilizați în ecologia forestieră pe teritoriul românesc, am redat și definițiile

³ Termenul *ecologie* este introdus în 1866 de către Ernest Haeckel care o definește ca „știința general a relațiilor dintre organisme și mediul lor de viață” (Marin, Băbeanu, Penescu, 2002: 5).

⁴Format prin compunere din *eco* < fr. *éco-*, it. *eco-*, „element prim de compunere savantă cu semnificația: 1. casă. 2. mediu înconjurător. 3. ambianță.” (MDA, I, 2010: 784).

⁵Daia, 2011: 48.

⁶Bidu-Vrănceanu (coord.), 2001: 4.

⁷Daia, 2011: 8-9.

⁸Bidu-Vrănceanu (coord.), 2000 : 2.

⁹Vezi Bidu-Vrănceanu (coord.), 2000: 2-4.

¹⁰<http://www.mmediu.ro/>

date în anul 1936 de către Aurelian Ionescu și Ștefan Sprangate (numai pentru termenii cuprinși de către aceștia în *Dicționarul tehnic silvic*).

Din cadrul factorilor climatici, vom analiza termenii *lumină*, *temperament*, *căldură*, *umiditate* și *aer*.

Lumină este un termen arhicunoscut, fiind folosit atât în lexicul comun, cât și în limbajele specializate (limbajul forestier, limbajul astronomiei, al biologiei – fiziologia, al electricității, al transporturilor maritime/aeriane).

lumina < ml *lumina*, s.f., I.1. „radiație sau complex de radiații electromagnetice emise de corpuri incandescente (cu sau fără flacără) sau luminescente și care impresionează ochiul omenesc; efectul acestei radiații”. (DEX, 665)

În terminologia forestieră, *lumină* este folosit cu sensul „agent fizic necesar vieții”¹¹ – cu referire directă la lumina Soarelui – „complex de radiații electromagnetice emise de Soare” și în sintagma *lumină naturală* cu sensul „lumină complet nepolarizată, caracterizată prin diversitatea direcțiilor de oscilație ale radiațiilor electromagnetice care o compun, distribuite uniform în jurul direcției de propagare”. (DEX, 665)

Tot terminologia forestieră – subdomeniul piscicol – termenul *lumină* este folosit în sintagma *lumina apei* cu sensul „suprafața / luciul apei”.

În astronomie: *lumină antisolară* „pată foarte slab luminoasă care se vede noaptea pe cer în locul opus Soarelui”. (DEX, 665)

În fiziologie: este utilizată sintagma *lumină animală* „lumină produsă de unele organisme animale pe baza energiei chimice a unor substanțe”. (DEX, 665)

În electricitate: *lumină electrică* „iluminare pe bază de energie electrică” și sintagma *lumină de control* „indicație luminoasă care servește la controlul stării și al modului de funcționare a unei instalații de telecomandă, a macazurilor, a semnalelor de cale ferată etc.”. (DEX, 665)

În transporturi maritime, aeriene: *lumină* „sursă luminoasă (de obicei colorată) situată pe o navă, aeronavă etc., folosită la indicarea poziției sau la semnalizare”. (DEX, 665)

În lexicul comun, *lumină* este folosit cu sensurile: „lumina zilei” (cea produsă de Soare), „lumina electrică”, „lumina lumânării” (lumina produsă de o lumânare aprinsă), „stăvilarul morii”¹².

Temperament

temperament < lat. *temperamentum*, ger *Temperament*, fr. *tempérament*, s.n., „ansamblul trăsăturilor fiziologice și nervoase care condiționează capacitatea de lucru, echilibrul și stăpânirea de sine a unei persoane; fire” și are înregistrat sensul secundar „energie vitală, avânt, elan, impetuositate; vioiciune”. (DEX, 1231).

În limbajul forestier *temperament* este folosit cu sensul „comportamentul ecologic al speciilor față de lumină poartă numele de temperament”¹³.

În botanică este utilizată sintagma *temperamentul arborilor* cu sensul „mod de comportare a speciilor forestiere față de lumină” (MDA, II, 2010: 1197).

Spre deosebire de DEX care prezintă termenul *temperament* ca fiind monosemantic, MDA prezintă termenul *temperament* ca fiind polisemantic, având ca prime sensuri „1. temperatură. 2. climă”, marcând diastatic utilizarea acestui termen în psihologie și în botanică.

¹¹Ionescu, A., Sprangate, Șt., 1936: 181.

¹²DEX, 2016: 666

¹³Daia, 2011: 50.

În psihologie: „ansamblul trăsăturilor psihofiziologice ale unui individ, care se reflectă în special în particularitățile de intensitate și de viteză ale reacțiilor fizice și motorii Si: *avânt, elan, impetuositate*.” (MDA, II, 2010: 1197)

În pedagogie, *temperament* este definit ca un „ansamblu de însușiri stabile, care caracterizează comportamentul și activitatea omului din punct de vedere dinamico-energetic. Se manifestă în forma intensității, mobilității, tempoului, ritmului și stabilității reacțiilor de răspuns și actelor de conduită, în rezistența la efort și în nivelul general al capacității de lucru, în gradul de impresionabilitate afectivă și, legat de aceasta, în profunzimea și stabilitatea trăirilor emoționale, în raportul dintre tendința de exteriorizare și cea de interiorizare, în adaptabilitatea generală la situațiile externe, îndeosebi la cele noi”¹⁴.

Discipline înrudite, psihologia și pedagogia mențin trăsături comune de sens pentru termenul *temperament*.

Căldură

căldură < ml *caldura*, s.f., „starea sau gradul de încălzire a unui corp; faptul că un corp posedă o anumită temperatură; senzația produsă de corpurile calde; temperatură ridicată.” (DEX, 172)

În terminologia forestieră, termenul *căldură* desemnează factorul responsabil de „întreținerea proceselor vitale”¹⁵, indicând „starea sau gradul de încălzire a unui organism sau a unui element component al ecosistemului forestier”.

Termenul este utilizat în fizică și în meteorologie având ca trăsătură comună de sens sintagma „fenomene termice”:

În fizică: *căldură* < ml *caldura*, s.f., „mărime scalară prin care se exprimă transferul de energie între sistemele fizico-chimice sau între diferite părți ale aceluiași sistem în cadrul unei transformări în care nu se efectuează lucru mecanic; *p.ext.* parte a fizicii care studiază fenomenele termice” (DEX, 172). Termenul este marcat diastratic în DEX, fiind folosit și în sintagmele *căldură specifică* și *căldură animală*.

În meteorologie: *căldură* < ml *caldura*, s.f., (la pl.) „timp călduros, atmosferă fierbinte; vreme toridă” (DEX, 172).

Umiditate

umiditate < fr. *humidité*, lat. *humiditas*, -atis, s.f., „însușirea, starea a ceea ce e umed; umezeală”. (DEX, 1288)

În terminologia forestieră, se utilizează cu sensul „cantitatea de lichid (în special de apă) conținută într-un mediu solid sau gazos.” (DEX, 1288) Termenul formează sintagma nominală cu determinant genitival *umiditatea atmosferei*, cu sensul „cantitatea vaporilor de apă din atmosferă, exprimată de obicei prin raportul, în procente, dintre tensiunea de vapori reală și tensiunea vaporilor saturați corespunzătoare temperaturii respective.” (DEX, 1288)

Sintagma *umiditatea atmosferei* se utilizează și în terminologia meteorologiei, cu păstrarea sensului.

Aer

aer < lat. *aer*, -is, fr. *air*, s.n., „1. amestec de gaze care alcătuiesc straturile atmosferei și care este absolut necesar vietăților aerobe. 2. văzduh, atmosferă. 3. înfățișare, aspect, expresie.” (DEX, 17)

În limbajul forestier, *aer* „(atmosferic) amestec gazos din jurul globului pământesc formând atmosfera”¹⁶; sensul agreeat asimilează primele două sensuri înregistrate de către DEX.

¹⁴ Manolache, Muster, Nica, Văideanu, 1979: 453.

¹⁵ Daia, 2011: 51.

¹⁶ Ionescu, Sprangate, 1936: 12.

În religie: *aer* < ngr. *aēr*, s.n., „1. bucată de stofă sau de pânză, de obicei pictată sau țesută cu imaginea lui Hristos mort, cu care se acoperă vasele liturgice. 2. epitaf.” (DEX, 18) Termenul este marcat diastratic în DEX și constatăm că termenul *aer* nu își păstrează identitatea de sens în cele două terminologii științifice.

Din spectrul factorilor edafici am supus analizei noastre termenii *sol* și *arie*.

Sol

sol < fr. *sol*, lat. *solum*, s.n., „strat afânat, moale și friabil de la suprafața scoarței pământului, care (împreună cu atmosfera din jur) constituie mediul de viață al plantelor; suprafața pământului; *p.ext.* pământ, teren.” (DEX, 1137)

În terminologia forestieră *sol* este folosit cu sensul dat de definiția din DEX.

Termenul *sol* este utilizat și în domeniile: muzică, gimnastică, geografie, chimie, istorie, limbaj monetar, fiind marcat diastratic numai pentru muzică și chimie. Termenul înregistrează diferențe de sens în funcție de domeniul în care este utilizat. Similitudine de sens apare între terminologia forestieră și terminologia geografică (datorită întrepătrunderii elementelor de ecosisteme naturale).

Muzică: *sol* < it., fr. *sol*, s.m., „1. unul dintre cele șapte sunete ale gamei; notă corespunzătoare acestui sunet. 2. nume dat uneia dintre chei.” (DEX, 1137)

Gimnastică: *sol* < fr. *sol*, lat. *solum*, în sintagma *exercițiu la sol* „probă de gimnastică executată la nivelul podelei.” (DEX, 1137)

Geografie – subdomeniul pedogeografiei: *sol* „corp natural și mijloc de producție. 1. corp natural produs și component integrat peisajului geografic, datorită formării și evoluției sale sub influența continuă și interdependentă a factorilor mediului geografic (rocă, relief, apă, climă, vegetație, faună, om). 2. mijloc de producție în agricultură și silvicultură datorită însușirii sale esențiale – fertilitatea”¹⁷.

Chimie: *sol* < fr. *sol*, s.n., „soluție coloidală.” (DEX, 1137)

Istorie: *sol* < sl. *solŭ*, s.m., „persoană trimisă (oficial) undeva cu o misiune; *spec.* emisar însărcinat să ducă tratative oficiale în numele unei țări sau al unui suveran (din Evul Mediu).” (DEX, 1137)

Limbajul monetar: *sol* < fr. *sol*, s.m., „unitate monetară din Peru.” (DEX, 1137)

Arie¹⁸

Limbaj forestier: *arie* < lat. *area* (cf. fr. *aire*), „(suprafață considerată ca) zonă de răspândire naturală a unui grup de plante, animale etc.” (MDA, I, 2010: 97)

Lingvistică: *arie* < lat. *area* (cf. fr. *aire*) : *arie lingvistică* „zonă de răspândire a unei limbi, a unui dialect, a unui fenomen lingvistic.” (MDA, I, 2010: 97); *arie laterală / periferică* „zonă lingvistică de la marginea teritoriului de formare a unei limbi sau a unui grup de limbi înrudite” (MDA, I, 2010: 97); *arie dialectală* „zonă de răspândire a unui dialect.” (MDA, I, 2010: 97)

Astronomie: „spațiu străbătut într-un timp dat de raza vectoare a unei planete.” (MDA, I, 2010: 97)

Agricultură *arie* < lat. *area*, s.f., „loc special amenajat unde se treieră cerealele; arman.” (DEX, 67)

Construcții: *arie* < lat. *area*, s.f., „suprafață de teren sau platformă pe care se așează cărămizile la uscat, se montează unele elemente de construcții, se prepară betonul etc.” (DEX, 67)

Muzică *arie* < it. *aria*, ger. *Arie*, s.f., „compoziție muzicală vocală (cu acompaniament de orchestră, de pian etc.) care face parte dintr-o operă, operetă etc.” (DEX, 67)

¹⁷ Posea, 1986: 270.

¹⁸ Am completat cu definiții din MDA deoarece MDA conține informații suplimentare față de DEX.

Matematică *arie* < lat. *area* (cu sensuri după fr. *aire*), s.f., „măsură a unei suprafețe (exprimată în valori numerice)”. (DEX, 2016: 67) – marcat diastratic în DEX.

Dintre definițiile înregistrate în DEX, numai pentru domeniul matematică apare marcare diastratică.

Din cadrul factorilor orografici, am supus analizei noastre termenii: *altitudine*, *expoziție* și *pantă*.

Altitudine – în DEX – monosemantic

altitudine < fr. *altitude*, lat. *altitudo*, -*inem*, s.f., „înălțime a unui punct de pe suprafața Pământului, considerat în raport cu nivelul mării sau față de un alt punct de pe suprafața terestră.” (DEX, 34)

Geomorfologie – *altitudine* „înălțimea unui punct de pe suprafața Pământului față de nivelul Oceanului, sau față de un alt reper”, termen care, în limbajul geomorfologiei, apare în sintagmele *altitudine absolută* „altitudinea față de nivelul Oceanului Planetar”, *altitudinereativă* „când se ia ca reper fundul unei văi sau alte repere în afară de cel oceanic. De asemenea, noțiunea de *altitudine* se poate referi la o serie / sumă de condiții specifice marilor înălțimi: climat de altitudine, stațiuni de altitudine etc.”¹⁹

DAN înregistrează un al doilea sens pentru termenul *altitudine*: „mare elevație verticală” (DAN: 52) care poate fi interpretat atît în sens figurat: *rafinament moral*, *distincție*, cît și în sens propriu²⁰, în domeniul construcțiilor.

Expoziție

expoziție < fr. *exposition*, lat. *expositio*, -*onis*, s.f., „1. prezentare organizată, publică, a unor obiecte selecționate, pentru a pune în lumină specificul unei activități, realizările unui artist etc. sau în scop instructiv. 2. loc sau clădire special amenajate unde sunt expuse aceste obiecte.” (DEX, 405). Această definiție caracterizează, în mod special, domeniul artelor.

În terminologia forestieră, *expoziție* este utilizat cu sensul „pozițiunea terenului de a fi înclinat către unul din punctele cardinale.”²¹

Literatură: *expoziție* < fr. *exposition*, lat. *expositio*, -*onis*, s.f., „parte a unei opere literare, în special dramatice, situată la începutul acesteia, în care se schițează datele fundamentale ale acțiunii, personajele etc. [var.: expozițiune].” (DEX, 405)

Muzică: „prima secțiune a unei sonate sau a unei fugi, cuprinzând expunerea temei de bază, a subiectului” (DAN: 390).

Geologie: „direcție către care este orientat un versant.” (DAN: 390)

Logică: „premise majoră a unui silogism.” (DAN: 390)

Pantă

pantă < fr. *pente*, s.f., „porțiune de teren cu suprafața înclinată față de planul orizontal, care formează de obicei versantul unei forme de relief; povârniș, coastă.” (DEX, 848)

Definiția utilizată de terminologia forestieră pentru termenul *pantă* este de „înclinare a terenului”²² având rol în modificarea condițiilor „de mediu prin amplificarea sau reducerea efectului caloric al razelor solare”²³.

Termenul *pantă* este utilizat în matematică și în geomorfologie, cu păstrarea constantelor *unghi* și *înclinare*:

¹⁹Posea, 1986: 13

²⁰Interpretare posibilă dacă luăm în considerare sensurile termenului *elevație*.

²¹ Ionescu, Sprangate, 1936: 120.

²²Daia, 2011: 65.

²³*Ibidem*.

Matematică: *pantă* < fr. *pente*, s.f., „unghi ascuțit format de o dreaptă sau de un plan cu dreapta sau cu planul orizontal; tangenta trigonometrică a acestui unghi; înclinare față de orizontală.” (DEX, 848)

Geomorfologie: *pantă* „unghiul sub care înclină o suprafață topografică, sau un profil de vale, față de orizontală. Se poate exprima în grade, procente, sau prin tangenta trigonometrică a unghiului. Unde unghiul de pantă se schimbă brusc (din cauza rocii etc.) apare o ruptură de pantă”²⁴.

Concluzii

Din cadrul termenilor interdisciplinari supuși analizei, am constatat că 30% dintre termenii analizați au etimologie simplă (*lumină, căldură, pantă*) și 70% au etimologie multiplă (*temperament, umiditate, aer* – pentru sensurile dezvoltate în domeniul forestier și geografic, *sol* – pentru domeniile forestier, gimnastică, geografie, muzică, *arie, altitudine, expoziție*). Dintre termenii interdisciplinari analizați, 30% sunt monosemantici (*temperament, umiditate* și *altitudine*), păstrându-și calitatea de monosemantism și în domeniile în care sunt preluați, respectiv în domeniul forestier, geomorfologic, meteorologic – domenii înrudite, toate cele trei domenii având ca punct central de interes ecosistemele naturale. 70% dintre termenii analizați sunt polisemantici, dezvoltând sensuri fie înrudite, fie diferite în domeniile specializate în care sunt utilizați. Constatăm că terminologia forestieră are afinități semantice (identități totale/parțiale de sens) cu geografia, geomorfologia, geologia, meteorologia, agricultura, botanica, fiziologia, electricitatea, astronomia, transporturile (*lumină; temperament* – identitate de sens între domeniile forestier și botanică pe o parte și pe de altă parte identitate de sens între psihologie și pedagogie; *umiditate; sol* – identitate de sens în domeniile forestier și geografie; *arie* – identitate de sens între domeniile forestier, lingvistică și agricultură; *altitudine; expoziție* – identitate semantică în limbajele forestier și geologic; *pantă* – menținere de sens în limbajele forestier și geomorfologic). O parte din termenii analizați prezintă diferențe de sens ale utilizării în domeniul forestier față de domeniile: matematică, fizică, chimie, limbaj monetar, religie, muzică, logică (*aer, sol* – diferențe semantice în domeniile: muzică, gimnastică, istorie, chimie, limbaj monetar; *arie* – diferențe semantice ale utilizării în muzică, matematică, astronomie; *expoziție* – diferențe semantice ale utilizării în limbajul forestier față de limbajul artelor, al literaturii, al muzicii, al logicii; *pantă* – înregistrează sensuri diferite în domeniul matematicii față de domeniul forestier).

Analizând definițiile înregistrate în DEX, am observat că nu sunt marcate diastratic toate sensurile – domeniul de referință deducându-se din corpul informațional al definiției. Definițiile înregistrate în dicționarele de specialitate (de pedagogie, de geografie, silvic) oferă informații concise, concrete, detaliate, fiind accesibile astfel și vorbitorilor nespecializați în domeniul respectiv.

Din rândul termenilor interdisciplinari analizați, putem aprecia că trei dintre ei sunt în proces de determinologizare, fiind cunoscuți atât de către specialiști, cât și de nespecialiști – ne referim la termenii *lumină, căldură, aer*, fapt care demonstrează mobilitatea termenilor între compartimentele vocabularului (lexicului).

²⁴ Posea, 1986: 205. În geomorfologie, termenul *pantă* apare și în sintagmele: sistem de pante, *pantă medie*, *pantă de echilibru*, *pantă limită/critică*, *pantă lină*, *pantă slab înclinată* ș.a.m.d.

BIBLIOGRAPHY

Bidu-Vrănceanu, Angela (coord.), *Lexic comun, lexic specializat*, București, Editura Universității din București, 2000.

Bidu-Vrănceanu, Angela (coord.), *Lexic științific interdisciplinar*, București, Editura Universității din București, 2001.

Daia, Mihai, *Silvicultură*, București, Editura Universității de Științe Agronomice și Medicină Veterinară București, 2011.

DAN = Marcu, Florin, *Dicționar actualizat de neologisme*, București, Editura Saeculum Vizual, 2015.

DEX = Academia Română, *Dicționarul explicativ al limbii române*, București, Editura Univers Enciclopedic, 2016.

Ionescu, Aurelian, Sprangate, Ștefan, *Dicționar tehnic silvic (român-francez-german-englez-italian-ungar-rus)*, București, Editura Tirajul Popa Savu, 1936.

Manolache, Anghel, Muster, Dumitru, Nica, Iulian, Văideanu, George (coordonare generală), *Dicționar de pedagogie*, București, E.D.P., 1979.

Marin, Doru, Ioan, Băbeanu, Narcisa, Penescu, Aurelian, *Ecologie*, București, Editura Elisaveros, 2002.

MDA = Academia Română, *Micul dicționar academic*, vol. I-II, București, Editura Univers Enciclopedic Gold, 2010.

Posea, Grigore (coord.), *Geografia de la A la Z. Dicționar de termeni geografici*, București, Editura Științifică și Enciclopedică, 1986.

<http://www.mmediu.ro/>

NOMINAL PHRASES WITH THE ADJECTIVE FORESTIER IN ROMANIAN

Simona Sandu (Pîrvulescu)

PhD Student, University of Craiova

Abstract: Forest terminology operates with simple terms and complex terms, interesting on a linguistic basis. Their semantics is important for the domain profile. At the level of complex terms, nominal phrases grouped around a noun prevail. In this article we have tried to capture the variety and structure of the nominal phrases formed with the generic adjective forestier in Romanian, currently in use.

Keywords: forestier, meaning, nominal phrase, noun, term

Introducere

Terminologia forestieră are rădăcinile foarte adânc înfipte în istoria civilizației umane¹. „Aurul verde” sau „plămânul planetei” – pădurea – a existat dintotdeauna, a avut, are și va avea un rol foarte important în viața noastră. Pădurea – nucleul² tematic al terminologiei forestiere – constituie o resursă naturală regenerabilă (spre deosebire de celelalte resurse naturale), o sursă inepuizabilă de materie primă pentru diverse alte ramuri economice (cosmetică, farmaceutică, alimentară, mobilă, industria chimică, instrumente muzicale, articole sportive, turism ș.a.)³. Utilizarea, pe scară largă, a produselor de natură forestieră a dus la creșterea interesului lingviștilor⁴ pentru apariția și evoluția terminologiei forestiere, la cercetarea faptelor de limbă aparținând acestei terminologii.

¹ Cf. Giurescu, 1976: 20, o mențiune a termenului *pădure* pe teritoriul românesc datează din anii 75-74 î.e.n. când C. Scribonius Curio ajunge cu armata sa lângă Dunăre pe care nu a îndrăznit să o treacă deoarece „s-a temut ... de „întunecimea codrilor”.

² “[...] terminology is a field of knowledge about an object.” (Cabrè, 2003: 183). Prin analogie, putem considera pădurea – ca un ansamblu constituit din arbori, arbuști, vegetație forestieră, faună, soluri, climă ș.a.m.d. – ca obiect al domeniului de cunoștințe care este apanajul terminologiei forestiere.

³ Vezi Giurescu, 1976: 19-20, 23; Palaghianu, 2015: 8 -17; Tkacenko, 1955: 22-40.

⁴ Botnaru Ana-Maria – *Pădurea și istoria românilor. Aspecte terminologice* - http://cis01.central.ucv.ro/litere/activ_st/articole_anale_lingvistica_2009/botnaru_ana-maria.pdf, *Microcâmpul lexico-semantic „nume de arbori” în limba română* - <http://www.diacronia.ro/ro/indexing/details/A3360/pdf>, *Verbe care exprimă intervenția omului asupra pădurii* - http://cis01.central.ucv.ro/litere/activ_st/articole_anale_lingvistica_2010/botnaru_ana-maria.pdf; Moscal Dinu –

Teoria câmpurilor lexicale. Cu aplicație la terminologia populară a formelor de relief pozitiv, Iași, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”, 2013; Zamfirescu Oana – *Diatopic, diastatic and diaphasic variation in the romanian folk names of flower plants* (în LDMD2), Nagy Imola Katalin – *Botanical names revisited*, în LDMD5, Dogaru Lucreția – *Analiză istorică evolutivă a codificărilor silvice*, în http://revcurentjur.ro/old/arhiva/attachments_201201/recjurid121_13FR.pdf; Universitatea din Copenhaga – Tree Improvement Glossary: Illustrated glossary of terms used in forest tree improvement <https://curis.ku.dk/ws/files/20710875/tn46.pdf> și exemplele pot continua.

Terminologia forestieră, privită ca ansamblu de cuvinte specializate⁵ ale domeniului forestier (silvic), operează cu termeni simpli și cu termeni complecși numiți și unități sistematice, unități terminologice, structuri sintagmatice, sintagme terminologice⁶. Constituirea sintagmelor terminologice urmează tiparul și regulile sintaxei limbii comune⁷, obținându-se sintagme terminologice cu centru de grup substantival, verbal, adjectival, respectiv sintagme nominale, verbale, adjectivale.

În articolul de față vom încerca să surprindem varietatea centrului de grup substantival din cadrul sintagmelor nominale bimembre formate cu ajutorul determinantului *forestier*, urmând ca într-un articol viitor să analizăm tipologia sintagmelor nominale plurimembre formate cu ajutorul adjectivului *forestier* în limba română. Corpusul supus analizei noastre este constituit din 49 de termeni complecși, selectați din surse scrise⁸, termeni care se regăsesc și în surse on-line⁹. Pentru definiții și sensuri, am consultat dicționare de uz general: DEX și MDA.

1. Definiția termenului *forestier*

FORESTIER, -A, forestieri, -e, adj. privitor la păduri; de pădure; în legătură cu exploatățile de păduri; silvic. – Din fr. **foréstièr** (DEX, 441)

forestier, -ă [At: DA ms / P: -ti-er ~ / Pl: ~i~e / E: fr. **foréstièr**] **1.** a privitor la păduri. **2.** a de pădure. **3.** a în legătură cu exploatățile de păduri Si: *silvic* (MDA, 2010, vol. I: 929)

forestier, -ă I. adj. referitor la păduri; silvic; (despre întreprinderi, industrie etc.) care prelucrează lemnul pădurilor. (< fr. *foréstièr*) (DAN: 421)

Comparând cele trei definiții înregistrate în dicționarele limbii române prezentate mai sus și definițiile prezentate de dicționarele limbii franceze – cele referitoare la *forestier* ca adjectiv – constatăm că sensul definitoriu al termenului *forestier* este „privitor/referitor la păduri”, sens care are ca sinonim termenul *silvic*. În limba română, *forestier* are numai valoare de adjectiv, fiind utilizat în variate sintagme nominale bimembre sau plurimembre.

Cercetând sursele online puse la dispoziție de ATILf, am constatat că prima înregistrare cu definiție a termenului *forestier* a fost făcută în anul 1606, în *Thresor de la langue française* de către Nicot; prima sa definiție ni-l prezintă ca substantiv care denumește *persoana care păzește pădurea*¹⁰. Alt sens al cuvântului *forestier* este „străin” („étranger”) – care nu a fost preluat nici de limba română, nici de limba engleză. Cu valoarea morfologică de adjectiv este înregistrat în Dicționarul Academiei Franceze (ediția a 4-a, 1762) cu referire la *Les Villes forestières d'Allemagne*¹¹.

⁵ Conform Cabrè, 1998: 149 – *L'ensemble des mots spécialisés d'une discipline donné (ou d'un domaine d'activités) constitue, comme on sait, la terminologie de cette spécialité.*

⁶ Cabrè, 1998: 149, 156; Pavel, Rucăreanu, 2001: 23-24.

⁷ Cabrè, 1998: 155., 161.

⁸ Iancu, Apetroaie, Leca, Cucerzan, 2010 și Tkacenko, 1955.

⁹ <http://www.icas.ro/>; <http://www.rosilva.ro/>

¹⁰ *Forestier, m. acut. Vient de ce mot Forest, et signifie celui qui a en garde la forest, soit d'eauë soit de bois, comme dit ledit du Tillet, toutesfois nous l'approprions au garde de bois. Ainsi dit-on sergent forestier, qui a droit d'exploit sur les degradans les bois. Forestiers de Flandres, comme dit iceluy du Tillet, estoyent gouverneurs et gardiens du pays de Flandres officiers muables au bon plaisir du Roy de France, desquels la charge estoit non seulement sur la terre, lors pleine de la forest charbonniere, ains sur la mer aussi.*

¹¹ *Il est quelque fois adjectif; & en ce sens on dit, Les Villes forestières d'Allemagne, en parlant des quatre Villes qui sont sur le Rhin au-dessus de Bile, dans le voisinage de la Forêt Noire. Rhinfeld, Valdshut, Sechingen & Lauffenbourg.*

(<http://portail.atilf.fr/cgi-bin/dico1look.pl?strippedhw=forestier&headword=&docyear=ALL&dicoid=ALL&articletype=1,16.11.2018,FORESTIER>)

Termenul *forestier* a fost preluat de limba română din franceză numai ca adjectiv.

În limba franceză, termenul *forestier* este folosit cu două valori morfologice diferite: prima utilizare ni-l prezintă ca substantiv, a doua utilizare înregistrată în dicționarele limbii franceze ni-l înfățișează cu valoarea morfologică de adjectiv:

*forestier*¹² = „fonctionnaire responsable d'une unité administrative forestière”. (http://www.granddictionnaire.com/ficheOqLf.aspx?Id_Fiche=8479500, 28.10.2018, *forestier*)

*forestier*¹³ = „terme général désignant ou qualifiant une personne travaillant dans le domaine de la foresterie. Personne qui a une charge dans une forêt, et, spécialement, une forêt du domaine public”. (http://www.granddictionnaire.com/ficheOqLf.aspx?Id_Fiche=8399201, 28.10.2018, *forestier*)

*forestier*¹⁴ = „qui se rapporte à la forêt”.

(http://www.granddictionnaire.com/ficheOqLf.aspx?Id_Fiche=17067318, 28.10.2018, *forestier*)

2. Sintagme nominale

Forestier intră în componența unor sintagme nominale bimembre și plurimembre, individualizând semantic substantivul – centru de grup. În lucrarea de față, vom analiza sintagme nominale bimembre, construite după tiparul *substantiv + forestier*. Acestea pot fi clasificate, în funcție de categoria onomasiologică a substantivului-centru de grup nominal, în:

2.1. Substantivul-centru de grup denumește mașini, utilaje și dispozitive folosite în domeniul *forestier*: *camion forestier*, *clupă forestieră*, *freză forestieră*, *graifer forestier*, *macara forestieră*, *remorcă forestieră*, *taf*, *tocător forestier*, *tractor forestier*¹⁵, *troliu forestier*, *utilaj forestier*. O parte din substantivele-centre de grup sunt monosemantice (în limba comună), facilitând terminologizarea lor:

camion < fr. *camion*, s.n., „autocamion” (DEX, 151). Sintagma *camionforestier* desemnează un autovehicul mare cu caroserie deschisă prevăzut cu platformă sau benă, folosit pentru transporturi de lemne sau alte produse forestiere.

macara < tc. *makara*, s.f., „dispozitiv sau sistem tehnic construit pe principiul scripeților, cu care se ridică (și se deplasează) greutatea (mari) pe distanțe scurte”. (DEX, 670) – termen monosemantic care desemnează un dispozitiv utilizat, de obicei, în construcții (utilizare cunoscută de toți vorbitorii limbii), în activitățile portuare și în domeniul *forestier*.

tractor < fr. *tracteur*, s.n. = autovehicul cu mare putere de tracțiune folosit, în agricultură și în industrie, pentru tractarea și acționarea unor utilaje; *p.ext.* vehiculul împreună cu utilajul pe care îl remorchează¹⁶. – din (DEX, 1251).

utilaj < fr. *outillage*, s.n. = totalitatea uneltelor, aparatelor, mașinilor etc. necesare pentru efectuarea unei anumite lucrări sau pentru asigurarea procesului de lucru într-o întreprindere, într-un laborator etc. (DEX, 1298) – cuvânt monosemantic, candidat ideal pentru arondarea la terminologia *forestieră*.

¹² Definiție dată de către Comité conjoint FAO-IUFRO de bibliographie et terminologie forestières în anul 1975 și înregistrată în banca de date a OFFICE QUÉBÉCOIS DE LA LANGUE FRANÇAISE.

¹³ Definiție dată de către OFFICE QUÉBÉCOIS DE LA LANGUE FRANÇAISE și înregistrată în anul 1994 în banca de date proprie; este considerat termen privilegiat, având înregistrate formele *forestier* s.m. și *forestière* s.f.; ca domeniu de referință este indicat: *appellation de personne > appellation d'emploi (denumirea unei personae, denumirea unui angajat)*.

¹⁴ Această definiție apare în fișa terminologică a termenului *forestier* tratat ca adjectiv, în banca de date a OFFICE QUÉBÉCOIS DE LA LANGUE FRANÇAISE. Definiția este dată de către Agence de coopération culturelle et technique în 1977.

¹⁵ Compuse sintagmatic: *tractor forestier* – *tractor articulat forestier*, *tractor echipat forestier*

¹⁶ Cu variantele *tractor echipat forestier*, *tractor articulat forestier* – ultimul având forma abreviată *taf*.

Alte substantive-centre de grup sunt polisemantice; în acest caz, determinanții, contextul specializat contribuie la specializarea unui sens în domeniul dat:

freză < fr. *fraise*, s.f., „1. unealtă așchietoare cu unul sau mai multe tășuri, dispuse simetric în jurul unui ax și având o mișcare de rotație, folosită la prelucrarea metalelor, a lemnului și a altor materiale dure. 2. mașină de frezat. 3. mașină agricolă având organul activ format dintr-un ax rotitor prevăzut cu gheare și cuțite, care taie și mărunțește pământul. 4. (urmat de determinarea „rutieră”) mașină de lucru rutieră folosită pentru scarificarea, mărunțirea și amestecarea cu lianți a stratului superficial de pământ, la drumurilor”. (DEX, 450). Sintagma *freză forestieră* își adjudecă primul sens, desemnând o unealtă utilă în prelucrarea lemnului.

graifer < germ. *greifer*, s.n., „1. organ al unor mașini de cusut care are rolul de a prinde, de a deplasa etc. ața. 2. benă (de transportat, de ridicat) prevăzută cu cablu”. (DEX, 486) Sintagma *greifer forestier* semnifică o benă folosită pentru operațiile de prindere și manipulare a buștenilor.

remorcă < fr. *remorque*, s.f., „1. vehicul fără autopropulsie, tras de un vehicul motor și destinat transportului de persoane sau de mărfuri. 2. odgon, cablu cu care se remorchează o navă, un șlep etc.” (DEX, 1038). Sintagma *remorcă forestieră* actualizează primul sens; de obicei, remorca forestieră se atașează la un tractor.

tocător < este format din derivare cu sufixul „-(ă)tor” de la cuvântul de bază (*a*) *toca*¹⁷ și „are înregistrate sensurile: „I. adj. care toacă, care mărunțește, care zdrobește ceva. II. s.n. 1. cuțit mare sau mașină de tocat carne, nutreț etc. 2. placă de lemn, de material plastic etc. pe care se toacă zarzavaturi, carne etc.” (DEX, 1245). În cadrul sintagmei *tocător forestier*, dintre cele două omonime este preluat cel cu valoare substantivală, denumind o mașină care taie lemne. Regional, se folosește și varianta lexicală *tocătoare*.

clupă < germ. *Kluppe*, s.f., „1. instrument în formă de compas, care servește la măsurarea diametrului trunchiurilor de arbori; compas forestier. 2. unealtă manuală formată dintr-un cadru închis și din brațe de acționare, în interiorul căruia se prind bacurile de filetat”. (DEX, 217). Sintagma *clupă forestieră* este pleonastică întrucât termenul *forestier* este inclus în definiție.

2.2. Substantivul-centru denumește accesorii forestiere: *anvelopă forestieră*, *cablu forestier*, *cîrlig forestier*, *geacă forestieră*¹⁸, *lanț forestier*, *salopetă forestieră*¹⁹. Dintre exemplele date, numai substantivele care denumesc obiecte vestimentare sunt monosemantice:

*geacă*²⁰ < engl. *jacket*, s.f., „jachetă scurtă până în talie” (DEX, 469). Cuvânt monosemantic care, în terminologia forestieră desemnează obiectul vestimentar, de obicei de culoare verde – camuflaj, îmbrăcată de pădurari sau de muncitorii silvici.

salopetă < fr. *salopette*, s.f., „costum de protecție confecționat de regulă din doc (compus dintr-un pantalon prelungit printr-un plastron cu bretele) purtat, de obicei, peste hainele obișnuite” (DEX, 1072). *Salopeta forestieră* este un obiect vestimentar, purtată de către silvicultorii (muncitori) pentru a le proteja hainele.

Următoarele substantive-centre de grup nominal sunt polisemantice. În procesul de terminologizare, ele actualizează primul sens din definiția cuprinsă în dicționarul de uz general:

anvelopă < fr. *enveloppe*, s.f., „1. înveliș de protecție al camerei de aer a unei roți de vehicul, confecționat din cauciuc. ♦ înveliș exterior al unei mingi de fotbal, de volei etc. 2. suprapertă. 3. (Pict.) atmosferă difuză care învăluie figurile dintr-un tablou”. (DEX, 56). În sintagma

¹⁷ verbul *a toca* este moștenit din lat. **toccare*

¹⁸ Cu varianta *geacă forestieră Stihl*

¹⁹ Cu varianta *salopetă forestieră antităiere*

²⁰ Cunoscut și cu varianta lexicală *giacă*.

anvelopă forestieră, actualizează primul sens, de bază desemnând învelișul confecționat din cauciuc cu rol de protecție al camerei de aer al unei roți de vehicul utilizat în domeniul forestier.

cablu < fr. *câble*, s.n., „1. mănunchi de fire textile sau metalice răsucite, folosit la tracțiuni sau la ridicat greutăți. 2. conductă electrică formată din mai multe fire izolate (acoperite cu un înveliș vegetal sau metalic). 3. unitate de măsură pentru distanțe, egală cu a zecea parte dintr-o milă marină, adică cu 185,2 m; ancablu”. (DEX, 143). Sintagma *cablu forestier* actualizează primul sens desemnând un mănunchi de fire metalice răsucite, folosit la tracțiuni sau la ridicat greutăți (trunchiuri de lemn/bușteni).

*cîrlig*²¹ < bg. *kărlig*, s.n., „1. piesă de metal cu un capăt îndoit, de care se atîrnă, se prinde etc. un obiect²². 2. prăjină cu un capăt (metalic) încovoiat, care servește la scoaterea găleții cu apă din fântână. 3. partea metalică a undiței, de forma unui ac îndoit, în care se prinde peștele. 4. încuietore la o ușă, la o poartă etc., în formă de bară metalică subțire sau de cui lung, încovoiat la un capăt, care se prinde într-un belciug, într-un ochi de metal etc. 5. andrea. 6. mic dispozitiv cu care se prind rufele pe frânghie. 7. (Rar) mlădiță sau cîrcel de viță-de-vie”. (DEX, 180) Pentru sintagma *cîrlig forestier*, substantivul-centru actualizează primul sens.

*lanț*²³ < bg. *lanec*, s.n., „1. șir de verigi, de plăci, de zale etc. metalice, unite între ele pentru a forma un tot, care servește spre a lega ceva, a transmite o mișcare etc.²⁴ 2. lanț (1) mic, de obicei din metal prețios, servind ca podoabă (la mână, la gît). 3. (Fig.) tot ceea ce constituie o legătură puternică; ceea ce încâtușează libertatea, independența cuiva. 4²⁵. șir continuu de elemente, ființe, lucruri, stări asemănătoare” (DEX, 634). *Lanț forestier* este utilizat cu primul sens și denumește un șir de verigi, zale metalice, unite între ele pentru a forma un tot, care servește spre a lega lemne/produse din lemne.

2.3. Substantivul-centru de grup denumește lucrări/activități²⁶ specifice domeniului forestier: *activitate forestieră, cartare forestieră, estimare forestieră, exploatare forestieră, gestionare forestieră, lucrare forestieră, marcarea forestieră, marcaj forestier, măsurare forestieră.*

Substantive-centre de grup monosemantice, monosemantismul lor facilitând trecerea spre limbajele de specialitate:

estimare < format prin derivare (*a*) *estima* + sufixul „-re”, s.f., „acțiunea de a estima și rezultatul ei; evaluare (aproximativă), estimație” (DEX, 393). Sintagma *estimare forestieră* este utilizată, în general, pentru a denumi rezultatul evaluării aproximative a masei lemnoase / a produselor forestiere naturale existente în unitățile zonale forestiere.

²¹ Este bază pentru derivatele *cîrligaș* (*cîrlig*+sufixul „-aș”), *cîrligel* (*cîrlig* + sufixul diminutival „-el”) și *cîrligioară* (*cîrlig*+sufixul „-oară”), ultimul derivat fiind o denumire popular, regionalism pentru planta *Bidens cernuus* (cunoscută și sub denumirea *iarbă-roșie*) (DEX, 2016: 180)

²² Din primul sens s-a obținut locuțiunea verbală *a se face cîrlig = a se strâmba, a se ghemui.*

²³ Este bază pentru derivatele *lănțișor, lăntuș, lăntușor* (DEX, 2016: 638).

²⁴ Ca sensuri dependente de sensul 1, DEX înregistrează: *instrument format dintr-un șir de vergele groase, cu care se măsoară lungimile de teren și sensul lucrătură simplă, făcută cu croșeta, care constă dintr-un șir de ochiuri înlănțuite* (DEX, 2016: 634).

²⁵ Cu acest sens, *lanț* intră în alcătuirea unor unități frazeologice ca: *reacție în lanț = reacție care, producându-se într-un anumit punct al unui corp, se propagă în toată masa lui, dând naștere unei succesiuni de reacții elementare; lanț causal închis = feedback; a se ține lanț = a se succeda (în număr mare).* Ca sens secundar, DEX înregistrează sensul *șir format din mai mulți atomi legați între ei; catenă.* (DEX, 2016: 634)

²⁶ În general, aceste substantive sunt de origine verbală.

gestionare < format prin derivare (a) *gestiona* + sufixul „-re”, s.f., „acțiunea de a gestiona și rezultatul ei” (DEX, 474). Sintagma *gestionare forestieră* se referă la activitatea de a administra bunurile unui fond forestier de stat/particular.

marcare < format prin derivare (a) *marca* + sufixul „-re”, s.f., „acțiunea de a marca; marcaj, marcat” (DEX, 681). *Marcarea forestieră* desemnează acțiunea de marcaj – însemnare – a arborilor (fie pentru tăiere, fie pentru protejare – sunt marcaje diferite), a buștenilor, a parchetelor destinate anumitor utilizări (combustibil lemnos – pentru ardere; materie primă pentru fabrica de mobilă / de instrumente muzicale ș.a.m.d.).

măsurare < format prin derivare (a) *măsura* + sufixul „-re”, s.f., „acțiunea de a (se) măsura; determinare a valorii unei mărimi; măsură, măsurătoare, măsurat” (DEX, 695). *Măsurarea forestieră* se referă la acțiunea de măsurare (determinare a cantității) a masei lemnoase (măsurarea pe picior, de exemplu, sau cubarea – determinarea în metri cubi a masei lemnoase).

Substantivele-centre de grup polisemantice care, în contexte specifice terminologiei forestiere, actualizează un singur sens, devenind monosemantice:

activitate < fr. *activité*, lat. *activitas*, -atis, s.f., „1. ansamblu de acte fizice, intelectuale și morale făcute în scopul obținerii unui anumit rezultat; folosire sistematică a forțelor proprii într-un anumit domeniu, participare activă și conștientă la ceva; muncă, ocupație, îndeletnicire, lucru. 2. (în sintagma) activitate solară = totalitatea fenomenelor care se produc în păturile exterioare ale suprafeței Soarelui și care pot influența suprafața terestră. 3. (fiz.) numărul de particule emise pe secundă de o sursă radioactivă” (DEX, 11). În sintagma *activitate forestieră*, substantivul-centru de grup actualizează primul sens. Observăm că substantivul *activitate* are sensurile 2 și 3 marcate diastratic.

cartare < format prin derivare (a) *carta* + sufixul „-re”, s.f., „1. acțiunea de a cartă și rezultatul ei. 2. urmărire pe teren și transpunere, prin semne și prin culori convenționale, pe hărți topografice, a răspândirii și a caracterelor diferitelor elemente din natură (roci, formațiuni geologice, ape, soluri, animale etc.)” (DEX, 163). Sintagma *cartare forestieră* se referă la transpunerea, pe hărți forestiere, a răspândirii diferitelor unități de păduri cu subzonele forestiere, distribuția florei și faunei specifice zonei forestiere.

exploatare < format prin derivare (a) *exploata* + sufixul „-re”, s.f., „acțiunea de a exploata și rezultatul ei. 1. însușirea fără echivalent a unei părți din munca producătorilor nemijlociți de către cei care dispun de mijloace de producție. 2. exploatație. 3. totalitatea lucrărilor de punere în valoare a unui bun natural sau a unui sistem tehnic. 4. loc de unde se exploatează o substanță utilă, un material folositor. 5. fig. faptul de a profita, de a trage folos în mod abuziv” (DEX, 404). În cadrul sintagmei *exploatare forestieră* este actualizat sensul 3.

lucrare < format prin derivare (a) *lucra* + sufixul „-re”, s.f., „1. acțiunea de a lucra și rezultatul ei; muncă, activitate. 2. înfăptuire, realizare. 3. fig. (rar) lucrătură (2).” (DEX, 663). *Lucrare forestieră* poate desemna orice tip de activitate necesară înființării/îngrijirii/curățirii/tratării pepinierelor forestiere/pădurilor.

marcaj < fr. *marquage*, s.n., „acțiunea de a marca și rezultatul ei; marcare. 1. (concr.) semn distinctiv aplicat pe un obiect, pe un animal etc. pentru a-l deosebi de altele. ♦ Spec. semn făcut copaci, pe stânci etc. sau pe tăblițe speciale, pentru a indica turiștilor un anumit drum; p.ext. totalitatea semnelor care indică un drum turistic; spec. semn convențional care indică ceva (pe o suprafață, pe drumurile rutiere etc.). 2. (sport) supraveghere a unor jucători din echipa adversă, pentru a-i împiedica să întreprindă acțiuni ofensive sau să marcheze. 3. (în sintagma) tabelă de marcaj = tabelă pe care se afișează scorul într-o competiție (sportivă).” (DEX, 681). *Marcajul*

forestier se referă la însemnarea arborilor, buștenilor, zonelor / subzonelor forestiere – însemnare realizată pentru a se observa diverse operațiuni de curățire, îngrijire, tratare a arborilor/puietilor.

2.4. Substantivul-centru de grup denumește elemente de vegetație forestieră: *arbust forestier, câmpie forestieră, cultură forestieră, peisaj forestier, puiet forestier, specie forestieră*. Și în această subgrupă identificăm substantive-centre de grup monosemantice și substantive-centre de grup polisemantice.

arbust < fr. *arbuste*, lat. *arbustum*, s.m., „plantă lemnoasă mai mică decât arborele, care se ramifică de la rădăcină în formă de tufă și nu formează o coroană distinctă” (DEX, 63). Sintagma *arbust forestier* este pleonastică deoarece termenul *forestier* se regăsește în definiție.

câmpie < format prin derivare câmp + sufixul „-ie”, s.f., „întindere vastă de pământ fără accidente însemnate de teren; șes, câmp” (DEX, 178). Sintagma *câmpie forestieră* se referă la câmpia acoperită cu păduri, în zonele de câmpie predominând speciile de foioase (stejar, gârniță, frasin, ulm de câmp, plop, salcâm).

cultură < fr. *culture*, lat. *cultura*, s.f., „1. totalitatea valorilor materiale și spirituale create de omenire și a instituțiilor necesare pentru comunicarea acestor valori. ♦ faptul de a poseda cunoștințe variate în diverse domenii; totalitatea acestor cunoștințe; nivel (ridicat) de dezvoltare intelectuală la care ajunge cineva. 2. totalitatea lucrărilor agrotehnice necesare plantelor agricole pentru a se realiza producții mari și constante; știința, priceperea de a lucra pământul, de a îngriji plantele. ♦ teren cultivat cu un anumit fel de plante. ♦ creștere, prăsire a unor animale. 3. creștere, în laborator, a bacteriilor pentru diverse utilizări; colonie de bacterii obținută pe această cale. 4. (în sintagma) *cultură fizică* = dezvoltare armonioasă a corpului prin sport și gimnastică, atât pentru întărirea și menținerea sănătății, cât și pentru formarea calităților fizice necesare în muncă, sport etc., la care se adaugă baza materială, cercetarea științifică, procesul de formare a specialiștilor; disciplină care se ocupă cu această dezvoltare; educație fizică” (DEX, 281). Din multitudinea de sensuri (principale și secundare), *cultură forestieră* actualizează sensul 2 desemnând lucrări de împădurire/reîmpădurire/refacere/substituire/completare/ameliorare a unor porțiuni de teren forestier sau activitatea de semănare a semințelor forestiere în pepinierele forestiere. În cadrul sintagmei *cultură forestieră*, substantivul-centru de grup mai poate dezvolta, în limbajul forestier, un al doilea sens (secundar) și anume poate desemna o persoană care are vaste cunoștințe referitoare la domeniul forestier.

peisaj < fr. *paysage*, it. *paesaggio*, s.n., „1. parte din natură care formează un ansamblu artistic și este cuprinsă dintr-o singură privire; priveliște; aspect propriu unui teritoriu oarecare, rezultând din combinarea factorilor naturali cu factorii creați de om. 2. gen de pictură sau de grafică având ca obiect reprezentarea cu precădere a priveliștilor din natură; (concr.) tablou, fotografie care reprezintă un peisaj (1). 3. descriere, reprezentare a naturii în opere literare; compoziție literară descriptivă. 4. titlu dat unor compoziții muzicale descriptive imaginând prin onomatopee tablouri din natură.” (DEX, 879). Sintagma *peisaj forestier* actualizează primul sens și denumește aspecte proprii unui teritoriu acoperit cu elemente de vegetație forestieră, rezultând din combinarea factorilor naturali cu factorii creați de om.

puiet < format prin derivare *pui* + sufixul „-et”, „(cu sens colectiv) 1. S. n. mulțime de pui¹ (I 1, 2). ♦ Pești mici (în prima lor perioadă de viață) servind adesea la repopularea apelor naturale. 2. S. n. larve (de albine). 3. S. m. plante lemnoase tinere care se transplantează în altă parte; *p. gener.* plante tinere” (DEX, 989). Sintagma *puiet forestier* actualizează sensul 3, acceptând și formă de plural (*puieti*).

specie < lat. *species*, cf. fr. *espèce*, s.f., „1. (Biol.) categorie sistematică fundamentală subordonată genului, care cuprinde animale și plante cu trăsături și însușiri comune. 2. soi, fel,

varietate; clasă, categorie. 3. (Log.) noțiune care cuprinde un grup de obiecte cu însușiri esențiale comune și care se subordonează genului ” (DEX, 1145). Sintagma *specie forestieră* este uzuală cu primul sens, denumind specii ale faunei și florei existente în zonele forestiere (de exemplu: *specii forestiere rășinoase, specii forestiere foioase*²⁷).

2.5. Substantivul-centru de grup denumește noțiuni abstracte: *biometrie forestieră, climatologie forestieră, ecofiziologie forestieră, ecologie forestieră, ecosistem forestier, genetică forestieră, marketing forestier, tipologie forestieră*. În cadrul acestei grupe de sintagme, constatăm prezența gradului de specializare mai ridicat al substantivelor-centru de grup. Acești termeni se regăsesc numai în uzul specialiștilor din domeniul biologiei, geografiei, silviculturii ș.a., fiind termeni științifici interdisciplinari. Atașarea determinantului *forestier* le individualizează (restrânge) domeniul de aplicare.

biometrie < fr *biométrie*, s.f., „cercetare a organismelor și organelor prin măsurare” (DEX, 115). Prin analogie cu definiția din DEX, putem defini *biometria forestieră* ca *cercetarea, prin măsurare, a organismelor și a organelor existente în unități de cultură forestieră/stațiune forestieră*.

climatologie < fr *climatologie*, s.f., „știința care studiază clima de pe glob și importanța ei pentru viața organică” (DEX, 214). Sintagma *climatologie forestieră* desemnează totalitatea factorilor climatici care influențează tipurile de zone forestiere („existența, forma și productivitatea pădurii”²⁸).

*ecofiziologie*²⁹ < după engl. *ecophysiology*, s.f., „disciplină care studiază fiziologia diferitelor grupe de organisme în corelație cu mediul natural.” (DAN, 342). Sintagma *ecofiziologie forestieră* desemnează studiul organismelor care compun unitățile teritoriale forestiere (vegetație, faună).

ecologie < fr. *écologie*, s.f., „știință care se ocupă cu studiul relațiilor dintre organisme și ambianța lor, la nivel de individ, populație sau comunitate” (DEX, 371). Sintagma nominală *ecologie forestieră* denumește „studiul tipologiei, structurii, diversității biologice și a dinamicii ecosistemelor forestiere în vederea îmbunătățirii măsurilor de conservare a diversității biologice a pădurilor și fundamentării măsurilor de gestionare durabilă a acestora”³⁰.

ecosistem < fr. *écosystème*, s.n., „ansamblu format din biotop și biocenoză, în care se stabilesc relații strânse atât între organisme, cât și între acestea și factorii abiotici.” (DEX, 372). Sintagma *ecosistem forestier* desemnează ansamblul format din biotop (mediul abiotic sau mediul forestier, alcătuit din ecotop și geotop) și biocenoză (mediul biotic format din subsistemele: fitocenoza și zoocenoza) și relațiile stabilite între acestea³¹.

genetică < fr. *génétique*, s.f., adj., „1. s. f. știință a eredității și a variabilității organismelor care se ocupă cu studiul mecanismelor de înregistrare codificată a informației ereditare, de replicarea și modificarea sa prin mutații, recombinare etc.. 2. adj. care aparține geneticii (**1**) sau genezei,

²⁷ Iancu, Apetroaie, Leca, Cucerzan, 2010: 13,21.

²⁸ Tkacenko, 1955: 67.

²⁹ Neînregistrat în DEX sau în MDA, 2010. Acesta este motivul pentru care am redat definiția înregistrată în DAN.

³⁰ <http://www.icas.ro/Ecologie-Forestiera>, 01.11.2018, *Ecologie forestieră*.

³¹ Vezi silvic.usv.ro/cursuri/silvobiologie_id.pdf, 01.11.2018, *Silvicultură pentru învățământ la distanță. Note de curs pentru învățământul la distanță*, p. 34-35.

privitor la genetică sau la geneză”. (DEX, 471). Pentru sintagma *genetică forestieră*, ne pliem pe definiția dată omonimului cu valoare nominală (sensul 1).

marketing < engl. *marketing*, s.n., „1. ansamblul activităților prin care producția este orientată și adaptată cererilor prezente și viitoare ale consumatorului. 2. disciplină științifică care studiază marketingul”. (DEX, 683) Sintagma *marketing forestier* desemnează totalitatea activităților privind organizarea și desfășurarea procesului de valorificare a lemnului și a produselor forestiere, proces bazat pe studiul de piață – pe identificarea nevoilor beneficiarilor direcți și a beneficiarilor indirecți.

tipologie < fr. *typologie*, s.f., „1. studiere sau determinare a tipurilor în care se pot clasifica obiectele, fenomenele etc. dintr-un domeniu oarecare. ♦ studiere a caracteristicilor structurale sincronice ale uneia sau mai multor limbi. 2. ramură a psihologiei care se ocupă cu studiul trăsăturilor psihice caracteristice ale oamenilor” (DEX, 1243). Sintagma *tipologia forestieră* actualizează primul sens al definiției, cu aplicare strictă în domeniul forestier (pot fi identificate tipuri de păduri, tipuri de soluri ș.a.m.d.).

3. Sintagme nominale în uz

O parte din sintagmele nominale bimembre identificate în uz au o circulație largă, fiind cunoscute și utilizate atât de către specialiști, cât și de către vorbitorii limbii comune. Altele, însă, au un grad de specializare ridicat și, implicit, o circulație restrânsă, fiind accesibile numai specialiștilor. În continuare vom exemplifica, în uz, numai sintagmele nominale bimembre care au un grad de specializare ridicat și care sunt cunoscute și utilizate numai de către specialiștii din domeniul forestier.

resursă forestieră și *ecosistem forestier* „Ele [informațiile IFN] vor fi utilizate, de asemenea, în procesele decizionale cu privire la dezvoltarea industriei forestiere și colaborarea intersectorială, la furnizarea de informații despre *resursele forestiere* către organismele naționale și internaționale, pentru a oferi informații privind stocarea carbonului și diversitatea biologică a *ecosistemelor forestiere* etc.” (<https://www.gazetadeagricultura.info/plante/silvicultura/18829-au-fost-publicate-rezultatele-inventarului-forestier-national.html>, 16.11.2018, *Au fost publicate rezultatele Inventarului Forestier National*); *biometrie forestieră* „Activitatea de *biometrie forestieră* abordează o problemă specifică de dendrometrie, auxologie, dendrocronologie, monitorizare și economie forestieră.” (<http://www.icas.ro/Biometrie-Forestiera>, 01.11.2018, *Biometrie forestieră*); *genetică forestieră* „Cercetarea în domeniul *geneticii forestiere* vizează două categorii de specii. Prima categorie cuprinde speciile cu ciclul de viață scurt (între 40 și 100 de ani) care dețin un loc important în economie: molid, brad, pini, plopi.” (<http://www.bucovina-forestiera.ro/article/marcheri-genetici-moleculari-ai-speciilor-forestiere/>, 28.10.2018, *Marcheri genetici moleculari ai speciilor forestiere*); *ecofiziologie forestieră* „Activitatea de cercetare științifică se desfășoară în cadrul unor programe de cercetare multidisciplinare, naționale și internaționale, având obiective specifice domeniului forestier: ecologie forestieră, *ecofiziologie forestiera*, pedologie și stațiuni forestiere, genetica forestieră, management forestier, silvotehnica, geomatica forestieră, protecția pădurilor, biologia și managementul vanatului și a solmonidelor.”

(<http://www.rasfoiesc.com/business/agricultura/silvicultura/CERCETAREA-STIINTIFICA-DIN-SIL45.php>, 01.11.2018, *Cercetarea științifică din silvicultură și învățământul de profil, pîrghii importante ale promovării durabilității în gestionarea pădurilor*).

Concluzii

Determinantul adjectival *forestier* ajută la terminologizarea unor cuvinte din fondul lexical comun, limitând extensiunile semantice ale substantivelor – centru de grup nominal. În

cadrul sintagmelor nominale bimembre, topica adjectivului *forestier* este fixă, adjectivul *forestier* fiind mereu postpus substantivului – centru de grup nominal. Centrul de grup al acestor sintagme este fie substantiv comun „propriu-zis”, fie un substantiv de origine verbală – cuvânt nou obținut prin derivare cu sufixe (*cartare, exploatare, lucrare* ș.a.m.d.) sau prin compunere prin abreviere (*taf*), fie substantive – neologisme (*marketing, ecofiziologie*) – fapt care demonstrează receptivitatea terminologiei – ca limbaj specializat – la formarea de noi cuvinte din baze lexicale existente în limbă și față de neologisme. Aceste sintagme nominale respectă regulile combinatorii specifice sistemului lingvistic românesc și sintaxei limbii române.

Multe sintagme au utilizări în limba comună (sunt accesibile și nespecialiștilor), fiind în curs de banalizare. Altele au un grad de specializare mai înalt, fiind accesibile specialiștilor.

Varietatea sintagmelor nominale reflectă dezvoltarea domeniului în timp.

BIBLIOGRAPHY

Academia Română, *Dicționarul explicativ al limbii române*, București, Editura Univers Enciclopedic, 2016.

Academia Română, *Micul dicționar academic*, vol. I-II, București, Editura Univers Enciclopedic Gold, 2010.

Cabré, Maria Thérèse, *La terminologie. Théorie, méthode et applications*, Ottawa, Paris, Presse de l'Université d' Ottawa et Armand Colin, 1998.

Cabré, Maria Teresa, *Theories of Terminology. Their Description, Prescription and Explanation*, în *Terminology* 9:2 (2003), p.163-199.

Giurescu, C., Constantin, 1976, *Istoria pădurii românești din cele mai vechi timpuri până astăzi*, București, Editura CERES.

Iancu, I., Apetroaie, I., Leca, A., Cucerzan, S., *Silvicultură – Manual pentru clasa a IX-a*, București, Editura CD PRESS, 2010.

Marcu, Florin, *Dicționar actualizat de neologisme*, București, Editura Saeculum Vizual, 2015.

Palaghianu, Ciprian, *Analiza regenerării pădurii: perspective statistice și informatice*, Suceava, Editura Universității „Ștefan cel Mare”, 2015.

Pavel, Eugen, Rucăreanu, Costin, *Introducere în terminologie*, București, Editura Academiei Române, 2001.

Tkacenko, M.E., *Silvicultura generală*, București, Editura Agro-Silvică de Stat, 1955.

<http://www.icas.ro/>

<http://www.rosilva.ro/>

silvic.usv.ro/cursuri/silvobiologie_id.pdf

THE REPEATED DISCOURSE AS MODALITY OF DISCURSIVE (RE)STRUCTURE IN FASHION SHOWS

Maria Tomulescu

PhD Student, "Al. Ioan Cuza" University of Iași

*Abstract:*The notion of repeated discourse suggested by Eugen Coseriu comprises proverbs, fixed expressions, comparative formulas, different expressions and quotes (which can be used out of context as well), anything that can be included in the realm of Phraseology.

This concept is associated with the four rhetorical figures rendered postulated by Quintilian referring to the way certain frequently used word-combinations are deconstructed and restructured according to the sender's intent. Even though these four rhetorical operations (*detractio*, *adiectio*, *immutatio*, *transmutatio*) were initially identified by the Classical rhetoricians Quintilian and the 'μ' Group visions theory has been the most salient and highly promoted by linguists.

The concepts mentioned above can be correlated with a variety of strategies of persuasion which may represent useful linguistic instruments in constructing successful conversations. All these gain linguistic territory through irony and playful spirit which are induced to reconstructed formulas, through unusual

Keywords: discourse, linguistics, reasoning, persuasion.

Noțiunea de discurs repetat este definită de Eugen Coșeriu drept „tot ceea ce în vorbirea unei comunități se repetă într-o formă mai mult sau mai puțin identică sub formă de discurs deja făcut sau combinare mai mult sau mai puțin fixă, ca fragment, lung sau scurt, a «ceea ce s-a spus deja».”¹ Lingvistul include în această categorie proverbe, locuțiunile fixe, formule de comparație, diverse alte expresii și citate (care pot fi scoase din context și circula ca atare), adică tot ce poate fi inclus în domeniul frazeologiei.

Stelian Dumistrăcel realizează un studiu amănunțit al discursului repetat în lucrarea *Limbajul publicistic românesc din perspectiva stilurilor funcționale*, Institutul European Iași, 2006, lucrare în care distinge între enunțurile anonime enunțurile cu autori cunoscuți, ambele tipuri aparținând discursului repetat.

Fiecare dintre cele două categorii cunoaște subdiviziuni. Enunțurile anonime le cuprind pe cele populare (împărțite în enunțuri ce reflectă vorbirea – expresii idiomatice, formule stereotype de comparație - și citatele din literatură) și enunțurile culte (cuprind dictoane, sloganuri, formulări specifice discursului religios). Enunțurile cu autori cunoscuți integrează, în viziunea autorului, titlurile de opere de diferite genuri, citate propriu-zise din opere cunoscute și cuvinte sau fraze atribuite unor personalități din viața culturală.²

Noțiunea de discurs repetat este intrinsec legată de cele patru figuri de construcție propuse de Quintilian, pe baza cărora, frazeologisme cunoscute și folosite în limbă sunt

¹ Eugeniu Coșeriu, *Lecții de lingvistică generală*, Editura Arc, 2000, pp.258-259, apud Stelian Dumistrăcel, *Limbajul publicistic românesc din perspectiva stilurilor funcționale*, Institutul European Iași, 2006, p. 129.

² Cf Constantin Sălăvăstru, *Mic tratat de oratorie*, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza” Iași, 2010. p. 402.

„destructurate și restructurate”³ conform intenției emițătorului. Aceste patru operații retorice au fost identificate pentru prima dată de retoricienii clasici, însă cele mai cunoscute sunt viziunile lui Quintilian și ale Grupului μ . Quintilian, în *Institutio Oratoria*, le pune în același context cu variația și devierea de la normă, în *Cartea IX*, în care vorbește despre figuri și tropi. Quintilian are meritul de a le fi menționat și exemplificat, considerându-le atît figuri („mai este figura numită schimbare [...] și foarte asemănătoare cu ea [...] permutare”), cît și procedee/mecanisme („aceste figuri care se fac prin schimbare, adăugare, suprimare, înșirare, atrag atenția autorului”). Reluate, dintr-o perspectivă funcționalistă, acestea pot fi găsite, în *Retorica generală* a Grupului μ , drept operații cu unități, viziune care pleacă de la premisa că „toate (subl. aut.) operațiile retorice se bazează pe o proprietate fundamentală a discursului linear: aceea de a fi decompozabil în unități din ce în ce mai mici”⁴.

Detractio(suprimare, substrație, reducere, detracție)

Mecanismul de suprimare, în termenii *Retoricii generale* (Grupul μ , 1974) reprezintă, prin denumire, suprimarea sau renunțarea la o unitate, în funcție de nivelul limbii pe care îl avem în vedere, unitate fonetică, morfologică, lexico-semantică sau sintactică.

Stelian Dumistrăcel afirmă că „Suprimarea constituie o figură de construcție (s. a.) despre care se poate afirma că, având rădăcini adânci în vorbire, duce la rezultate ce au tendința să devină sau chiar au devenit, prin elipsă definitivă, formule aparținând inventarului limbii.”⁵ Autorul le încadrează, așadar, în categoria formulelor bine împământenite din limbă care intră în obișnuința lingvistă a vorbitorului.

Deoarece analiza autorului se referă la discursul repetat din limba română, acesta demonstrează că suprimarea nu este un procedeu stilistic, ci reprezintă simpla erodare a sintagmelor prin elipsă. Face această precizare în lumina existenței mecanismului stilistic numit brevilocvență care duce la efecte asemănătoare celor ale suprimării, tocmai pentru a discrimina între aceste două componente lingvistice: suprimarea apare în timp, prin uzură (roșii < pătlăgele roșii), în timp ce brevilocvența reprezintă o elipsă implicită, fără un antecedent „complet” (în cazul formei „singur-cuc” nu a existat întâi expresia „singur ca un cuc” care să devină ulterior eliptică; elementele lipsă pot fi presupuse.

„[...] a avea sau a NU avea.” (BAS, 24.06.2017) – exemplul citat face referire la celebra replica shakespeareană *to be, or not to be, this the question*, din care a fost suprimată ultima parte și s-a realizat o substituie verbal (apare verbul *a avea*, în loc de verbul *a fi*). În acest caz, suprimarea se combină cu substituie.

Adiectio(adăugare, adiție, inserție)

Adăugarea este opusă suprimării și constă în adăugarea de unități într-o construcție ce funcționează ca o îmbinare stabilă sau liberă de cuvinte. Pentru Stelian Dumistrăcel, „adăugarea reprezintă, așa cum anticipam, o „replică” la *suprimare* (s. a.) [...]. Mai întâi, în ceea ce privește adăugarea ca figură de construcție simplă, ne referim la enunțuri inițial monomebre care au

³ Stelian Dumistrăcel, *Limbajul publicistic românesc din perspectiva stilurilor funcționale*, Iași, Institutul European, 2006, p.114.

⁴ Grupul μ , *Retorică generală*, Introducere de Silviu Iosifescu, Traducere și note de Antonia Constantinescu și Ileana Littera, Editura Univers, București, 1974, p.37.

⁵ Stelian Dumistrăcel, op. cit, p. 167.

devenit ori tind să capete statutul de formule bimembre.”⁶ În corpusul analizat, au fost identificate următoarele exemple ce se subordonează acestei categorii

„îmi rupe *prea: puțin* filmul↓ cureaua asta” (BAS, 24.06.2017) – se invocă expresia *a se rupe filmul*, în interiorul căreia s-a introdus secvența *prea puțin* ce induce întregii sintagme un sens depreciativ.

„Ne scapă: *stilul* printre degete↑” (BAS, 24.06.2017) – sintagma la care se face referire în cazul acestui exemplu este *a ne scăpa printre degete*, la care s-a adăugat cuvântul *stilul*, pentru a evidenția lipsa de eleganță, imaginație și rafinament a concurenților în realizarea ținutelor pe care le prezintă în concurs.

„ținuta este *cam* trasă de păr” (BAS, 08.07.2017) – în acest exemplu este invocată expresia cu valoare adjectivală *tras(ă) de păr* și dorește a se evidenția, din nou, lipsa de imaginație în alcătuirea ținutelor.

„Persoana care pozează *CEL mai mult* în victimă în această competiție↑” (BAS, 08.07.2017) – Sintagma la care se face referire în această secvență este *apoza în victimă* însoțită de construcția ce o plasează la superlativ – *cel mai mult*. Se dorește a evidenția o anumită manifestare atitudinală a unor concurenți.

„[...] ne-ai întors *frumo:s* povestea din condei↑” (BAS, 03.12.2017) – În acest exemplu este invocată expresia *a întoarce povestea din condei* și se dorește a se evidenția modul deosebit în care unele persoane reușesc să iasă din situații limită prin intermediul cuvintelor.

- „Am făcut hernie de *compact disc*” (BAS, 22.01.2018) – În această situație se face referire la construcția idiomatică ce numește o patologie umană – hernie de disc – și se face trimitere la afecțiunea pe care o dobândește emițătorul (a cărui sferă de interes este domeniul musical) în urma unui efort semnificativ.

- „Ești femeia care a sedus↓ *dar n-a* abandonat.” (BAS, 29.07.2017) – în acest exemplu se face referire la sintagma cu valențe mitologice *sedusă și abandonată* și se conturează perseverența și seriozitatea anumitor concurenți.

- „[...] ea servește DOAR concurenți pe pâine↓” (BAS, 23.01.2018) - secvența citată face referire la spiritul competitiv ce caracterizează fiecare persoană aflată într-un concurs.

Immutatio(*substituire*, substituție, transpoziție, imutație)

Mecanismul de substituție reprezintă înlocuirea unei unități cu alta. Pentru Stelian Dumistrăcel, substituția „se bazează pe un proces mental care a acționat și acționează în vorbire”⁷. Situații relevante prin intermediul cărora poate fi exemplificată această figură de argumentare sunt următoarele:

- „[...] te-ai *poticnit* ca+ *Alina* la mal cu aceste sandale.” (BAS, 22.01.2018) – sintagma la care se face referire este *a se îneca ca țiganul la mal* și se dorește a scoate în evidență lipsa de imaginație a unei concurenți aflate în finalul competiției.

- [...] la soare mă POT uita↓ dar la *Adela*+ ba.” (BAS, 29.07.2017) – și în acest exemplu se face referire la una dintre concurenți care se remarcă, de data aceasta, la ținuta deosebită pe care o poartă. Sintagma pe baza căreia se construiește exemplul este *la soare mă pot uita, dar la tine ba*.

⁶ Idem, p. 181.

⁷ Idem, 205.

- „[...] domnișoară, domnișoară, ce program aveți în gală?” (BAS, 15.12.2017) – secvența exemplificată reprezintă o parafrază a unui vers dintr-o cunoscută melodie autohtonă și face referire la una dintre cele mai importante ediții ale emisiunii – gala săptămânală.

- „[...] oglindă oglinjoară cine e cea mai *nonșalantă* din țară?” (BAS, 22.08.2016) – în această situație se face referire la unul dintre basmele populare românești și vizează evidențierea anumitor reacții și atitudini ale concurențelor.

- „[...] are *fatao fustiță urâtică* foc!” (BAS, 27.01.2018) – secvența citată prin analogie cu un vers din literatura populară, *are mama o fetiță frumușică foc*, ironizează lipsa de inspirație caracterizează unele participante la emisiune.

În corpusul analizat au fost identificate două situații care, din perspectivă personală, pot fi încadrate în această categorie a figurilor de construcție deoarece se produce o mutație/ o substituție la nivelul sensului.

- „[...] diamonds are forever.” (BAS 22.08.2016) – În această situație este adus în discuție titlul unui filmului omonim, *Diamond Are Forever*, dar contextual vizează preferința unei concurente pentru accesoriile și ținutele în culori țipătoare și foarte strălucitoare.

- „[...] spre alba cu toții mergeam?” (BAS, 03.12.2017) – Este citat un vers dintr-o poezie patriotică arhicunoscută, *Treceți batalioane române Carpații*, dar care face referire, în acest context, la cromatica totalmente albă a ținutei purtate de către concurentă.

Transmutatio(permutare, transpoziție, transmutație)

La nivel formal, permutarea se realizează prin transferul de unități, în cadrul aceleiași sintagme. Această figură de construcție este mai puțin productivă fiind „la polul opus în raport cu substituția, mai ales în ceea ce privește (frecvența) redusă a apariției.”⁸ Astfel, un exemplu relevant este următorul:

- „Noroc să ai outfituri să-ți faci alții.” (BAS, 1.07.2017) – Exemplul este construit atît pe baza permutării de termeni, cît și pe baza substituției și are la bază sintagma populară *prost să fii, noroc să ai*.

Figurile de construcție menționate pot fi corelate cu diverse strategii de persuadare. Acestea „cuceresc” prin notele ironice și spiritul ludic pe care-l induc formulelor reconstruite, prin asocierile insolite de termeni și mutațiile de sens. Cu aproximativ aceleași cuvinte precum în formulele consacrate, emițătorul poate transmite mesaje subliminale variate, pentru decodarea cărora receptorul este antrenat într-un efort de gândire suplimentar.

BIBLIOGRAPHY

Coșeriu, Eugen, *Lecții de lingvistică generală*, Editura Arc, București, 2000.

Dumistrăcel, Stelian, *Limbajul publicistic românesc din perspectiva stilurilor funcționale*, Institutul European Iași, 2006.

Dumistrăcel, Stelian, *Discursul repetat în textul jurnalistic*, Editura Universității Alexandru Ioan Cuza, Iași.

Grupul μ, *Retorică generală*, Introducere de Silviu Iosifescu, Traducere și note de Antonia Constantinescu și Ileana Littera, Editura Univers, București, 1974.

Sălăvăstru, Constantin, *Mic tratat de oratorie*, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza” Iași, 2010.

⁸ Stelian Dumistrăcel, *Discursul repetat în textul jurnalistic*, Editura Universității Alexandru Ioan Cuza, Iași, p. 140.

THE LEXICO-SEMANTIC FIELD OF TEXTILES

Angelica Preda

PhD Student, University of Craiova

Abstract: The vocabulary of each language is structured, depending on the significance criterion, in lexico-semantic fields. These paradigms bring together related terms from the point of view of meaning, which belong to a certain sphere. The knowledge of those generic fields is important in order to understand the structure of the lexis, the type of relationships between the elements of the complex system that is language. Textile terminology is such a lexico-semantic field where the terms are grouped into microfields, each element having a seme-related definition and a lexicographic one. The analysis of the Romanian textile terms by connecting them with their correspondences in other languages, supports the universality of the technical language of this field of activity.

Keywords: lexico-semantic field, definition, seme-related, term, textile

1. Câmp semantic

Vocabularul limbii române cunoaște mai multe tipuri de structurări, în funcție de criterii lingvistice sau de altă natură (socială, istorică). Analiza semantică a elementelor lexicale a condus la constituirea câmpurilor lexico-semantice, alături de stabilirea relațiilor de sinonimie, antonimie și polisemie. În câmpul semantic sunt reunite cuvinte care prezintă seme comune (arhisemem ce se poate constitui în arhilexem¹), dar și seme variabile ce realizează opozițiile semantice. În mod obiectiv, vocabularul este segmentat în clase „care grupează denumiri înrudite din punctul de vedere al sensului”².

Stabilirea acestor mulțimi și analiza lor în activitatea didactică prezintă avantajul înțelegerii corecte a fiecărei noțiuni, prin stabilirea elementelor diferențiatore ale fiecărui termen. De asemenea, însușirea unui concept prin referire la sistemul lexical din care face parte, conduce, în momentul utilizării termenului, la actualizarea involuntară, pe plan mental, și a celorlalte componente ale ansamblului, realizându-se conexiuni psiholingvistice.

Între elementele câmpului semantic se stabilește o relație paradigmatică, în sensul folosirii unui singur termen în situația lingvistică respectivă, iar alegerea acestuia depinde de context. Aceste subansambluri lexicale au un caracter deschis, iar structura lor depinde de epocă, de evoluție culturală.

Analiza câmpurilor semantice este importantă pentru istoria unei limbi, observând răspândirea în spațiu și timp a unor termeni, dar și în ceea ce privește relația dintre limbi, realizându-se studiul contrastiv al respectivului câmp lexical în diferite culturi. În cadrul terminologiei textile, prin compararea termenilor din diverse limbi, se observă existența unor

¹ Cf. Angela Bidu-Vrănceanu, Narcisa Forăscu, *Limba română contemporană. Lexicul*, p. 144.

² Idem.

forme asemănătoare în română cu celelalte limbi (franceza, engleza, germana), ceea ce susține universalitatea acestui limbaj tehnic.

Domeniul industriei textile este destul de complex, ceea ce presupune structurarea vocabularului respectiv în mai multe câmpuri semantice. În funcție de gradul de generalitate și de relația de incluziune, de raportul hiponim-hiperonim, putem vorbi de macrocâmpuri și de microcâmpuri lexico-semantice. În stabilirea acestora am utilizat analiza semantică, subliniind arhisemenul, semele variabile și relația ce se construiește între elementele lexicale ale unui astfel de microsistem.

2. Câmpul semantic al fibrelor textile

La baza industriei textile stau fibrele, iar denumirile acestora constituie primul macrosistem. În funcție de originea acestora și de modul de obținere, întâlnim patru câmpuri lexicale: câmpul fibrelor naturale, câmpul fibrelor artificiale, câmpul fibrelor sintetice, câmpul fibrelor minerale. În prima categorie, stabilim microcâmpul fibrelor vegetale (*abaca, alfa, ananas, bumbac, capoc, cânepă, chenaf, cocos, grozământ, in, iută, ramie, sisal*) și pe cel al fibrelor animale (*alpaca, angora, cașmir, cămila, iac, lama, lâna, mătase, mohair, roshar, vigonie*). Grupa fibrelor artificiale este formată din lexeme nume comerciale (*azlon, bemberg, cauciuc, fibranne, lanital, lyocell, modale, rayon, viscoză*) sau termeni chimici ce redau compoziția sau anumite trăsături ale respectivelor fire (*acetat, alginat, celofibră, cupro, ester celulozice, polinozice, proteice, diacetilcelulozice, triacetat, triacetilcelulozice*). Aceeași divizare în denumiri comerciale și nume de materii se observă și în microcâmpul lexical al fibrelor sintetice: *nailon, dralon, orlon, prolon, relon, neopren, lycra, melană, elastan, spandex, tergal, terilenă, terom, teflon; acrilice, aramidice, elastomer, modacrilice, poli acrilice, poli acrilnitrilice, poliamidice, poliester, caprolactamă, polietilentereftalat, poliuretanic, policlorvinilice, policlorvinilidenice, politetrafluoretilenice, polialcoolvinilice, poliolefinice, polietilenice, polipropilenice, microfibră, macrofibră*.

Clasa paradigmatică a fibrelor minerale este formată din numele unor fire naturale (*azbest, bazalt*) sau chimice (*sticla*), unde încadrăm și pe cele metalice (*lurex, lamé*).

Analizând numai câmpul fibrelor textile se observă prezența, în limbajul tehnic, a numeroșilor termeni preluați din sfera botanicii, a biologiei și a chimiei, ceea ce subliniază caracterul transdisciplinar al acestui domeniu de activitate.

Elementele unui câmp se constituie în opoziții, iar stabilirea acestora se realizează prin compararea termenilor și reperarea semelor diferențiatore. Fiecare termen presupune o sumă de seme, iar apartenența la un câmp semantic este determinată de existența a cel puțin un sem comun, iar între celelalte stabilindu-se opoziții. Dacă ne referim la microcâmpul fibrelor vegetale și analizăm semic câteva componente, observăm semele variabile, ce au o valoare esențială în determinarea opozițiilor. De exemplu, termenul *bumbac* („plantă” + „textilă” + „celuloză” + „semințe”) se diferențiază de următoarele lexeme prin semul final: *manila* („plantă” + „textilă” + „celuloză” + „frunze”), *cocos* („plantă” + „textilă” + „celuloză” + „fruct”), *in* („plantă” + „textilă” + „celuloză” + „tulpină”). Ultimul termen stabilește, la rândul său, opoziții cu alte concepte care par a avea o structură semică asemănătoare, dar prezintă încă un element diferențiator: *in* („plantă” + „textilă” + „celuloză” + „tulpină” + „fibre moi”); *cânepa* („plantă” + „textilă” + „celuloză” + „tulpină” + „fibre aspre”). Astfel de analize și comparații se pot realiza între toate lexemele unui microsistem lexical.

Elementele unui câmp lexico-semantic stabilesc o relație „in absentia” în planul vorbirii, iar alegerea unuia din termeni este dictată de context.

Uneori definiția semică coincide cu cea lexicală, alteori nu, iar stabilirea valorii distinctive a termenilor este importantă pentru înțelegerea și însușirea corectă a noțiunilor. Sunt situații în care informațiile definițiilor lexicografice nu pot fi redată în analiza semică, cea din urmă neputând identifica corect sensul³. De exemplu, explicația de dicționar a termenului *vitron*, „fibră de sticlă obținută prin filare și folosită la confecționarea unor țesături”⁴ poate fi redată prin definiția semică „fibră” + „sticlă” + „țesături”. În schimb, nu putem transpune conceptul *spandex* („fibră sintetică realizată din catene liniare cu un conținut de cel puțin 85% de poliuretan segmentat”⁵) într-o structură exactă, mai ales că apare ideea de aproximare, iar prin următoarea schemă nu individualizăm termenul propus: „fibră” + „sintetică” + „poliuretan”.

De asemenea, denumirile latinești ale plantelor sau animalelor, prezente în definițiile enciclopedice, nu pot fi transpuse în analiza semică, ele fiind inoperante vorbitorului. În aceste situații, diferența dintre explicația lexicografică și cea semică este destul de mare, iar cea din urmă realizează operaționalizarea termenului la nivelul vorbirii⁶. De exemplu, pentru *cașmir* „fibră naturală, de origine cheratinică, fără medulă, obținută de la rasa de capră Cașmir (*Capra hircus laniger*) care populează regiunea Cașmir (Tibet). Fibrele sunt fine, lucioase și mătăsoase”⁷, avem structura [„fibră naturală” + „capră” + „finețe”].

Avem cazuri în care definiția lexicografică nu este completă, iar cea semică aduce un element esențial în înțelegerea conceptului prin raportare la celelalte noțiuni ale sistemului. Astfel, explicația oferită de dicționar termenului *viscoză* („fibră textilă, obținută din celuloză, elastică, cu o mare rezistență mecanică și chimică, cu luciu mătăsos, cu diverse întrebuințări”⁸) nu conține trăsătura „artificial”, ceea ce ar clasa noțiunea, în mod greșit, în clasa fibrelor naturale. Este rolul analizei semice de a clarifica situația: „fibră textilă” + „celuloză” + „artificială”.

3. Câmpul semantic al țesăturilor

Aceleași probleme se întâlnesc și în cazul câmpului lexico-semantic al denumirilor de materiale. Acesta poate fi fragmentat în mai multe clase, în funcție de fibra principală componentă. Cel mai bogat microcâmp este constituit din lexeme nume de pânzeturi realizate din bumbac: *americă, barhet, batist, calico, canava, catifea, chembrică, damasc, dejalen, denim, diftină, doc, dril, eponj, etamină, finet, frofir, gradel, grain de riz „bob de orez”, indian, inlet, liberti, marchizet, moar, moleschin, molton, muselină, nanchin, olandină, organdi, oxford, panama, percal, pichet, pluș, poplin, rips, satin, stambă, sibir, șifon, tercot, tifon, tobralco, tulpan, vatir, velveton, vichy, zefir*. Din mătase se realizează următoarele materiale: *atlazul, borangicul, brocartul, buret, charmeuse, crep, crep-deșin, crep-satin, dantela, fular, gaz, japon, jacard, lustrin, moar, serj, șantung, tafta, tul, tusor, voal, zăbranic*. Lâna stă la baza țesăturilor: *alpaca, amazon, bengalin, camgarn, camlot, cașa, cașmir, fetru, flanelă, gabardină, homespun, jersey, loden, pashmina, pâslă, postav, prince de galles, shahtoosh, shetland, șeviot, șiac, tartan, tweed*. Destul de reduse sunt grupele pânzeturilor din fibre de in (*creton, linon, olandă*), de cânepă (*canafas*) și de iută (*hessian*). Divizarea este greu de efectuat, deoarece un material poate fi obținut din mai multe tipuri de fibre. De exemplu, *batist* „țesătură albă din fire de bumbac sau

³ Cf. Angela Bidu-Vrănceanu, Narcisa Forăscu, *Limba română contemporană. Lexicul*, p. 150.

⁴ DEXI, p. 2181.

⁵ *Lexicon de fibre și finisare chimică*, p. 605.

⁶ Cf. Angela Bidu-Vrănceanu, Narcisa Forăscu, *Limba română contemporană. Lexicul*, p. 151.

⁷ *Lexicon de fibre și finisare chimică*, p. 136-137.

⁸ DEXI, p. 2179.

de in” (DEXI, p. 200); *rips* „țesătură de bumbac sau de mătase, cu dungi paralele și înguste, în relief,” (DEXI, p. 1687); *pluș* „țesătură de lână, de mătase, de bumbac etc., asemănătoare cu catifeaua, dar mai groasă decât aceasta și cu firul mai lung” (DEXI, p. 1490). În aceste situații, stabilirea opozițiilor prin definiția semică este dificil de realizat. Și mai complicate sunt cazurile în care unui termen i se oferă sinonimul. Atunci trebuie evidențiate toate datele definiției lexicografice sau enciclopedice, referitoare la etimologie, perioada apariției etc. De exemplu, pentru următoarele noțiuni este menționat echivalentul *muselină*: *milino* „pânză de in foarte subțire; < fr. milinon” (DEXI, p. 1155); *tarlatan* (înv.) „țesătură fină de bumbac, subțire, de culoare deschisă; < fr. tarlatane, germ. Tarlatan” (DEXI, p. 1982); *tulpan* „pânză de bumbac, de lână sau de mătase, foarte subțire și străvezie, < ngr. τουλπάκι” (DEXI, p. 2080)

În cadrul fiecărei subgrupe de materiale este valorificat fiecare sem ce poate stabili diferența. Acesta poate fi un adjectiv, ce aduce informații despre calitatea sau un substantiv ce vizează utilizarea: *finet* „țesătură de bumbac pufoasă, din care se confecționează îmbrăcăminte, în special obiecte de lenjerie” (DEXI, p. 733), [„țesătură” + „bumbac” + „pufoasă” + „lenjerie”]; *frotir* „țesătură specială de bumbac, având proprietatea de a absorbi apa, care este folosită în special pentru prosoape, halate de baie etc.” (DEXI, p. 768), [„țesătură” + „bumbac” + „absorbantă”]; *fetru* „pâslă presată și înțeliată, obținută din lână sau din păr de animale, care este folosită în special la confecționarea pălăriilor” (DEXI, p. 725), [„material” + „lână” + „pălării”]; *gabardină* „stofă fină de lână, cu pronunțate nervuri oblice în țesătură, pe ambele fețe” (DEXI, p. 779), [„material” + „lână” + „dungi”].

Nici definițiile lexicale nu surprind toate elementele diferențiatore, cu atât mai puțin cea semică, iar operația inversă, de a pleca de la o analiză semică și de a încerca să stabilim referentul, nu se poate realiza. Astfel, următoarea schemă [„țesătură” + „lucioasă” + „mătase”] comportă mai multe noțiuni: *atlaz*, *levantină*, *lustrin*, *moar*, *satin*, *tafta*.

Mult mai ușor de stabilit opoziții este în cadrul câmpului lexico-semantic al utilajelor din industria textilă. Majoritatea unităților lexicale din această grupă este formată din sintagme compuse din cuvântul *mașină* și un alt element ce îi specifică utilitatea, variabilele corespunzătoare diferenței specifice fiind clare: *mașină pentru dantele/ mașină pentru fabricat tul*; *mașină de texturat/ mașină de bobinat*; *mașină de egrenat/ mașină de depănat*; *mașină de mercerizat/ mașină de gofrare* etc. Alte denumiri sunt constituite numai dintr-un lexem: *bătător*, *calandru*, *cardă*, *defibrator*, *destrământor*, *extruder*, *flaier*, *fulard*, *gherghef*, *hașpel*, *laminor*, *piuă*, *selfactor*, *urzitor*.

În acest microsistem sunt situații în care cele două moduri de definire, lexicală și semică, se suprapun: *leviatan* „mașină de spălat lână” (DEXI, 1040); [„mașină” + „spălat” + „lână”]. Rolul contextului este esențial, acest termen fiind polisemantic. Cele două tipuri de definiții coincid, pentru că ele conțin numai semele esențiale. În schimb, în lucrarea tehnică specifică domeniului, găsim o explicație enciclopedică reunind o serie de seme secundare, irelevante pentru asimilarea unui concept și care nu ar putea fi transpuse într-o schemă: „mașină pentru spălarea lânii, care imită spălarea manuală, inventată în anul 1863 – 1864 de către Melen și Rye Kaiverx din Verviers” (DEȘT-TEX, p. 745).

Importantă pentru înțelegerea terminologiei române ca element component al sistemul lingvistic internațional este și compararea unui câmp semantic în diferite limbi. Dacă analizăm câțiva termeni din clasa paradigmatică a metrialelor textile, observăm că denumirile și definițiile sunt asemănătoare: *pluș* „țesătură de lână, de mătase, de bumbac etc., asemănătoare cu catifeaua, dar mai groasă decât aceasta și cu firul mai lung, folosită mai ales în tapițerie” (DEXI, p. 1490),

Plüsch (germană, DPST, p. 358) „șesătură în formă de catifeea, de obicei țesută din bumbac”⁹; *peluche* (franceză, DPST, p. 616) „stofă de lână, de mătase sau de bumbac, prezentând pe o față păr mățos și strălucitor mai lung și mai puțin strâns decât catifeaua cu care se aseamănă, și care se utilizează în tapițerie, în confecționarea de jucării în formă de animale”¹⁰; *plush* (engleză, DPST, p. 144) „pânză moale, cu o suprafață ca blana scurtă, utilizată pentru acoperirea mobilierului”¹¹; *плюш* (rusă, DPST, p. 1126) „șesătură moale, din mătase, lână sau bumbac, acoperită cu fire. Materialul este folosit pentru confecționarea articolelor de îmbrăcăminte, realizând draperii, costume de scenă și mobilier tapițat”¹². Descrierea franceză a noțiunii comportă câteva seme în plus referitoare la utilitate, elemente ce par relevante în epoca actuală în civilizația respectivă: *jucării în formă de animale*.

Limbajul tehnic românesc a fost puternic influențat de limba franceză, iar compararea numai a câmpului materialelor textile în cele două limbi ilustrează această înrâurire. Majoritatea lexemelor au fost preluate din cultura franceză, termenii existând în cele două limbaje: *brocart/ brocart, calico/ calicot, canava/ canevas, crep/ crêpe, crepon/ crépon, percal/ percalles, poplin/ popeline, satin/ satin, serj/ serge, tafta/ tafettas, tul/ tulle, velur/ velours* etc. Câmpul lexico-semantic al țesăturilor franțuzești este mult mai bogat decât cel românesc, fapt ce ilustrează gradul ridicat de dezvoltare al civilizației poporului galic. O serie de termeni nu se regăsesc în clasa țesăturilor românești, realitățile denumite nu au pătruns în teritoriul autohton sau au dispărut: *adatis, aïda, amazone, bâche, bengaline, bolivards, bourge, burat, cadise, cambrai, camelin, camocas, chite, coutil, creas, damaras, damas en dorure (damasc aurit), damas d'église (damasc pentru biserică), damas économique (damasc economic), damasquin, droguet, duchesse (ducesă), duffel, faille, falie grijn, florence, florentine, foulardine, futaine, genuacord, gevrine, gingham, givrine, grisette, haïtienne, helvetia, himalaya, limousine, marocain, ninon, opal, orléans, pékin, pilou, rabane, silésienne, tennis, thibaude, treillis, tripe, valenciennes, veloutine*¹³ etc.

4. Concluzii

Constituirea câmpurilor lexico-semantice din cadrul terminologiei textile are un rol esențial în priceperea și însușirea sensului fiecărui termen. Degajarea elementelor semantice componente, stabilirea semelor comune și a celor variabile, ordonarea lor în funcție de raportul realizat au drept consecință o bună lectură a definițiilor. Termenii specializați au nevoie de o prezentare riguroasă ce elimină ambiguitățile, dar analiza semică realizează mai mult de atât, facilitează accesibilizarea limbajului tehnic. Foarte multe lexeme ce aparțin lexicului textil sunt explicate și „democratizate”, pătrunzând în limba comună.

Stabilirea câmpurilor semantice și prezentarea lor vorbitorilor pentru a fi însușite urmărește îmbogățirea vocabularii indivizilor, dezvoltarea operațiilor intelectuale de analiză și sinteză, lexicul fiind perceput ca un macrosistem care poate fi înțeles și asimilat, dacă este fragmentat corect. Întotdeauna, învățarea pornește de la simplu la complex, de la grupuri semantice mai mici, ce vor fi reunite în sisteme dezvoltate. Utilitatea determinării câmpurilor

⁹ Duden, <https://www.duden.de/rechtschreibung/Pluesch#Bedeutung1>.

¹⁰ Cf. TLFI, [http://stella.atilf.fr/Dendien/scripts/tlfiv5/advanced.exe?8;s=2907845070](http://stella.atilf.fr/Dendien/scripts/tlfiv5/advanced.exe?8;s=2907845070;);

¹¹ <https://dictionary.cambridge.org/dictionary/english/plush>

¹² Cf. Textile. Life, <https://textile.life/fabrics/types/plyush-opisanie-materiala-svojtstva-dostoinstva-i-nedostatki-sovety-po-ispolzovaniyu.html>.

¹³ Cf. *Les Étoffes. Dictionnaire historique*.

lexico-semantice își găsește explicația prin prisma dezvoltării vocabularului cu noțiuni temeinic însușite.

BIBLIOGRAPHY

Bidu-Vrănceanu, Angela, Forăscu, Narcisa, *Limba română contemporană. Lexicul*, București, Humanitas Educațional, 2005.

Grigoriu, Aurelia, Blașcu, Vasile, 2010, *Lexicon de fibre și finisare tehnică*, Iași, Editura Performantica.

Hardouin-Fugier, Elisabeth, Berthod, Bernard, Chavent-Fusaro, Martine, 2005, *Les étoffes. Dictionnaire historique*, Paris, Les Éditions de l'Amateur.

SIGLE

DEXI = Eugenia Dima (coordonator științific), *Dicționarul explicativ ilustrat al limbii române*, Italia, Editura ARC&GUNIVAS, 2007.

DEX - ȘT TEX = Academia Română, Comisia de terminologie pentru științele exacte, *Dicționar explicativ pentru știință și tehnologie. Textile*, București, Editura Academiei Române, Editura Agir, 2006.

DPST = Academia Română, Comisia de terminologie pentru științele exacte, *Dicționar poliglot pentru știință și tehnologie. Textile*, București, Editura Academiei Române, Editura Agir, 2007.

A COGNITIVE LINGUISTIC APPROACH OF DAILY POETRY LANGUAGE

Mariana Pantaleru (Pascaru)

PhD Student, "Lucian Blaga" University of Sibiu

Abstract: Cognitive linguistic is not only a theory of the language but also a flexible framework which states that defining a category is rather to describe some of its main constituents. The study of cognitive linguistic relies on the meaning as basic instrument in organizing and processing of the information. Still, this topic is not the principal aim of the paper. Meaning is not just a objective reflection of the world but also a modality to shape that world. We are going to refer at the way Andrei Bodiou's daily poetry places the biographic self both into the concrete reality and the projected one, by reflecting experience along with other forms of knowledge into the language. That is, the poet is not only a biological creature but also a social and cultural one. The designations he refers to can be restricted or extended in relation with the two prior aspects. Language as seen by cognitive linguists, is a structured meaning potential sensitive to contextual effects. The regular pattern called image schema occurs in conceptual metaphors in which containment is the source domain for different target domains such as: time, space, temperature, love and so on.

Keywords: the daily poetry, cognitive reality of image schema, frames, domains, linguistic meaning.

Pentru lingvistica cognitivă, limbajul în ansamblul său constituie o rețea conceptuală¹, un cadru flexibil care pune în lumină ideea că definirea unei categorii nu constă atât în formularea unei definiții abstracte, cât în descrierea principalilor săi formanți. Acest articol, parte a cercetării doctorale *Rețele ale limbajului. Andrei Bodiou – existența ca mod de poezie*, prezintă modul cum se structurează câteva dintre caracteristicile categorizării limbajului natural, conceptul de activitate cognitivă și creativă a limbajului prin raportare la ideea că „actul lingvistic nu este și nu poate să fie creație în totalitatea lui (...), ci se structurează pe modelul actelor lingvistice anterioare. Dar prin aceasta nu se elimină caracterul creator al limbajului, pentru că nici re-crearea nu e altceva decât o formă particulară a creației.”² Din punct de vedere terminologic, ideea de bază în studiul lingvisticii cognitive o reprezintă faptul că limbajul înseamnă înțeles. Totuși lingvistica cognitivă nu este o abordare centrată exclusiv pe înțeles „un instrument pentru organizarea, procesarea și transformarea informației”³. Semantica formală, la rândul ei, are în vedere aceeași direcție, însă scopul nostru este de puncta ceea ce este specific abordării cognitive a limbajului. Înțelesul nu e doar o reflexie obiectivă a lumii, ci se poate observa că devine o modalitate de a contura această lume. Evident, dimensionarea ei reprezintă o perspectivă, nu doar ca spațializare a punctului de vedere pe care emițătorul îl are, ci din multe alte perspective pe care vom încerca să le analizăm. Trebuie avut în vedere și că receptarea „nu se reduce la stadiul strict perceptiv (căci semnificația nu este impersonală, strict denotativă),

¹Apud *The Oxford Handbook of Cognitive Linguistics* edited by Dirk Geeraerts and Hubert Kuyckens, Oxford University Press p. 509.

² Radu Drăgulescu, *Lingvistica generală*, Editura Universității Lucian Blaga Sibiu, 2015, p. 106.

³ Ibidem, p. 30.

extinzându-se la acceptarea manifestării actului de limbaj și la *sesizarea* adevăratei valori semnificative. Înțelegerea depășește receptarea expresiei propriu-zise pentru că se raportează la întreaga personalitate a emițătorului.”⁴

Fără îndoială că înțelesul se schimbă odată cu redimensionarea coordonatelor lumii, iar experiențele și modificările cotidianului cer la rândul lor adaptarea categoriilor semantice la transformările de circumstanță. Plecând de la premisa că înțelesul e modul în care relaționăm cu lumea, devine clar ca ființa e implicată în totalitate. Înțelesul pe care îl construim în și prin limbaj reflectă experiențele noastre și nu rămâne separat de alte forme de cunoaștere a lumii pe care le avem. Există cel puțin două direcții ale acestei accepții largite asupra înțelesului lingvistic raportat la experiență. Pe de o parte, natura organică a omului influențează experiențele pe care acesta le are cu lumea, iar ele se reflectă în limbaj. Dacă ne raportăm la a privi un cadru, deicticele spațio-temporale sunt cel mai simplu exemplu de a înțelege perspectivele pe care le avem pentru a conceptualiza o scenă pe care o privim. Orientarea spațială a emitentului definește limitele posturii sau ale privirii sale. Pe de altă parte, omul nu este doar o ființă biologică, ci și una culturală, respectiv socială. Limbajul, ca atare, va cuprinde experiențele culturale și istorice, iar desemnările la care un vorbitor face referire pot fi restrânse ori extinse în raport cu deschiderea pe care o are din acest punct de vedere.

Principalele aspecte referitoare la înțeles ale lingvisticii cognitive includ caracteristicile structurale ale categorizării limbajului natural – polisemia sistematică, modele cognitive, proiecțiile mentale și metafora; principiile funcționale ale organizării lingvistice (iconicitatea); interacțiunea conceptuală dintre semantică și sintaxă, studiată de gramatica cognitivă, fundamentele pragmatice și exponențiale ale limbajului formal.

Axarea pe ceea ce oamenii găsesc reprezentativ din punct de vedere al înțelesului presupune investigarea formei din punct de vedere cognitiv, fizic și social. Din această perspectivă, lingvistica cognitivă⁵ a dezvoltat teoria categorizării radiale pusă în relație atât cu aspectele de tip psihologic, cât și cu diferite exemple de tip lingvistic. Creierul uman nu procesează informații într-un mod nonimaginativ, ci menține tipologia imaginilor la nivel perceptual re-prezentându-le gradual prin detalii spațiale și imagistice. O astfel de constatare a dus la formularea imaginilor schematice a căror topologie⁶ pune la dispoziție legăturile dintre diferitele prototipuri prezente în categoriile radiale și motivând trecerile dintr-un domeniu în altul în sistematizarea metaforelor conceptuale.

Poezia realului deschide textul poetic direcției rostirii și instaurează concretul lumii drept reper al ancorării ființei în mundan. Poetica lui Bodiou reabilitează denotația într-un discurs axat pe individualitatea, mai ales biografică, a poetului. Ea înregistrează momentul viu al vieții prin contactul direct cu „concretețea polimorfă a existenței”.⁷

Plasarea insistentă a acestui eu în centrul discursului reorganizează datele realului în virtutea percepțiilor pe care el le are despre lumea înconjurătoare. Lumea nu este doar cea care se vede ci cea care se percepe, într-o curgere haotică „fosile tablouri cu sfinxuri și piramidele

⁴Drăgulescu, Radu, *Teoriile psiholingvistice ale comunicării*, în *Annales Universitatis Apulensis*, Series Philologica, 9, tom 1, Alba Iulia, 2008, p.139.

⁵Apud *The Oxford Handbook of Cognitive Linguistics* edited by Dirk Geeraerts and Hubert Kuyckens, Oxford University Press p. 53.

⁶ Cf. *Dicționarului enciclopedic*, Cartier, 2001; „topologie - structură care se definește pe o mulțime de puncte (numită spațiu) cu ajutorul unei familii de părți a acesteia, având următoarele proprietăți: a) reunirea unui număr oarecare de elemente ale familiei este un element din familie; b) intersecția unui număr finit de elemente ale familiei este un element din familie; c) spațiul întreg și mulțimea vidă aparțin familiei.

⁷ Nicolae Leahu, *Autohtonizarea postmodernismului în volumul Poezia generației '80*, p. 83.

templul Luxor insula Philae/mormântul lui Kirus templul Minervei de la Egina”⁸, exasperantă „În mijlocul curții era o chiuvetă albă./ Lângă ea doi muncitori beau bere./ Imaginea se închidea între valuri de plumb./ De pe deal curgea un râu gălbui.”⁹, banală „Trec prin orașul meu fără/ Să cobor în gară/ Merg spre Sibiu nu cobor”¹⁰, prozaică. „Plinătatea lucid-sentimentală a ființei umane”¹¹ de-mitizează marile teme și confirmă o ambiguitate ludică în sensul, mai degrabă, al polisemiei și vagului. Poemul inventariază obiecte, chipuri, scene într-un mod care rămâne uman prin dramatismul captării de imagine pe care subiectul emitent o înregistrează mental.

Mișcarea eului într-un univers mundan este o rutină care presupune coordonarea unor acte multiple de percepție, de mișcare și de conceptualizare. Tocmai aceste activități cotidiene dezvăluie trăsăturile bazale ale limbajului și ale gândirii umane. Fundamentul conceptului de schemă imagistică se regăsește în teoria metaforei conceptuale a lui Lakoff și Johnson. Schema imagistică este concentrarea descriptivă a experienței bazate pe percepție, în scopul de a configura structura spațială într-o structură conceptuală. Ele se comportă ca „filtre” ale experiențelor spațiale și temporale. Aceste experiențe filtrate sunt considerate în lingvistica cognitivă aspectul bazal în structurarea cunoașterii și a gândirii despre lume. În speță, gestul surprins ca parcurs în derulare „Apoi poetul s-a întors pe burtă/ Cu brațele acoperindu-și ochii”¹² poate fi grupat conceptual cu un număr de aspecte semnificativ nerelaționate prin raportare la aceeași structură schematic-imagistică.

Trebuie specificat că schemele imagistice nu sunt nici imagini, nici scheme, în sensul cunoscut al termenilor. Pentru Kant¹³, schemele sunt structuri ale imaginației, iar imaginația este facultatea mintală care intermediază toate judecățile; prin urmare, ea este cea care sintetizează diferite moduri de reprezentare (percepte senzoriale, imagini) în concepte. Schema kantiană este o structura a imaginației care se regăsește în fiecare individ, dar care este ireductibilă la un conținut conceptual sau propozițional. Analizând accepția kantiană asupra imaginației, așa cum apare în prima ediție a „Criticii rațiunii pure”¹⁴, Umberto Eco admite că „imaginația îi oferă o schemă intelectului, pentru ca acesta să o poată aplica intuiției”¹⁵. Imaginația este așadar, „reproducătoare”¹⁶ în cazul în care reprezentarea unui obiect există fără prezența sa în intuiție sau e „productivă”¹⁷ având capacitatea de a figura. Pentru acest din urmă tip, un concept empiric precum lupa se poate gândi pur geometric drept un cerc a cărui proprietate este de a mări o imagine: „S-o urmărești mai departe/Pe baba care citește cu lupa /<<Der Standard>> articol de articol , articol de articol”¹⁸. Chiar dacă lupa figurează ideea de cerc „schema nu e totuși imagine”¹⁹ ea „se propune ca o regulă pentru a construi în orice situație o figură”²⁰, o structură care să ne permită omogenizarea conceptului de unitate și realitate.

⁸ Andrei Bodi, *Aproape remix al lui Andrei Bodi după o notă de Constantin Călin* în volumul *Oameni obosiți*, p. 52.

⁹ Andrei Bodi, *oameni și pălării* în volumul *Cursa de 24 de ore*, p. 46.

¹⁰ Andrei Bodi, *Brașov Tranzit* în volumul *Oameni obosiți*, p. 68

¹¹ Nicolae Leahu, *Autohtonizarea postmodernismului* în volumul *Poezia generației '80*, p. 84

¹² Andrei Bodi, *Pe plajă cu poetul Grigore Vieru* în volumul *Oameni obosiți*, p. 39

¹³ Umberto Eco, *Schema*, în volumul *Kant și ornitorincul*, p. 84-85.

¹⁴ Ibidem.

¹⁵ Ibidem.

¹⁶ Ibidem.

¹⁷ Ibidem.

¹⁸ Andrei Bodi, *Viena copiilor (III)* în volumul *Firul alb*, p. 36

¹⁹ Umberto Eco, *Op. cit.*, p. 85.

²⁰ Ibidem, p. 86.

Schema kantiană este o succesiune de instrucțiuni prin care se construiește o imagine. Cert este că mintea umană proiectează imagini mentale în orice moment, iar pentru lingvistica cognitivă, imaginea implică percepția în toate etapele conceptualizării. Chiar conceptele abstracte sunt generate de reprezentările perceptuale ale diferitelor câmpuri: vizuale, auditive, motorii, olfactive sau tactile. Astfel, imaginile sunt reprezentări analoge ale activităților sau obiectelor specifice, proiecții în care fiecare om poate aduce sau încadra experiențe noi. Conchizând, schemele se definesc drept structuri fixe pe baza cărora se ordonează informații specifice, iar imaginile sunt reprezentări ale unor tipare specifice având proprietatea de a fi redată schematic. Imaginile schematice nu sunt nici specifice, nici fixe, în ciuda faptului că prezintă ambele caracteristici. Ele au caracteristici topologice, și sunt modele preconceptuale și primare folosite pentru structurarea gândirii în anumite contexte. Johnson²¹ stabilește ca cele mai importante imagini schematice următoarele: CONȚINUT, CONTRAFORȚĂ, ȚINTĂ, ATRACȚIE, PARTE-ÎNTREG, CENTRU-PERIFERIE, CENTRU-PERIFERIE, LEGĂTURĂ, PARCURS, MIȘCARE, PROCES, SUPRAFAȚĂ, OBIECT, COLECȚIE. Analizând, o conceptualizare complexă a rutinei din poemul „Când se ia curentul”²², putem configura următorul profil imagistic-schematic BLOCAJ-CICLU-LEGĂTURĂ-PARCURS-CONTACT-CONSTRÂNGERE „Din când în când se ia curentul. / Ne amintim atunci de vremea/ Prea târziu Împușcatului./ Ascultăm cum se dezgheață frigiderul privim/Cum coboară gradele în termometru./ Așteptăm. Sau coborâm în pizzerie și întrebăm/Dacă au sunat ei.” (...) Suntem captivii casnici: un bărbat/O femeie un copil într-un bloc vechi/Dup-o ușă de lemn”.

Lakoff²³ identifică patru tipuri de transformări primare ale imaginii schematice, conform conceptualizării pe care omul o poate face.

1. Focalizarea de tip parcurs-punct final presupune un demers de tip dinamic pe care un obiect îl parcurge pentru a ajunge într-un punct de repaus.
2. Multiplex-masă se bazează pe imaginarea unei clase de obiecte pe care, odată ce ne îndepărtăm de ele, le percepem drept o masă omogenă. Refacerea traseului și apropierea de obiecte le individualizează în cadrul grupului.
3. Traectoria care traversează mental calea parcursă de un obiect în mișcare.
4. Supraimpunerea, exemplificată prin proiecția unui cub mic și a unei sfere mari, ale căror dimensiuni le putem modifica mental succesiv, astfel încât să încapă sfera în cubul mărit ori cubul în sfera mărită.

Să punem în discuție aceste transformări din punctul de vedere al rutinei din poezia lui Bodi, anterior citată. Absența curentului electric produce un blocaj care presupune o cale de remediere, prin simpla așteptare ca acesta să revină ori prin deplasarea către pizzerie „să întrebăm/ dacă au sunat ei”²⁴. Prima ipostază proiectată, cea a inevitabilei așteptări, implică o legătură cu un ciclu de evenimente asociate mental cu „vremea/prea târziu Împușcatului”²⁵, când

²¹ Mark Johnson, *Metaphorical Projections of Image Schemata*, in volumul *The body in the mind: The Bodily Basis of Meaning, Imagination, and Reason*, p. 126.

²² Andrei Bodi, în volumul *Firul alb*, p. 54

²³ George Lakoff, *Chaining within Categories: The case of over*, în volumul *Women, Fire and Dangerous Things*, p. 443.

²⁴ Andrei Bodi, *Când se ia curentul* în volumul *Firul alb*, p. 54

²⁵ Ibidem

gradele din termometru erau scăzute, iar frigiderul se dezgheța zgomotos. Cea de-a doua situație, implică un punct de întâmpinare a unei rezistențe sau a găsirii unui mijloc de deplasare cum ar fi coborârea unor trepte sau folosirea liftului. A intra în pizzerie să întrebi presupune a vedea o clasă de obiecte, persoane asociate scopului aceluși loc, iar îndepărtarea de acesta implică proiectarea spațiului ca masă omogenă care se sustrage individualizării. Evident, traiectoria este o transformare bazată pe actualizarea traseului casă-pizzerie. În cele din urmă, transformarea de tip supraimpunere este o modalitate prin care mintea înregistrează organizarea de tip figură-bază, asimetria și dependența. În situația expusă, funcționează prin vizualizarea, proiectarea mentală a claustrării casnice: „Suntem captivii casnici: un bărbat/o femeie un copil într-un bloc vechi/Dup-o ușă de lemn”²⁶. Așadar, în aceste ipostaze, transformările schematic-imagistice surprind proprietățile dinamice ale unor activități dintr-o experiență a cotidianului anost care devine o rutină în mișcare.

Chiar dacă schemele imagistice sunt derivate din procese perceptuale și motorii, nu sunt ele însele procese senzorio-motorii²⁷. Spre deosebire de noțiunea tradițională de schemă, care le consideră structuri evenimentțiale conceptuale²⁸, pentru lingviștii cognitiști ele sunt, prin natura lor, imaginative și funcționează ca structuri organizate ale experienței de tip corporal-dinamic. Ele pot fi ilustrate, din punct de vedere al structurii interne, prin metaforă, având ca referință schema BALANȚEI propusă de Johnson²⁹. Recurgând la această asociere, el vede metafora drept o problemă de proiecție și cartare de-a lungul mai multor domenii activate în structurarea experiențelor. Lingvistul apreciază că, deși nu ne gândim aproape niciodată la natura și la înțelesul *balanței*, ea păstrează experiența noastră fizică drept un tot coerent investit cu însemnătate.

Realizăm acest aspect abia când avem a face cu experiențe care presupun echilibrul sau pierderea acestuia. Imaginea schematică de tip BALANȚĂ e metaforic generată într-un număr mare de domenii abstracte ale experienței (stări psihologice, relații sau sisteme formale). Fiecare imagine schematică are o logică internă care determină rolul pe care schemele îl au în structurarea diferitelor concepte și tipare ale gândirii. Langacker³⁰ afirmă „all grammatical structures are meaningful, however schematic”. Pentru a fi considerat drept aspect gramatical aparținând gramaticii cognitive, un cuvânt trebuie să îndeplinească cerința de conținut a unei structuri simbolice, care include o componentă fonetică și una semantică, relații de categorizare specifice pentru integrarea acestor componente cu alte structuri și scheme, pentru extinderea lor în domenii diferite, de obicei abstracte. De exemplu, prepoziția „de la” e o structură simbolică a cărei corespondență semantică a fost schematizată, astfel încât să poată fi extinsă de-a lungul mai multor domenii conceptuale. Sensul acestei prepoziții este originar în componentul imagine schematică SURSĂ și rezidă în schema SURSĂ-PARCURS-SCOP, orientând atenția către o entitate. Secvența poetică „Alunecă de la ușa albă/ La geam și înapoi.”³¹ desemnează „ușa albă” drept sursă de pornire către o destinație reprezentată de geam.

²⁶ Ibidem

²⁷ Apud *The Oxford Handbook of Cognitive Linguistics* edited by Dirk Geeraerts and Hubert Kuyckens, Oxford University Press p. 225.

²⁸ Mark Johnson, *Op. cit.*, p. 30.

²⁹ Ibidem, p. 74.

³⁰ Apud *The Oxford Handbook of Cognitive Linguistics* edited by Dirk Geeraerts and Hubert Kuyckens, Oxford University Press p. 218.

³¹ Andrei Bodi, *Depresivi. Nevrotici* în volumul *Firul alb*, p. 19.

³¹ Ibidem.

Schema imagistică este un instrument viabil în ceea ce privește critica literară și analiza textuală, cu referire la ceea ce presupune creativitatea lingvistică atât în cazul limbajului cotidian cât și al celui artistic. În articolul „Language is a virus”³², Turner analizează metafora din titlu invocând Principiul Invarianței Cognitive. El pornește de la ideea că noțiunea de Natură a lucrurilor se bazează pe faptul că trăsăturile pe care le are o formă de existență conduc la modul cum ea se comportă. Prin termenul de *existență*, Turner nu înțelege doar comportamentul intențional, ci și felul în care inanimatele sau chiar formele insubstanțiale ale existenței se consideră ca funcționând. Ceea ce înțelegem ca acțiune împotriva naturii sale se bazează pe noțiunea că o persoană are caracteristici predominante în maniera firească de a se comporta.

Principiul Invarianței Cognitive este definit din două perspective. Prima aparține lui Lakoff³³ care considera cartarea metaforică păstrătoare a topologiei cognitive a domeniului sursă, iar ce a de-a doua, lui Turner³⁴ care precizează că: “In metaphor, we are constrained not to violate the image-schematic structure of the target”. Ambii au în vedere structura schematică imagistică drept aspect care constrânge cartarea metaforică prin informația reprezentată între cele două modele cognitive idealizate: domeniul-sursă și domeniul-conținut. Acesta funcționează ca limitator al metaforei referitoare la formele de experiență pe care le avem și la modul cum ele ne structurează gândirea.

Există cinci modalități prin care experimentăm imaginile: vizual, auditiv, olfactiv, tactil etc. Niciuna dintre acestea nu este unică și împarte structura ei constitutivă cu alte imagini înrudite. Așa cum avem o imagine abstractă formată pentru un țipăt, în același mod identificăm un concept abstract precum fonemul, în baza unei imagini schematice pe care o deținem despre acesta. SCHEMA VERTICALITĂȚII se formează de exemplu din tendința noastră de a opera cu orientarea SUS/JOS în viața cotidiană, raportându-ne la perceperea imaginii unui copac, la ascensiunea cu liftul sau pe o scară. Prin această structurare a experienței noastre într-un tipar dinamic și recurent al interacțiunilor perceptuale se definește, din perspectiva lui Mark Johnson³⁵, imaginea schematică. Cele mai importante imagini schematice sunt cele care se construiesc pe simțul spațialității. Ele includ nu doar imaginea schematică a verticalității, ci și parcursul de la o sursă către o țintă, un conținut, o mișcare înainte/înapoi ș.a.m.d. El pornește de la accepția lui Kant care consideră schema drept o structură intuitivă spontană nonpropozițională. Natura imaginativ-intuitivă a acesteia o plasează între abstract și concret și o descrie drept tipar experiențial care structurează imaginile mentale. Ea e emergența experienței sensibile în lume și funcționează ca principiu ordonator al experienței, din punct de vedere preconceptual.

Lakoff³⁶ atribuie schemei imagistice funcția de model cognitiv idealizat pe care îl descrie în termenii a patru principii structurante: structura propozițională (spre deosebire de Johnson, a cărui accepție atribuie schemei trăsătura nonpropozițională), o structură de schemă imagistică, cartare metonimică și metaforică. Fiecare model cognitiv idealizat structurează un spațiu mental, așa cum îl descrie Fauconier. Conceptul acestuia de „cadru” este exemplificat de Lakoff prin denumirea unei zile a săptămânii. El precizează că putem defini orice zi a săptămânii doar în relație cu un model cognitiv idealizat, acela care include „the natural cycle defined by the

³² Mark Turner, *Language is a virus. Poetics today* 13:4,1992, pag. 725-736.

³³ G. Lakoff, *The invariance hypothesis: is abstract reason based on image schemas?*, în *Cognitive linguistics*, an I (1990), nr.1, p. 54.

³⁴ Mark Turner, *Op. cit.*, p. 729.

³⁵ Mark Johnson, *Op. cit.*, pag. XIV

³⁶ G. Lakoff, *Women, fire, and dangerous things: What categories reveal about the mind*. Chicago: University of Chicago Press, 1987, p.68.

movement of the sun”³⁷. În modelul idealizat, săptămâna este un întreg care conține șapte părți organizate într-o secvență lineară. Fiecare dintre aceste părți se numește zi și are un nume creat de ființa umană. Astfel, schema imagistică reflectă o cunoaștere metasemică prin care percepțiile sunt organizate în structuri coerente ale existenței. Pentru semantica integrală, schemele imagistice țin de modul în care noi dispunem de cunoașterea lucrurilor, a realității “normale”. Imaginea pe care ele o generează în plan scheuologic este o „structură gestaltică asociată contribuției cunoașterii lucrurilor la activitatea vorbirii”³⁸.

Revenind la Principiul Invarianței Cognitive aplicabil metaforei, descoperim ca Turner³⁹ expune cum se aplică limitările doar în cazul unei imagini. Astfel, în cartarea metaforică a unei imagini într-o alta suntem limitați la a nu încălca structura schematică a imaginii sursă. Să aplicăm teoria pe următoarea secvență poetică: “Băiatul cu riduri în jurul ochilor. /Cu alge/ crescute pe retină cu trup de pasăre”⁴⁰. Ochii mărginiți de riduri ai băiatului sunt o structură limitată interior, care are un exterior și se încadrează în schema stânga-dreapta ca ancorare spațială a obiectului ilustrat. Algele crescute pe retină reprezintă o structură de adiacență a unor părți privite ca detalii ale imaginii schematice care le ordonează. Ele constituie structura schematic-imagistică a imaginii țintă și suntem restricționați la a o schimba când cartăm trupul de pasăre în ea. De asemenea, imaginile schematice pot structura concepte ca: timpul “Ziua a fost foarte scurtă./ Și noaptea a fost foarte scurtă”⁴¹, derularea evenimentelor în timp „am trecut prin centru să cumpăr țigări am/intrat într-o plăcintărie a trecut și ianuarie”⁴² sau relațiile de tip cauzal „Există mai multe feluri de a-ți/arăta indiferența./ De exemplu să te strâmbi în mijlocul unei/ ședințe să fii întrebat dacă ți-e rău.”⁴³ Așadar, ființa umană manifestă preferința pentru a da o formă concretă unor entități lipsite de ea (timpul scurt; durata e o succesiune de locuri concrete în care eul poetic se ipostaziază ca parcurgere a unui traseu).

Dintr-un alt punct de vedere Principiul Invarianței Cognitive implică și distincția dintre nivelul specific și cel generic al informației dintr-o schemă care poate fi exprimat într-o varietate de moduri, pentru că e un concept mental “scheletic”.⁴⁴ Elementele structurale țin de nivelul generic, iar detaliile, de cel specific. În metafora “Camera mea/un hublou prin care îmi urmăresc călătoria.”⁴⁵ Regăsim în termenul metaforic sursă schemele specifice de tipul CĂLĂTORIEI și schemele generice de tipul ACȚIUNII. În mod evident schema CĂLĂTORIEI este o ipostază de nivel specific a schemei de nivel general ACȚIUNE. Sub aspect stilistic, enunțul „nu spune ceea ce pare că spune, el sugerează altceva, dispune de o structură de adâncime, de o intensificare expresivă a semnului lingvistic, generată de prezența unor valori adăugate comunicării ca informație uzuală.”⁴⁶

Turner⁴⁷ stabilește anumiți parametri care pot fi reprezentați de informații de nivel specific, într-o schemă de nivel generic. Câțiva dintre aceștia sunt: categorii ontologice fundamentale (eveniment, acțiune, întreg, stare și situație), aspect ale ființei (trăsături,

³⁷ Ibidem.

³⁸ Eugeniu Coșeriu, *Omul și limbajul său*, 2009, p. 298.

³⁹ Mark Turner, *Op. cit.*, p. 728.

⁴⁰ Andrei Bodi, *marele meu poem de dragoste* în volumul *Cursa de 24 de ore*, p. 12.

⁴¹ Andrei Bodi, *trezirea* în volumul *Cursa de 24 de ore*, p. 23.

⁴² Ibidem p. 25.

⁴³ Andrei Bodi, *Jail-house rock* (II) în volumul *Cursa de 24 de ore*, p. 32.

⁴⁴ Mark Turner, *Op. cit.*, p. 729.

⁴⁵ Andrei Bodi, *319* în volumul *Cursa de 24 de ore*, p. 36.

⁴⁶ Radu Drăgulescu, *Stilistică generală și funcțională*, Editura Universității „Lucian Blaga”, Sibiu, 2000, p. 188.

⁴⁷ Mark Turner, *Op. cit.*, p. 729.

comportament), forma evenimentului (instantaneu sau durativ, singular sau recurent, finalizat sau nefinalizat, entități creatoare, distructive sau conservatoare), relații cauzale, imagini schematice (parcursuri, forțe și legături) și modalizări (abilitate, necesitate, posibilitate și obligație). Structura imaginii schematice este întotdeauna de nivel generic. Termenul secund al metaforizării este CAMERA-HUBLOU. La nivel generic are structura EVENIMENT, iar la nivel specific prezintă detalii referitoare atât la parametrii generici, cât și la cei de nivel inferior „A specific-level schema is lower level; a generic-level schema is higher level”⁴⁸. Prin urmare, EVENIMENTUL ca schemă generică se constituie dintr-o formă care implică o stare continuă, nedeterminată în timp, iar legătură cauzală implică ajungerea la o destinație, în urma căreia instanța își atinge finitudinea ca necesitate, din punct de vedere al modalizării.

Evenimentul ca atare, CAMERA-HUBLOU, permite înțelegerea într-o varietate de raportări, dar, conform Principiul Invarianței Cognitive, toate acestea trebuie încadrate în domeniul sursă CĂLĂTORIA. Astfel, cartarea metaforică este limitată de structura schematică imagistică, ceea ce îl îndepărtează, din perspectivă integralistă⁴⁹, tocmai de la scopul său: creativitate cognitivă. Principiul Invarianței Cognitive își găsește aplicabilitate în interpretarea textemelor⁵⁰, structuri nucleare metaforice de tip convențional, care, pot își pot reactiva capacitatea metaforică la nivel textual și discursiv. Astfel, studiul lor, din punct de vedere al statutului poetic, se bazează pe teoria poeziei discursive⁵¹ conform căreia „sensul poetic ia naștere prin instituirea textual-discursivă a unui nou câmp de referință, pe baza strategiilor dia-, endo-, și epiforice”. Corelarea conținutului cu o expresie anume presupune „a arăta că semnificatului macrosemnului în text îi corespunde o expresie specifică”⁵². Coerența referențială este cea care fixează conceptele și referenții lor, nu ca obiecte ale lumii exterioare ori ca reprezentări ale acestora, ci ca reprezentări mentale pe care noi le avem asupra lor⁵³.

Deși lingvistica cognitivă nu s-a stabilizat încă într-o teorie unică și uniformă, premisele abordării limbajului sub aspect cognitiv implică supoziția că interacțiunea noastră cu lumea e mediată prin structurarea informațiilor la nivel mental. Limbajul este privit ca un depozit al cunoașterii lumii, structurat de categorii de sens reprezentative, care ne ajută să ne confruntăm cu experiențe noi și să păstrăm informații despre cele vechi.

BIBLIOGRAPHY

Dicționarul enciclopedic, Cartier, 2001

The Oxford Handbook of Cognitive Linguistics edited by Dirk Geeraerts and Hubert Kuyckens, Oxford University Press, 2007.

⁴⁸ Ibidem.

⁴⁹ O analiză a modului în care constrângerile impuse de acest principiu ridică justificare semnne de întrebare este propusă de Elena Faur în articolul *The Invariance Principle: A Principle of Semantic Creativity?*, publicat în *The Proceedings of the International Conference Globalization, Intercultural Dialogue and National Identity. Section Language and Discours 1*, Tîrgu-Mureș, 2014, p. 777-789.

⁵⁰ Simina Terian-Dan, *Semantica textemelor românești. Abordare în perspectivă integralistă* (Teză de doctorat), 2010.

⁵¹ Simina Terian-Dan, *Premise pentru o poetică a textemelor. Premises for a Poetics of Textemes*, articol indexat BDD-A23381, Ed. Universității „Petru Maior”, 2013, p.328.

⁵² Radu Drăgulescu, *Op. cit.*, p. 209.

⁵³ O prezentare a acestui concept am făcut-o în articolul *Aspecte ale abordării cognitive a textului*, Revista Transilvania - serie nouă, anul XLVI (CL), nr. 8, 2018, p. 64-69.

- Bodiu, Andrei, *Cursa de 24 ore*, Timișoara, Editura Marineasa, 1994.
- Bodiu, Andrei, *Firul alb*, București, Editura Tracus Arte, 2014.
- Bodiu, Andrei, *Oameni obosiți*, Pitești, Editura Paralela 45, 2008.
- Coșeriu, Eugen, *Omul și limbajul său. Studii de filozofie a limbajului, teorie a limbii și lingvistică generală*, Iași, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”, 2009.
- Drăgulescu, Radu, *Lingvistica generală*, Editura Universității „Lucian Blaga”, Sibiu, 2015.
- Drăgulescu, Radu, *Stilistică generală și funcțională*, Sibiu, Editura Universității „Lucian Blaga”, 2000.
- Drăgulescu, Radu, *Teoriile psiholingvistice ale comunicării*, în *Annales Universitatis Apulensis*, Series Philologica, 9, tom 1, Alba Iulia, 2008, p.137-142.
- Faur, Elena, în articolul *The Invariance Principle: A Principle of Semantic Creativity?*, publicat în *The Proceedings of the International Conference Globalization, Intercultural Dialogue and National Identity. Section Language and Discours 1*, Tîrgu-Mureș, 2014, p. 777-789.
- Eco, Umberto, *Kant și ornitorincul, ediția a III-a, Polirom, 2017*
- Johnson, Mark, *The Body in the Mind: The Bodily Basis of Meaning, Imagination and Reason*, Chicago, The University of Chicago Press, 1987.
- Lakoff, George, Johnson, Mark, *Metaphors we live by*, Chicago, Chicago University Press, 1980.
- Lakoff, George, *Women, Fire and Dangerous Things*, Chicago University Press, 1987
- Leahu, Nicolae, *Poezia generației '80, ediția a II-a, Editura Cartier, Chișinău, 2015.*
- Pascaru, Mariana, *Aspecte ale abordării cognitive a textului în Revista Transilvania - serie nouă, anul XLVI (CL), nr. 8, 2018, p. 64-69.*
- Terian-Dan, Simina, *Semantica textemelor românești. Abordare în perspectivă integralistă* (Teză de doctorat), 2010.
- Terian-Dan, Simina, *Premise pentru o poetică a textemelor. Premises for a Poetics of Textemes*, articol indexat BDD-A23381, Ed. Universității „Petru Maior”, 2013, p.328.
- Turner, Mark *Languageisavirus. Poetics today* 13:4,1992

FROM METEOROLOGICAL TERMINOLOGY: PRECIPITATIONS

Alina-Florinela Dănilă

PhD Student, University of Craiova

Abstract: This study aims to analyze the meteorological terms grouped around a generic term that designates an essential concept in meteorology, namely precipitation. The lexical family, the lexical field, the syntagms and phrases, the semantic relations created around the term precipitation demonstrate that the term is a common one, easily perceived within a certain sociolinguistic context, considering the two compartments of language, the common vocabulary and the specialized vocabulary.

Keywords: precipitation, etymology, onomasiological category, context, use

Introducere

Din cele mai vechi timpuri, omenirea a fost permanent preocupată să definească și să explice fenomenele naturii, realizând influența majoră pe care factorii naturali și vremea o exercită asupra modului lor de viață. Drept urmare, a apărut și s-a dezvoltat terminologia *meteorologică*. O etapă importantă în dezvoltarea științei terminologice a constituit-o, la mijlocul secolului al XX-lea, lansarea tezei privind complexitatea semantică a termenului, înțeles ca unitate specifică, apartenență la două sisteme: la cel al limbii și la sistemul terminologic al unui domeniu specific. Clasicul științei terminologice A. Reformatski scria că terminologia este „slugă la doi stăpâni: a sistemului lexical și a sistemului de noțiuni științifice”.¹

Pe măsura evoluției științei meteorologice, terminologia ei s-a fixat, stabilitatea depinzând de volumul de comunicare, îmbogățindu-și lexicul specific în ritmul alert impus de explozia tehnologică din a doua jumătate a secolului XX. Odată cu popularizarea ei, termenii trec în domeniul public și pot deveni elemente ale vocabularului uzual.

Meteorologia, privită în ansamblul său, este un vast domeniu de cercetare, reprezentând, în uzul comun, „ramura geofizicii care se ocupă cu studiul proprietăților atmosferei și cu fenomenele care au loc în aceasta” (DEX:626). De asemenea, o lucrare de specialitate, DE², definește conceptul de *meteorologie* astfel: „Știința care studiază proprietățile atmosferei și fenomenele care se petrec în cadrul acesteia. După problemele pe care le studiază, se deosebesc: *m. generală* (cercetează și interpretează ansamblul fenomenelor din atmosferă), *m. sinoptică* (studiază macroprocesele circulației generale a atmosferei, respectiv formarea cicloanelor, fronturilor atmosferice ș.a. și efectuează cercetări, pe baza analizei hărților sinoptice și a informațiilor furnizate de stațiile meteorologice, în scopul elaborării prevederilor de timp), *m. dinamică* (studiază mișcările maselor de aer), *m. fizică atmosferică* (studiază compoziția și structura atmosferică, circulația căldurii și regimul termic din atmosfera și de

¹ Reformatski A. A., *O necotorâh voprosah terminologhii* // Hrestomatia, Moskva, 1994, p.216.

² DE - *Dicționar Enciclopedic*, autor Marcel D. Popa, Alexandru Stănculescu, Gabriel Florin Matei, Anicuța Tudor, Carmen Zgavărdici, Rodica Chiriacescu.

la supr. Pământului), *aerologia* și *climatologia*, *m. agricolă* = disciplină care studiază influențele fenomenelor meteorologice asupra vegetației cultivate, în diferite perioade ale dezvoltării plantelor, *m. spațială* = ansamblu de activități meteorologice care folosesc tehnologie spațială de tipul sateliților meteorologici”. Prima definiție este uzuală, spre deosebire de definiția specializată, în care apare o referire mai clară la conceptul de meteorologie, prin sintagme care evidențiază domeniile implicate și scot în relief caracterul interdisciplinar al domeniului.

Scurt istoric

Din cele mai vechi timpuri, marii înțelepți ai Antichității nu puteau să rămână în afara acestei preocupări pentru vreme, așa că au reflectat asupra problemelor meteo și au formulat diverse opinii, astfel: Anaxagoras a încercat să demonstreze printr-o schemă cum funcționează formarea precipitațiilor, Empedocle vedea fenomenele acestea în mod mai amplu, prin combinarea elementelor fundamentale - aer, foc, apă, pământ, luând naștere diversele forme de precipitații, vântul, ceața, canicula. Aristotel a scris chiar o lucrare în care trata mai multe științe ale pământului - vremea, seismologia, geografia, lucrare de referință pentru omenirea din toate timpurile, *Meteorologia*, în care nota: „Totdeauna vedem căzând apa care a fost ridicată. Chiar dacă nu exact aceeași cantitate de apă vine înapoi într-un an sau într-o anumită perioadă, tot ceea ce a fost ridicat se întoarce”³.

În arealul societății românești, încă de la 1420, în *Cronicile Brașovului* apar referiri la fenomene meteorologice deosebite. Cronicarul moldovean Grigore Ureche ne informează că în anul 1504 au căzut ploi abundente, care au cauzat inundații: „Peste vară au fost ploi grele și puhoai de apă cât s-au făcut multă înecare”⁴. Dimitrie Cantemir, personalitate enciclopedică a poporului român, a abordat în lucrarea sa de căpătâi *Descriptio Moldaviae* și probleme de climă și geografie, ba chiar și hidrologie.

Putem considera că preocuparea științifică și didactică pentru meteorologie pe teritoriul românesc a apărut odată cu introducerea în programa de studii a Școlii Vasluiene din Iași a disciplinei meteorologie, studiindu-se mai ales un manuscris grecesc obținut de la biblioteca mitropoliei.

În 1884, a fost înființat Serviciul Meteorologic al României fiind condus de Ștefan Hepites⁵. După război, în 1946, Nicolae Topor a început să elaboreze pentru prima oară prognoze pe durată lungă. În 1950 au fost instalate radiotelefoane în stațiile meteorologice de munte, făcându-se trecerea la un sistem complex, integrat, de meteorologie. Cercetările în domeniul meteorologic continuă și azi, fiind înlesnite de dezvoltarea fulminantă a tehnicii și a științei.

În arealul lingvistic românesc, au apărut în ultima perioadă valoroase lucrări ce aduc în prim plan analiza detaliată a terminologiei meteorologice, subliniind aici valoarea și complexitatea deosebită a demersului cercetătorilor de a revela o terminologie aflată în plin proces de dezvoltare. Terminologia meteorologică reprezintă obiectul de interes numeroși lingviști, amintind-o aici pe Cristina Florescu, editoarea unui amplu volum intitulat *Terminologia*

³ Aristotel (384-382i.e.n), *Meteorologia*

⁴ Ureche, Grigore *Letopiseșul Țării Moldovei*

⁵ Ștefan C. Hepites, fizician, inginer și meteorolog român, centrul în jurul căruia s-au grupat activitățile lui Hepites a fost *Institutul Meteorologic al României*, pe care l-a organizat și condus între anii 1884–1908.

meteorologică românească a fenomenelor atmosferice (Științific vs. Popular), lucrare consultată orientativ în vederea realizării lucrării de față.⁶

În studiul de față ne vom centra atenția asupra unei ramuri a vastului domeniu al meteorologiei, *precipitațiile*.

Pentru analiză, am selectat un corpus însemnat de termeni din presa românească on-line.

1. Definiții

Termenul *precipitație*, moștenit din latinescul *precipitatio*, *-onis*, definit drept „vapori de apă condensați care cad din atmosferă pe suprafața Pământului sub formă de ploaie, ceață, brumă, zăpadă, grindină” (DEX:839), este parte componentă a numeroase nume din sfera terminologiei meteorologice, în diferite structuri și contexte. La rândul lor, aceste nume sunt unități simple și sintagme.

Unitățile simple sunt desemnate prin:

a.substantive comune: *aversă*, s.f.<fr.averse, „ploaie torențială de scurtă durată”(DEX:77) *burniță*, s.f, „ploaie mărunță și deasă, adesea însoțită de ceață”(DEX:120), *brumă*, s.f.<lat.bruma, „cristale de zăpadă care se formează noaptea (în anotimpurile de tranziție) prin înghețarea vaporilor de apă din atmosferă și care se depun pe plante, pe sol, pe obiecte”(DEX:114), *ceață*, s.f.<lat.caecia, „particule de apă rezultate din vaporizarea apei de pe pământ, aflate în suspensie în atmosferă, la suprafața solului, și care îngreunează vizibilitatea; negură, pâclă”(DEX:158) *grindină*, s.f<E:ml grando-inis, „precipitație atmosferică alcătuită din particule de gheață care au formă de pietricele”, *polei*, s.n., „strat subțire de gheață, continuu și neted, care acoperă uneori porțiuni din suprafața solului, arborii sau obiectele care se află în aer liber și care este format prin înghețarea apei provenite din ploaie sau din topirea zăpezii”(DEX:817), *ploaie*,s.f.<lat.pluvia, „precipitație atmosferică sub formă de picături de apă provenite din condensarea vaporilor din atmosferă”(DEX:809), *rouă*, s.f.<lat.ros, roris, „picături de apă care acoperă dimineața suprafața pământului, obiectele de pe sol, vegetația etc., formate prin condensarea vaporilor de apă din atmosferă în momentul în care temperatura scade până la punctul la care vaporii ajung la saturație”(DEX:936), *ninsoare*, s.f., „faptul de a ninge, cădere a zăpezii”(DEX:695), *omăt*, s.n<sl.ometu, „(pop.) nea, zăpadă” (DEX: 718), *fulguală*,s.f., „ninsoare cu fulgi rari”(DEX:403), *zăpadă*, s.f., „precipitație atmosferică solidă, sub formă de fulgi albi, alcătuiți din cristale de apă înghețată; strat provenit din aglomerarea acestor fulgi, când temperatura solului este sub 0°C”(DEX:1181). După cum se poate observa, în cadrul acestor unități simple, termenul generic *precipitație* este substituit de alți termeni din aceeași sferă semantică. Astfel de nume sunt frecvente în uz. De exemplu: „Meteorologii anunță vreme instabilă, cu *averse* și descărcări electrice, local, îndeosebi după amiaza.”(<https://a1.ro/news/vremea/vremea-15-august-id792465.html/>, 14.08.2018, *Vremea în 15 august*); „Meteorologii au emis sâmbata seara o avertizare cod galben de *ceață* pentru mai multe zone din nouă județe ale țării, dar și pentru municipiul București, fiind anunțată ceață densă ce va scădea vizibilitatea chiar și sub 50 de metri. În unele zone se va semnala, de asemenea, *burnița*.”(<https://www.hotnews.ro/>, 25.11.2017, *Nouă județe și municipiul București, sub cod galben de ceață. În unele zone va apărea și burnița*); „Avem o informare de temperaturi scăzute și brumă, valabilă până joi dimineața. Vom avea vreme foarte rece pentru această data; iar miercuri noapte se va forma brumă.”(<https://stirileprotv.ro/stiri/vremea/>, 10.05.2017, *Informare de temperature scăzute și brumă*); „ANM a emis un cod galben, valabil de luni, ora 18.00, pana marți ora 15.00 prin care

⁶ Florescu, Cristina (edit.), *Terminologia meteorologică românească a fenomenelor atmosferice (Științific vs. Popular)*, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”, Iași, 2015.

atenționează că în 20 de județe vor fi precipitații moderate cantitativ, mai ales sub formă de *lapoviță* și *ninsoare*, strat de *zăpadă* local consistent, *polei* și intensificări ale vântului.”(<https://www.hotnews.ro/>, 19.03.2018, *Cod galben de lapoviță, ninsoare, polei și vânt puternic în aproape jumătate de țară*); „Zilele legumicultorilor pe câmp sunt numărate. După Sfântul Dumitru, cultivatorii de gogoșari așteaptă să cadă bruma și caută să strângă recolta. Deocamdată în Ialomița s-a înregistrat doar ceva *rouă* înghețată din cauza diferențelor de temperatură dintre noapte și zi.”(<https://www.gurailomitei.com/>, 28.10.2008, *Cade bruma*). „Afară se încălzește puțin față de miercuri, însă vremea rămâne rece și iarna începe să-și facă simțită prezența.”(<http://www.ziare.com/>, 17.12.2015, *Cîteva fulguieți ușoare și soare timid*); „Vineri a nins în România pe crestele munților. Pe Valea Prahovei, la cota 2000, fulguiește slab, iar meteorologii au anunțat că precipitațiile se vor intensifica.”(<https://www.b1.ro/>, 06.10.2017, *Prima zăpadă din an. Cît măsoară stratul de omăt de pe Valea Prahovei*); „Administrația Națională de Meteorologie a lansat, miercuri seara, un cod galben de ploi și *grindină*.”(<https://evz.ro/urgie-avertizare-anm-buzau.html/>, 05.07.2018, *VINE URGIA! Va cădea GRINDINĂ*).

Sintagmele au o structură diferită:

a. sintagme bimembre: substantiv (numele generic *precipitație/precipitații*) + adjectiv (determinant): *precipitații abundente, precipitații slabe, precipitații reduse*.

b. sintagme bimembre: substantiv (numele generic *precipitație* este substituit de nume din aceeași sferă semantică) + adjectiv (determinant): *ploaie torențială, ploaie slabă, ninsoare abundentă, ceață densă, ploi sporadice*. De exemplu: „Furtunile s-au abătut din nou deasupra României, majoritatea țării fiind sub cod galben și portocaliu de *ploi torențiale* și *inundații*.”(<http://www.ziare.com/>, 07.07.2018, *România inundată*); „Astăzi, cerul va fi temporar noros și mai ales după-amiază vor fi condiții de *ploaie slabă*.”(<http://www.bucurestifm.ro/>, 05.02.2017, *Condiții de ploaie slabă în București*); „*Ninsoarea* va deveni *abundentă* în Capitală pe parcursul zilei de luni, vântul se va intensifica până la viteze de 60..65 km/h și va fi viscol temporar puternic, potrivit prognozei speciale pentru municipiul București emise de Administrația Națională de Meteorologie (ANM).”(<https://www.dnews.ro/>, 26.02.2018, *Ninsoare abundentă, București*); „Ziua de luni ne-aduce ploi sporadice prin nordul, centrul și estul țării și un vânt cam insistent, cu viteze mai mari la munte, în special pe creste, dar și în sud și centru.”(<https://stirileprotv.ro/>, 02.04.2018, *Ploi sporadice și vânt puternic la munte*); „Administrația Națională de Meteorologie a emis luni o atenționare Cod galben de *precipitații abundente* pentru 23 de județe, valabilă începând de marți, ora 18:00, până miercuri, la ora 9:00.”(<http://www.meteo.ro/>, 04.12.2018, *Cod galben: Precipitații abundente marți și miercuri în 23 de județe*); „Temperaturi ridicate și *precipitații slabe* ca intensitate. Așa arată prognoza meteo pentru următoarele trei luni.”(<https://www.green-report.ro/>, 05.07.2011, *Vară caniculară, cu precipitații reduse*).

Cele mai multe structuri sintagmatice sunt înregistrate în dicționarele de specialitate. De exemplu, în DEM se regăsesc: *ninsoare abundentă*(p.552), *ploaie torențială*(p.636), *precipitații abundente*(p.641).

2.Sensuri

În ultimii ani, ca o consecință firească a utilizării masive a terminologiei meteorologice de către multe grupuri sociale, are loc un proces vast de determinologizare a termenilor din sfera semantică a precipitațiilor, mulți dintre aceștia trecând dincolo de limbajul specializat. Trăind într-o perioadă când orice informație este mediatizată, elementele terminologiilor sunt larg difuzate, iar noi, cititorii, avem acces involuntar la ele. Astăzi, un număr considerabil de termeni

din limbajele specializate au pătruns în limba comună și s-au adaptat atât de profund în lexicul comun, încât nu mai apar drept termenii specializați din dicționare. Această determinologizare sau întrebuițare a termenilor specializați în limbajul uzual, cotidian este numită de Robert Galisson *banalizare lexicală*⁷. În concepția terminologului român, A. Bidu Vranceanu, determinologizarea este un proces gradabil: „transferul termenului în texte și contexte de largă circulație antrenează un proces de determinologizare a sensului specializat în grade diferite”⁸.

Pe baza informațiilor expuse mai sus, vom încerca să analizăm un număr de termeni din sfera semantică a precipitațiilor în contexte diferite și vom urmări procesul de „migrare” semantică și adăugare de conotații noi. Pentru aceasta, am recurs la exemple din diferite domenii, preluate din presă și sursele on-line.

De exemplu, termenul ploaie, din enunțul „Astăzi, cerul va fi temporar noros și mai ales după-amiază vor fi condiții de *ploaie slabă*.”(<http://www.bucurestifm.ro/>, 05.02.2017, *Condiții de ploaie slabă în București*) migrează din domeniul meteorologic în limba comună, mai cu seamă în domeniul culinar, cu sensul figurat „din abundență” (DEX:809); De asemenea, frazeologia creată în jurul acestui termen este bogată: *apă de ploaie*, „o afirmație lipsită de conținut”(DEX:809), *a-și aranja ploile*, „a-și aranja treburile”(DEX:809), ambele expresii fiind folosite în limbajul familiar. Termenul pătrunde și în domeniul astronomic, *ploaie de stele*, cu sensul de „abundență, aglomerare de stele căzătoare venind din aceeași parte a cerului”(DEX:809); Termenul *nins*, forma adjectivală a substantivului *ninsoare*, migrează din lexical specializat, în limba comună, cu sensul figurat de cărunțețe, „a fi nins de ani”(DEX:695).

3. Formarea cuvintelor

În ceea ce privește formarea cuvintelor, mare parte a termenilor sunt formați prin compunere și derivare, derivarea fiind mijlocul de îmbogațire a vocabularului cu grad mai ridicat de productivitate în ceea ce privește termenii din sfera semantică a precipitațiilor. În funcție de tipul compunerii, identificăm termeni formați prin:

a. subordonare atributivă: *precipitații abundente, ninsoare abundantă, ploaie torențială, ploaie slabă, ceață densă*.

Derivarea este reprezentată atât prin sufixe, majoritatea termenilor fiind de fapt substantive obținute prin procedeul derivării progresive sau regresive din verbe.

a. sufixe: *-re: ninsoare, -iță: burniță, -ală: fulguală, -ie: precipitație*.

4. Concluzii

Lucrarea de față a avut drept scop reliefaarea trăsăturilor lexico-semantice ale termenilor meteorologici din sfera semantică a precipitațiilor, termeni pe care îi regăsim în uzul comun actual. După cum se poate observa, pe baza exemplurilor oferite, termenii au multiple întrebuițări, primind multiple conotații, odată ce părăsesc domeniul meteorologic și pătrund în limbajul comun. Numărul însemnat de sintagme creat în cadrul terminologiei meteorologice denotă că

⁷ Galisson, R. Recherche de lexicologie descriptive. Banalisation lexicale. Paris, Nathan, 1978, 432p.

⁸ Bidu-Vranceanu, A. Lexicul specializat în mișcare. De la dicționare la texte.s.l.: Editura Universitatii din Bucuresti, 2007, 266 p.

aceasta este în plin proces de dezvoltare și de utilizare, constituirea acestui sistem terminologic apelând la toate procedeele de îmbogățire a vocabularului. Radiografierea terminologiei meteorologice românești permite evidențierea și observarea mai multor lexeme care intră atât în limbajul specializat, cât și în limbajul comun.

BIBLIOGRAPHY

Aristotel (384-382i.e.n), *Meteorologia*

Ureche, Grigore *Letopisețul Țării Moldovei*

Bidu-Vrănceanu, Angela, *Lexicul specializat în mișcare. De la dicționare la texte*, București, Editura Universității din București, 2007.

DE - *Dicționar Enciclopedic*, autor Marcel D. Popa, Alexandru Stănciulescu, Gabriel Florin Matei, Anicuța Tudor, Carmen Zgavărdici, Rodica Chiriacescu.

DEM=Pîrvu, Constantin, *Dicționarul enciclopedic de mediu, Vol.I-II*, București, Editura Regia Autonomă Monitorul Oficial, 2005.

DEX= Academia Română, *Dicționarul explicativ al limbii române*, ediția a II a, București, Editura Univers Enciclopedic, 1996.

Florescu, Cristina (edit.), *Terminologia meteorologică românească a fenomenelor atmosferice (Științific vs. Popular)*, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”, Iași, 2015.

Galisson, R. *Recherche de lexicologie descriptive. Banalisation lexicale*. Paris, Nathan, 1978.

Reformatski A. A., *O necotorâh voprosah terminologhii // Hrestomatia*, Moskva, 1994.

Surse

<https://a1.ro/news/vremea/vremea-15-august-id792465.html>

<https://www.hotnews.ro>

<https://stirileprotv.ro/stiri/vremea>

<https://www.hotnews.ro/>

<https://www.gurialomitei.com>

<http://www.ziare.com>

<https://www.b1.ro>

<https://evz.ro/urgie-a-vertizare-anm-buzau.html6+>

<http://www.bucurestifm.ro>

<https://www.dcnnews.ro/>

<https://stirileprotv.ro>

<http://www.meteo.ro>

<https://www.green-report.ro>

ECOLOGICAL TERMS IN THE CURRENT MASS MEDIA

Alina-Florinela Dănilă

PhD Student, University of Craiova

Abstract: This study aims to highlight the ecological terms that are frequently used in the mass media, the relations created between them, as well as the multiple uses of these terms in various sociolinguistic contexts. The dynamic development of science and technology in the contemporary world has a particular impact on the development and evolution of the terminological systems of languages. Thus, ecological terminology is constantly changing, being subject to the same processes that belong to the common language, such as: synonymy, antonymy, polysemy, homonymy. The ecological terminological system is an open system that allows new terms to be introduced by various means.

Keywords: ecological terminology, concept, onomasiological category, context, use

Introducere

Încă din vremurile apuse, oamenii și-au dat seama de importanța pe care o au condițiile de mediu asupra organismelor, asupra mediului lor de viață. Drept urmare, a apărut și s-a dezvoltat deosebit de rapid ecologia. Termenul de *ecologie* a fost introdus pentru prima dată în anul 1866 de Ernest Haeckel¹ și este definit drept știință care se ocupă cu studiul relațiilor dintre organisme și ambianța lor, la nivel de individ, populație sau comunitate. Acest termen provine din cuvintele grecești *ecos*, însemnând *casă* și *logos*, *cuvânt*, *știință*²; altfel spus, ecologia este știința care studiază casa organismelor, mediul lor de viață. O altă definiție a acestui termen ne este oferită de academicianul Ion Dediu: „Ecologia este o știință sintetică biologică despre interrelațiile dintre organismele vii și mediul lor de existență”³, prezentându-ni-se aici definiția clasică a disciplinei supusă analizei.

În sfera societății românești, ecologia, știința care studiază relațiile dintre formele de viață și mediu, are o istorie de durată mai scurtă și începe cu Grigore Antipa, strălucit elev a lui E. Haeckel. I-au urmat importanți biologi români, care s-au ocupat de cercetările ecologice: Emil Racoviță, în peșteri, Alexandru Borza, Andrei Popovici-Bâznoșanu⁴. Pentru etapa contemporană, sunt demn de menționat ecologii Bogdan Stugren, în domeniul ecologiei generale, Ioan Puia, Viorel Soran, Dan Șchiopu, Bujor Mănescu, în domeniul ecosistemelor agrare⁵. De asemenea, prof. Eugen A. Pora, I. Popescu-Zeletin, Adriana Murgoci, Nicolae Botnariuc au promovat și încurajat studiile de ecologie în universitate.

Scurt istoric

¹ Ernest Haeckel, în lucrarea *Generelle Morphologie der Organismen*.

² <https://dexonline.ro/definitie/ecologie>

³ Dediu, Ion, *Introducere în ecologie*, Chișinău, Editura Phoenix, 2007.

⁴ Cercetările acestora în domeniul științei ecologice au fost continuate de alte nume sonore, dintre care amintim: Radu Codreanu, Nicolae Sălăgeanu, Eugen Botezat, Traian Ștefureac, Emil Pop, Constantin Moțaș.

⁵ Alături de Victor Giurgiu, Nicolae Doniță, Constantin Bândiu, Nicolae Pașcovici, Radu Ichim, în domeniul economiei forestiere, Mihai Băcescu, în domeniul ecologiei marine.

Pe la sfârșitul anilor '60, lumea a început să devină sensibilă la problemele legate de ecologie și conservarea naturii, în principal datorită degradării accentuate a calității mediului înconjurător. Creșterea interesului pentru ecologie a avut efecte semnificative și asupra învățământului. Dacă până atunci ecologia era considerată o ramură a biologiei, ea s-a impus treptat ca disciplină de sine stătătoare. Ecologia include studiul unor fenomene și procese fizice, chimice, biologice, economice și sociale și creează o punte de legătură între științele naturii, științele sociale și cele economice. În anii '60 și '70 ecologia, dar în special latura militantă a acesteia, ecologismul, s-a impus prin protestele sale, prin refuzul de a accepta dezvoltarea economică necontrolată, cu efect negativ asupra mediului înconjurător. În ultimele decenii, ecologia a evoluat spre conceptul de coevoluție între natură și societatea umană.

Ecologia, ca știință, s-a dezvoltat vertiginos în ultimele decenii și începe să atragă atenția unei categorii vaste de cititori din domeniul științelor naturii, cât și al științelor sociale. Problemele majore care frământă omenirea în prezent, referitor la alimentație, creșterea populației umane, poluare, criza energetică, productivitatea ecosistemelor, protecția și amenajarea mediului, crearea de sisteme ecologice pe navele cosmice, reprezintă doar o parte din preocupările societății contemporane, la care ecologia trebuie să-și spună cuvântul. Educarea maselor, în special a tinerei generații în vederea însușirii unei concepții ecologice unitare a devenit tot mai necesar, datorită creșterii influenței omului asupra naturii, prin dezvoltarea fulminantă a tehnicii. În aceste condiții, renumitul profesor de origine americană David Orr, în lucrarea sa *Earth in mind: on education, environment and the human prospect* afirmă că: „Toată educația este, de fapt, educație ecologică”.⁶

Pe măsura creșterii volumului de cunoștințe, în ecologie, a apărut o terminologie nouă, proprie, cât și o terminologie preluată din alte domenii științifice, dar cu implicații ecologice deosebite. În prim plan, se află termenii din domeniul ecologic referitori la biotopuri, biocenoze, populații ecosisteme, biosferă. În planul doi, se află noțiunile referitoare la protecția, amenajarea și ocrotirea mediului. Urmează apoi, în ordinea importanței lor, termenii din domeniul prevenirii și combaterii poluării mediului, tipuri de poluare și poluanți, cauzele degradării ecosistemelor cu reliefarea legislației în vigoare, a preocupărilor și acțiunilor concrete de protecție a mediului.

O etapă importantă în dezvoltarea științei terminologice a constituit-o, la mijlocul secolului al XX-lea, lansarea tezei privind complexitatea semantică a termenului, înțeles ca unitate specifică, apartenență la două sisteme: la cel al limbii și la sistemul terminologic al unui domeniu specific. Clasicul științei terminologice A. Reformatski scria că terminologia este „slugă la doi stăpâni: a sistemului lexical și a sistemului de noțiuni științifice”.⁷

Pe măsura evoluției științei ecologice, terminologia ei s-a fixat, stabilitatea depinzând de volumul de comunicare. Odată cu popularizarea ei, termenii trec în domeniul public și pot deveni elemente ale vocabularului uzual.

Pentru a denumi termenii ecologici avem la îndemână, pe de o parte, termenii existenți deja, care se încadrează în lexicul comun al limbii (*pădure, copac, apă, vânt, munte, râu, fum, frunzar, populație*), pe de altă parte, termeni noi, formați prin derivare sau compunere, cu ajutorul unor unități lexicale care se îmbină, supunându-se într-un total normei dominante, convențiilor gramaticale, morfologice, sintactice, ortografice ale sistemului general al limbii.

O serie de termeni din domeniul ecologiei umane se referă la interrelațiile pozitive și negative ale impactului om- natură, aspecte demografice, de prognoză ecologică. Alți termeni se

⁶Orr, D.W., *Earth in Mind: On Education, Environment, and the Human Prospect*, Washington D.C., Island Press, 2004.

⁷ Reformatski A. A., *O necotorâh voprosah terminologii* // Hrestomatia, Moskva, 1994, p.216.

referă la ecologia diferitelor grupuri mari de organisme din regnul vegetal (alge, bacterii, licheni, ciuperci, etc) și animal (protozoare, insect, pești, reptile, păsări, mamifere) și rolul lor ecologic în natură. Un număr de termeni au fost selectați din domeniile: geologie, geografie, paleontologie, pedologie, climatologie, cibernetică, biochimie, medicină, statistică matematică, care, deși nu sunt de specialitate, au totuși numeroase implicații ecologice.

Așadar, ecologia, ca știință complexă ce a apărut și s-a dezvoltat la interferența cu alte științe biologice și nebiologice (fizică, matematică, cibernetică, chimie, urbanistică, meteorologie, sociologie), cuprinde un impunător număr de termeni științifici care, din punct de vedere semantic, reflectă aceste legături.

Pentru analiză, am selectat un corpus însemnat de termeni ecologici, concretizați în unități simple și sintagme din presa românească on-line.

1. Definiții

Termenii ecologici au o structură diferită: sunt unități simple și sintagme.

Unitățile simple sunt desemnate prin:

a. Substantive comune: *acvifer*, s.m.<fr.aquifere „pânză sau nivel de apă subteran; acviferul poate fi poluat prin infiltrații de substanțe de la suprafața solului sau din depozitele de deșeuri”(MDA:65), *autecologie*, s.f.<fr.autecologie, „ramură a ecologiei care se ocupă de studiul relațiilor individului sau ale organismului cu mediul”(MDA:72), *aclimatizare*, s.f.<E.aclimatiza, „proces fiziologic complex datorită căruia o specie (populație) poate să-și desfășoare normal viața în condiții climatice diferite față de cele la care specia respectivă este adaptată”(MDA:63), *adaptare*, s.f.<E.adapta, „capacitatea organismelor vii de a modifica în raport cu schimbările condițiilor de viață”(MDA:66), *biodegradare*, s.f.<fr.biodegradation, „proces de descompunere a unor elemente, substanțe, obiecte sau corpuri organice din natură sub acțiunea organismelor vii și în special a microorganismelor din grupul bacteriilor și ciupercilor microscopice”(MDA:85), *biosferă*, s.f.<fr.biosphere, „totalitatea ecosistemelor și a viețuitoarelor din geosferele care conțin viață”(MDA:88), *defrișare*, s.f.<fr.defricher, „înlăturarea completă a pădurilor pe o anumită suprafață. Defrișarea irațională conduce la crearea unor mari dezechilibre în natură, prin modificarea regimului de precipitații, al mișcărilor curenților de aer, prin degradarea și eroziunea solurilor, prin apariția de inundații”(MDA:126), *ecosistem*, s.n.<fr.ecosysteme, „fragment mai mare sau mai mic al biosferei, alcătuit dintr-o componentă vie, reprezentată de plante și animale (biocenoză) și una nevie (biotip), formând un ansamblu integrat, în permanentă interacțiune”(MDA:139); Termenul a fost creat de botanistul englez A. Tansle⁸ în 1935; *poluant*, s.m.<fr. pollutant, „produs solid, lichid sau gazos provenit din activitățile umane și dispersat în aer, apă sau sol, cu acțiune dăunătoare asupra organismelor vii, bunurilor materiale, operelor de artă, peisajului poluat”(MDA:825). De exemplu: „Diana Persa, cercetător științific la Institutul Geologic al României a explicat că *acviferul* e un complex format din roca permeabilă și apa găzduită.”(<http://infomediului.eu/eco-news/7883-rau-subteran-sau-acvifer.html/>, 14.02.2014, Râu subteran sau acvifer?); „După H.Straus și M.Mureșan, prin *aclimatizare* se înțelege adaptarea omului, animalelor și plantelor la condiții noi de existență. *Aclimatizarea* omului și a colectivităților umane reprezintă însă un proces social și biologic, complex în care rolul principal, spre deosebire de aclimatizarea animalelor și plantelor, îl are nu numai dezvoltarea în organism a diferitelor mecanisme fiziologice de adaptare, ci și procesul activ de creare a unei

⁸Arthur G. Tansle, ilustru botanist și ecologist britanic, din secolul XX, deschizător de drumuri în domeniul ecologiei moderne.

ambianțe social-organizatorice de muncă și viață adaptată condițiilor climatice locale.”(<https://sanatatea.com/pub/mediu/1620-factorii-de-care-depinde-aclimatizarea.html/>, 24.10.2018, *Factori de care depinde aclimatizarea*); „Parcul Natural Porțile de Fier a obținut aprobarea UNESCO pentru a deveni a doua rezervație a biosferei din România, după Delta Dunării, în acest sens mai fiind nevoie de promovarea unei hotărâri de guvern, (<https://www.descopera.ro/descopera-in-romani/>, 2.10.2015, *Încă un loc de poveste din România vadeveni rezervație a biosferei*); „Defrisarea este, în unele cazuri – dacă este făcută cu cap – utilă, deoarece acea suprafață poate apoi fi folosită în alte scopuri, ca agricultura, pașunat, construcții și de asemenea, materialul lemnos rezultat este foarte util în multe industrii. Problemele apar când despăduririle se fac într-un mod irational și lipsit de sustenabilitate”(<https://www.proalpin.ro/blog/efecte-negative-defrisarea-despadurire/>, 26.05.2015, *Este defrișarea rea? Ce efecte au despăduririle?*).

Sintagmele au o structură diferită:

a. sintagme bimembre:

a.1 substantiv + adjectiv (determinant) : *aer poluat, apă reziduală, arie poluată, catastrofă naturală, etichetă ecologică, eficiență ecologică, factor ecologic, lanț trofic, accident ecologic, echilibru ecologic, nișă ecologică, dezvoltare durabilă, tehnologie verde, industrieverde*. De exemplu: „Conform unui studiu realizat în 2016 de Organizația Mondială a Sănătății (OMS), 92% din populația lumii respiră *aer poluat*.”(<http://www.greenpeace.org/romania/ro/campanii/schimbari-climatice-energie/poluarea-aerului/>, 20.05.2016, *Poluarea aerului*); „*Dezvoltarea durabilă* a fost gândită ca o soluție la criza ecologică determinată de intensă exploatare a resurselor și degradarea continuă a mediului.”(<http://www.anpm.ro/dezvoltare-durabila/>, 21.07.2014, *Dezvoltarea durabilă*); „Mari dereglări ale *echilibrului ecologic* provoacă tăiatul necontrolat, neplanificat, anti-ecologic al pădurilor.”(<http://www.encyclopedia.biz/2017/01/echilibrul-ecologic.html/>, 01.01.2017, *Echilibrul ecologic-Enciclopedia naturii*); „Având în vedere tulburările economice din ziua de azi, provocările ecologice în curs de desfășurare și presiunea de a contribui la o planetă mai sustenabilă, un nou standard internațional ISO pentru aplicarea evaluării *eficienței ecologice* la sistemele de produse are un enorm potențial pe scara mondială.”(<http://www.consultanta-certificare.ro/stiri/iso-14045-evaluarea-eficienței-ecologice-sistemelor-produse.html/>, 17.09.2012, *Mai puține deșeuri, mai multe rezultate*); „Comitetul Județean pentru Situații de Urgență a anunțat primele măsuri pentru atenuarea efectelor *accidentului ecologic* produs luni la barajul Valea Șesei din Munții Apuseni. Principala măsură vizează interdicția consumului de apă din râul Arieș. Deversarea a antrenat 6.000 de metri cubi de steril toxic (<https://adevarul.ro/>, 04.04.201, *Accidentul ecologic din Apuseni: 6.000 de metri cubi de steril au ajuns în râul Arieș*); „Eticheta ecologică a Uniunii Europene (Floarea Europeană), creată de către Comisia Europeană în anul 1992, este o schemă unică de certificare pentru a ajuta consumatorii să distingă produsele și serviciile verzi, care nu afectează mediul”(<https://www.infocons.ro/ro/i-eticheta-ecologica-MTc3NDQtMQ.html/>, 20.08.2018, *Eticheta ecologică*); „Programul „Inovare în *industria verde*” este un program de dezvoltare a afacerilor având drept scop creșterea competitivității întreprinderilor verzi, inclusiv ecologizarea industriilor existente, inovarea și dezvoltarea spiritului antreprenorial verde.”(<http://www.finantare.ro/programul-inovare-in-industria-verde.html/>, 23.07.2014, *Inovare în industria verde*).

a.2. substantiv + substantiv în genitiv: *radiația mediului, calitatea vieții, detectarea poluanților, ocrotirea naturii*. De exemplu: „Pe zi ce trece, zonele verzi se împuținează. Practic, se atentează la sănătatea noastră. *Calitatea vieții* cetățenilor este afectată în mare măsură de problemele de

mediu. Iar *spațiile verzi*, pe lângă rolul estetic pe care îl au, contribuie în mod esențial la atenuarea poluării atmosferice.”(<http://jurnalul.ro/vechiul-site/old-site/suplimente/editie-de-colectie/spatiul-verde-7740.html/>, 20.11.2006, *Spațiul verde*); „*Ocrotirea naturii*, păstrarea și protejarea mediului în care trăim trebuie să fie o preocupare majoră a tuturor, părinți și dascăli deopotrivă, care au datoria și posibilitatea de a forma viitorii adulți în spiritul respectului pentru mediul ambient”(<https://www.crainou.ro/>, 09.04.2009, *Cunoașterea și ocrotirea mediului înconjurător începe din curtea părintească*).

a.3.substantiv + prepoziție + substantiv în acuzativ: acumularea de poluanți.

b.Sintagme polimembre:

b.1.subst + determinant substantival + subst în acuzativ: circuitul substanțelor în natură

b.2.subst +determinant substantival + determinant(adjective): surse de energie regenerabilă.

De exemplu: „În prezent există multe surse de energie considerate *surse de energie regenerabilă* și prietenoase cu mediul. Acestea sunt mai curate și cu siguranță mai ieftine.”(<http://www.ziare.com/mediu/energie-regenerabila/10-surse-de-energie-regenerabila-1131743/>, 05.11.2011, *Surse de energie regenerabile care ne vor salva viitorul*).

Cele mai multe structuri sintagmatice sunt înregistrate în dicționarele de specialitate. De exemplu, în DEM se regăsesc: *apă reziduală*(p.103), *arie poluată*(p.88), *factor ecologic*(p.267), *lanț trofic*(p.589), *nișă ecologică*(p.574).

2. Sensuri

În ultimii ani, ca urmare a utilizării masive a terminologiei ecologice de către multe grupuri sociale, are loc un proces amplu de determinologizare a termenilor ecologici, mulți dintre aceștia trecând dincolo de limbajul ecologic.Trăind într-o perioadă când orice informație este mediatizată, elementele terminologiilor sunt amplu răspândite,iar noi, cititorii, avem acces involuntar la ele. Astăzi, un număr considerabil de termeni din limbajele specializate au pătruns în limba comună și s-au adaptat atât de profund în lexicul comun, încât nu mai apar drept termeni specializați din dicționare.

Această determinologizare sau întrebuițare a termenilor specializați în limbajul usual, cotidian este numită de Robert Galisson *banalizare lexicală*⁹.În concepția terminologului român, A. Bidu Vranceanu, determinologizarea este un proces gradabil: „transferul termenului în texte și contexte de largă circulație antrenează un process de determinologizare a sensului specializat în grade diferite ”¹⁰ și include atât 1. Etapa când termenii își păstrează nodul dur și dimensiunea denotative, cât și 2. Etapa când, pe lângă dimensiunea denotativă, termenul își atribuie o dimensiune conotativă.

Luând în considerare informațiile expuse mai sus, vom încerca să analizăm un număr de termeni ecologici în context diferite și vom urmări procesul de „migrare” semantică și adăugare de conotații noi. Pentru aceasta, am recurs la exemple din diferite domenii, preluate din presă și sursele on-line.

⁹ Galisson, R. Recherche de lexicologie descriptive. Banalisation lexicale. Paris, Nathan, 1978, 432p.

¹⁰ Bidu-Vranceanu, A. Lexicul specializat în mișcare. De la dicționare la texte.s.l.: Editura Universitatii din Bucuresti, 2007, 266 p.

De exemplu: Termenul *a defrișa* din enunțul „UNIMEDIA amintește că, anterior, pe teritoriul Centrului ARTICO s-au *defrisat copaci*”.(context ecologic), (<https://unimedia.info/stiri/video--foto-In-spatele-artico-rasar-doua-blocuri-de-locuit-79102.html/>, 08.07.2014, *În spatele ARTICO răsar doua blocuri de locuit*), migrează din domeniul ecologic în limba comună cu sensul figurat, *mai puțin afectat*, după cum putem observa în enunțul „Domeniul argroalimentar este un domeniu mai puțin *defrișat*, mai puțin supus privirii critice a publicului”(context socioeconomic), ([http://m.hotnews.ro/stire/14763107/08.05.2013, Căutăm <Proodus în România>, gășitorului i se oferă recompensă](http://m.hotnews.ro/stire/14763107/08.05.2013_Cautam-Proodus-in-Romania-gasitorului-i-se-ofera-recompensa)); Termenul *a vegeta*, (despre plante) „a trăi, a crește a dezvolta”(DEX:1154) migrează din domeniul ecologic în limba comună cu sensul figurat (despre oameni), „a trăi fără a realiza nimic, a duce o viață obscură, lipsită de activitate”(DEX:1154); Termenul ecologic *arid*, din enunțul „ Deșertul Atacama din Chile, cel mai *arid* din lume, a fost acoperit de flori în ultimele zile”(https://stirileprotv.ro/divers/cel-mai-arid-desert-din-lume-a-inflorit-din-cauza-schimbarii-climei.html/, 30.08.2017, *Efect neașteptat al schimbării climei, în Chile*), ajunge în uzul comun cu sensul figurat de sec, greoi, lipsit de interes, fiind cunoscute sintagmele *discurs arid*, *discuție aridă*, *formulare aridă*, sensuri înregistrate în DEX.

3.Împrumuturi

În ceea ce privește proveniența termenilor supuși analizei, putem afirma faptul că majoritatea termenilor sunt fie împrumuturi din limba franceză sau engleză, fie calcuri din limba franceză sau engleză.

a.Împrumuturi din limba franceză: *acvifer, defrișare, biosferă, poluant, ecosistem, biodegradare.*

b.Împrumuturi din limba engleză: *accident, arie (arie poluată),tehnologie, dezvoltare.*

b.Calcuri din engleză¹¹: *engl. ecolabel- etichetă ecologică, engl. Green technology-tehnologiaverde; engl sustainable development – dezvoltare durabilă.*

d.Calcuri din franceză¹²: *fr. Industrie- vert- industrie verde, fr. ecologique- ecologic.*

Este de menționat faptul ca termenii împrumutați sunt monosemantici, strict specializați. Există și termeni utilizați în sfera lingvistică a mass- mediei, care nu și-au găsit echivalente în limba română și își mențin varianta din limba sursă: *engl. Green Peace.*

4.Formarea cuvintelor

În ceea ce privește formarea cuvintelor, mare parte a termenilor sunt formați prin compunere și elemente de compunere savantă.De asemenea, derivarea este și ea prezentă în limbajul ecologic.

În funcție de tipul compunerii, identificăm termeni formați prin:

a.subordonare atributivă: *lanț trofic, arie poluată, accident ecologic, apă reziduală, factor ecologic, industrie verde.*

b.subordonare joncțională: *acumulare de poluanți, sursă de energie regenerabilă.*

Derivarea este reprezentată atât prin sufixe, cât și prin prefixe, majoritatea termenilor fiind de fapt substantive verbale sau adjective obținute prin procedeul derivării progresive:

a.prefixe: a- : *aclimatizare, de- : defrișare.*

¹¹ Pentru prezentarea acestor termeni am consultat Collin, Ph., *Dicționar de ecologie și mediu înconjurător: englez-român.*

¹² Pentru prezentarea acestor termeni am consultat Le Petit Robert - Dictionnaire alphabetique et analogique de la langue française (edition 2011).

b.sufixe: -re: alimantizare, defrișare, dezvoltare, -at: poluat, -bil/ă: regenerabilă, durabilă, -ic: ecologic.

La granița dintre derivare și compunere se află termenii formați cu ajutorul prefixoidelor, considerate elemente de compunere savantă. În terminologia ecologică se regăsesc numeroși astfel de termeni. În prezent, în domeniul ecologiei au o utilizare largă lexemele create cu formantul *bio-* „viață”¹³ (*biodegradare, biosferă*) și *eco-* „mediu înconjurător”, „ambianță”¹⁴ (*ecosistem*). De remarcă observațiile cercetătorilor Adrien Hermans și Andree Vansteelandt privind formantul *eco-*: „Un mare număr de termeni sunt creați pe baza adjectivului *ecologic*, care devine prin trunchiere *eco(-)*. Această formă trunchiată a devenit un element de compunere cu drepturi depline în domeniul mediului. Formantul joacă un rol comparabil cu un element de compunere de proveniență greacă sau latină. De fapt, *eco-* are origine greacă (*oikos*, „casă”), însă a cunoscut o evoluție semantică.

5. Concluzii

Studiul de față a avut drept scop evidențierea trăsăturilor lexico-semantice ale termenilor ecologici pe care îi regăsim în peisajul mass-mediei actuale. După cum se poate observa, pe baza exemplelor oferite, termenii au multiple întrebuințări, primind multiple conotații, odată ce părăsesc domeniul ecologic și pătrund în limbajul comun. Numărul însemnat de sintagme creat în cadrul terminologiei ecologice denotă că aceasta este în plin proces de dezvoltare și de utilizare, constituirea acestui sistem terminologic apelând la toate procedeele de îmbogățire a vocabularului. Mulți dintre termeni, indiferent de structură (unități simple, sintagme), sunt împrumuturi și calcuri din franceză și din engleză. Limbile de circulație și mass-media au un rol important în promovarea și dezvoltarea termenilor științifici.

BIBLIOGRAPHY

Bidu-Vrănceanu, Angela, *Lexicul specializat în mișcare. De la dicționare la texte*, București, Editura Universității din București, 2007.

Collin, Ph., *Dicționar de ecologie și mediu înconjurător: englez-român*, București, Editura Universal Daisi, 2001.

Dediu, Ion, *Introducere în ecologie*, Chișinău, Editura Phoenix, 2007.

DEM=Pîrvu, Constantin, *Dicționarul enciclopedic de mediu, Vol.I-II*, București, Editura Regia Autonomă Monitorul Oficial, 2005.

DEX= Academia Română, *Dicționarul explicativ al limbii române*, ediția a II a, București, Editura Univers Enciclopedic, 1996.

Galisson, R. *Recherche de lexicologie descriptive. Banalisation lexicale*. Paris, Nathan, 1978.

Le Petit Robert, *Dictionnaire alphabetique et analogique de la langue française*.

¹³bio-, -biotic, -bioză „viață”(<fr.bio-, biotique, -biose, cf.gr.bios), MDN, p.168

¹⁴ element prim de compunere savantă cu semnificația „casă”, „mediu înconjurător”, „ambianță”, < fr. *éco-*, it. *eco-*, cf. gr. *oikos* – casă, DN: 1986.

MDA, Mic Dicționar Academic, Vol. I-II, București, Editura Univers Enciclopedic, 2010.

Orr, D.W., *Earth in Mind: On Education, Environment, and the Human Prospect*, Washington D.C., Island Press, 2004.

Reformatski A. A., *O necotorâh voprosah terminologhii* // Hrestomatia, Moskva, 1994.

Surse

<http://infomediu.eu/eco-news/7883-rau-subteran-sau-acvifer.html>

<https://sanatatea.com/pub/mediu/1620-factorii-de-care-depinde-aclimatizarea.html>

<https://www.descopera.ro/descopera-in-romani>

<https://www.proalpin.ro/blog/efecte-negative-defrisarea-despadurire>

<http://www.greenpeace.org/romania/ro/campanii/schimbari-climatice-energie/poluarea-aerului/>

<http://www.anpm.ro/dezvoltare-durabila/>

<http://www.enciclopedia.biz/2017/01/echilibrul-ecologic.html>

<http://www.consultanta-certificare.ro/stiri/iso-14045-evaluarea-eficientei-ecologice-sistemelor-produse.html/>

<https://adevarul.ro/>

<https://www.infocons.ro/ro/i-eticheta-ecologica-MTc3NDQtMQ.html/>

<http://www.finantare.ro/programul-inovare-in-industria-verde.html/>

<http://jurnalul.ro/vechiul-site/old-site/suplimente/editie-de-colectie/spatiul-verde-7740.html/>

<https://www.crainou.ro/>

<http://www.ziare.com/mediu/energie-regenerabila/10-surse-de-energie-regenerabila-1131743/>

<https://unimedia.info/stiri/video--foto-In-spatele-artico-rasar-doua-blocuri-de-locuit-79102.html/>

<http://m.hotnews.ro/stire/14763107/>

<https://stirileprotv.ro/divers/cel-mai-arid-desert-din-lume-a-inflorit-din-cauza-schimbarii-climei.html>

CHROMATIC TERMINOLOGY IN ROMANIAN

Elena-Mihaela Lupu

PhD Student, „Alexandru Ioan Cuza” University of Iași

Abstract :In this writing, I aimed to demonstrate the dynamics of chromatic terms and also the importance of colours both in the language and in fiction.

The first part of the article, Chromatic terms in Romanian, analyses the chromatic vocabulary which is in a continuous development. The colour appears in many branches of science (Physics, Medicine, Art, Chemistry, Commerce, Publicity, Psychology etc), studies in the linguistic dimension appeared later, in the 19th century. In this part, I observed the lexical and grammatical aspects of the chromatic field, so I presented two structures of the colours' name: the referential one and the semantic one.

Afterwards, I studied the shades of the colours, but also the chromatic syntaxes, referring to the fields we come across with, and registering the most usual combinations of shades, which are infinite. Then, I reviewed their classification following two criteria: the element which shows the shade and the word formation. Last, but not least, the writing looks over the analysis of chromatics in politics. It was discussed the idea of the `politicization` of some terms already existing in the mass vocabulary, which takes place on two levels: lexical-semantic and discursive-pragmatic. Only 9 chromatic terms (white, blue, yellow, black, red, green, oranj, purple, orange) can have this political value, so they can be analysed from multiple points of view.

In the second part of the article, Colour and literature, I presented the significances of the colours in the fictional world. Speaking about some writers (Bacovia, Alecsandri, Eminescu, Rebreanu, Sadoveanu etc) and their writings, it was discovered that also here, the colour clarifies the ideas transmitted by the authors. In this way, the meanings of colours can be found in their writings. For example, black is used by Bacovia as a symbol of carbonization, of disappearance, of the ugliness, of the grotesque, as in the poem called Negru. The same colour, in Luceafărul by Mihai Eminescu, has the role of underlining the limited condition of the human being, but also the idea that eternity has a negative part, Luceafărul's reason for being able to die. In the popular ballad Miorița and in Rebreanu's novel, Pădurea Spânzuraților, there can be observed the connection between black and funeral. In both cases, black announces death. In the fairy tale world, the black forest is the place where the evil leads, the black colour amplifying the bad consequences of its presence.

A rarer colour in literature, orange, can be found in Emil Brumaru, Julien Ospitalierul. It represents the equilibrium between spirit and eros and it shows nudity, perfection, voluptuousness. In the poem called, Marșul, in this volume, orange is a symbol of debauchery.

Keywords: colour, language, word, literature, acceptation.

*Cum e divin albastrul și dușmănește răul
Cum e gelos galbenul adesea fad, banal,
Ce infernal e roșul, arzând și ce feroce,
Când verdele-i speranță și rozul dulce nuntă...*
Miguel Utrillo

Vocabularul cromatic este într-o dezvoltare continuă în limba română, dar și în alte limbi romanice. Culoarea este văzută ca obiect de studiu abia în secolul al XVII-lea, când Isaac

Newton descoperă cele șapte culori primare ale spectrului. În timp, aceasta devine obiect de cercetare al mai multor științe (fizica, medicina, artele plastice, chimia, comerțul, publicitatea, psihologia, etc). Lucrarea de față se va ocupa în special de semnificațiile purtate de culoare în limbă, dar și în literatură.

Studii pe tema cromaticii apar în lingvistică destul de târziu, abia în secolul al XIX-lea. Prima problemă abordată este cea a stabilirii inventarului de cuvinte cromatice din limbă, dar este urmărit și modul de formare a acestora. De asemenea, poate fi observat un interes pentru simbolistica culorilor. Mai departe, vom urmări o scurtă sinteză a celor mai importante cercetări ce și-au pus amprenta asupra a ceea ce numim astăzi „vocabular cromatic”.

Termenii cromatici în limba română

În cele ce urmează, ne vom ocupa de problematica câmpurilor lexico-gramaticale, începând prin a le defini - sunt „fragmente ce grupează numai denumiri înrudite din punctul de vedere al sensului sau care au un denominator semantic comun”¹. Pentru a face parte dintr-un câmp de acest gen, cuvintele necesită unele *seme comune*; în cazul culorilor vorbim de o „apreciere cromatică” și de un „anumit tip”. Aceste seme comune sunt reprezentate de un *arhisemem*, ce poate deveni concret printr-un *arhilexem* (în cazul nostru *culoare*).

Analiza câmpurilor lexico-semantice întâmpină unele probleme:

1. criteriile de interpretare a câmpurilor lexico-semantice,
2. aspectele degajării opozițiilor semantice,
3. rolul referentului,
4. relațiile dintre definiția semică și cea lexicografică,
5. importanța contextului în analiza câmpurilor.

1. Pentru a forma un câmp lexico-semantic trebuie avute în vedere niște criterii esențiale: cât mai multe seme să redea proprietatea semantică comună, ce se va regăsi în toate elementele câmpului respectiv; să se realizeze inventarul câmpului (aproximativ 200 de termeni are câmpul termenilor cromatici); să intre în câmp doar un singur sens, în cazul cuvintelor polisemantice; toți termenii să aparțină unei singure părți de vorbire (culorile sunt adjective); delimitarea relațiilor semantice din fiecare paradigmă, proces ce are ca punct de plecare semele *diferite, variabile*.

2. A doua problemă urmărește relațiile de sens (echivalențe sau opoziții) în interiorul câmpului. Acestea se obțin pe baza unor operații de comparare și de diferențiere. În cazul nostru, există șase paradigme unde pot apărea unele opoziții: între culori (galben, roșu, albastru, verde, alb, negru) și termenii care reprezintă aceeași culoare, dar cu o „aproximare în minus” sau o „aproximare în plus” (ex: *roșcat, roșiatic, roz* se opun lui *roșu*, primele având o „aproximare în minus”); un alt fel de opoziții apare între clase (ex: *galben, gălbui, gălbenatic* se opun lui *roșu, roșior, roșcat, roșiatic*).

3. Referentul poate crea dificultăți în efectuarea unor legături ale cuvintelor cu realitatea. Facem aici referire la termenii formați prin derivare cu sufixul *-iu*, fiind explicat prin „de culoarea x” (cenușiu- de culoarea cenușii, prăzuliu- de culoarea prazului, cireșiu- de culoarea cireșii etc). Un exemplu de termen cromatic pentru care identificarea se face cu greutate este *lemniu*, făcând trimitere la un referent care are culori diferite.

4. O altă problemă este cea ce ține de relațiile dintre definiția semică și cea lexicografică. În cazul câmpului numelor de culori, toate informațiile din definițiile lexicografice pot fi redade

¹*Limba română contemporană. Lexicul*, Angela Bidu-Vrânceanu, Narcisa Forăscu, Humanitas Educațional, București, 2005, p.144.

în analiza semică. De exemplu, *oliv* are definiția lexicografică din DEX „care are o culoare galben-verzuie”, iar definiția semică este „galben” + „aproximare față de verde”. Un alt exemplu este *bordo* care are definiția lexicografică „roșu închis” și definiția semică „roșu” + „aproximare în plus”. Acest câmp al culorilor este unul *omogen*, deoarece definiția semică este identică cu cea lexicografică în momentul în care apar opoziții repetabile în diferitele paradigme ale câmpului.

5. Contextul are un rol inegal în analiza câmpurilor, condiționat de diverse aspecte. El „ajută la dezambiguizarea sensurilor cuvintelor polisemantice”; un bun exemplu este cazul lui *galben* care are sensuri diferite, depinzând de combinațiile la care este supus: *rochie galbenă/rasă galbenă/friguri galbene*. În cazul adjectivelor cromatice, vorbim de context atunci când ne referim la ideea de raportare la anumite substantive (clase de substantive: animat/inanimat, persoană/animal/plantă etc). Astfel, pentru un substantiv ca *față, piele (a omului)*, avem adjectivele **blond, bălan**, care dovedesc o „compatibilitate strictă”.

Trecând în revistă analiza unor câmpuri lexico-semantice din limba română, Angela Bidu-Vrânceanu și Narcisa Forăscu se opresc și asupra câmpului termenilor cromatici. Pentru început, se are în vedere „structura referențială” a numeroase cuvinte din acest grup, adică modul de formare prin derivare de la un obiect X cu sufix **-iu** (cireșiu, zmeuriu, liliachiu, cafeniu, castaniu, lemniu etc). În opoziție cu această structură referențială se află cea semantică, adică elemente care indică indirect culoarea, neraportându-se la vreun obiect concret (galben, roșu, verde, albastru etc). Orice nume de culoare se definește prin seme comune câmpului și seme comune unei paradigme. O culoare se explică fie „fără aproximare” (ex.: galben, roșu, verde, alb etc), fie „cu aproximare în minus” sau „cu aproximare în plus”. Termenii cromatici care se exprimă prin două culori primare sunt mai greu de analizat. Acești termeni nu mai au valoare de „aproximare”: *oliv* este „galben” + „verde”, însă *kaki* i se opune, fiind reprezentat de „galben” + „verde” + „aproximare în plus”; *violet, vioriu, lila* se definesc prin „albastru” + „roșu”, dar *violaceu, mov* reprezintă o opoziție fiind „albastru” + „roșu” + „aproximare în minus”; *gri, sur* se definesc prin „alb” + „negru”, iar *suriu* se opune însemnând „alb” + „negru” + „aproximare în minus”. Pe baza semelor, se stabilesc identitățile și opozițiile, întâlnite în toate cele șase paradigme. Astfel, avem în paradigma I opoziția dintre *galben* și termenii *gălbui, gălbui, gălbeniu, gălbior* etc, definiți ca „galben” + „aproximare în minus” și așa apar opozițiile și în celelalte paradigme, fiind vorba de o relație repetabilă.

În studiul menționat, autoarele oferă un tabel prin intermediul căruia sunt explicate cele două structuri ale numelor de culori (referențială și semantică). Vom oferi doar două exemple pentru a înțelege diferența dintre cele două noțiuni. Așadar, pentru culoarea *verde*, avem o structură semantică, cu aproximare „în minus”: *verzui, verziu, verzuliu, vernil* și o structură referențială: *prăzuliu, măsliniu*. Pentru *galben*, avem o structură semantică „fără aproximare”: *galben, blond, bălan, bălai*, una „cu aproximare în minus”: *gălbui, gălbui, gălbeniu, gălburiu, gălbior, gălbănel, bălănel* și una „cu aproximare în plus”: *gălbănoi* și o structură referențială: *limoniu, chihlimbăriu, șofrăniu, untdelemnii, cânepiu, nisipiu*.

O altă idee care apare în lucrarea celor două cercetătoare este aceea că între termenii cromatici care provin din aceeași culoare primară există o relație de echivalență, dar care ține de context (ex: **GALBEN- bălan, bălai, blond** se potrivesc doar în contextele *păr, plete, barbă*; **GALBEN- gălbejit, gălbineț, palid** se îmbină doar cu substantivele *față, piele*).

Cercetătoarea Florica Dimitrescu, în cadrul studiului „Despre culori și nu numai. Din cromatica actuală”², a analizat nuanțele culorilor, dar și sintagmele cromatice, făcând trimitere la domeniile

² Studiu din volumul *Aspecte ale dinamicii limbii române actuale*, editor Gabriela Pană Dindelegan, Editura Universității din București, 2002.

în care le întâlnim. În ceea ce privește nuanțele, care sunt infinite, datorită posibilităților de combinare a culorilor, lingvistica trece în revistă cele mai uzuale combinații, după care face o clasificare a acestora din două puncte de vedere: cel al elementului purtător al nuanței și cel al formării cuvintelor. În cadrul primului criteriu, se are în vedere o fază mai veche a limbii, unde se obișnuia folosirea adjectivelor *închis-deschis; aprins-pal, spălăcit, crud; cald, dulce, țipător*, pentru exprimarea nuanțelor, lucru care astăzi este rar întâlnit. În momentul actual, nuanțele sunt „alcătuite din două elemente cromatice, dintre care primul este numele culorii principale, iar al doilea numele culorii care determină nuanța”³ (ex: alb-**argintiu**, gri-**bleu**, roșu-**carmin**, roșu-**cărămiziu**, roșu-**frez**, gri-**fumuriu**, alb-**izvoriu**, roșu-**mov**, mov-**negru**, roșu-**oranj**, brun-**roșiatic**). Acum, în cele mai multe cazuri, se poate vorbi despre o motivare care își face simțită prezența în denumirea nuanțelor și care ține de lumea animală, de lumea vegetală (alimente), de substanțe anorganice (minerale, metale) etc, după cum va reieși din următoarele exemple.

Ca „element secund” pot apărea adjective sau substantive. Autoarea înregistrează, în ordine alfabetică, o serie de astfel de posibilități:

1. Adjective: albastru-**electric**, roșu-**fluorescent**, alb-**imaculat**, alb-**intens**, alb-**lăptat**, grenă-**lucios**, blond-**platinat**, negru-**total**, negru-**transparent**, verde-**veronez**.
2. Substantive: negru-**abanos**, gri-**argint**, verde-**brotăcel**, roșu-**cadmiu**, brun-**ciocolată**, gri-**fer**, bleu-**gheață**, verde-**iarbă**, alb-**lumina zilei**, galben-**pai**, gri-**perle**, galben-**praz**, roz-**pudră**, galben-**șampanie**, gri-**șobolan**, alb-**vanilie**.

În ceea ce privește al doilea criteriu de clasificare al nuanțelor, cel al formării cuvintelor, este evident că cel mai folosit mod este cel de compunere. De obicei, cei doi termeni uniți prin compunere, sunt un nume și un adjectiv sau un substantiv. Când al doilea element este un adjectiv, acesta poate fi numele unei culori (alb-**argintiu**, brun-**roșiatic**, gri-**fumuriu**, roșu-**mov**, roz-**oranj**, verde-**veronez**, alb-**izvoriu**, roșu-**cărămiziu** etc) sau poate fi un cuvânt din limba comună (alb-**imaculat**, alb-**intens**, negru-**total**, roșu-**fluorescent**, roz-**electric** etc). Este de subliniat faptul că în prima categorie sunt multe elemente din rândul culorilor de pe poziția secundă, care sunt formate prin derivare cu „sufixul specific pentru exprimarea nuanțelor” **-iu**: argintiu, fumuriu, izvoriu, cărămiziu etc. O caracteristică a acestor compuse este repetabilitatea celui de-al doilea element (ex: argintiu → alb-argintiu, albastru-argintiu, gri-argintiu).

Când al doilea termen al compunerii este un substantiv, apare un „plus de expresivitate” datorat omisiunii elementului de comparație **ca** (albastru-**petrol**, verde-**iarbă**, brun-**ciocolată**, gri-**argint**, galben-**praz**, negru-**abanos**, galben-**pai**, gri-**perle** etc).

Autoarea afirmă că de-a lungul cercetărilor sale a întâlnit un singur compus din trei termeni cromatici: alburu-crem-cafeniu.

Un alt mod de formare a cuvintelor cromatice este derivarea cu sufix. Discutând exclusiv despre studiul lui Dimitrescu, avem un singur exemplu pentru sufixare: roșcățică, „despre o persoană feminină cu părul roșcat”, termen format cu sufix diminutival.

În continuare, ne vom ocupa de sintagmele unde termenii cromatici au un rol esențial, fiind purtători de diferite semnificații (alba-neagra, băiat cu ochi albaștri, cartonaș galben, moarte cenușie, centură neagră, triunghiul portocaliu, carne roșie, carte verde, moarte violetă etc). Există culori care nu formează nici o sintagmă, cum sunt indigo-ul și maro-ul, dar sunt și culori care stau la baza unei multitudine de expresii cromatice (roșul- 17 sintagme, verdele- 16 sintagme, albastrul- 9 sintagme, dar, mai nou, „roditoare” sunt atât albul- 19 sintagme, cât mai ales negrul- 21 sintagme; cu mai puține expresii formate sunt galbenul- 4, portocaliul- 1 și violetul- 1).

³ Lucrarea discutată, p.161.

Aceste sintagme pot fi clasificate după modul de alcătuire în două categorii: cele care au la bază o relație de subordonare, fiind majoritatea din această clasă (economie gri, cămașă neagră, bulina roșie, lanternă roșie, foc verde, undă verde, listă neagră, piață gri, moarte violetă, vin roșu etc) și cele care au la bază o relație de coordonare, acestea fiind mai puține (alba-neagra, alb-roșii, roș-albastru etc).

Adriana Stoichițoiu-Ichim se oprește asupra analizei cromaticii ce se regăsește în domeniul politicii⁴. Cercetătoarea atacă subiectul, începând cu ideea de „politizare” a unor termeni existenți deja în fondul general al limbii. Aceste cuvinte, pot fi considerate „**cuvinte-cheie**” („**cuvinte-martor**” sau „**emblematic**”) din moment ce își îmbogățesc sensul inițial cu noi valori, care pot fi atât denotative, cât și conotative. Culorile fac parte din această categorie de cuvinte care au o încărcătură simbolică comună limbajului politic.

În continuarea analizei se face distincția între „terminologia politică externă, utilizată în presă cu un grad mediu sau redus de specializare, adresată publicului larg”⁵ și cea „internă a științelor politice”. Termenii cromatici fac parte din primul tip și pentru susținerea acestei apartenențe, sunt enumerate caracteristicile comune limbajului politic și jurnalismului politic: „grad înalt de accesibilitate; mobilitate semantică; sensuri conotativ-afective; tendință de clișeizare; posibilități de ambiguitate și de eufemizare”⁶.

Această politicizare a culorilor are loc la nivelul a două planuri: lexico-semantic și discursiv-pragmatic. În cazul primului nivel se are în vedere dezvoltarea unor „valori evaluative, afective sau peiorative” care predomină în comparație cu cele „denotativ-conceptuale”. La celălalt nivel, rolul decisiv este jucat de către domeniul de utilizare și de situația de comunicare. Doar nouă nume de culori sunt utilizate cu sens politizat, putând fi analizate din mai multe puncte de vedere. În primul rând, din perspectiva apartenenței stilistice, opt termeni fac parte dintr-o variantă standard a limbii, iar unul (oranj) are caracter livresc. Dacă ne referim la sintagmele ce conțin termeni cromatici, atunci trei dintre ele au fost împrumutate din limbajul sportiv (*cartonaș galben, cartonaș roșu, lanternă roșie*), trei sunt preluate din terminologia politică și juridică internațională (*Carte albă, steguleț roșu, căști albastre*), iar două își au originea în limbajul familiar argotic (*alba-neagra, băiat cu ochi albaștri*). În al doilea rând, din punctul de vedere al aspectului etimologic, șase termeni cromatici provin din latină (*alb, albastru, galben, negru, roșu, verde*), doi reprezintă împrumuturi neologice din limba franceză (*oranj, violet*), iar unul (*portocaliu*) este un derivat cu sufixul *-iu*, proces ce a avut loc pe teren românesc. În al treilea rând, sub aspect morfologic, în cea mai mare parte, termenii sunt adjective, dar prin conversiune, apar două tipuri distincte de substantive: o formă de masculin/neutru singular ce „exprimă o anumită ideologie sau orientare politică”⁷ (ex. „România între **portocaliu** și **roșu**”⁸) și o formă de masculin plural cu articol hotărât care „desemnează membrii unei formațiuni politice, în funcție de culorile asociate siglei partidului”⁹ (ex. „**Roșii** l-au făcut pe Mihai I să-și semneze propria abdicare.”¹⁰). În al patrulea rând, în ceea ce privește aspectul comportamentului sintagmatic, sensurile politizate ale numelor de culori apar în structura unor sintagme nominale,

⁴ *Un aspect al neologiei semantice: cromatica politică*, studiu din cadrul celui de-al 10-lea Colocviu al Catedrei de limba română, apărut în lucrarea **Limba română: ipostaze ale variației lingvistice**, editor Rodica Zafiu, Helga Oprea Bogdan, Camelia Ușurelu, Editura Universității din București, 2011.

⁵ p.358.

⁶ Ibidem.

⁷ Ibidem, p. 360.

⁸ *Jurnalul Național*, 4.12.08, p.4.

⁹ Stoichițoiu-Ichim, Adriana, op.cit.

¹⁰ *Adevărul*, 24.12.10, p.5.

atît fixe, cît și libere. În ultimul rând, în relație cu distincția dintre „noutățile lexicale reale” și cele „aparente”, se consideră sensurile ce lipsesc din dicționare ca fiind „inovații semantice reale”, „care nu se pot explica prin calc și/sau prin modificarea referentului” (ex. *oranj, portocaliu și violet*). Cea mai mare parte din numele de culori sunt „inovații aparente”, incluzând valori secundare, ce au la bază sensurile din dicționare (ex. *verde și roșu*) și contextualizări inedite care constau în utilizarea în domeniul politic a unor sensuri ce apar în dicționare fără trimitere la domeniu (ex. *alb, negru, albastru*).

NDU¹¹ explică termenul de CULOARE (< lat. *color*, -ori, fr. *couleur*) atît printr-un sens cromatic, „impresie specifică produsă asupra ochiului de radiațiile de lumină reflectate de corpuri”, cît și printr-un sens *figurat*, „caracter particular al opiniei politice: *culoarea ziarului; culoare politică*, apartenența la un partid politic sau la ideologia unui partid.” **Culoarea politică** este considerată o metaforă terminologică. Aceasta poate avea valori fie conotative, fie denotative, iar prin analogie, mai multe verbe și-au schimbat sensul de bază, denotativ într-unul metaforic, peiorativ (ex.: a se vopsi, a se colora, a se mânji etc). De asemenea, cuvântul *cameleonism*, „trăsătură a unei persoane de a-și schimba purtarea și convingerile după împrejurări”¹², capătă sens politizat prin asociere cu ideea de „culoare politică”.

În domeniul politic au apărut unele „frazologisme cu statut de metafore tocite”. Astfel, din limbajul sportiv au fost împrumutate sintagmele „cartonaș galben” și „cartonaș roșu” care sunt explicate de NDU ca „bucată mică și dreptunghiulară de carton, colorată în galben (sau în roșu), cu care arbitrul unui meci avertizează (sau exclude) un jucător care a comis o greșală”. Încă din anii ‘90, aceste două concepte apar cu sensul de „sanționare a unui act politic reprobabil sau a unor declarații considerate neavenite”¹³. Tot din domeniul sportului, ideea de „lanternă roșie”, cu sensul de „echipă clasată pe ultimul loc într-o competiție”, apare în DALR și cu un sens *figurat*, „codaș în competiția pentru integrarea europeană”.

Din terminologia politico-juridică internațională, prin procedeul de calc frazeologic, apar în limba română sintagme precum „căști albastre”, „stegulețe roșii”, „carte albă”. Din argou se adoptă de către limbajul politico-publicistic două expresii ce conțin nume de culori: „alba-neagra” și „băiat cu ochi albaștri”. „Alba-neagra”, având sensul de bază, denotativ de „joc de noroc ilegal, practicat de șmecheri pe stradă, la care trecătorii sunt momiți să participe, iar apoi sunt sistematic înșelați”, apare în DALR și cu un sens *figurat*, „escrocherie, înșelătorie, manipulare”. Expresia „băiat cu ochi albaștri”, apărută în perioada regimului comunist, făcând referire la lucrările Securității, după 1990 trimite ironic la angajații serviciilor secrete.

Adriana Stoichițoiu-Ichim face o scurtă analiză a perspectivei diacronice în ceea ce privește simbolistica cromatică, oprindu-se asupra a două culori emblematică pentru diverse orientări politice, **roșu** și **verde**. Adjectivul ROȘU (<lat. *roseus*) este înregistrat în NDU cu o multitudine de sensuri, printre care și cel „care are ca emblemă un drapel de culoarea sângelui; comunist: *gărzile roșii*, detașamente de muncitori înarmați, organizate în Rusia în timpul revoluției din 1917; armata roșie, armata URSS”. Acest sens al culorii are un caracter internațional, din moment ce apare și în franceză și în engleză. Roșul apare pentru prima dată cu un sens politizat în a doua jumătate a secolului XIX, desemnând aripa radicală a partidului liberal. În perioada interbelică, termenul avea trei sensuri: sovietic, bolșevic și comunist. După instaurarea regimului totalitar, s-a impus o nouă valoare a culorii, având evidente conotații favorabile: substantivul are sensul de „adept al unor idei progresiste sau revoluționare, luptător

¹¹ *Noul dicționar universal al limbii române*, 2006.

¹² NDU, 2006.

¹³ DALR (*Dicționar de argou al limbii române*, 2006).

pentru cauza unei revoluții”, iar adjectivul apare cu un sens figurat, „inspirat, pătruns de idei revoluționare; creat de o mișcare revoluționară”¹⁴. Cu această ocazie, culoarea este des întâlnită în nume de fabrici, uzine și orașe (ex.: Grivița Roșie, Steagul Roșu, Oțelul Roșu), dar și în sintagme nominale cu o valoare simbolică (ex.: steagul roșu, steaua roșie, cravata roșie-de pionier, carnetul roșu-de partid). Căderea comunismului, întoarce sensurile culorii roșie în perioada interbelică, dar cu un accentuat negativism. Așadar, după 1990, roșul apare cu sens de *sovietic/rus, comunist, neocomunist, comunistoid, de stânga*.

VERDELE (lat. *viridis*) are prima atribuire politică pusă în relație cu mișcarea legionară din perioada interbelică, cu sensurile sale- *steagul roșu și cămașa verde*. În prezent, termenul are un sens explicat prin calc semantic, „care aparține mișcării sau partidelor ecologiste”. Alte valori politizate ale culorii apar în lumea arabă: *Cartea Verde* (=Coranul), *lupii verzi*.

Continuând cu analiza culorilor și a semnificațiilor pe care le poartă, ajungem la ORANJ (<fr. orange) care are un sens politic inițial ce face referire la Partidul Democrat Liberal, făcându-se o analogie cu semnificațiile politice ale adjectivului *portocaliu*. „Utilizat de reprezentanții Opoziției și de autorii unor editoriale sau articole cu caracter critic, ironic sau polemic la adresa Puterii portocalii, termenul dezvoltă conotații peiorative, accentuate de prețiozitatea limbajului figurativ”¹⁵.

PORTOCALIUL (<*portocală+ui*) are o semnificație politică care circulă din 2004 atât în România, cât și în Ucraina. Expresia *revoluția portocalie/ oranj* a reprezentat la început mișcarea populară democratică, prooccidentală și antirusă, dar ulterior sintagma a căpătat un înțeles generic de „mișcare democratică, anticomunistă”. Aceeași semnificație o poartă și culoarea în sine, desprinsă de expresie. Portocaliul devine sinonim pentru ideea de PD-L; de aici, vine explicația apariției unor derivate folosite cu iz ironic, cum ar fi *neportocaliu, a portocaliza, portocalizare* etc.

VIOLETUL (< fr. *violet*) își face apariția în limbajul politico-publicistic după folosirea excesivă a expresiei *flacăra violet(ă)*, introdusă în 2009 de către politicianul Mircea Geoană, „cu referire la atacurile energetice la care ar fi fost supus în cadrul unei dezbateri electorale”. După această introducere, sintagma a fost utilizată în două tipuri de contexte. În texte de tip informativ sau în interviuri cu specialiști, structura este văzută ca o metaforă terminologică și ca să fie înțeleasă așa cum trebuie, fără a fi afectată de sensul politic, se recurge la diferite definiții, fie terminologice, fie lexicografice. Fiind utilizată abuziv, ideea de *flacăra violetă* este predominantă cu un sens peiorativ, lucru posibil din cauza clișeizării și ambiguizării expresiei.

În discursul politico-publicistic întâlnim procedee retorice, care pot fi clasificate în funcție de strategiile argumentative, ambiguizante și intertextuale. Astfel, vorbim, în primul rând, de existența unor metafore argumentativ-evaluative, care au rolul de instrument propagandistic datorită caracterului lor clișeizat, stereotip și diminuarea expresivității. Aceste metafore clișeizate sunt privite din perspectiva semanticii politice ca niște exemple de manipulare conotativă, din moment ce se folosesc de anumite mijloace ce merg de la ironie la sarcasm.

În al doilea rând, avem în vedere strategiile ambiguizante. Acestea codifică mesajul și îl supun pe receptor la un proces de recunoaștere sau descifrare. Procedeele de codificare pot fi: jocurile de cuvinte bazate pe omonimie și/sau polisemie, posibilitatea dublei lecturi a termenului cromatic (ex. „oamenii portocalii roșesc”), jocurile de cuvinte bazate pe similitudini fonetice de tip paronimic (ex. „culoarea viole(n)tă”), asocierile între termenii incompatibili în accepția comună (ex. „partidul comunist portocaliu”).

¹⁴ DLRM (Dicționarul limbii române moderne, 1958).

¹⁵ DLRM, s.v. *oranj*.

În ultimul rând, strategiile intertextualității sunt cele ce au rolul de a șoca, de a amuza receptorul prin efecte ludice. Acestea apelează la unele sintagme specializate, de obicei din domeniul meteorologiei sau al parapsihologiei (ex. „cod portocaliu de foame”, „cod roșu de viață grea”, „flacăra portocalie” etc).

Culoare și literatură

Culoarea este folosită cu măiestrie de mulți scriitori pentru a sugera stări sufletești, dar și pentru a descrie fie decorul, fie personajele, atribuindu-le câte o culoare reprezentativă. René Daumal, un poet francez suprarealist, face o clasificare a poeziei, împărțind-o în poezie neagră și poezie albă. Acesta afirmă că „poetul negru gustă toate plăcerile, se folosește de toate ornamentele, exercită toate puterile, - în imaginație. Poetul alb preferă bogatelor minciuni realu, chiar sărac. Opera lui este o luptă neobosită împotriva orgoliului, imaginației, lenei.” Poezia suprarealiștilor este posibil să fie, așa cum o considera Dumal pe a sa, o poezie gri, o poezie de mijloc, în care dăinuie o „dorință de alb”.

În paginile ce vor urma, vom trece în revistă unele semnificații ale cromaticii în lumea ficțională. Un cunoscut poet simbolist, care apelează la ajutorul culorilor pentru a-și modela universul poetic este George Bacovia. Chiar el însuși afirma într-un interviu că „Pictorul întrebunțează în meșteșugul său culorile alb, roșu, violet. Le vezi cu ochii. Eu am încercat să le redau cu inteligență prin cuvinte. Fiecărui sentiment îi corespunde o culoare.” În cazul lui, culorile redau sentimente specifice simbolismului: monotonia, tristețea, plictiseala, urîtul. Bacovia folosește atît culori sumbre, închise ca negrul, violetul sau griul, cît și culori deschise precum albul sau galbenul.

Negrul sugerează carbonizarea, trecerea în lumea anorganică, dispariția. Urîtul, grotescul sunt alte caracteristici evidențiate de negru. De asemenea, această culoare face trimitere la un întuneric, la un haos în care este cufundată lumea. În poezia ce poartă un titlu sugestiv, *Negru*, apar aceste semnificații ale culorii, totul fiind acaparat de imaginea morții:

„Carbonizate flori, noian de negru...
Sicrie negre, arse, de metal,
Veșminte funerare de mangal,
Negru profund, noian de negru...
Vibrau scânteii de vis...noian de negru,
Carbonizat, amorul fumega-
Parfum de pene arse, și ploua...
Negru, numai noian de negru.”

O altă culoare specifică creației lui Bacovia este albul. Aceasta indică nevroza, reveria, sfîrșitul. În poezia *Decor*, albul apare în contrast cu negrul. Prima culoare are un dublu sens, reprezentând moartea, boala și descriind un tablou sumbru, deprimant, dar și binele, pe când negrul este răul, deznădejdea, întunericul. Poezia descrie pendularea lumii între alb (bine) și negru (rău).

„Și frunze albe, frunze negre;
Copacii albi, copacii negri;
Și pene albe, pene negre,
Decor de doliu funerar ...”

Albul apare și în *Decembre*, dar doar prin intermediul ninsorii, care oferă un peisaj monoton. Culoare a disperării, albul acoperă tot, inclusiv speranțele eului liric, creând o atmosferă posomorită, întunecată. Aici apare și ideea de resemnare prin acoperirea cu alb,

conștientizarea că nici măcar dragostea nu este o soluție, o scăpare. Albul din această poezie poate fi și un simbol al indiferenței:

„Mai spune s-aducă și ceaiul,
Și vino și tu mai aproape, -
Citește-mi ceva de la poluri,
Și ningă... zăpada ne-ngroape.

.....
E ziuă și cer întuneric...
Mai spune s-aducă și lampa -
Te uită, zăpada-i cât gardul,
Și-a prins promoroacă și clampa.”

Roșul evocă boala, degradarea, finalitatea. Bacovia spunea că reprezintă sângele, viața zgomotoasă pe care o are omul. Este și un simbol al apusului, al amurgului. Poezia *Amurg* surprinde foarte clar această valoare a roșului:

„Ca lacrimi mari de sânge
Curg frunze de pe ramuri, -
Și-nsângerat, amurgul
Pătrunde-ncet prin geamuri.
Pe dealurile-albastre,
De sânge urcă luna,
De sânge pare lacul,
Mai roș ca-ntotdeauna.
La geam tușește-o fată
În bolnavul amurg;
Și s-a făcut batista
Ca frunzele ce curg.”

Violetul apare la Bacovia ca simbol al monotoniei orașului și a lumii, al crepuscului (care poate fi interpretat ca un sfârșit al lumii), al alienării. Este adeseori asociat cu galbenul, culoare a bolii și a mizeriei. *Amurg violet* pune cel mai bine în valoare concepția de halucinație, de plictiseală, culoarea având un caracter obsedant de-a lungul poeziei.

„Amurg de toamnă violet ...
Pe drum e-o lume leneșă, cochetă;
Mulțimea toată pare violetă,
Orașul tot e violet.”

Galbenul sugerează tristețea, dezolarea, ideea de moleșală autumnală, dar și cea de agonie, de moarte. Putem întâlni culoarea și ca una de doliu sau una care ascunde adevărul, de secret. În *Scânteii galbene*, poetul ilustrează aceste idei redată prin culoare:

„O femeie în doliu pe stradă,
O frunză galbenă tremura după ea -
Luat de-a orașului sfadă,
Uitasem că toamna venea.”

Griul scoate în evidență angoasa, plictiseala. În poezia *Gri*, se poate observa cum eul liric este invadat de această stare a existenței cotidiene, pe lângă singurătatea specifică simbolismului:

„Plâns de cobe pe la geamuri se opri,
Și pe lume plumb de iarnă s-a lăsat;
„I-auzi corbii!“ - mi-am zis singur... și-am oftat;

Iar în zarea grea de plumb
Ninge gri.”

Dar probabil cel mai relevant exemplu este poezia *Plumb*, unde totul este de plumb. Repetiția obsedantă a metalului, printre alte caracteristici, evidențiază și culoarea cenușie-albăstruie care domnește de-a lungul operei, creând o atmosferă funebră:

„Dormeau adânc sicriile de plumb,
Și flori de plumb și funerar vestmânt --
Stam singur în cavou... și era vânt...
Și scîrțâiau coroanele de plumb.

Dormea întors amorul meu de plumb
Pe flori de plumb, și-am început să-l strig -
Stam singur lângă mort... și era frig...
Și-i atîrnau aripile de plumb.”

În *Note de primăvară* apare rozul, verdele și albastrul, dar tot în conformitate cu simbolismul, sugerând nevroze și tristețe:

„Verde crud, verde crud
Mugur alb și roz și pur
Vis de albastru și azur
Te mai văd te mai aud.”

Se pot observa din exemplele date și din întreaga sa operă, corespondențele realizate de Bacovia între sentimente și culori, acestea din urmă având un pronunțat caracter monoton. Nicolae Manolescu afirma despre ideea de culoare la poetul simbolist că este „nu numai persistentă și obsesivă, dar și de o mare materialitate, ca la expresioniști.”

În poezia lui Vasile Alecsandri, albul are un loc de cinste. Este ușor de remarcat preferința poetului pentru anotimpul hibernal, cu toate atributele sale definitorii: gerul, viscolul, zăpada, autoritatea absolută a albului ce acoperă întregul peisaj. Culoarea poate sta la baza unei scenografii fie grațioasă, ca în pastelul *Iarna*:

„Din văzduh cumplita iarnă cerne norii de zăpadă
Lungi troiene călătoare adunate-n cer grămadă
Fulgii zbor, plutesc în aer ca un roi de fluturi albi
Răspândind fiori de gheață pe ai țării umeri dalbi.”,

fie apocaliptică precum în *Viscolul*. Aici, totul este blocat într-un labirint alb marcat de viscol, ultima strofă aducând speranța ieșirii, calmarea peisajului:

„Crivățul din meazănoapte vâjâie prin vijelie,
Spulberând zăpada-n ceruri de pe deal, de pe câmpie.
Valuri albe trec în zare, se așază-n lung troian,
Ca nisipurile dese din pustiul african.”

Miezul iernii surprinde cel mai bine natura cuprinsă de alb, cromatica peisajului fiind aproape ireală. Ideea de alb este sugerată de imaginile vizuale specifice anotimpului:

„În păduri trăsnesc stejarii! E un ger amar, cumplit!
Stelele par înghețate, cerul pare oțelit,
Iar zăpada cristalină pe câmpii strălucitoare
Pare-un lan de diamanturi ce scîrțâie sub picioare.”

În *Dan, căpitan de plai*, albul apare ca simbol al trecerii timpului, ca indiciu fizic al îmbătrânirii, dar și ca să sublinieze puritatea morală a lui Dan, măreția sa:

„Iar munții, albi ca dânsul, se-nclină-n depărtare.”

Acest motiv al culorii albe, este reluat și prin folosirea termenului „dalb”, evidențiind o nuanță sacră a ideilor:

„Deci îi plăcea să-nfrunte cu dalba-i vitejie”.

În același poem, albul reprezintă crezul și modul de viață al personajului:

„Alb am trăit un secol pe plaiul strămoșesc

Și vreau cu fața albă senin să mă sfârșesc,

Ca după-o viață lungă, ferită de rușine,

Mormântul meu să fie curat și alb ca mine!”

În *Sfârșit de toamnă*, poetul renunță la nonculoare pentru a descrie tristețea ce se așază peste întreaga natură atunci când se apropie iarna. Astfel, avem verdele câmpiei, adică ideea de prospețime, de viață, care se transformă într-un galben-arămiu, ceea ce duce spre boală, spre degradare. Tot spre decădere ne îndreaptă și roșul, simbol cromatic al infernului. Întreaga paletă cromatică folosită de poet înfățișează peisajul melancolic creat de părăsirea naturii de către tot ce este viu:

„Vesela verde câmpie acu-i tristă, veștežită;

Lunca, bătută de brumă, acum pare ruginită;

Frunzele-i cad, zbor în aer, și de crengi se dezlipesc

Ca frumoasele iluzii dintr-un suflet omenesc.”

La poetul romantic, Mihai Eminescu, întâlnim un motiv al floării albastre, motiv ce se regăsește și la Novalis, cu semnificația mistică a iubirii pierdute, a dorului de dragoste. La Eminescu apar conotații noi, diferite, cum ar fi incompatibilitatea dintre floare și albastru, cei doi termeni alăturați reprezentând condiția umană. În *Floare albastră*, motivul poate reprezenta un simbol al voinței, al împlinirii iubirii ideale, chiar și după moarte, o nostalgie a nesfârșitului. Albastrul din această metaforă redă ideea infinitului cosmic, a aspirației. Floarea albastră poate fi interpretată și ca imagine a femeii ideale:

„Încă-o gură - și dispăre...

Ca un stîlp eu stau în lună

Ce frumoasă, ce nebună

E albastra-mi, dulce floare!

Și te-ai dus, dulce minune,

Ș-a murit iubirea noastră

Floare-albastră! floare-albastră!...

Totuși... este trist în lume!”

Ideea de floare albastră apare la Eminescu și în *Călin (file de poveste)*, povestea unei perechi eterne, unde albastrului terestru îi corespunde unul al văzduhului, cadrul nupțial fiind transformat într-o atmosferă de vis:

„Flori albastre tremur ude în văzduhul tămâiet

.....

Mii de fluturi mici albaștri, mii de roiuri de albine

Curg în râuri sclipitoare peste flori de miere pline”.

Dorul nemărginit, nostalgia, iubirea ce nu moare niciodată sunt semnificații purtate de acest motiv în versul:

„Flori albastre are-n păru-i și o stea în frunte poartă.”

Albul din acest poem subliniază candoarea miresei (la fel ca în *Nunta Zamferei* a lui George Coșbuc, unde este reprezentată prin „dalbul iatac” și prin „brâul de argint”):

„Îi foșnea uscat pe frunze poala lung-a albei rochii”.

În *Crăiasa din povești*, încă din primul vers, „Neguri albe, strălucite”, utilizează culoarea albă pentru a simboliza feericul, culoare ce conferă negurilor o strălucire de sîdef. Tot în această poezie, regăsim și culoarea albastră. Ochii albaștri ai crăiesei trimit spre fantastic, spre ireal:

„Ea se uită... Păru-i galben,
Fața ei lucesc în luna,
Iar în ochii ei albaștri
Toate basmele s-adună.”

Prima strofă din *Lacul* însumează trei culori: albastrul, galbenul și roșul. Prima culoare, pe lângă ideea de infinit, trimite la un mister. Totodată, evocă calmul și amintește eului liric de perfecțiune și de fericirea pe care o avea lângă iubită. „Nuferi galbeni” este o metaforă atât a suspiciunii, cât și a armoniei. Culoare a vieții, a tinereții, galbenul poate sugera și starea de anxietate a eului liric în momentul în care realizează că iubita nu va apărea. Albul reprezintă un simbol al inocenței, al purității și al castității. Pus în relație cu „cercurile” indică o perfecțiune a peisajului:

„Lacul codrilor albastru
Nuferi galbeni îl încarcă;
Tresărind în cercuri albe
El cutremură o barcă.”

Albul scoate în evidență gingășia, suplețea și frumusețea generată de simplitate a păsării în poezia *Lebăda*:

„Când pintre valuri ce saltă
Pe baltă
În ritmu ușor,
Lebăda albă cu-aripele-n vânturi
În cânturi
Se leagănă-n dor;
Aripele-i albe în raza cea caldă
Le scaldă,
Din ele bățând,
Și-apoi pe luciul, pe unda d-oglinde
Le-ntinde
O barcă de vânt.”

În *Luceafărul*, Cătălina trăiește într-un castel negru, care evidențiază destinul uman limitat. Fata nu are dreptul să aspire la un ideal, la o iubire eternă, ca cea cu Luceafărul, condiția ei fiind una normală, terestră, pur umană:

„Spre umbra negrului castel”.

Negrul apare în acest poem și în discursul Luceafărului către Demiurg, unde îl caracterizează ca pe un nefericit apăsător de propria sa eternitate; el se voia muritor:

„- De greu negrei vecinicii,
Părinte, mă dezleagă”.

Importanța rolului jucat de alb se poate observa și în nuvela *Sania*, a lui Ion Druță. Aici, albul este un nepuizabil izvor al creatorului, al creației, un ideal neatins. Chiar dacă moș Mihail

construiește sania, tot îi apare în vis „ceva alb, sprinten și frumos, acea învăluire voinicească”. Oricît de mult s-ar încerca, perfecțiunea nu este posibilă.

În *grădina Ghetsemani* de Vasile Voiculescu este o poezie ce aduce în prim plan „chipul alb” al lui Hristos, care simbolizează puritatea, sacrul ceresc. În antiteză cu acesta apare sângele, ca simbol al suferinței umane:

„Curgeau sudori de sânge pe chipu-i alb ca varul”.

Tot aici, apare verdele ce evocă veninul, culoare care accentuează caracterul dezgustător al „infamei băuturi” din care este silit Iisus să bea:

„În apa ei verzuie jucau sterlici de miere
Și sub veninul groaznic simțea că e dulceță...”

Atît în *Miorița* lui Nicolae Labiș, cît și în *Pasărea* lui Grigore Vieru, apare ideea de alb ca simbol al duratei căutării fiului pierdut:

„Despletit ți-i părul -albă vîlvătaie . . .” (*Miorița*)
„Până-i albise pana” (*Pasărea*).

În *Ars poetica* lui Grigore Vieru, albul subliniază ideea de trecere a generațiilor, de curgere a timpului:

„Merg eu dimineața, în frunte,
Cu spicele albe în brațe
Ale părului mamei.”

Psalm de Tudor Arghezi este un poem în care albul creează un tablou sacru, eliberator, unde îngerul poartă o lumină divină pură. Îngerul este o contopire a suavității selenare cu culoarea albă, angelică:

„Trimite, Doamne, semnul depărtării,
Din când în când, cîte un pui de înger,
Să bată alb din aripă la lună,
Să-mi dea din nou povața ta mai bună.”

Galbenul, culoare bărbătească (Zeus coboară sub forma unui nor galben de aur), poate fi simbol al maturității, dar și al începutului unui declin, al deznădejdei, al tristeții. În poezia *Tu a* lui Grigore Vieru, această culoare apare ca să sublinieze starea de descumpănire a eroului liric, care nu poate să facă nimic pentru a dispărea dorul din inima sa:

„Sunt palid ca lămâiul”.

Conexiunea dintre negru și funebru este evidențiată în balada populară *Miorița*, unde oile vor fi chemate „la negru zăvoi”, locul unde stăpânul va intra în umbra morții. Negrul trimite spre pasivitate, spre moarte deplină. Această idee este subliniată și în *Pădurea spânzuraților* de Liviu Rebreanu, unde „perdelele înserării sunt negre”, întunericul se așază „ca un lițoliu negru” ce îndoliază totul. Siluetele oamenilor sunt „negre”. Chiar și albul reprezintă moartea: „Numai spânzurătoarea alba nepăsătoare.”

Verdele poate avea în literatură diverse semnificații. În titlul *Pădure, verde pădure*, poezie a lui Grigore Vieru, verdele reprezintă permanența iubirii și a vieții, optimismul. În *Două culori* a lui Dumitru Matcovski, este expresia tinereții și a speranțelor:

„Frunza verde, iarba verde,
Verde grâul răsărit.
Verdele, dacă-l vom pierde,
Ca și cum nici n-am iubit.”

În *Frații Jderi*, romanul lui Mihail Sadoveanu, apare o privire verde a domnitorului Ștefan cel Mare, idee ce vorbește despre forța majoră a eroului, despre voința sa imensă, precum și

despre autoritatea pe care o avea asupra celor din jur: „Avea o puternică strângere a buzelor și o privire verde tăioasă...”.

Portocaliul este culoarea ce „simbolizează în primul rând punctul de echilibru dintre spirit și libido. Dar dacă acest echilibru tinde să se rupă într-un sens sau în altul ea devine atunci fie revelația iubirii divine, fie emblema desfrâului.”¹⁶ Portocaliul este culoare predominantă în volumul de poezii *Julien Ospitalierul* al lui Emil Brumaru, unde are o valoare evocatorie. Culoarea este pusă în relație cu fructul portocală, amândouă reprezentând „obsesia perfecțiunii voluptoase și a voluptății perfecțiunii”.¹⁷ Portocala, implicit și culoarea acesteia, poate fi o sugestie eufemizantă a nudității.

În *Marșul*, poezie din acest volum, se poate vorbi despre o „emblemă a desfrâului”, din moment ce perdelele sunt puțin rupte:

„ȘASE mici franjuri de la perdeaua portocalie din vechiul antreu al pensiunii (dar nimeni nu spune) sunt destrămate puțin;”

Dacă intrăm în lumea basmului, descoperim culoarea atât în numele de personaje sau în descrierea acestora, cât și în numirea locurilor. Astfel, în *Povestea lui Harap-Alb* de Ion Creangă întâlnim încă din titlu culoarea albă. În cazul acesta, albul dezvăluie unele caracteristici ale personajului: el este un „crăișor”, deci un fecior, neexperimentat, este naiv și are o inimă bună. Culoarea este a inițierii, specifică celui care reușește, a învingătorului, așa cum Harap-Alb izbutește să se afirme, să-și asume responsabilitatea de fiu de împărat. De asemenea, albul (lat. *candidus* = alb, curat) este culoarea candidatului, a celui care își va schimba condiția (în vremuri străvechi, candidații la funcții publice se îmbrăcau în alb). În numele personajului eponim apare și termenul „harap”, un mod mai vechi de a numi arabul (din tc. *harap*), cu sensul de persoană de rasă neagră, deci alăturarea celor două cuvinte tinde a fi ironică. O altă explicație a acestui lucru poate fi ideea că negrul simbolizează haosul, încercările la care este supus personajul.

Tot în *Povestea lui Harap-Alb* apar Verde-Împărat și Împăratul Roș. Verdele poate fi un simbol al vieții, al speranței, al bucuriei, dar poate avea și o tentă malefică. Verde-Împărat este reprezentantul omului care reușește în viață, singura durere a sa fiind că nu avea moștenitor căruia să-i cedeze tronul. Culoarea subliniază și faptul că acest împărat are o viață „curată”, trăită după anumite valori morale precum hărnicia, cinstea, supunerea, loialitatea, având un comportament exemplar.

De partea cealaltă, Împăratul Roș este hain și rău la suflet, un adevărat tiran, dușmănos și plin de sine, mândru. Roșul, culoare a focului, este bine ales pentru a reprezenta acest gen de personaj. În literatura latină și cea greacă veche putem observa cum focul arde având ca și combustibil mândria și mânia. Astfel, se înțelege de la sine preferința autorului pentru această culoare atunci când vorbește despre un despot ca Împăratul Roș. În alte basme, cum ar fi *Greuceanu*, Împăratul Roșu este caracterizat de o imensă mâhnire pricinuită de furtul lunii și al soarelui de către zmei.

Omul roș, cel de care Harap-Alb este avertizat să se ferească, este întruchiparea diavolului. Acest roșu are o nuanță infernală și evidențiază puterea, forța pe care o are asupra altor personaje atunci când își propune acest lucru.

În basmul lui Mihai Eminescu *Făt-Frumos din lacrimă*, în descrierea împărătesei, dar și a feciorului sunt utilizate culorile pentru a sublinia delicatețea și frumusețea nemaiîntâlnită pe care o au. Așadar, atât părul împărătesei, cât și al fiului său este bălai. Pe lângă ideile de tinerețe, de viață și de noblețe, culoarea galbenă transmite și o esență divină, reprezentând un atribut specific

¹⁶ Chevalier, Jean, Gheerbrant, Alain, *Dicționar de simboluri*

¹⁷ Rodica Ilie, *Emil Brumaru* (pag.27)

împăraților, regilor. Pielea amândurora este de un alb pur („ca argintul crinului”, „ca spuma laptelui”) - de aici se desprinde concluzia că cei doi au un suflet bun, sunt inocenți, frumoși, dar simpli. Ochii împărătesei sunt albaștri, ceea ce trimite la perfecțiune. Albastrul ochilor și albul pielii duc spre divinitate, spre sacru, combinația alb-albastru fiind considerată proprie Sfintei Fecioare Maria.

La fel ca în *Povestea lui Harap-Alb*, răul este reprezentat de culoarea roșie. Aici apar șerpii roșii în lupta pe care Făt-Frumos o poartă cu Muma-Pădurii.

În multe basme există un loc unde răul tronează, unde forțele malefice, zmeii sau Muma-Pădurii (considerată duhul rău al pădurii) își găsesc adăpost. Acest loc poartă numele de Pădurea Neagră. Pădurea în sine este privită în cultură ca un simbol al spaimelor, al pericolelor, al morții, ca un haos total. Dacă deja vorbim de o natură neîmblânzită, de un tărâm al răului doar gândindu-ne la pădure, în momentul în care îi adăugăm conceptului o culoare, și anume negrul, atunci întreaga idee se amplifică. Negrul redă o lipsă a speranței, dar, de asemenea, ilustrează suspiciunea și invizibilitatea (negrul poate acoperi orice altă culoare).

Povestea Albă ca Zăpada de Frații Grimm ne prezintă un personaj de o frumusețe rară; fata are pielea albă ca zăpada și culoarea părului este cea a abanosului. Zăpada este considerată un simbol al purității. Datorită răcelii pe care o emană este văzută și ca simbol al virginității. În momentul în care atributul „alb” este adăugat, ideea capătă amploare și descrie personajul eponim, o fată care este caracterizată de simplitatea și candoarea ce o fac să fie „cea mai frumoasă din țară”. Negrul părului aduce un plus de eleganță, dar poate fi interpretat și ca un simbol al demnității, al puterii. Albă ca Zăpada are puterea interioară de a reuși încercărilor la care este supusă de mama sa vitregă, păstrându-și demnitatea.

Scufița Roșie de Frații Grimm ilustrează ca personaj principal o fetiță care se definește printr-o inocență specifică vârstei. Roșul, culoare care în Japonia este purtată aproape exclusiv de femei, reprezentând sinceritatea și fericirea, ne relevă puritatea și vitalitatea copilului. De asemenea, evocă frica pe care o simte în momentul în care intră în căsuța bunicii și realizează că ceva nu este în regulă cu aceasta.

BIBLIOGRAPHY

- Academia Română, Institutul de Lingvistică „Iorgu Iordan”, *Dicționarul explicativ al limbii române*, ediția a II-a, Univers Enciclopedic, București, 1998.
- Bidu-Vrânceanu, Angela, *Lexic comun, lexic specializat*, Editura Universității, București, 2000.
- Bidu-Vrânceanu, Angela, Forăscu, Narcisa, *Limba română contemporană. Lexicul*, Humanitas Educațional, București, 2005.
- Chelaru-Murăruș, Oana, *Despre culori și nuanțe în epoca globalizării. Noi termeni cromatici în româna actuală*, în volumul I din *Limba română. Ipostaze ale variației lingvistice*, editori: Rodica Zafiu, Camelia Ușurelu, Helga Bogdan-Oprea, Editura Universității, București, 2011.
- Dimitrescu, Florica, *Despre culori și nu numai. Din cromatica actuală*, din studiul *Aspecte ale dinamicii limbii române actuale*, editori: Gabriela Pană-Dindelegan, Valeria Guțu Romalo, Blanca Croitor, Editura Universității, București, 2002.
- Grigoruța, Dora, *Semnificații și simboluri ale culorilor*, Editura Gheorghe Asachi, Iași, 1999.
- Micu, Dan, *Aspecte simbolice ale culorii*, Artes, Iași, 2009.

- Mihăilescu, Dan, *Limbajul culorilor și al formelor*, Editura Științifică și Enciclopedică, București, 1980.
- Oprea, Ioan, Pamfil, Carmen-Gabriela, Radu, Rodica, Zăstroiu, Victoria, *Noul dicționar universal al limbii române*, Litera Internațional, București, 2006.
- Stoichițoiu-Ichim, Adriana, *Un aspect al neologiei semantice: cromatica politică*, din studiul *Limba română: ipostaze ale variației lingvistice*, editori: Rodica Zafiu, Camelia Ușurelu, Helga Oprea Bogdan, Editura Universității, București, 2011.
- Volceanov, George, *Dicționar de argou al limbii române*, editura Niculescu, București, 2006.

Surse:

1. Alecsandri, Vasile, *Pasteluri și alte poezii*, Editura Dacia, 1981.
2. Bacovia, George, *Plumb*, Editura Hyperion, 1992.
3. Bacovia, George, *Poezii*, Editura de Stat pentru Literatură și Artă, 1957.
4. Brumar, Emil, *Julien Ospitalierul*, Polirom, 2009.
5. Creangă, Ion, *Povestea lui Harap-Alb. Amintiri din copilărie*, Editura Minerva, 1991.
6. Eminescu, Mihai, *Poesii*, Editura Europa, 1992.
7. Eminescu, Mihai, *Făt-Frumos din lacrimă*, Editura Clusium, Cluj, 1990.
8. Frații Grimm, *Albă-ca-Zăpada*, Editura Ion Creangă, 1982.
9. Frații Grimm, *Scufița Roșie*, Editura Litera, 2010.
10. *Miorița. Balade populare*, Editura pentru Literatură, 1966.
11. Rebreanu, Liviu, *Pădurea Spânzuraților*, Editura Dacia, 1985.
12. Sadoveanu, Mihail, *Frații Jderi*, Editura Gramar, 1996.

INDICATIVE PAST TENSES VS SUBJUNCTIVE

Claudia Leah

Assoc. Prof., PhD, University of Oradea

*Abstract:*The English Past Tenses and Subjunctive are complex verbal forms which require a special attention. The present paper aims at pointing out the obvious similarities and differences between Past and Subjunctive tenses, terms which are not constantly found and explained in English Grammars and handbooks. This fact might create bewilderment in learners' understanding and correct usage of the mentioned tenses.

Keywords: past tenses, subjunctive, understanding, usage, meaning

Seeing that very many Romanian students are confused when they have to use the subjunctive correctly, the idea of attempting to make a comparison between Indicative and Subjunctive past tenses occurred to me. I commenced from two basic hypotheses:

- Most grammar books and handbooks offer insufficient or, sometimes, even no information an explanation for the Indicative and Subjunctive past tenses;
- Some students misunderstand and misuse these verbal structures, both as a consequence of the first hypothesis and as a result of the English language spoken around (lyrics, movies a.s.o.)

Grammatical *mood* refers to the type of expression a verb is making. (Bantaş, 1997: 132). This paper focuses on only two moods: Indicative and Subjunctive (Past and Past Perfect Tenses)

Indicative is the most common grammatical mood which expresses matters of fact (*You ate two ice-creams an hour ago. We went to the theatre*). This is the verb form we use to state a fact or ask a question.

Indicative sentences are the most frequently used sentences in conversation. (*I went to the theatre. I didn't know where he was. Did you find the book you had been looking for?*)

Subjunctive is a relatively rarely used mood that can express an indirect command, a wish, or a contrary-to-fact situation (*I'd rather you went now, If only I listened to her*). There are different definitions given by grammarians: the Subjunctive Mood expresses "a possible action, or unreality, improbability" (Paidos,2001:98), or that the Subjunctive is used to "express wish or hope, or to show such feelings as doubt and to indicate conditions".(Budai, 1981: 45). The subjunctive in English has been classified into two main categories: *the Synthetical Subjunctive* and *the Analytical Subjunctive*. (Galateanu Farnoaga, 1995:36)

e.g. *It is essential that he arrive in time.*

It is essential that he should arrive in time.

The Analytical Subjunctive, formed by combinations of a modal verb (in fact a semi-auxiliary with a slight modal value) and short infinitives or even indicatives, shows hypothetical actions or states, such as: doubt, condition or concession. (Leviţchi, 2006: 147)

An interesting opinion about this classification is that of Randolph Quirk, who claims that “they are traditionally called the present and the past subjunctive, although the distinction relates more to mood than to tense” (Quirk, 1993: 43). Nowadays, the analytical subjunctive is preferred instead of the synthetical one, especially in the spoken, informal language.

According to Hardin, G. (2000:72) the subjunctive is frequently used in formal style, in official, juridical or administrative documents and it occurs in American rather than in British English. It is used generally when talking about something that may or may not happen; it may show something that the speaker wants, hopes for, expects, or imagines; *If I were there, I would call you.* (Swan, 1980:580).

In the twentieth century, some grammarians and linguists anticipated the subjunctive's death arguing that this wasn't such an irrecoverable loss, since its historical role in English had been weak and inconsistent; moreover, some exaggerated considering that in Modern English its usage is *pretentious*. Levițchi draws attention upon the fact that, due to a constant process of disappearance from the language, the Subjunctive has been losing more and more its independence, overlapping with some other moods and tenses forms (e.g.: infinitive past indicative). (Levițchi, 1998: 89). Other linguists assume that the subjunctive mood is a beautiful, challenging and valuable component of the English language, which instead of dying out, experiences a subtle revival and that the subjunctive is alive and strong in Modern English and deserves its distinct place among the other verbal moods.

A long, unfinished debate among linguists refers to Subjunctive: is it a distinct mood or not? Those who consider that Subjunctive is not a mood support their opinion with the following argument: Subjunctive does not have its own, identifiable verb forms or tenses. Up to a point, this is true, since the Present Subjunctive, also called Formulaic Subjunctive when used in certain set expressions, shares its form with the Bare Infinitive, the Past Subjunctive with the Past Tense Indicative and Past Perfect Subjunctive with the Past Perfect Indicative.

e.g. *All he did was **live** an honest life.* (Bare Infinitive)

*Long **live** the University!* (Present Subjunctive)

*I **went** to his party yesterday.* (Past Tense Indicative)

*I wish I **went** to his party now.* (Past Subjunctive)

*I went out after I **had learned** the poem.* (Past Perfect Tense Indicative)

*I behaved as if I **had learned** the poem.* (Past Perfect Subjunctive)

On the other hand, there are some obvious signs supporting that we deal with two distinct moods: Indicative and Subjunctive, and that the cases in which they are used or required do not overlap:

↳ In the case of Bare Infinitive, it can be replaced by long infinitive:

e.g. *All he did was **to live** an honest life.*

↳ Being an old form, Present subjunctive is used either in fixed expressions or is required by certain verbs such as: *propose, suggest, order, demand, insist, advise, it's impossible, it's necessary, it's unbelievable, it's strange, it's natural, it's improbable etc.*

e.g. *Long live the University!* (not **Long **to live** the University!*)

*The doctor suggests that he **live** a healthy life.* (not *The doctor suggests that he **to live** a healthy life.*)

According to Leon Levițchi (1998:89), the present subjunctive had been “frequently used in the earlier stages of development of English”. Also called *The subjunctive I*, it is the old form of subjunctive, which is more common to the formal style than to spoken or informal English nowadays. However, it is still often used in the American English. As Andrei Bantaș (1997: 229)

mentions, this form of subjunctive can have a past, present and future reference too, as the action it shows is not very precise in time.

According to Quirk.(1933: 44), this is what grammarians call *Formulaic Subjunctives* or *optative subjunctive*. Eugenia Pănescu (1999: 294) classifies these expressions into:

- ❖ Wishes: *Long live the President!*
- ❖ Hopes and desires: *Heaven help us! / God blessyou!*
- ❖ Fixed constructions: *So be it!*

↳ The Past Tense Indicative is the basic tense that shows a past, finished action:

e.g. *I **went** to his party **yesterday**.*

Coe, N. (2009: 6) points out that the Past Tense has the same form in all persons, but as a Past Tense, the verb *to be* makes use of two forms: *was* and *were*.

e.g. *I **was** at school an hour ago, but you **were** not there.*

The Past Tense is used to express:

- ✓ finished actions that happened at a specific time in the past.
e.g. *John called him last week. I went to college 3 years ago. I slept well last night.*
- ✓ situations in the past; According to Harmer, J. (2004:12) we can use the past tense simple to talk about a situation that continued for some time in the past but is now finished e.g. *He **lived** in London at that time/ in the last 5 years* (he doesn't live there anymore).
- ✓ a series of actions in the past
e.g. *He **entered** the room, **looked** at them and **smiled**.*

Thomson (2010:162) refers to Past Tense simple describing past habits (like *used to*)

e.g. *Sarah **drank** six cups of coffee a day till she gave up.* (used to drink)

L.G. Alexander (2001:174) mentions that the Past Tense does not always refer to past time. It can also be used for polite inquiries, asking for favours, mainly with verbs like: *hope, think, wonder.* e.g. *I wondered if he could give me a lift.*

The Past Tense may associate with common time expressions(time adverbials) used as tense markers: *yesterday morning/evening, the other day, the day before yesterday , last year/month/Friday, an hour/ a day/ a year ago, on Tuesday, at 4 o'clock, in July ,always, often, ever, never etc.*

e.g. *We **had** our anniversary in August.*

*I **met** him yesterday.*

*I **met** him as recently as last week.*

*I always **helped** her.*

↳ The Past Subjunctive is called Past only because of its resemblance/identity in form with the Past Tense Indicative, but, in fact, it is a present tense, it refers to a present action, which is why it is sometimes also named *Present Subjunctive 2* or *The Subjunctive II*:

e.g. *I wish I **went** to his party **now**.*

As a Past Tense Subjunctive, the verb *to be* makes use of only one form: *were*.

This tense is also found in Conditional clauses 2:

e.g. *If the weather **were** better, we would go out.*

This form of subjunctive is accepted by all grammarians as being more often used than the Present Subjunctive, both in written and spoken English. It is hypothetical in meaning and is used in conditional and concessive clauses and in subordinate clauses after optative verbs like *wish* (it can also be used after words like *suppose*, when they have a similar meaning to *if*). This subjunctive is restricted to one form *were*. It occurs in the 1st and 3rd person singular past of the

verb *be*, matching the indicative *was*, which is the more common in less formal style: (Quirk, Greenbaum, Leech, Svartvik 1972: 76)

e.g. **If I were/was** you I wouldn't worry so much.

I wouldn't mind if he weren't/wasn't so rude.

There is a special form of conditional sentence in which the subjunctive *were* is used with an infinitive, and this is sometimes inverted in a literary style. *Was* is not possible here.

e.g. **If she were to say** everything she knows, we could discover the truth. Or:

Were she to say everything she knows, we could discover the truth.

Were is always used in the expression *as it were* (meaning the same as *so to speak*)

She is a sort of Madonna, as it were.

In very formal language, such as legal documents). *be* is sometimes used after *if* and *whatever*.

e.g. **If any person be found** guilty....

...**whatever be** the reason... (Swan, 1980:581)

↳ The Past Perfect Indicative expresses a past action taking place prior to another past action: *I left Bucharest after I had finished my studies./ I had finished my studies before I left Bucharest.*

Past Perfect can be used with **for, since** as tense markers for actions which began before the time of speaking in the past and

○ were still continuing at that time: *Mary had been a teacher for twenty years.*

○ stopped at that time or just before it: *Mary had waited for a week.*

○ stopped some time before the time of speaking: *My father had served in the army for thirty years.* (Thomson, 2010:175)

↳ The Past Perfect Subjunctive, also called *The Subjunctive III* refers to a past action, but it is required by certain words and structures: *ask, demand, determine, insist, move, order, pray, prefer, recommend, regret, request, require, suggest, wish, it's (high) time, as if as though* etc.

e.g. *I wish I had finished my studies.*

Eugenia Pănescu (1999: 301) states that the Past Perfect Subjunctive `shows an unreal action, contrary to a past reality`. Bantaş Andrei (1997: 308) goes beyond, and points out that the action expressed by this subjunctive form is either previous or simultaneous to the action in the main sentence.

The Past Perfect Subjunctive is also found in Conditional clauses 3:

e.g. **If he had come** to the theatre, he would have seen a nice comedy.

Had he come to the theatre, he would have seen a nice comedy.

In some grammar books and handbooks, terms such as Indicative Past Tense and Past Subjunctive are not constantly found and explained. For instance, students are taught that:

“We use *wish* + **past simple** to express that we want a situation in the present (or future) to be different: *I wish I understood Russian.* (I don't understand Russian.)

I wish I had a dog. (I don't have a dog.)

I wish I was on a trip. (I'm at school.)

I wish it was summer next month. (It's only February next month.)

We use *wish* + **past perfect** to express a regret, or that we want a situation in the past to be different: *I wish I hadn't wasted so much time.* (I wasted a lot of time.)

I wish I had been invited to the party. (I wasn't invited.)

We use the Past Perfect with third conditional sentences.

If we had traveled by car, we wouldn't have been so tired.

*If John **had learned** more, he would have passed the exam.*

This is the so-called hypothetical past: we are talking about things that never happened.

*I wish I **had read** that book. (but I didn't)*

*If only I **had listened** to her advice. (but I didn't)*

We often use the Past Perfect to show dissatisfaction with the past. Such sentences typically start with *I wish ...* or *If only ...*

*I wish I **had bought** something to drink. I'm thirsty now.*

*If only I **had bought** something to drink. I'm thirsty now.*

The Past Perfect is also used with expressions such as *as if* and *as though*:

*John behaved as if he **had been** an adult.*

*John behaved as though he **hadn't met** her. “*

In all these cases it is about Subjunctive, Past or Past Perfect and not about Past Tense or Past Perfect. The fact that they find two different categories of terms and explanation, creates bewilderment in learners' understanding and correct usage of the mentioned tenses. In order to make learners aware of Past Indicative and Past Subjunctive forms it is worth mentioning some of their basic specific characteristics. There are similarities, but mainly differences when it comes to these structures.

Among similarities we could mention:

- Past Tense Indicative and Past Tense Subjunctive are identical in form with the second form of the main verbs.
- The Past Perfect Subjunctive has the same *form* as The Past Perfect Indicative Tense, both employing one single form in all the persons.

Among differences we can mention:

- ❖ The Past Subjunctive Tense's forms overlap The Past Indicative Tense's forms, except for the verb *to be*, due to the fact that the verb has the form *were* in all persons, regardless of the number of the subject, while the Past Indicative has the form *was* for the first and third person singular. (Pănescu, 1999: 301)
- ❖ Although Past Perfect Tense and Past Subjunctive have the same form, when *Had* is placed in initial position and *if* is omitted, in conditional clauses, the difference between the two similar forms is obvious:
 - e.g. ***If you had arrived** on time you would not have missed the train.* (Dacă ai fi ajuns la timp n-ai fi pierdut trebul)
 - Had you arrived** on time you would not have missed the train.* (Să fi ajuns la timp n-ai fi pierdut trebul)
- ❖ The form of a verb in the subjunctive mood may differ from the form with the same subject which is not in the subjunctive mood.
 - e.g. *I **was** in your position two years ago.* (not in the subjunctive mood)
 - If I **were** in your position, I would do the same.* (subjunctive mood)
- ❖ At first sight, an example such as: *If I were a doctor I would work in a hospital.*, seems to be incorrect, since *doctor* is a singular noun, and the verb preceding it should be *was*, not *were*. However, this construction does not use *was* because *were* is the past subjunctive of *be*, and formally it is always used with *if*, and certain other words/phrases, such as *I wish* and *as if* etc.
- ❖ While the tenses of the Indicative Mood preserve their form and usage, Modern English prefers to replace the subjunctive mood with other grammatical forms.

As with all grammar and usage matters, the rules for subjunctive mood are based on centuries of convention. However, there is a tendency, quite common in everyday English, to substitute the subjunctives with simpler verbal constructions, such as infinitives and indicatives, while the usage of the Subjunctive Mood is distinctive for the formal style. For most verbs, formal differences between subjunctive and indicative have obliterated, only two verbs preserving their proper forms: *to be* and *to have*. *To be* has a so called *old subjunctive form* and a *modern subjunctive form*. *The old subjunctive* is *be* for all persons, the *modern one* being *were* for all persons. *To have* has the form *had* for all persons. For all the other verbs, no matter whether modal or main verbs, the present subjunctive form coincides with past tense: *could, might, should, would finished*. The old subjunctive form coincides with the bare infinitive of main verbs or with the present of all except the third person singular: *bring, read, listen*. (Hulban, 2003:359)

Moreover, there are also some old forms of subjunctive, which are no longer used, but there are also some forms that cannot be omitted and are used nowadays. According to *Penguin Grammar A-Z*, there are three main areas in which Subjunctive is still quite often used “the *were* patterns for hypothetical situations”, “the Mandative Subjunctive” and the so called “Formulaic Subjunctives” (Broughton, 1990: 286).

Subjunctive can be tricky to use, which could explain, partially, why many users of the English language forgot or avoided it. However, Subjunctive is not only a useful, but also an erudite structure and careful, educated users of English should do their best to preserve it.

BIBLIOGRAPHY

- Alexander L.G. (1998, 2001). *Longman English Grammar*, Longman Group UK Limited.
- Bantaş, A. (1997). *Engleza pentru admitere*, Bucureşti, Ed. Teora.
- Biber, D., Conrad, S., Leech, G. (2005). *Student Grammar of Spoken and Written English*, Longman.
- Broughton G. (1990). *Penguin English Grammar from A-Z for Advanced Students*, Penguin Books Limited England .
- Budai, L. (1981). *Theory and Practice*, Ed. Tankonyvkiano.
- Coe, N., (2009). *Oxford living Grammar*, Oxford University Press.
- Eastwood J.(1994). *Oxford Guide to English Grammar*, Oxford University Press.
- Galateanu-Farnoaga, G., Comisel, E. (1995). *Gramatica limbii engleze*, Omegapres.
- Hardin, G., Marcheteau, M., Savio, M., Berman, J. (2000). *Gramatica Limbii Engleze*, Bucuresti, ed.Niculescu.
- Harmer, J. (2004). *Just Grammar*, Marshall Cavendish.
- Hulban, H. (2003). *Syntheses in English Morphology*, Spanda.
- Leech, G.(1989). *An A-Z of English Grammar and Usage*, Thames Nelson & Sons LTD.
- Leviţchi, L. (1998). *Gramatica limbii engleze*, Bucureşti, Ed. Teora.
- Leviţchi, L., Preda, I. (2006). *Gramatica limbii engleze*, Bucureşti, Ed. Grammar.
- Murphy, R. (2010). *English Grammar in Use*, Cambridge University Press, Cambridge.
- Paidos, C. (2001). *English Grammar. Theory and practice*, vol. 1, Bucureşti, Ed. Polirom.
- Pănescu, Eugenia. (1999). *Gramatica limbii engleze. Morfologia*, Ed. Univers.

- Proca, R. (2004). *Gramatica practica a limbii engleze*, București, Ed. Polirom.
- Quirk, R, Greenbaum, S.(1973). *A Concise Grammar of Contemporary English*, Harcourt Brace, London
- Quirk, R.(1993).*A Students Grammar of The English*, London,
- Swan, M.(1980). *Practical English Usage*, Oxford University Press.
- Thomson A.J. and Marinet A.V. (2010). *A Practical English Grammar*, Oxford University Press .
- Zdrenghea, M.,Towinson, N .(1995).*English Grammar*, Ed. Clasiu.
- www.cambridge-efl.org.uk
- www.scribd.com
- (<http://www.bartleby.com/64/C001/001.html>)
- (<http://wwwceafinney.com.sujunctive/index.html>)

ROMANCE BORROWINGS IN *IMPRESII ASUPRA LITERATURII SPANIOLE* BY G. CĂLINESCU

Loredana-Georgiana Popescu (Tomescu)

PhD Student, University of Craiova

*Abstract: An encyclopaedic personality of Romanian culture and literature, G. Călinescu uses a rich and elevated vocabulary in the work *Impresii asupra literaturii spaniole*/ 'Impressions on Spanish literature'. In the work of Călinescu, one can notice not only the abundance of derivatives, but also of borrowings from the Romance languages.*

The research is based on an etymological, morphological and phonetic-orthographic analysis of the Romance borrowings found in this work, an aspect which highlights the sector of neologisms in Romanian.

Keywords: vocabulary, borrowing, influence, neologism, meaning

Procesul de modernizare și îmbogățire a lexicului românesc s-a datorat, în mare măsură literaturii, deoarece, prin aceasta, mulți autori au împrumutat cuvinte din alte limbi, adaptându-le limbii române. Împrumuturile lexicale sunt supuse, în general, unor aspecte de integrare, atât din punct de vedere morfologic, dar și fonetic în sistemul limbii receptoare.

Cercetătorul Petru Zugun remarcă faptul că împrumuturile neadaptate, „cele care nu s-au diferențiat prin nicio trăsătură semantică de sinonime ale lor, sunt barbarisme, iar cele care sunt păstrate intenționat cu forma și sensul din limbile împrumutătoare sunt xenisme”¹.

În limba română, sunt neologisme împrumuturile pe care româna le-a făcut din alte limbi, mai puțin cele create în interiorul limbii.

Pe de altă parte, Theodor Hristea înțelege prin neologism, etimologic vorbind, „orice cuvânt nou apărut într-o limbă oarecare, indiferent dacă acesta e un împrumut sau reprezintă o creație internă a limbii respective prin derivare, compunere etc”².

Limba română este o limbă romanică ce prezintă similarități cu alte limbi romanice, precum franceza, italiana, spaniola. Astfel, foarte multe împrumuturi au fost preluate din aceste limbi. Lui G. Călinescu îi revine un rol important în procesul de modernizare a lexicului românesc prin neologisme de origine franceză, italiană și spaniolă.

*Opera *Impresii asupra literaturii spaniole* cuprinde, așa cum anunță autorul în prefața cărții, propriile considerații sub formă de eseuri: „Intenția mea intimă este de a da cititorului român sugestii asupra frumuseților literaturii spaniole și de aceea, găsim tot soiul de pretexte, am scos textele cele mai antologice și le-am tradus în așa fel că cititorul stabilește cu mine fraze memorabile din aproape toți marii autori spanioli.”³ Analizând lexicul din opera *Impresii**

¹ Petru, Zugun, 2000, p.158.

² Theodor, Hristea, 1984, p.50.

³ G. Călinescu, 1946, p.3.

asupra literaturii spaniole, a lui G. Călinescu, ne-am oprit la aproximativ treizeci de cuvinte împrumutate din limbile romanice: franceză, italiană și spaniolă.

Ținând cont de formația intelectuală a lui G. Călinescu, putem afirma cu ușurință că acesta a îmbogățit patrimoniul valorilor naționale cu opere fundamentale. Se distinge, astfel, un lexic bogat în lucrările sale de critică, estetică și beletristică, eseistică, istorie literară.

Analiza propusă urmărește atât aspecte lexico-semantice și etimologice, cât și morfologice, fonetico-ortografice și stilistice.

Împrumuturile din limba franceză sunt numeroase. Din punct de vedere etimologic, următoarele împrumuturi sunt de origine franceză: *compromis*, fr. *compromis*: „În realitate există numai *compromisuri*...” (p.28); *eleat*, fr. *éléate*: „...clasicul trăiește într-un prezent etern, e un *eleat*...” (p.25); *insașiabilitate*, fr. *insatiabilité*: „Se poate vorbi de o *insașiabilitate* romantică, în raport cu cumpătarea clasică, horațiană” (p.20); *maternitate*, fr. *maternité*: „Zeița sumeriană Ninkhursag, simbolizând *maternitatea*, avea chip de vacă” (p.11); *monstruoșitate*, fr. *monstruosité*: „Trecând cu vederea *monstruoșitatea* și disproporția figurilor umane ... este vădit că individul e tratat ca un simplu element decorativ fără nicio valoare în sine” (p.13); *oscilație*, fr. *oscillation*: „Barocul s-ar părea că este o *oscilație* între clasicism și romantism...” (p.29); *placiditate*, fr. *placidité*: „Este explicabilă relativa impasibilitate și *placiditate* a clasicului, consecință a temperaturii sale normale” (p.20); *rigiditate*, fr. *rigidité*: Există însă și o falsă *rigiditate*, dar romantică... (p.20); *utopie*, fr. *utopie*: „Individul clasic este *utopia* unui om perfect sănătos trupește și sufletește...” (p.17); *inteligibil*, fr. *intelligible*: „Viața clasicului ... are o durată normală, durata traiectoriei *inteligibile*” (p.23)

Din punct de vedere morfologic, predomină substantivul mai puțin celelalte părți de vorbire: *compromis*, *eleat*, *insașiabilitate*, *maternitate*, *monstruoșitate*, *oscilație*, *placiditate*, *rigiditate*, *utopie*.

În ceea ce privește împrumuturile italiene, din punct de vedere fonetico-ortografic, adaptarea lor s-a realizat prin adăugarea sufixelor românești. Din punct de vedere lexico-semantic, împrumuturile de origine italiană sunt cuvinte monosemantice, exemplificate în contexte precum: *beffa* „farsă”, „bătaie de joc”; „Nuvelele italiene sunt pline de *beffe* și Antonfrancesco Grazzini povestește în ale sale cele două oribile farse.” (p.106); *pazzia* „nebulie”; „Femeia e lacomă de laude și vanități, are drept proprietate la vera *pazzia*.” (p.201); *pettegoleszi*, „bîrfe”, „intrigi”; „Infanta doña Maria ... privește intrigant, atentă la *pettegoleszi*.” (p.344); *vanagloria*, „vanitate”, „mândrie deșartă”; „Purtarea eroului nu e o formă de indiferență religioasă ci un aspect al îngamfării iberice, o *vanagloria*, fără altă explicație filosofică.” (p.157);

Alte cuvinte sunt polisemantice: *bestia* „animal”; „...unghiile lungi ca de leu, o de qualche *bestia*.” (p.199); *capelă* „biserica mică”, „capelă”; „Cloașterul, *capela* trebuiau închise cu cheia ce se încredința unui alguazil...” (p.146); *concetti*, „aforisme”; „Caracteristice marinismului sunt, după B. Croce sensualismul și ingeniozitatea, reprezentând la drept vorbind o singură notă, aceea a conceptismului, a artei de a face *concetti*, adică metafore noi și paradoxale.” (p.326); *donna*, „doamnă”; „În rezumat cu un joc de cuvinte, *donna* vreasăzică danno universale.” (p.201); *lonza*, „felină” (probabil râs); „În locul danteștii *lonza* iese în cale un porc lătrător.” (p.185); *pompa*, „fast”; „Doctoratul firește cerea mai mult tîmbălău. Gradul se conferea *con pompa*.” (p.146).

Din punct de vedere gramatical, împrumuturile exemplificate sunt substantive. Se observă că substantivele se folosesc la masculin și feminin, deoarece, spre deosebire de limba română, limba italiană nu are neutru. Majoritatea substantivelor sunt folosite la singular, dar se întalnesc și substantive la plural. G. Călinescu utilizează, în general, forma de nominativ-acuzativ: *bestia*,

beffa, capela, concetti, pazzia, pettegolezzi, pompa. Majoritatea substantivelor sunt neadaptate sistemului fonetico-ortografic românesc, excepție făcând substantivele *bestie, pompă și capelă*.

În ceea ce privește împrumuturile din limba spaniolă, din punct de vedere lexico-semantic, hispanismele utilizate de autor în limba română au sensuri proprii și figurate. Ținând seama de baza latină, aceste sensuri nu sunt greu de identificat. Există și substantive utilizate și la singular, și la plural: *estudiante-estudiantes, hidalga-hidalgos-hidalgo*. În cazul unor substantive întâlnim atât forma de N-Ac cât și pe cea de G-D: „Treceau peste isprăvile *hidalgului* împotriva unui taur care îl ia în coarne și-l aruncă în zăplazul unui pod. *Hidalgul* conduce pe Marcos în casa unei rude, la masa gentilomilor, prilej de a se zugrăvi indigență grandomană a nobilimii.” „Este o adevărată secretară a lui Isus. Aristocrată prin naștere, *hidalga*, Teresa de Cepeda y Ahumada (1515-1582) din Avila de los Caballeros pășește pragul mănăstirii la 18 ani”. (p.215).

Din punct de vedere morfologic, hispanismele întâlnite sunt substantive: *alma*, f., sg., (din lat. anima), suflet: „E un dialog hieroglific și mistic între el *alma*, ca mireasă și Cristos, ca esposo”. (p.226); *barro*, m., sg., argilă, lut, nămol, noroi: „Din acest lut, numit și *barro*, făceau un fel de bonboane de mestecat în gură”. (p.296); *burla*, f., sg., (din lat. burula, de burrae-ărur), glumă, păcăleală, bătaie de joc: „Întors în Spania, Marcos face, pentru o vină pe care n-o are, trei luni închisoare. Acolo, altă *burla*, taie mustața unui deținut terorizat, care de ciudă își mănâncă cealaltă mustață”. (p.107); *cancioneros*, m., pl., culegere de cântece: „Prin anonimele *cancioneros* din sec. XV și XVI dăm de expresii pline de ingenuitate, ba uneori îndrăznețe ale instinctului erotic”. (p.170); *encinas*, f., pl., (din lat. ilicīna), stejar: „Vasăzică spaniolii mănâncă și ghindă, bellotas, nu știu dacă și de robles, ori cumai de *encinas*”. (p.309); *escolar*, m., sg., școlar: „Dar încă în secolul XIII, un anonim în Razon d’Amor ne istorisește noroacele unui *escolar* cu experiență mare”. (p.136); *estudiante*, m., sg., student: „De altfel, romanul intră în sfera picarescului, eroul fiind un *estudiante*...”. (p.117); *fuego*, m., (din lat. focus), foc, incendiu: „La două noaptea, la hanul de la Sevillana, studentul aude un glas țipând: *fuego, fuego!*”. (p.119); *hidalgo*, m., sg., nobil spaniol (din hijo de algo): „Acesta este *hidalgul* care ar da două sute de ducați pentru a vedea”. (p.103); *honra*, f., cinste, onoare: „Această stare de spirit își găsește expresia în noțiunea de *honra*”. (p.34).

În urma analizei împrumuturilor de origine romanică, în opera *Impresii asupra literaturii spaniole*, putem remarca faptul că G. Călinescu este un fin cunoscător al limbilor romanice. Pe baza lexicului analizat, se observă că G. Călinescu integrează aproape în toate frazele sale câte un xenism. Pentru a asigura deplina înțelegere a sensului xenismelor, adaugă în text și varianta românească.

Unele împrumuturi din franceză, spaniolă și italiană au cunoscut un proces de adaptare morfologică și ortografică: cuvintele de origine franceză dar și câteva italianisme precum: *bestie, capelă și pompă*, altele fiind doar preluate din aceste limbi, majoritatea italienismelor și hispanismelor, vorbind astfel de xenisme.

Din punct de vedere fonetico-ortografic, integrarea hispanismelor în limba română se face prin articulare, dar cu articol în formă românească.

Xenismele din italiană și spaniolă utilizate de autor în limba română, au sensuri proprii și figurate, ce nu sunt greu de identificat, ținând seama de baza latină.

Împrumuturile de origine soaniolă, italiană și franceză sunt foarte bine reprezentate în opera lui G. Călinescu, confirmând astfel, dorințascriturii de a moderniza limba română prin împrumuturi.

Varietatea și expresivitatea lexicului călinescian reprezintă o remarcabilă sursă de dezvoltare și îmbogățire a lexicului românesc.

BIBLIOGRAPHY

Călinescu, G., *Impresii asupra literaturii spaniole*, București, Fundația regală pentru literatură și artă, 1946

Hristea, Theodor, *Sinteze de limbă română*, București, Editura Albatros, 1984.

Negrescu-Babuș, Inna, *Contact lingvistic și forme de manifestare a interferenței*, Institutul de Filologie al AȘM, Chișinău, 2012.

Zugun, Petru, *Lexicologia limbii române*, Iași, Editura Tehnopress, 2000.

DEX, Academia Română, Institutul de Lingvistică Iorgu Iordan-Alexandru Rosetti, *Dicționarul explicativ al limbii române*, București, Editura Univers Enciclopedic Gold, 2012.

DER, *Dicționarul etimologic român*, Ciorănescu, Alexandru, Editura Universidad de la Laguna, Tenerife, 1958-1967.

DN (*Dicționar de neologisme*), Marcu, Florin, Maneca, Constant, Editura Academiei, București, 1986.

MDA, Academia Română, *Micul dicționar academic*, ediția a doua, Institutul de Lingvistică Iorgu Iordan, București, Editura Univers Enciclopedic, 2010.

MDN, *Marele dicționar de neologisme*, ediția a X a, Marcu, Florin, Editura Saeculum Vizual, 2008.

ROMGLISH AS A SPECIFIC FEATURE OF THE MEDIATIC LANGUAGE NOWADAYS

Mihaela Mureșan

Assoc. Prof. PhD., Babeș-Bolyai University of Cluj-Napoca

Abstract: The essence of language is to get renewed every day. The borrowings from other languages, the internal changes and their correct use are everything that matters in this case. We can see that the media promotes the language the most, as it is aware of its tendencies and can influence it every day, along with its speakers. The mixture between the Romanian language and the English vocabulary represents a feature of the current mediatic language. But for its disadvantages due to the borrowings from other languages, leading to illiterate ways of expression, the advantages are big enough: the public receiver is attracted by this linguistic fashion, perceiving the mediatic language as being a familiar one, extremely accessible. The study underlines not only the trends in journalistic language, but also the real aspects regarding the general language evolution, aspects imposed by common speakers and by trend.

Keywords: Romglish, mediatic language, anglicisms, linguistic fashion

Limba română are o dinamică aparte, actuală și actualizată în acord cu tendințele vorbitorilor ei. Caracterul preponderent fonetic al limbii române, dorința vorbitorilor români de a marca atît genul substantivelor, precum și formele de plural sau de singular, principiul economiei de limbaj (ce generează configurarea unui mesaj cît mai clar redat prin cît mai puține cuvinte/litere), împrumuturile lexicale din alte limbi, moda lingvistică actuală, necesitatea de a exprima realități extralingvistice noi, toate aceste cauze devin „izvoare” ale dinamicii limbii. Dinamica limbii române reflectă întru totul tendințele vorbitorilor ei și acestea din urmă sunt vizibile, putând fi detectate sau reperate cu ușurință în limbajul mediatic românesc. Indiferent de tipul publicației, indiferent de tematica articolului sau de domeniul de interes, limbajul de presă reflectă dinamica limbii române, care marchează fondul comun de cunoștințe din procesul unei comunicări reușite. Astfel, limbajul mediatic adoptă algoritmi de alcătuire ai limbajului curent, cel „de toate zilele”, folosit de vorbitorii români.

În cadrul acestui limbaj curent se întîlnesc numeroase cuvinte de proveniență străină care au fost pe deplin asimilate în structurile limbii române. Ele s-au adaptat, în principal, normelor ortografice și fonetice ale limbii române. Aceste cuvinte adaptate și asimilate în vocabularul limbii române pot fi numite împrumuturi „românizate”. Este firească această transformare a cuvintelor, care aderă la vocabularul limbii române și ajung să îmbogățească gama neologismelor.

Procesul de „românizare” a termenilor străini recent intrați în fondul lexical necesită timp, iar cuvintele provenite dintr-o altă limbă trec prin mai multe etape înainte de a fi incluse în lexicul limbii române. Pentru a înțelege mai bine acest fenomen, se poate observa faptul că denumirile date sporturilor de echipă constituie exemple elocvente: termenul „fotbal” provine de la englezescul „football”, „handbal” provine de la englezescul „handball”, iar „baschet” provine

de la englezescul „basketball”. Un alt exemplu este termenul „ruj” care provine de la franțuzescul „rouge”. De asemenea, cuvântul „speranță” are drept sursă de proveniență italianescul „speranza”. Cuvinte precum „mușteriu”, „sarma” sau „papuc” provin din limba turcă.

Este binecunoscut faptul că în limba română au pătruns termeni proveniți din alte limbi (engleza, franceza, rusa, italiana, portugheza, maghiara, spaniola, greaca sau turca). Unele cuvinte au fost adaptate perfect vocabularului limbii române, alți termeni sunt în curs de „românizare”, iar alte străinisme s-ar putea să nu fie niciodată acceptate de norma literară, fie ele „crude” sau transformate în acord cu tendințele vorbitorilor. Pătrunderea cuvintelor străine în vocabularul limbii române a fost influențată de contextul istoric, social, politic, economic sau cultural. Totuși, putem vorbi despre contextul istoric și despre cel psiho-socio-cultural ca elemente esențiale în ceea ce privește schimbările survenite în interiorul limbii române, contexte care oglindesc realitatea spațiului românesc de-a lungul timpului.

Influența limbii engleze generează, la nivel mondial, un nou context lingvistic, în care numitorul comun al vorbitorilor este această limbă. Din această perspectivă, putem observa configurarea unei globalizări la nivel lingvistic și acest fapt influențează profund vocabularul vorbitorilor români, marcând într-un alt mod dinamica limbii române. Invazia de anglicisme în fondul lexical românesc devine o tendință extrem de accentuată a vorbitorilor. Anglicismele sau englezismele devin termeni utilizați frecvent în limbajul comun și în cel mediatic românesc.

În „Dicționarul explicativ al limbii române”, termenul de anglicism are următoarea explicație: „Expresie specifică limbii engleze; cuvânt de origine engleză împrumutat, fără necesitate, de o altă limbă și neintegrat de aceasta”.

„În lingvistica limbilor în contact, în perspectiva multilingvistului, în ultimele două decenii este considerat anglicism << fiecare cuvânt preluat din limba engleză care desemnează un lucru sau un concept care aparține civilizației englezești; un astfel de cuvânt nu trebuie să fie de origine (provenință) englezească dar trebuie să fi fost adaptat în limba engleză și integrat în vocabularul englez >> (apud Filipovic, 1990, p.17)” (Ciobanu, 1996, p.4).

Publicațiile pentru femei, presa sportivă și cea economică înregistrează cele mai multe anglicisme apărute recent în limba noastră, unele fiind neatestatate în DOOM₂, DN₃ sau MDN.

Influența limbii engleze asupra lexicului limbii române tinde să se amplifice. În prezent, se observă că din nicio altă limbă străină românilor nu au preluat atât de multe cuvinte și expresii. Utilizarea numărului mare al anglicismelor în vorbirea curentă a generat numeroase controverse. Există trei tipuri de atitudini întâlnite în rândul lingviștilor. Unii specialiști privesc împrumuturile din limba engleză ca pe un lucru pozitiv, ei înșiși utilizând anglicismele în mod frecvent. Alți lingviști condamnă vehement utilizarea anglicismelor, pe motiv că limba română trebuie să își păstreze esența, „puritatea” și nu ar trebui să fie alterată prin cuvinte inutile împrumutate din engleză. Există și o altă categorie a lingviștilor - aceia care acceptă schimbarea și nu condamnă utilizarea anglicismelor în limbajul cotidian, atâta timp cât acestea nu alterează esența limbii.

Anglicismele au pătruns în vocabularul limbii române sau în vorbirea curentă datorită atât unei necesități firești, cât și unei mode lingvistice. Necesitatea de a denumi, de a desemna o realitate extralingvistică nouă impune utilizarea anglicismului. Acesta din urmă aduce cu sine denumirea obiectului, a obiceiului, a produsului etc. Cuvântul englezesc, deci neologismul, va fi acceptat de normă, dacă în limba română nu exista nicio traducere a termenului, până în momentul utilizării

anglicismului respectiv. Mai mult, anglicismul va suferi schimbări în ceea ce privește adaptarea sa grafică și fonetică, deci „românizarea” sa va avea loc. Pe de altă parte, mulți termeni sunt utilizați de către vorbitori doar pentru că i-au auzit de nenumărate ori fie prin intermediul mass-mediei, fie prin intermediul prietenilor sau al familiei și consideră că sunt la modă. Vorbim aici de o modă lingvistică, la care unii vorbitori simt că trebuie, la rândul lor, să adere. Există mulți termeni proveniți din limba engleză care, deși au corespondent în limba română, sunt preferați în varianta lor englezească. De exemplu, cuvântul „weekend” este folosit frecvent în limbajul cotidian, deși „sfârșit de săptămână” îi este sinonim. Alte câteva anglicisme utilizate ca modă lingvistică sunt: *killer* (ucigaș), *winner* (câștigător), *fashion* (modă), *coffee* (cafea), *beauty* (frumusețe).

În același timp, în toate domeniile de activitate a apărut necesitatea de a utiliza cuvinte de origine englezească, pentru a denumi diferiți termeni care nu au corespondent în limba română. Alte câteva anglicisme necesare, a căror utilizare este justificată sunt: *management*, *marketing*, *mail*, *computer*, *airbag*, *master*.

Aceste contexte situaționale devin punctul de plecare al numeroaselor dezbateri ale lingviștilor români, care nu ezită să își exprime păreri diferite în ceea ce privește invazia de anglicisme în fondul lexical românesc.

Lingvistul George Pruteanu afirma : „Ceea ce pretind, e ca noile cuvinte – repet: binevenite! – să fie scrise *românește*. Nu putem scrie nici *franțuzește*, nici *ungurește*, nici *englezește* limba română. Atâta timp cât va exista, limba română trebuie scrisă *românește*. În toate cazurile în care e posibil fără pierderi semnificative, orice cuvânt nou-preluat trebuie integrat sistemului, asimilat, autohtonizat, conform regulilor de scriere și de pronunție ale limbii române. În era globalizării, pe care o trăim acum, acest lucru trebuie să se petreacă mult mai prompt, mai rapid, și un rol serios îl joacă, pe de o parte, presa, pe de alta, lucrările normative, dicționarele. Dacă ele încă propun, din inerție sau timiditate, să scriem, în *romgleză*, lookul sau site-ul, ele fac un deserviciu limbii române. O limbă nu se îmbogățește cu xenisme, cu cuvinte care rămân străine. Nu se poate ca zone ample din limba română să fie, grafic, «colonii»”.

(<http://www.limbaromana.md/index.php?go=articole&n=467>).

Ceea ce subliniază celebrul lingvist este configurarea unui nou limbaj cu caracter eterogen, care este alcătuit atât din cuvinte englezești, cât și din termeni românești. Calamburul, ca figură de stil, generează denumirea acestui nou limbaj provenit din tendințele vorbitorilor români. Este, desigur, o nouă limbă, izvorâtă atât din română, cât și din engleză.

Romgleza devine, astfel, un idiom specific, care denotă total tendințele lingvistice ale românilor și care este dovada clară a invaziei de anglicisme aflate destul de aproape de apogeul ei. Specialista Adriana Stoichițoiu-Ichim identifică segmentul de populație vorbitoare a *romglezei* : „Principalele categorii de vorbitori responsabile de existența *romglezei* sunt: specialiștii din diverse domenii de activitate (informatică, economie, finanțe, comunicare și relații publice, publicitate, artă etc.), jurnaliștii din presa scrisă și audio-vizuală, oamenii politici, autorii de reclame, comercianții și adolescenții.” (Stoichițoiu-Ichim, 2006, p. 13).

Lingviști precum Tatiana Slama-Cazacu și George Pruteanu consideră că pătrunderea în limba română a termenilor străini duce la alterarea esenței limbii. Din perspectiva acestor specialiști,

folosirea unor neologisme preluate din limba engleză nu este necesară, deoarece vocabularul limbii române este suficient de bogat încât să se poată găsi un echivalent în română pentru orice „străinism”. Tatiana Slama-Cazacu denumesc „invazia” termenilor străini ca fiind o „pulbere de false diamante”, iar în acest sens afirmă că: „S-a observat că invazia de termeni străini a coincis cu una a produselor <<de import>>, al căror prestigiu a devenit, de asemenea, incomparabil cu al celor românești, chiar dacă acestea sunt mai bune ori de aceeași calitate sau mult mai ieftine” (Slama-Cazacu, 2000, p. 134). De asemenea, lingvista subliniază și faptul că tot mai mulți indivizi dau dovadă de „o insuficientă stăpânire a limbii materne, româna, de unde schingiuiturile morfologice și sintactice, greșelile semantice în întrebuițare, dificultatea traducerii pe loc a termenilor de către înșisi specialiștii sau <<tehnocrații>> care-i folosesc” (Slama-Cazacu, 2000, p. 132).

În ceea ce privește invazia de anglicisme, lingvista Adriana Stoichițoiu-Ichim (Stoichițoiu-Ichim, 2006, p.56) a identificat câteva greșeli frecvent întâlnite în mass-media, și anume: „pleonasmul, <<falșii prieteni>>, etimologia populară, coliziunile omonimice și <<cultismul>>”.

O definiție completă a pleonasmului este dată de lingvistul Ilie Rad. „Accepțiunea cea mai largă a termenului de pleonasm (cf. fr. *pléonasm*, lat. *pleonasmus*, gr. *pleonasmos* < pleon=mai mult) este aceea de folosire alăturată a două sau mai multe cuvinte cu același sens.” (Rad, 1999, p. 17). Cele mai frecvent întâlnite pleonasmuri în limbajul mediatic românesc sunt exemplificate de lingvistul Ilie Rad: „mijloace mass-media”, „tehnologie high-tech”, „hit de mare succes”, „bani cash”, „bord de conducere”, „persoane VIP” sau „marile supermarketuri” (Rad, 1999, p. 19).

Conform Adrianei Stoichițoiu-Ichim, „falșii prieteni” sunt cei care „desemnează, în mod metaforic, termeni existenți în două limbi diferite sub o formă identică sau foarte asemănătoare, dar cu semnificații distincte.” (Stoichițoiu-Ichim, 2006, p.57). Lingvista subliniază faptul că printre cauzele care determină apariția acestui tip de greșeală „se numără cunoașterea superficială a limbii engleze, neatenția, comoditatea și snobismul lingvistic.” (Stoichițoiu-Ichim, 2006, p.57).

Totodată, specialistul a identificat o serie de termeni utilizați în mod eronat în limbajul mediatic, din categoria „falșilor prieteni”, în exemple precum: „argument” pentru „ceartă, dispută”; „crud” pentru „necioplit, bătăran”; „devastat” pentru „șocat, îndurerat”; „dedicat” pentru „devotat”; „formă” pentru „formular”; „nervos” pentru „emoționat” (Stoichițoiu-Ichim, 2006, p.57-58). În acest mod, se poate observa faptul că dinamica limbii române generează noi mijloace de îmbogățire a vocabularului, chiar dacă, de multe ori, aceste metode nu sunt în conformitate cu norma lingvistică. Adriana Stoichițoiu-Ichim subliniază faptul că *etimologia populară* este cea care generează această tendință lingvistică.

Etimologia populară este un „fenomen prin care vorbitorii neinstruiți stabilesc o falsă relație etimologică între două cuvinte neînrudite, bazându-se pe asemănări de formă” (Stoichițoiu-Ichim, 2006, p. 60). Lingvista oferă drept exemplu verbul „a accesa” (termen din informatică engl. *to acces*) care este utilizat în locul expresiei curente *a avea acces* (la ceva) în contextul <<Pentru ca persoana patronului de la *Gourmet* să acceseze funcția demnitarului de stat, organigrama MAAP a fost modificată prin hotărâre de guvern>>” (Stoichițoiu-Ichim, 2006, p. 60).

Tipurilor de greșeli enunțate de Adriana Stoichițoiu-Ichim li se mai adaugă și *hipercorectitudinea*, după cum sesizează lingvistul Gligor Gruică într-unul dintre

studiile sale: „Ziaristul pedant, anglofon prin adopțiune, va fi tentat să scrie *leader, cocktail, clown* etc., ca în engleză, și să pronunțe *claun, futbol* etc., deși acestea s-au românizat de mult timp. Această greșeală poartă un nume înșelător, <<hipercorectitudine>>, dar tot eroare este și reprezintă o frână în calea adaptării unor astfel de cuvinte la sistemul ortografic, ortoepic și gramatical al limbii române. Pentru jurnalistul neanglofon, există pericolul variantelor inculte: pronunțări ca *team, bodyguard, safe*” (Cesereanu, 2003, p. 85).

Cu toate acestea, se poate observa faptul că anglicismele sunt preferate de către vorbitorii români, care le folosesc atât din necesitate, cât și datorită modei lingvistice. Mai mult, anglicismele care au o frecvență superioară în ceea ce privește folosirea lor de către români nu sunt toate acceptate de norma literară. De asemenea, există situații lingvistice previzibile, precum cea a termenului „locație” care, în limba română, are sensul de „chirie”. Este evident faptul că în fondul lexical își va câștiga loc anglicismul „locație”, care provine din englezescul „location” și care are sensul de „loc, localizare”. Acest ultim sens nu este încă acceptat de norma literară, însă situația acestui termen este absolut similară cu cea a verbului „a aplica”, care și-a câștigat și sensul de „a scrie/completa o cerere” (ex: *a aplica pentru o bursă*).

Analistul și profesorul Dumitru Borțun vorbește pe larg despre „asimilarea inadecvată a unor termeni intrați recent în limba română” (Borțun, 2015, p.128) și despre greșelile generate de jurnaliști în momentul utilizării unor anglicisme și își exprimă clar opțiunea pentru corectitudinea limbii și respectarea normei: „Pur și simplu, sunt un vorbitor al limbii române care își iubește limba maternă și respectă limba oficială a statului al cărui cetățean este. Cred că prezervarea structurii logice a limbii în care gândim și ne exprimăm, în care cunoaștem și comunicăm este o datorie a noastră, a tuturor vorbitorilor limbii române.” (Borțun, 2015, p.179).

Cu toate că invazia de anglicisme poate fi uneori deranjantă prin faptul că brutalizează oarecum limba română, există și anumite beneficii de ordin lingvistic ce sunt aduse fondului lexical românesc, prin utilizarea frecventă a englezismelor. Până la urmă, însăși romgleza devine un mijloc important de îmbogățire a limbii, prin faptul că neologismele provenite din limba engleză extind fondul lexical românesc.

În acest fel, limba română își indeplinește și își desfășoară dinamica proprie, care atestă faptul că este o limbă vie, care urmează dorințele și tendințele vorbitorilor ei.

BIBLIOGRAPHY

Avram, Mioara, *Anglicisme în limba română*, București, Editura Academiei Române, 1997.

Borțun, Dumitru, *Mareea Neagră: limba română sub asediu. Greșeli de exprimare în mass-media din România*, București, Tritonic, 2015

Cesereanu, Ruxandra, coord., *Curenți și tendințe în jurnalismul contemporan*, Cluj-Napoca, Limes, 2003

Ciobanu, Georgeta, *Anglicisme în limba română*, Timișoara, Editura Amphora, 1996

Gruică, Gligor, *Gramatică normativă*, Pitești, Paralela 45, 2007

Gruică, Gligor, *Moda lingvistică 2007*, Pitești, Paralela 45, 2006

Rad, Ilie, *Stilistică și mass-media*, Cluj-Napoca, Excelsior, 1999

Slama-Cazacu, Tatiana, *Strategeme comunicative și manipularea*, Iași, Polirom,

2000

Stoichițoiu-Ichim, Adriana, *Aspecte ale influenței engleze în româna actuală*, București, Editura Universității din București, 2006

Stoichițoiu-Ichim, Adriana, *Vocabularul limbii române actuale*, București, All, 2005

LISTA ABREVIERILOR PENTRU SURSELE LEXICOGRAFICE UTILIZATE:

DEX – *Dicționarul explicativ al limbii române*, Editura Academiei, București, 1975.

DN₃ – Marcu, Florin, Constant Maneca, *Dicționar de neologisme*, ediția a III-a, Editura Academiei, București, 1978.

DOOM₂ – *Dicționarul ortografic, ortoepic și morfologic al limbii române*, (coord. Ioana Vintilă-Rădulescu), ediția a II-a revăzută și adăugită, Univers Enciclopedic, București, 2005.

MDN – Marcu, Florin, *Marele dicționar de neologisme*, București, Editura Saeculum, 2002.

LANGUAGE BIOGRAPHY. CASE STUDY

Maria Suciu

PhD Student, "Babeş-Bolyai" University of Cluj-Napoca

Abstract: We believe it is a relevant theme, whereas this type of texts has been studied only in the field of didactics, sociolinguistics, and as an instrument of assessment. Our corpus consists two texts obtained by an interview formed of 12 questions which have the purpose of "request" the linguistic biography of a person. This study is part of a broader research (doctoral thesis), in which they are contained and monologue texts taken from the site www.youtube.com and transcribed. The interview is structured in two parts, the first part containing the demographic questions (the place where he grew up the speaker, languages known), the second part focuses on the "how and where" our respondent learned the language whose biographies we are creating. The last question deals with matters of culture.

For the analysis of the texts we use the sequential model, whereas in the texts we can delineate several kinds of discursive operations and they seem to be relevant to differentiate between narrative genres. The most important of the sequences is the narrative itself (denoted SN) will be recognized by identifying verbs event at past tenses. Other types of sequences are the "metalinguistics" sequences (ML) in which the speaker refers to the language that he learned. The sequences of comments (subjective, cultural) (SC) are those sequences in which the speaker expresses opinions relating to the culture of the country of which he learned a language. The argumentative sequences (SA), inserted in the other sequences, comprise the ratings subjective personal opinions of the author and explain those views. Also, the texts there are sequences which contain information and personal, non-narrative thread, (SP), but also descriptive sequences (SD). This type of approach we believe that facilitates comparison of the language biography and the delimitation of the genus its proximate-biography.

Keywords: language biography, narrative genre, récit de vie, sequential analysis, narrative sequence.

1. Biografia lingvistică

Secțiunea va cuprinde trei părți. În prima parte vom prezenta definierea termenului, în a doua ne vom îndrepta atenția înspre perspectiva didactică, iar în ultima vom prezenta câteva aspecte sociolingvistice.

1. 1. Definierea termenului

Perregaux dă o definiție a biografiei lingvistice pe care o încadrează în volumul apărut în 2003: „Biografia lingvistică a unei persoane reprezintă toate căile lingvistice, mai lungi sau mai scurte, mai puține sau mai numeroase, pe care le-a parcurs în formarea bagajului lingvistic; este un subiect istoric care a traversat una sau mai multe limbi, materne sau străine, care constituie un bagaj lingvistic în continuă schimbare. Acestea sunt, în total, limba și experiențele acumulate în ordine aleatorie, care se diferențiază una față de cealaltă”.

1. 2. Importanța didactică

În didactică, scopul biografiei este îndreptat înspre evidențierea căilor de învățare pentru a pune în evidență parcusul de dobândire a limbii și pentru a oferi o mai clară vizibilitate asupra

pluralității limbilor. Ele oferă instrumentele necesare pentru înțelegerea mecanismelor de achiziție a limbii străine care constituie o bază importantă pentru crearea instrumentelor de predare și pentru dezvoltarea strategiilor pentru predarea limbilor străine.¹

Biografiile lingvistice privesc evoluția vorbitorului în învățarea limbilor străine, motiv pentru care acestea se pot realiza doar în cazul plurilingvilor, având în vedere și modul în care limba este utilizată în discurs.

1. 3. Importanța sociolingvistică

Brohy discută despre importanța biografiilor lingvistice în cercetarea sociolingvistică, unde sunt folosite din ce în ce mai mult pentru a suplimenta informațiile cu date "dure". Într-un sondaj realizat între 1983 și 1986 privind practicile lingvistice ale a douăzeci de cupluri și familiile bilingve / multilingve desfășurate în și în jurul orașului Freiburg², biografiile aveau ca scop să completeze și să diferențieze răspunsurile la întrebările închise ale trei chestionare (practici sociolingvistice și identități, abilități, atitudini).

Metoda de anchetă în cazul biografiei lingvistice este interviul. În redactarea interviului, cercetătorul are în prim-plan obiectivele cercetării sale și scopurile diferite atribuite lucrării pe care o redactează.

În următoarea parte a lucrării, vom discuta despre o abordare lingvistică ce va consta baza analizei secvențiale a textelor propuse. În cadrul acestei părți, vom prezenta teoriile propuse de William Labov și Jean-Michel Adam.

2. Abordarea lingvistic-deiscursivă

Această secțiune va fi formată din două părți, prezentarea secvenței narative, realizată din perspectiva lui William Labov și a lui Jean-Michel Adam, iar la final analiza textelor.

2.1. William Labov

Labov (1997) realizează o clasificare a tipurilor de secvențe narative: rezumate, orientări și coda: „Un rezumat este o frază inițială într-o narațiune care raportează întreaga succesiune a evenimentelor din narațiune; incipitul oferă informații despre timpul, locul evenimentelor unei narațiuni, identitățile participanților și comportamentul lor inițial; un coda este o frază finală care readuce narațiunea în momentul vorbirii”³. Aceste secvențe clasificate de Labov urmăresc firul povestirii.

Narațiunea personală are un caracter subiectiv, fiind determinată de diferite puncte de vedere. „Punctul de vedere al unei secvențe narative este domeniul spațio-temporal de la care informațiile furnizate de secvență pot fi obținute de un observator. O caracteristică a narațiunilor orale de experiență personală care le distinge foarte mult de narațiunea literară este reprezentată de faptul că în literatură se pot schimba punctele de vedere, se poate lua un punct de vedere impersonal și se poate intra în conștiința oricărui actor sau a tuturor actorilor. În narațiunile orale

1 Georges, Lüdi, *Sprachenlandschaft in der Schweiz. Bundesamt für Statistik, Nurenberg, 2005.*

2 Claudine Brohy, „Raconte-moi tes langues ...Les biographies langagières en tant qu'outils d'enseignement et de recherche”, *Bulletin VALS-ASLA (Association suisse de linguistique appliquée)* 76, 2002 p. 183-193.

3 William Labov, Joshua Waletzky, „Narrative Analysis: Oral Versions of Personal Experience”, *Journal of Narrative and Life History*, volum 7, numărul 1-4, Universitatea Harvard și Universitatea Massachusetts, Lowell, 1987, p. 3-38, „A narrative normally begins with an orientation, introducing and identifying the participants in the action: the time, the place, and the initial behavior; the end of a narrative is frequently signaled by a coda, a statement that returns the temporal setting to the present”.

de experiență personală, există o singură opțiune. Evenimentele sunt văzute prin ochii naratorului.”⁴

Într-o narațiune cu caracter personal, e imposibil să vedem alte puncte de vedere, deoarece evenimentele sunt povestite în funcție de percepția pe care o are naratorul, iar veridicitatea evenimentelor poate fi afectată de această percepție.

De asemenea, întâmplările vor fi povestite într-o manieră subiectivă, de aceea e destul de dificil să ne dăm seama care este gradul de obiectivitate în relatarea întâmplărilor. Labov (1997) face distincția dintre evenimentele obiective și cele subiective: „un eveniment obiectiv este unul care a devenit cunoscut naratorului prin experiența senzorială. Un eveniment subiectiv este unul pe care naratorul îl cunoaște prin memorie, reacție emoțională sau senzație internă.”⁵ În cazul biografiilor lingvistice, gradul de subiectivitate este foarte ridicat, fiind vorba despre povestirea unei experiențe personale.

2.2. Jean-Michel Adam

Jean-Michel Adam (1992) prezintă cele șase componente ale unei secvențe narative, fără de care nu putem vorbi despre un text narativ.

1. Succesiunea evenimentelor

Acest prim component reprezintă baza unei narațiuni, deoarece este necesar să avem evenimente care sunt povestite într-o ordine cronologică. Succesiunea evenimentelor are loc într-un timp t și apoi $t + n$, temporalitatea fiind o caracteristică foarte importantă a textului narativ.

2. Unitatea tematică

Acest al doilea component reprezintă existența unui subiect, individual sau colectiv, care povestește o întâmplare, o acțiune, un eveniment.

3. Predicate transformate

Prin predicatele transformate înțelegem schimbarea stării inițiale într-o stare finală, complet diferită, modificată prin proces. Astfel, există un P1 care se transformă de-a lungul acțiunii și devine P2.

4. Proces

Acțiunea narațiunii este procesul de transformare a începutului în final. În timpul acestei transformări, avem câteva etape: incipitul, dezvoltarea și încheierea.

5. Intriga

Intriga este o parte foarte importantă a unei povestiri, deoarece reprezintă punctul unde începe acțiunea: „Intriga reunește o succesiune de evenimente într-o figură totală”⁶ înzestrată cu un început și un sfârșit și este probabil să fie urmată de cine citește sau aude "povestirea".

6. Evaluarea finală

Evaluarea finală este reprezentată de concluziile personale ale vorbitorului și se găsește la finalul procesului și este o reflecție asupra întregului proces.

În continuare, vom analiza secvențial cele două dialoguri.

⁴William Labov, Joshua Waletzky, „Narrative Analysis: Oral Versions of Personal Experience”, *Journal of Narrative and Life History* 1987, p. 13

⁵William Labov, Joshua Waletzky, „Narrative Analysis: Oral Versions of Personal Experience”, *Journal of Narrative and Life History*, 1987, p. 14.

⁶Jean-Michel Adam, *Les Textes. Types et Prototypes*, Éditions Nathan, 1992, p. 63, „La mise en intrigue permet de rassembler une succession d'événements en un tout signifiant faisant “figure”, doté d'un commencement et d'une fin, et susceptible d'être suivi par qui lit ou entend l'“histoire”

2.2. Analiză

În această parte a lucrării, vom analiza cele două dialoguri dintr-o perspectivă narativă, o altă abordare față de cele prezentate mai sus, în secțiunea dedicată prezentării biografiei lingvistice. Unul dintre texte se va găsi integral în anexe.

Text 1

Primul propus pentru analiză este un interviu, realizat de Liana Pop, avându-l participant pe Rudolf Windisch, profesor din Germania, specialist în lingvistică romanică și română. Scopul interviului a fost acela de a realiza biografia lingvistică a respondentului și cuprinde un set de întrebări pe care l-am administrat mai multor subiecți.

1. Secvența narativă

În ceea ce privește analizarea structurii narative, vom utiliza același prototipul preluat de la Jean-Michel Adam.

Sucesiunea evenimentelor, se poate observa datorită utilizării verbelor de eveniment la timpuri trecute: „m-am născut”, „m-am dus”. Sunt utilizate, de asemenea, și mărci pentru a indica timpul și spațiul: „'45-'46”, „după război”, „sudul Germaniei”, „Baden”. Textul respectă unitatea tematică, având singur subiect. Predicatele transformate, o altă parte a secvenței narative, reies din procesul de învățare, schimbarea stării inițiale într-o stare finală diferită.

P1: „**m-am întrebat** ce o fi asta cu (română)/ eu știu cu italiană \ portugheză \ spaniolă și chiar și provensală\ sunt limbile importante limbile romanice”

P2: „limba română/ **o folosesc** acasă când stau de vorbă cu nevasta mea /și ne batem jocnu știu de ceva sau xxxx\ la magazin ăăă în loc să uităm să nu folosim limba germană asta e prea scump”

Declanșarea acțiunii este aici marcată de momentul descoperirii, într-un mod întâmplător, lectoratului român din universitatea în care studia și începerea cursurilor de limbă română. Un alt moment important în derularea acțiunii este plecarea la Sinaia, la un curs de vară.

1. „și la un moment dat în primul sau al doilea semestru **am trecut prin clădirea universității** \ și acolo **am descoperit o cameră cu o etichetă** \ (lectorat român)\ m-am întrebat ce o fi asta cu (română)”;

Acțiunea narativă se identifică cu procesul de învățare. În demersul construirii procesului, sunt utilizate mai multe tipuri de conectori:

- adverbe de timp: „pe urmă”, „și așa mai departe”;
- conjuncția coordonatoare „și”;
- conectorii „pentru că” și „deoarece” în introducerea secvențelor argumentative.

2. Secvența argumentativă

Secvențele argumentative apar în interiorul altor secvențe, precum cea narativă (1) și cea metalingvistică (2):

1. „m-am dus în condiții familiară în renadia (...) pentru că tatăl meu înaintea războiului era muncitor la casino din baden baden /însă cel badenxx s-a redeschis ca primul casino germania după război”

3. Secvența metalingvistică

Secvențele metalingvistice sunt părțile în care vorbitorul caracterizează limba engleză (1) sau face analogii între două limbi (2):

1. „*limba fran ăăă **engleză** cum spun eu din când în când îmi permit o **glumă lingvistică** \ ce e limba engleză / limba engleză este un dialect germanic stricat care s-a redus la un min de\ forme sim morfologice/ și sintactice*”;

Secvența metalingvistică, în acest exemplu, vizează unele aspecte gramaticale (morfologie, sintaxă), lexicale ale limbilor engleză, franceză și germană, dar și descrieri generale ale limbilor (engleză) și dialectelor (alemanic, șvăbesc).

4. Secvența de comentarii culturale

Partea culturală privește imaginea pe care vorbitorul și-a creat-o despre România și despre cultura românească, dar și secvențele în care vorbește despre politica regiunii în care trăia („și nemții adică administrația landului respectiv/ a avut contract cu franța cît eram obligat să învăț și limba franceză”). Este delimitată de secvența narativă, întrucît una dintre întrebările pe care le conținea interviul cerea un răspuns deprins de procesul de achiziție: „Cum vi se pare mentalitatea românilor?”

Se poate observa că textul respectă o structură narativă, deși la prima vedere poate părea fragmentat din cauză că are forma unui dialog. În continuare, vom prezenta același tip de analiză aplicat asupra celui de-al doilea dialog, tot un interviu.

Text 2

Al doilea text propus spre analiză este tot un interviu, realizat de Valentin Rațiu, o are ca respondent pe Dana Stroia. Aceasta a locuit o perioadă în Italia, unde a lucrat, din 2001 până în 2016, când s-a întors în România. Și în acest caz, scopul interviului a fost acela de a realiza biografia lingvistică a respondentei, cuprinde același set de întrebări administrat și interviului anterior. Și acest text are o structură narativă evidentă și se va analiza urmând aceeași structură secvențială.

1. Secvența narativă

În ceea ce privește analizarea structurii narative, vom utiliza același prototip pe care l-am folosit și în analiza textelor anterioare. **Sucesiunea evenimentelor** este construită prin utilizarea verbelor de eveniment la perfectul compus „m-am dus”, „am locuit”, se folosesc, de asemenea, și mărcile care indică timpul și spațiul: „2001”, „Tîrnăveni”, „Bobohalma”. Și în acest text avem un singur subiect care vorbește, respectându-se, astfel, unitatea tematică. Predicatele transformate, o altă parte a secvenței narative, reies din procesul de învățare, schimbarea stării inițiale într-o stare finală diferită.

P1: „*italiana **am învățat-o** în italia în perioada 2001-2017*”

P2: „***vorbesc** cu prieteni și la telefon / și pe whatsapp / pe messenger / ne vedem / am rămas în contact cu câțiva dintre prietenii care ni i-am făcut acolo \ și sigur că ne-au rămas o grămadă de cuvinte care le **mai folosim** și în casă*”

Declanșarea acțiunii este marcată de momentul plecării în Italia.

2. Secvența argumentativă

Secvențele argumentative apar, în acest caz, doar în cadrul secvenței narative:

1. „***am învățat-o** pentru că am muncit am început într-un restaurant*”

3. Secvența metalingvistică

Secvența metalingvistică se observă atunci când respondentă descrie limba italiană:

„e o limbă ușoară/ o limbă latină / o limba care se aseamănă în mare parte cu cuvintele noastre”

Acest text conține doar o singură secvență metalingvistică.

4. Secvența de comentarii culturale

Această secvență se regăsește în ultima parte a textului, fiind răspuns la ultima întrebare, referitoare la mentalitatea italienilor. În cadrul acestei secvențe, respondentă face o comparație între România și Italia pentru a evidenția diferențele pe care ea le consideră semnificative și pentru a oferi imaginea pe care ea o are asupra mentalității italienilor.

În urma analizei secvențiale a textelor, am constatat că ambele dialoguri urmează o structură narativă, având și alte tipuri de secvențe care conturează o biografie lingvistică bogată în detalii.

În ultima parte a lucrării, vom prezenta câteva concluzii.

Concluzii

Biografiile lingvistice reprezintă documente actualizabile în care autorul își redă parcursul de învățare a unei limbi străine. Din punct de vedere narativ, acestea se pot analiza utilizând un model secvențial, pentru a le diferenția de alte texte narative: de exemplu, prin existența secvențelor metalingvistice specifice lor. De asemenea, biografiile lingvistice pot avea particularități preluate și din alte genuri, precum textele preluate de pe internet sau interviurile. Textele preluate de pe youtube au secvența în care vorbitorul se prezintă și motivează scopul clipului pe care îl realizează. Interviurile sunt un mod de anchetă calitativă și sunt alcătuite din întrebări și răspunsuri, astfel că se remarcă diferitele intervenții ale intervievatorului.

Anexe

Respondent: Daniela Stroia,
România, femeie de serviciu la judecătoria Tîrnăveni
Durată: 6min 15s
Intervievator: Valentin Rațiu
Autor interviu: Maria Suciu
Autor transcriere: Maria Suciu

<ul style="list-style-type: none"> • SP • SN • SN • SN • SN • SN • SN • SN • SN 	<p>I. cum te numești / R: stroia daniela lucreția \</p> <p>I. de unde ești și unde ai crescut / R: deci eu aoleu asta e o întrebare grea \ deci/ m-am născut la tîrnăveni \ am locuit în târgu mures până la 14 ani \ am după 14 ani ne-am mutat înapoi lângă tîrnăveni xxx unde am terminat studiile \</p> <p>I: ce studii / R: studii profesionale \ croitorie \ de unde am și lucrat 5 anisori și în 2001 m-am căsătorit / am locuit un an la bobohalma / un pic la tîrnăveni\ după care am plecat în italia \</p> <p>I. ce limbă vorbești acasă și cu cine / R: acasă vorbim românește / cu membri familiei/ cu vecinii \</p> <p>I. ce alte limbi mai cunoști/ R: cunosc un pic engleza și aproape perfect italiana \</p> <p>I: cum ai învățat engleză și cum ai învățat italiana / R: engleza am învățat-o la școală \ și din filme / televizor \ și italiana am învățat-o în perioada de 15 ani cît am locuit în italia /</p> <p>I. cum și unde ați învățat italiana / R: italiana am învățat-o în italia în perioada 2001-2017 \</p> <p>I: 2016 R: 2016 aaaa ok 2016 / 16 iunie bravo</p> <p>I. de ce ați învățat italiana/ R: am învățat-o pentru nevoie / pentru nevoie \ pentru că am plecat în italia la muncă în 2001 \ și am vrut să o învățăm pentru a ne înțelege cu poporul italian /</p> <p>I. crezii că locuind în italia v-a ajutat să învățați italiana/ R: da::: sigur foarte mult \ locuind și nu doar locuind \ în primul rînd muncind cu ei și între ei mult \</p> <p>I: și așa ai învățat-o / R: da \ am învățat-o pentru că am muncit am început într-un restaurant / urmînd un bar și eram doar cu italieni \ doar cu femei și bărbați și copii \ și a fost ceva rapid \ e o limbă ușoară/ o limbă latină / o limbă care se aseamănă în mare parte cu cuvintele noastre / și nu am avut și ne-a fost ușor \ mult mai ușor ca soțului meu care lucra în agricultură și era pe câmp doar el și tractorul \ din două din 14 ore sau 12 cîte munceau \ aproape mai bine de 12/ era doar două cu persoane cu italieni \ și atunci el a învățat mult mai greu decît mine care eram</p>
--	---

--	--

BIBLIOGRAPHY

- Adam, Jean-Michel, 1993, „Le texte et ses composantes. Théorie d'ensemble des plans d'organisation”, Collections *Annales Littéraires de l'Université de Franche-Comté*, Presses Universitaires de Franche-Comté.
- Adam, Jean-Michel, 1984, *Le Récit*, Paris, Presses Universitaires de France.
- Adam, Jean-Michel, 1992, *Les Textes. Types et Prototypes*. Paris, Éditions Nathan.
- Billiez, Jacqueline, 2011, „Les pratiques plurilingues: quelques leçons d'enquêtes”, în P. Blanchet & P. Chardenet (éd.), *Guide pour la recherche en didactique des langues et des cultures: Approches contextualisées*. Paris: Éditions des Archives Contemporaines.
- Fludernik, Monika, 2013, „Conversational Narration - Oral Narration”, *Hühn, Peter et al. (eds.): the living handbook of narratology*, Hamburg University Press.
- Labov, William, Waletzky, Joshua, 1987, „Narrative Analysis: Oral Versions of Personal Experience”, *Journal of Narrative and Life History*, volum 7, numărul 1-4, Universitatea Harvard și Universitatea Massachusetts, Lowell, p. 3-38.
- Labov, William, 1997, „Some Further Steps in Narrative Analysis”, *The Journal of Narrative and Life History*.
- Lüdi, Georges, 2005, *Sprachenlandschaft in der Schweiz. Bundesamt für Statistik*, Nurenberg.
- Menguellat, Hakim, 2012, *Le rôle des biographies langagières dans l'identification des identités plurilingues*, Universitatea din Blida-Algeria.
- Molinié, Muriel, 2006, „Biographie langagière et apprentissage plurilingue”, în *Le français dans le monde. Recherches et applications*.
- Pop, Liana, « Mărci lingvistice și orientare discursivă », Colocviul Catedrei de română *Limba română. Controverse, delimitări, noi ipoteze*, 4-5 dec. 2009, Universitatea București.

ADJECTIF ET FIGEMENT (2). ÉTUDE DU FIGEMENT DES EXPRESSIONS DU TYPE ADJ+COMME+GN CONCERNANT LES PLANTES

Daniela Bordea

Lecturer, PhD, University of Bucharest

*Abstract:*The present paper is focused on the study of certain phrases of the type *Adj+comme+NP* containing plants.

These phrases are investigated from the perspective of the role of the parangon and its choice, of the conditions that determine blockage, the mechanism of blockage and of the parameters. (level of blockage and the size of the blocked segment).

Discussion will focus on: choice and role of the parangon, modality of causing blockage (conditions, mechanism and parameters).

Cases of weak, transparent and opaque blockage will be looked into for this type of phrases..

Keywords: blockage, comparison, phrases, parangon, plants.

1. Introduction

Notre contribution porte sur la question du parangon et du figement des expressions du type *Adj + comme + GN* concernant les plantes.

Nous faisons la précision que les expressions de ce type nous les considérons comme une quantification „approximative”.

2. Choix du parangon

Dans le cas des composés du type *Adj + comme + GN* selon G. Gross (1996:119) la métaphore est source de figement.

L'élément caractérisé (être, objet, action, événement, qualité) est comparé à un élément de référence qui a la propriété caractéristique à un degré éminent. C'est l'expression de l'intensité ou du haut degré.

Le même point de vue est partagé aussi par Ch. Schapira (2000:34), qui énonce deux caractéristiques importantes du référent :

a) la notoriété de la notion ou de l'image servant de terme de comparaison: la comparaison est fondée sur l'extraction, parmi une multitude de manifestations du phénomène en question, d'une occurrence jugée particulièrement représentative, qui fait appel à un savoir commun ou à l'expérience collective permettant d'éclairer la notion à expliquer ;

b) la force d'illustration de l'exemple que le SN donne comme modèle : *comme + SN* introduit un exemple présenté comme le parangon du phénomène qu'il s'agit d'illustrer.

Nous considérons pour le choix du parangon deux critères importants :

❖ La relation *Adj /vs / N centre du GN*

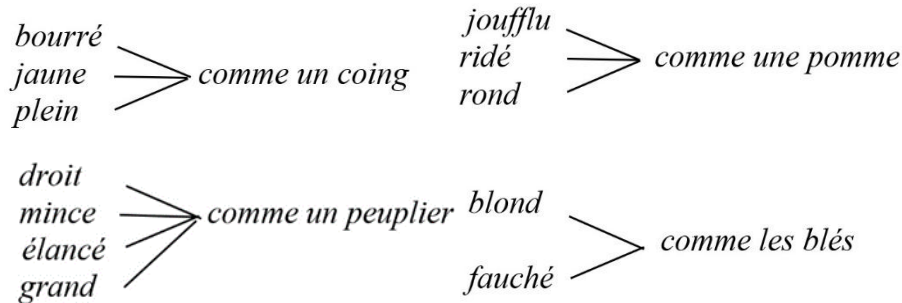
En ce qui concerne la relation *Adj /vs / N-centre du GN* l'adjectif met en évidence un trait saillant du N-centre du GN :

jaune comme un citron

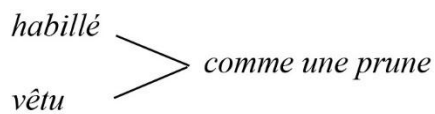
rouge comme un coquelicot

souple comme un roseau

même s'il s'agit des caractéristiques différentes du même référent:

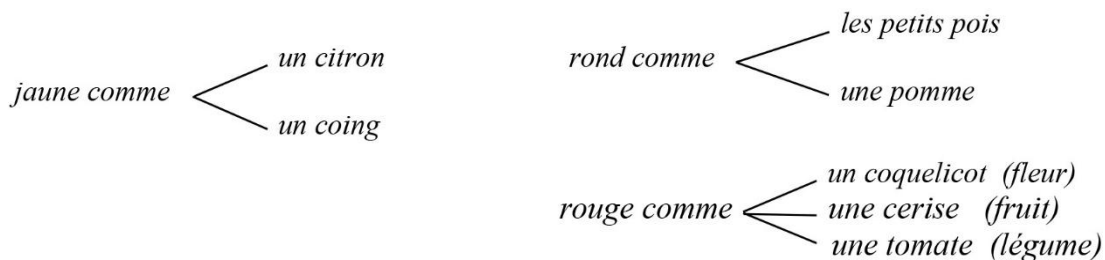

ou du même trait définitoire exprimé à l'aide des synonymes:

On a affaire dans ces cas à des paradigmes à gauche de la séquence figée.

Mais l'adjectif peut exprimer aussi un trait considéré saillant d'un ensemble de référents de la même catégorie:

Dans ce cas on a des paradigmes à droite de la séquence figée.

Les termes du paradigme peuvent créer un effet d'hyperbole:

grand comme un peuplier
souple comme un roseau.

❖ Le critère pragmatique : l'expérience collective

Le figement d'une expression du type *Adj + comme + GN* concernant les plantes peut être dû aussi au critère pragmatique, c'est-à-dire qu'au-delà du figement syntactico-sémantique il y a une donnée de nature pragmatique (la mémorisation) (M.H.Svensson, 2004 :42), qui relie les éléments qui forment le syntagme figé, en réalisant ainsi l'unité du syntagme figé. C'est par ce critère de la mémoire collective qu'on peut expliquer la construction de quelques expressions et le choix du parangon.

Par exemple dans le cas de l'expression :

haut comme trois pommes

le problème qu'on se pose est pourquoi « trois pommes » et non pas quatre ou cinq, l'effet d'antiphrase étant le même. Dans ce cas nous remarquons le rôle de la mémoire collective, qui retient et utilise plus fréquemment le chiffre trois.

On dit aussi :

frais comme une rose

en pensant probablement à une rose récemment cueillie et en considérant la rose comme une « reine » des fleurs.

Dans le cas des expressions :

rouge comme un coquelicot

rouge comme une pivoine

on utilise la couleur rouge même s'il y a aussi des coquelicots blancs et des pivoines blanches et roses.

On dit aussi :

rouge comme une cerise

rouge comme une tomate

en utilisant la couleur rouge, bien qu'il y ait aussi des cerises jaunes et des tomates ayant la couleur orange.

L'utilisation de la couleur rouge peut être expliquée par le fait que le rouge est une couleur visible et dominante.

En ce qui concerne l'expression :

fagoté comme un sac de pommes de terre

on utilise comme référent le sac de pommes de terre en pensant probablement que la pomme de terre est un aliment très connu et beaucoup utilisé.

Nous remarquons aussi le cas où le terme principal du parangon a une détermination adjectivale :

tout creux comme un mauvais radis

ou une détermination prépositionnelle :

grossier comme du pain d'orge

fagoté comme un sac de pommes de terre.

3. De la combinatoire libre à la combinatoire figée

« À l'opposé de la combinatoire libre, propre à la syntaxe, la combinatoire figée est le phénomène par lequel une séquence co-occurrence de lexèmes forme une unité indissociable sur les plans fonctionnel (formel ou morphosyntaxique) et sémantique » (M. Tuțescu, 1978: 91).

À la différence des séquences libres, dont le sens global se calcule en additionnant le sens de chacun de leurs éléments, les expressions figées n'obéissent pas à la règle de compositionnalité. Par exemple les phrases :

Marie a acheté un cordon bleu pour sa jupe blanche

Jean a dans sa chambre une table ronde / carrée / ovale

sont libres parce que leur sens peut être déduit à partir du sens de chaque mot qui les forme. Au contraire, les phrases :

*Marie est un **cordons bleu***

*Jean a organisé une **table ronde***

signifient respectivement : « Marie est une bonne cuisinière » et « Jean a organisé une conférence ». Dans ce cas leur sens est imprédictible et incompréhensible pour un locuteur moins avisé, qui n'arrivera pas à le déduire, à moins que le contexte ne lui donne des indices d'interprétation.

4. Propriétés des syntagmes figés du type Adj + comme + GN concernant les plantes. Tests de figement

Les constructions libres ont des propriétés transformationnelles qui dépendent de leur organisation interne.

Dans le cas des séquences figées, l'opacité sémantique est corrélée à une absence de propriétés transformationnelles et il y a une relation de proportionnalité inverse entre le figement d'un groupe et le nombre de propriétés transformationnelles observables (G. Gross, 1988 : 69).

Quand une suite donnée se prête à toutes les modifications envisagées, le sens est totalement compositionnel et l'on parlera d'un groupe ordinaire. Inversement, si aucune des propriétés n'est réalisable, alors il est légitime de parler de figement.

Les propriétés des syntagmes figés du type *Adj + comme + GNconcernant les plantes* seront analysées par rapport à celles des adjectifs en combinatoire libre.

1) Dans une séquence figée aucun élément lexical constitutif ne peut être actualisé individuellement, mais ils ont une détermination globale :

frais comme une rose
* *frais comme la rose*
* *frais comme cette rose*
bourré comme un coing
* *bourré comme le coing*
* *bourré comme ce coing*

2) Entre les différents éléments qui sont dans la portée du figement il n'y a pas de relation prédicative :

une écharpe jaune comme un citron
* *une écharpe jaune comme un citron est jaune*
un enfant joufflu comme une pomme
* *un enfant joufflu comme une pomme est joufflu.*

3) L'adjectif impliqué dans une séquence figée ne peut pas être repris seul par pronominalisation:

rouge comme une tomate
* *rouge comme l'est une tomate*
* *rouge comme une tomate l'est*
ridé comme une pomme
* *ridé comme l'est une pomme*
* *ridé comme une pomme l'est.*

4) Les expressions figées et les adjectifs impliqués dans le figement ne reçoivent pas de gradation ou d'adverbe d'intensité :

un homme fort comme un chêne
* *un homme très fort comme un chêne*
* *un homme extrêmement fort comme un chêne*
un enfant bête comme chou
* *un enfant très bête comme chou*
* *un enfant extrêmement bête comme chou.*

5) Dans les séquences figées l'insertion d'éléments nouveaux est très réduite. Les expressions figées sont des suites bloquées, que le locuteur ne peut pas modifier :

fagoté comme un sac de pommes de terre
* *fagoté comme un sac qui contient des pommes de terre*
* *fagoté comme un sac contenant des pommes de terre*
haut comme trois pommes
* *haut comme la hauteur de trois pommes*
* *haut comme sont trois pommes.*

6) L'ordre des éléments qui composent une expression figée ne peut pas être changé :

une femme habillée comme une prune

* *une femme comme une prune habillée*

* *une comme une prune habillée femme*

* *comme une prune habillée une femme ;*

un homme mince comme un peuplier

* *un homme comme un peuplier mince*

* *un comme un peuplier mince homme*

* *comme un peuplier mince un homme.*

7) Si l'adjectif désigne une qualité inhérente d'un substantif, alors la relative doit être mise en apposition pour éviter le pléonasme :

rouge comme une cerise

* *rouge comme une cerise qui est rouge*

rouge comme une cerise, qui est rouge

souple comme un roseau

* *souple comme un roseau qui est souple*

souple comme un roseau, qui est souple.

8) Etant donné que la relation entre les éléments du syntagme *Adj + comme + GN* est restreinte, il n'y a pas de possibilité de coordination avec un autre terme:

rouge comme un coquelicot

* *rouge comme un coquelicot et une pivoine*

* *rouge et beau comme un coquelicot*

un homme rond comme les petits pois

* *un homme rond comme les petits pois et les oranges*

* *un homme rond et joufflu comme les petits pois.*

9) Il est à remarquer qu'à l'intérieur des suites figées la possibilité de substitution par des unités de la même famille est restreinte :

fagoté comme un sac de pommes de terre

* *fagoté comme un sac d'oignons ;*

rond comme une pomme

* *rond comme une orange ;*

blond comme les blés

* *blond comme le maïs.*

5. Étude du figement des syntagmes du type Adj + comme + GN concernant les plantes

5.1. Dynamique du figement

5.1.1. Sémantique du figement

Du point de vue sémantique le processus de figement est envisagé comme l'intégration sémantique et lexicale des constituants¹ du syntagme figé ; le signe est additif, tandis que le signifié a une valeur globale, qui n'est pas additive (Schéma 1).

¹ Cf. Mariana Tuțescu, *Précis de sémantique française*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1978, p : 90, 91, 94.

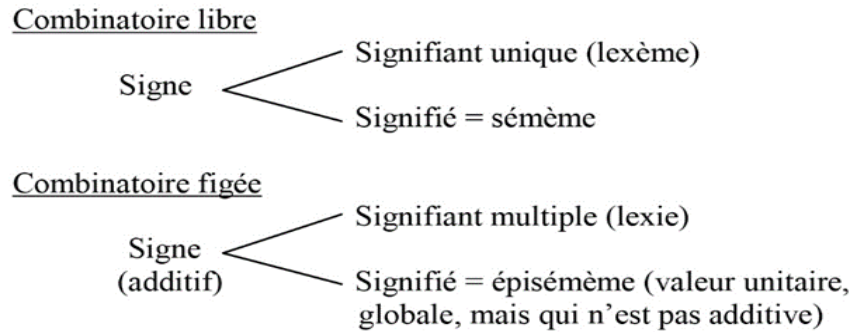

Schéma 1. Le figement

On peut donc considérer que les conditions minimales nécessaires pour qu'on puisse parler de figement sont :

- la séquence doit être formée de plusieurs mots ;
- les mots impliqués dans le figement doivent avoir, par ailleurs, une existence autonome ;
- l'ensemble se caractérise par un « sens global » qui n'est pas la somme des sens des constituants liés (non compositionnalité du sens de l'ensemble).

5.1.2. Éléments, conditions et mécanisme du figement

Nous considérons que la relation de figement suppose l'existence des éléments suivants :

- un élément central, **A**, qui représente une condition nécessaire, mais non suffisante ;
- un élément secondaire, **B**, qui représente une condition nécessaire, mais non suffisante ;
- un « savoir » qui relie les deux éléments et qui est une donnée pragmatique. Cette donnée, la « mémorisation » (M.H. Svensson, 2004 : 42), représente une condition nécessaire pour le figement. Elle fonctionne comme un liant qui réalise la cohésion plus étroite des éléments impliqués dans la relation de figement.

Par exemple *donner* (à quelqu'un) *un carton rouge* ne signifie pas seulement lui donner n'importe quel carton qui soit rouge, mais lui donner un mauvais point, porter un jugement défavorable à son encontre.

Nous proposons le mécanisme suivant pour la relation de figement² (Schéma 2):

² Cf. Daniela Bordea, *L'adjectif, du figement à l'affranchissement. Modèle mathématique tridimensionnel*, E.U.B., 2014, p.83.

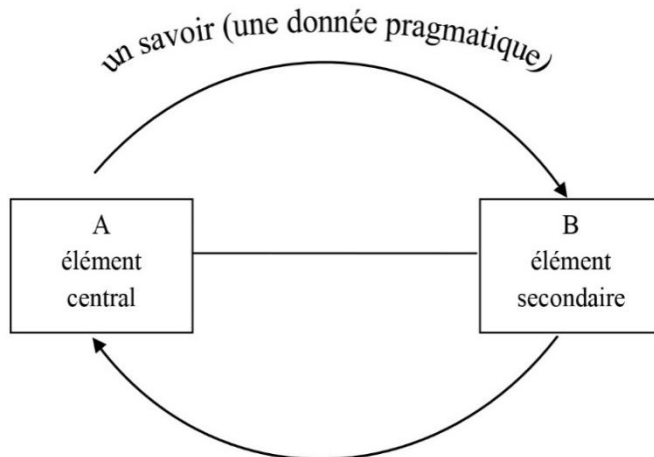

Schéma 2. Mécanisme du figement

Ce mécanisme fonctionne en feed-back : l'élément central exige un certain élément secondaire et l'élément secondaire ne se combine qu'avec un certain élément central pour garder le sens.

On peut en conclure que le figement se réalise selon un mécanisme cyclique, fermé sur lui-même.

5.2. Les degrés de figement

Les degrés de figement illustrent le continuum entre les séquences libres et celles qui sont entièrement contraintes. Ainsi, une séquence est d'autant plus libre que le nombre de relations linguistiques entre les différents composants est élevé. Quand il n'y a aucune relation syntaxique entre les différents éléments, la structure est totalement figée. C'est cette variabilité qui permet de parler du degré de figement d'une suite donnée et de faire la différence entre composition et figement (G. Gross, 1988).

Pour mettre en évidence les différents degrés de figement correspondant à ce type d'expressions, nous proposons³ une grille de trois tests :

La grille se présente ainsi:

Test I (±) test de l'implication:

Nom + être + Adj + comme + GN → Nom + être + Adj

(c'est - à - dire que le référent désigné par le nom a / n'a pas la qualité désignée par l'adjectif)

Test II (±) Le syntagme introduit par *comme* exprime un fait [± réel] ou qui se trouve en [±corrélation] avec l'adjectif par l'intermédiaire de la préposition.

Test III (+) Il existe un savoir (une donnée pragmatique) qui relie l'élément secondaire (le syntagme introduit par *comme*) à l'élément central (l'adjectif) selon le critère de mémorisation.

L'existence de ce savoir représente la condition obligatoire pour qu'il y ait figement.

C'est pour cela que la réponse à ce test doit être toujours (+), donc seulement le test I et le test II peuvent admettre des réponses variables.

Dans ce cas, selon une formule de l'analyse combinatoire, on a : $2^n = 2^2 = 4$ variantes.

Les quatre variantes, notées: (1), (2), (3), (4) sont (Tableau 1):

³ Idem, pp.211-212.

Test I	+	+	-	-
Test II	+	-	-	+
Test III	+	+	+	+
	(1)	(2)	(3)	(4)
Figement faible	transparent	opaque	variante impossible	

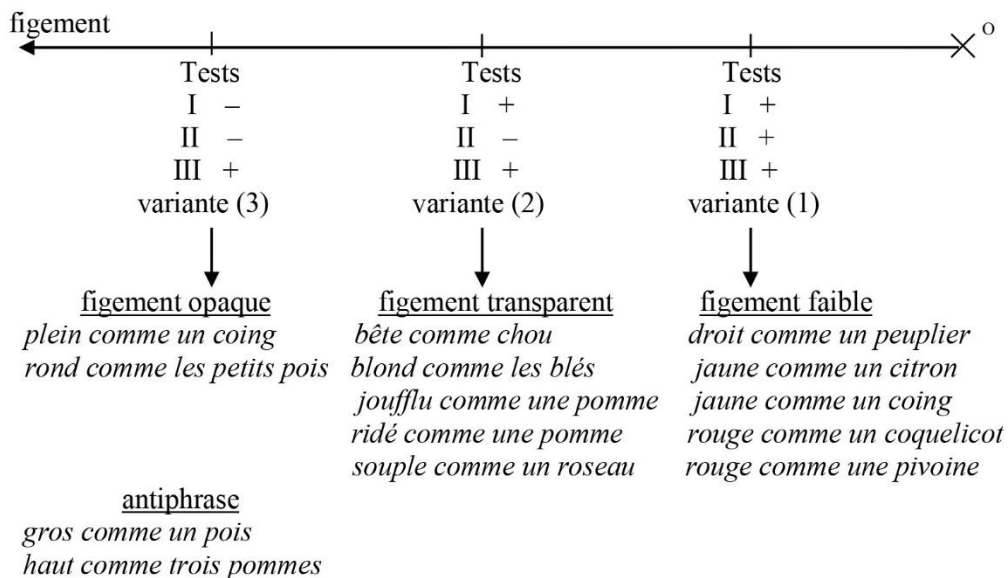
Tableau 1. Application des tests de figement

En ce qui concerne la variante (4), nous remarquons que, bien qu'elle soit possible du point de vue mathématique, elle n'est pas possible du point de vue linguistique, parce que si la réponse au test I est négative :

Test I (-): le référent du nom n'a pas la qualité désignée par l'adjectif, alors la réponse au test II doit être elle aussi négative:

Test II (-): le syntagme prépositionnel ou celui introduit par *comme* exprime un fait qui ne se trouve pas en corrélation avec l'adjectif.

Il en résulte qu'on peut distinguer trois degrés de figement : faible, transparent et opaque. Le degré de figement augmente dans l'ordre : figement faible, figement transparent, figement opaque (Graphique 1).

Graphique 1. Les degrés de figement

Il est à remarquer qu'à chaque division correspond un intervalle contenant un ensemble d'éléments (syntagmes figés) dont le degré de figement est variable, mais entre les limites établies pour chaque division à l'aide de la grille de tests.

Nous allons analyser et exemplifier le degré de figement pour chaque division en appliquant les tests.

Figement faible

Nous allons analyser quelques exemples :

a) *un homme droit comme un peuplier*

b) *une écharpe jaune comme un coing*

c)... il [Stephen] imagina de moucher une bougie; la crainte de l'éteindre fit qu'il l'éteignit, tous les regards se tournèrent vers lui, il devint **rouge comme une cerise**. (Karr., *Sous les tilleuls*, 1832, p. 58).

Application des tests

Le test I (test de l'implication), appliqué aux exemples étudiés donne les résultats suivants (Tableau 2) :

Exp.	Valeurs du test	Explications
a	+	Cet homme est <i>droit comme un peuplier</i> → cet homme est droit
b	+	Cette écharpe est <i>jaune comme un coing</i> → cette écharpe est jaune
c	+	Le visage de Jean est <i>rouge comme une cerise</i> → le visage de Jean est rouge

Tableau 2. Application du test de l'implication

Le test II appliqué aux exemples étudiés donne les résultats suivants (Tableau 3) :

Exp.	Valeurs du test	Explications
a	+	homme <i>droit comme un peuplier</i> → exprime un fait réel : le peuplier est un arbre droit
b	+	écharpe <i>jaune comme un coing</i> → exprime un fait réel : le coing est jaune
c	+	visage <i>rouge comme une cerise</i> → exprime un fait réel : la cerise peut être rouge

Tableau 3. Application du test II

Le test III est toujours (+) (condition obligatoire pour qu'il y ait figement).

Les expressions en question répondent au critère de mémorisation.

Figement transparent

Nous allons analyser quelques exemples :

a) *un homme blond comme les blés*

b) *un enfant joufflu comme une pomme*

c) *une femme souple comme un roseau*

Application des tests

Le test I (test de l'implication) appliqué aux exemples étudiés donne les résultats suivants (Tableau 4) :

Exp.	Valeurs du test	Explications
a	+	Cet homme est <i>blond comme les blés</i> → cet homme est blond
b	+	Cet enfant est <i>joufflu comme une pomme</i> → cet enfant est joufflu
c	+	Cette femme est <i>souple comme un roseau</i> → cette femme est souple

Tableau 4. Application du test de l'implication

Le test II appliqué aux exemples étudiés donne les résultats suivants (Tableau 5) :

Exp.	Valeurs du test	Explications
a	-	on ne peut pas attribuer aux blés la qualité d'être / ne pas être blonds
b	-	on ne peut pas attribuer à une pomme la qualité d'être / ne pas être jouffle
c	-	on ne peut pas attribuer à un roseau la qualité d'être / ne pas être souple

Tableau 5. Application du test II

Le test III est toujours (+) parce que les expressions en question répondent au critère de mémorisation.

Figement opaque

Pour illustrer le figement opaque nous allons analyser quelques exemples :

a) *un homme rond comme les petits pois*

(être) rond comme les petits pois = (être) ivre

b) *un homme tout creux comme un mauvais radis*

(être) tout creux comme un mauvais radis = (être) très maigre

c) *un enfant haut comme trois pommes*

(être) haut comme trois pommes = (être) tout petit

La tête tondu d'un petit chasseur de l'Impérial, haut comme trois pommes, surgit (Colette, *Entrave*, 1913, p.72).

Application des tests

Le test I (test de l'implication) appliqué aux exemples étudiés donne les résultats suivants (Tableau 6) :

Exp.	Valeurs du test	Explications
a	-	Cet homme est <i>rond comme les petits pois</i> → *cet homme est rond
b	-	Cet homme est <i>tout creux comme un mauvais radis</i> → *cet homme est creux
c	-	Cet enfant est <i>haut comme trois pommes</i> → *cet enfant est haut

Tableau 6. Application du test de l'implication

Le test II appliqué aux exemples étudiés donne les résultats suivants (Tableau 7):

Exp.	Valeurs du test	Explications
a	-	un homme <i>rond comme les petits pois</i> = comparaison à parangon
b	-	un homme <i>tout creux comme un mauvais radis</i> = antiphrase
c	-	un enfant <i>haut comme trois pommes</i> = antiphrase

Tableau 7. Application du test II

Le test III est toujours (+) parce que les expressions en question répondent au critère de mémorisation.

5.3. La portée du figement

La portée du figement est définie comme l'étendue, calculée en nombre de mots, de la séquence soudée⁴.

Nous considérons la portée du figement comme un paramètre extensionnel qui met en évidence la complexité structurelle du syntagme concerné.

Dans le cas des expressions du type *Adj + comme + GN* concernant les plantes le nombre de termes que contient le syntagme figé est au minimum quatre dans la majorité des cas et rarement trois. Ainsi on peut avoir :

- syntagme figé à trois termes :

bête comme chou

- syntagmes figés à quatre termes :

blond comme les blés

fort comme un chêne

frais comme une rose

haut comme trois pommes

dur comme du bois

⁴ Gaston Gross, *Les expressions figées en français, noms composés et autres locutions*, Ophrys, Paris, 1996, p.38.

- syntagmes figés à cinq termes :

rond comme les petits pois

- syntagmes figés à six termes :

grossier comme du pain d'orge

tout creux comme un mauvais radis

- syntagmes figés à plus de six termes :

fagoté comme un sac de pommes de terre.

6. Conclusions

La structure *Adj + comme + GN* concernant les plantes peut se réaliser en combinatoire libre et figée.

Les syntagmes figés de ce type se comportent comme toutes les constructions figées. On peut évaluer leurs paramètres de figement, c'est – à – dire le degré de figement (figement faible, transparent et opaque) et la portée du figement.

Ces constructions figées respectent les propriétés des syntagmes figés, propriétés utilisées comme tests de figement.

Notations

Adj = adjectif

GN = groupe nominal

N = nom

BIBLIOGRAPHY

- 1) Bordea, Daniela : *L'adjectif, du figement à l'affranchissement. Modèle mathématique tridimensionnel*, E.U.B, 2014.
- 2) Cuniță Alexandra, „Voyage vers la périphérie de la classe des adjectifs” , in *Studii de lingvistică și filologie romanică. Hommages offerts à Sanda Reinheimer Rîpeanu*, EUB, 2007, pp.150-153.
- 3) Danlos, Laurence, „La morphosyntaxe des expressions figées”, in *Langages* nr.63, Larousse, Paris, 1981, pp.53-74.
- 4) Goes, Jan, *L'adjectif. Entre nom et verbe*, Duculot Paris, 1999.
- 5) Goes, Jan : „Les adjectifs primaires entre quantité et qualité”, in *Studii de lingvistică*, 1, 2011, pp.121-137.
- 6) Goes, Jan : „Types d'adjectifs et fonctions adjectivales : quelques réflexions”, in *Studii de lingvistică*, 5, 2015, 293-322.
- 7) Grevisse, Maurice, *Le bon usage*, 12e éd., (revue par André Goosse), Duculot, Paris, 1988
- 8) Gross, Gaston, „Degré de figement des noms composés”, in *Langages* nr. 90, Larousse, Paris, 1988, pp.57-72.
- 9) Gross, Gaston, *Les expressions figées en français, noms composés et autres locutions*, Ophrys, Paris, 1996.

- 10) Klett, Estella, „Lexique et dialogue des cultures. Expressions imagées contenant « comme » Analyse contrastive français-espagnol”, in *Mots et lexiculture. Hommage à Robert Galisson*, ouvrage rédigé sous la direction de Maria Teresa Lino et Jean Prevost, avec la collaboration de Laetitia Bonicel, Honoré Champion, Paris, 2003, pp.225-272.
- 11) Negreanu, Aristița, Dictionar de expresii francez-român DICEX, ediția aIII-a, All, București, 1999.
- 12) Noailly, Michèle, *L'adjectif en français*, Ophrys, Paris, 1999.
- 13) Martin, Robert, *Pour une logique du sens*, Presses Universitaires de France, Paris, 1983.
- 14) Martin, Robert, *Comprendre la linguistique*, Presses Universitaires de France, Paris, 2002.
- 15) Schapira, Charlotte, *Les stéréotypes en français-proverbes et autres formules*, Ophrys, Paris, 1999.
- 16) Schapira, Charlotte, „Du prototype au stéréotype et inversement : le cliché *comme+SN*”, in *Cahiers de lexicologie* nr.76, 2000, pp.27-40.
- 17) Svenson, Maria-Helena, *Critères de figement*. Umea, Umea Universitet, 2004.
- 18) Trésor de la Langue Française informatisé.
- 19) Tuțescu, Mariana, *Précis de sémantique française*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1978.

Annexe

Expressions à paragon concernant les plantes

1. bête comme chou (pour une action)
2. blond comme les blés
3. bourré comme un coing
4. droit comme un peuplier
5. dur comme du bois
6. élancé comme un peuplier
7. fagoté comme un sac de pommes de terre
8. fauché comme les blés
9. fort comme un chêne
10. frais comme une rose
11. grand comme un peuplier
12. gros comme un pois
13. grossier comme du pain d'orge
14. habillé comme une prune
15. haut comme trois pommes
16. jaune comme un citron
17. jaune comme un coing
18. joufflu comme une pomme
19. mince comme un peuplier
20. plein comme un coing
21. ridé comme une pomme
22. rond comme les petits pois
23. rond comme une pomme
24. rouge comme un coquelicot

25. rouge comme une cerise
26. rouge comme une pivoine
27. rouge comme une tomate
28. souple comme un roseau
29. tout creux comme un mauvais radis
30. vêtu comme une prune

AMBIGUOUS INTERPRETATIONS IN THE LEGAL DISCOURSE ON BOTH SIDES OF THE PRUTH

Cosmin Dariescu¹, Daniela Gifu^{2,3,4}

¹Faculty of Law, „Alexandru Ioan Cuza” University of Iași, Romania

²Faculty of Computer Science, „Alexandru Ioan Cuza” University of Iași, Romania

³Institute of Computer Science, Romanian Academy – Iasi branch

⁴Cognos Business Consulting S.R.L., Bucharest, Romania

*Abstract. In the context of the anniversary of a century from the creation of the Greater Romania, the influence of foreign policy on the legal discourse on both sides of the Prut clearly makes its presence felt. In recent decades, polysemy of legal language has been one of the preoccupations addressed in the general theory of law, but from a national perspective. By extrapolating on an international scale, plurality of legal sense is accentuated, the legal rule being shaped by the cultural, political context of each state. We propose a pilot study to disambiguate the terminological meaning with procedural impact from the Moldovan and Romanian legislations. This approach involves collecting, storing and processing the analysed documents in order to develop a large collection of data that will underpin the automatic analysis of legal language. The paper analyses from a diachronic perspective the international *lis pendens*, an established institution as a means of developing the procedural economy and as a guarantee of combating the contradiction of judgments. It is an analysis that meets the need to clarify the legal terminology useful to direct beneficiaries (legislators, lawyers, law historians, lexicologists, journalists, etc.) and anyone concerned with the subject.*

Keywords: legal language, terminological ambiguity, Romanian language resources, Civil Procedure Code, Brussels I Regulation, Minsk CIS Convention (1993).

1. Introduction

One of the most important yet challenging aspects of the anniversary of a century from the forging of Greater Romania is selecting an appropriate research topic, based on diachronic exploration of Romanian texts in order to implement a technology for detecting automatically juridical language similarities (Gifu, 2014/2015). We consider the influence of foreign policy on the legal vocabulary used on the both banks of the Prut River (Republic of Moldova and Romania) is interesting especially to direct beneficiaries: legislators, lexicologists, journalists and to anyone who is concerned about how to recognize the ambiguity or/ and misunderstanding in the Laws of the Romanian Sister States. For this purpose, we need a bridge to overcome the gap between data (e.g. text) and knowledge contained in it, requiring understanding the linguistic

structure. To develop knowledge-based legal information systems we need to access the content embedded in legal texts.

The main question addressed in this paper will be: *What role does computational linguistics play in the interaction between acquisition, change and semantic variation in the legal domain?*

This paper aims to emphasize the similarities in the terminology used in the laws of Romania and the Republic of Moldova for *lis pendens*.

This paper is structured as follows: section 2 presents a brief review of relevant literature, section 3 describes a general vision about *lis pendens*, highlighting some particularities in those two regions analysed and chronologically establishing the evolution of this term in the laws in Romanian language enforced on both sides of the Prut River, while section 4 depicts the data and method based on computational linguistics approach. Finally, section 5 sums up the key points of this survey and draw a future perspective.

2. Related Work

The language is the main vehicle of law (Mellinkoff, 2014; Sanford, 2018; Sarsenova & Madibekova, 2016; Endicott, 2016). One of the features of the legal language is its intrinsic ambiguity (Mellinkoff, 2014; Onyemelukwe & Alo, 2017) which allows the parties to bend the law according to their peculiar interests. Thus, the need of interpreting the legal language occurs. The interpretation of a legal document (a written law or just a deed) has two meaning which are intertwined: the first refers to deciphering the sense of the language (the signification of tropes) while the second is about understanding its legal content, that is the changes in the law made by adopting or concluding the document (Baude & Sachs, 2017). The main challenge for the lawyer and judges resides in the correct understanding of the legal content of the document. Though the law may not supply all the answers, jurists ought to look for them using interpretation rules (written or unwritten, closure rules etc.) in order to solve the legal indeterminacies (Baude & Sachs, 2017). Nowadays, the legal literature recognizes the plurality of the interpretative methods of the laws. Used separate, none of them allows the reader to access the authentic meaning of the legal text. The choice for one method or another is just a pragmatic selection (Dănişor, 2015). The Artificial Intelligence could introduce a new method of interpretation of laws, though for the moment it is used in writing down a variety of contracts, checking the creditworthiness of the negotiating partner or in categorizing litigations by type (Nunes *et al.*, 2018). Sometimes, the established interpretive rules and methods (provided for in the General Theory of Law or even in acts of the Parliaments on the legislative technique- see for instance Romanian Law no. 24 of 2000) are not sufficient to disclose the author's intention (Gelepu, 2016). Especially, the legal meaning of International Private Law rules is difficult to ascertain. Recent studies (Yankova, 2014) revealed that the language of Private International Law is characterized by neutral terminology, concise style, simple definitions of concepts, complemented by direct negotiations but also ambiguity which allows, on the one hand, the adaptation of the legal provisions to the different social contexts imposed by history but which, on the other hand, diminishes over time the effectiveness of that rule. Moreover, this language reflects the legal culture differences. That is why ambiguity occurs even in the Private

International Law provisions written down in Romanian language but enforced in two different states.

In Moldovan literature of Private International Law, *lis pendens* is not considered as an institution (Babără, 2013; Vrabie, 2009). The legal doctrine does not study this situation, though the Moldovan law provides for the existence of a Moldovan decision or of a litigation before a Moldovan court as an impediment to the recognition and enforcement of a foreign judgment on the same case (see Article 471 paragraph 1, letter d and 473 both of the Moldovan Civil Procedure Code¹ or Article 51 letter d of the Treaty between Romania and Republic of Moldova on Legal Assistance and Legal Relations in Civil, Family and Criminal Matters², signed at Kishinev on July, 6, 1996). A distinct voice recognises *lis pendens* as an institution of International Civil Procedure worldwide but does not venture in studying it in the context of Moldovan Private International Law (Bivol, 2013). Moreover, in the available legal literature in Romanian language, there is no commentary on Article 464 of the Moldovan Civil Procedure Code that describes situations identical to *lis pendens* but only when the foreign court has issued a judgment. Maybe, an explanation of this strange fact could be the marginal name of Article 464 Moldovan Civil Procedure Code (The Effects of Foreign Judgments), a concept wider than *lis pendens*. *Lis pendens* is also provided for in Article 22 paragraph 1 of Minsk Convention of 1993 on Legal Assistance and Legal Relations in Civil, Family and Criminal Matters but under the title Interrelation of Court Processes. It has a limited field of action: only in litigations among citizens of C.I.S. (Community of Independent States).

In Romanian Private International Law literature, *lis pendens*³ is recognized as an incident that may occur in civil litigations with a foreign element and is studied from the legal definition of this institution provided for in Article 1076 Romanian Civil Procedure Code⁴ as well as in Articles 29 and 33 of Regulation (E.U.) 1215 of 2012 (Brussels I bis)⁵ or in Article 19 of Regulation (E.U.) 2201 of 2003 (Brussels II bis) (Lupașcu & Ungureanu, 2012; Diaconu, 2013; Buglea, 2015; Juguștru, 2015). Three authors have a slightly different approach on *lis pendens*. Two have critical views on the Romanian provisions. One emphasize that the adjourning of the case in Romania could last many years because of the foreign procedures and the lack of a proper legal relief of the interested party against the admission of *lis pendens* exception (Păncescu, 2014). The second author reveals a gap in the provisions of Article 1076 Code of Civil Procedure. What is to be done if the Romanian court had dismissed the case because it had considered that the future foreign judgment would be recognized in Romania and afterwards, the foreign court did not give the judgment? That scholar considers that a new action at law should be introduced in Romania (Popovici, 2013). The third author stresses the requirements of *lis*

¹<http://lex.justice.md/index.php?action=view&view=doc&id=348338> (accessed on August 23, 2018).

² The text of the treaty can be found in Romanian language at: <http://www.lexex.ro/Legea-177-1997-12165.aspx> or at:

<http://lex.justice.md/index.php?action=view&view=additional&id=313530&lang=1> (accessed on August 23, 2018).

³ In Romanian Law, *lis pendens* concept has a double applicability depending on the geographical area: *lis pendens* (when the two courts are inside Romania- see Article 138 Civil Procedure Code) and international *lis pendens* (when one of the courts is situated abroad-see Article 1076 Civil Procedure Code). Note that Romania being a European Union member since 2010, the *lis pendens* provided for by E.U. regulations is also an international one.

⁴<http://legislatie.just.ro/Public/DetaliiDocument/140271> (accessed on September 4, 2018).

⁵<https://eur-lex.europa.eu/legal-content/RO/TXT/HTML/?uri=CELEX:32012R1215&from=EN> (accessed on September 4, 2018).

pendens as well as the fact that the exclusive jurisdiction of Romanian courts precludes the admission of lis pendens exception (Macovei, 2017).

3. A Conceptual Framework

The present study proposes the collection, storage and processing of legal documents, identifying and analysing a number of ambiguity elements of the meaning of terminology with procedural impact in the Laws of the Romanian Sister States. The goal of the present work is to reveal the existence of lis pendens in Moldovan International Civil Procedure and to plead for a unitary name of this legal institution in the Romanian juridical vocabulary. It is a pilot research that fulfills the need for a unified primary classification of lis pendens in Moldovan and Romanian Private International Law. Such a study can be a starting point to chronologically establish the evolution of the terminology of this concept in Romanian language spoken on both sides of the Prut River.

3.1.Lis pendens. Legal Definitions

International lis pendens is a situation in which a court in one state waives the civil litigation with a foreign element due to the existence of a pending procedure (with the same parties, the same object and the same cause) before a court in another state. This legal institution is a means of judicial cooperation among states as well as a form of procedural economy. Instead of compelling the parties of the same case to litigate in two states, obtaining two judicial decisions which may be in contradiction, lis pendens allows parties to be judged in one state, by the same court, saving time and money and avoiding the ineffectiveness of one of the decisions. The lack of effects of one of the judgments obtained in such litigations is imposed by the legal reality that one of the wide spread ground to refuse the recognition and enforcement of a foreign decision is the existence or the mere prospect of a domestic judgment between the same parties, with the same object and with the same cause of action (e.g. Article 5 paragraph 3 of the Hague Convention on the Recognition and Enforcement of Foreign Judgments in Civil and Commercial Matters of 1971⁶ and Article 74 point IV of Draft OHADAC Model Law relating to Private International Law⁷).

3.2.Birth of Lis pendens in Moldovan and Romania Laws

Lis pendens appeared as a legal institution in the Law of the Republic of Moldova in 1996, when this republic, part of C.I.S. (Community of Independent States), enforced Minsk Convention of 1993 on Legal Assistance and Legal Relations in Civil, Family and Criminal Matters.

In Romanian Private International Law, lis pendens appeared in 2003, when Law no. 187 of the same year introduced the provisions of E.U. Regulation 44 of 2001. Though the above mentioned law was repealed by the Government Emergency Ordinance no. 119 of 2006, approved by Law no. 191 of 2007, lis pendens continued to be provided for the litigations with a foreign element situated in the E.U. until the Code of Civil Procedure (Law no. 134 of 2010) extended this institution for all the international civil litigations.

⁶<https://www.hcch.net/en/instruments/conventions/full-text/?cid=78> (accessed on September 11, 2018).

⁷<http://www.ohadac.com/textes/5/100/title-iv-validity-of-foreign-judgment-and-public-documents.html> (accessed on Sept. 11, 2018).

Lis pendens is a new institution even on the European level. For instance, in France, lis pendens has not been allowed until 1969. Nowadays, this institution is provided for in the majority of states as well as in international treaties or European regulations (Jugastru, 2015).

4. Data and Method

Below, a methodology of lis pendens topic investigation on MD and RO Laws is presented in order to determine the semantic differences in the distribution of this topic in legal data, reflecting the difference between legal vocabularies.

4.1.Data Collection

From the perspective of the conceptual distinction, our training corpus contains a set of legal articles from both sides of the Pruth that have common features based on lis pendence approach, always founded in the first paragraph (Table 1).

In order to develop a statistical model based on manual annotations made on the training corpus we shall use a new collection of articles of law that will be described in a distinct paper.

Table 1. Training Data Statistics

Total Words	Romanian Law		Moldovan Law	
	Domestic ⁸	International ⁹	Domestic ¹⁰	International ¹¹
	198	551	126	93

4.2.Data preprocessing

For our purpose is necessary to highlight attributes that we are going to include in the machine learning system to pick up on. Being a collection of legal articles, we considered the following natural language processing (NLP) chain applied on raw texts of the present corpus (training corpus) in two levels.

- I. **Level-1:** *segmentation* (1) and *lexical* information (2). Sentences have their boundaries manually marked and each token has attached its part of speech, lemma, and morpho-syntactic information, by running an automatic processing chain that includes: tokenisation, POS-tagging and lemmatisation (Simionescu, 2011);

⁸ Art. 1076 of Law no. 134 of 2010 republished (Code of Civil Procedure) & Art. 31 of Law no. 187 of 2003.

⁹ Art. 27 of Regulation (EU) no. 44 of 2001 , articles 29 and 33 of Regulation (EU) no. 1215 of 2012 and art. 19 of Regulation (EU) no. 2201 of 2003.

¹⁰ Art. 464 of Moldovan Civil Procedure Code (Code no. 225of 2003).

¹¹ Art. 22 of Minsk Convention of 1993 on Legal Assistance and Legal Relations in Civil, Family and Criminal Matters.

- II. **Level-2:** entity marks. During a manual annotation phase each legal entity described in text was marked.

For illustration, here are some examples, according with NLP tasks.

Ex. 1 Instanța română respinge cererea. (Ro) => The Romanian court will reject the request. (EN)

(1) *Text segmentation at sentence / clause level*

The corresponding subservient output data is:

<CLAUSE ID="c0" TYPE="SENTENCE">

<W>Instanța </W>

<W>română</W>

<W>respinge</W>

<W>cererea</W>

</CLAUSE>

(2) *Part-of-speech tagging* (Simionescu, 2011)

<W LEMMA="instanța" POS="NOUN" Number="singular" Definiteness="yes">instanța</W>

<W LEMMA="respinge" POS="VERB" Number="singular" Person="third" Tense="present" TYPE="predicative"> respinge</W>

<W LEMMA="cererea" POS="NOUN" Number="singular" Definiteness="yes">cerere</W>

In order to become aware of the huge diversity of legal situations or human intentions by natural language understanding, it is important to label correctly the anaphoric expressions. Each type of anaphora depends upon another referential element.

(3) *Robust Anaphora Resolution Engine*

To discover anaphoric expressions we use RARE (Ignat, 2011). For instance, there is an anaphoric connection between *litispendența/lis pendens* (referent) and *Ea/It* in the following text:

Ex. 2 <Litispendența> este un mijloc de cooperare judiciară internațională. <Ea> este și un mijloc de economie procedurală... (RO).=><Lis pendens> are a means of international judicial cooperation. <It> is also a means of procedural economy... (EN)

(5) *Name Entity Recognition (NER)*

For this pilot study we added new gazetteers customized to the legal language using NER for Romanian language (Gifu & Vasilache, 2014). It is known that NER (alias entity identification,

entity chunking and entity extraction) is a tool based on pre-defined categories (gazetteers) such as the names of persons, organizations, locations, expressions of times, etc. These lexicons are used to find occurrences of these names in text.

Given the previous sample, this step will produce the following identification:

<NE TYPE="ORGANIZATION">

<W>instanța</W>

</NE>

[...]

<NE TYPE="CLAIM">

<W>acțiunea</W>

</NE>

Note that gazetter called CLAIM contains the following words: cerere (de chemare în judecată)/claim, proces/ proceedings, pretenție/ pretention.

Using these previous steps, we detect a semantic similarity among the international interrelation of court processes and the effects of foreign judgments (both used in MD Law) and lis pendens used in Romanian and EU laws (Fig.1).

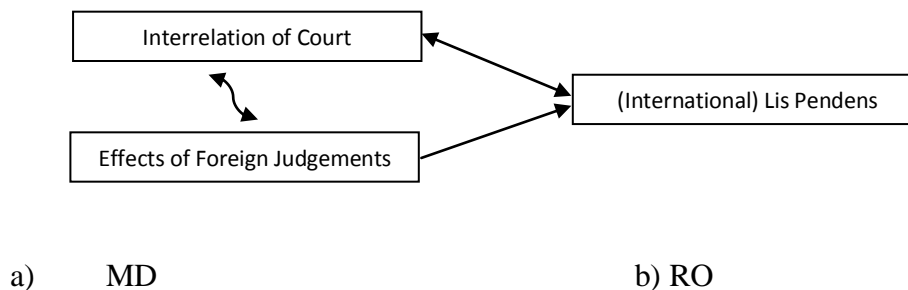

Fig. 1 Semantic classes of lis pendens in Republic of Moldavia (MD) and Romania (RO)

According with figure 1 (a) MD, the concept of interrelation of court processes is provided for in Article 22 of Minsk Convention of 1993 on Legal Assistance and Legal Relations in Civil, Family and Criminal Matters. The concept of effects of foreign judgments (Article 464 Civil Code Procedure) is wider than the concept of lis pendens. In Private international Law it covers: *res iudicata* effect of a foreign judgment, the enforcement of these judgments as well as their probative force. The concept of effects of foreign judgments covers only that part of lis pendens where the foreign court has come already to a decision. The part where two litigations with the same parties, object and purpose unfold in different states is still not provided for. About the

figure 1 (b) RO, the term *lis pendens*, in the Romanian law, is inspired by EU regulations that are directly enforced after the Romanian accession to the EU in 2010. International *lis pendens* is used only in the Code of Civil Procedure.

Here some examples to illustrate the conceptual ambiguity based on *lis pendence*.

Ex. 3: *litispendență* (RO) <=> *interconexiunea proceselor judiciare* (MD) <=> *lis pendens* (EN) (Fig. 1)

Romanian Law (Articolul 29 of Regulation (EU) 1215 – 2012):

[...] în cazul în care <cereri> având <aceiași obiect> și <aceiași cauză> sunt introduse între <aceiași părți> înaintea unor <instanțe din state membre diferite>, <instanța> sesizată ulterior <suspendă din oficiu acțiunea> până în momentul în care se stabilește competența primei instanțe sesizate. (RO) => [...] where <proceedings> (legal term that covers both the Romanian concept of actions at law and same object of these actions) involving the <same cause of action> and between the <same parties> are brought in the <courts of different Member States>, <any court> other than the court first seised shall of its own motion <stay its proceedings> until such time as the jurisdiction of the court first seised is established (EN)¹².

...

Moldovan Law (Art. 22 of Minsk Convention – 1993):

În cazul în care [<un proces>] este intentat între [<aceiași părți>], asupra [<aceiași obiect>] și în [<aceiași temeuri>] în [<instanțele de judecată ale două Părți Contractante>], competente în conformitate cu prezenta Convenție, [<instanța de judecată>], care a intentat mai târziu cauza, [<suspendă procedura>]. (RO) => If [<a case>] of the [<same sides>], about the [<same object>] and with [<the same cause of action>] is considered by [<courts of the two Contracting Parties>], both courts being competent according to the present Convention, then [<the court>] that started the process later must [<stay the legal proceedings>]¹³. (EN)

As an illustration of this example, we can think to a litigation concerning the renting of a truck between a juridical person A and a natural person B, both domiciled in different states. Let's assume that A has its domicile in Republic of Moldova and B in Armenia. The truck was damaged in Moldova under the control of B, and B refused to pay to A, the owner of the truck other money than the rent. A brought an action against B in Republic of Moldova (as the place where the damage occurred). B does not appear in court. Under such circumstances, A sues again B in Armenia, as the state where B is domiciled. B will stay the proceedings in Armenia invoking the interrelation of court processes under Article 22 of Minsk Convention (1993). Now, let's assume that A is domiciled in Romania, while B is domiciled in Hungary. The place of the damage is Romania. A sued B in Romania. Confronted with B's lack of interest in the proceedings, A sues again B, this time in Hungary. B will stay the proceedings in his country under Article 29 of Regulation 1215 of 2012.

¹²<https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/HTML/?uri=CELEX:32012R1215&from=EN> (September 19, 2018).

¹³Inspired by: <http://cisarbitration.com/wp-content/uploads/2017/02/Minsk-Convention-on-Legal-Assistance-and-Legal-Relations-in-Civil-Family-and-Criminal-Matters-english.pdf> (September 19, 2018).

Ex. 4 litispendență (RO) <=>efectele hotărârilor judecătorești (MD)<=>lis pendens(EN) (Fig. 1)

Romanian Law (Art. 1.076 of Code of Civil Procedure-Law no. 134 of 2010, republished)

1. Când <o cerere> este pendinte <in fata unei instanțe străine> și este previzibil ca <hotărârea străină> va fi <susceptibila de recunoaștere sau de executare> in Romania, <instanța română> sesizată ulterior cu <o cerere> între <aceleași părți>, având <aceiași obiect> și <aceeași cauză>, poate <suspenda judecata> până la pronunțarea hotărârii de către jurisdicția străină. <Instanța română> va <respinge cererea> când hotărârea străină pronunțată este <susceptibila de a fi recunoscută> conform dispozițiilor prezentei cărți. (RO) => When <a claim> is pending <before a foreign court> and it is foreseeable that the <foreign judgment> will be <susceptible to recognition or enforcement> in Romania, <the Romanian court> subsequently seized with <a claim> between the <same parties>, having <the same object> and the <same cause>, may <stay the proceedings> until the judgment of the foreign jurisdiction. The <Romanian court> will <reject the claim> when the foreign judgment rendered is <susceptible of being recognized> in accordance with the provisions of this book. (EN).

Moldovan Law (Article 464 of Moldovan Civil Procedure Code -Code no. 225 of 2003)

1. <Instanța judecătorească a Republicii Moldova><refuză> să primească <cererea> spre examinare sau dispune <încetarea procesului> pornit dacă există <o hotărâre> în <litigiul> dintre <aceleași părți>, asupra <aceluiași obiect> și avînd <aceleași temeuri>, pronunțată de <o instanță judecătorească a unui alt stat> cu care Republica Moldova a încheiat tratat internațional în care se stipulează <recunoașterea și executarea reciprocă> a hotărârilor judecătorești sau cînd recunoașterea și executarea hotărârilor se efectuează pe principiul reciprocității. (RO) =>The <court of the Republic of Moldova><refuses> to receive the <claim> for consideration or orders <the cessation of the proceedings> if there is <a decision> in the <litigation> between the <same parties>, <on the same object> and on <the same grounds>, pronounced by <a court of another State> with which the Republic of Moldova has concluded an international treaty stipulating <mutual recognition and enforcement> of judgments or when the recognition and enforcement of judgments is carried out on the principle of reciprocity. (EN)

2. Instanța judecătorească a Republicii Moldova <restituie><cererea> ori scoate <cererea> de pe rol dacă în <instanța judecătorească străină> a cărei <hotărâre> urmează a fi <recunoscută sau executată> pe teritoriul Republicii Moldova a fost intentat anterior <un proces> în <litigiul> dintre <aceleași părți>, asupra <aceluiași obiect>, avînd <aceleași temeuri>. (RO) =>The <court of the Republic of Moldova><returns> the <claim > or drops the <claim> if, before the <foreign court> whose decision is to be <recognized or enforced> on the territory of the Republic of Moldova, <a litigation> was previously <brought to trial> between the <same parties>, <over the same object>, <on the same grounds>. (EN)

This example reflects the fact that the effects of foreign judgements in MD Law are similar with lis pendes in RO Law. Both articles of law deal with legal proceedings (<cererea>, <o cerere>)

before domestic and foreign courts (<o instanță judecătorească a unui alt stat>, <instanța judecătorească străină>, <în fața unei instanțe străine>) among the same parties (<aceleași părți>), with the same object (<aceluiasi obiect>, <aceiași obiect>) and with the same purpose (<aceleași temeieri>, <aceiași cauză>). In both articles of law, the prospect of the foreign judgment to be recognized and enforced in Moldova or in Romania is essential (<recunoașterea și executarea reciprocă>, <recunoscută sau executată>, <susceptibila de recunoaștere sau de executare>, <susceptibila de a fi recunoscută>). The instructions to be followed by the judge in such a situation are similar. The domestic court, subsequently notified, has to refuse the examination of the cause, or to order the restitution of the legal action (Republic of Moldova) or the cessation of the proceedings or to adjourn the litigation (Romania, Republic of Moldova). If the recognition of the foreign judgment is impossible, the Moldovan or Romanian court may continue the proceedings. The differences between the two institutions are of lexical order (see Example no.1) as well as of temporal order. In the Moldovan Code of Civil Procedure, the legal proceedings before the foreign court have ended with a foreign decision (<o hotărîre>, <hotărîre>). In the Romanian Civil Procedure Code, it is not compulsory that the foreign court has reached a decision (<pendinte>, <previzibil>, <până la pronunțarea>), but the case when a foreign decision was issued is covered, too, in the last thesis of paragraph 1 of Article 1076 Code of Civil Procedure (“hotărîrea străină pronunțată”). However, these differences of time are not able to differentiate the Moldovan effects of foreign judgments of the Romanian *lis pendens*. They constitute a peculiar case of international *lis pendens*.

As an illustration of this example, we shall recall the litigation concerning the damaging of a rented truck. This time, let's assume that A has its domicile in Ukraine and B in the Republic of Moldova. The truck was damaged in Ukraine under the control of B, and B refused to pay to A, the owner of the truck other money than the rent. A brought an action against B in Ukraine (as the place where the damage occurred) and obtained there a judgment. Discontented by this judgment, hoping to obtain a better recovery, A sues B in the Republic of Moldova. B will block the proceedings in Moldova, using the Ukrainian judgment under Article 464 paragraph 1 Moldovan Civil Procedure Code. If A is domiciled in the Republic of Madagascar and B in Romania and the place of the damage is also Madagascar, then B will force the Romanian court to drop the case, using the judgment from Madagascar, under Article 1076 Romanian Civil Procedure Code.

5. Conclusions

This paper is focused on computational linguistics approach in order to automatically detect the concept similarities between two legal institutions in spite of the different names they bear. In this study, for training the computer we use the international *lis pendens* concept. Comparing the laws of Romanian and the Republic of Moldavia, we discovered a semantic similarity among the international interrelation of court processes and the effects of foreign judgments (both used in MD Law) with *lis pendens* used in Romanian and EU laws. We are going to establish the evolution of the terminology of other legal concepts in Romanian language spoken on both sides of the Prut River as well as the impact of artificial intelligence in Private International Law primary classification. We propose a pilot study to disambiguate the terminological meaning

with procedural impact from the Moldovan and Romanian legislations based on a larger collection of data that will underpin the automatic analysis of legal language.

Acknowledgments

This project was partially funding by the README project "Interactive and Innovative application for evaluating the readability of texts in Romanian Language and for improving users' writing styles", contract no. 114/15.09.2017, MySMIS 2014 code 119286.

BIBLIOGRAPHY

1. Babără V.: Drept internațional privat, Ediția a IV-a revăzută și adăugită, Chișinău, 2013, pp. 321-325.
2. Baude W. & Sachs E.S.: The Law of Interpretation. In : Harvard Law Review, Volume 130, February 2017, No. 4, pp. 1085-1086 & 1145-1147 available at: http://cdn.harvardlawreview.org/wp-content/uploads/2017/02/1079-1147_Online.pdf.
3. Bivol S.: Note de curs. Drept internațional privat. (Ciclul I), Chișinău, 2013, p. 16 available at <https://dreptmd.wordpress.com/cursuri-universitare/drept-international-privat>
4. Buglea, C.P.: Drept internațional privat, Ediția a II-a revăzută și adăugită, Editura Universul Juridic, București, 2015, pp. 185-186 & 193-194.
5. Dariescu, C.: Fundamentele dreptului internațional privat, Ediția a V-a revăzută și adăugită, Editura Universul Juridic, București, 2018, p. 77.
6. Dănișor, D.D.: Rezumatul tezei de doctorat Interpretarea gramaticală a legii civile. De la tehnica redactării la aplicările sale practice în Codul civil, 2015, p.6 available at: http://mecanica.ucv.ro/ScoalaDoctorala/Temp/Rezumate/Danisor%20Diana_REz%20ro.pdf.
7. Diaconu, N.: Drept internațional privat, Ediția a VI-a, Editura Universitară, București, 2013, pp. 341 & 351-352.
8. Duma, D.: Aspecte teoretice privind recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în lumina prevederilor Regulamentului nr. 44/2001 privind competența, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială, p. 94. In: Place and Function of Confrontation in the European Union countries, available at: <https://drept.uvt.ro/administrare/files/1481040260-diana-duma.pdf>
9. Endicott, T.: Law and Language, The Stanford Encyclopedia of Philosophy (Summer 2016 Edition), Edward N. Zalta (ed.), URL = <https://plato.stanford.edu/archives/sum2016/entries/law-language/>.

10. Gelepu, I.: Ce-a vrut să spună autorul? Un studiu de caz, 2016 available at: <https://www.juridice.ro/444297/ce-a-vrut-sa-spuna-autorul-un-studiu-de-caz.html> .
11. Gîfu, D.: Contrastive Diachronic Study on Romanian Language. In: Proceedings FOI-2015, S. Cojocaru, C. Gaidric (eds.), Institute of Mathematics and Computer Science, Academy of Sciences of Moldova, 2015, pp. 296-310.
12. Gîfu, D. & Teodorescu, M.: Communication concepts vs. Sciences concepts. In: International Letters of Social and Humanistic Sciences (ILSHS) 18/2014, pp. 48-57.
13. Gîfu, D. & Vasilache, G.: A Language Independent Named Entity Recognition System. In: Proceedings of The 10th International Conference Linguistic Resources and Tools for Processing The Romanian Language, ConsILR-2014, 18-19 Sept. 2014, Craiova, Romania, Mihaela Colhon, Adrian Iftene, Verginica Barbu Mititelu, Dan Cristea, and Dan Tufiş (eds.), "Alexandru Ioan Cuza" University Publishing House, Iaşi, 2014, pp. 181-188 .
14. Ignat, E.: RARE-UAIC (Robust Anaphora Resolution Engine), resursă gratuită pe META-SHARE, Universitatea "Alexandru Ioan Cuza" din Iaşi, 2011.
15. Jugastru C., Competența internațională a instanțelor române. In: Ioan Leş (coord.): Tratat de drept procesual civil, Vol. II, Ed. Universul Juridic, București, 2015, pp. 805-807 & 826-829.
16. Lupaşcu, D., Ungureanu, D.: Drept internațional privat, Ed. Universul Juridic, București, 2012, pp. 303 & 359.
17. Macovei, I.: Tratat de drept internațional privat, Universul Juridic, București, 2017, pp. 399-400, 413-416.
18. Mellinkoff, D.: The Language of the Law, Wipf and Stock Publishers, Eugene (OR), 2014, pp. 3, 21 & 25.
19. Onyemelukwe N. H., Alo, M. A.: Aptness and Ambiguity in the Language of Law. In: American Journal of Linguistics, 2017, 5(3), pp. 57-64.
20. Nunes, D. & Gaetano Rubinger, P & Marquez A.L. (2018). Os perigos do uso da inteligência artificial na advocacia, available at: <https://www.conjur.com.br/2018-jul-09/opiniaio-perigos-uso-inteligencia-artificial-advocacia>.
21. Păncescu F. G.: Drept procesual civil internațional, Editura Hamangiu, București, 2014, pp. 130-135.
22. Popovici S.: Litispendența și conexitatea în procesul civil internațional. In Analele Universității de Vest din Timișoara, seria Drept, nr. 2/2013, pp.149-158, available at : <https://drept.uvt.ro/administrare/files/1481045737-lect.-univ.-dr.-sergiu-popovici.pdf> .
23. Sanford S.: Ambiguity and Misunderstanding in the Law, p. 1, 2018, available at: <http://idiom.ucsd.edu/~schane/law/ambiguity.pdf>;

24. Sarsenova, A. & Madibekova, D.: Misunderstanding in language and ambiguity in Law, 2016, available at: <https://www.diplomacy.edu/blog/misunderstanding-language-and-ambiguity-law>.
25. Simionescu, R.: UAIC Romanian Part of Speech Tagger, resource on nlptools.info.uaic.ro, “Alexandru Ioan Cuza” University of Iași, 2011.
26. Vrabie, C.: Drept internațional privat, Bălți, 2009, pp. 90-91.
27. Yankova, D.: On the language of Private International Law. In: Cross-linguistic Interaction: Translation, Contrastive and Cognitive Studies., Editors: Diana Yankova, Sofia University Press, Sofia, 2014, pp. 446-448.

IDENTIFYING DELIBERATE METAPHORS IN ECONOMIC AND FINANCIAL PRESS ARTICLES

Daniela Dălăău

Assist, PhD Student, UMFST Tîrgu Mureş

Abstract: Since 1980, when Lakoff and Johnson published their seminal work – “Metaphors we live by”, most of the research on metaphor has been dominated by the Conceptual Metaphor Theory (CMT). Scholars using this theoretical framework conducted extensive research into the cognitive dimension of metaphor. However, over the last years, more attention has been paid to the role of those metaphors which are used as metaphors in communication. Therefore, a new communicative dimension has been added to the cognitive-linguistic framework and a distinction between deliberate metaphors and non-deliberate metaphors has been introduced.

Within this broader context, this paper aims to highlight the shift in metaphor research towards the communicative perspective and to apply the deliberate metaphor identification procedure (DMIP) to the study of metaphors identified in the economic and financial press articles.

Key words: Conceptual Metaphor Theory (CMT); Deliberate Metaphor Theory (DMT), deliberate metaphor identification procedure (DMIP), deliberate metaphors.

Introduction

The research carried out on metaphors has taken different turns over the years, shifting from old traditional approaches to groundbreaking cognitive approaches and even to more recently developed communicative approaches.

Traditionally, metaphors were believed to pertain to the field of rhetoric and served no other purpose than being used as ornamental devices. Their study goes way back to the time of Aristotle. Although this traditional view was dominant for centuries, the modern cognitive approach represented a major breakthrough in the study of metaphor, and it has come to be known as “the cognitive turn” in metaphor research (Steen, 2011).

Despite the profound impact the cognitive approach has had on the study of metaphor, more recent research has emphasised that the cognitive approach focuses too much on the cognitive dimension, and thus overlooks other important aspects such as the communicative dimension of metaphor.

Therefore, the aim of the present paper is to draw attention to the turn in metaphor research towards the communicative dimension of metaphor and to use the deliberate metaphor identification procedure (DMIP) for the study of metaphors identified in the economic and financial press articles. For applying DMIP, we have selected an article from the Economist which is part of a larger corpus compiled to study the translation of metaphors in economic and financial articles.

Theoretical overview – from CMT to DMT

The publication of Lakoff and Johnson's seminal work – "*Metaphors we live by*" (1980) marked a turning point in metaphor research, as it moved away from the traditional view, which widely regarded metaphor as a stylistic ornament or a deviant use of language, towards a view which has since emphasised the essential role that metaphors play in human reasoning and how they make their way into discourse. One of Lakoff and Johnson's central tenets is that "metaphor is pervasive in everyday life, not just in language, but in thought and action" (1980: 3). Moreover, they claim that our entire thought process is "is fundamentally metaphorical in nature" (1980: 3).

In 1993, Lakoff elaborated on the original version of their theory, renamed it and referred to it as "The contemporary theory of metaphor" (in Ortony, 1993: 202). Since then, researchers have used it under the agreed name of the *Conceptual Metaphor Theory* (CMT). Evans and Green acknowledge that the conceptual metaphor theory, as initially advanced by Lakoff and Johnson, was one of the first theoretical frameworks emerging within the broader area of cognitive semantics and it "provided much of the early theoretical impetus for the cognitive approach." (Evans & Green, 2006: 286).

Deignan (2017) acknowledges Steen as the first writer who has rigorously attempted to demonstrate the shift from linguistic to conceptual metaphors, explaining "the assumptions that lead linguists to arrive at [...] conceptual mappings in departing from metaphorical expressions in discourse" (Steen, 1999: 58). His initial attempt resulted in the development of a five-step method which was first published in 1999. The five steps initially developed by Steen (1999: 73) are provided below as follows:

1. Metaphor focus identification;
2. Metaphorical idea identification;
3. Non-literal comparison identification;
4. Non-literal analogy identification;
5. Non-literal mapping identification.

In time, Steen's focus shifted towards adding a communicative dimension to the study of metaphors, which led him to confess that "I now feel that a more interesting use of step 5 would be to see it as representing the communicative dimension of metaphor, which would be useful as

input for the ongoing construction of a context model for the discourse as a whole” (2011: 103). Deignan (2017) appositely observes that, in this latter version of the five steps, Steen starts his analysis from language in use (just as in the previous version), but he also finishes it there, turning back to context with a broader analogical perspective, coming full circle in a way.

Using the title of Lakoff’s chapter published in Ortony (1993) – “*The* contemporary theory of metaphor” (my emphasis) as a starting point for a comprehensive review of the most recent developments in the research on metaphor, Steen (2011b: 28) analyses Lakoff’s use of the definite article ‘*the*’ and concludes it is rather infelicitous, as this entails a certain degree of boldness from Lakoff who claims most of the credit for the impact of the cognitive-linguistic approach to metaphor and, at the same time, presents it as ‘*the*’ contemporary theory of metaphor, which by logical deduction means that other contemporary approaches are disregarded. Therefore, Steen draws a clear distinction between “the old contemporary theory” and “a new and improved contemporary theory”. According to Steen, the latter is much needed and it would comprise the valid findings of the old contemporary theory, while it would also add some new adjustments to the theoretical framework.

According to Steen, the cognitive-linguistic approach is rather limited in terms of finding answers to various issues about metaphor, which, in his view, require an overarching interdisciplinary approach. Thus, Steen adds a new dimension to the study of metaphor, namely communication, and contends that a new contemporary theory must be based on the interaction between all three dimensions, i.e. language and thought (the ones which previous research has extensively focused on), but also communication:

“Metaphor is not just a matter of language and thought, but also of communication; and metaphor cannot just be approached from a linguistic (or more generally, semiotic) as well as a cognitive (or more adequately, psychological) perspective, but it also demands a social approach.” (2011b: 28)

Steen (2011, 2016) believes that the issue of deliberateness lies at the core of the communicative dimension of metaphor, which “deals with the communicative status of metaphor *as* a metaphor (or not)” (2016: 119). Steen (2011) posits that the contemporary metaphor research has ignored the phenomenon of deliberate metaphors. Furthermore, he highlights that the study of metaphor in language focuses on the distinction drawn between metaphor and simile, whereas the study of metaphor in thought focuses on the distinction between conventional metaphors and novel metaphors, in a similar vein, the study of metaphor in communication focuses on the distinction between deliberate metaphors and non-deliberate metaphors (2011b: 37). The distinction between deliberate and non-deliberate metaphors depends on whether or not metaphors produce a change in terms of the perspective projected on the target domain. Consequently, Steen acknowledges that from this perspective, deliberate metaphors offer exciting possibilities “for application and intervention in the diverse practice of language users, in the media, education, organizations, health and care, politics, and so on” (2011b: 38).

The emergence of other approaches to the study of metaphor, which stem from varied fields such as functional linguistics, applied linguistics and discourse analysis, leads Steen to draw the conclusion that the old cognitive-linguistic framework can no longer encompass metaphor’s

diverse aspects. Thus, the change of perspective from language to thought, which characterised the old contemporary theory, is moving even forward nowadays “from metaphor in thought to metaphor in language, thought, and communication” (2011b: 44).

Steen’s proposal of a broader model (2011, 2015) encompassing all three dimensions has come to be known as the Deliberate Metaphor Theory (DMT). One of the central tenets of DMT involves attention. Steen contends that we can talk about a deliberate use of a metaphor “when its structure signals that the addressee has to move away their attention momentarily from the target domain of the utterance or even phrase to the source domain that is evoked by the metaphor-related expression” (2015: 68). By logical deduction, such a shift in attention towards the source domain does not take place in the case of non-deliberate metaphors.

Applying the Deliberate Metaphor Identification Procedure (DMIP)

Steen highlights that deliberate metaphors act as “perspective changers” (2016: 116), which means that they offer an outside perspective on the utterance’s target domain by focusing attention on the utterance’s source domain referent.

Reijnierse et al. (2017) distinguish between two different perspectives when it comes to the identification of deliberate metaphors, namely a semiotic and a behavioural perspective. For reasons of theoretical rigour, they explain that the former represents a structural-functional description of the metaphorical meaning, whereas the latter focuses on how language users process metaphorical utterances in the production phase as well as in the reception phase. Reijnierse et al. (2017) adopt the semiotic approach to the identification of deliberate metaphors, and this entails that they make no claims about what happens in language users’ minds in the production and processing phases. Therefore, the authors clearly state that using the semiotic approach leads to the identification of ‘*potentially*’ deliberate metaphors (2017: 133). Following the same line of thought, the present paper employs the same approach and uses the DMIP to identify the potentially deliberate metaphors in the selected article.

According to Reijnierse et al., a “metaphor is potentially deliberate when the source domain of the metaphor is part of the referential meaning of the utterance in which it is used” (2017: 136). The six steps below represent the Deliberate Metaphor Identification Procedure (DMIP) developed by Reijnierse et al., which uses the MIPVU procedure as a starting point:

- “1. Read the entire text to get a general idea of what the text is about.
2. Apply the Metaphor Identification Procedure Vrije Universiteit (MIPVU) to find all metaphorical lexical units (metaphor-related words, or MRWs; see Steen et al. 2010, for detailed instructions).
3. Look at the first MRW.
4. Determine whether the source domain of the MRW is part of the referential meaning of the utterance in which the MRW is used.

- a. If ‘yes’, mark the MRW as potentially deliberate and proceed to step 5.
 - b. If ‘no’, mark the MRW as non-deliberate and proceed to step 6.
 - c. In case of doubt, mark the MRW as potentially deliberate, and add the code WIDLII (When In Doubt Leave It In; see Steen et al. 2010). Then, proceed to step 5.
5. If the MRW is coded as potentially deliberate in step 4, describe how the source domain of the MRW is part of the referential meaning of the utterance.
6. Look at the next MRW.” (2017: 137)

In this paper, the procedure has been applied to identify potentially deliberate metaphors in a specialised economic article selected from *The Economist*, and our analysis focuses on the first two paragraphs of the article. The main topic of the article revolves around America’s economic growth which has mainly been driven by entrepreneurs over the years. However, it has faced difficulties because of repeated financial crises. The title of the article and the first two paragraphs are provided below:

Title: “Fixing^{MRW} the capitalist machine^{MRW},”

- (1) “AMERICA has been the world’s most important growth^{MRW} machine^{MRW} since the second world war. In the 1950s and 1960s its GDP grew^{MRW} by 3% a year despite the economy’s maturity^{MRW}. In the 1970s it endured^{MRW} stagflation but the Reagan revolution^{MRW} revived^{MRW} the entrepreneurial spirit^{MRW} and the growth^{MRW} rate returned^{MRW} to^{MRW} 3% in the 1990s. The machine^{MRW} was good for the world as well as America—it helped spread^{MRW} the gospel^{MRW} of capitalism and transform the American dream^{MRW} into^{MRW} a global dream^{MRW}.”
- (2) “Today the growth^{MRW} machine^{MRW} is in^{MRW} trouble. It^{MRW,impl} all but exploded^{MRW} in^{MRW} the financial crisis^{MRW} of 2007-08. But even before then it^{MRW,impl} had been juddering^{MRW}. Examine^{MRW} the machine’s^{MRW} three most powerful pistons^{MRW}—capital markets, innovation and the knowledge economy—and you discover^{MRW} that they^{MRW,impl} had been malfunctioning^{MRW} for a decade.”

(*Fixing the capitalist machine*, *The Economist*, September 29th 2012)

Once the entire article was read, the MIPVU procedure was used to identify metaphorical lexical units. The metaphor-related words (MRWs) were identified with the help of two English dictionaries, i.e. the Macmillan and the Longman online dictionaries.

Not all identified MRWs count as deliberate metaphors. Thus, from the examples provided above, a brief analysis will be conducted on those examples that instantiate the AMERICA/AMERICAN ECONOMY IS A MACHINE conceptual metaphor.

A quick look at the title and the paragraphs tells us that ‘machine’ is the most recurrent word. It appears once in the title where it is preceded by the adjective ‘capitalist’, twice in the first paragraph and here it is once preceded by ‘growth’, and four times in the second paragraph, in its

first use, it is preceded by ‘growth’, the next two of these four uses are in fact cases of substitution, the pronoun ‘it’ substitutes the notion of ‘growth machine’ (and thus they also count as implicit metaphors), and in its last use it stands on its own without any pre-modification.

The noun ‘machine’ belongs to the field of equipment and tools. Obviously, it stands out as being different from the overall target domain of the text, which is the American economy in general or economic growth in particular. A broader conventionalised metaphorical meaning can be found in the dictionary, but it does not match completely the target domain of the text.

Sullivan (2013) calls adjective-noun combinations such as the ‘capitalist machine’ used in the title metaphorical domain constructions - MDCs. These are comprised of a metaphorical noun which is modified by an attributive adjective that is used non-metaphorically. Sullivan calls them “domain adjectives” as they clearly indicate the target domain of the metaphorically used noun they precede.

The domain adjective used in the MDC in the title serves the purpose of highlighting the target domain meaning of the noun ‘machine’. According to Steen (2016), cases like this are signals that there is a mapping from the source domain to the target domain, in our case, from machine to economy. Further analysing the co-text of ‘machine’, we notice that additional information is provided that strongly suggests that all uses of ‘machine’ count as potentially deliberate metaphors.

Having a closer look at the title first, we identify another lexical unit that counts as a metaphor-related word, ‘fixing’ which also belongs to the source domain. The first meaning listed in the Longman dictionary for the verb ‘to fix’ is “to repair something that is broken or not working properly”. However, there is also another meaning that matches the target domain of the text: “to find a solution to a problem or bad situation”. In case the lexical unit was analysed in isolation, we could reach the false conclusion that we deal with a conventionalised use of the lexical unit, and thus it would be classified as a non-deliberate metaphor. It is worth noticing that if it were not for the domain adjective ‘capitalist’ the rest of the title would exclusively belong to the source domain. It is precisely the use of the domain adjective that determines a shift in attention towards the mapping that is produced.

For a more detailed analysis of ‘machine’ in the two paragraphs, a deeper exploration of its co-text is needed. Reijnierse (2017: 102) claims that co-text plays a crucial role in the identification and analysis of potentially deliberate metaphors. Moreover, she defines co-text as “additional textual information, either in the form of the immediate words surrounding a metaphor, or the surrounding phrases, sentences, or even the entire text” (2017: 102).

Such an in-depth analysis reveals the existence of a more elaborate metaphorical scenario, i.e. an extended metaphor. Semino classifies a metaphor as extended when “several metaphorical expressions evoking the same source domain and describing the same target domain [occur] in close proximity to one another in a text” (2008: 227).

When used for the first time in the first paragraph, ‘machine’ appears as part of a noun-noun metaphor as it is preceded by an attributive noun ‘growth’. ‘Growth’ was identified as an MRW whose meaning is conventional as it has a whole separate entry related to the target domain (economy) in the Longman dictionary, i.e. “an increase in the value of goods or services

produced and sold by a business or country”. As the article is a specialised economic article, it is more than obvious that ‘growth’ refers to economic growth, and that it is used here as an attribute of ‘machine’. Its role is to further specify one of the meanings that is available in the Macmillan dictionary “the people and things that are used for achieving a particular aim”. By using ‘growth’ as an attribute it is clear that the aim is generating economic growth. Using ‘growth’ as a target domain specific referent signals the potential use of ‘machine’ as a deliberate metaphor.

Although the two paragraphs contain other MRWs that represent conventional metaphors, for example ‘revolution’, ‘returned’, ‘dream’, ‘crisis’, ‘discover’, etc., because they describe one thing as another, these do not stand out as deliberate metaphors as their source domain referents do not belong to the referential meaning of the utterance. By contrast, a closer look at the second paragraph reveals the presence of other lexical units that all have a machine-related source domain meaning, i.e. ‘exploded’, ‘juddering’, ‘examine’, ‘pistons’ and ‘malfunctioning’. When experiencing a severe financial crisis, the ‘machine’ almost ‘exploded’, the prior conditions were not better as the ‘machine’ had been ‘juddering’ for some time. It was enough to ‘examine’ its most important components, its ‘pistons’ to realise that they had been ‘malfunctioning’ for a decade. It is more than obvious that each of them stands out as a deliberate metaphor, as they all introduce referents from the external source domain of a ‘machine’ to the referential target domain meaning of the text, i.e. the economy in general and economic growth in particular.

After analysing both paragraphs, the title of the article stands out as a logical conclusion to the problematic situation described in detail in the ‘machine’ extended metaphor, measures must be taken to repair the damages and to make the ‘machine’ operate again.

Choosing to use the ‘machine’ deliberate metaphor and not another one may have clear implications on the way columnists deliberately choose to depict economic and financial realities and on how readers may view and interpret these realities from a specific perspective. A machine may produce the desired results, but it can also break down, in which case, if correct action is taken it can be fixed, however there is also the risk that the damage might be permanent. Obviously, speculations can be made and using a specific deliberate metaphor can generate various interpretations. However, the manner in which such metaphors are produced or processed by language users may only be tested with the help of studies conducted from a behavioural perspective.

Conclusions

The major theoretical shifts in metaphor research have been outlined in the present paper. Moreover, the paper has mainly focused on the most recent theoretical developments that have broadened the conceptual metaphor theory and have led to the recent addition of a new communicative dimension to the previous linguistic and cognitive dimensions which have dominated metaphor research over the last four decades. This new communicative perspective highlights the use of metaphors as metaphors in communication, and thus makes a clear distinction between deliberate metaphors and non-deliberate metaphors. This distinction has laid the foundations for Steen’s proposal of a Deliberate Metaphor Theory.

For a practical demonstration of how this new approach applies in real natural discourse, an article from *The Economist* has been chosen and deliberate metaphors related to the ‘machine’

source domain have been identified and analysed. The examples provided in the analysis indicate that deliberate metaphors used in economic and financial articles play a crucial role in the way these realities are depicted in the specialised press. The present paper merely shows their potential for future more extensive research that may reveal the implications of their use in specialised discourse.

Bibliography:

Deignan, Alice (2017) "From Linguistic to Conceptual Metaphors", in Semino, E and Demjen, Z, (eds.) *The Routledge Handbook of Metaphor and Language*. Routledge, London, available online at

<http://eprints.whiterose.ac.uk/106815/1/Deignan%20From%20Linguistic%20to%20Conceptual%20Metaphors.pdf>

Evans, V., & Green, M. (2006). *Cognitive linguistics: An introduction*. Mahwah, NJ, US: Lawrence Erlbaum Associates Publishers.

Lakoff, G., & Johnson, M. (1980). *Metaphors we live by*. Chicago: University of Chicago Press.

Lakoff, G. (1993). The contemporary theory of metaphor. In A. Ortony (ed.), *Metaphor and Thought*. Cambridge: Cambridge University Press. pp. 202-250.

Reijnierse, W. G., Burgers, C., Krennmayr, T., & Steen, G. J. (2017). "DMIP: A Method for Identifying Potentially Deliberate Metaphor in Language Use". *Corpus Pragmatics*, 1-19. doi: 10.1007/s41701-017-0026-7

Semino, E. (2008). *Metaphor in discourse*. Cambridge: Cambridge University Press.

Steen, G. (1999) "From linguistic to conceptual metaphor in five steps", In Gibbs, R., Steen, G. (Eds.), *Metaphor in Cognitive Linguistics*, Amsterdam: John Benjamins.

Steen, G. (2011a) "From three dimensions to five steps: the value of deliberate metaphor", *Metaphorik.de*, 21.

Steen, G. J. (2011b). "The contemporary theory of metaphor—Now new and improved!" *Review of Cognitive Linguistics*, 9(1), 26–64. doi:10.1075/ml.9.1.03ste.

Steen, G. J. (2015). "Developing, testing and interpreting deliberate metaphor theory". *Journal of Pragmatics*, 90, 67–72. doi:10.1016/j.pragma.2015.03.013

Steen, G. J. (2016). "Mixed metaphor is a question of deliberateness". In R. W. Gibbs (Ed.), *Mixing metaphor* (pp. 113–132). Amsterdam: John Benjamins.

OBSERVATIONS REGARDING THE PREPOSITIONAL REGIME OF THE POSTVERBAL ADJECTIVAL DERIVATES

Anamaria Preda, Assoc. Prof., PhD and Vlad Preda, Lecturer, PhD, University of Craiova

Abstract: Although unanimously acknowledged, the category of verbs with dependent prepositions does not benefit from the same acknowledgement in either Romanian or English dictionaries. The preposition that is included in the syntactic-semantic matrix of certain verbs is listed in the lexicographical entry of the English verbs (to object to, to wait for, to prevent from etc.), but not in that of the Romanian verbs (a adera la, a se baza pe, a culmina cu etc.).

The majority of the deverbal adjectives take the same preposition as the base verb in Romanian: ahtiat după, bazat pe, ajuns la / în / pe, angajat la / în, ocupat cu, rezultat din, combinat cu, asociat cu, certat cu, confruntat cu, comparat cu, echivalat cu and others. Similarly, in English, the adjectives which are derived from verbs with dependent prepositions take the same preposition as the base verb to a large extent: adapted to, dependent on/onto, reliant on, responsive to, sheltered from.

There are other deverbal adjectives that are combined with a preposition which is different from that of the base verb: aducător de, alcătuit din, dătător de, cauzator de, centrat pe and others.

Keywords: derivative, adjective, verb, dependent prepositions

1.1. În multe dicționare (DEX, DLRLC, DN, NODEX, DTL, MDN), termenul *postverbal* denumește un substantiv derivat regresiv din verb sau un cuvânt format dintr-un verb (*alint* < *a alinta*, *câștig* < *a câștiga*, *cuget* < *a cugeta* ș.a.). Unele dicționare (MDA, DN, DTL) indică sinonimul *deverbal*, care denumește orice cuvânt provenit dintr-un verb.

În *Merriam-Webster*, *postverbal* are două intrări, prima – ca adjectiv, „formed after or from a verb”, a doua – ca substantiv, „a noun formed from a verb”.

În *GALR*, termenul *postverbal* e utilizat atât pentru desemnarea poziției spațiale, cât și pentru indicarea situației temporale a unui cuvânt în raport cu verbul de origine. Uneori, în absența atestării sau chiar în prezența acesteia, discutabile sub multe aspecte, raporturile temporale dintre bază și derivate sunt greu de precizat (*sigur* – *a asigura*, *dator* – *a datora* / *a datori*, *cutremur* – *a (se) cutremura*, *ferice* – *a ferici* etc.). În subcapitolul referitor la *Adjectivul-*

centru, autorii GALR precizează că „prezența unui adjunct este obligatorie pentru un număr restrâns de adjective propriu-zise: *analog* [...], *anterior*, *avid*, *conform*, *dator*, *egal*, *posterior* etc. sau **postverbale**(subl. ns.): *ahtiată după*, *înrudită cu*, *ajutată de*, *cauzatoare de* [...]” (op.cit., 169). Cît privește adjunctul prepozițional nominal al unui adjectiv, autoarele GALR precizează că acesta poate fi înlocuit de infinitiv cu prepoziție (*dornic de a învăța*, *incapabil de a gândi ceva*), supin (*neinteresat de urmărit viața politică*, *vrednic de admirat*), propoziții conjuncționale sau relative (*atent să nu greșească*, *atent la ce se întâmplă*). O altă precizare este aceea că „**prepoziția tipică adjectivului** (subl. ns.) se păstrează înaintea infinitivului și supinului, ca și înaintea propozițiilor relative: *bun la învățătură*, *bun la învățat*, *bun la ce îl pui să facă*, *demn de laudă*, *demn de a fi laudat*, *demn de laudat*, *demn de ce a moștenit* etc.” (op.cit., 172).

În GBLR, autorii includ în categoria **adjectivelor postverbale** „derivate sufixal (*bunuri aparținătoare comunei*, *suferință premergătoare morții*) sau participiale (*carte trimisă elevilor*, *masă oferită mamei*, *discurs adecvat situației*)” (op.cit., 224). În clasa adjectivelor care se construiesc cu complement prepozițional, alături de adjectivele non-verbale, sunt incluse și „**adjectivele postverbale**”, respectiv adjective participiale și adjective derivate sufixal. Complementele prepoziționale subordonate acestei clase de adjective sunt realizate fie prin construcții verbale non-finite (*experimentat în a naviga pe furtună*, *Brașovul e indicat pentru a fi gazda campionatului...*, *condamnabil pentru a nu fi pus în aplicare sentința*; *individ lecuit de mințit*, *vas potrivit la frământat*, *spațiu pretabil la vopsit*), fie prin propoziții conjuncționale (*o lege menită să anuleze blocajele*, *e ahtiat să pună mâna pe avere*, *e dator să încerce*, *e încrezător că va reuși*, *e îngrijorat că pleci*).

1.2. Există sufixe care, atașate unei baze verbale, derivă adjective cu comportament morfosintactic și valori semantice specifice adjectivului. Aceste sufixe se distribuie în două categorii, în funcție de conservarea, respectiv de pierderea trăsăturilor sintactice de natură verbală a bazei: *ochiul uman este adaptabil la intensități variate ale luminii* (<a se adapta la ceva); *un nou virus comparabil cu Ebola* (<a compara cu ceva / cu cineva); *acest obiect este folositor oamenilor / la multe activități* (<a folosi cuiva / la ceva); *persoane militante pentru drepturile omului* (<a milita pentru ceva) vs *copil mândăcios*, *zâmbăreț*, *uituc* etc.

La fel, în limba engleză, există sufixe care se atașează verbelor și formează adjective a căror funcționare conservă trăsături ale bazei verbale: *abundant (in)*, *accountable (for)*, *adaptable (to)*, *agreeable (to)*, *compliant (with)*, *deductible (from)*, *dependent (on)*, *responsive (to)*.

1.3. Adjectivizarea participiului este inclusă de autorii *GALR* în categoria conversiunilor sistematice. Autorii *GBLR* notează că „Participiul prezintă trăsături flexionare și sintactice de tip adjectival, **alunecând total** (subl. ns.) spre paradigma adjectivală.” (*op. cit.*, 291). În raport cu celelalte derivate adjectivale postverbale, participiile adjectivale conservă cel mai bine funcționarea sintactică a verbului de origine, prin păstrarea complementelor (inclusiv a subiectului) din schema verbală (*bunuri trimise în străinătate; poezie scrisă în tinerețe; oamenii înarmați cu diferite obiecte; odată plecați părinții, copilul s-a trezit; nu trebuie certat copilul; merită felicitări premianții ș.a.m.d.*).

Și în limba engleză, atât adjectivele derivate din verbe, cât și participiile adjectivale funcționează sintactic în parametrii schemelor sintactice ale verbelor de origine (exemple: *accused of, bored with, dependent on, different from/to/than, opposed to, reliant on/upon, sheltered from*).

2. Deși unanim recunoscută, categoria verbelor cu regim prepozițional obligatoriu nu beneficiază de aceeași recunoaștere în dicționarele limbilor română și engleză. Prepoziția inclusă în matricea sintactico-semantică a unor verbe apare în articolul lexicografic al verbelor englezești (*to object to, to wait for, to prevent from* etc.), dar nu și în cel al verbelor românești (*a adera la, a se baza pe, a culmina etc.*). Cât privește categoria adjectivelor cu regim prepozițional, gramaticile românești recunosc existența „unui număr relativ restrâns de adjective” (*GALR I*, 169) pentru care prezența adjunctului este obligatorie. Selectăm dintre exemplele oferite de *GALR* (*ibidem*) doar pe cele cu adjective „prepoziționale” și completăm, la unele, contextul: *analog cu modelul, conform cu originalul, ahtiată după lux, înrudită cu tine, ajutată de părinți, cauzatoare de moarte*.

Facem precizarea că, deși nu pierd capacitatea de a impune un grup prepozițional, există și „o utilizare absolută” a acestora, prin nelexicalizarea complementului prepozițional, utilizare similară cu cea a unor verbe tranzitive: *Poate fi declarată admisibilă și conformă o ofertă care depășește valoarea maximă estimată comunicată prin anunțul de participare?* www.juridice.ro; *Utilizarea corespunzătoare a sistemului Content ID va asigura funcționarea cât mai eficientă a ecosistemului YouTube.* support.google.com; *suma echivalentă este alta ...* www.cugetliber.ro.

O altă precizare este aceea că, în locul prepoziției impuse de un anume adjectiv, pot apărea alte prepoziții: *alergarea ahtiată pentru noi majorități „confortabile și îndelungi” este o lipsă de*

respect ... www.presalocala.com; *e aptă pentru turneul de la Moscova* www.spynews.ro; *handbalistă concentrată la joc* www.stiribuc.ro; *meditație concentrată asupra prezentului* books.google.ro; *echipa sa trebuie să rămână concentrată pentru a obține succesul.* www.gorjeanul.ro

Cele mai multe adjective care provin din verbe cu acest regim păstrează prepoziția: *monument **databil din** aceeași perioadă (a data din / de la), un punct termic **transformat în** microcentrală de cartier (a transforma ceva în), software hotelier **bazat pe** (a se baza pe) tehnologia Cloud, un rezultat **echivalent cu** (a echivala cu) o înfrângere, un tânăr **dependent de** droguri (a depinde de) ș.a. Există însă și adjective postverbale care nu se construiesc prepozițional sau care impun o prepoziție diferită de a verbului-bază: *mirosuri **ademenitoare**(a ademeni pe cineva cu ceva, la ceva, în ceva), obiecte **aducătoare de** noroc (a aduce ceva la / în / pe / de la / lângă cineva / ceva), materiale **ajutătoare**(a ajuta la / pentru / cu ceva) ș.a.* Clasa adjectivelor de proveniență verbală e formată din adjective derivate cu sufixe: *locuibil, sondabil, suspectabil, databil, folositor, dăunător, asemănător, convingător, corespunzător, prielnic, îndoielnic, certăreț, uituc* etc. și adjective formate prin conversiune, în special din participii: *echipat, format, îndreptățit, scăzut, smuls, omis, promis, recunoscut, rupt* ș.a.*

În GALR I se precizează că „Adjectivul de proveniență verbală este mai frecvent centru de grup și impune mai des determinativi obligatorii, în raport cu adjectivul propriu-zis ai cărui determinativi sunt limitați: *o instalație provocatoare de accidente, un referendum premergător votării legii, cauză inseparabilă de efectul ei, materiale expediate prin poștă* etc. (*inteligent, deștept, delicat* etc. se folosesc mai rar drept centre de grup: *câine inteligent ca un om/deștept de mama focului / delicat ca o fecioară* etc).” (op.cit., 174)

Și în limba engleză, adjectivele derivate postverbal moștenesc regimul prepozițional al verbului de origine, prin urmare se construiesc cu același tip de complemente ca acesta: *a decision **based on** a seven-part predictive index (www.ncbi.nlm.nih.gov), Meet the man **addicted to** solar eclipses (www.bbc.co.uk), The new qualifications are **applicable to** all European countries (dictionary.cambridge.org), A person **objecting to** a care percentage decision must explain 'fully and in detail' the grounds relied on (guides.dss.gov.au), We need to make the transition towards an energy economy which is not **reliant upon** fossil fuels(dictionary.cambridge.org), a flexible service that is **responsive to** changing social patterns (www.oxforddictionaries.com).*

De regulă, participiile adjectivale ale verbelor cu regim prepozițional obligatoriu se construiesc cu formantul prepozițional al verbului-bază. Uneori, ca și la verbul de origine, prepoziția e nonomisibilă: *ahtiat după, bazat pe, ajuns la / în / pe, confruntat cu, comparat cu, echivalat cu, deghizat în, dependent de, axat pe, cifrat la, confundat cu, confruntat cu* etc.

Ca și verbele care se construiesc cu prepoziții diferite, adjectivele lor participiale admit aceleași prepoziții: *atenționat asupra / în legătură cu / despre / cu privire la, exclus din / de la, folosit la / pentru, merit la / pentru* etc.

Există însă și o „utilizare absolută” a acestora, situație în care prezența adjuncțiilor e facultativă: *debarasat, debranșat, decalat, deconectat, deosebit, descălțat, dezbrăcat, dezinformat, diferit, divizat, documentat, expus, impozitat* ș.a.

3. Concluzii:

- adjectivele derivate din verbe cu regim prepozițional au frecvent calitatea de centru de grup și aceleași tipuri de compliniri ca ale verbului de origine (complement prepozițional și complement indirect): *asemănător cuiva / cu cineva, afiliat cuiva / la ceva, aliat cuiva / cu cineva, corespunzător cuiva / la ceva / cu ceva* etc. Și în engleză, aceste adjective au o funcționare sintactică identică cu a verbului de origine: *applicable to everyone / the matter at hand, agreeable to both contestants / the proposal, dependent on his parents / sleeping pills*.

- ca și verbele cu regim prepozițional, adjectivele derivate din acestea impun prezența obligatorie a prepoziției (*cauzator de, dăător de, deprins cu, bazat pe, privat de* etc.), o acceptă facultativ (*convenabil, depășit, pătat, potrivit, redus, rezultat* etc.) sau nu o acceptă (*culminant, certăreț, datornic* etc.). În engleză, aceste adjective impun prezența obligatorie a prepoziției (*based on, compliant with, depending on, reliant on/upon*), o acceptă facultativ (*abundant (in), agreeable (to), accused (of), dependent (on), responsive (to)* etc.) sau nu o acceptă când sunt antepuse substantivului pe care îl determină (*abounding creative talent, an agreeable solution, of comparable ages, dependent children, enthusiastic and responsive students*);

- prepoziția tipică verbului cu regim prepozițional se transmite în construcția adjectivei derivate din aceste verbe: *dependent de, bazat pe, pretabil la, limitat la, referitor la, rezultat din, împăcat cu, constrâns la* etc. La fel stau lucrurile și în engleză: *abounding in/with, agreeable to, accused of, applied to, deductible from, depending on, reliant on/upon, sheltered from*;

- fenomenul de variație sintactică liberă se manifestă în scheme sintactice oscilante: *caut o mașină de semănat adaptabilă la freza pentru vie*. books.google.ro; *reprezintă o formă adaptabilă oricărei situații*. books.google.ro; *Sancțiunea de drept penal trebuie deci să fie divizibilă, adică să fie adaptabilă cantitativ, și elastică, adică adaptabilă calitativ*. books.google.ro. În engleză, aceeași situație este valabilă: *a game adapted for a younger audience, a novel adapted for the big screen, a specially adapted car*.
- adjectivele postverbale moștenesc trăsătura reciprocității de la verbele de origine: *logodit cu, căsătorit cu, aliat cu, asociat cu, învecinat cu, înrudit cu, certat cu, împăcat cu, cununat cu* etc.

BIBLIOGRAFIE

- DEX = Dicționar explicativ al limbii române*, ediția a III-a, București, Editura Univers Enciclopedic Gold, 2016.
- DLRLC = Dicționarul limbii române literare contemporane*, București, Editura Academiei, 1955-1957.
- DN = Dicționar de neologisme*, București, Editura Academiei, 1986.
- DTL = Dicționar de termeni lingvistici*, București, Editura Teora, 1998.
- GALR = Gramatica limbii române*, vol. I *Cuvântul*, vol. II, *Enunțul*, București, Editura Academiei, 2008.
- GBLR = Gramatica de bază a limbii române*, București, Editura Univers Enciclopedic Gold, 2010.
- Geană, Ionuț, 2013, *Construcții verbale prepoziționale în limba română*, București, Editura Universității din București.
- MDN = Marele dicționar de neologisme*, București, Editura Saeculum, 2000.
- NODEX = Noul dicționar explicativ al limbii române*, București, Editura Litera International, 2002.
- Pană Dindelegan, Gabriela, 2003, *Elemente de gramatică. Dificultăți, controverse, noi interpretări*, București, Editura Humanitas Educațional.
- Preda, Anamaria, *Regimul prepozițional al verbelor*, în Iulian Boldea (coord.), „Studies on literature, discourse and multicultural dialogue”, Tg. Mureș, Editura Arhipelag XXI, 2013, p.329-336.
- Preda, Vlad, *Dicționar roman-englez de construcții verbale prepoziționale*, Craiova, Editura Scrisul Românesc, 2015.

SOCIOLINGUISTIC ASPECTS IN THE STUDY OF SPOKEN DIALECTAL LANGUAGE

Sorin Guia

Assoc. Prof., PhD, "Al. Ioan Cuza" University of Iași

Abstract: In gathering dialectic linguistic material, along with the aspects concerning diatopic variation, we also need to consider issues pertaining to diastratic, diagenetional and diasexual variation. Both in preparing a dialectal survey and in describing linguistic phenomena, we have to follow aspects related to sociolinguistic variables that can afford us to observe the context and category of speakers in which some archaic phenomena are preserved; last but not least, the subjects they evolve in under the influence of literary language are also of interest to us.

Keywords: spoken language, sociolinguistics, diastratic variation, diagenetional variation, dialectology

Limba este un dat social-istoric, subiecții vorbitori primind-o de-a gata, fiind nevoiți să o învețe și să o folosească după norme prestabilite și controlate de comunitatea căreia îi aparține. Pentru o comunicare eficientă cu interlocutorii, este indispensabilă proveniența acestora din aceeași comunitate socială și realitate culturală. Astfel, limba este un fenomen social, dar are și aspecte, demne de luat în considerare, de ordin biologic și psihologic, fiind un organism viu, ce se află într-o continuă schimbare, a cărei evoluție nu depinde de un singur factor. Aceasta trebuie să țină cont de individ, de evoluția istorică și de societate. Pentru a explica dinamica unei limbi, schimbările care se produc în interiorul ei, dar și evoluția acesteia, este necesar să lărgim sfera cunoașterii spre cadrul sociolingvistic, cadru în care individul și societatea ocupă roluri centrale, existând o condiționare reciprocă între limbă și societate.

O altă caracteristică esențială a limbii este continua ei schimbare, „limbile se schimbă fără încetare și nu pot funcționa decât schimbându-se”, afirmă Bally¹, schimbarea în limbă – fenomen natural, cu determinări complexe – se datorează în esență inovației, fie la nivelul formei, fie la nivel semantic. Trebuie, însă, să facem indispensabilă trimitere la o altă tendință, aceea de stabilitate, deoarece limba este un organism viu, care tinde spre stabilizare și spre dobândirea de identitate.

¹Charles Bally, *Linguistique générale et linguistique française*, A. Francke S. A., Berne, 1950, p. 18.

În cercetarea limbii vorbite, un rol important îl are distincția între realizarea orală² sau scrisă a unui mesaj sau, altfel spus, între *limba vorbită* și *limba scrisă*, numite și limba apropierei, respectiv limba distanței. Dacă în cadrul limbii distanței, limba română literară și-a creat o pronunțare standard, care evită modificările fonetice prea mari și imprimă eleganță pronunțării, în cadrul limbii apropierei, pronunțarea colocvială lasă un teren larg de acțiune limbii vorbite, deschisă la modificări fonetice variate, la rostiri populare și chiar regionale. În timp ce limba scrisă, prin normele sale rigide, printr-o mai mare unitate și stabilitate, reprezintă limba literară, limba vorbită, mai puțin încorsetată de legi, înregistrează și chiar tolerează unele abateri.

Limba standard reprezintă stadiul din dezvoltarea unei limbi literare în care se stabilesc normele limbii unitare, supraregionale. Asigurând coeziunea și stabilitatea limbii naționale, limba standard devine varietatea de bază a arhitecturii unei limbi. Normele limbii standard, ca rezultat al procesului îndelungat de dezvoltare a limbii literare, au la bază *limba comună*, care înglobează trăsături comune tuturor varietăților limbii³. De aceea, „este foarte important să subliniem că limba standard nu înlocuiește varietățile nonstandard din repertoriul lingvistic al unei comunități. Acestea au funcții complementare cu cele ale limbii standard”⁴.

În stabilirea conceptului de „normă”, se efectuează o dublă abstractizare, pe de o parte, se elimină tot ceea ce este pur subiectiv, originalitate expresivă a individului, și, pe de altă parte, se extrage o normă unică, generală pentru comunitatea de vorbitori. Altfel spus, norma este variabilă în funcție de limitele și de natura comunității respective. Fie că vorbim de manifestarea vie a unui individ, de activitatea socială sau de comportamentul real, limba este normată. De cele mai multe ori, individului i se limitează libertatea expresivă, oferindu-i-se sau impunându-i-se un sistem de reguli bine delimitat, numit mai simplu normă. Dacă norma lingvistică înregistrează modul „cum se spune”, avînd un caracter „natural” și abstract, norma literară arată cum trebuie să se spună (exercitînd o anumită presiune asupra vorbitorilor sau a acelor care o utilizează în scris), fiind întotdeauna concretă și convențională. Norma literară este stabilită, în fiecare limbă, pe baza unui anumit dialect, fără a se confunda total cu acesta, în măsura în care acceptă și particularități provenite din alte dialecte sau graiuri ale limbii respective. Precizăm că, în demersul nostru, punem accent mai mult pe norma lingvistică, care înregistrează modul „cum se spune”, decît pe norma literară, care arată cum trebuie să se spună.

În scrierile sale⁵, Iorgu Iordan remarcă diferențele din punct de vedere stilistic ale limbii literare scrise și vorbite, cauzele acestor diferențieri fiind în strînsă legătură cu latura socială a limbii, cu situația de comunicare și cu proveniența locală a vorbitorilor. În ultima vreme se

² Realizarea orală a limbii este primară în raport cu realizarea scrisă, ambele fiind în esență izomorfe; cf. Adrian Turculeț, *Introducere în fonetica generală și românească*, Casa Editorială Demiurg, Iași, 1999, p. 133.

³ Limba standard are dezvoltări proprii și particularități specifice limbii scrise; vezi *ibidem*, p. 135-136.

⁴ Valeriu Rusu (coord.), *Tratat de dialectologie românească*, Editura Scrisul românesc, Craiova, 1984, p. 769.

⁵ Vezi *Gramatica limbii române*, București, 1937; *Limba română actuală. O gramatică a greșelilor*, Iași, 1943, *Stilistica limbii române*, București, 1944.

vorbește tot mai mult despre o condiționare reciprocă între limbă și societate, cercetarea limbii în context social reprezentând obiectul principal al cercetării sociolingvistice⁶.

Th. Capidan consideră că limba, ca fapt social, se impune individului vorbitor în măsura și felul nevoilor de care este condiționată viața lui în societate. Lingvistul clujean face referire și la influența contextului sociocultural asupra locutorului (afirmând că un copil care se naște va ajunge să vorbească limba părinților doar dacă a fost crescut în mediul lor) și la mecanismul schimbării lingvistice, care este declanșat de „elita vorbitorilor cu simț lingvistic”⁷.

Sextil Pușcariu discută despre sociolecte, pe care le numește *dialecte sociale*, având în vedere ierarhizarea socială a pronunțărilor dialectale. Este evidențiat și prestigiul sociocultural al limbii literare față de varianta nonstandard, afirmând că „noi toți ne supunem neconștient prestigiului limbei literare, desbrăcându-ne de provincialismele urâte ale dialectului nostru local” (p. 72), totodată precizând și faptul că dialectele sociale au repercursiuni asupra limbii literare. Pușcariu pune accent și pe adaptarea vorbirii unei persoane în funcție de context și de partenerul de dialog, ținând cont și de nivelul sociocultural al locutorului: „cu cât el se găsește pe o treaptă culturală mai înalată, cu atât întregul său sistem de exprimare va fi mai mult o schițare a ideilor decât o exprimare dezvoltată a lor”⁸.

Studiile de sociolingvistică acordă o mare importanță atributelor de putere: zonă, sex, vârstă, statut social, evidențiindu-se felul cum vorbesc copiii, femeile, bărbații, tinerii și bătrânii, în funcție de clasa socială în care sînt încadrați sau sub influența unor factori diferiți.

Anchetatorul trebuie să aibă în vedere parametrii sociolingvistici ai participanților la procesul de comunicare, precum: *originea etnică* (etnologii, antropologii și sociolingviștii sînt de părere că apartenența locutorului la o anumită comunitate etnosocială, inclusiv la un anumit tip de cultură, influențează modul de exprimare a acestuia); *zona geografică și administrativă de origine și de rezidență*, aceasta punîndu-și amprenta asupra pronunțării subiectului vorbitor (trebuie menționate și schimbarea zonei geografice sau naveta dintr-o zonă în alta, în cazul în care acestea au loc); *vîrsta* (care influențează modul de comunicare a individului atît în cadrul unor intervale mai mici de timp, cît și pe parcursul diferitelor etape: copilărie, adolescență, maturitate, senectute) și factorii extralingvistici, care acționează prin intermediul acestui parametru: nivelul de studii, schimbarea zonei de rezidență, schimbarea statutului social; *sexul*, întrucît ar putea exista diferențe între pronunțarea femeilor și cea a bărbaților (deși specialiștii discutau despre o pronunțare mai conservatoare a femeilor decât cea a bărbaților, societatea modernă, prin promovarea egalității dintre sexe, tinde să schimbe această opinie fixată deja în cultură); *statutul sociocultural*, care vizează locul pe care un individ îl ocupă într-un sistem socioadministrativ și sociocultural dat, la un anumit moment al existenței sale (întrucît statutul sociocultural poate varia pe parcursul vieții, vorbindu-se de mobilitate socială pe verticală:

⁶ Vezi Boris Cazacu, *Un aspect al cercetării interdisciplinare: Sociolingvistica*, în FD, vol. VIII, 1973, p. 11.

⁷ Vezi Th. Capidan, *Limbă și cultură*, Fundația Regală pentru Literatură și Artă, București, 1943, p. 31.

⁸ Sextil Pușcariu, *Din perspectiva dicționarului. III Despre legile fonologice*, „Dacoromania”, II, 1921-1922, p. 80.

ascendentă/descendentă). Pri urmare, apartenența la unul dintre straturile sociale (stratul social de sus, stratul social mijlociu, stratul social de jos), diferențele lingvistice referitoare la sex, vîrstă, cît și relația dintre limbă și profesiunea diferitelor grupe de vorbitori sînt relevante în acest sens.

Un alt aspect care determină diferențe diamesice și diafazice este legat de *situația de comunicare*. Vorbitorii își schimbă modul de a vorbi în funcție de situațiile de comunicare, adaptîndu-se și la statutul socio-cultural al interlocutorului.

Indivizii se disting între ei după modul în care utilizează limba; în limbă totul este socializat, iar un individ poate să-și adapteze modul de exprimare în funcție de interlocutor. Un act de comunicare implică aprecierea situației sociale în care are loc comunicarea, prin evaluarea și selectarea elementelor constitutive, în raport cu datele personale și cu pregătirea culturală a vorbitorului, precum și cu informațiile pe care acesta le deține asupra interlocutorilor săi.

Proveniența locală a vorbitorului este un alt factor de diferențiere a pronunțării literare. Dacă limba literară scrisă este mai unitară și nu prezintă particularități regionale, în schimb, limba literară vorbită trădează zona de proveniență a subiectului vorbitor. Dacă majoritatea subiecților își adaptează vorbirea/pronunțarea în funcție de statutul socio-cultural al interlocutorului și de situația de comunicare⁹, unii vorbitori, chiar aparținînd stratului social de sus, fie se arată dezinteresați de o astfel de adaptare a comportamentului verbal, fie sînt „mai puțin dotați cu «darul imitației» normelor ortoepice și păstrează toată viața unele deprinderi articulatorii regionale însușite în perioada primei socializări”¹⁰. Față de limba literară scrisă, mai unitară, limba literară vorbită prezintă particularități regionale mai numeroase, situație încă actuală.

Semnalăm și o serie de deosebiri cauzate de *vîrsta subiecților vorbitori*. În graiul tinerilor se găsesc de cele mai multe ori forme diferite de cele utilizate de către vorbitorii mai în vîrstă, primii fiind înnoitori și responsabili de inovațiile lingvistice, deoarece au posibilitatea de a fi la curent cu toate schimbările care se produc, indiferent de mediu, datorită tehnologiei, factorului instructiv-educativ sau diferitelor căi de comunicare.

Persoanele în vîrstă preferă fonetismele franceze, în timp ce tinerii utilizează, cu precădere, englezismele, cu rostiri mai apropiate de etimon. De asemenea, tinerii din aria nordică

⁹ Într-o ediție specială a unei emisiuni de divertisment, difuzată pe postul național de televiziune, în decembrie 2000, dedicată unor „scene din culise” din timpul anului în curs, prezentatoarea, originară din județul Neamț, utilizează o pronunție care-i trădează zona de proveniență; acest fapt se datorează discuției degajate cu colegii de emisiune, prezentatoarea neștiind că scenele respective sînt înregistrate; vezi, în acest sens, Sorin Guia, *Aspecte sociolingvistice și tipuri de texte în Arhiva de limbă vorbită a Seminarului de dialectologie și sociolingvistică*, în „Analele științifice ale Universității Alexandru Ioan Cuza din Iași” (serie nouă), secțiunea III e, Lingvistică, tomurile XLIX-L, 2003-2004 (Studia linguistica et philologica in honorem D. Irimia), p. 259.

¹⁰ Cf. Adrian Turculeț, *op. cit.*, p. 148. Semnalăm aici pronunțarea unor persoane cunoscute din mediul public, cum ar fi fostul Președinte al Consiliului Județean Iași, Constantin Simirad, sau fostul primar al municipiului Piatra Neamț, Gheorghe Ștefan.

a dacoromânei, aflați în situații oficiale sau în discuții cu vorbitori din alte zone, din dorința de a-și ascunde rostirea regională, apelează la pronunțări hipercorecte: deschiderea vocalei *e* (pentru a ascunde tendința de închidere a vocalei neaccentuate, în poziție finală sau medială), uneori chiar tendința de deschidere a vocalei *ă*, în poziție finală (din dorința de a masca închiderea vocalei *ă*, în poziție finală, la *â*, fenomen specific ariei nordice a dialectului dacoromân). Felul de a pronunța sunetele diferă, mai mult sau mai puțin, de la o comunitate lingvistică la alta. În aceeași comunitate lingvistică și în același sistem funcțional pot exista diferite norme (limbaj familiar, popular, limbă literară)¹¹.

Variabilitatea reprezintă o caracteristică universală a limbii și se manifestă atât în plan diacronic, cât și în plan sincron. Existența varietății lingvistice teritoriale a fost și este una dintre primele constatări ale lingvisticii. Factorii diferențierii sincronice a limbilor sînt de natură spațială, socială și situațională. În acest sens, Eugen Coșeriu distinge între *variația diatopică* (care face referire la diferențierile în spațiul geografic ale unei limbi; de exemplu, dialectul aromân, subdialectul moldovenean, pentru limba română), *variația diastratică* (care aparține vorbitorului și privește diferențele dintre diversele straturi socioculturale ale comunității academice, cum ar fi jargoanele, argourile, limbajele profesionale) și *variația diafazică* (care privește adecvarea vorbirii la situații concrete de vorbire; de exemplu, limba literară, pronunțarea familiară etc.)¹². Acestor trei tipuri de diferențe le corespund alte trei tipuri de sisteme de izoglose¹³, mai mult sau mai puțin unitare: *unitățile sintopice*, numite și dialecte, întrucît reprezintă un tip particular de subunități idiomatice; *unități sinstratice* sau niveluri de limbă (de exemplu, limbaj cult, limbaj popular, limbaj al clasei mijlocii etc.); *unități sinfatice* sau stilurile de limbă (de exemplu, limbaj familiar, limbaj solemn etc.)¹⁴.

În realizarea unei anchete dialectale nu se urmărește numai varietatea „diatopică”, ci se are în vedere și perspectiva sociolingvistică, aducînd, în același timp, anumite idei și despre variația limbajului în relație cu statutul vorbitorului înregistrat, „prestația” individuală a acestuia, în cadrul unei anumite tradiții istorice. Ea poate fi definită drept o formă specială de comunicare, urmărind atât înregistrarea competenței idiomatice, cât și competența expresivă, capacitatea de adecvare a subiectului, adică posibilitatea de a vorbi „în circumstanțe determinate”, de a structura „discursuri în conformitate cu circumstanțele”. În acest sens, ancheta sociolingvistică

¹¹ Vezi E. Coșeriu, *Sistema, norma y habla (con un resumen en alemán)*, Montevideo, 1952, p. 81.

¹² Cf. Eugen Coșeriu, *Lingvistică din perspectivă spațială și antropologică. Trei studii*, cu o prefață de Silviu Berejan și un punct de vedere editorial de Stelian Dumistrăcel, Editura Știința, Chișinău, 1994, p. 142. La acestea, unii lingviști adaugă *dimensiunea diafatică*, care se referă la distincția dintre limba vorbită și limba scrisă, în sens conceptual; cf. Adrian Turculeț, *Dialectologieromână*, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”, Iași, 2002, p. 7.

¹³ În funcție de natura particularităților considerate, se vorbește despre *isofone*, care delimitează aria de răspîndire a unor fenomene fonetice (de ex., *cîne- cîu* ≈ *ne*, *c* *ș* *er* - *s* *ș* *er* - *c* *ș* *ăr*; africata *d* *ș*; palatalizarea occlusivei dentale *t*), *isolexe*, care separă două puncte anchetate ce prezintă termeni diferiți pentru o noțiune (de ex., *varză* - *curechi*, *pisică* - *mîșă*, *nea* - *zăpadă* - *omăt*) și *isomorfe*, care delimitează aria de răspîndire a unor particularități morfologice (de ex., eu *văd* - eu *văz*; ei *văd* - ei *vede*; el *a făcut* - el *o făcut*).

¹⁴ Cf. E. Coșeriu, *Lingvistică din perspectivă spațială și antropologică...*, p. 101.

presupune folosirea simultană a unui număr mare de informatori, de vârste și profesii diferite, originari din localitatea „studiată” sau recent stabiliți, scopul acesteia fiind de a stabili invariantele sociale ale limbii. Printre metodele de colectare a materialului, sociolingviștii enumeră observația directă staționară, interviurile scurte anonime, observația selectivă nesistematizată. Situația lingvistică concretă poate fi studiată în profunzime doar prin utilizarea succesivă a experimentului, anchetării, interviului, înregistrării vorbirii subiectului, colectării materialului scris, observației staționare.

O atenție deosebită trebuie acordată etapei documentării, care este comună tuturor metodelor de cercetare științifică. Anchetatorii, de obicei, se informează în legătură cu problemele științifice abordate, acumulând astfel și sursele bibliografice necesare, însă e de datoria lor să se informeze și în ceea ce privește populația sau „universul cercetării”. De regulă, pentru a găsi informatori și a lucra cu ei, anchetatorul are nevoie, într-un grad ridicat, de energie, răbdare, tact și experiență; este necesar să se cunoască vârsta persoanei anchetate, dacă s-a născut și a crescut în localitate, dacă a călătorit, unde și când, dacă a învățat carte și câtă, dacă știe limbi străine, dacă a făcut armata sau nu, ce ocupație principală are, ce alte ocupații sau meserii mai îndeplinește, dacă este căsătorit, de unde este soția, dacă are copii etc. Toate aceste date sînt absolut necesare pentru a stabili poziția lingvistică a subiectului; o persoană care a venit recent în localitate, nu reprezintă cea mai bună soluție pentru a fi aleasă ca informator lingvistic, cum nici un subiect care călătorește tot timpul nune va oferi un material lingvistic relevant. Educația intelectuală este un amănunt foarte important, căci un intelectual, chiar dacă vorbește dialectal, este profund influențat de limba literară, pe care, de altfel, o utilizează contextual. Mediul educațional îi determină pe tinerii pînă la o anumită vîrstă să tindă spre pronunțarea standard, să întrebuițeze formele literare în locul celor regionale.

Cercetarea pe teren va fi precedată, în mod obligatoriu, de stabilirea anumitelor ipoteze, care vor fi, mai tîrziu, verificate, astfel încît să poată fi confirmate sau contestate. Ipotezele sînt niște presupuneri cu caracter provizoriu. Cercetătorul le poate formula atît pe baza unor date experimentale existente la începutul anchetei, cît și pe baza intuiției, impresiilor, care întotdeauna derivă dintr-un lung proces de acumulare a cunoștințelor. Metodologia sociologică descrie mai multe procedee de eșantionare, care presupun alegerea din sînul unei populații de referință a unui număr de subiecți, gruparea cărora ar poseda însușirea reprezentativității, ceea ce presupune că cercetarea acestora va conduce la concluzii susceptibile de a fi extinse la ansamblul colectivității lingvistice cercetate.

O etapă importantă, responsabilă și complexă, dependentă direct de aptitudinile și cunoștințele anchetatorului, este elaborarea chestionarului. Chestionarul sociolingvistic începe cu întrebări de deschidere, mai ușoare, pregătitoare, dar care îi vor da de înțeles anchetatului care va fi tema discuției. Dacă chestionarul este administrat copiilor, se vor cere informații similare și în ceea ce privește părinții lor. Nu se va omite nici poziția socială a interogaților sau a părinților acestora, deoarece se știe că factorul social poate contribui atît la facilitarea impunerii unei

inovații, cât și la încetinirea acestui proces, datorită unui conservatorism firesc care rezultă din nevoia indivizilor de a se conforma legilor sociale în viața cotidiană.

Unii lingviști consideră că ultima și singura subdiviziune a limbii este *idiolectul*, realizarea individuală a unui sistem lingvistic la nivelul fiecărui vorbitor. Termenul a fost creat de Bernard Bloch pentru a reprezenta vorbirea unei persoane care discută despre un subiect cu același interlocutor, într-o perioadă anume de timp¹⁵. Trebuie precizat că idiolectul este determinat de apartenența individului la un cadru istoric, la o zonă geografică și la o anumită clasă socială, grupare socioprofesională etc. Componentele stilistico-contextuale ale idiolectului și registrele verbale ale locutorului variază în funcție de circumstanțele emiterii și receptării. Astfel, idiolectul are aplicabilitate atât în sociolingvistică, cât și în dialectologie, mai ales în geografia lingvistică. Nici idiolectul nu este însă unitar, întrucât, în decursul existenței, un individ utilizează mai multe idiolecte, modificându-se odată cu experiența de viață a vorbitorului¹⁶. Un individ poate avea mai multe roluri, stăpînind mai multe coduri sau subcoduri, adică varietăți ale aceleiași limbi sau limbi diferite. Există situații în care este utilizată limba standard și situații în care se face apel la dialect sau grai. Contestatarii utilității acestui concept invocă faptul că limba este un fenomen prin excelență social și că, în vorbirea fiecărui individ, intervin elemente din vorbirea celorlalți; există însă și specialiști care consideră că termenul în discuție „poate facilita discutarea unor probleme cum ar fi diferențierea după generații a vorbirii, în interiorul unei comunități lingvistice, sau coexistența sistemelor lingvistice în graiurile regionale”¹⁷. Prin urmare, este importantă studierea graiurilor locale în contextul specific al culturilor populare locale, așa încît definirea granițelor dialectale subiective să se facă ținîndu-se cont de raportare la conștiința indivizilor că ei aparțin unui anumit tip cultural.

Toți vorbim, într-o oarecare măsură, la fel cu subiecții din comunitatea din care facem parte, adaptîndu-ne la situații, persoane și bunăcuviință. De regulă, întrebuițăm, pe lîngă pronunțarea standard impusă de limba literară, și graiul localității de proveniență, avînd mai multe manifestări lingvistice, în funcție de situația de comunicare. Într-un fel vorbim într-un

¹⁵ Bernard Bloch, *A set of Postulates for Phonemic Analysis*, în *Language*, 1949, nr. 24, p. 3-46, apud Ion Horia Bîrleanu, *Curs de dialectologie românească. Partea I. Probleme teoretice*, Editura Universității Suceava, 2000, p. 42.

¹⁶ Vorbitorul care pleacă din comunitatea sa încearcă să-și schimbe nu doar poziția geografică, ci și poziția socială. Această mișcare, cauzată de creșterea în plan profesional, înseamnă, totodată, și adaptarea la noua normă lingvistică, norma comunității cu care intră în contact. În anchetele efectuate, remarcăm, la subiecții plecați din localitate pentru studii universitare sau liceale, conștiința superiorității normei literare, dorința de a înlătura fonetismele și elementele lexicale regionale. Odată deprinsă, norma literară este imitată, în defavoarea regionalismelor ce caracterizează zona de proveniență. De exemplu, la subiectul F, din Mănăstirea Humorului, de 24 de ani, absolventă de facultate și master, răspunsul la întrebarea *Cum numiți oaia tînără, cu vîrsta între un an și trei ani, care încă n-a fătat?* este urmat de un comentariu interesant: *miu-zără*, cu mențiunea că fonetismul *mniu-zără* era folosit de bătrîni (*asta, știți cum era omul mai în vîrstă, mai greșea*). Același subiect, întebat dacă pentru fonetismul literar *împi-zediți* cunoaște și fonetismul regional *împcê-dîș* sau *împcê-licât*, răspunde: *depîndede vîrsta fiecăruia, pentru că nu poți să îl dezobișnuiești de cuvintele pe care le-a învățat de cînd era copil, depînde de mediul în care ai crescut*.

¹⁷ Cf. Liliana Ionescu-Ruxăndoiu, *Probleme de dialectologie română*, Centrul de multiplicare al Universității din București, 1973, p. 45.

mediu academic, oficial și altfel în cercul de prieteni sau în familie, unde rigorile normei literare sînt încălcate ori se face uz de expresii cunoscute doar de membrii aceluși grup. Al. Philippide, în *Principii de istoria limbii*, afirmă că „același sunet din același cuvînt nu este pronunțat la fel de doi oameni, oricît de mult ar semăna aceștia în vorbă la prima vedere, și nu este pronunțat în același fel nici măcar de unul și același om în două momente consecutive”¹⁸.

Subiectul vorbitor are capacitatea de a sesiza diferențele la contactul cu o altă normă, adaptîndu-și, totodată, pronunțarea în funcție de anchetator/interlocutor, de cerințele și de situațiile de comunicare. Într-un fel pronunță cînd răspunde întrebărilor indirecte (această metodă de culegere a materialului lingvistic îi poate crea ușoare stări emotive) și mult mai aproape de graiul local va vorbi în discuțiile libere sau în conversațiile cu unii membrii ai familiei. Sentimentul anchetatorului este că subiectul vorbitor încearcă să înșele, să ofere imaginea graiului său cît mai puțin diferită de norma literară.

Unii dintre subiecții anchetați sînt conștienți de existența unei norme dialectale mai mult sau mai puțin cultivate și, cu toate acestea, își păstrează particularitățile graiului din zona natală, pentru că acesta le conferă identitatea. Alții, dimpotrivă, refuză să oglindească particularitățile regionale celor din afara comunității. Mai ales în răspunsurile la întrebările indirecte, aceștia din urmă dau impresia că se află în fața unui examen, își controlează vorbirea, caută să mascheze aspectele arhaice și regionale. Interesant ca fenomen psihologic este refuzul persoanelor în vîrstă, mai ales de sex feminin, de a colabora la întrebările indirecte, apelînd la fonetisme și elemente lexicale cît mai apropiate de norma literară, în timp ce în discuțiile libere pronunțarea nu mai este controlată. Probabil este vorba de reacția subiectului vorbitor aflat în contact cu persoane din afara comunității. De exemplu, la întrebarea *Dacă-i parte femeiască, cum îi spui copilului nou născut?*, sub. B, f, 84 de ani, din Mănăstirea Humorului, răspunde *fe-tîtî*, probabil pentru a evita pronunțarea *cu-sopk'ilă*, cu bilabiala *p* alterată, care este consemnată în înregistrările libere; același subiect, la întrebarea *Cum îi zici la acela cu care mîi caii și care e făcut din curea?*, răspunde *biș*, cu labiala nealterată, deși, marea majoritate a subiecților anchetați, chiar și cei tineri, palatalizează labiala în stadiu intermediar (*bg'is*). Astfel, vorbitorii posedă sisteme de referință, pe care le observă, la care se raportează și în funcție de care reacționează lingvistic.

Abaterile de la normă, conștiente sau inconștiente, sînt tot variații. În acest sens, tinderea spre normă, dar necunoașterea acesteia, duce la forme de hipercorectitudine: amintim, în acest sens, *pîșcă* pentru *k'ișcă* < ucr. *kyška*). Fost învățător, subiectul H, b, 65 de ani, din Vicovu de Jos, atît în răspunsurile la întrebările indirecte, cît și în discuțiile libere, încearcă, de multe ori, să nu-și trădeze graiul local. Din dorința de a evita presupuse pronunțări regionale, *p* inițial apare în locul lui *k'* etimologic, care e simțit dialectal, prin încadrarea greșită a cuvîntului în categoria *pi-cu-săre/k'isu-sări*. Consemnăm forma *majun* în loc de *mağun*, la sub. D, f, 48 de ani, din comuna Mănăstirea Humorului, tehnician veterinar, cu studii liceale, care manifestă reticență față

¹⁸Alexandru Philippide, *Opere alese*, editate de G. Ivănescu și Carmen-Gabriela Pamfil, Editura Academiei Republice Socialiste România, București, 1984, p. 8.

de folosirea fonetismelor și elementelor lexicale regionale; probabil, africata *g* a fost simțită ca fonetism arhaic, specific ariei nordice a dialectului dacoromân.

În general, subiecții vorbitori au conștiința deosebiriilor de grai dintre generații, în vorbirea lor apărând fenomene care denotă coexistența a două sisteme lingvistice diferite (cel al bătrânilor și cel al generației mai tinere). La subiecții mai tineri, se constată, în general, atât extinderea ariei cu forme mai apropiate de cele impuse de norma literară, cât și coexistența celor două variante. Consemnăm fie dispariția unor fonetisme sau elemente lexicale arhaice, fie coexistența formelor arhaice cu cele literare (vezi *cîne* și *cî≃ne* – anticiparea elementului palatal; *băi≃at* și *băi≃et* – fenomen de acomodare: vocala centrală *a*, sub influența semivocalei palatale *i* trece în seria vocalelor anterioare). Mai ales tinerii au conștiința deosebiriilor de pronunțare dintre cele două generații (*bătrîinii spun așa* sau *bătrîinii spuneau așa*; uneori apar comentarii de tipul *nici bătrîinii nu mai folosesc termenul acesta*)¹⁹. În discuțiile cu bătrîinii se vor folosi fonetisme regionale, în timp ce în discuțiile cu cei tineri sau de aceeași vîrstă acestea vor fi evitate. În același timp, cea mai mare parte a subiecților face referire la forme arhaice, dispărute astăzi sau păstrate doar în memoria vorbitorilor²⁰. De exemplu, la întrebarea *Cum îi spui omului care era plătit de săteni ca să păzească semănăturile, finețele?* doar patru subiecți din Vicovu de Sus (SV) au știut să răspundă *jîtári/*, motivînd că astăzi nu mai există (*să mai≃ zîsé□, auzăm din bătrîni* – f, 43 de ani; sub. F, f, 61 de ani, după ce răspunde *jîtári/*, completează: *acum nu mai≃ sînt*).

Uneori primim răspunsuri care conțin fonetisme literare, cu precizarea că fonetismele arhaice sînt pronunțate doar de cei fără studii și de bătrîni, sau că astfel se pronunța acum cîteva decenii: *focarîțe, k'ibrîți le zîce acúma* (AB, Gîrda de Sus, b, 55 de ani), *vădră, tăț zíc amú găli≃átă* (AB, Gîrda de Sus f, 76 de ani); *depîndede vîrsta fii≃ecărui≃a, pentru că nu poți/să-l dezobișnuié≃ști/de cuvîntele pe căre li≃a îm Îvătăt de cîn era copîl , depînde de médi≃ul îñ*

¹⁹ De exemplu, răspunsul la întrebarea *Cum ziceți la locul în care sînt îngropați morții dintr-un sat?* conține și comentarii ce ilustrează fenomenul amintit mai sus (*çimitîr*, cei mai bătrîni și noi în casă, bunicii, cîteodată chiar și mama, folosesc *çintîrîm* – SV, Vicovu de Jos, b, 12 ani; *çimitîr*, la bătrîni am auzit *çintîrîm* – SV, Vicovu de Jos, b, 43 de ani), în timp ce în Mănăstirea Humorului (SV) majoritatea subiecților anchetați răspunde, cel puțin ca a doua formă, și *çinçîrîm*; alții oferă și comentarii de tipul: *se folosi≃a înainte; se folosésc amîndou≃ă, în funcții≃e de cu sine vorbéști*. Situația este similară și în cazul întrebării *Cum îi spui omului care era plătit de săteni ca să păzească semănăturile, finețele?*, răspunsul fiind completat de un comentariu, care reliefează variația diagenetională: *jîtári/șă mai≃ zîsé□, auzăm din bătrîni/*(sub. C, f, 43 de ani, Vicovu de Jos); *sicriú≃, înainte îi≃ mai≃ spuné□ ráclă* (sub. H, b, 65 de ani, din SV, Vicovu de Jos), pentru întrebarea *După ce moare omul, în ce îl pui ca să îl îngropi?*; *k'ibrît*, cu mențiunea *bătrîni zîsa țîpirîg - țîpirîz/łi* (sub. A, f. 89 de ani, Vicovu de Jos, SV); *k'ibrîți, bunicu spune focarîțe* (AB, Gîrda de Sus, f, 6 ani); *fetiță, bătrîni mai≃ spun cu≃opk'il, k'ar tática cîn ù≃e nervós pe mine* (AB, Gîrda de Sus, b, 12 ani); *porodîc, mai≃ spun cîțva bătrîni/*(AB, Gîrda de Sus, f, 41 de ani).

²⁰ Există comentarii de tipul: *aîs se moșnez/la pu≃ámă zî≃i* (SV, Mănăstirea Humorului, b, 53 de ani – pentru *struguri*); *gravidă, băbești să spúne gru≃ásă, așa spun bábele* (SV, Mănăstirea Humorului, b, 53 de ani). Dacă la întrebarea *Cum îi zici la locul anume lăsat de comună ca să pască vitele vara?* (III, h. 226) în NALR. *Moldova și Bucovina* (III, h. 226) se consemnează răspunsul [*e*] și *tòlu≃áci; tu≃olós*, vorbirea contemporanilor nu înregistrează astfel de forme: *imăș, pi di≃al; isláz* (SV, Mănăstirea Humorului).

care ai≈ crescút (SV, Mănăstirea Humorului, f, 24 de ani, studii de licență și master); *gro□să mai≈ spun cări-s mai≈ batrîni/și/nu știu≈* (AB, Gîrda de Sus).

O parte dintre subiecții anchetati se dovedesc destul de comunicativi, sociabili și răspund nevoilor noastre de cercetare; de cealaltă parte, sînt și subiecți care nu doresc să împărtășească interlocutorului aspecte din cercul cultural și lingvistic al comunității respective, motiv pentru care răspunsurile lor conțin, cel mai adesea, fonetisme literare.

Răspunsurile în care coexistă fonetismele literare cu cele arhaice²¹, corectările din partea vorbitorilor²², comentariile care se fac pe marginea unor termeni²³, sînt relevante în acest sens. Vorbitorul are o competență comunicativă în funcție de situația de comunicare, are o competență lingvistică mai largă și o performanță lingvistică mai mică. Uneori subiectul vorbitor ne oferă și informații privitoare la diferențele existente între vorbirea celor băștinași și a celor veniți din alte zone (*la noi se zice așa, în altă parte se zice așa*)²⁴. Întîlnim multe comentarii justificative sau explicative sau trimiteri spre alte zone lingvistice pe marginea unor termeni, mai ales după

²¹ De ex., *fetiță*, *cu≈opcîlă*, la subiecți de ambele sexe și vârste diferite din Vicovu de Jos (SV); *gravidă - gró□să*; *sicriú≈ - lácrá*, *șimitír - țintirim*, *vițăl*, - *z□lîțâl*, *junčă - z□lunčá*, *várzâ - curec*, *vișini - z□lîșini*, *vin - z□lin* (SV, Vicovu de Jos).

²² În general, același subiect vorbitor cunoaște și folosește fonetisme regionale și fonetisme literare în funcție de interlocutor și de situația de comunicare. În multe cazuri, vorbitorii se corectează, fie pentru a masca aspectele regionale (pornind de la arhaisme locale: *mîiri≈ásâ* [K] *miri≈ásâ*, *focarîte* [K] *k'ibrîti*, *țintirim* [K] *șimitír* - AB, Gîrda de Sus), fie pentru a le pune în evidență (pornind de la sinonime literare: *bič* [K] *corb≈ác*, *pîlnii≈e* [K] *tolcér*, *săfi≈erbe* [K] *să h'érbe*, *copilă* [K] *cu≈opk'ílă*, *vi≈é□spe* [K] *g'é□spe* - AB, Gîrda de Sus; *apá fi≈erbintî* [K] *șerbintî* - IS, Vinători, 1; *să nu fii≈i* [K] *s□lîi≈i* - SV, Crucea, 2; *fi≈ert* [k] *s□vert* - SV, Straja, 4; *răc□lască* [k] *rășască* - VS, Mărășești, 4; *k'ag* [K] *c□lag* - SV, Vicovu de Jos, 2; *k'ibrîturi* [K] *țibrîși*, *vișini* [K] *z□lîșini*, *pútînă* [K] *bărbînță*, *čobán* [K] *šobán*, *rîn țzā* [K] *rîn țdz□ā* - SV, Vicovu de Jos). Uneori, subiectul vorbitor revine asupra unei forme lexicale regionale (*făi≈ínă di□ păpușu≈oi≈[k]malái≈ di□ i≈ista* - NT, Sagna, 3; *létcă* [K] *lei≈că* - SV, Vicovu de Jos), alteleori corectează doar deschiderea sau închiderea unei vocale (*curé□k'* [K] *curík'*, AB, Gîrda de Jos, f, 60 de ani, fostă învățătoare) sau o formă de palatalizare a labiodentalei cu alta (*z□lé□spe* [K] *g'é□spe* - AB, Gîrda de Jos).

²³ Interesante sînt o serie de comentarii pe marginea răspunsurilor oferite la întrebările indirecte: *nu folosăsc k'ibrít*, *domni≈ești ni să părî*; *curéč*, *várzānu spūnem* (sub. C, f, 43 de ani, Vicovu de Jos, SV); *gró□pă*, *acum se spune șibes* (sub. F, f, 61 de ani, Vicovu de Jos); *mu≈oș*, *așa s-o spus și așa să spuni ș acuma la noi≈, sfórāi≈e*, *alt termen nu mai≈ cunosc* (sub. G, b, 53 de ani, Mănăstirea Humorului, SV); *gújbă*, *ca să nu plóu≈ă*, *să nu se baje apa*, *să nu putre≈adă*; *bucáte se spūne la gríu≈ și/la cucurúz*; *focarîte mai≈ greșesc cîti≈odată* (AB, Gîrda de Jos). La întrebarea *După ce moare omul, în ce îl pui ca să-l îngropi?* (II, h. 144) s-au înregistrat diverse răspunsuri, unele urmate de comentarii; de ex., doi subiecți de sex și vîrstă diferite (SV, Mănăstirea Humorului, b, 42 de ani și f, 82 de ani) răspund *sicriú≈*, cu mențiunea *nu i≈esti al términ*; sub. C, f, 72 de ani, răspunde *salás* și completează: *să spūni așa de cîn mă știu ≈*, în timp ce subiecții H, b, 81 de ani și I, f, 84 de ani menționează că *salás* este o formă mai veche (*acūma nu să pre≈a foloséști*; *mai≈ spun și/azi/o sámă*).

²⁴ De exemplu, la întrebarea *Dacă-i de parte femeiască, cum îi spui copilului nou născut?*, un subiect vorbitor din comuna Vicovu de Jos, f, de 89 de ani răspunde: *cu≈opcîlîță*, *la Straja să zîși bai≈é□tā* - sub. A, f, 89 de ani; *vișini*; *g'îșini* (*se foloséște de unde vine mama mi≈a*, *la Horodnic*) - sub. D, f, 14 ani, Vicovu de Jos, SV; *z□lin* - *mai≈ lau≈orás spūnim vin*, *aiș folosím z□lin* - sub. C; *z□lé□spi*, *alții spun și azé□spi* - sub. F); *nu* (*am auzit*), *pu≈ati pin alti părț să zîše așa* (sub. A, f, 89 de ani, Vicovu de Jos, SV); *nu*, *aiș la noi≈ nu* (sub. C); subiectul G din Mănăstirea Humorului, b, de 53 de ani, cu studiile liceale efectuate în județul Timiș, la întrebarea *Cum se numesc bețișoarele care se aprind cînd le freci de cutie și pe care le cumperi?* răspunde *țibrîși*, cu mențiunea *în Banat să zîše ripelț*; același subiect, din Mănăstirea Humorului, la întrebarea *Cum îi spuneți la adăpostul în care dorm găinile, gîștele, rațele?*, răspunde: *pu≈oi≈ată*, *în alte părți/să spuni și coștiri≈ață*.

răspunsurile oferite întrebărilor indirecte: *cu zopçiliță, la Străja sâ zîși bai zé□tâ* (SV, Vicovu de Jos, f, 89 de ani); *vîșîni, g'îșîni se folosêște de unde vîne máma mi zã, la Horódnic* (SV, Vicovu de Jos, b, 12 ani); *z lîn, mai z lau z orăș spúnim vin, aiș folosîm z lîn* (SV, Vicovu de Jos, f, 43 de ani); *z l é□spi, alți spun și azé□spi* (SV, Vicovu de Jos, f, 61, de ani); *nu am auzît, pu z atj pin alti pãrț sã zîșe așa* (SV, Vicovu de Jos, f, 89 de ani); *nu, aiș la noi z, nu* (SV, Vicovu de Jos, f, 43 de ani); *accêntu di vorbire difere z azã dacã te duç în judêtu Bihór; pi cõc, în alte lócuri/crómpe* (AB, Gîrda de Sus); *pu z oi z atã, în alte pãrți/sã spúnj coștiri z atã* (SV, Mănăstirea Humorului, b, 53 de ani, studii liceale). La întrebarea *Ziceți vorba muiere?* același subiect din Mănăstirea Humorului, care a urmat studiile liceale la Timișoara, răspunde: *nu sã zîșe aiș, în Banat sã spuê,* iar întrebarea *Cum se numesc bețișoarele care se aprind când le freci de cutie și pe care le cumperi?* (II, h. 175) conține răspunsul *țibrîși* și completarea: *în Banát sã zîșé□ ripéł.* Și răspunsul *barabúli* (pentru întrebarea *Ce cresc în pãmînt, în cuiburi și faci mîncare din ei?* - III, h. 312) conține și corespondentul acestuia în subdialectul bănățean: *în Banát sã zîșé□ crúmpj.*

Concluzii

Dinamica limitelor acționează în virtutea principiului uniformizării ariilor, sub influența aceleiași dominante: forma care are circulație în limba comună, care joacă rolul unui factor de nivelare a divergențelor dialectale. Datorită relațiilor sociale, limitele anumitor particularități dialectale se pot schimba de la o generație la alta. În același timp, schimbările nu afectează în aceeași măsură toate particularitățile dialectale: dinamica izofonelor și a izoglozelor este mai vie, în timp ce izomorfele prezintă, în general, o mai mare stabilitate.

În cercetarea și sistematizarea aspectelor de ordin sociolingvistic, este necesar să evidențiem modul în care limba acționează asupra individului în direcția socializării și culturalizării și mai puțin în sensul umanizării, al transformării copilului neștiutor, asemănător ființelor necuvîntătoare, într-o ființă „cuvîntătoare”. Materialul colectat ne ajută să urmărim diversitatea dialectală la nivelul comportamentului verbal individual, intrînd în contact cu oameni diferiți, care aparțin unor clase sociale diferite sau asupra cărora factorii sociolingvistici (școala, instituții de stat, mass-media) au avut un impact diferit. În plus, este necesar să observăm aportul fiecărui individ la conturarea tabloului dialectal. De asemenea, sînt importante raporturile dintre organizația socială și civilizația din care face parte o limbă și aspectele principale ale acelei limbi.

Diferențierile limbii în funcție de clasele sociale nu ne permit să afirmăm că limba are un caracter de clasă, ci doar că există fapte lingvistice de clasă; în același timp, putem afirma că fără limbă nu poate exista comunicare între oameni, nu poate exista societate, deci limba este un fenomen social.

Bibliografie

- Bîrleanu, Ion Horia, *Curs de dialectologie românească. Partea I. Probleme teoretice*, Editura Universității Suceava, 2000
- Capidan, Th., *Limba și cultură*, Fundația Regală pentru Literatură și Artă, București, 1943
- Cazacu, Boris, *Un aspect al cercetării interdisciplinare: Sociolingvistica*, în FD, vol. VIII, 1973, p. 11-18
- Charles Bally, *Linguistique générale et linguistique française*, A. Francke S. A., Berne, 1950
- Coseriu, E., *Sistema, norma y habla (con un resumen en alemán)*, Montevideo, 1952
- Coșeriu, Eugen, *Lingvistică din perspectivă spațială și antropologică*, Editura Știința, Chișinău, 1994
- Guia, Sorin, *Aspecte sociolingvistice și tipuri de texte în Arhiva de limbă vorbită a Seminarului de dialectologie și sociolingvistică*, în „Analele științifice ale Universității Alexandru Ioan Cuza din Iași” (serie nouă), secțiunea III e, Lingvistică, tomurile XLIX-L, 2003-2004 (Studia linguistica et philologica in honorem D. Irimia), p. 257-261
- Ionescu-Ruxăndoiu, Liliana, *Probleme de dialectologie română*, Centrul de multiplicare al Universității din București, 1973
- Iordan, Iorgu, *Gramatica limbii române*, București, 1937
- Iordan, Iorgu, *Limba română actuală. O gramatică a greșelilor*, Iași, 1943
- Iordan, Iorgu, *Stilistica limbii române*, București, 1944
- Philippide, Alexandru, *Opere alese*, editate de G. Ivănescu și Carmen-Gabriela Pamfil, Editura Academiei Republicii Socialiste România, București, 1984
- Pușcariu, Sextil, *Din perspectiva dicționarului. III Despre legile fonologice*, „Dacoromania”, II, 1921-1922
- Rusu, Valeriu (coord.), *Tratat de dialectologie românească*, Editura Scrisul românesc, Craiova, 1984
- Turculeț, Adrian, *Introducere în fonetica generală și românească*, Casa Editorială Demiurg, Iași, 1999
- Turculeț, Adrian, *Dialectologie română*, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”, Iași, 2002

Communicative Approaches to Teaching Legal English

Codruța Badea

Lecturer, PhD, "Dimitrie Cantemir" Christian University of Bucharest

Abstract: The free movement of graduates and undergraduates within the European borders and beyond, as well as the implementation of Erasmus program in Romanian universities, private and state-owned ones, have created a huge demand for English, so students of different specializations (legal, medical, technical etc) have become increasingly interested in acquiring the necessary skills in order to compete on international markets. The internationalization of commerce has also established English as an international language both at European and global level, determining non-native English speakers to specialize in what is commonly defined as ESP. Consequently, the needs to understand the requirements of other professions and willingness to adapt to these requirements make a specific group of learners prepare differently from those learning general English, because they need English for specific purposes rather than using it in daily life. As a result, the worldwide request for English has created an enormous demand for quality language teaching and language teaching materials and resources. Therefore, English for law students and legal professionals, as other varieties of ESP, implies the definition of a specific language corpus, usages of various teaching strategies and emphasis on particular kinds of activities in a specific context.

The aim of this paper is to highlight some communicative techniques and approaches in teaching English for law students, focusing on those strategies meant to develop the most relevant communication skills thus enabling language learners to improve their accuracy and fluency.

Keywords: language acquisition, context, teaching strategies, specific communication

The word communication is used in daily contexts, usually, to mean speaking or writing or sending a message to another person. It involves ensuring that your message has reached the target audience and that the receiver understands and responds accordingly. It also involves ensuring that you are able to understand, interpret, and respond to messages. Communication is an important aspect of behavior. Human communication is affected by all factors that influence our environment. In the last sixty to seventy years, the study of human communication has been strengthened by contribution from many disciplines. Definitions, descriptions of the process, and analyses of the elements of communication have been developed by many scholars.

Communication is central to everything we do (in organizations, family, school/college, office, hobby group, community group, city /town). Consequently, our activities succeed or fail,

and our goals are achieved or not achieved, according to our ability to communicate effectively with other members. It can strengthen a mutual sense of commitment; it also helps to bridge the gap between people who have misunderstandings. Indeed, communication plays a critical role in all phases of interpersonal relations, from creating relationships to maintaining them.

The continuous growing need for acquiring good communication skills in English has created a huge demand for worldwide English teaching. More and more learners wish to be able to master English to a high level of accuracy and fluency, thus enabling them to deal with a wide range of communicative situations and contexts. This has impacted on the quality of language teaching generating a diversification of language teaching resources, materials and strategies.

The teaching of ESP has generally been perceived as a separate field within ELT. Nevertheless, it has incorporated the emphasis on practical outcomes. Need is defined by the reasons which determine learners to acquire the desired language competences. From this perspective, ESP should take into consideration some important factors: ESP courses are designed to meet learners' specific needs and must be related in content to particular disciplines, professions/ occupations and activities. ESP is the language need for a particular academic subject and it includes the language structure, vocabulary, the particular skills needed.¹

In Robinson's opinion,² ESP courses are generally constraint by a limited time period in which the learners' goals have to be achieved and are taught in homogeneous classes in terms of the work or specialist studies that the students are involved in. The academic study of law, business, finance, public relations, etc. has become increasingly important nowadays, so minute attention should be paid to skills that are highly connect with their work environment. For example, some legal professionals need to read or write journal articles, to draft contracts, others need oral skills to plead in court or talk with a wider range of clients. So, ESP teaching strategies and methods must be designed to address the students' language difficulties and real-life situations; consequently, the teaching becomes more specific and the teacher is no longer the primary carrier content, but a facilitator. In many cases, especially when the course is specifically oriented towards the subject content, the students may be familiar with more about the topic than the teacher. It is often stated that this provides the ESP teacher with the opportunity to draw on students' knowledge of the content in order to generate authentic communication. ESP courses should involve small groups of learners, good time management and a maximization of classroom activities. Each session needs to be well paced, with continuous momentum and clear objectives. Teaching strategies need to be carefully selected and tailored to the students' needs involving them in the learning process. They should benefit from various activities that place them in different roles and interactions. On the other hand, different learners favour different techniques so it is important that the teacher encourages learners to discover their learning style. The raising of students' self-awareness of their learning styles and various

¹ R.R.Jordan, English for Academic Purposes. A guide and resource book for teachers, CUP, 2012

² Robinson, P. ESP Today: a Practitioner's Guide. Hemel Hempstead: Prentice Hall International, 1991

methods are meant to help students to consider factors which may affect their progress and to enable them to become more effective and independent language users. Motivation is important because it provides specific work on a particular subject.

Communicative language teaching sets as its goal the teaching of communicative competence compared with the concept of grammatical competence. Grammatical Communicative Language Teaching competence refers to the knowledge we have of a language that accounts for our ability to produce sentences in a language. It refers to our knowledge of building blocks of sentences (e.g., parts of speech, tenses, phrases, clauses, sentence patterns) and how sentences are formed. Grammatical competence is the focus of many grammar practice books, which typically present grammar rules along with and exercises to practice that particular rule or set of rules. While grammatical competence is an important tool of language learning, it is clearly not all that is involved in learning a language since one can master the grammar rules of sentence formation in a language and still not be very successful at being able to use the language for meaningful communication. It is the latter capacity which is understood by the term communicative competence. Communicative competence includes the following aspects of language acquisition:

- how to use language for a range of different purposes and functions
- how to vary our use of language according to the context and the participants (choosing the right register and style)
- how produce and understand different types of texts (e.g., narratives, reports, interviews, conversations)
- how to maintain communication despite having limitations in language acquisition (e.g., through using different kinds of communication strategies).

Nowadays learners have to actively get involved in classroom activities designed to provide a cooperative rather than individualistic approach to learning. Students have to familiarise with listening to their peers in group work or pair work tasks, rather than relying on the teacher for a model and they are expected to take on a greater degree of responsibility for their own learning. In turn, teachers have to assume the role of facilitator and monitor. Rather than being a model for correct speech and writing and one with the primary responsibility of making students produce plenty of error-free sentences, the teacher has to develop a different view of learners' errors and of their role in facilitating language learning. Communicative competence enables us to use language communicatively. This broader concept presupposes to know what to say and how to say it appropriately based on the situation, the participants and their roles and intentions. Traditional grammatical and vocabulary syllabuses and teaching methods did not include information of this kind. The notion of communicative competence was developed within the discipline of linguistics (or more accurately, the subdiscipline of

sociolinguistics) and appealed to many within the language teaching profession, who argued that communicative competence, and not simply grammatical competence, should be the goal of language teaching. Rather than simply specifying the grammar and vocabulary learners needed to master, it has been argued that a syllabus should identify the following aspects of language use in order to be able to develop the learner's communicative competence:

- the possible purposes for which the learner wishes to acquire the target language;
- some clues of the setting in which they will want to use the target language; for example, in court, in a conference, on an airplane, in a store, etc.
- the social role the learners will assume in the target language, (a barrister, a solicitor, a doctor, a patient, a student etc) as well as the role of their interlocutors;
- the communicative situations in which the learners will participate: everyday situations, vocational or professional situations, academic situations, and so on;
- the language functions involved in those events, or what the learner will be able to do with or through the language; for example, pleading, drafting contracts, making introductions, giving explanations, or describing plans)
- the notions or concepts involved, or what the learner will need to be able to talk about (law, public relations, leisure, finance, history, religion)
- the skills involved
- the variety or varieties of the target language that will be needed, and the levels in the spoken and written language which the learners will need to reach
- the grammatical content that will be needed
- the lexical content or vocabulary be needed/required³

It is also widely recognized that many learners need English in order to use it in specific occupational or educational settings so it would be far more efficient to teach them the specific kinds of language and communicative skills needed for particular roles, rather than just to concentrate on more general English. So, the best way to determine the types of communication learners would need to master if they were in specific occupational or educational roles and the language features of particular environment is the use observation, surveys, interviews, situation analysis and analysis of language samples collected in different settings. A greater attention must be paid to the specific characteristics of a language when it is used for specific rather than

³ Van Ek, J. and L.G. Alexander, *Threshold Level English*, Oxford, Pergamon, 1980

general purposes. Such differences might focus on: lexical choice, grammar, texts, functions, skills). As a result, ESP courses soon began to appear addressing the language needs of university students, nurses, engineers, restaurant staff, doctors, hotel staff, airline pilots, and so on pinpointing the following aspects:

- real communication should be the focus of language learning
- learners should be provided with opportunities to experiment what they know
- teachers should be tolerant of learners' errors as they indicate that the learner is building up his/her communicative competence
- learners should be provided with opportunities to develop both accuracy and fluency
- mix the different skills such as speaking, reading, and listening together, since they usually occur so in the real world
- use the inductive approach when dealing with grammar rules

One of the aims of CLT is to develop fluency in language use. Fluency is natural language use occurring when a speaker engages in meaningful interaction and maintains comprehensible and ongoing communication despite limitations in his/ her communicative competence. Fluency is developed and achieved by creating classroom activities in which learners must negotiate meaning, use communication strategies, correct misunderstandings, and aim to avoid communication breakdowns and gaps. Fluency practice differs from accuracy practice, which focuses on creating correct examples of language use. In a nutshell, differences between activities that concentrate on fluency and those that focus on accuracy can be seen as follows:

Activities focusing on fluency:

- mirror natural use of language
- focus on achieving communication
- presuppose meaningful use of language
- require the use of communication strategies
- produce language that may not be predictable
- aim at connecting language use to context

Activities focusing on accuracy:

- reflect classroom use of language
- focus on the formation of correct examples of language
- use language out of context
- do not require meaningful communication
- control choice of language.⁴

Learning a language involves a communication process; it includes not only linguistic skills (acquiring the skill to build grammatical sentences), but also communicative skills (producing utterances appropriate to communication situations). The study of learning a language can be done only by taking into account all its contextual, social and cultural factors or, as shown by Guberman, the acquisition of a foreign language requires the cooperation of factors related to linguistics, psychology, pedagogy and sociology.⁵

In conclusion, teaching language for specific purposes enables teachers to identify the real needs of the language learners, thus, helping them achieve effective communication which is essential to be successful in their future professions or studies. Effective language teaching and learning can only be achieved when teachers are aware of their learners' needs, capabilities, potentials, and preferences in meeting these needs. So it is necessary to gain deep insight into study needs of the ESP students.

BIBLIOGRAPY:

1. Jordan, R.R., *English for Academic Purposes. A Guide and Resource Book for Teachers*, CUP, 2012;
2. Richard, J.C., *Communicative Language Teaching Today*, CUP, 2006
3. Rivers, W. M. *Communicating Naturally in a Classroom: Theory and Practice in Language Teaching*, CUP, 1983
4. Robinson, P. *ESP Today: a Practitioner's Guide*. Hemel Hempstead: Prentice Hall International, 1991

Van Ek, J. and L.G. Alexander, *Threshold Level English*, Oxford, Pergamon, 1980

⁴ Richard, J.C., *Communicative Language Teaching Today*, CUP, 2006

⁵ Guberman, S. 1989. Compétence linguistique et compétence de communication dans l'acquisition d'une langue seconde. *Rassegna italiana di linguistica applicata*, 21, nr. 3, 49-67.

AUTOMATIC DISCOURSE ANALYSIS OF ROMANIAN GUIDELINES FOR A HEALTHY DIET

Oana ATOMEI, PhD Student, Universitatea "Ștefan cel Mare" din Suceava

Abstract: We conducted the automatic analysis of the nutritional discourse in the Romanian food guidelines "Ghid pentru alimentație sănătoasă", in force since 2006. The choice of this method of analysis is due to the fact that there is a variant in Romanian language of the Tropes program, which was not used in another linguistic study in the domain of nutrition. The program encompasses the nutritional discourse analysed in the category of texts with a dynamic, of action posture. In addition to stylistically fitting, with the program's help we unfolded the computerized analysis of nutritional discourse in morphosyntactic, lexico-semantic, chronological and cognitive-discursive terms. By searching for elements relevant in nutrition, we have identified and exemplified general references (information carriers from actant and acted), reference universes, occurrences, equivalency classes, morphological categories, notable phrases, and matrix-type disposed episodes.

Keywords: automatic analysis, Tropes, nutritional discourse, dietary guidelines

Introducere

Lucrarea prezintă analiza automată a discursului nutrițional în ghidul alimentar românesc, care este în vigoare din 2006. Alegerea acestei modalități de analiză se datorează faptului că există varianta în limba română a programului Tropes, care nu a mai fost folosită într-un studiu lingvistic în domeniul nutriției. Obiectivul studiului este verificarea modalităților prin care se poate realiza analiza automată a discursului nutrițional folosind programul Tropes. Având în vedere modelele teoretice aflate la baza softului, considerăm că analiza lexico-semantică, morfosintactică, cognitiv-discursivă și cronologică poate evidenția, prin reprezentări grafice, imaginea de ansamblu a construcției textului analizat. Statisticile pe care se bazează analiza nu sunt singurele modalități de evidențiere a cuvintelor purtătoare de valoare semantică des întâlnite în nutriție. Pe lângă

frecvența ocurențelor, programul oferă exemple concrete în context, reprezentări grafice ale relațiilor dintre concepte, ale volumului de interes asupra unui concept și ale distribuției conceptelor în cuprinsul textului.

Context teoretic

În *Analiza automată a discursului* (2013), Caragea și Curaj prezintă detaliat structura și modul de operare a programului Tropes, util pentru analiza semantică și de conținut a diferitelor tipuri de discursuri. Programul creat de Molette și Landré în 1994 (Ghiglione et al, 1998), și adus de Caragea în variantele română, spaniolă și portugheză, are la bază mai multe modele teoretice de lucru: principiile determinării stilului și clasificarea lui Charaudeau (1992), analiza cognitiv-discursivă a lui Ghiglione, Kekenbosch și Landré (1995, 2013), conceptul de *rafale*, care evidențiază insistența autorului pe anumite referințe, introdus de Le Quéau și Brugidou (1998) și clasificarea conectorilor după modelul lui Ghiglione et al. (1998) și a adjectivelor după modelul propus de Kerbrat-Orecchioni (1980, 2006).

Lucrări conexe

Analiza computerizată a discursului a fost preocuparea multor autori străini și români care au realizat lucrări de cercetare cu și despre programul Tropes. Consultând motorul de căutare Google Scholar și lista de lucrări care se găsește pe forumul site-ului dedicat programului, din 1994 până în prezent, numeroși autori au folosit Tropes pentru analiza conținuturilor diverselor tipuri de discurs: media și politic, didactic și educațional, economic, de management și antreprenoriat etc. În general, programul a fost utilizat pentru analiza lingvistică și calitativă, clasificarea semantică a cuvintelor, extragerea cuvintelor-cheie și statistica sistemului lexical.

Corpus și abordare metodologică

Textul-suport *Ghid pentru alimentație sănătoasă* (2006) este o lucrare de referință în domeniul nutriției, care se adresează atât furnizorilor de servicii medicale, cât și publicului larg. Este disponibil pe site-ul Ministerului Sănătății ca o componentă a pachetului de ghiduri medicale elaborate de specialiști în domeniu. Ghidul alimentar românesc a fost adoptat de comisia de alimentație și nutriție a ministerului ca act oficial al României. Ghidurile alimentare conțin mesaje pozitive, scurte și fundamentate științific despre alimentația sănătoasă și un stil de viață care vizează prevenirea malnutriției și păstrarea sănătății populației. Conțin recomandări nutriționale și principii ale alimentației sănătoase utilizându-se un limbaj și simboluri pe care publicul să le poată înțelege cu ușurință. Se evită pe cât posibil termenii medicali. În plus, acestea sunt testate pe grupuri de consumatori cu scopul de a se verifica dacă sunt ușor de înțeles și mesajele sunt potrivite pentru nivelul cultural, social și economic

al țării (FAO, 2018). Ghidul alimentar românesc este folosit ca manual destinat predării-învățării nutriției preventive de către studenții facultăților de medicină, acesta regăsindu-se în tematica examenului de licență la specializarea nutriție și dietetică.

Pentru analiza automată a discursului nutrițional am folosit varianta românească a programului Tropes (RO V 8.2). Nu a fost nevoie să convertesc fișierul cu textul din format .pdf în format .docx (singura extensie acceptată de soft după descărcare) întrucât am instalat Adobe PDF IFilter v6.0, conform indicațiilor din manualul de referință al softului. Așadar, am introdus în programul Tropes textul integral al ghidului. Procedura de analiză aplicată de program nu este dificil de realizat. Consultând opțiunea HTML Help din soft și manualul programului, am identificat o serie de caracteristici pe care le-am folosit în analiza noastră. Mai întâi, programul determină stilul general al textului, după care face analiza punctuației și a caracterelor pentru a descompune textul în propoziții. Sunt identificate unitățile lexicale și, concomitent, se realizează analiza morfosintactică. Clasificarea categoriilor morfologice se completează cu statistica ocurențelor din text. Analiza lexico-semantică grupează substantivele în *referințe*, „*substantive purtătoare de informație pertinentă*” (Caragea, Curaj, 2013:73), care la rândul lor sunt integrate în *universuri de referință*, „*cea ce permite înțelegerea temelor abordate*” (Caragea, Curaj, 2013:74). Prin reprezentare grafică se realizează analiza distribuției ocurențelor referințelor, universurilor de referințe și categoriilor morfologice în cuprinsul textului. Analiza cognitiv-discursivă prezintă *frazele notabile* ale textului, iar ordinea intrării referințelor în scenă separă textul în episoade și facilitează analiza cronologică a textului. Relațiile dintre referințe sunt reprezentate grafic în forme și culori diferite. Pentru afișarea graficelor se pot alege următoarele modalități (pe care noi le-am ilustrat în Figura 1): formă planetară, formă stelară, diagrama actorilor, barele de distribuție și graficul episoadelor.

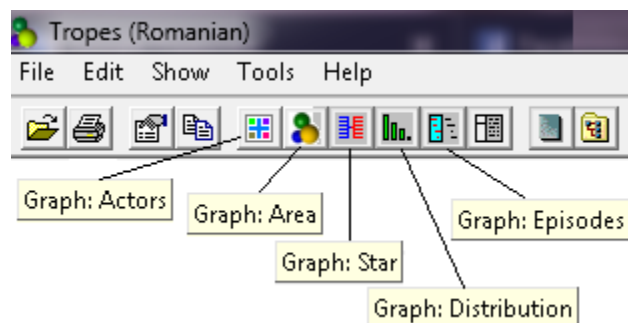

Figura 1. Modalități de afișare a graficelor în programul Tropes

Analiza automată a discursului în ghidul alimentar românesc

Analiza lexicală și semantică aplicată

Textul introdus în program nu a fost încadrat într-unul din stilurile *argumentativ*, *narativ*, *enunțiativ* sau *descriptiv* (Caragea, Curaj, 2013:82). Mesajul softului este *stil nedetectat* (Figura 2), posibil din cauza faptului că mijloacele de expunere a informațiilor au o combinație neobișnuită și discursul analizat nu se încadrează în limitele criteriilor vreunui stil. Ecranul principal afișează încadrarea discursului în categoria textelor cu o postură *dinamică, de acțiune*.

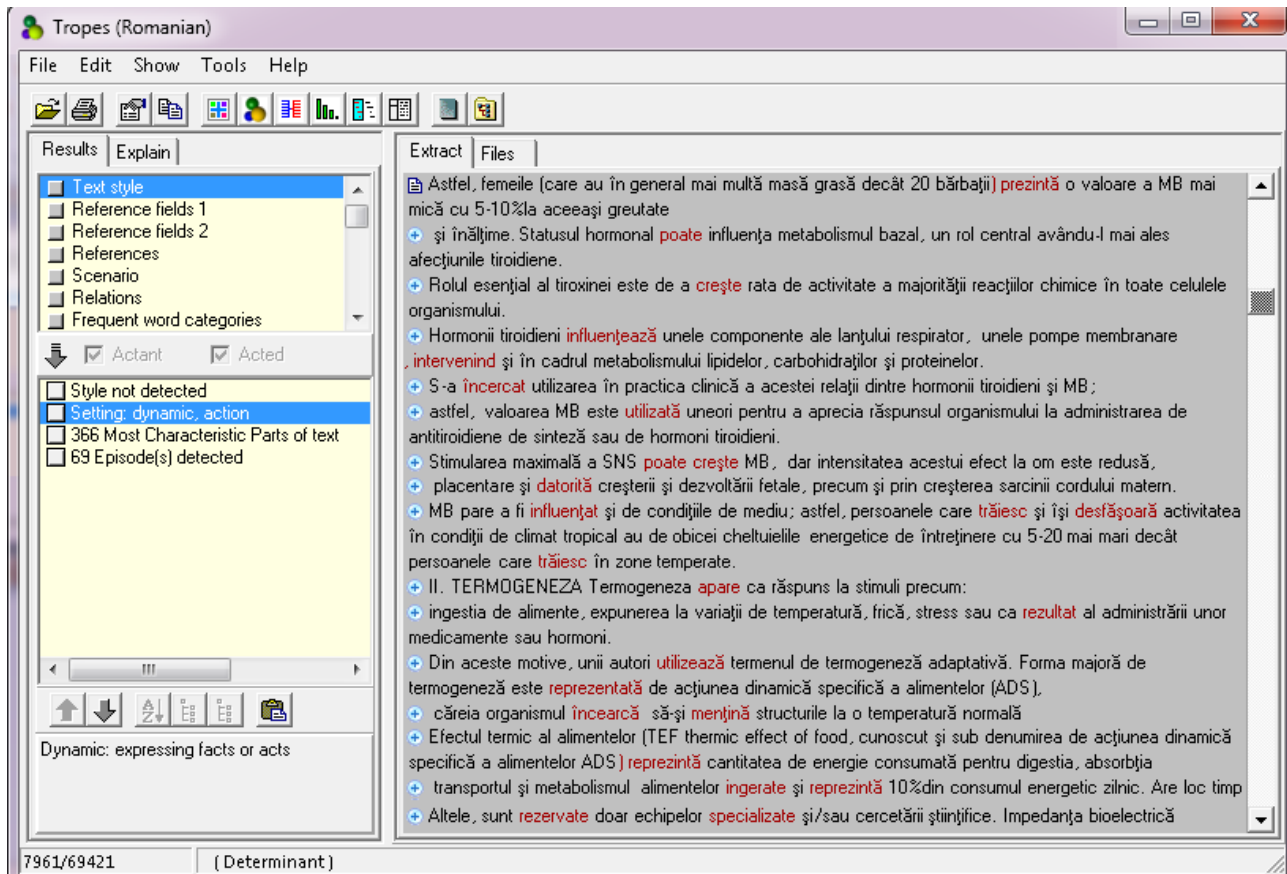

Figura 2. Încadrarea în stil dinamic și de acțiune

Programul Tropez realizează contragerea semantică oferind statistica referințelor generale inventariate în funcție de poziția lor față de verb. Cele care precedă verbul se numesc actanți și se află „în poziție de subiect” (Caragea, Curaj, 2013:74). În textul analizat, referința *celulă* are cele mai multe ocurențe (814) și este urmată de referințele *chimie* (518), *vitamine* (414), *efect* (215) și *fructe* (209) cu peste 200 de ocurențe.

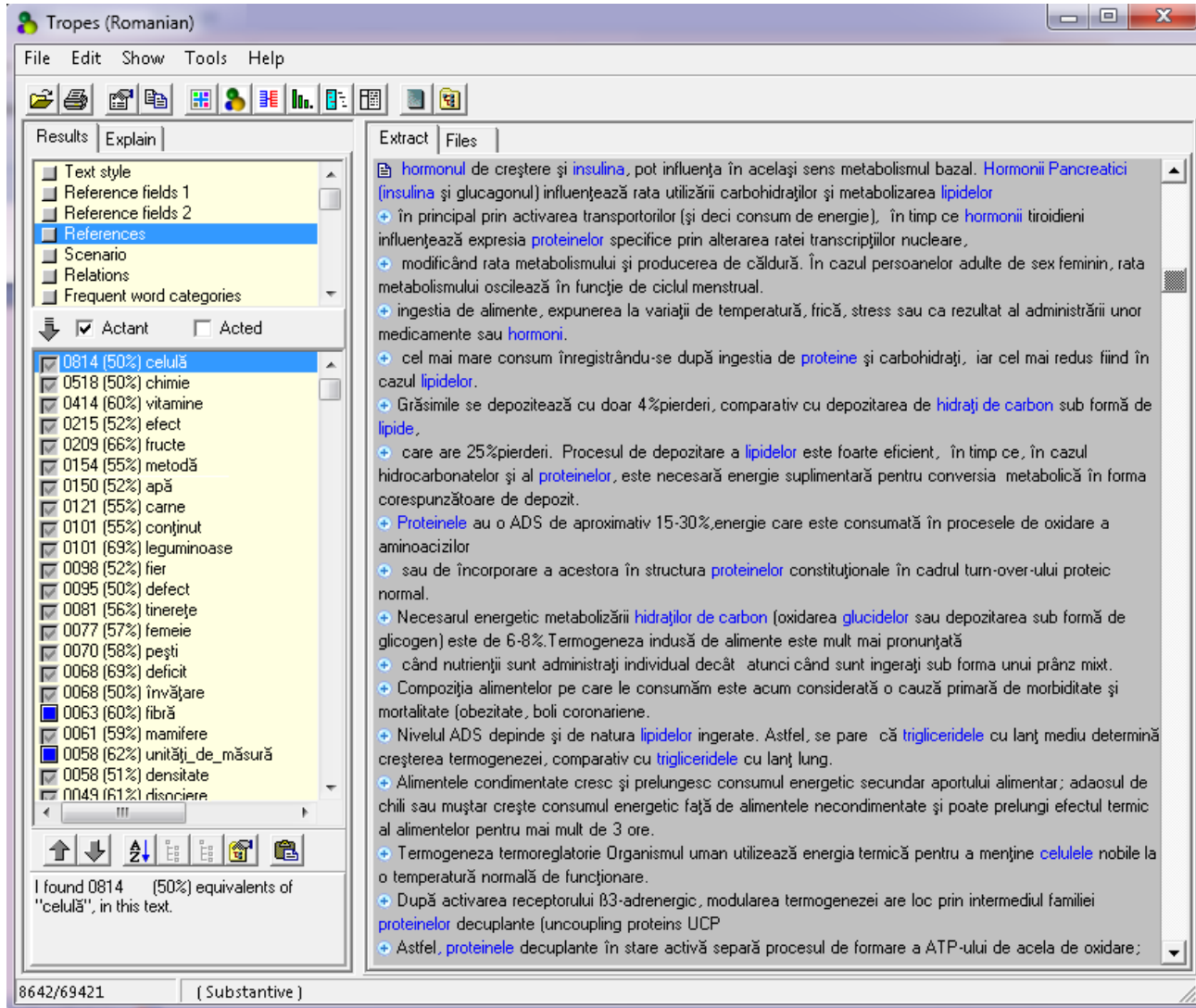

Figura 3. Referințe actanți

Referințele care succedă verbul se numesc actanți pentru că asupra lor „se răsfrânge acțiunea verbului” (Caragea, Curaj, 2013:74). În analiza automată, programul afișează înregistrările din Figura 4, unde referințele *celulă*, *chimie*, *nutriție*, *cantitate*, *consum* și *tulburări de nutriție* sunt cele mai relevante în discursul nutrițional.

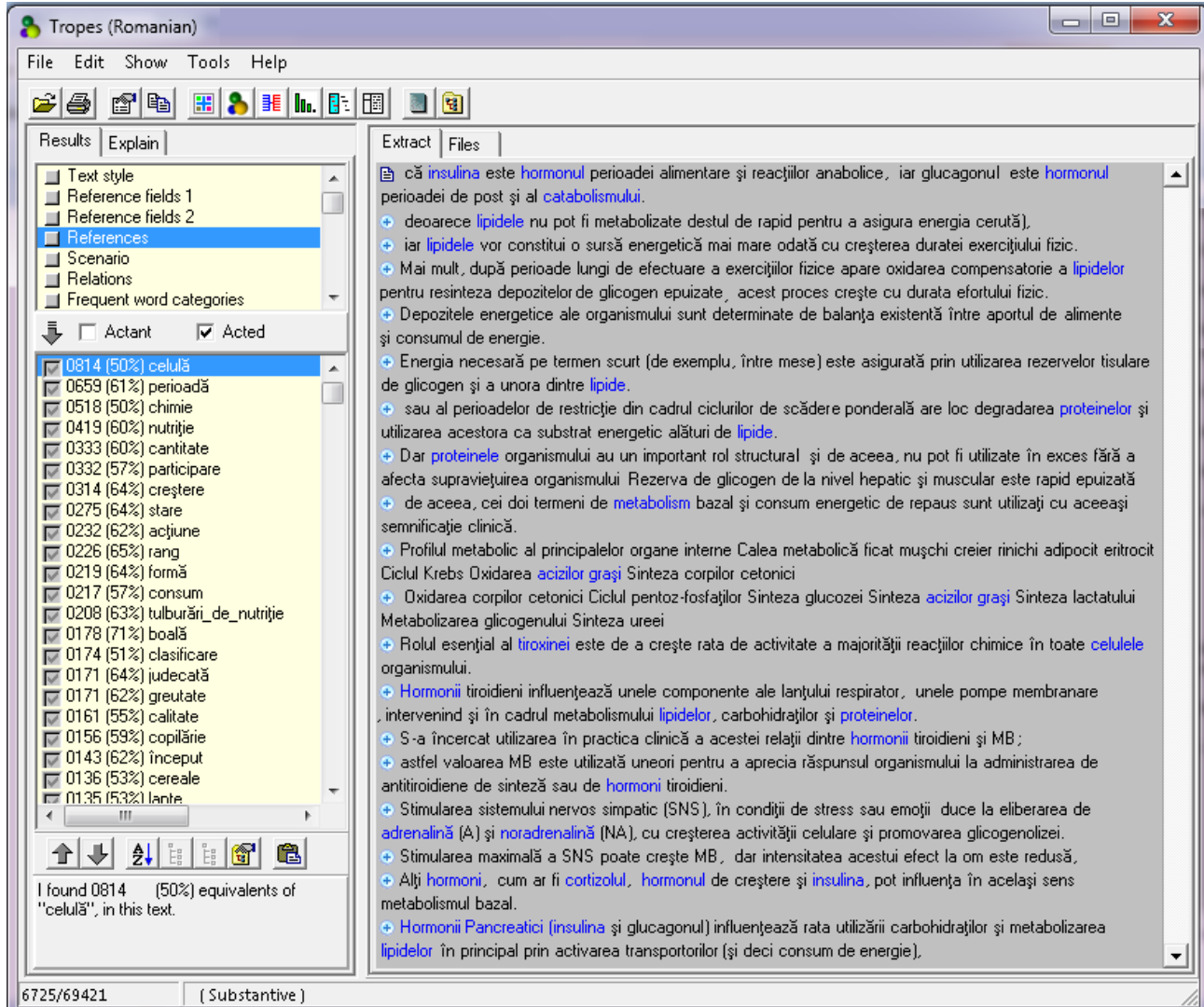

Figura 4. Referințe actați

Posibile cuvinte-cheie ale textului pot fi selectate din seria de referințe ordonate ierarhic în funcție de numărul de ocurențe (Figura 5). Indiferent de poziția lor față de verbe, fie că sunt actanți sau actați, referințele *celulă*, *chimie*, *nutriție* și *vitamine* înregistrează fiecare peste 400 de ocurențe.

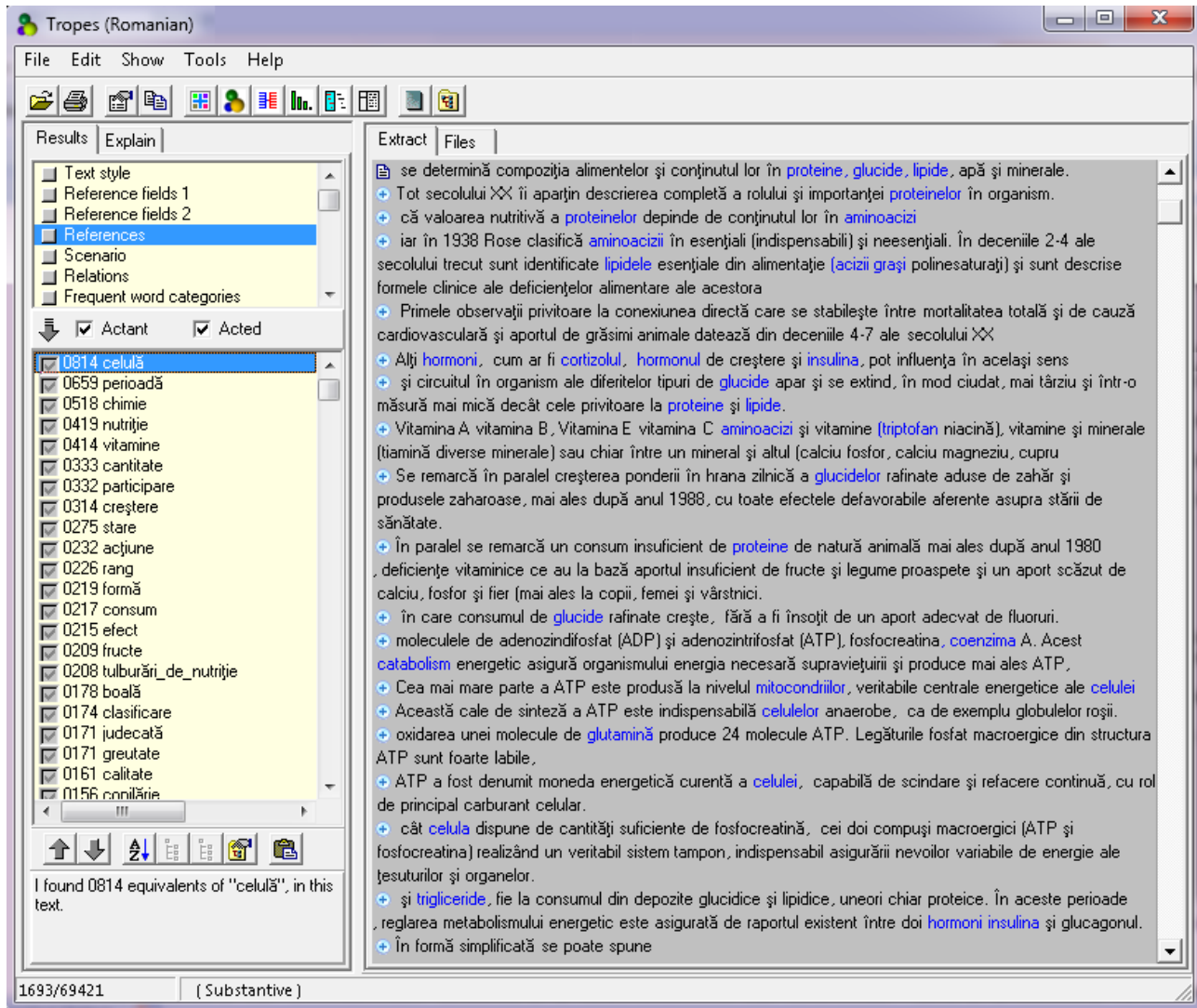
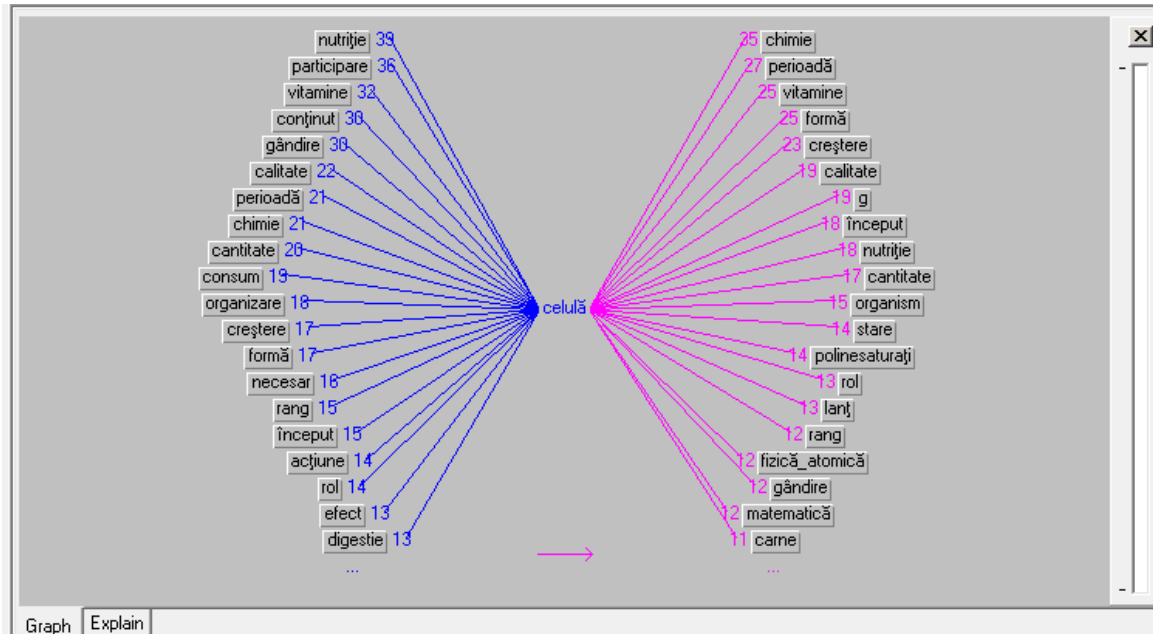

Figura 5. Referințe actanți și actați

Interesant este faptul că în cazul referințelor, doi termeni se regăsesc atât în poziția de actant, cât și în cea de actat, cu număr identic de ocurențe în ambele situații, anume termenii *celulă* și *chimie*. Vizualizăm dispunerea în grafic a ocurenței *celulă* (Figura 6) și constatăm o apropiere considerabilă a termenilor *nutriție*, *digestie*, *calitate*, *cantitate*, *vitamine*, *consum* etc., ca actanți. Forma stelară a ocurenței *celulă* afișează relațiile dintre clasele de echivalență. Clasa centrală (ocurența *celulă*) este precedată (în stânga cu albastru) și succedată (în dreapta cu roșu) de respectivele clase de echivalență. Cifrele prezentate în grafic indică numărul relațiilor (frecvența co-ocurenței) existente între respectivele clase de echivalență.

Figura 6. Referința *celulă* – grafic

La forma planetară afișată de program, referința *celulă* apare ca o sferă a cărei suprafață este proporțională cu numărul de cuvinte pe care îl conține. Distanța dintre referința centrală și celelalte referințe este proporțională cu numărul de relații care le leagă. Sferele de diferite mărimi (în funcție de numărul de apariții ale cuvintelor conținute) se rotesc mai mult sau mai puțin apropiate de referința *celulă* (sunt utilizate împreună mai mult sau mai puțin frecvent). Cu alte cuvinte, referința *celulă* este mai apropiată de referințele *nutriție* și *chimie*, ceea ce arată că aceste clase de echivalență se află în strânsă legătură, ele fiind interconectate prin multe relații. Suprapunerea sferelor, cum ar fi *vitamine* și *nutriție*, nu are o semnificație deosebită. Graficul planetar al referinței *celulă* din Figura 7 arată atât distanța acestui concept față de vecinătățile sale, cât și proporțiile frecvenței sale față de numărul de ocurențe ale cuvintelor cu care relaționează. Referințele din dreapta au poziția de actat, iar cele din stânga se află în poziția de actant față de termenul *celulă*.

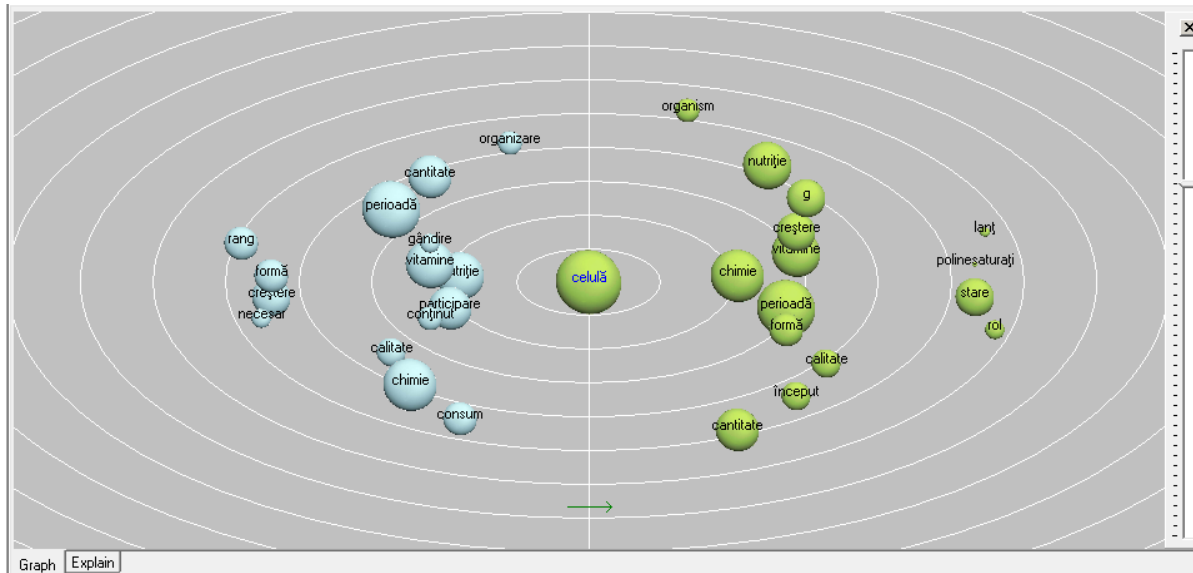

Figura 7. Referința celulă – formă planetară

Referința *celulă* poate fi identificată în context (Figura 8). Termenii care definesc această referință sunt, în general, nutrienți (*proteine, lipide, glucide, acizi grași, aminoacizi, vitamine, enzime, steroli, colesterol, trigliceride, fosfolipide*) și substanțe biochimice (*hormoni, insulină, adrenalină, steroizi*).

Extract | Files

- se determină compoziția alimentelor și conținutul lor în **proteine, glucide, lipide**, apă și minerale.
- Tot secolului XX îi aparțin descrierea completă a rolului și importanței **proteinelor** în organism.
- că valoarea nutritivă a **proteinelor** depinde de conținutul lor în **aminoacizi**
- iar în 1938 Rose clasifică **aminoacizii** în esențiali (indispensabili) și neesențiali. În deceniile 2-4 ale secolului trecut sunt identificate **lipidele** esențiale din alimentație (**acizii grași** polinesaturați) și sunt descrise formele clinice ale deficiențelor alimentare ale acestor
- Primele observații privitoare la conexiunea directă care se stabilește între mortalitatea totală și de cauză cardiovasculară și aportul de grăsimi animale datează din deceniile 4-7 ale secolului XX
- și circuitul în organism ale diferitelor tipuri de **glucide** apar și se extind, în mod ciudat, mai târziu și într-o măsură mai mică decât cele privitoare la **proteine** și **lipide**.
- Vitamina A, vitamina B, Vitamina E, vitamina C, **aminoacizi** și **vitamine** (triptofan, niacină), **vitamine** și **minerale** (tiamină, diverse minerale) sau chiar între un mineral și altul (calciu, fosfor, calciu, magneziu, cupru)
- Se remarcă în paralel creșterea ponderii în hrana zilnică a **glucidelor** rafinate aduse de zahăr și produsele zaharose, mai ales după anul 1988, cu toate efectele defavorabile aferente asupra stării de sănătate.
- În paralel se remarcă un consum insuficient de **proteine** de natură animală mai ales după anul 1980, deficiențe vitaminice ce au la bază aportul insuficient de fructe și legume proaspete și un aport scăzut de calciu, fosfor și fier (mai ales la copii, femei și vârstnici).
- în care consumul de **glucide** rafinate crește, fără a fi însoțit de un aport adecvat de fluoruri.
- moleculele de adenozintrifosfat (ADP) și adenozintrifosfat (ATP), fosfocreatina, **coenzima A**. Acest **catabolism** energetic asigură organismului energia necesară supraviețuirii și produce mai ales ATP.
- Cea mai mare parte a ATP este produsă la nivelul **mitocondriilor**, veritabile centrale energetice ale **celulei**
- Această cale de sinteză a ATP este indispensabilă **celulelor** anaerobe, ca de exemplu globulelor roșii.
- oxidarea unei molecule de **glutamină** produce 24 molecule ATP. Legăturile fosfat macroergice din structura ATP sunt foarte labile.
- ATP a fost denumit moneda energetică curentă a **celulei**, capabilă de scindare și refacere continuă, cu rol de principal carburant celular.
- cât **celula** dispune de cantități suficiente de fosfocreatina, cei doi compuși macroergici (ATP și fosfocreatina) realizând un veritabil sistem tampon, indispensabil asigurării nevoilor variabile de energie ale țesuturilor și organelor.
- și **trigliceride**, fie la consumul din depozite glucidice și lipidice, uneori chiar proteice. În aceste perioade, reglarea metabolismului energetic este asigurată de raportul existent între doi **hormoni** **insulina** și glucagonul.
- că **insulina** este **hormonul** perioadei alimentare și reacțiilor anabolice, iar glucagonul este **hormonul** perioadei de post și al **catabolismului**.
- Energia necesară pe termen scurt (de exemplu, între mese) este asigurată prin utilizarea rezervelor tisulare de glicogen și a unora dintre **lipide**.

Figura 8. Referința celulă – context

În Figura 9 se poate observa rezultatul unei noi contrageri sau sistematizări, care duce la identificarea universurilor semantice de tip 1 grupate, de asemenea, în funcție de poziția referinței. Cele mai evidente domenii de referințe identificate de program sunt *lumea vie* – 1799 ocurențe și *produse agroalimentare* – 872 ocurențe, acestea situându-se pe primele locuri în ierarhia actanților.

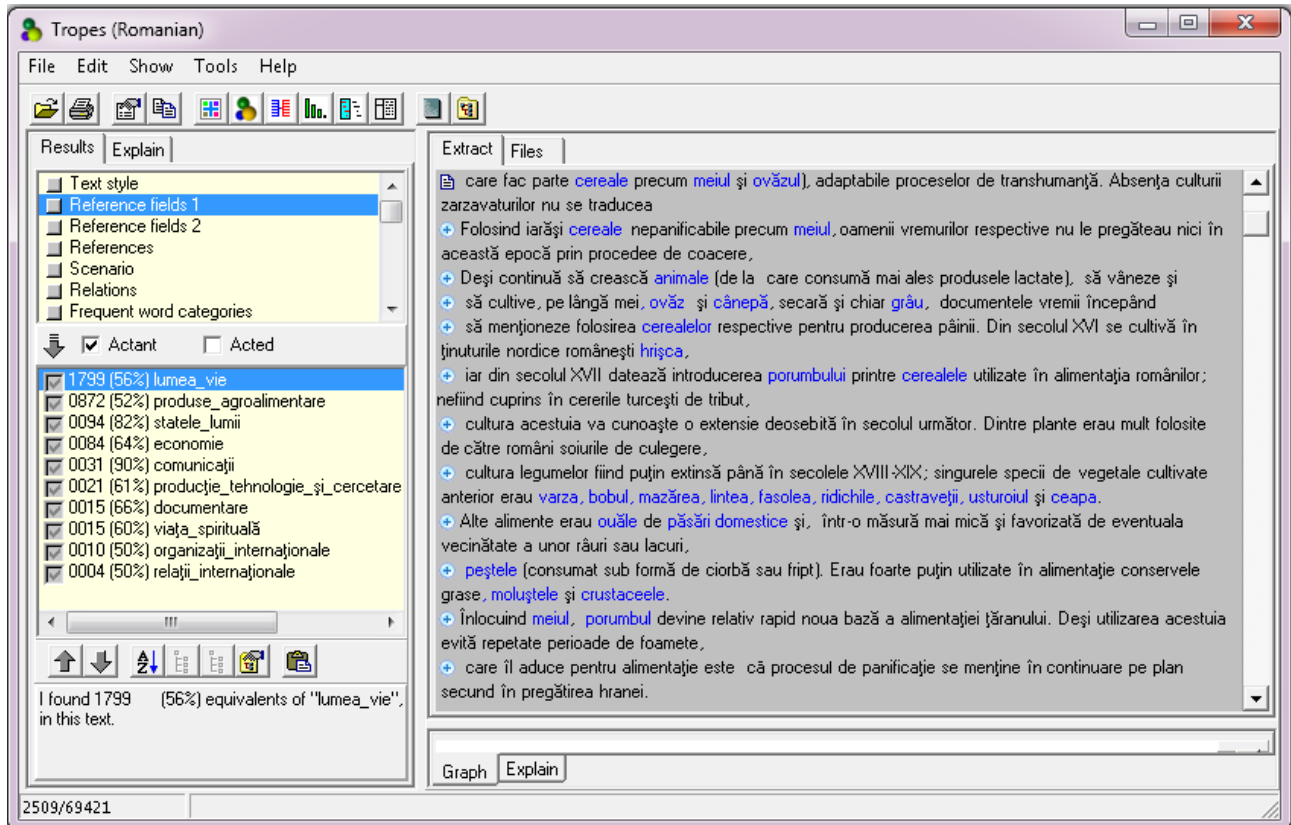

Figura 9. Referințe generale 1 – actanți

Graficul stelar al referinței *lumea vie* din Figura 10 ilustrează amploarea prezenței acestui univers semantic în ansamblul textului și în relație cu alte concepte în dreptul cărora este afișat numărul de ocurențe. Referințele din stânga conceptului analizat îl precedă pe acesta la nivel propozițional sau frastic, iar cele din dreapta îl succedă la același nivel.

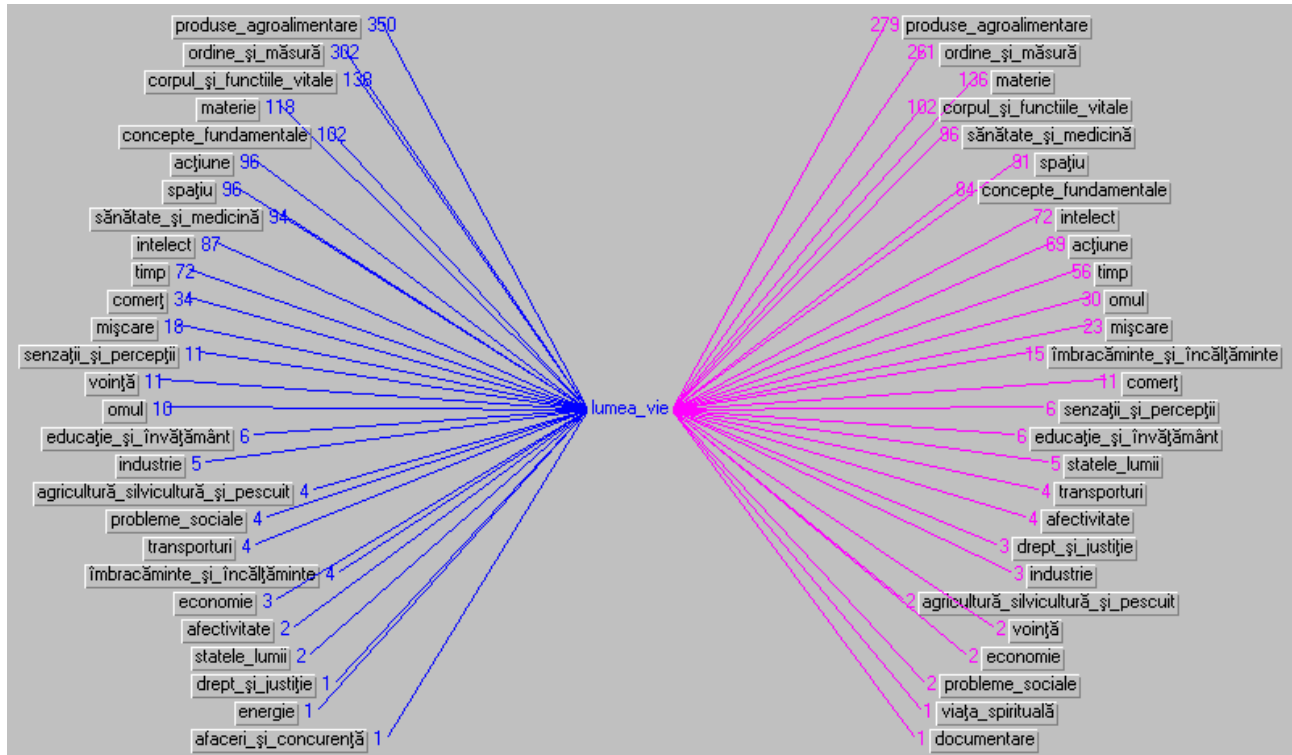

Figura 10. Referința generală 1 – actanți – *lumea vie* – formă stelară

Figura 11 ilustrează volumul de interes asupra conceptului *lumea vie* aflat în relație cu alte concepte dispuse sub formă planetară.

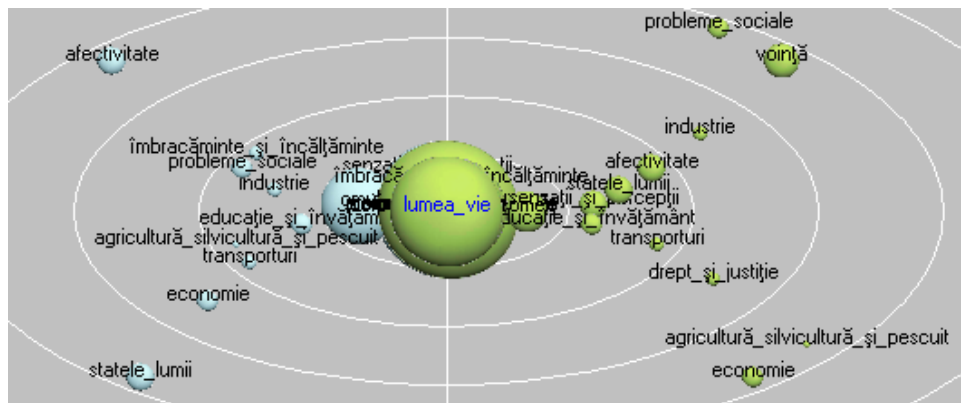

Figura 11. Referința generală 1 – actanți – *lumea vie* – formă planetară

Înregistrând un număr de 1799 ocurențe, domeniul de referință *lumea vie* poate fi remarcat în structuri precum cele din Figura 12 de unde pot fi selectate substantivele: *fructe, legume, cereale, pește,*

grâu, mei, ovăz, moluște, crustacee, varză, linte, fasole, castraveți etc., elemente componente ale universului semantic studiat.

- + resursele de hrană erau reprezentate de carnea furnizată de vânat și doar în plan secundar de **fructele** culese din **copaci**.
- + este utilizarea unui număr tot mai redus de plante și **animale** pentru hrana zilnică.
- + recomandările privind utilizarea nuanțată a untului și laptelui din Franța anilor 1500, introducerea **peștelui** în alimentație etc.
- + și posibilitățile terapeutice oferite de dieta cu **fructe**. După 1578 apar recomandări aparținând lui Baillon privind dieta lactată și dieta uscată.
- + se determină compoziția alimentelor și conținutul lor în **proteine, glucide, lipide**, apă și minerale.
- + Tot secolului XX îi aparțin descrierea completă a rolului și importanței **proteinelor** în organism.
- + că valoarea nutritivă a **proteinelor** depinde de conținutul lor în **aminoacizi**
- + iar în 1938 Rose clasifică **aminoacizii** în esențiali (indispensabili) și neesențiali. În deceniile 2-4 ale secolului trecut sunt identificate **lipidele** esențiale din alimentație (**acizii grași polinesaturați**) și
- + Primele observații privitoare la conexiunea directă care se stabilește între mortalitatea totală și de cauză cardiovasculară și aportul de grăsimi animale datează din deceniile 4-7 ale secolului XX
- + și circuitul în organism ale diferitelor tipuri de **glucide** apar și se extind, în mod ciudat, mai târziu și într-o măsură mai mică decât cele privitoare la **proteine** și **lipide**.
- + Deși **grâul** era cunoscut și cultivat pe ogoarele dacice se pare că cea mai răspândită dintre **cereale** era pe atunci **meiul**.
- + folosirea preponderentă a **cerealelor** neapreciabile ducând la hrănirea preferențială cu fierturi, turti și galete.
- + care vorbesc despre modificarea procedurilor de prelucrare a **cerealelor**, fiind menționată inclusiv pregătirea pâinii din făină de **grâu** necunoscută epocii anterioare.
- + Odată cu formarea poporului român au luat probabil naștere și noi uzanțe alimentare, despre care există din păcate puține date.
- + rezumându-se la culturi cu durată de **vegetație** scurtă (din care fac parte **cereale** precum **meiul** și **ovăzul**), adaptabile proceselor de tranșumanță.
- + Absența culturii zarzavaturilor nu se traducea însă prin eliminarea completă din alimentație a vegetalelor.
- + Folosind iarăși **cereale** neapreciabile precum **meiul**, oamenii vremurilor respective nu le pregăteau nici în această epocă prin procedee de coacere.
- + Deși continuă să crească **animale** (de la care consumă mai ales produsele lactate), să vâneze și
- + să cultive, pe lângă **mei, ovăz** și **cânepă**, seacă și chiar **grâu**, documentele vremii începând
- + să menționeze folosirea **cerealelor** respective pentru producerea pâinii. Din secolul XVI se cultivă în ținuturile nordice românești **hrîșca**,
- + iar din secolul XVII datează introducerea **porumbului** printre **cerealele** utilizate în alimentația românilor; nefiind cuprins în cererile turcești de tribut.
- + cultura acestuia va cunoaște o extensie deosebită în secolul următor. Dintre plante erau mult folosite de către români soiurile de culegere,
- + cultura legumelor fiind puțin extinsă până în secolele XVIII-XIX; singurele specii de vegetale cultivate anterior erau **varza, bobul, mazărea, linte, fasolea, ridichile, castraveți, usturoiul și ceapa**.
- + Alte alimente erau **ouăle de păsări domestice** și, într-o măsură mai mică și favorizată de eventuala vecinătate a unor râuri sau lacuri,
- + **peștele** (consumat sub formă de ciorbă sau fript). Erau foarte puțin utilizate în alimentație conservele grase, **moluștele** și **crustaceele**.
- + Înlocuind **meiul**, **porumbul** devine relativ rapid noua bază a alimentației țărânilor. Deși utilizarea acestuia evită repetate perioade de foamete,

Figura 12. Referința generală 1 – actanți – *lumea vie* – context

În funcție de actat, cele mai importante clase de cuvinte sunt *ordine și măsură* (2946 de ocurențe) și *sănătate și medicină* (1572 de ocurențe) (Figura 13).

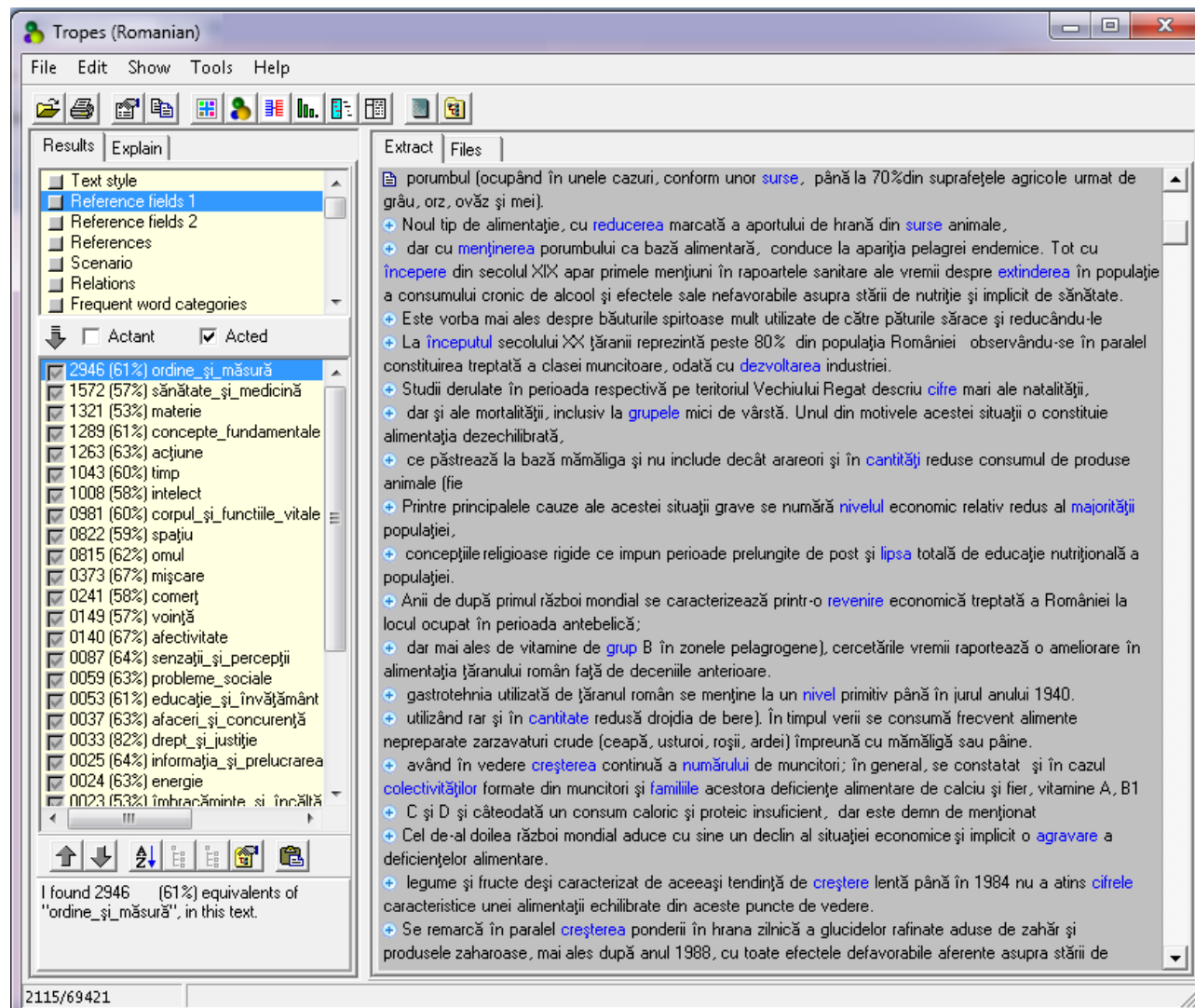

Figura 13. Referința generală 1 – actați

Ordine și măsură, lumea vie și sănătate și medicină sunt domeniile de referință sau clasele de cuvinte plasate de program pe primele locuri în ierarhie indiferent de poziția ocupată (actant și actat) (Figura 14). Prin selecția frazelor care conțin conceptele de interes, Tropes poate răspunde la întrebarea „Cum anume relaționează autorii ghidului alimentar românesc termenii aparținând universului semantic *sănătate_și_medicină*?”. Remarcăm o intensă relaționare a universurilor semantice *ordine_și_măsură, lumea_vie și sănătate_și_medicină*, constatând că printre numeroasele concepte fundamentale ale acestora se regăsesc unități importante din perspectiva relației cantitate și calitate – alimente de origine vegetală și animală – dietoterapie.

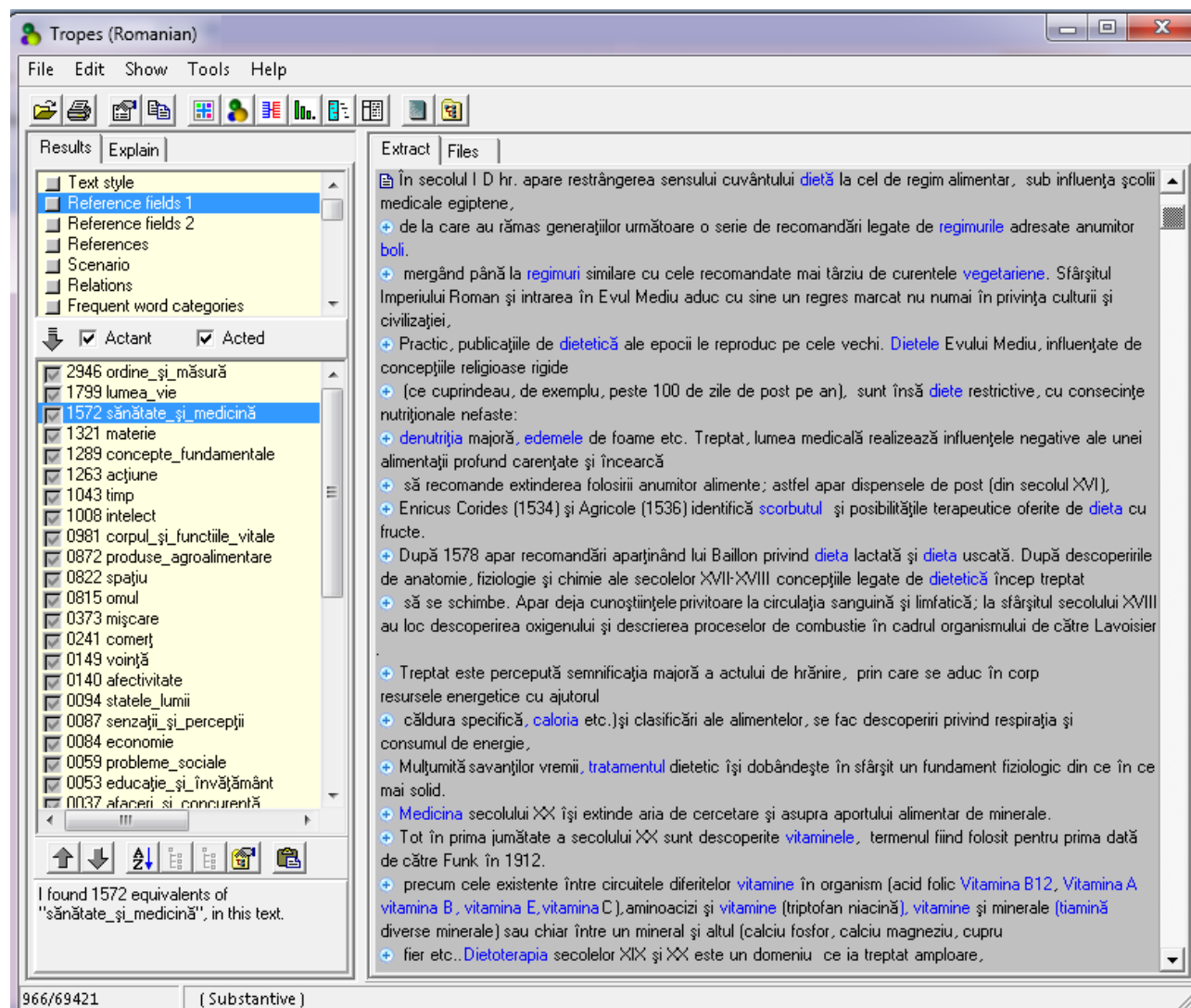

Figura 14. Referința generală 1 – actanți și actați

Cu ajutorul figurilor extrase din ecranele programului Tropes, ilustrăm universul semantic al domeniului de referință 2 observând termenii care se plasează prin frecvență pe primele poziții în flux descrescător: *cantitate* (1221 ocurențe), *ordine* (1188 ocurențe), *viul* (907 ocurențe), *sănătate și boală* (897 ocurențe), *dată și cronologie* (826 ocurențe), *plante* (695 ocurențe), *existență* (613 ocurențe), *funcții vitale* (609 ocurențe), *științele materiei* (597 ocurențe), *vârstele vieții* (548 ocurențe), *medicină* (513 ocurențe), *animale* (197 ocurențe), *băuturi și zahăr* (161 ocurențe), *elemente și substanțe* (160 ocurențe) etc. Acestea sunt ilustrate în Figura 15 în pozițiile de actant (a), actat (b) și ambele (c).

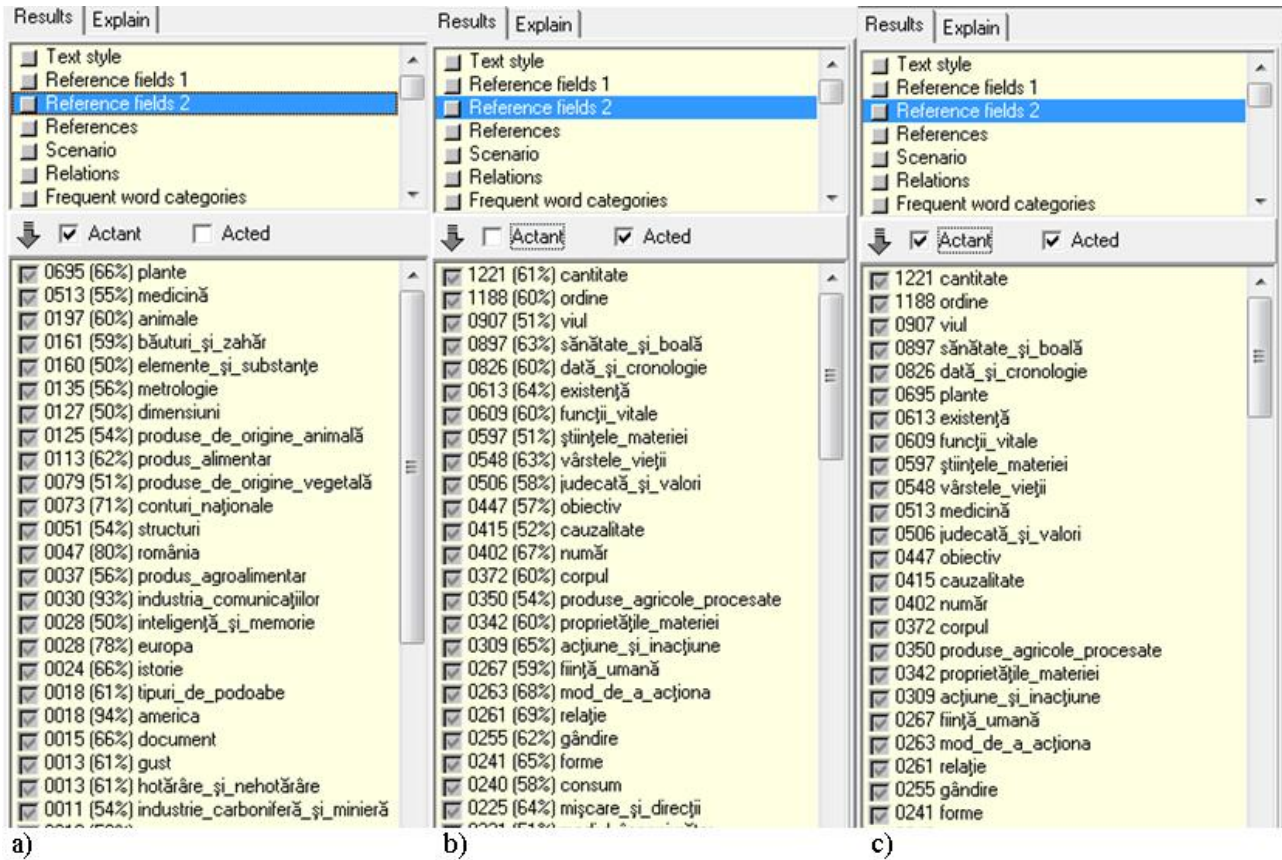

Figura 15. Referința generală 2 – actanți (a), actați (b), actanți și actați (c)

În Figura 16 ilustrăm graficul stelar al clasei referențiale *cantitate* care înregistrează cele mai multe ocurențe în text. Unitățile semantice care aparțin acestei clase și apar cel mai frecvent în context sunt *exces*, *reziduu*, *măsură*, *creștere*, *dezvoltare*, *multitudine* etc.

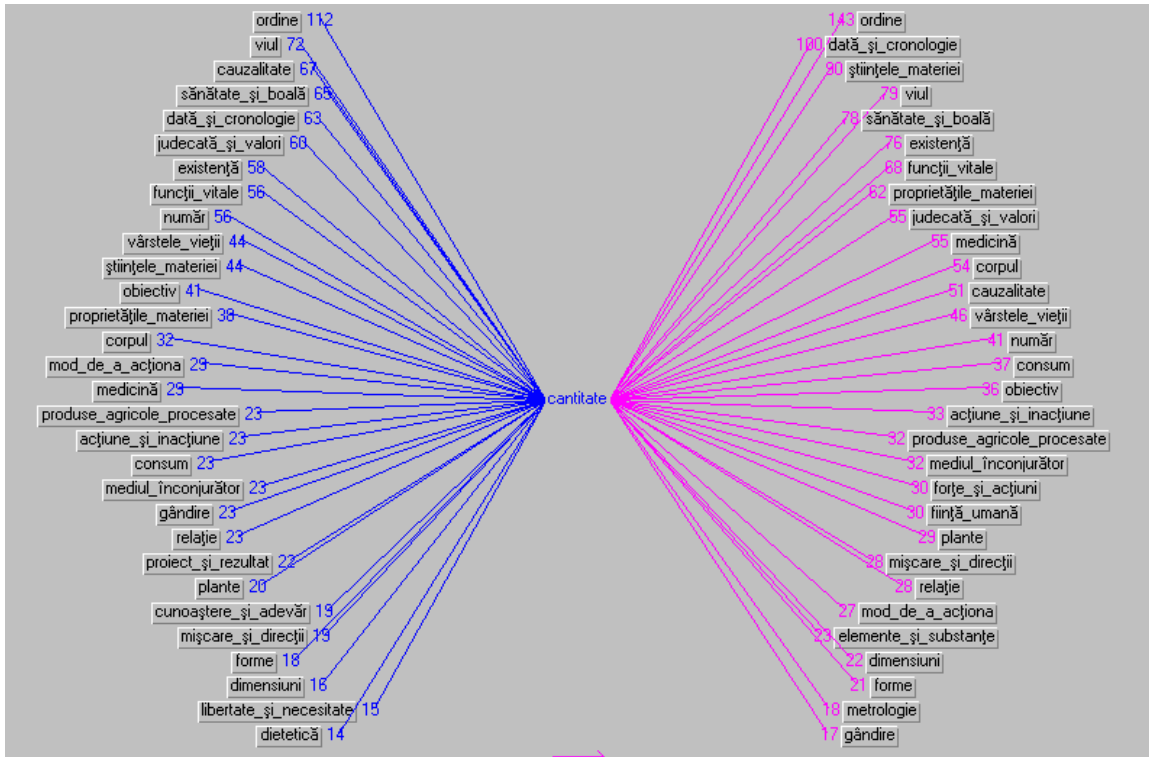

Figura 16. Referința generală 2 – actanți și actat – *cantitate* – formă stelară

Relații și scenarii în textul analizat

Investigația asupra textului *Ghid pentru alimentație sănătoasă* continuă cu identificarea relațiilor existente la nivelul propozițional sau frastic între termeni. Graficul de relații prezentat în Figura 17 situează pe primul loc binomul *nutriție* → *celulă*, regăsit de 39 de ori în rețeaua discursivă și care se referă la nutrienții alimentelor.

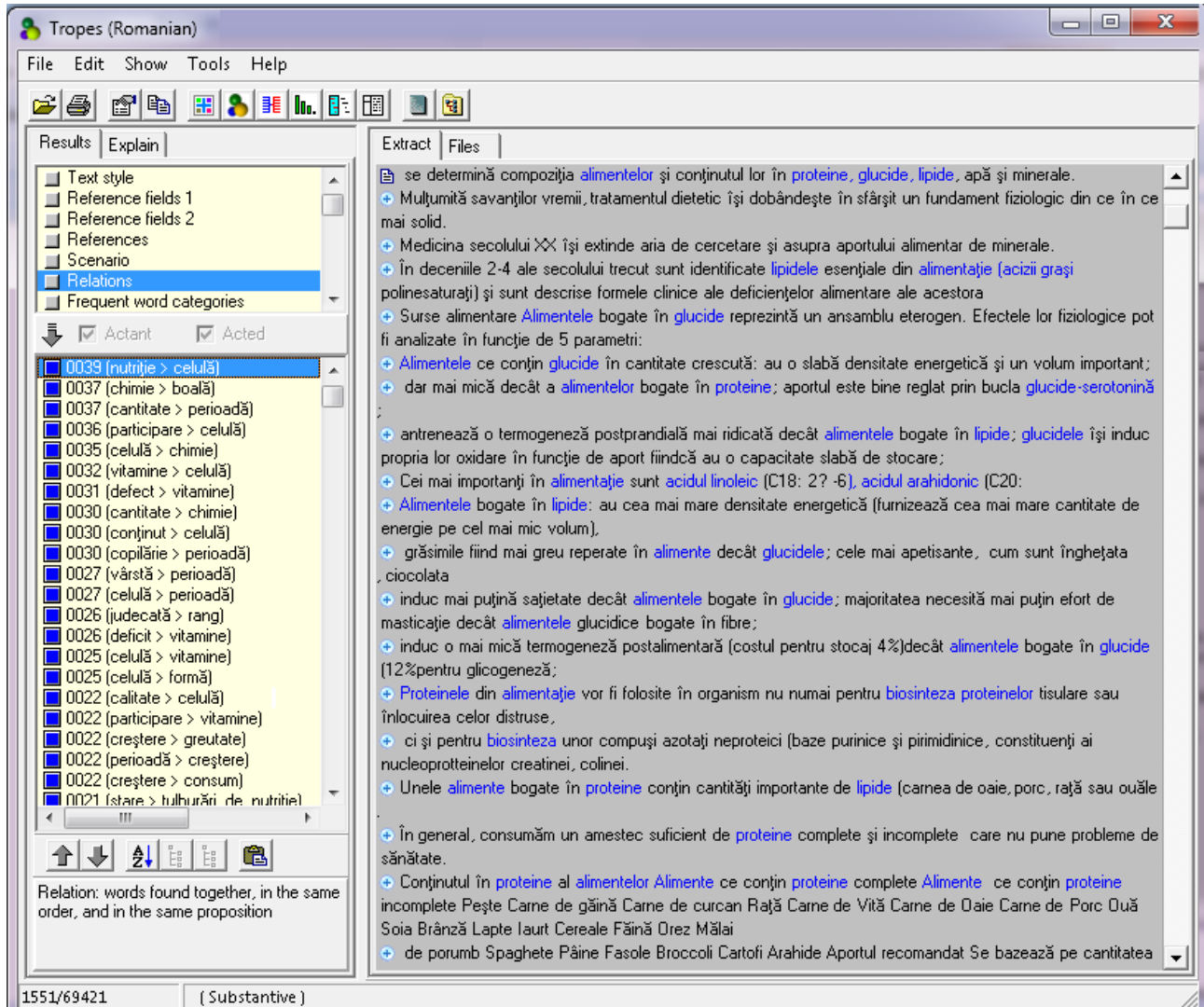

Figura 17. Relații frecvente și evidențiere termeni

Se remarcă apoi relațiile (co-ocurențe) frecvente între termenii *participare* → *celulă* (36 de ocurențe care se referă la *aportul de proteine, lipide, glucide, acizi grași, aminoacizi și colesterol*), *celulă* → *chimie* (35 ocurențe), *defect* → *vitamine* (31 de ocurențe care se referă la *deficiență, insuficiență și carență de vitamine*), *cantitate* → *chimie* (30 de ocurențe care se referă la *cantități și doze de micro- și macronutrienți*) etc.

Graficul de relații din Figura 18 face vizibil felul în care binomul *nutriție* → *celulă* se regăsește în vecinătăți cu alți termeni sau referințe. În acest grafic, în stea, se pot vizualiza relațiile referinței *nutriție* (în stânga) și cele ale referinței *celulă* (în dreapta). Numerele din dreptul referințelor indică frecvența relațiilor și sunt plasate în ordine descrescătoare, de sus în jos.

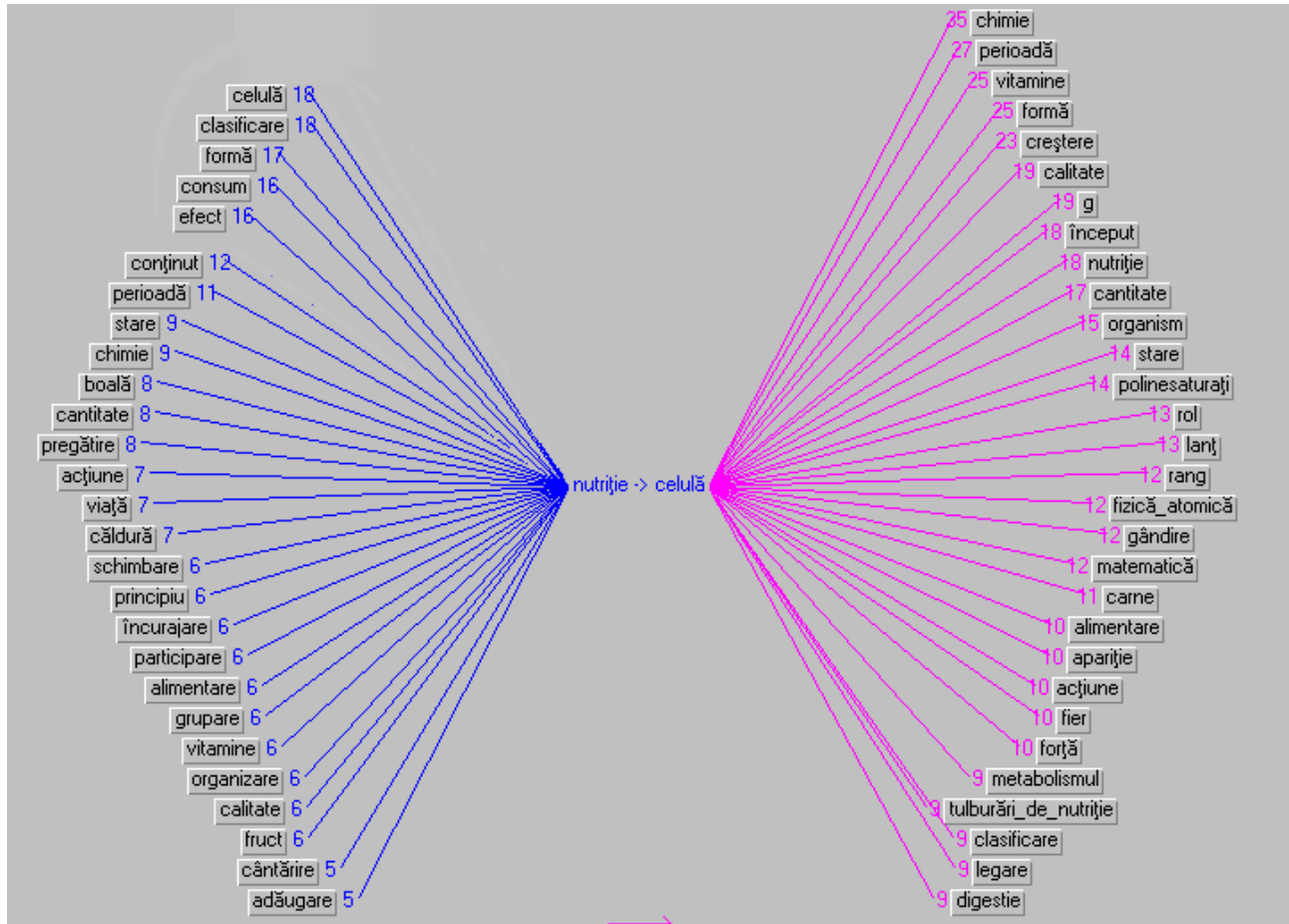

Figura 18. Referința *nutriție* → *celulă* – formă stelară

De remarcat în ierarhia relațiilor este co-ocurența *chimie* → *boală* (Figura 19) care arată cât este de important echilibrul între aport și consum de nutrienți la nivel celular pentru prevenirea bolilor, în special ale celor care au legătură cu nutriția.

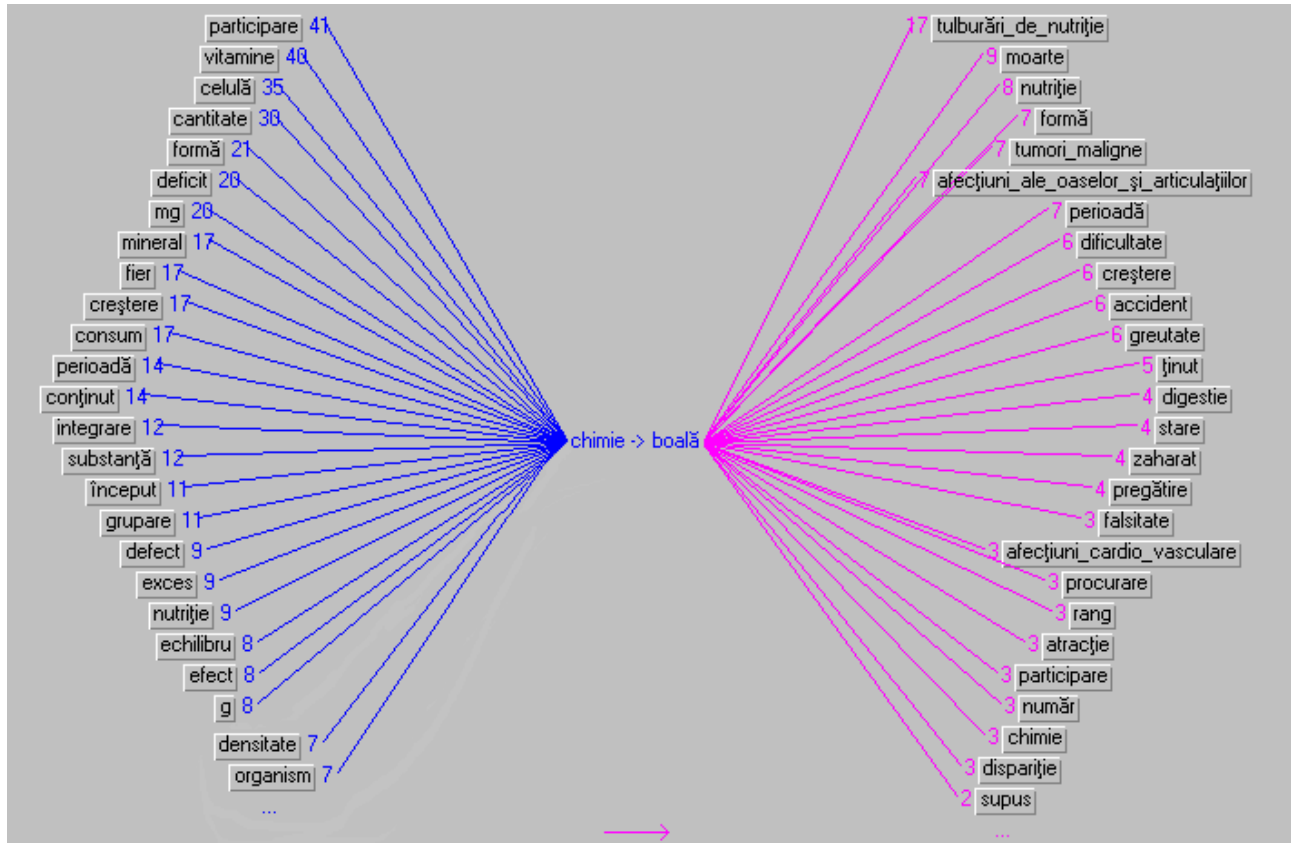

Figura 19. Referința *chimie* → *boală* – forma stelară

Sugestia dimensiunilor completează analiza aceleiași relații (Figura 20). Vecinătățile referențiale care se configurează în jurul binomului *chimie* → *boală* evidențiază preocuparea autorului discursului analizat pentru corelarea factorilor nutritivi de la nivel celular cu creșterea și dezvoltarea în perioada copilăriei, riscul de apariție a diferitelor boli (tulburări de nutriție, afecțiuni ale oaselor și articulațiilor, tumori maligne) și chiar moartea.

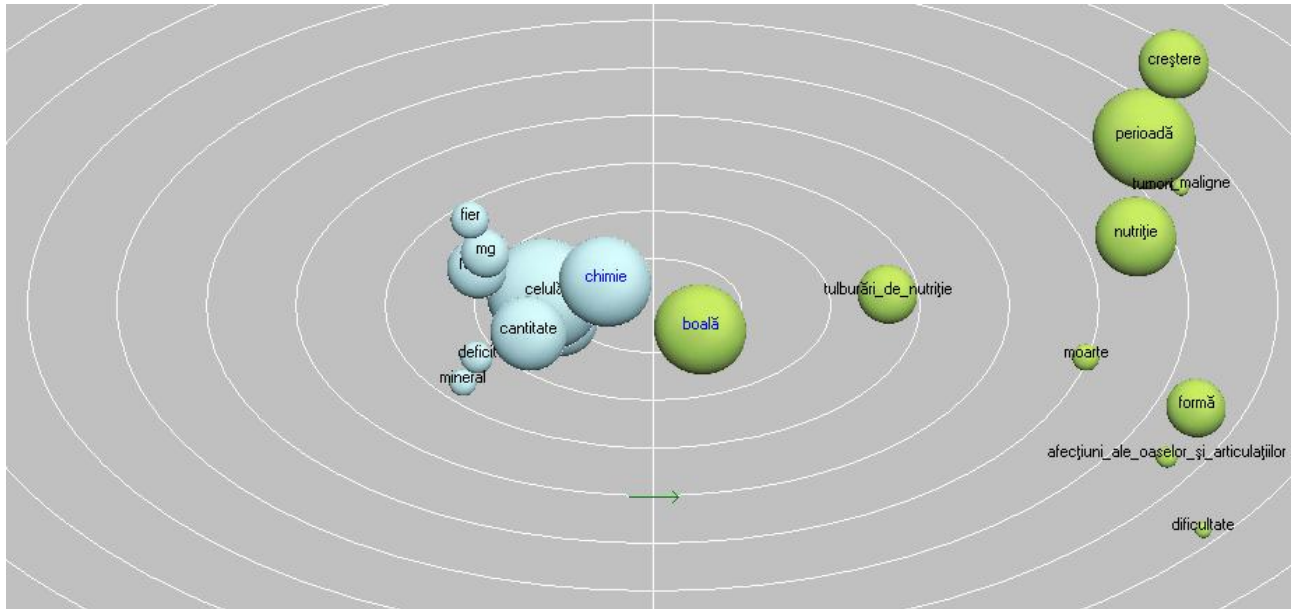

Figura 20. Referința *chimie* → *boală* – forma planetară

Diagrama actorilor concentrează relațiile dintre principalii actori (actanți/actați) în întregul text. Este o modalitate utilă de analiză pentru a putea compara vizual relațiile dintre referințele principale (sau dintre grupurile din scenariu). Referințele sunt afișate de-a lungul a două axe: axa orizontală indică raportul actant-actat (de la stânga la dreapta) și axa verticală, care arată concentrația relațiilor pentru fiecare referință afișată (puternică în partea de sus a graficului, slabă în partea de jos). Liniile albastre arată relațiile dintre referința selectată și celelalte referințe afișate. Analizăm cu ajutorul diagramei actorilor una dintre cele mai frecvente referințe: *nutriție* (Figura 21). În cazul acestei referințe, software-ul poziționează conceptele principale (*efect*, *metodă*, *apă* și *fier*) la stânga (actori cu o concentrație ridicată de relații), în timp ce conceptele secundare sunt poziționate în partea de jos, în stânga (actanții cu concentrație scăzută de relații) și în dreapta (actați). Cele mai multe dintre celelalte referințe sunt actați (în partea dreaptă). Numărul relațiilor este un indicator al centrului de interes al textului analizat. Dacă autorul textului asociază o referință cu multe alte referințe, se poate deduce că acea referință este foarte importantă sau, în orice caz, mai importantă decât altele.

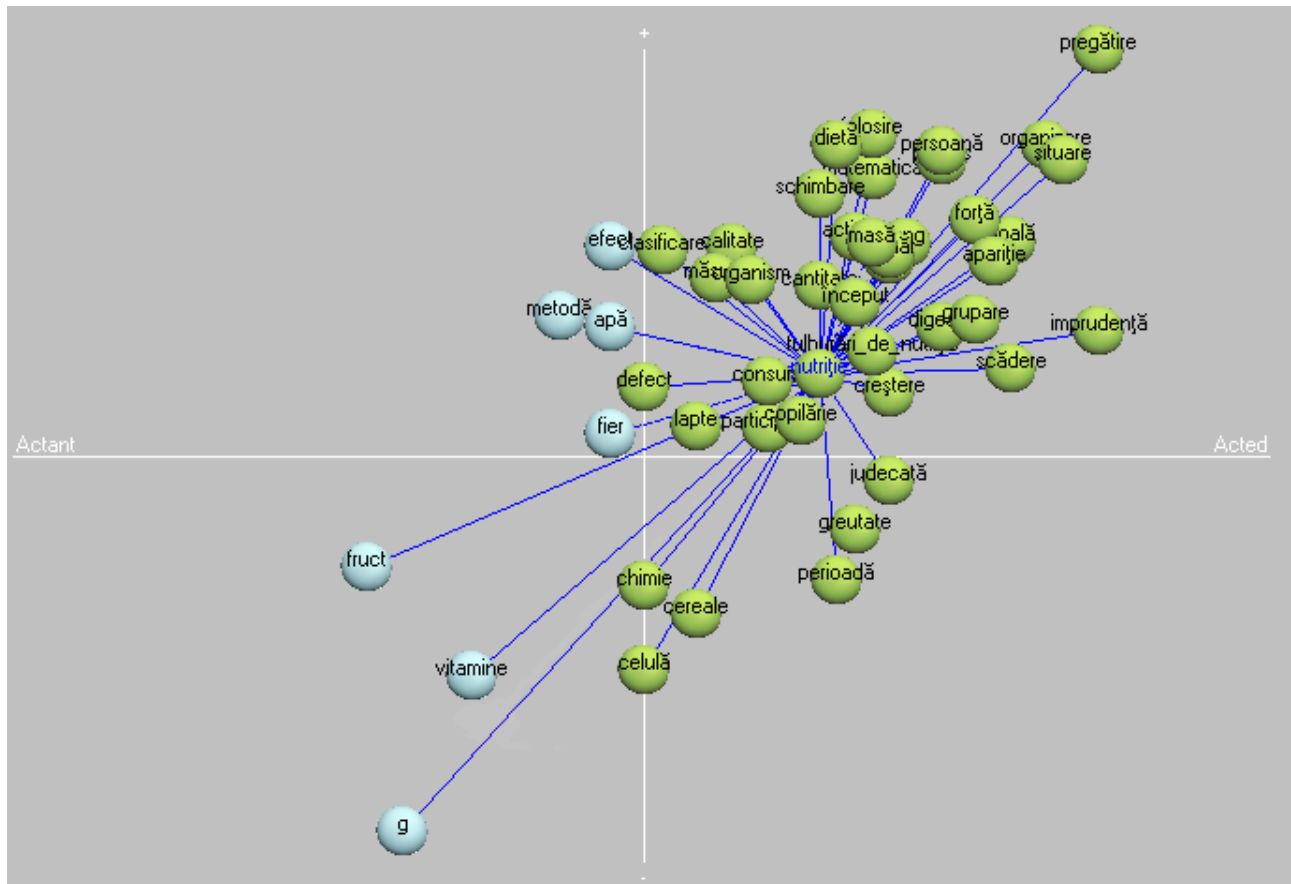

Figura 21. Diagrama actorilor aflați în relație cu referința *nutriție*.

Barele de distribuție ne permit să afișăm o histogramă care arată distribuția unei referințe, a unei relații (de exemplu, între două clase de echivalență) sau a unei categorii gramaticale. Figura 22 arată distribuția referinței *nutriție*, care apare în text de la început (partea stângă) până la sfârșit (partea dreaptă). Graficul se obține prin împărțirea textului în ordine cronologică în mai multe sectoare care conțin același număr de cuvinte și prin calcularea frecvenței de apariție a referinței *nutriție* selectate în fiecare sector. Linia punctată indică dimensiunea medie a barelor de distribuție. Suma cuvintelor de la nivelul fiecărei bare este determinată automat de software în funcție de totalul cuvintelor din text.

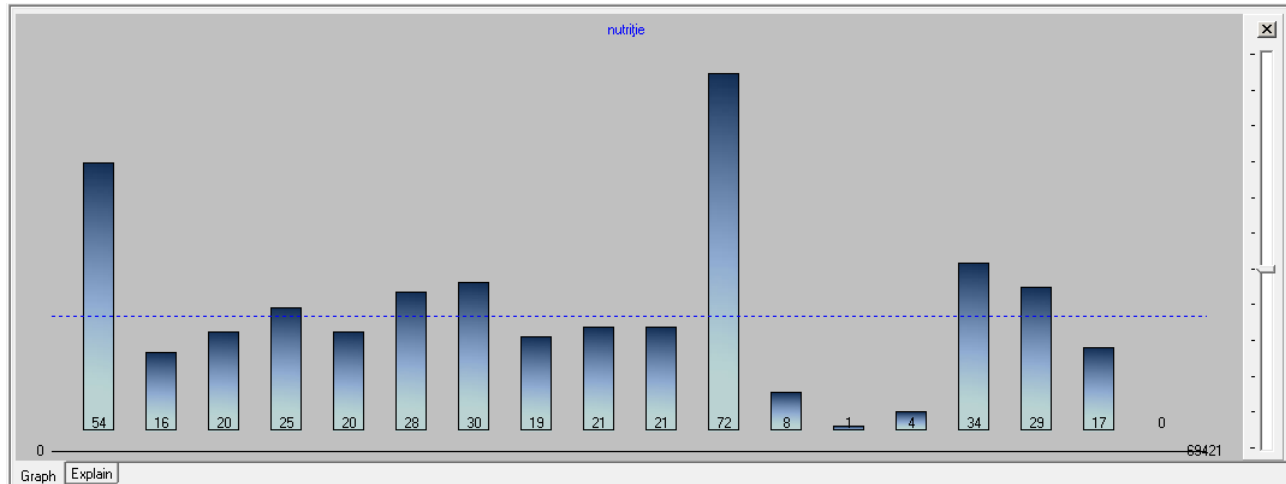

Figura 22. Distribuția în text a referinței *nutriție*

Analiza automată a discursului continuă cu investigarea scenariului propriu al textului în care se regăesc universurile semantice dispuse ramificat în ordinea descrescătoare a frecvenței. În Figura 23 se observă clasele de echivalență care sunt strâns legate de referințe, au cei mai mulți termeni și apar frecvent în întregul text, configurând integral scenariul. De exemplu, *cantitate, exces, creștere, scădere, reducere, index, status, grupe, total* etc. sunt grupate împreună în clasa *ordine și măsură*.

Scenariul oferit de program ne ajută să realizăm clasificări semantice proprii după care referințele pot fi personalizate sau extinse în funcție de strategia proprie de analiză. Referințele grupează cuvintele care cuprind clasele de echivalență pentru a permite software-ului să elaboreze o reprezentare a contextului. Pentru a realiza acest lucru, dicționarul de echivalențe semantice Tropes este alcătuit din trei niveluri diferite de clasificare. La nivelul inferior se găsesc referințele, din care se formează câmpurile de referință 2, din care, la rândul lor, se formează câmpurile de referință 1. Analiza noastră a evidențiat că cele mai multe referințe fac parte din clasa conceptelor analizate, ramificarea ierarhică a acestora relevând zece subclase care au legătură cu nutriția: *ordine și măsură* (2946 constituenți), *lumea vie* (1786 constituenți), *sănătate și medicină* (1572 constituenți), *materie* (1336 constituenți), *concepte fundamentale* (1291 constituenți), *acțiune* (1263 constituenți), *timp* (1043 constituenți), *intelect* (1008 constituenți), *corpul și funcțiile vitale* (1000 constituenți) și *produse agroalimentare* (857 constituenți).

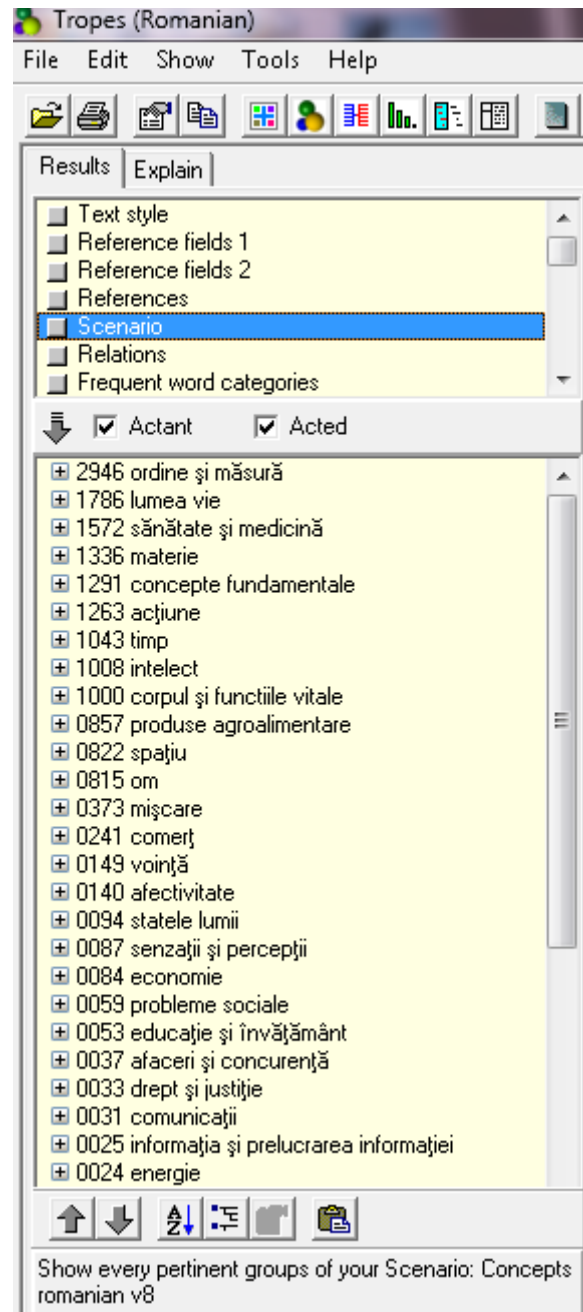

Figura 23. Scenariu – actanți și acțiuni

Toate clasele componente ale scenariului relevante în discursul nutrițional sunt ilustrate în diagrama din Figura 24, realizată cu ajutorul programului Excel, după ce am introdus numărul constituenților.

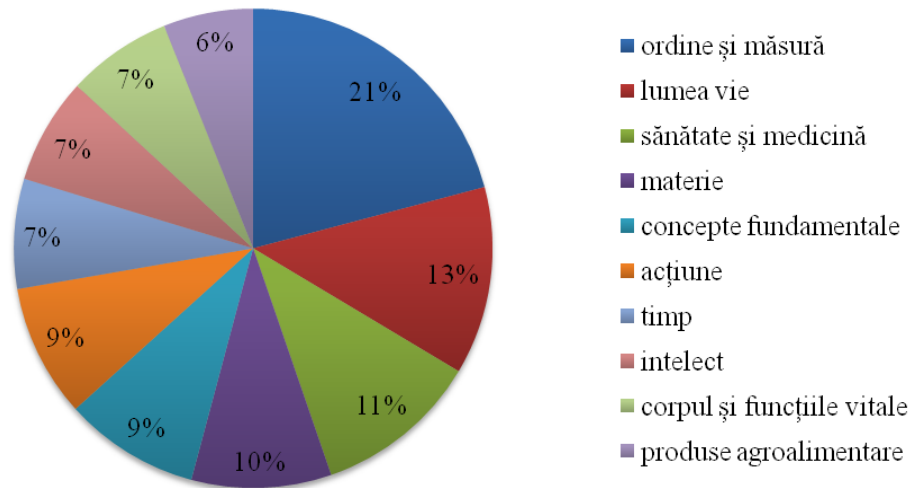

Figura 24. Scenariu – ponderea claselor de echivalență cu relevanță în nutriție

Aprofundând analiza scenariului, se poate observa că primele patru clase de echivalență, care depășesc cu puțin jumătate din total, sunt cele mai relevante în domeniul nutriției, fapt demonstrat prin prezența lor în contexte în care se manifestă ocurențele termenilor analizați în relație cu câmpul studiat (*nutriție*) (Figura 25).

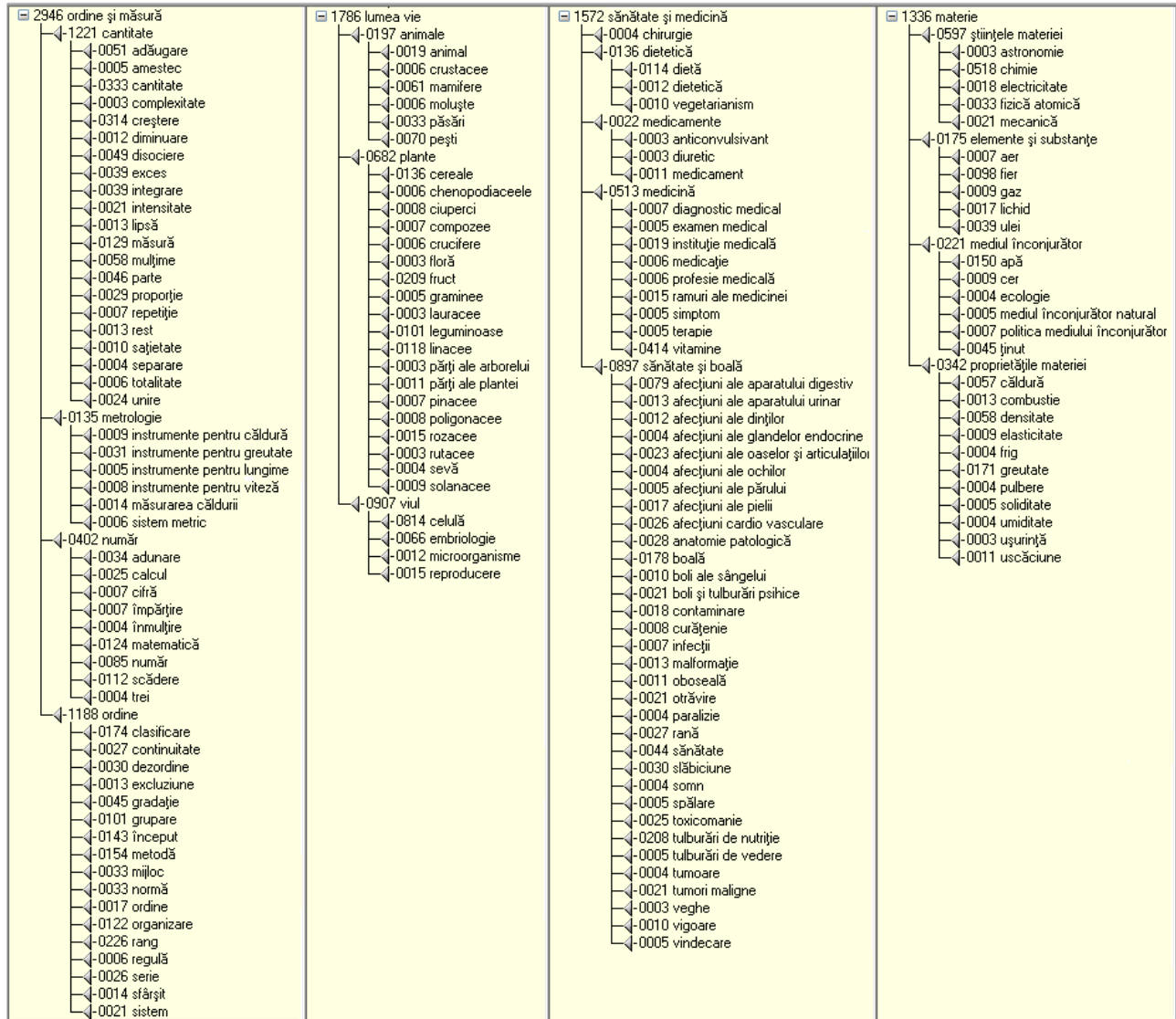

Figura 25. Clasele de echivalență cu referințele relevante pentru câmpul *nutriție*

Câteva din echivalențele semantice relevante în nutriție sunt prezentate în Tabelul 1. De exemplu, cuvântul *regim* aparține referinței *dietă*, inclusă în referința generală 2 *dietetică*, care face parte din referința generală 1 *sănătate și medicină*.

Tabelul 1. Echivalențe semantice extrase din text cu ajutorul programului Tropes

Referințe generale 1	Referințe generale 2	Referințe	Cuvinte
<i>Sănătate și medicină</i>	<i>Dietetică</i>	<i>Dietă</i>	<i>dietă, regim, calorii</i>

<i>Corpul și funcțiile vitale</i>	<i>Corpul</i> <i>Funcțiile vitale</i>	<i>Țesut</i> <i>Nutriție</i>	<i>epiteliu, mucoase, cartilagii</i> <i>alimente, alimentație, hrănire, foame, apetit</i>
<i>Produce agroalimentare</i>	<i>Produce vegetale</i>	<i>Cereale</i> <i>Fructe</i>	<i>porumb, grâu, orez, ovăz</i> <i>mere, banane, portocale</i>

Figura 26 ilustrează configurația contextuală și de relaționare a câmpului referențial *sănătate și medicină*, a treia componentă importantă din seria claselor de echivalență.

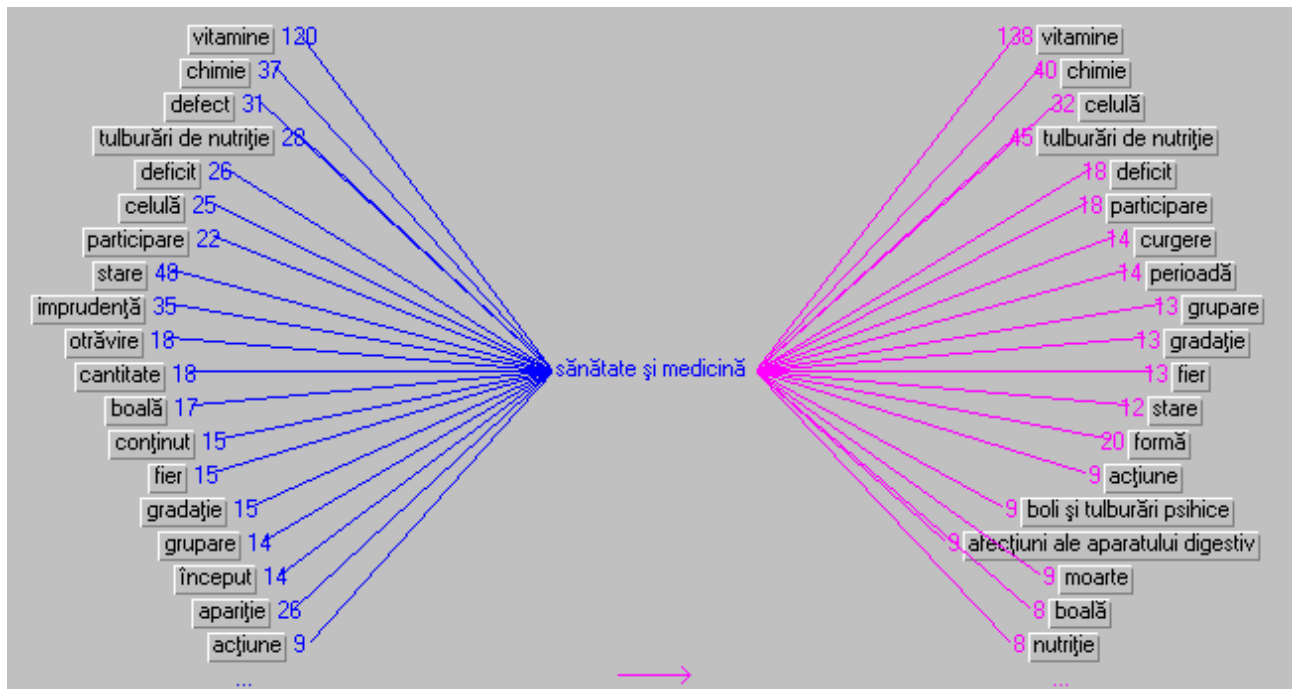

Figura 26. Scenariu – câmpul *sănătate și medicină*

Scenariul detectat de program poate fi îmbogățit cu termeni din text care inițial nu au fost incluși în ramificațiile claselor de echivalență semantică. Programul pune la dispoziția cercetătorului opțiunea de extragere terminologică *overtext* (Figura 27) care afișează referințele în ordine alfabetică. Termenii pot fi adăugați scenariului în ramificația claselor existente sau în afara lor.

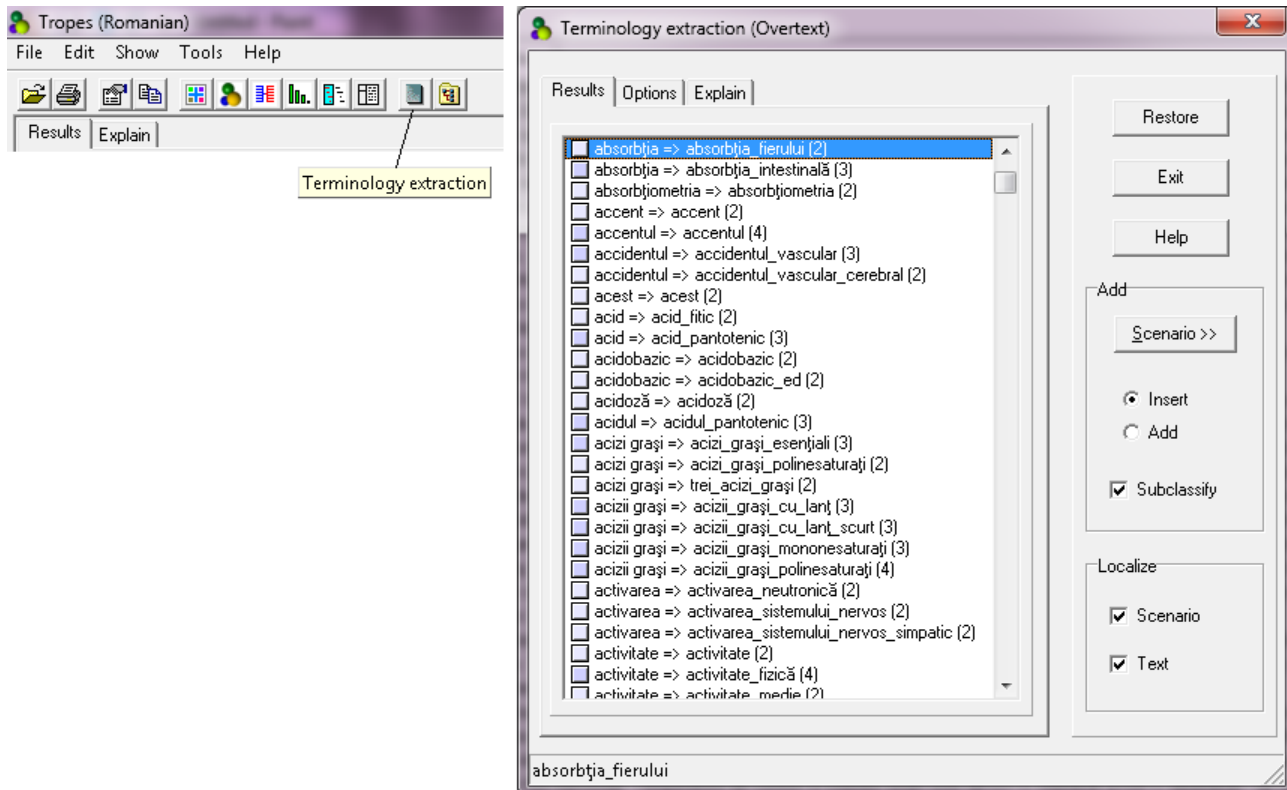

Figura 27. Extragerea terminologică

Analiza morfosintactică aplicată

Analiza morfosintactică automată are ca scop identificarea categoriilor morfologice a tuturor cuvintelor din text, arătând în cifre și procente frecvența lor. Figura 28 dezvăluie că cele mai frecvente categorii gramaticale în textul selectat sunt verbele dinamice și statice, conjuncțiile coordonatoare copulative și cele disjunctive, adverbele de mod și numeralele.

Verbele factive (dinamice, de acțiune) înregistrează 3566 de forme și prezențe flexionare, iar cele statice, care exprimă stări și concepte de posesie, înregistrează 2747 forme. Prin consultarea contextului relevant de program, identificăm *a evolua*, *a furniza*, *a (re)utiliza*, *a se manifesta*, *a stimula*, *a constitui*, *a sintetiza*, *a asigura*, *a determina*, *a se găsi*, *a cântări*, *a compara*, *a consuma*, *a (se) solubiliza*, *a necesita*, *a combina*, *a metaboliza*, *a depinde*, *a varia* etc., ca verbe dinamice, și *a suferi*, *a prefera*, *a aparține*, *a însemna* etc., ca verbe statice.

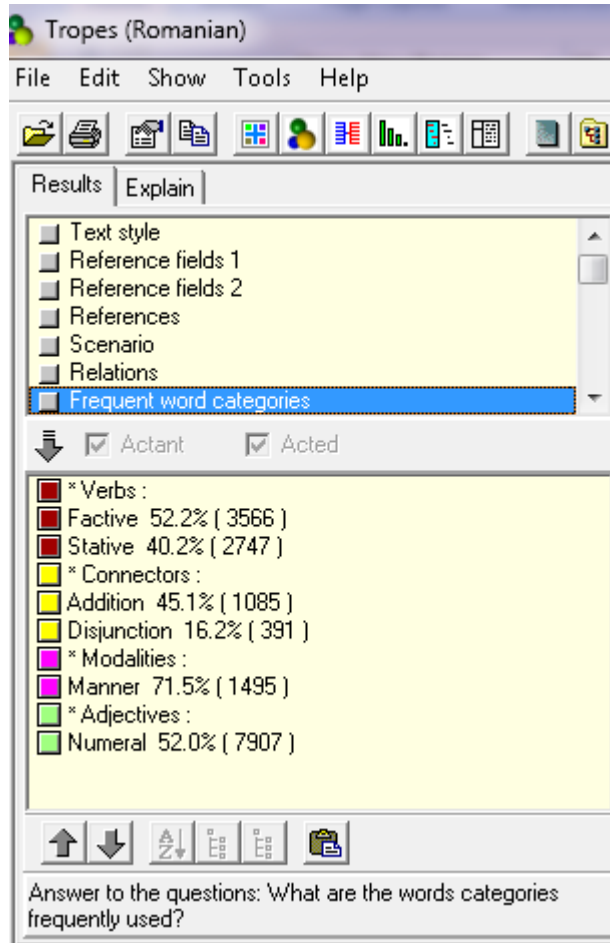

Figura 28. Categoriile gramaticale frecvente

Referințele ilustrate în Figura 29 sunt dispuse de o parte și de alta a categoriei generale a verbului pentru că se află față de aceasta în poziție de actant (precedentă), respectiv de actat (succesoare). Cele mai frecvente sunt relațiile cu referințele *celulă*, *cantitate*, *chimie*, *nutriție*, *perioadă* și *stare*, care au peste 80 de co-ocurențe. Aceste relații interconectate de verbe, în special dinamice, arată modul în care funcționează procesele biochimice din organism și care sunt efectele lor asupra sănătății omului.

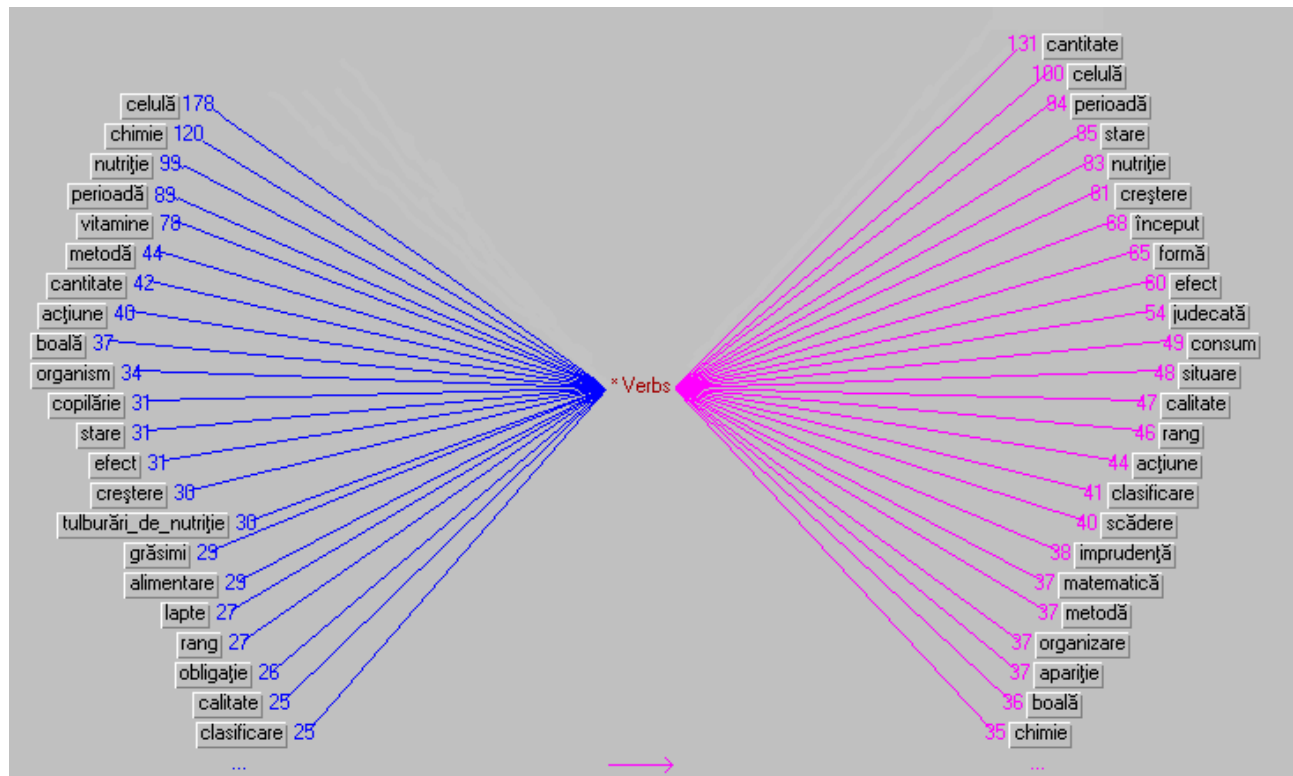

Figura 29. Relațiile termenilor aparținând categoriei generale a *verbului*

Conjunția coordonatoare copulativă *și* apare de 1085 de ori, atingând aproape jumătate din numărul total de conectori din text (Figura 30), iar conjunția coordonatoare disjunctivă *sau* apare în text de 391 ori.

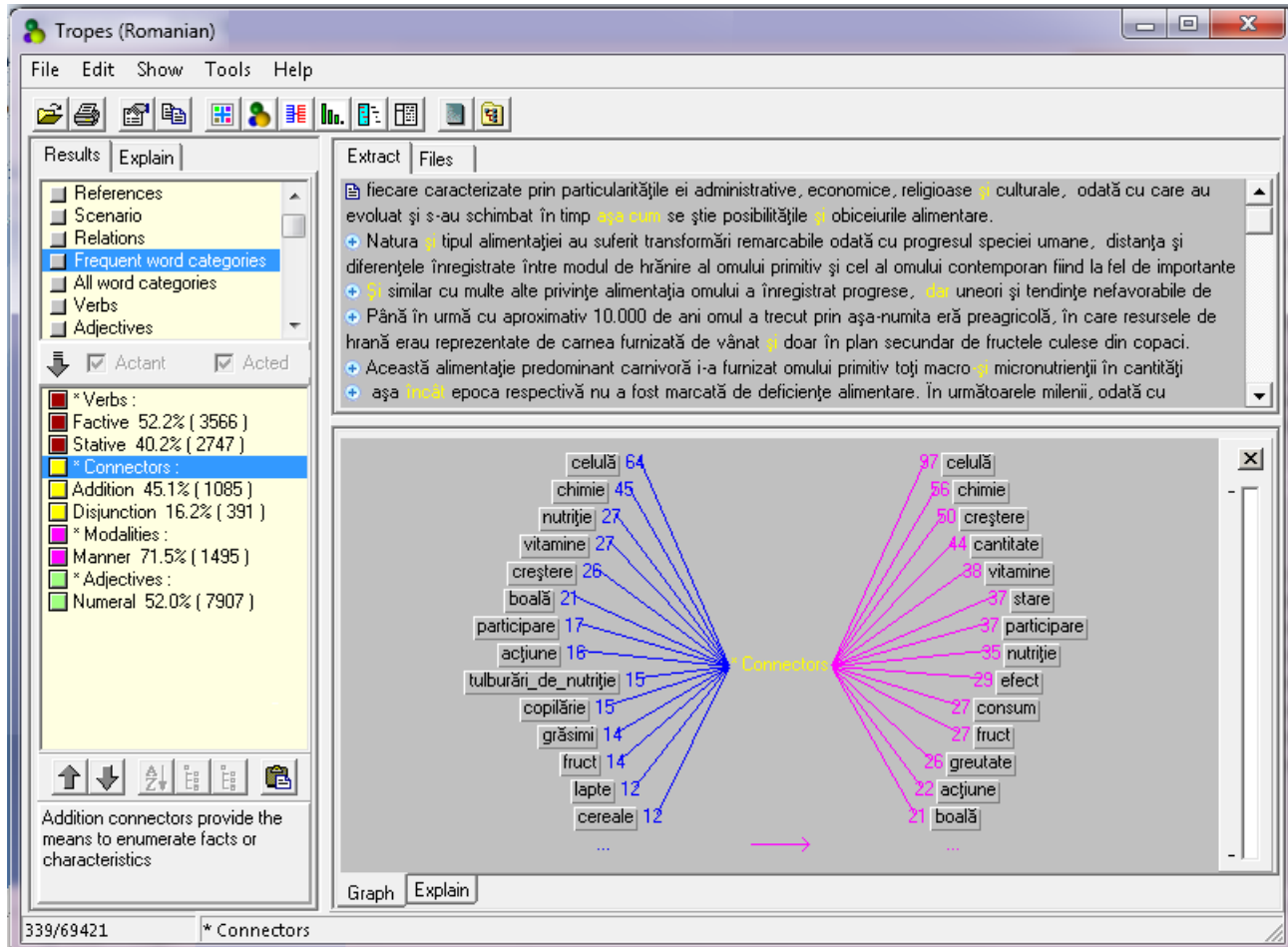

Figura 30. Categoriile gramaticale frecvente – Conectori

În context, conjuncția *și* (culoare galbenă) apare în enumerații care conțin denumiri și caracteristici ale nutrienților, compușilor chimici, structurilor anatomice, stărilor fiziologice și patologice etc. În cronologia textului, conjuncția *și* este distribuită relativ uniform, cu excepția ultimului sector din grafic care corespunde secțiunii *Anexe* din ghid (Figura 31).

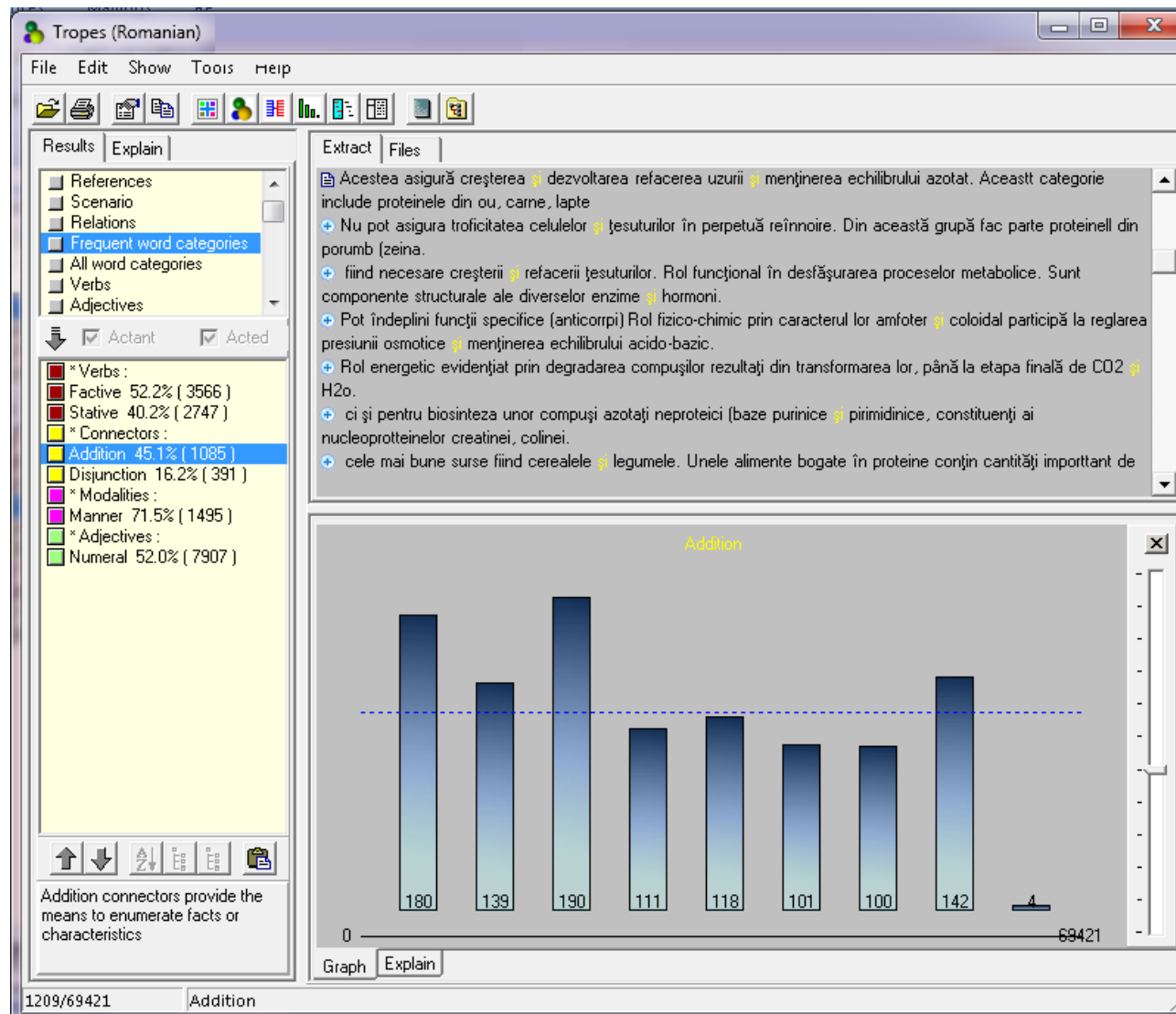

Figura 31. Categoriile gramaticale frecvente – Conectori – conjuncții coordonatoare copulative

Imaginea de ansamblu a inventariului tuturor categoriilor gramaticale este ilustrată în Figura 32. În plus față de categoriile gramaticale discutate până acum, programul afișează verbe reflexive, conjuncții și locuțiuni conjuncționale coordonatoare și subordonatoare, pronume relative, adverbe și adjective subiective și obiective.

Verbele reflexive, precum *se numesc*, *se clasifică*, *se consideră*, *se pare*, *se bazează*, *se caracterizează*, *se recomandă*, *se află*, *se explică*, *se calculează*, *se definesc*, *se diferențiază*, *se (re)cunoaște* etc., conferă rigiditate și exactitate în transmiterea informațiilor.

În plus față de conectorii de aditie și disjuncție (*și și sau*), în ordinea descrescătoare a frecvenței, apar următorii conectori (conjunții de coordonare și subordonare, locuțiuni conjuncționale): condiționali (*dacă, încât, de aceea*), cauzali (*că, să, deși, mai ales că, cu toate că, pentru că, deoarece, fiindcă*), adversativi (*dar, iar, însă, în schimb*), de comparație (*decât, cum, precum, după cum, așa cum*), de timp (*când, de când, atunci când, în timp ce, în vreme ce, pe măsură ce*) și de loc (*unde, acolo unde, de unde*). Conectorii cauzali și condiționali oferă mijloacele de construcție a lanțurilor de raționamente referitoare, în general, la modificările și dezechilibrele ce se petrec în organism în caz de exces sau deficit de nutrienți. Cel mai adesea, conectorii adversativi oferă mijloace de argumentare și de stabilire a perspectivelor conflictuale în privința efectelor nutrienților asupra organismului la nivel celular, cu referire la cantități, tipuri și componente.

Nu este adverbul de negație care, în general, intră în componența unor conectori care introduc argumente (*nu doar..., ci și...; nu... decât...*) și în formulări care exprimă limitarea cantității de nutrienți (*nu mai mult de..., nu trebuie să depășească...*). Adverbul de mod *da*, care exprimă asertivitatea, apare în textul-sursă exclusiv în chestionarul de autoevaluare a statusului nutrițional la vârstnic, iar adverbele de mod *probabil și posibil*, care exprimă îndoiala sau probabilitatea, apar în afirmații care se bazează pe studii cu rezultate variabile sau controversate, așa cum sunt, de exemplu, cele referitoare la cancer. Alte adverbe și locuțiuni adverbiale frecvente sunt cele de timp *des, adesea, de multe ori, apoi, încă, deja, în sfârșit, pe atunci, devreme, târziu, iarăși, uneori, arareori, în continuare, la ora actuală, în prezent, azi, astăzi, acum, actualmente, zilnic, în fiecare zi, la un moment dat, ulterior, întotdeauna, de câte ori, imediat, totodată* etc., urmate de cele de precizare *inclusiv, chiar, în special și îndeosebi*, care exprimă intensitatea, apoi de cele de loc *pe alocuri, de aici, oriunde altundeva, peste tot, din urmă, la distanță și înainte*. Adverbul de negație și adverbele de intensitate oferă mijloace de dramatizare a discursului.

Adjectivele identificate de program sunt fie obiective, adică permit caracterizarea conceptelor indiferent de punctul de vedere al autorului, fie subiective care permit exprimarea perspectivei autorului în aprecierea cantității și efectelor nutrienților asupra organismului și ale alimentelor (*mare, mic, clar, grav, rapid, spontan, dificil, nefavorabil, mai puțin nociv, semnificativ, specific, interesant, îngrijorător, deosebit, inacceptabil, inadecvat, notabil, remarcabil, diferit, total, complet, absolut, excesiv* etc.). Dintre cele obiective, în afară de numeroasele adjective medicale, precum *epidemiologic, epidemic, cronic, acut, medical, hormonal, celular, tisular, dentar, cardiovascular, vascular cerebral, arterial, coronarian, morbid*, etc., le-am selectat pe cele specifice, des întâlnite în discursul nutrițional: *metabolic, energetic,*

terapeutic, enzimatic, chimic, natural, nutrițional, vegetal, corporal, ponderal, bazal, caloric, proteic, proaspăt, lactat, echilibrat, rafinat, zaharat, (an)aerob, adipos, crud, alimentar, sedentar, activ etc.

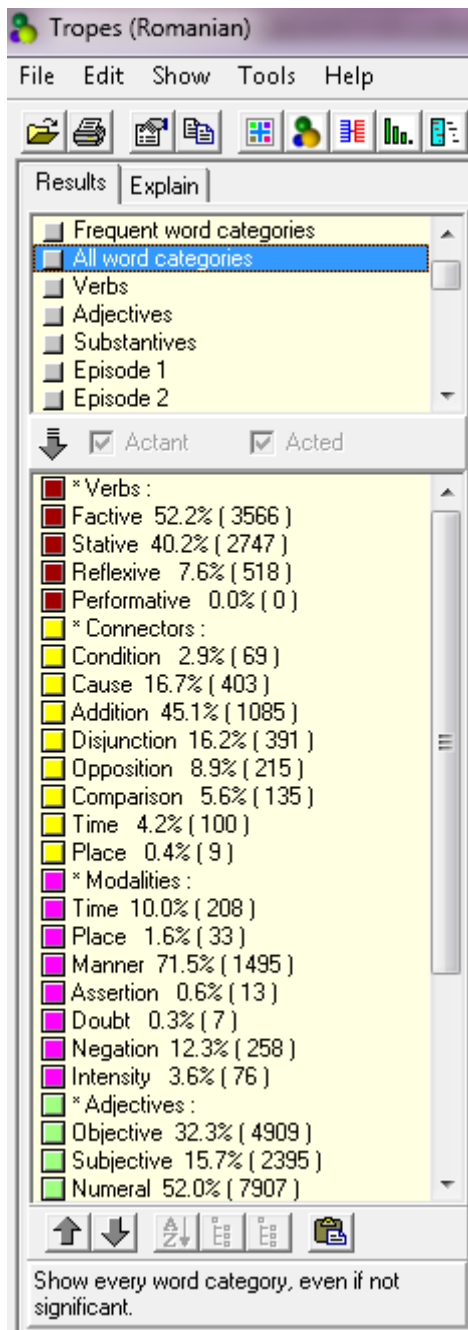

Figura 32. Toate categoriile de cuvinte

Programul evidențiază o categorie cu ocurență 0, categorie absentă în textul analizat. Aceasta include verbele performative sau declarative, cum ar fi *a mulțumi, a invita, a promite, a cere, a declara, a porunci, a se scuza, a invita* etc. (Austin, 1962).

Programul nu se rezumă doar la statistica ocurențelor și la clasificarea referințelor, ci oferă exemplificări concrete ale categoriilor gramaticale (Figura 33). Din lista de verbe afișate în ordine descrescătoare a frecvenței sau în ordine alfabetică (după preferință), alături de contextele în care acestea apar, am selectat pe cele folosite cel mai des în discursul nutrițional: *a conține, a găti, a prepara, a fierbe, a consuma, a (se) alimenta, a ingera, a mânca, a (se) hrăni, a alăpta, a (se) metaboliza* etc. De asemenea, de remarcat sunt adjectivele *energetic* și *nutrițional* situate în fruntea listei. Acestea sunt completate cu alte adjective des întâlnite în limbajul de specialitate al dieteticienilor: *alimentar, caloric, metabolic, consumat, gras, (sub/supra)ponderal, proteic, adipos, nutritiv, dietetic, alimentat, hidric, (in)solubil, hidrosolubil, liposolubil, (ne)saturat, echilibrat, moderat, variat, regulat, rafinat, integral, vitaminic, mineral, (ne)digerabil, crud, proaspăt, restrictiv* etc.

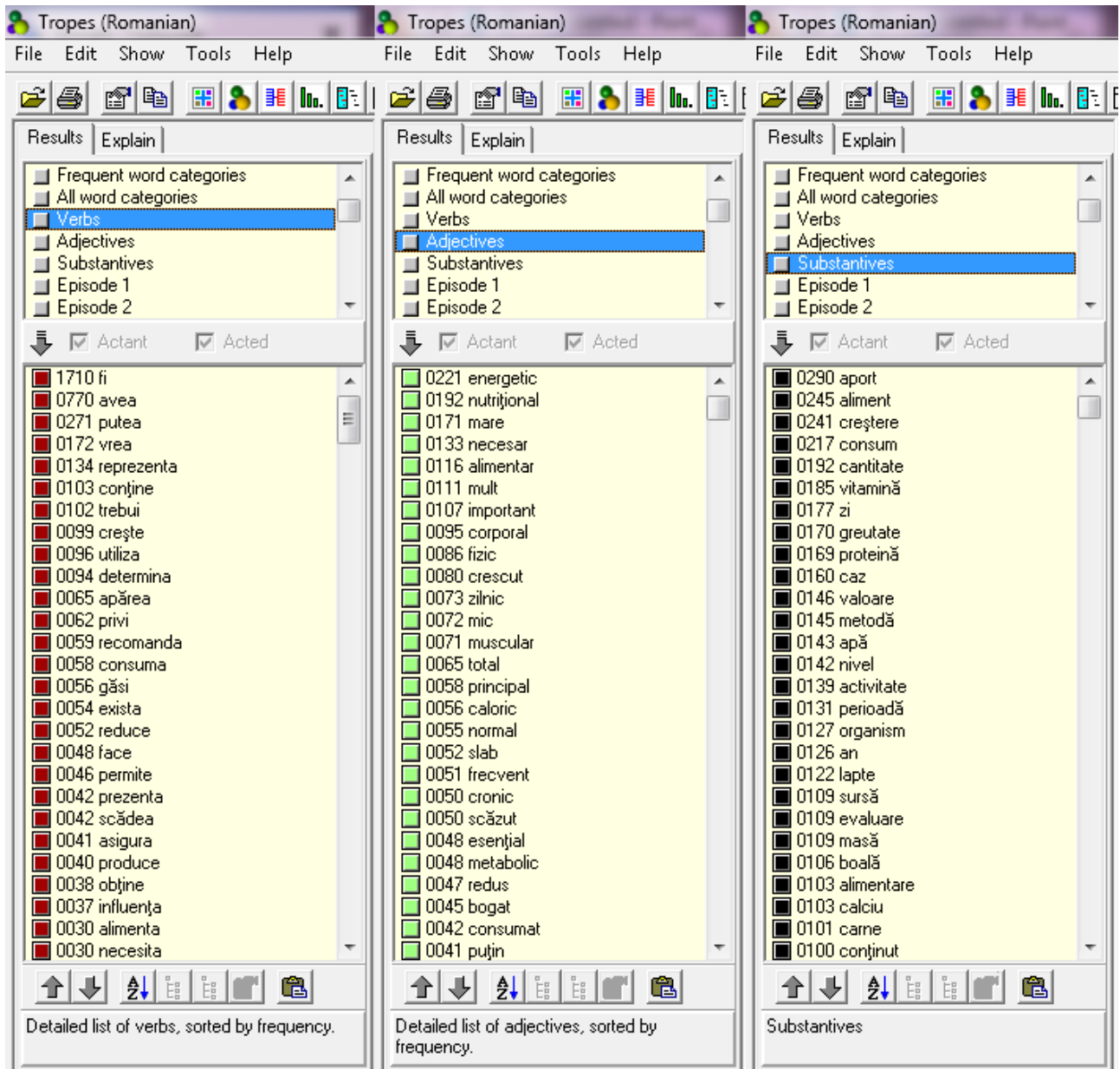

Figura 33. Toate categoriile de cuvinte – verbe, adjective și substantive

Analiza automată a categoriei gramaticale a substantivului este importantă pentru că aduce informații despre domeniul de referință al textului analizat, oferă posibilitatea selectării cuvintelor-cheie și poate să conducă la aprecieri corecte privind asocierea mesajelor din text cu intenția autorului declarată prin titlu și subtitluri. Din numărul total al substantivelor inventariate de programul Tropes în *Ghid pentru alimentație sănătoasă*, cel mai frecvent este substantivul *aport* cu 290 de apariții în context (Figura 34), în unități terminologice polilexicale substantivale *deficit în aport*, *aport zilnic*, *aport proteic*, *aport alimentar*, *aport de grăsimi*, *aport de hrană*, *aport lipidic*, *aport esențial*, *aport necesar*, *aport*

exogen etc. și în unități frazeologice nominale *aport scăzut de calciu, fosfor și fier, aport insuficient de fructe și legume, aport adecvat de fluoruri, aport constant de energie, aport suficient de oxigen* etc.

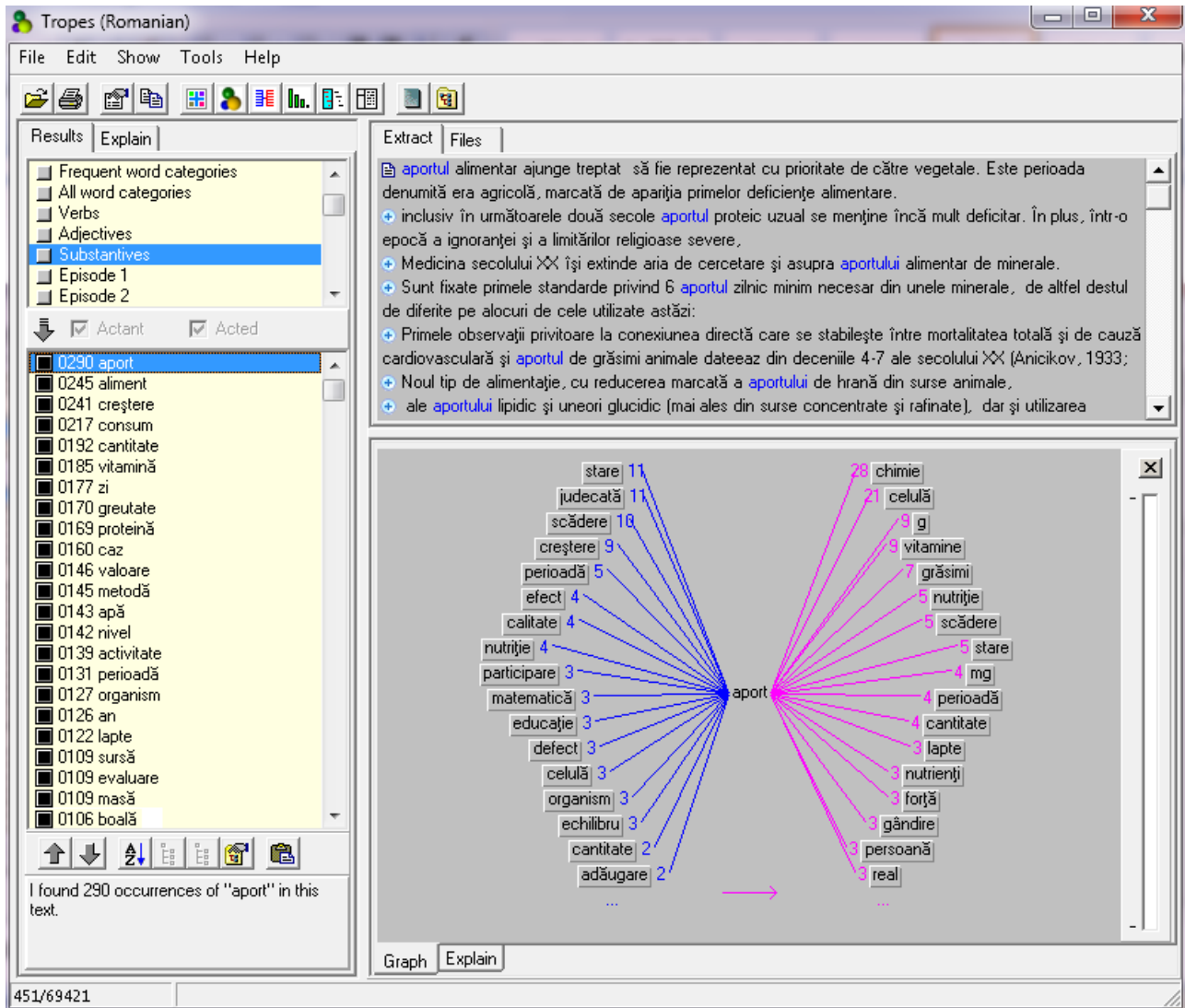

Figura 34. Substantivul *aport* – frecvență, context și relații

Alte substantive specifice discursului nutrițional sunt: *aliment, consum, cantitate, vitamină, greutate, proteină, apă, organism, lapte, sursă, masă, boală, alimentare, calciu, carne*, toate având peste 100 de ocurențe.

Episoade, rafale, analiza cognitiv-discursivă

Imediat după introducerea textului în program, alături de încadrarea stilistică și definirea setărilor textuale, ecranul afișează 366 de fraze notabile și detectează 69 de episoade (Figura 35).

Frazele notabile sunt de ajutor în cazul lecturii rapide, pe diagonală, și evidențiază acele structuri care au impact asupra receptorului.

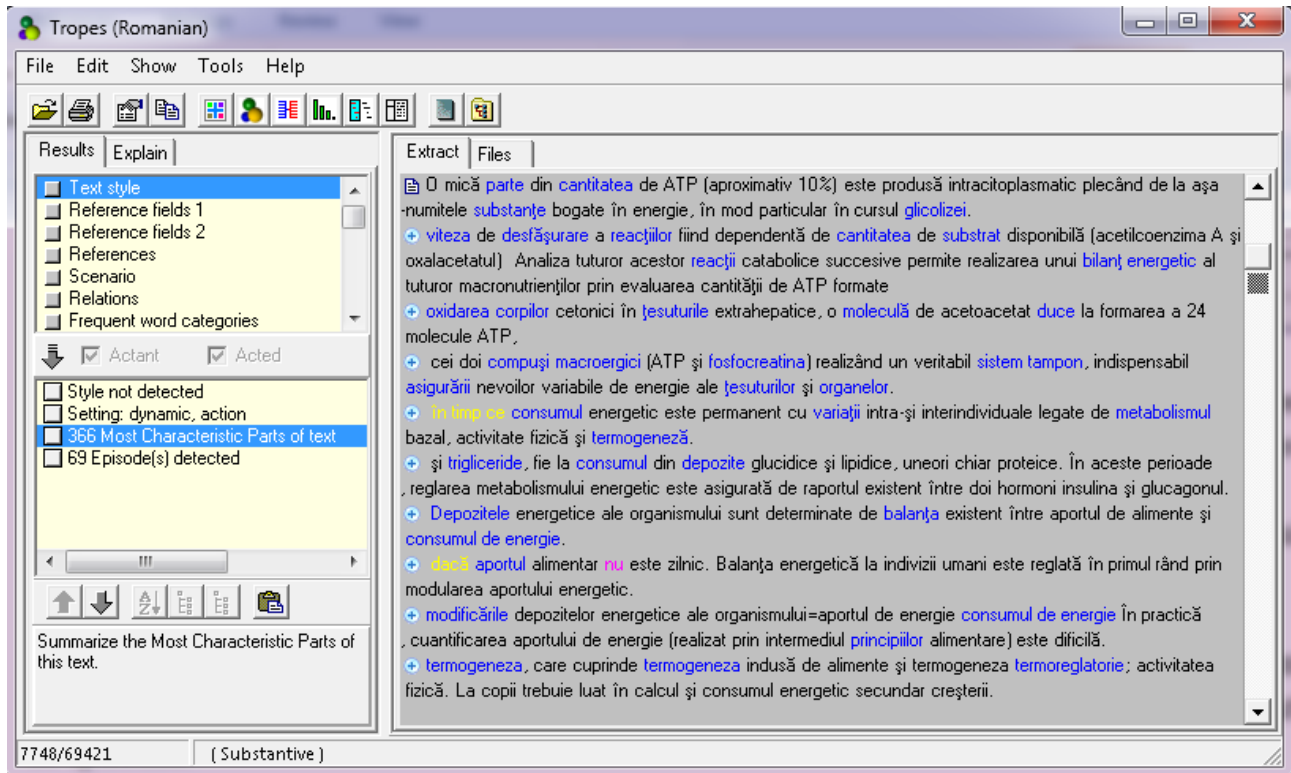

Figura 35. Fraze notabile

Programul Tropes face o lectură atentă a blocurilor discursive, ceea ce permite împărțirea textului în episoade, asemănător scenelor unui film. Textul analizat se poate remarca prin concentrarea semnificațiilor, întrucât sunt afișate cele mai relevante referințe din discurs, și prin delimitarea clară a episoadelor, acestea fiind dispuse matriceal. Figura 36 ilustrează organizarea referințelor din întregul text. Fiecare episod din listă poate fi selectat pentru a fi analizat. De asemenea, fiecare referință poate fi selectată din lista corespunzătoare episoadelor. În baza analizei cronologice a episoadelor, pot fi comparate secțiuni care conțin referințe ce înregistrează ocurențe, după cum arată referința *nutriție* selectată în program.

- *tulburări de nutriție*: Episodul 7 – 15 ocurențe, Episodul 27 – 4 ocurențe, Episodul 28 – 4 ocurențe, Episodul 37 – 15 ocurențe, Episodul 44 – 6 ocurențe;
- *sănătate*: Episodul 8 – 21 ocurențe, Episodul 59 – 5 ocurențe;
- *nutrienți*: Episodul 40 – 7 ocurențe, Episodul 62 – 12 ocurențe.

Toate ocurențele referințelor enumerate mai sus pot fi recunoscute în cronologia și în matricea episoadelor din care fac parte.

Concluzii

Analiza automată a ghidului alimentar românesc pune în valoare universurile semantice operante care gravitează în jurul mai multor cuvinte-cheie, cel mai relevant fiind referința *nutriție*. Programul evidențiază relațiile dintre termenii nutriționali, numărul lor accentuând centrul de interes asupra mesajului transmis. Distribuția referinței *nutriție* de la început până la sfârșitul textului arată importanța acestui termen în discurs. Una din cele mai relevante echivalențe semantice pentru domeniul nutriției extrase din text cu ajutorul programului Tropes este *regim* → *dietă* → *dietetice* → *sănătate și medicină*. Așezarea ierarhică a domeniilor de referință și relaționarea universurilor semantice evidențiază importanța echilibrului în alimentație și a alimentației în păstrarea sănătății. Episoadele discursive delimitate de program concentrează semnificațiile referințelor, între care cea mai reprezentativă este referința *nutriție*, încadrată în același univers semantic al discursului nutrițional.

Prezentul studiu conturează o serie de componente ale analizei automate a discursului nutrițional și poate servi ca element de comparație pentru diferite corpusuri de texte (chestionare alimentare, diete, meniuri, rețete culinare, etichete alimentare, interviuri dietetician-pacient, studii de caz, broșuri etc.), care, odată introduse în program, generează automat rezultate care conduc la concluzii interpretate autentic.

BIBLIOGRAPHY

Austin, John L., 1962. *How to do things with words*, London, Oxford University Press, 167 p.

Caragea, Dan, Curaj, Adrian, 2013. *Analiza automată a discursului*, București, Editura Academiei Române, 170 p.

Charaudeau, Patrick, 1992, *Grammaire du sens et de l'expression*, Paris, Editura Hachette, 927 p.

FAO, 2018. *Food-based dietary guidelines*, consultat la <http://www.fao.org/nutrition/nutrition-education/food-dietary-guidelines/en/>, la 02.12.2018.

Ghiglione Rodolphe, Kekenbosh Christiane, Landre Agnès. 2013. *L'analyse cognitivo-discursive*, Grenoble, Presses Universitaires de Grenoble, 160 p.

Ghiglione Rodolphe, Landré Agnès, Bromberg Marcel, Molette Pierre. 1998. *L'analyse automatique des contenus*, Paris, Dunod, 168 p.

Graur, Mariana (coord.), 2006. *Ghid pentru alimentația sănătoasă*, Iași, Editura Performantica, 173 p.

Kerbrat-Orecchioni, Catherine. 2006. *L'énonciation – De la subjectivité dans le langage*, Paris, Armand Colin, 267 p.

Le Queau Pierre, Brugidou Mathieu. 1998. *La dynamique interne du récit. Contribution au traitement et à l'analyse des entretiens non directifs de recherche*. Paris, Cahier de recherche Crédoc nr. 124.

Lista de lucrări realizate cu TROPES, <http://tropes.forumactif.fr/f5-bibliographie-publications>

Tropes – Reference Manual, http://www.forhe.ro/docs/Tropes_Manual_de_referinta.pdf

Tropes (RO V 8.2), <http://www.semantic-knowledge.com/download2.htm>

ROMANIAN ADVERTISING IN THE INTER-WAR AND COMMUNIST PERIOD

Doctoral Candidate:
Pop (Dan-Pop) Mădălina-Ruxandra
„Lucian Blaga” Sibiu University

Abstract: *This paper carries out research about the first advertisements that appears in Romania. For most Romanian historians, the interwar period was by far the best period in the whole Romanian history. The range of advertised products included drugs, devices, cosmetics, cars, cigarettes, famous stores etc. (Vlad, 2015:8). An important space was reserved for promoting medicine as ‘the most advertised products’, these products “reflecting knowledge, fears and habits of the population between the wars” (as qtd. in Vlad, 2015:12). ‘Miracle’ drugs prevailed, advertising through written and visual presentations wondrous cures for headaches, tooth pain, impotence, fertility, including contraceptives, condoms, and all sorts of treatments for venereal diseases, etc. Other products advertised included varied offers of skin cream, such as the Nivea cream, most cosmetic products being 75% targeted for women. Male products were also advertised, with a registered predominance of 80% for razor blades. Ample advertising space was allotted to cars and luxury goods, as well as to the famous clothing stores of the interwar period such as Gallia and the Lafayette Galleries. The interwar advertising welled up naturally with the economic growth and the relative political stability of the Romanian society. It was soon to change following the enforcement of the communist regime in Romania and its ensuing nationalization, which brought about major changes in the promoting practice of products and services.*

Communism was one of the most powerful social philosophies of the past century. In Eastern-European countries, it established a different type of globalization based on similar lifestyles and political systems (Petre & Nicola, 2009; Moraru, 2015; Sigmirean, 2015). Based on the same regulations and factory-like, the economy became increasingly estranged from the capitalist world that meant at the time freedom of choice, variety, autonomy, media diversity and business growth.

Keywords: Romanian advertising; Inter-War, Communism, advertisements

The first advertisements appeared in Romania in a local paper *Curierul românesc/The Romanian Courier* in 1829. The newspaper advertised a book entitled *The Philosophy of Words and Vices* that was published in Pest and which was written in the Romanian language. After 1840, text advertisements became more common in the Romanian periodicals of the time and starting 1886 ads included images as well. It was not until 1906 that more attractive company-specific advertisements began to appear⁴³⁴.

For most Romanian historians, the interwar period was by far the best period in the whole Romanian history. The term Greater Romania (*România Mare*) refers to the borders of the Kingdom of Romania in the interwar period as well as to the pan-nationalist idea, the main goal of which being that of re-creating a nation-state, inclusive of Transylvania, Bucovina and Basarabia (1918 -1940).

“From a country that numbered only 7 million inhabitants in 1912, Romania reached 18 million inhabitants in 1930” (Constantiniu, 2010:4) and was characterized by a strong economic stability and growth that were nevertheless reflected in the development of advertising as well.

Much of the period is documented, advertising-wise, by a number of serious studies⁴³⁵, however for the purposes of my study and with reference to the specificity of the Romanian interwar advertising, two studies will be mentioned: Corneliu Cezar Sigmirean’s study entitled: “*Din interbelic la regimul comunist: publicitatea în presa românească/ From the Interwar Period to the Communist Regime: Advertising in the Romanian Press*”⁴³⁶ and Fănel Teodorașcu’s article “*The Shortcomings of the Interwar Romanian Advertising*”⁴³⁷.

1. Publicity and Advertising

According to Sigmirean (2017:30), particularly relevant for the interwar period was *The Universe* newspaper that had the largest circulation of all newspapers. In the 1930’s it circulated in well over 100,000 copies, being the most widely read newspaper in Romania, due its very low price, political neutrality and the introduction of sections of interest, such as *Fact* or *Miscellaneous Small ads* (advertisements). Each issue abounded in advertisements: some small size, others larger spaced, yet all richly illustrated with key words on the basis of which the readers could clearly identify their message. The range of advertised products included drugs, devices, cosmetics, cars, cigarettes, famous stores etc. (Vlad, 2015:8). An important space was reserved for promoting medicine as ‘the most advertised

⁴³⁴ Based on information available at: <http://old.rri.ro/arh-art.shtml?lang=1&sec=170&art=32468>

⁴³⁵ Briggs, Asa and Peter Burke, *Massmedia.O istorie socială de la Gutenberg la Internet*, Iasi, Editura Polirom, 2005; Nicola, Mihaela and Dan Petre, *Publicitate și reclamă*, București, 2001; Petcu, Marian, *Istoria jurnalismului și a publicității în România*, Iași, Editura Polirom,2007; Petre, Dan et al., „Valori și stiluri de viață ale tinerilor din România. Also, the results of the “Leo Youth” Study in *Revista română de comunicare și relații publice*, vol.11, nr.1 (15), 2009,pp 161-173 and Dan Vlad, Mihaela „Reclamele din presa interbelică: oglindă a păturii bogate a societății”, în *Historia.ro*, 12 februarie 2015, p.7/10.

⁴³⁶ Sigmirean, Corneliu Cezar, "Din interbelic la regimul comunist: publicitatea în presa românească". *Studia Universitatis Petru Maior. Historia* 1:29-39.

⁴³⁷ Teodorașcu, Fanel, *The Shortcomings of the Interwar Romanian Advertising*, *Acta Universitatis Danubius Communicatio* (AUDC), Vol. 9, nr 2/2015, pp. 49-56.

products’, these products “reflecting knowledge, fears and habits of the population between the wars” (as qtd. in Vlad, 2015:12). ‘Miracle’ drugs prevailed, advertising through written and visual presentations wondrous cures for headaches, tooth pain, impotence, fertility, including contraceptives, condoms, and all sorts of treatments for venereal diseases, etc.

Other products advertised included varied offers of skin cream, such as the *Nivea* cream, most cosmetic products being 75% targeted for women. Male products were also advertised, with a registered predominance of 80% for razor blades. Ample advertising space was allotted to cars and luxury goods, as well as to the famous clothing stores of the interwar period such as Gallia and the Lafayette Galleries.

Power grid development in this period brought to the buyers' attention a wide range of 'cold storage' and 'cooling' devices. In such a diversified advertising area, an important place was held by tobacco, hence cigarettes ads were not missing in the picture. During the interwar period, tobacco was not yet considered harmful, quite the reverse, it was clearly pointed out in the ads that tobacco had a beneficial effect on one's health, increasing the individual's power of concentration and capacity for stress fighting. As a result, during the interwar period, 120 cigarettes brands were promoted, such as: *Virginia* and *Doina* for women, *Sport* for sportsmen and the luxury brands *Carol I* and *Sinaia*⁴³⁸.

⁴³⁸ Source of pictures: <https://www.paginademedia.ro/2012/03/tigari-si-alte-fumuri-din-perioada-interbelica>

Analyzing the target audience of the *Universe* newspaper, Vlad (2015:8) holds that the price and utility of the products promoted by the newspaper point to a small, average-income readership, typical of interwar Romanian population, quoting in this respect, a university professor with a salary range between 25,000 and phone 27,000 lei per month who could easily buy a car in those years. He also considers that interwar advertising could well operate as a CT-scan of the cultural microcosm, representing an important vehicle through which one can investigate how the interwar Romanian society was built at a symbolic level and otherwise.

1.1. Advertising manuals

Another interesting advertising feature concerned the appearance, in the central or local publications, of several advertisings “manuals” in which several authorities argued how the Romanian advertising and publicity was to be achieved.

Sigmirean (2015:51-53) for example quotes the *Revista economică/Economic Review* (1930), that published a large study on how to effectively and more clearly one was to advertise products and services. In it, one particular article, entitled “*Comerciantul și publicitatea/The Trader and Publicity*” argues that a good many Romanian advertisements were written in ‘a breath of inspiration’ by people with no formal or informal advertising training, arguing that, playing a much more significant role than many people would be tempted to consider at a first glance, advertising represents both the art of selling a product and that of knowing what to offer. The advertising print categories listed in the article included: *printed, illustrated and illuminated posters, catalogues, newspaper advertisements, brochures and samples* and several samples of ads were provided. The same article discusses the history of the *inserts (advertisements)* in the newspapers which appeared long after the press as well as the appearance of *private inserts* that was determined by the public need for (more) information on services or products (booksellers and printers).

Virgil Molin’s article entitled “*Tiparul și reclama/Printing and advertising*”⁴³⁹ was published as early as 1929 in *Almanahul graficei române/Romanian Graphics Almanac*. His article was prescriptive on “the artistic and technical resources necessary to prepare an insert” as well as on the appropriate placement of inserts (which are not to be placed in the wrong body of the advertising, as it contrast with the very creative nature of the designed ad, and, in so doing, it will likely attain none of its initially intended effect). Molin’s article’s significance resides mostly in the classification of newspapers that he made. According to their readership and political orientation, the Romanian interwar newspapers could fall into one of the following categories:

Daily press These are mainly politically independent newspapers but they may also include newspapers with a certain mild political orientation. Owing to their wide circulation, these newspapers were inclusive of all sorts of advertising, particularly of small advertisements. The space allotted for advertisements in newspapers was nonetheless expensive compared to other publication types.

Weekly publications Whether politically assumed or independently run, the weekly publications of the time included local and provincial newspapers deemed to be suitable for local columnists and wider readership.

Periodicals were targeted for a particular circle of readers and they included: *Viața literară/Literary Life, Revista muzicii/Music Magazine, Universul Literar/Literary Universe, Revista*

⁴³⁹ Molin, Virgil (1929). *Tiparul și reclama (Insertția)/Printing and the advertisement (Insertion)*. *Almanahul graficei române 1929/The Almanac of the Romanian graphics – 1929*. Craiova: Editura Grafica Română, Tiparul Scrisul Românesc.

teologică/Theological Review, *Învățătorul român/The Romanian Teacher*, *Informatorul tehnic/Technical Informant*, *Adevărul literar/Literary Truth*, etc. The ads were usually inserted by publishers, bookstores, decorative art specialists, perfumes, cosmetics factories, and/or makers of musical instruments, etc. Inserts were most often than not found in such print categories as books and pamphlets, address directories, calendars and almanacs, theater programs, lists of food, files and packaging, catalogues and books of general interest. Likewise, a great deal of publications dedicated ample room to texts presenting effective ways for using commercial advertisement in Romania. In *Almanah tipografic/The Printing Almanac*, G. Filip holds that “undeniably, the soul of industry and commerce today is advertising. No manufacturing commercial or industrial company can stand any success of its own without advertising” (Filip, 1897:100). Three years later, in an article published in *Noua Revista Română pentru Politică, Literatură, Știință și Artă /The New Romanian Review for Politics, Literature, Science and Art*, Sextil Pușcariu (1900) praises the high quality poster that one could see in the Western cities. Several of them, he claims, could be considered true works of art (328-329). Along the same lines, three decades later, Virgil Molin maintains in an article entitled: “*Afișul artistic/The artistic poster*” published in *Almanahul graficeii române/ The Almanac of the Romanian graphics*, that the way in which an advertisement is made is largely determined by the level of the cultural development of the society.

The interwar advertising welled up naturally with the economic growth and the relative political stability of the Romanian society. It was soon to change following the enforcement of the communist regime in Romania and its ensuing nationalization, which brought about major changes in the promoting practice of products and services.

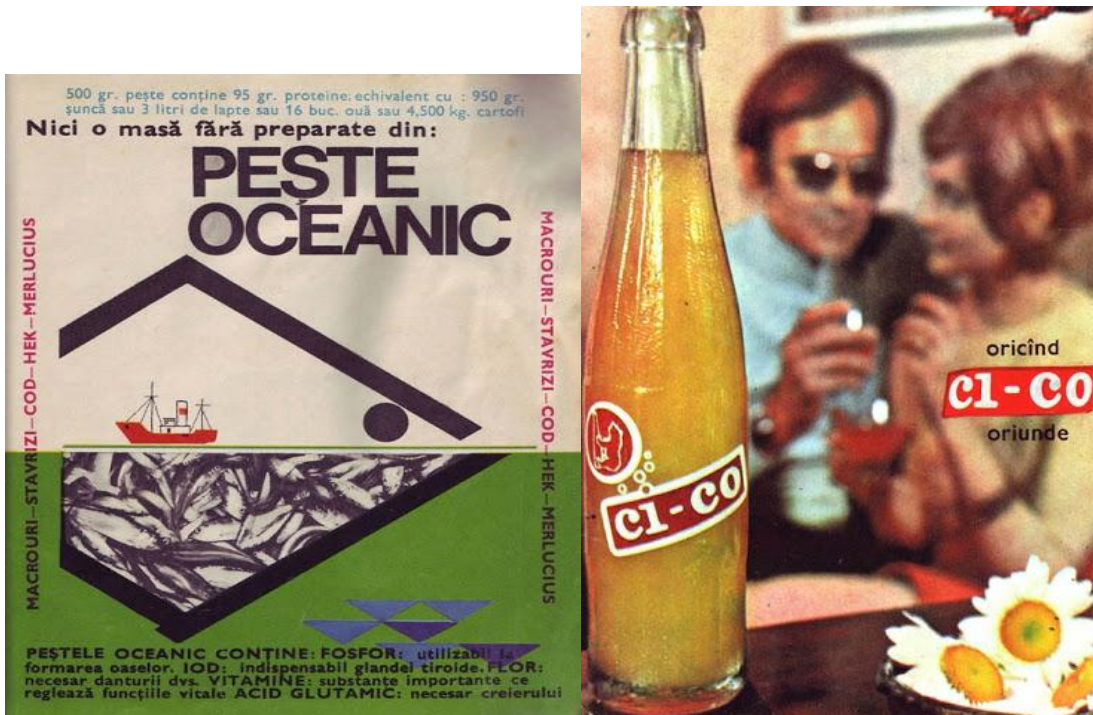
2. ROMANIAN ADVERTISING IN THE COMMUNIST PERIOD

The most flourishing interwar period is considered by many historians as the *Golden Age* of Romanian culture (Petcu, 2002; Petre & Nicola, 2009; Moraru, 2015). The massive urban and economic development, the phenomenon of modernity as well as the expansion of the literacy borders all contributed to the writing of a glorious page in the history of interwar advertising. Such an historical account of advertising is to be traced and recaptured vividly from the pages of the *Universe* newspaper, the most widely circulated newspaper, which illustrates the entire Romanian interwar atmosphere from a cultural, social and economic standpoint.

2.1. Communist “Seasons in the sun” and propaganda

Since advertising had emerged as a phenomenon of economic competition and was to reach its peak during the most flourishing inter-war period, in contrast to this world, the history of advertising was to be written in red ink during the communist period (Sigmirean, 2015). With the economy becoming fully

owned by the state, communism eliminated competition and factories were no longer in a healthy competitive environment for conquering the economic markets, as they were only "competing" against each other in the so-called "robust" building of the socialist economy. For the Romanian population, alternatives were reduced to a small and largely standardized range of products⁴⁴⁰, which, ruling out the concept of advertising, led to the enforcement of the communist propaganda.

The rationalization of goods consumption in the 80s, when Ceaușescu endeavoured, to the detriment of his own people, to pay Romania's foreign debt, led to "the disappearance of the art of advertising" (Sigmirean, 2015:5) and was soon to be replaced by strong ad-embedded travel advice to the Romanians to spend their free time and holidays in various bathing resorts or tourist stops.

⁴⁴⁰ Pictures were taken from the following sources: <http://only-romania.com/2012/02/communist-ads/>; <http://a1.ro/news/inedit/imagini-de-colecie-litoralul-romanesc-acum-30-de-ani-cum-arata-distracia-pe- vremea-comunismului-id483457.html>

During those years, Romanian resorts were not very looked-after by foreigners hence a huge number of accommodation facilities were left available to the Romanian population and were heavily advertised and aggressively promoted on the internal tourist market.

Sensing that the chances of competing with the Western society had been lost, propaganda, in the devious form of communist counter-advertising was minimizing even the least resilient capitalist values and progressively contributed not only to the inevitable isolation of the Romanian people behind the *Iron Curtain* but also to the loss of their critical thinking and freedom of expression.

Communism was one of the most powerful social philosophies of the past century. In Eastern-European countries, it established a different type of globalization based on similar lifestyles and political systems (Petre & Nicola, 2009; Moraru, 2015; Sigmirean, 2015). Based on the same regulations and factory-like, the economy became increasingly estranged from the capitalist world that meant at the time freedom of choice, variety, autonomy, media diversity and business growth. All the ties with the previous “liberal” interwar methods of advertising got disconnected and while only a small fraction of products was allowed to be advertised in the magazines or newspapers, a false, exaggerated patriotism was encouraged so as to minimize the size of imposed restrictions and isolation enforced on the Romanian population. This led shortly to poor business communication with foreign manufacturers, advertising agencies and international relations (Petre & Nicola, 2009: 36)

Online sources:

<http://www.youtube.com/watch?v=Tt9NBtW4sbA>.

<http://www.romaniisuntdestepti.ro/>.

SELECTED BIBLIOGRAPHY

Barbu, P. (2013), „Primul an de publicitate” [The First Year of Advertising], Bucharest, Tandem Media Sociologica, 54 (3), pp. 213–231.

Ciochetto, L. (2005), A Profile of Advertising in China’s “Socialist-Market Economy”., in *Media Asia*, 1, pp. 47-60.

Constantiniu, F. (2010), O istorie sinceră a poporului român, ediția a IV-a, București, Univers Enciclopedic Gold.

Damasio, Antonio and Carvalho, Gil B., (2013), “The nature of feelings: evolutionary and neurobiological origins”, in *Nature Reviews Neuroscience* 14, 143-152 (February 2013).

Duby, Georges and Mandrou, Robert, (1964), *A History of French Civilization*, New York, Random House.

Filip, G., (1897), *Despre afișe/About posters. Almanach tipografic/Printing almanac*. Bucharest.

Gruegel, J. (2008), *Democratizarea: O introducere critică [Democratization: A Critical Introduction]*, Iași, Polirom.

Heath, R., (2012), *Seducing the Subconscious: The Psychology of Emotional Influence in Advertising*, John Wiley & Sons.

Lascu, D.N., Manrai, L.A., Manrai, A.K. (1993), “The Challenges of the Transition from a Centrally-planned Economy to a Consumer-oriented One”, in *European Journal of Marketing*, 27 (11/12), pp. 102–120.

LeDoux, Joseph E. and Brown, Richard, (2017), “A higher-order theory of emotional consciousness”, in *PNAS* 2017, published ahead of print February 15, 2017.

Markham, J.W. (1964), “Is Advertising Important in the Soviet Economy?”, in *Journal of Marketing*, 2, pp. 31–37.

Mittal, B. (1994), “Public Assessment of TV Advertising: Faint Praise and Harsh Criticism”, in *Journal of Advertising Research*, 34 (1), pp. 35–53.

Molin, V. (1929), *Tiparul și reclama (Insertia)/Printing and the advertisement (Insertion). Almanahul graficeii române 1929/The Almanac of the Romanian graphics – 1929*, Craiova, Editura Grafica Română, Tiparul Scrisul Românesc.

Moraru, Mădălina, (2012), “Romanian Advertising between Specificity and Globalization. A Comparative Analysis of Local and International Brands”, in *Journal of Knowledge Management, Economics and Information Technology*, Issue 6, Decembrie 2012.

Moriarty, S., Mitchell, N. & Wells, W., (2009), *Advertising: Principles & Practice*, 8th edition, New Jersey, Pearson Education, Inc.

Norocel, Cristian, (2011), “Heteronormative Constructions of Romanianness: A Genealogy of Gendered Metaphors in Romanian Radical-Right Populism 2000-2009”, in *Journal of Contemporary Central and Eastern Europe*, Vol. 19, Issues 1-2.

Petcu, M. (2002), O istorie ilustrată a publicității românești [An Illustrated History of Romanian Advertising], Bucharest, Tritonic.

Romanians are smart (2014). Retrieved April 30, 2017 from <http://www.romaniisuntdestepti.ro/>.

Scholte, J. A., (2005), Globalization: a Critical Introduction, 2nd edition, New York, Palgrave MacMillan.

Sigmirean, Corneliu Cezar, (2016), "Din interbelic la regimul comunist: publicitatea în presa românească", in *Studia Universitatis Petru Maior, Historia* 1:29-39.

Sigmirean, Corneliu Cezar (2015), The History Of Advertising In The Post-Communist Era And The Change Of Public Mentality, Ph.D. Thesis, 2015, Universitatea "Babeș-Bolyai" of Cluj-Napoca.

Trout, Jack and Ries, Al, (2001), Positioning: The Battle for Your Mind, 20th Anniversary Edition Hardcover – January 18, 2001.

Vlad, Mihăilă (2015), „Reclamele din presa interbelică: oglidă a păturii bogate a societății”, in *Historia.ro*, 12 februarie 2015, p.7/10.

Wydra, H. (2012), “The Power of Symbols - Communism and Beyond”, in *International Journal of Politics and Society*, 25, pp. 49–69.